சான்றோர்குல

மரபுகாத்தல.

இஃது

கிறிஸ்தாப்தம் ௧௮௭௨ ௵ அச்சிடப்பட்ட

ஜாதிசங்கிரகசாரம் என்னும் நூலில்

சான்றோர்குலத்தவர்களைச் சுட்டி
எழுதப்பட்டிருக்கின்ற தப்புகளை, நூலவழக்காலும் உலகவழக்காலும் மறுத்தற்கும், உண்மையை
ருசிப்படுத்துதற்கும்

ச. வின்பிரிட் ஐயர்
அவர்களியற்றியது.

சென்னபட்டணம் வேப்பேரி:
சி. பாஸ்டர் அண்டு கோ அச்சுக்கூடத்தில
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சாலிவாகன சகாப்தம் ௧௭௯௭-க்குச்சரியான
கிறிஸ்தாப்தம் ௧௮௭௫ ௵.

விலை ரூ 2 - அணா 8.

PREFACE.

The author has undertaken the publication of this little volume with the view of answering the objectionable statements lately made by the author of the *Jatisangrahasaram*, a closely printed octavo volume of 420 pages. Few Sections treating on points tending to throw difficulties on the way of antiquarians are also added, with full explanations and illustrations.

In 1850 A D, the Rev. R. Caldwell, LL D, of Edyengudi in the Tinnevelly District, published a small pamphlet on the origin, present state, and religion of the Santôr, with the view, as he seems to think, of getting pecuniary aid from various quarters to spread secular and religious knowledge among them; and though some of the statements made in the book are objectionable, they will not be discussed in this brief preface.

When arrangements were made by the Madras Government for taking the Census in the year 1870 A. D, a book called *Jatierpattukorikai* was published, offering a few hints to show that the Santôr are of Kshatrya origin.

At the same time, some of the leading members of the race presented a petition to the Census Committee protesting against the wrong position assigned to them in the proposed *scale of castes* and requesting to permit them to collect and state all arguments in support of the proposition that the Santôr form a branch of the Kshatryas of the Tamil country; the

Committee yielded to their request. A similar concession was also made to all other caste people who presented petitions of the like sort.

Subsequent to this, many commenced to dive deeply into the depths of antiquities and spent their midnight oils in studying the mythical dialect of the Hindus greatly resembling the hieroglyphics of Egypt, and for bringing out truths apparently myths and facts concealed under symbols. In A. D. 1871, a pamphlet, by the name of *Santôr Marapu,* was published, briefly describing the original locality, the Kshatrya origin, the Religion, the Language, the causes of downfall, &c., of the Santôr race, followed by an Appendix, giving a succinct view of the rise and fall of the Telugu dynasty in the Tamil country, and a short account of Sura Pandian and his descendants as treated in the 3rd Kandam of Brahmiapuranam, ranked as the first of the eighteen Puranams.

The *Jatisangrahasaram* referred to above was printed and circulated next year. The author of the work has made great many incongruous statements regarding the Santôr people quite repugnant to what are mentioned in ancient books and documents.

The chief topics handled and discussed in the foll ing pages are:

(1.) Full commentary on the 50th Sutram in the 2nd Chapter of Thivagaram, a Standard Tamil work of great antiquity.

(2.) Detailed explanation of the 34th Stanza in Section II, of *Sudamaninigandu*, a poetic Vocabulary of Tamil words.

(3.) Full account of *Kalvilaignar*, toddy-sellers.

(4.) The origin of the *Santôr race*.

(5.) Full description of the title of *Grammanies*, a Sanskrit word denoting rulers, or heads of villages.

(6.) An explanation of the title of *Nadar*, rulers of land.

The following Books were consulted in writing this treatise: Surapandia Puranam, Santôr Puranam,* Thivagaram, Sudamani Nigandu, Tolkapiam, Kamban's Ramayanam, Maha-Bharatam, Peria-Puranam, *Talavilasam* &c., together with a few European authors such as the works of Prof. Max Muller, Dr. Muir, &c.

In conclusion the author entertains the hope that if all the particulars given in this Book be carefully studied, the reader will be convinced that the subject is fully gone into and accurately described; and he will thus be in a position to draw his own conclusions from the evidence of facts laid before him, and not blindly follow any Sectarian leader. The author has reasons to say with Prof. Max Müller, 'let everything be weighed in the just scales of argument. Those who argue for victory, and not for truth, can have no hearing in our Court. There is too much serious work to be done to allow time for wrangling or abuse. Strong arguments require honest labour, sound judgment, and, above all, a genuine love of truth.'

April 21st 1874, }
Trichinopoly. } S. WINFRED.

---

* A Tamil work, compiled from Sanscrit authorities, by a guru called *Sattainadan*, in Kollom year, 829.

பாயிரப்பிரகரணம்.

1. சான்றோர்குலத்தவர்களைச்சுட்டி, தென்பாண்டிநாட்டுத் தென் கடற்கரைப் பூமியைச்சேர்ந்த இடையன்குடியில் நெடுநாளாய் மிஷனெரியாக விருந்துவருகிற கனம்: ஆர். காலவெல்லையர் (The Rev. R. Caldwell,) சிறுநூலொன்று அங்கிலேயபாஷையில் எழுதி, கிறிஸ்தாப்தம் ௲௮௱௫௰-௵ அச்சியற்றுவித்துப் பிரசுரஞ் செய்தனர். அந்நூலுக்கு,

'The Tinnevelly Shanars'

எனப் பெயரிட்டிருக்கின்றனர். அந்த நூலில், மேற்படி சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வ வுற்பத்தியையும், அவர்களுடைய குலநிலையையும், அவர்களுடைய மதவிஷயங்களையுஞ்சுட்டி எழுதியிருக்கிறவைகளிற் சில ஆட்சேபிக்கிறதற் கேதுவானவைகளாயிருக்கின்றன. அவைகளை இங்ஙனம் இப்போது எடுத்து விபரித்துப்பேசுதற் கேதுவில்லாமையால், வேறொரு சமயத்தில் அவ்வாறுசெய்ய நினைத்திருக்கின்றனம்.

2. 'மகாகனம்பொருந்திய சென்னப்பட்டணம் கவர்ன்மெண்டார் ஷாங்ஷன் பண்ணிய சாதியேற்பாட்டுக்கோறிக்கை' என்றொரு சிறுநூலை மேற்படி சான்றோர்குலத்தவருள் ஒருவர் எழுதி, கிறிஸ்தாப்தம் ௲௮௱௭௰-௵ அச்சியற்றுவித்துப் பிரசுரஞ்

செயதிருககிறூர், இந்த நூல் எழுதுதறகுச் சென்னோககா அங்கிலேய துரைததனததார் அனுமதிப்படி கருப பிரசுரஞ் செய்யப்பட்ட சாதியேறபாட்டுச் சட்டங் காரணமாம். அந்தச் சட்டத்தால சான்றோா குலநிலே தலேகீழாக ஏறகாததானததில வைக்கப்பட ஏதுவாயிருநதது. மேறபடி ஜாதியேற்பாட்டுக் கோமிகைகை என்னும் நூல எழுதியவா அதைக்கண்டு, நமமுடைய குலநிலே இராசாஙகததாருககுத் தீர்க்க முறத தெரியாதகாரணத்தையிட்டு அது மேற்படி சட்டததில தப்பானதானததில குறிக்கபபட ஏதுவாயிருககிறதெனறும், மேறபடி குலநிலே ஏற்பாட்டிறகுச சமமதபபடாத குலத்தவாகள் தஙகள் நியாயஙகளேத் தெரியபபடுததிக்கொள்ளும்படியாக மேற்படி இராசாஙகத்தாா உத்தரவு செய்திருபபதால, நாம் காலதாமதமின்றி நம்முடைய குலநிலேக்குரிய நியாயங்களே மேறபடி இராசாஙகததாருக்குத் தெரியபபடுததிக்கொள்ளுதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனஙகள செயயவேண்டுமென்றும் தம்முடைய குலத்தவாகளுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறாா.

3. சான்றோர்குலப் பெரியோாகளிற் சிலா சென்னே நகரதது மியுனிசிப்பல் கமமிஷனாகளேச சோநத சென்சஸ் (=குடிமதிப்பு) கம்மிட்டியாருககு விண்ணபபங்களமூலமாய்த் தங்கள் குலநிலே மேறபடி ஜாதியேற்பாட்டுச் சட்டத்தால சரியான அநதஸ்தில் வைக்கப்பட ஏதுவில்லேயென்றும், தங்கள குலம பூர்வ தமிழரசர்குலத்தையொட்டிய சத்திரியகுலமென்றும், அதன் விபரங்களே உலகவழக்

(*ii.*) சூடாமணிநிகண்டு, மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 34-வது கவித்தாற்பரியம். ஜாதிசங்கிரகசாரம், 16-வது பக்கம், காண்க.

(*iii.*) கள்விலைஞர் என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியம். ஜாதிசங்கிரகசாரம், 358-வது பக்கம் காண்க.

(*iv.*) சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய உற்பத்தி. ஜாதிசங்கிரகசாரம், 388-வது, 389-வது பக்கம் காண்க.

(*v.*) கிராமணிகள் என்னும் பட்டப்பெயருககுத் தாற்பரியம். ஜாதிசங்கிரகசாரம், 389-வது பககம் காண்க.

(*vi.*) நாடான் என்னும் பட்டபெயருக்குத் தாற்பரியம். ஜாதிசங்கிரகசாரம், 389-வது பக்கம் காண்க.

இந்த ஆறுவிஷயங்களையும் முறையே முதலாறு பிரகரணங்களிலும் ஒவ்வொன்றாகவெடுத்துத் தப்பை ருசுப்படுத்தி, உண்மையைத் திருஷ்டாந்த பூர்வமாய்க் காண்பித்தபின்னர், இந்தப் பொருளுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்ற வேறு சில முக்கிய விஷயங்களை ஏழாவது பிரகரணமுதல் அதற்குப்பின் வருகின்ற பிரகரணங்களில் எடுத்துக் கூறுவோம்.

ஐரோப்பியர்கள் தங்கள்குலம் ஆரியர்குலமென்று ருசுப்படுத்த முயலுவதுபோல, குலப் பூர்வோத்தரமாராய்தல் எக்குலத்தவர்களுக்கும் இயற்கை. ஆனதால, சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கும் இயற்கையாம்.

மேலே கூறியிருக்கிறபிரகாரம், சான்றோர்குலத்த வர்களைச்சுட்டிப் பலநூல்கள் எழுதப்பட்டிருப்பதி னாலும், பூர்வநூல்களிருப்பதாலும், தர்க்கிப்பவர்க ளுக்குத் தங்கள் குலப் பூர்வோத்திர உண்மையைத் தெளிவுற எடுத்துரைக்கவேண்டியது மேற்படி குல த்தவர்களது கடமையாம். இதனால் இந்தநூல எழுதவேண்டியதறகுக் காரணந் தெளிவாக விளங் குகின்றது.

இந்தநூலை வாசிப்பவர்கள் தப்பை நீககுதற்கும், உண்மையை நிலைநிறுத்துதற்கும் எடுத்துக் கூறப் பட்டிருக்கின்ற நியாயஙகளைச் சீர்தூக்கி நிதானித் துத் தெளிவடையக்கடவர்கள.

இந்நூல் எழுதுதற்கு ஆதாரமான நூல்களுக்குப பெயர் விபரம் வருமாறு: சூராபாண்டியபுராணம், சான்றோர்புராணம், தொல்காப்பியம், வீரசோழி யம், கம்பராமாயணம, பாரதம், பெரியபுராணம், காசிகாண்டம், அமரகோஷம, தாலவிலாசம், பனை மரச்சோபனம், சேந்தன்திவாகரம், சூடாமணிநிக ண்டு, நாலடியார், குறள், பழமொழி, சாதகாலங்கா ரம், கலிங்கத்துப்பரணி, ஔவையார்நூலகள், வெற் றிவேற்கை, திருவாதவூரர்புராணம், அருணசலப் புராணம், திருககழுக்குன்றப்புராணம, திருவானைக் காப்புராணம், திருமூலர் திருமந்திரம மூவாயிரம, சிதம்பரபுராணம், விவேகசிந்தாமணி, மதுரைவீரன் கதை, சாதகசிந்தாமணி, சான்றோர்மரபு, சாதியேற் பாட்டுக்கோறிக்கை, திருநெல்வேலித் தலப்புரா ணம், சோமபான சோடசக் கட்டளைக் கவித்துறை

என்று சொல்லப்படும் 'சுராக்கிரகண சோடசவிரதம்,' பதிதிரகாளி பஞ்சரத்தினம், W. Taylor's Oriental Manuscripts, Tod's Annals and Antiquities of Rajust'han, Winslow's Tamil and English Dictionary, Rottler's Tamil and English Dictionary, Miss S. Tucker's South India Sketches, The Tinnevelly Shanars by the Rev. R. Caldwell, LL. D., Report of the Edyengudi District for the year ending 30th June, 1845, Dr. Caldwell's lecture on Tinnevelly and the Tinnevelly Mission, Dr. Muir's Sanskrit Texts, The Rig-Veda, &c.

௲அ௱எ௰௩ ௵
ஏப்பிரல் ௴ ௨௧௨
திரிசிரபுரம்.

ச. வி.

TABLE OF CONTENTS.

பொருளடக்கம்.

பக்கம்.

பக்கம்.

பக்கம்.

பிழைதிருத்தம்.

பககம.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
க௫௪	௨௫	சகரம்	சக்கரம்.
௨0௨	க0	வசம	வம்ச.
௩௩௫	௨௫	திருமரை	திருமறை.

சான்றோர்குல

மரபுகாத்தல்.

௧. பிரகரணம்.

சான்றோர் குலத்தைச்சுட்டி, ஜாதிசங்கிரகசாரம், 14-வது பக்கத்தில், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 50-வது சூத்திரத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு கூறியிருக்கிற தப்புத் தாற்பரிய உரையைக் கண்டித்தல்.

ஜாதிசங்கிரகசார நூல், 14-வது பக்கத்திற் சொல்லியிருக்கிறதாவது :—

சூத்திரரின் கீழ்ப் பதினோராவது, திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 50-வது சூத்திரம்.

கள்வினைஞர், அல்லது சாணார் பெயர்.

"பழையர் துவசர் படுவர்கள்வினைஞர்."

இதின் தாற்பரியம்.

"பழையர், துவசர், படுவர், கள்வினைஞர் இந்நான்குஞ் சாணார் பெயர் என்பதாம்."

இந்தப்பிரகாரம், ஜாதிசங்கிரகசார நூலிற் கண்டிருக்கின்றது.

1868-௵ ஸ்ரீமத்பரம கருணாநந்த சுவாமிகளால் பரிசோதித்துச் சிந்தாத்திரிப்பேட்டையிலிருக்கும் பிரபாகர அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்ட திவாகரப்பிரதியிலும், வேறு திவாகரப்பிரதிகளிலும், ஓலையேட்டுப்பிரதிகளிலும், கண்டிருக்கிறபடி மேற்படி சூத்திரத்தை இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதினோம். அதைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும் அந்தச் சூத்திரம் வருமாறு :—

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 50-வது சூத்திரம :

கள்விலைஞர் பெயர்.

"பழையர் துவசர் படுவர்கள்விலைஞர்" என்பதாம்.

இதினதாற்பரியம்.

"பழையர், துவசர், படுவர் இம்மூன்றுங் கள்விலைஞர் பெயர்" என்பதாம்.

முதல்முதல் இந்த ஜாதிசங்கிரகசாரநூலில் பேர்த்தெழுதிய சூத்திரத்தை, திவாகரநூலிற் கண்டிருக்கிற சூத்திரத்தோடு ஒத்துபபார்ப்போமாக.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலில் பேர்த்தெழுதியிருக்கிற திவாகரச்சூத்திரம் :

கள்வினைஞர், அல்லது சான்றார் பெயர்.

"பழையர் துவசர் படுவர்கள்வினைஞர்" எனபதாம்.

திவாகரநூலிற் கண்டிருக்கிற சூத்திரம :

கள்விலைஞர் பெயர்.

"பழையர் துவசர் படுவர்கள்விலைஞர்" என்பதாம்.

இவ்விரு சூத்திரங்களும் ஒனறல்ல. பூர்வநூற் சூத்திரம் ஒருவகையாயும, ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் பேர்த்தெழுதியிருக்கிற சூத்திரம வேறுவகையாயும் வருகின்றன. இந்தபபேதத்திற்குக் காரணம், மேற்படி நூலாசிரியர் மேற்படி குலத்தவர்களையிட்டு ஏதோ வொன்றைசசொல்லு நோக்கங்கொண்டவராய், திவாகரச் சூத்திரந் தமது நோக்கத்திற்கு ஏற்காதெனறு அச்சங்கொண்டவராய், மேற்படி திவாகரச் சூத்திரத்தைத் தமது நோக்கத்துடன் பொருந்தச் செய்யக் கருதி, ஒரு புதுச்சூத்திரங் கட்டியிருக்கிறதாகத் தோனறுகின்றது. அவர் செய்திருக்கிற சூத்திரத்திற் கண்டிருக்கிற 'கள்வினைஞர், சான்றார்' என்னும் இரண்டு பதங்களும் மேற்படி திவாகரச் சூத்திரத்தில் இல்லவே இல்லை.

மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் திவாகரச் சூத்திரத்தில் 'கள்விலைஞர்' என்று கண்டிருக்கிற பெயர் சான்

ஞர் குலத்திற்கு ஒருபோதும் ஏற்காதென்று உணர்ந்தவ ராய், 'கள்விலைஞர்' என ஆதி நூலிற் சொல்லப்பட்டிருக் கிற இயற்கைப்பெயரை, 'கள்வினைஞர்' எனச் செயற்கைப் பெயராகத் தித்தி யெழுதியிருக்கிறார்.

'கள்விலைஞர்' என்னுந் தொடர்மொழிக்கு 'கள் விற்போர்' என்பது இயல்பான தாற்பரியம்.

'கள்வினைஞர்' என்னுந் தொடர்மொழியில் வருகிற 'வினை' என்னும் பதத்திற்கு 'செய்கை' என்பது கருத்தாம். ஆன தால், இந்தத் தொடர்பதத்திற்கு 'கட்செய்கிறவர்கள்' என் பது தாற்பரியமாம்.

ஆகையினாலே, மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூல் செய்த வர், 'சாணார்' என்னும் பெயர்ப்பதத்தை இந்தச் சூத்திரத் தினமேலே ஏற்றி ஆணி கடாவுதற்கு, 'கள்விலைஞர்' என்னுந் தொடர்பதம் உதவாததால, அந்தப் பதத்தை வேண்டுமெ ன்றே 'கள்வினைஞர்' எனத் தித்தி எழுதியிருக்கிறாரென்று நன்றாய்த் தோன்றுகின்றது.

'சாணார்' என்னும் பதமோ, மேற்படி திவாகரச் சூத்தி ரத்தில் இல்லவே இல்லை. இல்லாத பதத்தை மேற்படி ஜாதி சங்கிரகசாரநூலாசிரியர் தமது மனோரதப்பிரகாரம் பா ணித்து, பழஞ்சூத்திரத்துள்ளே திணிக்கத்துணிந்தது எவ் வகைத் தொழிலோ? புத்திமான்கள் நிதானித்துச் சொல் லட்டும்.

மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் 'கள்விலைஞர்' என்னும் பதத்தை 'கள்வினைஞர்' எனத் தித்தி யெழுதி நூ லில் உபயோகப்படுத்தியிருப்பதையும், நூலிலில்லாத ஒரு புதுப்பதத்தைப் பூதிப்பிடியாகச் 'சாணார்' எனப் பாணித்து ஆதிச் சூத்திரத்தில் அப்பிவைத்திருப்பதையும் பார்க்கும் போது, அவர் அவ்வாறு செய்தது அயோக்கியச் செய்கை எனத் தெரியவருகின்றது. இது நிற்க,

கள்விலைஞர் பெயர்.

"பழையர் : துவசர் படுவர் கள்விலைஞர்"
என்பது சூத்திரம்.

இந்தத் திவாகரச் சூத்திரத்தில், 'கள்விலேனர்' என்னுந் தொடர் பதத்துடன் ஒரு பொருள்கொண்ட பதங்கள், 'பழை யர் துவசர் படுவர்' இம்மூன்று பதங்கள், என்று சொல்லியி ருக்கின்றது.

மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியரோ, 'பழையர் து வசர் படுவர் கள்வினேனர்' இந் நான்குஞ் 'சாணர்' பெயர் என்கிறார்.

திவாகர நூலாசிரியர் மூன்று பெயர்கள் கள்விலேனருக்கு வரும் என்கிறார்.

ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியரோ, 'கள்விலேனர்' என்ற ப தத்தைக் 'கள்வினேனர்' எனமுக்கியதுமன்றி, 'கள்வினேனர்' எனத் தாம் கல்பித்த பதத்தைப 'பழையா துவசர் படுவர்' என்னும் மூனறுபதங்களோடு சேர்த்து, நூலில்லாத 'சாணர்' எனனும பதததை நூதனமாக வருவித்து, திவாக ர நூலாசிரியர் கருத்து மாறுபட எழுதியிருக்கிறார்.

திவாகரஞ் செய்த சேந்தன் அமபன் நாட்டிற்குச் சிற்றர சன், அரசா குலத்திலுதித்த சத்திரியன், மகாவித்துவான். ஆனதால், 'கள்விலேனா' சாணரேயாயின், மேற்படி திவா கர ஆசிரியர் மேற்படி சூத்திரத்தில் அதை அமைத்து,

சாணர் பெயர்,
"பழையர் துவசர் படுவர் கள்விலேனர் சாணர்"
என்று எழுதலாமே.

அவ்வாறு அவர் எழுதாததால், இத்தச் சூத்திரஞ் சான்றோர் குலத்தைக் குறித்ததல்லவென்று நன்றாய் விளங்குகின்றது. இதற்குத் தகுந்த ருசுவெடுத்துக்காட்டுதற்கு முன்னே, மேற் படி ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் சான்றோர் குலத்தவர்க ளைச் சுட்டிச் சொல்லத் துணிந்த விஷயங்களெல்லாம் இந்த 50-வது சூத்திரத்தின் மேலேற்றி நிறுத்திவைத்திருப் பதால், மேற்படி திவாகரச் சூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டி ருக்கிற ஒருபொருட் சொற்களின் இயல்பான தாற்பரியத் தை விபரப்பட இனினாம் பார்ப்போமாக.

கள்விலேஞர் பெயர்,

"பழையர் துவசர் படுவர்களவிலேஞர்."

இந்தச் சூத்திரத்தில் திவாகரநூலாசிரியர் தாம் எடுத்த பெயர்ப்பொருளைக் கொள்ளும் பல சொற்களைக் கூறுமிடத்து, தலைப்பிலே எடுத்த பெயரை வைக்கிறார், சூத்திரத்தில் பொருளிலொத்த பல சொற்களைக் கூறியபின்னா, இந்தச் சொற்களெல்லாம் எடுத்த பெயர்ப்பொருள் கொள்ளுமெனக் காட்டுதற்கு அந்தப் பெயரைக் கடைசியில் வைத்துச் சூத்திரத்தை முடிக்கிறார். தலைப்புச்சொல்லை விட்டால்,

"பழையர் துவசர் படுவர்கள்விலேஞர்"

என்பது சூத்திரம்.

இதின் தாற்பரியம்

பழையர், துவசர், படுவர் இம்மூன்று பதங்களும் கள் விற்கும் குலத்திற்குப் பெயர்கள் என்பதாம்.

ஆனதால், கள்விலேஞர், பழையர், துவசர், படுவர் எனனும் இந்த நான்கு பெயர்களுக்கும் இங்ஙனந் தாற்பரியங் கூறுவோம். அவற்றுள்,

I. கள்விலேஞர் என்பதற்குக் கள் விற்கிறவர்கள் என்பது கருத்தாம். கள் எனனும் பதத்துக்கு (i) கற்பகமது என்றும், (ii) புஷ்பங்களினுள்ளே ஊறி வடிகிற தேன் என்றும் அருத்தமாகும்.

'மது' என்னும் பதத்துக்கு மதுரம் என்பது பொருளாம். மது, மதுரம் என்னும் இவ்விரு பதங்களுக்கும் இனிமை என்பது கருத்து.

இலக்கியப்பிரகாரம் அப்பட்டமான 'கள்' மதுரமாயிருப்பதால், அதற்கு 'மதுரம்' என்றும், 'மது' என்றும் பெயர்கள் வரும்.

கற்பக விருக்ஷமாகிய தாலவிருக்ஷங்களின் பாளைகளிலிருந்து இயல்பாய் ஊறி வடிகிற மதுவுக்குப் பூர்வகாலத்தில் கள் என்று பெயர். அப்பட்டமான (—சுத்தாங்கமான) அந்த

அமுதத்தை இறக்கிய பிரகாரம் மானிடகுலத்தவர்கள் உண்டு களிப்பதற்குக் கடவுள் அந்த விருக்ஷத்தில் நாவுக்கு மதுரமான இனிமை யூட்டி வைத்திருக்கிறார்.

தால விருக்ஷ வேர்கள் பூமிக்குள் பாம்புபோல ஊடுருவிச் சென்று, பாதாள கங்கைக்குள்ளிறங்கி, அந்தப் பாதாள கங்காசலத்தில் ஊஞ்சலாடி என்றும் நீருண்ணுகின்றன. அந்த நீரானது வேர்கள் வழியாகத் தாலவிருக்ஷத்தது உடலுக்குள்ளேறி, அதினுள் கடவுள் அமைத்து வைத்திருக்கிற தித்திப்புப்பண்டத்தில் விரவி ஊறி முதிர்ந்து சுவைபெற்றுப் பாளையின் வழியாக வடியுது. அப்படி வடியும் பானத்துக்கு அமுதம் என்று பெயர்.

அமுதம் என்னும் பதத்துக்கு இனிமை என்றும், பால் என்றும் அருத்தமாகும். தாலவிருக்ஷமது இனிமை கொண்டிருப்பதால், அதற்கும் 'அமுதம்' என்றும் 'பால்' என்றும பெயர்கள் வரும்.

பசுவின மடியிலூறிவரும் இனிய நீருக்கும அமுதம் என்று பெயர். ஆனதால், ஆடுமாடுகள்வைத்துப் பால் விருத்தி செய்யும் ஆயர்கள் அமுதர் என்றும், அமுத குலத்தவர்களென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

கற்பகங்களாகிய பனை தெங்கு ஈந்து விருக்ஷச்சோலைகள் வைத்து, அமுதவிருத்தி செய்கிறவர்களாகிய சானறோர் குலத்தவர்களுக்கும் அமுதர் என்றும், அமுத குலத்தவர்களென்றும் பெயர்கள் வருகின்றன.

இமயமலை நாடுகளில் இம்பாரிசத்திலிருக்கிற நாட்டில், ஆதிகாலத்திலே சுரர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்கள் குடியேறிப் பெருகினார்கள். சுரர்குலத்தவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திர மகாராஜன் தன் நாட்டிலும், தனக்கு இராச நகரமாகிய அமராவதியிலும், ஏராளமாக வைத்து உண்டுபண்ணிய பரிபாலனஞ் செய்துவந்த கற்பகக் காவுகளாகிய மேற்படி மூவகைச் சோலைகளில் அமுத உற்பத்திசெய்து உண்டு மகிழ்ந்தவர்கள் சுரர்குலத்தவர்களானதால், அவர்களுக்கும் அமுதர் என்றும், அமுத குலத்தவர்களென்றும் பெ

யர்கள் வந்திருக்கின்றன. இந்தச் சுரர்குலத்தவர்களுக்கு அமரர் என்றும், தேவர் என்றும் வேறுபெயர்களுமுண்டு. அதினால், இந்திரனுக்கு 'அமரர்பதி' என்றும், 'சுரசிரோமணி' என்றும், 'தேவர்கோன்' என்றும் பெயர்கள்வரும்.

சுரர், அமுதர், அமரர், தேவர் இந்த நான்கு பெயர்களும் அதிதி புத்திரர்களாகிய இக்குலத்தவர்களுக்கு அமுத உற்பத்திசெய்த காரணத்தையிட்டே வந்திருக்கின்றன. ஆனதால் அமுத உற்பத்திசெய்த முதற் பாண்டியனை விசேடிப்பதற்கு அவனுக்குச் சுரர்பாண்டியன் எனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது. சுரா என்னும் பதத்துக்கு அமுதம் என்பது கருத்தாம்.*

இமயவற்பருவதத்தில் தாலந், தெங்கு, ஈந்து முதலான கற்பகவிருக்ஷச் சோலைகள் வைத்து விருத்திசெய்ததற்கு மேற்கோள் இங்ஙனங் கூறுவோம். அவை வருமாறு :—

(i) திருக்கழுக்குன்றப் புராணம, கயிலாயச்சருக்கம், 13-வது கவி :

"நாகம் பஞ்சரஞ் சந்தனங்குங்குமநறவங்
காகதுண்ட முண்டகங் கனவிகாரங்காகோளி
பூகஞ் சண்பகந் தெங்குமாப் பலவு பூங்கதலி
மாகங் கண்ணுற மருங்கெலா நெருங்குவ பெருங்கா."

* சுயப்பிரகாச தேசிக அரங்கநாதகவிராயர் இயற்றிய சோமபான சோடசக் கட்டளைக்கலித்துறை, 5-வது கவி :

"தமிழும மதுரஞ்சுரா மதுரைப்பெயர் தாமுஞ்சுரா
அமிர்தர்கள் கள்ளரசிக் கள்ளழகர் சான்றோனரயன்
கமிழுஞ் சுரந்திவேணியனுஞ் சொக்கநாயகனுமே
வலைமை குலப்பாண்டிய நாடன பழையன அருமதியே."

இந்தக் கவியில், சுரர்கள் அமுதமாகிய சுராவுக்குடைய வர்களானதால், அவர்களுக்கு அமிர்தர், கள்ளர் எனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது.

கள்ளர் — கள்ளுக்குடையவர்கள்,
— அமுதர்,
— சுரர் என்பது கருத்தாம்.

அன்றியும், மதுரை — கள்,
மதுரையர் — கள்ளர். திருவாசகம், திருப்பாண்டிப்பதிகம், 2-வது கவி காண்க.

இந்தக் கவியில், கயிலாச பருவதச் சாரலில் புன்னை, செருந்தி, சந்தனம், குங்குமம், நறவம், அகில், தாழை, கோங்கு, அசோகு, கமுகு, சண்பகம், தெங்கு, மா, பலா, வாழை எனனுமிம்மரங்களெல்லாஞ் சோலைகளாய் ஆகாயத்தினிடத்திற் பொருந்தும்படி சாரலில் நெருங்கி யிருக்கும் என்று கூறியிருக்கின்றது. இதிற் கூறியிருக்கிற சோலைகளுக்குள் அமுத விருக்ஷமாகிய தெங்கு விருக்ஷச் சோலை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(ii) மேற்படி கயிலாயச் சருக்கம், 14-வது கவி.

"பொன்றழைப்பன நித்திலமுகைப்பன புனைபூண்
சென்றழைப்பன பைந்துகிற்காய்ப்பன செழும்பொற்
கொன்றை மத்தமுமிலைந்தவனுணையிற்குழுமி
மன்றலிற்பல கோடிகற்பகவனம் வயங்கும்."

இந்தக்கவியில், அந்தக் கயிலாசகிரிச்சாரலில் எண்ணுதற்கரிய பலனகளையளிக்கின்ற அநேககோடி கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகள் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. இக்கவியில் உலகியல்புக்குப் பொருத்தமின்றிக் கூறியிருக்கின்ற குறிப்பு விசேடணங்களை யகற்றி விடவேண்டும்.

சூரர் குலத்தவர்களுக்குரிய தேவர் என்னும் பட்டப்பெயர் பூர்வத்தில் தமிழ் நாட்டரசர்களுக்குண்டாயிருந்ததுமன்றி*

* சூரர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களுக்குத் 'தேவர்' என்கிற பட்டப்பெயர் வழங்கிவந்தபிரகாரம், நாடாளும் அரசர்களுக்குத் 'தேவர்' என்கிற பட்டப்பெயர் வந்து வழங்கியிருக்கின்றது. ஆனால், தமிழ் நாட்டரசர்களுக்குத் 'தேவர்கள்' என்கிற பட்டப்பெயருண்டு. எவ்வாறெனில்,

1. அரசர்களுடைய நாயகிமார்களுக்கு 'தேவி' என்கிற பட்டப்பெயர் ஏதொரு விகற்பமுமின்றி நூல் வழக்கிலும் உலகவழக்கிலும் வந்து வழங்கியிருப்பதால், அரசருக்கு 'தேவர்' என்பது பட்டப்பெயராம். பெண்பால் 'தேவி' ஆனதால், ஆண்பால் 'தேவன்' என்பதாம், திருஷ்டாந்தமாக,

சீதைக்கு 'சீதாதேவி' எனப் பட்டப்பெயர் வந்திருக்கின்றமையால்,

இராமருக்கு 'இராமதேவர்' எனப் பட்டப்பெயருண்டு.

இக்காலத்தில் மறவர்குலத்தவர்களுக்கும், கள்ளர்குலத்தவர்களுக்கு முண்டு. ஆனதால், இந்த மறவர்குலத்தவர்களுங் கள்ளர்குலத்தவர்களுஞ் சூரர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியக்கிளைப் பிரிவார்களென எண்ணுதற்கிடமுண்டு. இவ்விருபிரிவார்களில்,

1. மறவர்குலத்தவர்கள் பூர்வத்தில் சத்திரியக்கிளைப் பிரிவார்களிலொரு பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களாய், ஐந்திணைப்பூமிப் பிரிவுகளிலொன்றாகிய பாலைநிலநாட்டிற் குடியேறிப் பெருகியபின, அந்தப்பாலைநிலநாடு ஆதியில் அவர்களுக்கு ஆதீனமாயிற்று. மேற்படி பாலைநிலநாட்டில் கற்பக அமுது உற்பத்திசெய்து உண்டுவந்தவர்கள் இந்த மறவர்குலத்தவர்களே. அந்த அமுத உற்பத்தி செய்துவந்ததினிமித்தமே அந்தக்குலத்தவர்களுக்குச் சூரர்குலத்தவர்களுக்கொப்பத்தம் தேவர் எனகிற பட்டப்பெயர் வந்திருக்கின்றது. பிற்காலத்தில் அரசாட்சி மாறுதல்களில் மேற்படி மறவர்குலத்தவர்

இராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம, வாலிவதைப்படலம, 78-வது கவி.*

"கோவியற்றரும முங்கள் குலத்துதித்தோர்கட்கெல்லாம்
ஓவியத்தெழுத வொண்ணு வுருவத்தாயுடைமையனேனு
ஆவியைச் சனகனபெற்ற வன்னத்தையமிர்தின வந்த
தேவியைப் பிரிந்தபினபு திகைத்தனைபோலுஞ் செய்கை."

இந்தக்கவியில், சீதைக்குத் 'தேவி' எனப்பெயர் வந்திருக்கின்றது.

2. அரசர்களைநோக்கிப் பேசுமிடத்து 'தேவரீர்' எனப் பட்டப்பெயர் வந்து வழங்குகின்றது. 'தேவர்' என்னும் பெயரின் விளிவேற்றுமை 'தேவரீர்' எனபதாம. 'தேவரீர்' எனபதற்கு 'அரசனே' என்பது பொருளாம்.

3. தெலுங்குப்பாஷையில் அரசரை நோக்கிப் பேசுமிடத்து 'தேவரா' எனப் பட்டப்பெயர்வந்து வழங்குகின்றது. 'தேவரா' என்பதற்கு 'அரசனே' என்பது பொருளாம்.

4. சோழனுக்கு 'சோழதேவர்' என்ப் பட்டப்பெயர் வந்து வழங்கியிருக்கின்றது.

5. இந்திரன் பிரமன் விஷ்ணு முதலானவர்கள் சூரர்குலத்தவர்களானதால், அவர்கள் இக்காலத்திலும் தேவர்கள் எனப் பெயர் பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

கள் சுய அரசாட்சியை இழந்துபோய்விட்டதினாலே, அவர்கள் தங்கள் சுயநாடு விட்டு, மருதநிலப்பூமியாகிய சான்றோர்குலத்தவர்கள் நாட்டிற்கு வலசைவாங்கிப்போய், அவர்களுக்குள்ளே காவற்றொழிற்சேவகத்துக்கு ஏற்பட்டுக்கொண்டு, கற்பக விருக்ஷச் சோலைக்காவல், ஊர்க்காவல், திசைக்காவல் காத்துவருகிற காலத்தில், பழைய வழக்கப்படிக்கு இராக்காலங்களில் ஒளிப்பாக மேற்படி விருக்ஷங்களிலேறி அமுதம் உண்டுவருவது நெடுகிலும் வழக்கம்.

அன்றியும், மறவர் நாடாகிய சேதுபதிநாடு என்ற பெயர் கொண்ட இராமநாதபுரஞ் சீமையில் நாளதும் மேற்படி மறவர்குலத்தவர்கள் மேற்படி கற்பக அமுதம் உற்பத்தி செய்து உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

2. கள்ளர்குலத்தவர்களுக்கும் தேவர் என்கிற பட்டப் பெயருண்டு. அவர்களும் பாலைநிலநாட்டார். அவர்கள் பூர்வத்தில் தங்கள் நாடுகளில் மூன்றாவது வகைக் கற்பக விருக்ஷமாகிய ஈந்து விருக்ஷச் சோலைகள் வைத்துப் பரிபாலனஞ்செய்து ஈந்து மதுவிறக்கி உண்டு மகிழ்ந்து வந்தவர்கள். அதினாலே அவர்கள் நாட்டுக்கு ஈச்சநாடு* (=ஈந்து நாடு) என்றும், அந்தக் கள்ளர்குலத்தவர்களுக்கு 'ஈச்சநாட்டுக் கள்ளர்' என்றும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. பூர்வத்தில் இந்தக்குலத்தவர்கள் 'கள்' உற்பத்திசெய்த காரணத்தைவிட்டே அக்குலத்தவர்களுக்குக் 'கள்ளர்' என்றும், அவர்கள் நாட்டுக்குக் 'கள் நாடு' என அருத்தங்கொண்ட 'ஈச்சநாடு' என்றும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன.

* ஈந்து விருக்ஷத்துக்கு 'ஈச்ச விருக்ஷம்' என நூலகளில் பெயர் வந்து வழங்கியிருக்கின்றது. திருஷ்டாந்தமாக, திருமூலர் திருமந்திரம், பிறன்மனை நயவாமை, 1-வது கவி:

“ஆத்தமனையாளகத்திலிருக்கவே
காத்தமனையாளைக் காமுறுங் காளையர்
காய்ச்ச பலாவின் கனியுண்ண மாட்டாமல்
ஈச்சம் பழத்துக்கிடருற்றவாறே.”

இந்தக் கவியில் ஈந்துமரத்துக்கு 'ஈச்சமரம்' எனப் பெயர் வந்திருக்கிறது.

‘கள்’ என்னும் பெயர்ப் பதத்தினின்று பிறந்த ‘கள்ளர்’ என்னும் பெயருக்குக் கள்ளுக்குடையவர்கள், அல்லது அமுதத்துக்குடையவர்கள் என்பது தாற்பரியம்.

இதுவுமன்றி, ‘கள்’ என்னும் மற்றொரு பதமுமுண்டு. அதற்குத் ‘திருடு’ என்பது கருத்தாகும். அந்தக் ‘கள்’ என்னும் பதத்தினின்று, ‘கள்ளம், கள்ளன், கள்வன்’ எனனும் பதங்கள் பிறந்து வந்திருக்கின்றன. இதில் கள்ளன என்பதற்குத் திருடன் என்பது கருத்தாம். மேற்படி கள்ளர் குலத்தவர்களுக்கு அக்குலத்தவர்களுக்குள்ளிருந்த திருட்டுத் தொழிலையிட்டே ‘கள்ளர்’ என்னும் பெயர் வந்ததென்றெண்ணுவது யுத்திக்குப் பொருந்தவில்லை.* பிறகுலத்தவர்களுக்குள்ளே களவுத்தொழிலிருப்பதுபோலவே, அந்தக் குலத்தவர்களுக்குள்ளும் களவுத்தொழிலுண்டு. மேலும், திருட்டுத் தொழிலையிட்டு இந்தப் பெயர் வந்திருக்குமாயின், இது பட்டப்பெயராகப் பிற்காலத்தில் வந்து வழங்கியிருக்கவேண்டும். அப்படியாயின், இந்தக்குலத்தவர்களுக்குப் பூர்வபெயரென்ன? அப்படிக்கு ஒரு பெயரில்லையே. மறவர் குலத்தவர்களுக்குக் குலப்பெயர் மறவர். பிற்காலத்தில் அவர்கள் களவுத்தொழிலில் மிகுந்துபோனதினாலே, அக்குலத்தவர்களுக்கு மேற்படி களவினிமித்தம் ‘திருடர், கள்ளர்’ எனப் பட்டப்பெயர் வந்து வழங்குவதுண்டு.

அன்றியும் கள்ளர் நாட்டுக்குப் பூர்வத்தில் ‘ஈச்சநாடு’ என்று பெயர் வந்ததற்குக் காரணமென்ன? களவுத்தொழிலையிட்டா அந்தப்பெயர் வந்தது? அல்லவே, ஈந்து விருக்ஷங்களையிட்டல்லவா? ஆகையால், ஈந்து விருக்ஷச் சார்பிலுதித்த அதின் அமுதமாகிய கள்ளாகல், அந்த நாட்டுக்குக் ‘கள்நாடு’ என்றும், ‘கள்ளர்நாடு’ என்றும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன.

‘பொன்’ என்னும் பெயர்ப்பதத்தினின்று, ‘பொன்னன்’ என்னும் பதமும்,
‘பல்’ என்னும் பெயர்ப்பதத்தினின்று, ‘பல்லன்’ என்னும் பதமும்,
பிறந்து வந்திருக்கின்ற பிரகாரம்,

---

* அப்படி வந்ததாகக் கூறுவது பிசகான வழக்கு.

'கள்' (=அமுதம்) என்னும் பெயர்ப் பதத்தினின்று,
'கள்ளன்' என்னும் பதமும் பிறந்து
வந்திருக்கிறது.

இந்த மறவர்குலத்தவர்களுங் கள்ளர்குலத்தவர்களுஞ் சுரர்களாகிய சத்திரியக்கிளைப்பிரிவார்களாம். சுரர்களுடைய நாட்டிற்குச் சுரர்நாடு, அமுதநாடு, தேவர்நாடு, அமரர்நாடு, சொர்க்கநாடு, சுவர்க்கநாடு என்று பெயர்கள் வரும். ஆனதால்,

சுரர்நாடு=அமுதர் நாடு
=கள்ளர்நாடு ஆம்.

கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் சுரர்குலத்தவர்கள் தங்கள் எதிரிகளாகிய மாபலிச்சக்கரவர்த்தியையும், அவனைச்சேர்ந்த அசுரகுலத்தவர்களையுஞ் செயித்து, வெற்றிபெற்றதை நினைப்பதற்குக் கார்த்திகைத்தீபம், சுவர்க்கப்பனைத்தீபம் எனப் பெயர்கொண்ட உற்சவங் கொண்டாடிவருகின்றனர். அந்தக் கார்த்திகைத்தீப உற்சவ விபரம் வருமாறு:—

1872-ஆம் நவம்பர் மீ 14௳ திருவானைக்காவிலும், 15௳ ஸ்ரீரங்கத்திலும் கார்த்திகைத்தீபம் எனப் பெயர்பெற்ற உற்சவங்கொண்டாடப்பட்டது. அப்போது, அநேகவாயிரஞ் சனங்கள் மேற்படி சுவர்க்கப்பனைத்தீப தரிசனைக்கு வந்தனர்.

பூர்வம் ஆதிச் சங்கராசாரியர் தமது மாதாவினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, தாம் இயற்றிய வேதாங்கமாகிய 'சங்கரபார்த்தவியம்' என்னும் நூலை யார்க்கேற்றவும், சுராபான அமிர்தபான உற்பத்திக்குரிய விஞ்சை மந்திரோபதேசம் பெறவும் வடதேசம் நோக்கிச் செல்லுகையில், வழிமார்க்கத்திலே குத்திகொண்டாபுரம் என்னுந் தலத்தையடுத்த மலைக் குகையில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த சிக்கிரிப்பட்டரைக் கண்டபோது, அவர் சங்கராசாரியரை நோக்கி, கார்த்திகை மாதத்துப் பௌர்ணமைத்திருவிழா பார்த்திமித்தம் ஏற்படுத்தப், பட்டதென்று [illegible] சங்கரர் கார்த்திகைமாதத்துப் பௌர்ணமையில் [illegible] மோசக்கொளுத்துச்

சுவர்க்கபுரியைத் தீபதரிசனங்கொண்டாடுகின்ற நாளென விட்டுக்கொடுத்ததாக பிராமியபுராணத்துப் பிரமோத்திர காண்டத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது.

விஷ்ணு வாமன அவதாரஞ்செய்து, மாபலியைச்செயித்த கதைக்கு விபரம், கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், வேள்விப்படலம், 15 - வது கவிமுதல், 37 - வது கவிவரையினும் பார்க்கலாம். இதில் விசுவாமித்திர மகாமுனிவர் ஸ்ரீராமருக்கும், லக்ஷ்மணருக்கும் இந்தக் கதையைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

பலிச்சக்கரவர்த்தியானவன சுரர்நாட்டையுங் கட்டிக்கொண்டு சுரர்குலத்தவர்களுக்கு மிகுந்த இமிசை வருவித்துக்கொண்டு வருகிறகாலத்தில், அவன் அசுர குலக்குருவாகிய சுக்கிராசாரியையும், தபோதனர்களாகிய முனிவர்களையும் வருவித்து, அவர்கள் முன்னிலையில் அசுவமேதயாகமொன்றியற்றினன். அப்போது சுரர்குலத்தவர்களும், அவர்களுடைய அரசனாகிய இந்திரனும் விஷ்ணுவிடத்திற்போய், மாபலிச்சக்கரவர்த்தியின கொடுங்கோலரசினின்று இரட்சிக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். விஷ்ணுவானவர் அதற்கிசைந்து வாமனரூபியாகி, மாபலிச் சக்கரவர்த்தியினிடத்திற்போய் மூன்றடி மண்பிச்சைகேட்டு, சக்கரவர்த்தி தத்தம் பண்ணிக்கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு விசுவரூபியாகி, ஓரடியால் பூமியையும், உடலால் ஆகாசத்தையும், சதுர்புஜங்களால் திக்குகளையும் மூடி, பின்னோரடியால் தேவருலகைக் கவர்ந்து, மூன்றாவதடியால் பலிச்சக்கரவர்த்தியைப் பாதாளத்தில் இருத்தியபின்னர், அவனுக்குச் சொர்க்கமளிப்போமென்று வாக்குக்கொடுத்து, சுக்கிராசாரியைக்கொண்டு யாகத்தினை வளர்த்து அசுவமேதயாகமும் முடிக்கச்செய்து, இந்திரனுக்குச் சுரர்நாட்டிய தேவலோகத்தை மறுபடியுங் கொடுத்தருளினர்.*

இது விஷயங்களை நினைவுகூருதற்பொருட்டுப் பூர்வீகமுதல் தமிழ்நாட்டில்,

* Vide Garrett's Classical Dictionary of India, art. *Bali*.

"அந்தணர் திறத்துஞ் சான்றோர் தேஎத்தும்,
அந்தமில் சிறப்பிற் பிறர்பிறர் திறத்தினும்"

எனனுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற் கூறியிருக்கிறபடியே, 'சான்றோர்' எனப் பெயர்பெற்று விளங்கிய தமிழரசர் சிவாலயங்களிலும் விஷ்ணுவாலயங்களிலும், தேவர் நாடாகிய இமயபருவத நாட்டில் அழகுற விளங்கியிருந்த கற்பகம எனப் பெயர்பெறும் பனை தெங்கு என்னும் விருக்ஷங்களை நட்டு, அதைச்சூழப் பனையோலையால் பெருந்தூண்போல விளங்கும படி வேய்ந்து, அதில் ஓமாக்கினியைக் கொளுத்துவித்து, கண்டோரெவரும மகிழுமபடி செயதுவந்தனா.

'தாலாங்கன்' எனப பெயர்பெற்ற சிவனுடைய அம்சம 'பனை' என்றும்,* விஷ்ணுவின அமசம 'தெங்கு' என்றும் நூல்கள் முறையிடுகிறபடி இவ்விருக்ஷஙகளே தொன்று தொட்டுக் கார்த்திகைத் தீபதரிசனைக்கென்று உபயோகிக்கப் பட்டு வந்திருகின்றன. பலிச்சக்கரவர்த்திக்குக் கெருவபங் கஞ்செய்த விஷ்ணுவின் அமசமாகிய கற்பகத்தெங்கு இககாலத்தில் சகசமாய் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவருகிறது.

மேலும், சுவர்க்கநாட்டுக் கரசனாகிய இந்திரனுக்கு இழந்த நாடு கிடைத்தமையாலும், பலிச்சககரவர்த்திக்குப் பிற்கால

---

* சிவனுக்குத் 'திருப்பனைநாதர்' எனவொருபெயருமுண்டு. மாயூர (மாயவரம)த்திற்குச் சமீபத்தில 'திருபபனை' எனவும், 'திருப்பனந்தாள்' எனவு ம பெயர்கொணட ஒரு கிராம மிருக்கின்றது. அந்தக்கிராமததில் 'திருப்பனைநாதர் கோவில' எனவொருசிவாலயமுண்டு. அந்த ஆலயத்தில் திருப் பனைநாதர் விமானத்திற்குப் பின்புறத்தில் மூன்று கிளைகளை யுடைய ஒரு பனைமரம் நிற்கின்றது. அந்தப் பனைவிருக்ஷ ம சிவனுடைய அம்சமாக எண்ணப்பட்டு வருகிறது.

பூர்வகாலத்தில் அமுதவிருக்ஷங்களாகிய கற்பகவிருக்ஷங்கள் மிகு அருமையும் பெருமையுமுடையவைகளாக எண்ணபபட்டு வந்ததை இது தெளிவுறக் காட்டுகின்றது.

கும்பிடு பொருளாகிய சிவனுக்குத் தாலாங்கன், பனைமர நாதன் என்னும பெயர்கள் பூர்வ சிறந்த நாமங்களானதால், தாலவிருக்ஷமாகிய பனை விருக்ஷங்கள் அந்த ஆதிகாலத்தில் மிகவுஞ் சிறந்த விருக்ஷங்களாக மதிக்கப்பட்டிருந்திருக்கவேண்டுமெனபதற்குச் சந்தேக மில்லை.

கத்தில் இந்திரப்பட்டம் கிடைக்குமென வாக்களிக்கப்பட்ட தாலும், சுரர்நாட்டுக்குக் குறிப்படையாளமாக விஷ்ணுவின அம்சமாகிய தெங்கு, சிவாம்சமாகிய பனையின் ஓலைகளால வேயப்பட்டு, தெய்வத்துக்குக் குறிப்படையாளமான ஓமாக்கினி பற்றியெரியும்படி செய்வது வழக்கமாயிருக்கின்றது. இதைச்சுட்டி நூலாசிரியர் ஒருவர் தமது நூலில்,

"கார்த்திகை மாதந்தனிலே
சேத்திரத் தெருவிலநாட்டும்
கற்பகத்தருவுடையோர் தாமையா" என்றும,
"சொற்கமென்ற இந்திரனின
சோலையில் வாழைந்தருவிற்
கற்பகத்தருவுடையோர் தாமையா" என்றும,
"சொற்கமாசந்தனிலே
சோதிவிளக்கேற்றுவித்து
சொற்கத்தோராகநிற்போர் தாமையா" எனறும் எழுதியிருக்கிறார்.

விஷ்ணுவானவர் தேவர்கள் பொருட்டு பலிச்சக்கரவர்த்தியைச் செயித்து விசுவரூபங்கொண்டு நின்ற காரணத்தால், தேவர்களும அவரைச் சூழ்ந்திருந்ததற்குக் குறிப்பாக, ஓமாக்கினி சொர்க்கப்பனையிற் பற்றியெரிவதற்கு முன்னுதாக, ஆலயத்தினுள்ளிருக்கின்ற சுவாமி அம்மன் சிலைகளை சிறப்புடன் எடுத்து அந்தச் சொர்க்கப்பனையை வலஞ்சுற்றிவருவது வழக்கம்.

மேற்படி ஓமாக்கினியைப் பார்ப்பானொருவன ஐந்து பந்தங்களிற் கொளுத்தி, ஒருங்கேசேரக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு, ஓலைகளால் வேயப்பட்டு நடுக்கொண்டு நிற்கின்ற கற்பகத்தைப்பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு, நுனிமட்டுமேறி அங்கிருந்துகொண்டு, 'சதுர்புஜங்களினாலும் 'விஷ்ணுவானவர் திக்குகளையளவிட்டார்' என்று பார்கவத புராணத்திற்சொல்லியிருப்பதற்குக் குறிப்பாக நாலுபந்தங்களை நாலுதிக்கிலும் வீசி எறிந்துவிட்டு, ஐந்தாவது பந்தத்தால் 'விஷ்ணுவின் முகத்திலிருந்து அக்கினிபிறந்தது' என்கிற புராண சித்தாந்தத்திற் கிணங்க நுனியில் நெருப்பைவைத்துவிட்டு, சரசரவெ

ன்றிறங்கி, அடியில் ஓலைகளுக்கிடையிலிருக்கும் வாசல்கள வழியாய் வெளியேறிவிடுகிறான். இதைச்சுட்டி மேற்படி ஆசிரியர் தமது நூலில்,

"பூசுரன் பிராமணனைப் போந்தையிலன்றேற்றுவித்து
மாசுரனுமார்க்கிலைத்த பேரையா" என்று எழுதியிருக்கிறார்.

விஷ்ணுதேவர்செய்த அருஞ்செயலைச் சிவனுங் கூடவேயிருந்து பார்த்ததாகச் சொல்லியிருப்பதால், தமிழ்நாட்டரசர்கள் விசேஷமாய் வணங்கிவந்த சிவாலயங்களிலும், விண்டுவுக்கென்றியற்றிய விஷ்ணுவாலயங்களிலுஞ் சுவர்க்கப்பனை கொளுத்தும் வழக்கம் ஏற்படும்படிசெய்து, அரசர்கள் நாடுகளிலரசுசெலுத்தி நாடாளவாராவதுமன்றி, சத்துருக்கள் பிடித்த நாட்டைப் போர்செய்து பறித்துக்கொள்ளுந் தொழிலுக்கிசைய விஷ்ணு அன்றையத்தினந் தேவர்களிழந்துவிட்ட நாட்டை அவர்களுக்குப் பிடுங்கிக்கொடுத்தமையால், கார்த்திகைத்தீப உற்சவத்துக்கு 'நாடன்நாள்' என்றொரு பெயருண்டாயிற்று. இதற்கிசைய மேற்படி ஆசிரியர் தமது நூலில்,

"நாடென்ற மூவரசர் நற்குலத்தராயிருந்து
நாடன் திருவிழாக்கொண்டோரையா" என்றார்,

"நாடனைத்து மோரளவாய் நட்புடன ளந்தநானை
நாடனென்றமைத்த பேரையா" எனறும் எழுதியிருக்கிறார்.

சொர்க்கப்பனையிலேறிய பார்ப்பான் *இறங்கி வெளியேறி

---

* ஆலயங்களுக்கெதிரே நிறுத்தியிருக்கின்ற கொடிமரங்களும கற்பகதருப்பாவனையாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. உற்சவகாலங்களில் பார்ப்பார் அவைகளில் ஏறிக் கொடிகட்டும்படியாகப் பூர்வ அரசர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

சோமபானசோடசக் கட்டளைக்கலித்துறை 4-வது கவி:

"நாலியென்றே சுரரெல்லாரும் போற்றுந் தருகற்பகம்
பாலவிலோசன் ரூபஞ்சுவர்க்கப் பனைபுற்பதி
மேலுணாவார் பலராமன் வியாதனும்வீமனுஞ்
சாலவுஞ்சங்கராசாரியுஞ் சேரனுஞ் சார்ந்தனரே."

இந்தக்கவியில், சுவர்க்கலோகத்துக் கற்பகவிருக்ஷத்துக்குச் சுவர்க்கப்பனையெனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது.

னவுடனே, மேற்படி பனையடியிலும் ஓமாக்கினியைப்பற்ற வைப்பர். அப்போது அக்கினியானது நாலுபக்கத்திலுஞ் சூழ்ந்து, ஓலைகளின் மேற்புறத்தில் மஞ்சள்தடவிக் கட்டியிருக்குந் துணிகளின் வழியாய்ப் பற்றியெரியும்.

பலிச்சக்கரவர்த்தி கையிற் புனல்வார்த்தவுடன் விஷ்ணு கொண்ட விசுவரூபத்தைச்சுட்டி,

மேற்படி பாலகாண்டம், வேள்விப்படலம், 34-வது கவியிற் கூறியிருப்பதாவது

"கயந்தருநறுமபுனல் கையிற்றீண்டலும்
பயந்தவர்களுமிகழ் குறளன்பார்த்தெதிர
வியந்தவர் வெருககொள விசும்பினோங்கினன
உயர்ந்தவர்க்குதவிய வுதவியொப்பவே."

என்று எழுதியிருப்பதுபோல, ஆலயங்களின் கோபுரங்களுக்கு மேலாகத் தெரியும்படி சுடர்விட்டெரிந்து, சற்றுநேரத்தில அவிந்துபோகின்றது. பிறகு எரிபடாது கருகிய போயநடுககொண்டு நிற்குங் கற்பகத்தருவை அடியில் தறித்துத் தரையில் வீழ்த்துவர்.

இமவற்பருவதச் சாரலிற் கற்பகவிருக்ஷங்களாகிய தாலந் தெங்கு ஈந்து எனனும் மூவகை அமுத விருக்ஷச்சோலைகள் சொர்க்கநாட்டில் உண்டுபண்ணப்பட்ட பிரகாரமாகவே, தெனபாண்டிநாட்டிற்போய்க் குடியேறிய மேற்படி சூரர்குலத்தைச்சார்ந்த சுத்திரியர்களாகிய சான்றோர் குலத்தவர்கள் கற்பகவிருக்ஷங்களாகிய தாலவிருக்ஷச்சோலைகளையும், தெங்கு விருக்ஷச்சோலைகளையும், ஈந்துவிருக்ஷச்சோலைகளையும், கடற்கரைப்பூமிகளிலும் நதிப்பாய்ச்சல் போக்குகளிலும, மலைநாடுகளிலும், நடுநாடுகளிலும் மிகவும் விஸ்தாரமாகப் பரிபாலித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

இந்தக்காரணத்தையிட்டே, சீதாதேவியைத் தேடிப்பார்க்கப்போன அனுமான் தென்பூமியாகிய பாண்டிவளநாட்டுக்கு வந்தபோது, இந்தப்பாண்டிவளநாட்டை இமயகிரிச்சாரலிலிருக்கின்ற சுரர்நாட்டோடு உபமானப்படுத்திப் பேசியிருக்கிறான். அதனையினி இங்ஙனம் பெயர்த்தெழுதுகிறோம்.

(iii) கம்பராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம், ஆறுசெல் படலம், 51-வது கவி:

“ அனையபொன்னி யகன் புனனாடொரீஇ
மனையின் மாட்சிகுலாமலை மண்டலம்
வினையினீங்கிய பண்பினர் மேயினார்
இனையதென்றமிழ் நாடுசென் றெய்தினார்.”

இந்தக்கவியில், தென்றிசை நோக்கிச் சீதாதேவியைத்தே டிப்போன அனுமானும், அவனோடுகூடப்போன கிஷ்கிந்தா நாடடுச் சத்திரியர்களும், பொன்னி எனப் பெயர்கொண்ட காவிரிநதியானது வந்துபாய்கின்ற விசாலமபொருந்திய புனனாடெனப் பெயர்பெற்ற சோழநாட்டில் தேடியபின்னா, அந்நாடுதாண்டி அப்பால் நடந்து தமிழ்நாடெனச் சிறப்புப பெயர்பெற்ற பாண்டிவளநாடுவந்து சேர்ந்தார்கள் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

(iv) மேற்படி ஆறுசெல்படலம், 52-வது கவி·

“ அத்திருத்தகுநாட்டினை யண்டர்நா
டொத்திருக்கு மென்றுரைக் யொக்குமோ
எத்திறத்தினு மேழுலகும்புகழ்
முத்துமுத்தமிழுந்தந்து முற்றலால்”

இந்தக்கவியின தாற்பரியம்.

அனுமானானவன் பாண்டிவளநாட்டு வடவெல்லைமுதல் தென்கடல் பரியந்தம், மேற்படி நாட்டை ஏகத்துக்கு ஆராய ந்துதேடியும், சீதாதேவியைக் காணோமே என்று கிலேசித்த போதிலும், பரதகண்டத்துக் கடைப்பூமியாகிய பாண்டிவள நாட்டையும் அதின் சிறப்புகளையுங் கண்ணுற்று மகிழ்ந்தான். இந்தப்பாண்டிவளநாட்டை இமையோர் பதுவதமட்டுமிருக்கி ன்ற மற்ற ஐம்பத்தைந்து நாடுகளோடும் ஒப்பிட்டுப்பார்த் தான். பார்க்கும்போது, பாண்டிவளநாட்டோடு ஒப்பிடப்ப டத்தக்க நாடுகள் ஒன்றுமில்லாதிருந்தபோதிலும், ஒரு விஷ யத்தில் இமயகிரிச் சாரலிலிருக்கின்ற சுரர்நாட்டோடு மாத்தி ரம் இந்தப் பாண்டிவளநாட்டை ஒப்பிடலாமென்றும், மற

ளொரு விஷயத்தில் சுரர் நாட்டிற்கில்லாத ஒரு சிறப்பு பாண்டிவளநாட்டிற் கிருக்கிறதென்றுங் கண்டான்.

சுரர்நாடெங்கனும் கற்பகக் காடுகளாகிய தாலவிருக்ஷச் சோலைகளும், தெங்குவிருக்ஷச்சோலைகளும், ஈந்துவிருக்ஷச் சோலைகளும், பார்த்த பார்த்தவிடங்களிலெல்லாம் நிறைந்து, அச்சோலைகளின் நிழல்களில் ஒதுங்கி இளைப்பாற வருகிறவர்களுக்கு அமுதளித்துத் தகையாற்றி, அகமகிழ்ச்சியளித்தன. அதுபோலவே, பாண்டிவளநாடெங்கனும் பார்த்த பார்த்த விடங்களிலெல்லாங் கற்பகக்காடுகளாகிய தாலவிருக்ஷச்சோலைகளும், தெங்குவிருக்ஷச்சோலைகளும், ஈந்துவிருக்ஷச்சோலைகளும் நிறைந்து, அச்சோலைகளின் நிழல்களில் ஒதுங்கி இளைப்பாற வருகிறவர்களுக்கு அமுதளித்துத் தகையாற்றி, அகமகிழ்ச்சி யளித்தன. அனுமானும், அவனோடு கூடப்போன கிஷ்கிந்தாநாட்டுச் சத்திரியர்களும், சுராநாட்டில் கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகளிலிருந்து அமுதம உண்டு மகிழ்ந்த பிரகாரம, இந்தப பாண்டிவளநாட்டிலுங் கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகளிலிருந்து அமுதம உண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

இதுவிஷயத்தில் இவ்விருநாடுஞ் சமரசப்பட்டிருந்தன வென்று கண்டனர்.

மற்றொருவிஷயத்தில் சுரர்நாட்டிற்கில்லாத சிறப்பு தமிழ்நாட்டிற்கு இருக்கிறதென்று அந்தக்கவி கூறுகிறது.

இந்தப் பாண்டிவளநாட்டில், எம்மலையினுங் கீர்த்திப் டைத்த பொதியமாமலையில், எந்த ரிஷியினுங் கீர்த்திசிறந்த கும்பமுனியாகிய அகஸ்தியரிஷியானவர் அருமையுடன வளர்த்த இயலிசைநாடகமென்னும் முத்தமிழ்நூல்களிற சிறந்த இலக்கண இலக்கிய இதிகாச ஆகம வேதபுராணங்கள் வாசிப்போர்கள் கற்போர்களெவருக்கும் அமுதமென உண்ணத்தக்க அரும்பொருள்களை யுடையனவுகளாய், இனிய தமிழ் ழைத்து இன்பந்தருகின்ற பிரகாரஞ் சுரர்நாட்டிலில்லாமையால், இந்தப் பாண்டிவளநாடு அந்தச் சுரர்நாட்டினும் மிகு சிறப்புடையதாமெனகின்றனர் புராணிகர்.

சுரர்நாட்டில் கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகள் ஆதிகாலத்தில் ஏராளமாக வைத்து உண்டுபண்ணியதற்கு மேற்கோள் வருமாறு.—

(v) திருக்கழுக்குன்றப்புராணம், கயிலாயச்சருக்கம், 13-வது கவி:

"நாகம்பஞ்சரளு சந்தனங்குங்கும நறவங்
காகதுண்டமுண்டகங் கனனிகாரங்காகோளி
பூகஞ்சண்பகந் தெங்குமாப்பலவு பூங்கதலி
மாகங்கண்ணுற மருங்கெலாநெருங்குவ பெருங்கா"

இந்தக்கவியில், புனனை, செருந்தி, சந்தனம், குங்குமம், நறவம், அகில், தாழை, கோங்கு, அசோகு, கமுகு, சண்பகம், தெங்கு, மா, பலா, வாழை என்னும் இம்மரங்களெல்லாஞ் சோலைகளாய் ஆகாயத்தினிடத்திற பொருந்தும்படி இமயமலைச்சாரலில நெருங்கியிருக்கும் எனக் கூறியிருக்கிறது

இதில் பற்பல விருக்ஷச சோலைகளுக்குள்ளே தெங்குவிருக்ஷச்சோலைகள் இமயமலைச் சாரலிலிருக்கிறதாக உரைத்திருக்கின்றது.

(vi) மேற்படி கைலாயச்சருக்கம், 14-வது கவி:
"பொனறழைப்பன நித்திலமுகைப்பன புனைபூண்
சென்றழைப்பன பைந்துகிற்காயப்பன செழும்பொற்
கொனறைமத்தழுமிலைந்தவனுணையிற்குழுமி
மனறலிற்பலகோடி கற்பாடவி வயங்கும்."

இந்தக்கவியில், கைலாயகிரியையுடைய இமவற்பருவதச்சாரலில், 'பலகோடிகற்பாடவி வயங்கும்' என்று கூறியிருக்கின்றது; அதற்குத் திரளான கற்பகச்சோலைகள் அங்குளமுண்டு என்பது தாற்பரியம்.

சற்பகம், கற்பம் என்பவைகள் ஒருபொருட்சொற்களாம்.

சற்பாடவி = கற்பம் + அடவி,
= கற்பகக்காடு,
= கற்பச்சோலை, என்பது பொருளாம்.

கற்பம தாலவிருக்ஷமானதால், தாலவிருக்ஷச் சருக்கரைக்கு 'கற்பக்கட்டி' என உலகவழக்கில் வந்து வழங்குகின்றது.

(vii) திருநெல்வேலித் தலப்புராணம், நைமிசாரணியச்சருக்கம், 11-வது கவி:

"மாவொடுபலவுகோங்கு மாதளை வன்னிவேங்கை
பூவலர் பாரிசாதம புன்னைசெண்பகம பொன்னார
மேவுசந்தநினீள்பிண்டி விரவுபாடலமாலூரங்
காவுயாகொன்றைதெங்கு கற்பகச்சோலைசூழும்"

இந்தக்கவியில், இமவற்பருவதச் சாரலிலிருக்கின்ற நைமிசாரணியவனத்திற் பற்பலவகை விருக்ஷச்சோலைகளோடு தெங்குவிருக்ஷச்சோலைகளும் கற்பகவிருக்ஷச் சோலைகளுமிருந்தனவெனக் கூறியிருக்கின்றது.

மேற்படி நைமிசாரணியவனத்தில் தவஞ்செய்துவந்த ரிஷிகளுக்கு இவ்விருக்ஷங்கள் அமுதுணவளித்தது விளங்குகிறது.

(viii) கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், கையடைப படலம், 7-வது கவி:

"என்னனையமுனிவரு மிமையவருமிடையூறொன்
றுடையராகல்
பன்னகமுநகுவெள்ளிப் பனிவரையும் பாற்கடலும்
பதுமபீடத்
தன்னகருங்கற்பகநாட் டணிநகரு மணிமாடவயோத்தி
யென்னும்
பொன்னகரு மல்லாது புகலுண்டோ விகல்கடந்த
புலவுவேலோய்"

இந்தக்கவியில், சத்திரியரிஷியாகிய விசுவாமித்திர மகாமுனிவர் அந்நாட்டைக் கற்பகவிருக்ஷங்கள் மிகுந்திருந்த காரணத்தினாலே, கற்பகநாடு என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

(IX) மேற்படி கையடைப்படலம், 1-வது கவி:

" நினைவருகற்பக நாட்டுநன்னகர்
அனைவருமனைதர வயிர்க்குஞ் சிந்தையான
நினையவுமரியது விசும்பினீண்டதோர்
புனைமணிமண்டபம் பொலியவெய்தினன."

இந்தக்கவியில், இந்திரமகாராஜனுடைய நாட்டிற்கு 'நினை வருங்கற்பகநாடு' எனப்பெயர் வந்திருக்கிறது.

'நினைவருங்கற்பகநாடு' என்பதற்கு "மனதைவைத்தருகின்ற கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகளையுடைய நாடு" என்பது பொருளாம்.

(X) மேற்படி கையடைப்படலம், 8-வது கவி:

"இன்றளிர்க்கற்பக நறுந்தேனிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை யிழந்துபோந்து,
நின்றளிக்குந் தனிக்குடைக்கீழ்நின்றொதுங்கிக் குறையிரந்து நிற்பநோக்கிச்,
குன்றளிக்குங் குலமணித்தோட் சம்பரனைக் குலத்தோடுந் தொலைத்துநீகொண்,
டன்றளித்த வரசன்றே புரந்தரனின்றுள்கின்ற தரசவென்றான."

இந்தக்கவியில், அசுரனாகிய சம்பரனால் இந்திர மகாராஜன் செயிக்கப்பட்டு, 'இன்றளிர்க்கற்பகநறுந்தேனிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கையை' இழந்துவிட்டனனென்றும், தசரதமகா ராஜன மேற்படி சம்பரனை வென்று இந்திரனுக்கு அரசளித் தனனென்றும் விசுவாமித்திர மகாமுனிவர் கூறியிருக்கிறார்.

இதில், 'இன்றளிர்க்கற்பக நறுந்தேனிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை' என்பதற்கு "மதுரம்பொருந்திய தளிர்க்கொத்துகளையுடைய கற்பக விருக்ஷங்களின் வாசனைபொருந்திய மதுவானது இடைவிடாமல் துளிக்கின்ற நிழலில் வாசஞ்செய்தல்" என்பது பொருளாம்.

இவைகளினால் கற்பகவிருக்ஷங்கள் தாவரவிருக்ஷங்களென்பது தெளிவுற விளங்குகின்றது.

நாலடியார், பொருட்பால, நட்பாராய்தல், 6 - வது கவி:

"கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையரேனை
யிடையாயார் தெங்கினனையா — தலையாயா
ரெண்ணரும் பெண்ணைபோன் றிட்டஞான் றிட்டதே
தொன்மையுடையார் தொடர்பு."

இந்தக் கவியில், சிநேகததில் 'அதமர் கமுகவிருக்ஷத்திற்கும், 'மத்திமா தெங்குவிருக்ஷததிற்கும, உத்தமர் தாலவிருக்ஷத்திற்கும்' ஒப்பிடபபட்டிருக்கினறனர்.

இச்செய்யுளில், உத்தமராகிய தலையாயினரை 'எண்ணருமபெண்ணைக்கு' ஒபபிட்டிருக்கிறார். 'எண்ணரும பெண்ணை' என்பதற்கு உரையாசிரியர் 'நினைத்தற்கரிய பனைமரம்' எனவும, அங்கிலேயபாஷையில் மொழிபெயர்த்தவர் 'The palmyra tree (whose uses are) difficult to reckon' எனவும் தாற்பரியம பண்ணியிருக்கின்றனர்.

இதினாலும் கற்பகவிருக்ஷமாகிய பனைவிருக்ஷமானது நினைத்தறகரிய பிரயோசனங்களையெல்லாந் தாததக்க விருக்ஷமென்றும், தாலவிருக்ஷத்தைபபோல உபயோகமுள்ள விருக்ஷம் வேறொரு விருக்ஷமுமில்லை என்றும் நன்றாய் விளங்குகின்றது. ஆனதால், விருமபியதையெல்லாந் தரத்தக்க விருக்ஷமென்று பூர்வீகத்தார இந்தத தாலவிருக்ஷத்தை மிகவும புகழ்ந்துபேசி, அது மற்றெல்லா விருக்ஷங்களிலும நெடுங்கால மிருக்கத்தக்க விருக்ஷமானதினாலே அதற்கு 'கறபம்' என்றும, 'கற்பகம' என்றும பெயரிட்டனா. கறபகாலம (=கற்பகாலம) என்பது மிக நீண்ட ஓர் காலவளவாம. அது 4,320,000,000 (சாஙஉகோடி) வருடங்கொண்டது. கலிங்கநாட்டிலும் தெற்கே தொண்டை வளநாட்டிலுமற்றத தமிழ்நாடுகளுக்கொப்பத்தத் தாலவிருக்ஷங்கள் மிகுதியாகவைத்து உண்டுபண்ணிய காரணத்தையிட்டே, அவைகளிலிருக்கின்ற நதிகளில், நெல்லூருக்குச் சமீபத்திலிருக்கிற நதிக்கு உத்தரபெண்ணை நதி என்றும், கூடலூர் மஞ்சக்குப்பத்திற்குச் சமீபத்திலிருக்கிற நதிக்குத் தக்ஷண பெ

ண்ணை நதியென்றும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. நாளதும் இவ்விரு நதித்தீரங்களிலும் அலைகள் செல்லுகின்ற நாடுகளிலுந் தாலந் தெங்கு ஈந்து விருக்ஷச்சோலைகளைத் திரள் திரளாகப் பார்க்கலாம்.

இந்த மகா அபூருவமான கற்பகவிருக்ஷத்தில் விளைகின்ற பிரயோசனங்களை வடமொழியில 'தாலவிலாசம்' என்னும் நூலிலும், தென்மொழியில் 'பனைமரச்சேர்பனம்' என்னும் நூலிலும் விபரப்படப் பார்க்கலாம்.

தாலவிருக்ஷங்கள் ஆயிரம வருடத்திற்கு மேற்பட்ட இருக்கத்தக்க விருக்ஷங்களாம.

இப்படியிருக்க, இக்காலத்திலோ இலகிரிக்கு ஏதுவாகிய பதார்த்தங்கள கலப்பதினுல் இனிப்பற்றுச சளிததுப புளித்துப்போன பழநறைககுக கள என்றுபெயர்

சுண்ணப பிரயோகத்தால் அமுதத்தின வீறைத் தணித்துத் தெளிந்த மதுவைப் பூர்வகாலங்களில் அரசர்கள் முதலான மேன்மக்கள் அந்திசந்திகளில் உணடு மகிழ்நது வந்தார்கள. ஆனதால், அவ்வகைக கற்பக அமுதத்துக்கு 'தேரோமுதம, தெள்ளமுதம, தெள்ளிய கற்பகவமுதம, தேவரமுதம், சுராமுதம, தேவாகன் கற்பகவமுதம' எனப பெயர்கள் வரும.

சூத்திரர் முதலிய தொழிற்காரர்களுககென்று உணடுபண்ணபபடுகின்ற சளித்துப் புளித்த பழநறையாகிய கள்ளுக்கு 'ஏரோர்கள' எனப பெயா வரும.

மேல்திசை நாட்டார்களாகிய ஐரோப்பியர்கள் வசிக்கின்ற நாடுகளில் இவ்வகை உயர்சாதியான அமுதவிருக்ஷங்களில்லாமையால், அவர்கள் கொடிவகைகளிற் சிறந்த கொடியாகிய திராக்ஷக்கொடிகள் நட்டு திராக்ஷச்சோலைகள் உண்டுபண்ணி, அதின்பழங்களி லுற்பத்தியாகின்ற அமுதத்தை உண்டு மகிழ்ந்துவருகின்றனர். இந்தத் திராட்ச அமுதத்திலும், மேன்மக்களுக்கு உயர்வாகிய மதுவும், கீழ்மக்களுக்கு இழிவாகிய மதுவும் உண்டுபண்ணி யருந்திவருகிறார்கள்.

மானிடகுலத்தவர்கள் ஆதிகாலமுதல் நாளதுவரையிலும் இவ்வகை அமுதங்களிலேலாவகை யமுதம் அருந்திவருகிறார்கள் என்பது இதனால் தெரியவருகிறது.*

இக்காலத்தில் நம்முடைய தேசத்துப் பெரியோர்கள், ஐரோப்பியர்கள் உண்டுவருகிற திராக்ஷக் கொடியமுதம் மிகுதியாக அருந்திவருகின்ற காரணத்தால் தாலவிருக்ஷவமுதை அவ்வளவாய் விரும்பவில்லை. பூர்வகாலத்திலோ அப்படியல்ல.

இந்தக் கற்பகவமுதத்தை அரசர்களும், அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களும் உண்டுமகிழ்ந்து வந்தார்கள் என்பதற்கு இதிகாசச் சாட்சிவருமாறு :

கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம்,
உண்டாட்டுப்படலம்

இந்தப்படலத்தைப் பார்க்கும்போது, இராமருக்கும் சீதாதேவிக்கும் விவாகம் நிறைவேறுகிற முன்னுக்கு, மேற்படி திருமணக்கோலங் காணும்பொருட்டு, சனகமகாராஜனது நகரமாகிய மிதிலாபுரிக்குத் தசரதமகாராஜன் தன் இனசனங்களோடும், ரதகெஜதுரகபதாதிகளாகிய சதுரங்கசேனையோடும், அயோத்திமாநகரத்தினின்று புறப்பட்டுப்போகையில், நதிகளும் பொய்கைகளும் வாவிகளும் மிகுந்த அழகிய ஒருவனத்தில் தாலவிருக்ஷச்சோலைகளும், தெங்குவிருக்ஷச் சோலைகளும், ஈந்துவிருக்ஷச்சோலைகளுமாகிய கற்பகவிருக்ஷக்காவுகளில் இறங்கி, அந்தியபொழுதில் அரசகுலத்து ஆடவர்களும் ஸ்திரீகளும் புறப்பட்டு, அங்குள்ள சோலைகளில் புஷ்பங்கள்கொய்து, நதிகள் பொய்கைகள் வாவிகளில் நீராடி, பூரணசந்திரோதயமானதால் விளையாடிக்கொண்டு,

*பிரளயகாலத்திற்கு முன்னிருந்த மானிட குலத்தவர்கள் வேள்விசெய்யுங் காலங்களிலும் பிறசமயங்களிலும் அமுதம் அருந்திவந்த காரணத்தையிட்டே பிரளயத்திற்குத் தப்பிப் பிழைத்த நோவாவென்பவனும் (Noah) முதல்முதல் அமுதக் கொடியாகிய திராக்ஷக்கொடிகள் நட்டு, அமுதமுண்டுபண்ணி யருந்தியதுமன்றி, வேள்வியுஞ் செய்தனன்.
Gen. 8 20—22: 9. 20—29.

அங்குள்ள கற்பகவிருக்ஷவமுர்தத்தை மேற்படி 'அமுர்தவிருக்ஷ இலைத் தொன்னைகளிலும், பொற்கிண்ணங்கள் வெள்ளிக்கிண்ணங்களிலும், வெண்கலவட்டில்களிலும் வார்த்து உண்டு மகிழ்ந்தார்கள் காண்கிறோம்.

இந்தப் படலத்திலிருந்து இரண்டுகவிகள் எடுத்து இங்ஙனந் திருட்டாந்தங்களாகக் கூறுவோம.

(xi) உண்டாட்டுப்படலம், 6-வது கவி.

"பூக்கமழோதியர் போதுபோக்கிய
சேக்கையினபச்செருச் செருச்குஞ் சிந்தையார்
ஆக்கியவமிர்தென வம்பொன வள்ளத்து
வாக்கியபசுநறு மாந்தன் மேயினூர்."

இந்தக்கவியில், மேற்படி திருமணக்கோலங்காணப்போனவர்கள வழிமார்க்கத்தில் கற்பகச்சோலைகளில் பொனவட்டில்களிலே பசுநறுவாகிய கற்பகவமிர்தத்தை வார்தது உண்டனர் எனக் கூறியிருககிறது.

(xii) மேற்படி உண்டாட்டுப்படலம், 10-வது கவி:

"விடனுக்குநெடியநோககினமுதொக்குமினசொலார்தம்
மடனுக்குமடனுமுணடேவானுதலொருத்திகாணத்
தடனுககுநிழலைப்பொன்செபதனைனறுநறேறல்வளளத்
துடனுககவுவநது நீயே யுணணுதிதோழியெனறாள்"

இக்கவியில், ஸ்திரீகளிலொருத்தி பொற்கிண்ணத்தில் வார்த்திருந்த அமிர்தத்தினுள் தன் சாயையைக்கண்டு, அது தன தோழி என்பதாக எண்ணி, அவளைப்பார்த்து, 'ஓதோழீ, நீயே இந்த அமுர்தத்தை உண்ணு' என்றாள் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது.

பாரதம், ஆதிபருவம், மாலையிடு சருக்கம்.

இந்தச் சருக்கத்தைப் பார்க்கும்போது, வாரணாவததநகரத்தில் அரக்குமாளிகையில வெந்தழியாது உயிர்தப்பிப் பிழைத்த தருமன், வீமன், விசயன், நகுலன், சகதேவன், எனப் பெயர்கொண்ட பாண்டவர்கள் ஐந்துபேர்களும் தங்கள்

மாதா குந்தமாதேவியுடன் வனசஞ்சாரஞ்செய்து, பிறகு வேத்திரகிய நகரத்தில்வந்து வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், பாஞ்சாலநாடாள்வோனை யாகசேனனெனப் பெயர்கொண்ட துருபதமகாராஜனுடைய புத்திரி துரோபதைக்குக லியாணம் எனபதாகவும், கலியாணவேளை ஐம்பத்தாறு தேசத்து இராசாக்களுக்கும் போயிருக்கிறது என்பதாகவும், பஞ்சபாண்டவாகள் அந்தணனொருவன மூலமாய்த தெரிந்துகொணடு, தக்ஷணமே பாாப்பனவேடம் பூணடு, தங்கள் மாதா குந்திதேவியையுங் கூட்டிக்கொண்டு, பார்ப்பார்களோடு வழிகூடி, துருபதமகாராஜன் நகரிபோய்ச் சேர்ந்து, அவ்விடத்தில் தஙகள மாதாவாகிய குந்தியை ஒரு குசவன வீட்டிலிருத்திப்போட்டு, இராசசபையில பார்ப்பாரோடு பார்பபாராக உழுக்காந்திருந்தார்கள். அப்படி உழுக்காந்திருக்கையில், பிரமாண்டமான மங்கலக்கோதண்டதலைத தூக்கி வளைத்து நாணேறிட்டுக் குறிதப்பாமல் அஸ்திரப்பிரயோகஞ் செய்யுதற்குத் திறமில்லாதுபோன சகல அரசர்களுக்கும் முனபாகப் பார்ப்பனவேடம் பூண்டிருந்த அருச்சுனனனவன் எழுந்து, அந்த மங்கலக்கோதண்டத்தைத் தூக்கி, தனுநூலுக்கு ஆசிரியன் இவனென்று சொல்லும்படியாக விதிமுறை பிறழாது நாணேறிட்டு குணத்தொனி முழக்கி, இலக்குத்தப்பாது அஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்து, வெற்றி சிறந்தவனாய் இராசசபைக்குத திரும்பிவந்து, அவர்கள் பார்க்க அகமகிழ்ச்சியோடு பசுஞ்செமபொன் மாலைசூடிய துரோபதையை இருகரங்களாலுந் தூக்கி, செயமபொருந்திய தனுவைத்தாங்கிய கரத்தில் ஏந்தியெடுத்துக்கொண்டு, தன் மாதாவிருந்த இட நோக்கி நடந்தான். உடன்பிறந்தவர்கள் நாலுபேரும் இருமருங்கினும இணைபிரியாது சென்றனர். இவ்வாறு பாண்டவர்கள ஐந்துபெயர்களும் துரோபதையுமாக குந்தமாதேவியை இருத்திவைத்திருந்த குயவன்வீட்டு முற்றத்தில் அந்திப்பொழுதிலவந்து சேர்ந்தனர். அந்தவேளையில் குந்தமாதேவியானவள் வீட்டுக்குள்ளே யிருந்தாள். உள்ளே யிருந்த வளைநோக்கிப் பாண்டவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் :

(XIII) ஆதிபருவம், மாலையிடுசெருக்கம், 67 - வது கவி :

"அன்றிலக்கெய்தகோவுந் துணைவருமான வெம்போர்
வென்றுகொற்றவையோடொக்கு மின்னிடைப் பொன
னுந்தாமுஞ்
சென்றுமட்கலஞ்செய்கனமி செழுமனை முனறிலெய்தி
இன்றுபெற்றனமோரையமென்செய்வததனையெனறார்."

இதின்தாற்பரியம.

துருபதமகாராஜனுடைய வதுவைமண்டபத்தில் மணத் தனுக்கொண்டு குறித்தலக்கெய்து செயவீரனாய் துரோப தையைக் கைப்பற்றிய அருச்சுனனும, அவன உடற்பிறப் பாளரும்எதிர்த்துவந்த அரசர்களைச் செயித்தவர்களாய், காளி தேவிககுச்சமானமான துரோபதையையுங் கூட்டிககொண்டு, குலாலனுடைய வீட்டுமுற்றத்தில் வந்து நினறுகொண்டு, வீட்டுக்குள்ளிருந்த அன்னையைநோக்கி, 'அம்மா, இன்றைக் கு நாங்கள் போனவிடத்தில் பிச்சையொனறு அகப்பட்டது, அதை நாங்கள் என்னசெய்ய' என்றுகேட்டார்கள் என்பதாம்.

இந்தக்கவியில் 'கொற்றவையோடொக்குமின்னிடைப்பொ ன்' எனக் கூறியிருப்பதறகு, 'காளிகாதேவிக்குச் சமானமான மினனற்கொடிப்போனற சிற்றிடையினையுடைய இலகூஷிமீக ரம பொருந்திய துரோபதை' என்பது கருத்தாம. ஆதிகால த்திலே காளிகாதேவியே அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரி யர்களுக்குக் குலதெய்வமென்பது இதினாலும தனருய் விளங குகினறது. காளிகாதேவி அரசர்குலததவர்களுககுக் குல தெய்வமில்லாது போயின், அத்தேவியை அரசாகுலபபெண் ணுக்கு ஒப்பிட்டுப்பேசுவார்களா?* பூர்வ தமிழரசர்களுடைய பழமபதிகளெல்லாம் வடக்குவாசலில் காளிகாதேவியின ஆ

* 'அம்மன் ஆதியுகத்தில் சத்தியாகவும, திரேதாயுகத்தில பதுமாட்சியாகவும், திரேதாயுகத்தில் சீதையாகவும், துவா பரயுகத்தில் துரொபதையாகவும், கலியுகத்தில் காளியாக வும விளங்கினதாக பிராமியபுராணம், பிரமோத்திர காண் டம கூறுகிறது. சதுர்யுகங்கள் முதன்முதல் குருபதியாகத தால் ஏற்பட்டன.

லயத்தை யுடைத்தாயிருக்கின்றன. போர்த்தொழிற்கு அவள் நாயகியானதால், அரசர்குலத்தவர்கள் அவள் பார்தங்காத்திருந்து பதினெண்ணாயுதவித்தைகள் கற்றுவந்தனர்

சானரோர்குலத்தவர்கள் வசிக்கும் நாடுநகரங்களெங்கும் காளிகாதேவியின் ஆலயங்களை விஸ்தாரமாகப் பார்க்கலாம காளிகாதேவியானவள் யுத்தத்திற்கும், வெற்றிக்கும், பதினெட்டாயுத வித்தைகளுக்கும நாயகியானமையால், அவள் சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு இன்றியமையாத குலதெய்வமாம் ஆனதால், சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு 'காளிபுத்திரா' என்ப பெயர் வந்திருக்கின்றது இதனாலுஞ் சானரோர்குலத்தவர்கள் அரசர்குலத்தவர்களென விளங்குகிறது.

(xiv) [illegible] ஞசரத்தினம், 2-வது கவி :

எத்தனையோ [illegible] யாயிரமுருவ நானெடுத்தெய்த்தேனே
யிபபுவிதன்னிலே
இனியாகிலுஞ்செல்வ வளமையதுதுறையா திருந்துனது
கழறுதிகைச்
சித்தம்வைத்தாளவே வேண்டிநினறன் கழல்கள்
சிந்தித்தனன்கருணைபார்
சீலிதாருகவயிரி மாரிகங்காளியுயர் தேசோனமயாநந்தியே
உத்தமியநாதிசிவசத்திகுண்டலிநீலி யோங்காரியாளியூர்தி
உ[illegible]டியடிதேடி கனதோடி யிசைபாடி யுத்தமர்கள்
பணிசெயமோடி
[illegible]முண்டி சானறோரின்குலதெய்வ
[illegible]ணிபிட்டாபுரத்தாய்
[illegible]கெடுவாளி பூதவெற்படையாளி
[illegible]திபத்திரகாளியே."

[illegible]யில், சிவபிரானுடைய தேவியாகிய காளிகா
[illegible]சான்றோரின் குலதெய்வ 'சுகுணபிட்டாபுரத்தி'
[illegible]வந்திருக்கிறது.

[illegible]ரின் குலதெய்வ சுகுணபிட்டாபுரத்தி' என்ப
[illegible]றோர்களாகிய அரசகுலத்தவர்கள் சத்தியருடைய

பூர்வ மாதாவாகிய காளிகாதேவி மேற்படி குலத்தவர்களுக்குக் குலதெய்வமென்பதும், அவளுக்குப் பிட்டாபுரத்தி*என்பது இடத்தால் வந்தபெயரென்பதுங் கருத்தாம்.

அன்றியும், இந்தப் பதினெட்டாயுத வித்தைத்திறமையால் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குக் 'கருக்குப்பட்டயச் சான்றோர்' என்றொரு சத்திரியப் பட்டப்பெயருமுண்டு.

(xv) மேற்படி மாலையிடுசருக்கம், 68-வது கவி·

"உள்ளிருந்தன்னைமைந்தருரைத்தசொற்கேட்டுத்தேவர்
தெள்ளமுதென்னமக்காள் சேரநீரருந்துமென்று
புள்ளினமொடுங்குமாலைப் பொழுதிவள் புறம்பரேந்திக்
கள்ளவிழ்கூந்தலாளைக் கரும்பென விரும்பிக்கண்டான்."

இங்ஙனம், அவ்வாறு கேட்ட புத்திரர்களை நோக்கி, அது தேவர் தெள்ளமுதாயினும் நீங்கள் ஐந்துபேரும் பகிர்ந்து சாப்பிடுங்கள் என்று சொன்னாளென்பதாகக் கூறியிருக்கின்றது.

இதில், கற்பகமதுவுக்குத் 'தேவர் தெள்ளமுது,' எனப் பெயர் வந்திருக்கிறது.

(xvi) சிதம்பரப்புராணம், சிதம்பரமான்மியச்சருக்கம், 15-வது கவி:

"உளங்குவித்தரு மறைச்சிகைபுணர்ந்த மெய்த்தவர்கள்
வளங்குலவியதவத்தினல் வாழ்வதங்கடைந்தோர்
களங்கவல்வினைநீக்கிய கங்கையங்கரைமேல்
விளங்குகின்றதுதனைநிகர் வெதிரிகாசிரமம்."

(xvii) மேற்படி சருக்கம், 16-வது கவி

"விரிபசுந்தழைவிளங்கிய வெதிரியென்றுரைத்தற்
குரியசெங்கனி யிரத்தையங் கானநின்றொளிர
வரியிலங்கியகற்பக மனுவில்பன்மரங்க
டெரிவரும்பல பறவைமாத்திகழ்ந்திடா நிற்கும்."

இந்த இரண்டு கவிகளிலும், சூதரிஷியானவர் நைமிசாரணிய முனிவர்களைப்பார்த்துச்* சொல்லுகிறார்: 'சங்கரந்தித்

தீரத்தில் வெதிரிகாச்சிரமம் என்றொரு சிறந்த ஸ்தலமிருக்கின்றது. அதைச்சூழப் பற்பல விருக்ஷங்கள் நிறைந்த ஒரு சோலையுண்டு. அந்தச்சோலையில் எண்ணிறந்த கற்பகவிருக்ஷங்களாகிய தாலவிருக்ஷங்களிருக்கின்றன' என்றார்.

இதனால், கங்காநதி பாய்கின்ற நாடுகளிலும் கற்பகச்சோலைகளிருந்தனவென்று தெரியவருகிறது.

(xviii) காசிநாடாள்வோனை துளசிமகாராஜன் புத்திரனை மதுரைவீரனகதை, காசிநாட்டுச்சிறப்பு.

" மாதமும்மாரி வழங்கும்வளநாடு,
காதமணம்வீசுங் கற்பகஞ்சேர் நன்னாடு,
கருமபுகளுக்களமுத்துக காட்டுமகாநாடு,
விருமபியறமவளாசகு மேலான நன்னாடு."

இதிலும, கங்காநதித்தீரத்திலிருக்கின்ற காசிவளநாட்டில் கற்பகச்சோலைகளாகிய தாலததோப்புகளிருக்கின்றன என்று கூறியிருக்கிறது

அதுவுமல்லாமல், அமுத உற்பத்திசெய்பவர்கள் பூர்வகால முதல் கள் குடிபபதுமில்லை, கள் வியாபாரஞ் செய்வதுமில்லை. கள்ளருந்தி மயக்கங்கண்டால், அவர்கள் அமுதவுற்பத்தி செயபுதற்கு அயோக்கியர்களாய்ப் போவார்களே சானறோர் குலத்தவர்கள் வசிக்கும் நாடுகளில் இதுவே சட்டம். ஆயினும, இக்காலத்திற் சீவனத்தின்பொருட்டு பிறநாடுகளிற் போய் வசிக்கும சானறோர்குலத்தவர்களிற் சிலர் முதலாளிகளாய்த் துரைத்தனத்தாருக்குள் குத்தககைள் எடுத்து, சூத்திரகுலத்தவர்களைக்கொண்டு மேற்படி வேலைகளை நடபபித்துவருகிறதுண்டு. இதற்கு அரசாட்சி மாறுதலே காரணமாம்.

ஆதிகாலத்திலே, பூர்வ தமிழரசர்கள் தாலமதுவைக் கள்ளாகவி விற்பனைசெய்புதற்குக் கள்விலைஞர்களாகிய குழுவினரை ஏற்படுத்திவைத்ததால், அக்குழுவினரால அந்தவிற்பனை நடந்துவந்திருக்கிறது.

இங்ஙனங் கள்விலேஞர் என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியங் கூறியாயிற்று. இனி இரண்டாவது பெயராகிய 'பழையா என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியமெடுத்துரைப்போம்.

II 'பழையர்' என்னும் பெயர்ப்பதத்துக்குக் "கள்விற்போர்" என்பது பொருளாம்.

அகராதிநூலாசிரியர்கள் பழையர் என்னும் பெயருக்கு 'Those who sell fermented palm-tree sap' என்று அருத்தம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அதற்குத் தமிழில் 'சளித்துப் புளித்த பழநறையாகிய கள்' என்பது கருத்தாம்.

பழையர் என்னும் பதம் பழைமை (=பழமை) என்னும் மூலபதத்தினின்று பிறந்திருப்பதால், அதற்கு "பழய கள்விற்பவர்கள் (=சளித்த புளித்த பழநறையாகிய கள்விற்பவர்கள்)" என்பது கருத்தாம்.

இனி 'துவசா' என்னும் பெயர்ப்பதத்துக்குத் தாற்பரியங் கூறுவோம்.

III 'துவசர்' என்னும் பெயர்ப்பதத்துக்கும் 'கள்விற்போர்' என்பது கருத்தாம்.

'துவசர்' என்னும்பெயர் 'துவசம்' என்னும் மூலபதத்தினின்று பிறந்த பதமாம். துவசம் என்பதற்குக் கொடி என்று அருத்தமாகும். பூர்வகாலத்துத் தமிழரசர்கள் சூத்திரகுலத்தவர்கள் உண்டு களிப்பதற்கு அப்பட்டமான கற்பகமது அவர்களுக்குக் கிடைப்பதற்கு ஏதுவில்லாத காரணத்தையிட்டு, அந்த அப்பட்டமான, அல்லது வடிந்த மேனியான மதுவை அமுதவுற்பத்தி செய்கிறவர்களிடத்தில் வாங்கி, அதைப்பழநறையாகிய கள்ளாக்கி, விற்பனைத்தொழில் நடத்துதற்கு ஒரு குழுவினரை ஏற்படுத்திவைத்தபோது, கள்விற்குங் கடைக்கு அறிகுறியாக ஒருதுவசம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். அந்தத் துவசத்தைக் கள்விலேஞர்கள் தங்கள் கடைகளுக்கு முன்னுகத் தூக்கிவைத்து வந்தார்கள். அதனாலே கள்விற்பனை செய்தவர்களுக்குத் 'துவசர்' எனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது.

இனி 'படுவா' எனனும பெயர்பபதத்திற்குத் தாற்பரியங கூறுவோம.

IV., 'படுவா' எனனும் பெயர்பபதத்திற்கும 'பழநறை யாகிய கள்விற்பவர்கள்' என்பது பொருளாம்.

'படுவா' எனனும பதம் படு என்னும் மூலபதத்தினின்று பிறந்த மொழியாம. படு எனபதற்குப் பழநறையாகிய கள் எனபது கருத்தாம். இதை உய்த்தாராய்நது பார்பபவர்களுக்குக கற்பகமது உற்பத்திசெய்கிறவர்கள் ஒரு குலத்தினர் எனறும், மேற்படி மதுவைப பழநறையாக்கி விற்பவர்கள் வேறொரு குலத்தினர் எனறும் நன்றாய விளங்குகின்றது.

ஆனதால், ஜாதிசஙகிரகசார நூலாசிரியர் பழயர், துவசா, படுவர் எனனும் இந்த மூன்று பதங்களில் எந்தப்பதத்தி லிருந்தாவது 'சாணர்' எனறு தாம வருவித்து வைத்துக் கூறிய பதத்தைப பிறக்கச்செய்ய வகைகாணமையால், கண்ணைமூடிக்கொண்டு சும்மா 'சாணர்' எனறு பூதிப்பிடியாக எழுதிவைத்திருககிறார். ஆனதால், 'சாணர்' என்னும் பதம பிறபபதற்கு மூலபதந்தேடி, சூடாமணி நிகண்டாசிரியரிடத்தில் தட்சணைவைத்துப் படிக்கப்போகிறார். நாமும் அவரோடு கூடவேபோய், அங்கே எனன இருக்கிறதெனறு பார்ப்போமாக.

இந்த முதலாவது பிரகரணத்தில், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 50-வது சூத்திரத்திற்குத் தாற்பரியங் கூறிய பிரகாரம, மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் கூறியிருக்கிற நிகண்டுச் சூததிரத்திற்கும் இனித்தாற்பரியங் கூறி விபரங் காட்டுவோம்.



உ. பிரகரணம்.

சாணறவர்கள் குலத்தைச்சுட்டிச் சாதிசங்கிரக சாரம் 16-வது பககத்தில், நிகண்டு மக்கட்பெயாத் தொகுதி, 36-வது கவியை ஆதாரமாகக்கொண்டு கூறியிருக்கிற தப்புததாற்பரியவுரையைக் கண்டித தல்.

சூடாமணிநிகணடு, மககட்பெயர்த்தொகுதி, 36-வது கவி:

கள்விற்போர் பெயர் அல்லது சாணுர் பெயர்.

"தொக்ககள்விற்போர்நாமஞ் சௌண்டிகர் துவசரோடு
தககதோர்பிழியர் மற்றும படுவருஞ் சாற்றுமன்றே."

இதின் தாற்பரியம்.

"சௌண்டிகர், துவசர், பிழியா, படுவர் இந்நானகும் கள் வினைஞர் அல்லது சாணுர்பெயர்" எனபதாம.

இந்தபபிரகாரம், ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் எழுதியி ருககிறுர்.

இந்தச்சூத்திரம் சூடாமணிநிகண்டில் கண்டிருக்கிறபடி போததெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும், *தாற்பரிய வுரை யில் வழுவுண்டு. அவற்றை இங்ஙனம எடுதது விபரபபடக் கூறிக் காட்டுவோம.*

1. *நிகண்டுச் சூத்திரத்தில் 'கள்விற்போர்கள்' எனறு கண்டிருக்க, ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ அந்தப் பெய ரை 'கள்வினைஞர்' என முன்போலவே திரித்தி யெழுதியிருக்கி றுர்.*

2. *'சாணுர்' என்னும் பதத்தைத் தமது மனோரதப்பிரகா ரம் பூதிப்பிடியாகச் சும்மா எழுதிவைத்திருக்கிறுர். இந்தப்* பெயர்ப்பதம் மேற்படி சூத்திரத்தில் இல்லவே இல்லை.

3. *திவாகரநூலாசிரியா 'கள்விலைஞர்' எனக் கூறியிருபப தற்கு, நிகண்டாசிரியா 'களவிற்போர்' எனத் தாற்பரியப்பதா கூறிக் காட்டியிருக்கிறுர். இந்த நிகண்டாசிரியர் கருத்

படிக்கு அகராதி நூலாசிரியர்களும் 'Those who sell fermented palm-tree sap' எனத் தாற்பரியம் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள்.

4. கள்விற்போர்களுக்கு 'சௌண்டிகர், துவசர்; பிழியர், படுவர்' என நான்குபெயர்கள் கூறியிருக்கிறார். இந்நான்கு பெயர்களுள் 'துவசர், படுவர்' என்னும் இரண்டுபெயர்களும் திவாகர நூலாசிரியர்காலத்தில் வழங்கிய பதங்களேயாம்.

5. 'பழையர்' என்னும் பதம் நிகண்டிலில்லை. இந்தப்பதம் நிகண்டாசிரியர்காலத்தில் உலகவழக்கில் இருந்து உபயோகப்படுத்தப்படாது போயிற்றென்று தோன்றுகின்றது.

6. திவாகரச்சூத்திரத்திற் காணப்படாத 'சௌண்டிகர், பிழியர்' என்னும் இரண்டுபதங்கள் நிகண்டுச்சூத்திரத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த இரண்டுபதங்களுக்கும் விபரம் இங்ஙனம் கூறுவோம். முதல் 'சௌண்டிகர்' என்னும் பதத்திற்குத் தாற்பரியஞ் சொல்லுவோம்.

7. 'சௌண்டிகர்' (Sans *Soundika*) என்னும்பதம் வடமொழிப்பதம். இது வடமொழி நிகண்டாகிய அமரத்தில் கண்டிருக்கிறது. இந்தச் சௌண்டிகர் என்னும் பதத்தின் உற்பத்திக்கு மூலபதங்கள் 'சௌண்டி (Sans *Soundee*) + கம் (Sans *Kam*)' என்பவைகளாம். இந்த இரண்டுபதங்களில் 'சௌண்டி' என்னும் பதத்திற்கு 'திப்பிலி' என்றும், 'கம்' என்னும் பதத்திற்கு 'நீர்' என்றும் தாற்பரியமாகும். ஆகையினாலே 'சௌண்டிகம்' என்பதற்கு 'திப்பிலிகுணத்தைப் பெற்ற நீர்' என்பது பொருளாம். ஆனதால், 'சௌண்டிகர்' என்னும் பெயருக்கு 'திப்பிலிநீர்போன்ற பழநறையாகிய கள்ளைவிற்போர்' என்றும், 'Those who sell fermented palm-tree sap' என்றும் அருத்தமாகும். திப்பிலிக்குணம் கட்குணத்துக்கு ஒத்திருப்பதால், இவ்விரு குணங்களையுஞ் சமரசப்படுத்திக் கண்டுகொள்க. ஆதலால், 'சௌண்டி + கம்' என்னும் மூலபதங்களினின்று 'சௌண்டிகர்' என்னும் பதம் பிறந்திருக்கின்றது.

திப்பிலிக்குணம் காரப்பு, அலலது புளிப்பேறிய உறைப பாம. கள்ளும் கலப்புவகையால் புளிபபேறிய உறைப்பக குணமுடைய நீராம். இந்தக கள்ளுக்கு இவ்வாறு புளிபபும உறைபபும் ஏற்றிச் சளிக்கச்செய்து கள் விற்பனைசெய்யுங் குழுவினர்களுககுச் 'சௌண்டிகர்' என்று பெயர்வநதிருக கிறது.

வட மொழியார்களுக்குள்ளே உற்பத்திசெய்த கற்பகமது வை வாங்கிக் கள்ளாக்கி விற்பனைசெய்த குழுவினருக்கு 'சௌ ண்டிகர்' என்று பெயர் திவாகரநூலாசிரியர்காலத்தில் இந் தச் சௌண்டிகர் என்னும் பெயா தமிழ்நாடுகளில் வந்து வழங்காத காரணத்தை யிட்டு, திவாகரத்தில் இந்தச் 'சௌ ண்டிகர்' என்னுமபெயர் வரவில்லையென்று அறிக

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ தமது நூலில், 390 - வது பக்கத்தில் 'சௌணடிகர்' என்கிற மொழியானது மருஉவா கத்தமிழிற் 'சானார்' என வழஙகிவருகிறது எனகிறார்

அவர் ஏதொரு முகாந்திரமுமினறித் தமது மனோபிஷ்டப் பிரகாரம பூதிப்பிடியாக இவ்வாறு சொல்லுகிறாரேயனறி, சௌண்டிகா எனனும் பதத்தினின்று சானார் எனனும பதம மருவாக வந்ததற்கு விதிகூறாது போயினர். ஆனதால், இவ் வாறு மருவியதற்கு அவா தாமே விதிகூறிக காட்டவேண்டியது அவருடைய கடமை. இதுநிற்க,

'சானார்' எனனும்பெயர் தமிழமொழி, 'சௌண்டிகர்' எனனும் பெயரோ சமஸகிருதமொழி. சமஸ்கிருதமொழியி னின்று தமிழ்மொழி மருஉவாகவருவது யாங்கு எங்ஙனுங கேட்டிலம. இது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம!

ஆயினும், ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் மனதுக்கு 'சௌ ண்டிகர்' என்னுஞ் சமஸ்கிருதமொழியானது 'சானார்' என் னுந் தமிழ்மொழியாக மருவிவந்ததற்கு யாதொரு நியாயமுந் தோன்றாதகாரணத்தினாலேதான் மேற்படி 390 - வது பக்கத் தில் பினனும் அவர் சொல்லுகிறார் :

கண்ணு, கன்று எனவும்,
குண்ணு, குன்று எனவும்,

திரிந்து வழங்கிவருகிற பிரகாரம், சாணூர் என்னும் பதம் சானுறா எனத் திரிந்து வழங்கிவருகிறது என்கிறார்.

இவ்வாறு அவர் கூறியிருக்கிற தாற்பரியத்தைத் தெளிவுற இங்ஙனம் எடுத்து அதின வழுவைக்காட்டுவோம.

'சௌண்டிகா' எனனும்பதம் 'சாணூர்' என மருவி, பினபு 'சாணூர்' என நின்ற மரூஉமொழியானது 'சானறூர்' எனத திரிந்து வழங்கிவருகிறது எனறு முதல் எழுதுகிறார்.

இவ்வாறு எழுதியவர் அதின்கீழாகச் 'சிலர் சான்றுரெனகிற மொழியிலிருந்து சாணூர் என்று மருவினதாக யூகிக்கிறார்கள்' எனகிறார். இபபடிச் 'சாணூர்' எனனும் பதத்துக்கு மூன்றுவகை யுத்திக்குறிப்பு மேலே காட்டியிருக்கிறார்.

இதைபபார்க்கும்போது, சௌண்டிகரைச் சாணூராக்கி, சௌண்டிகரைச்சுட்டி நூல்களிற் கூறியிருக்கிற இழிவுகளையெல்லாம ஏ[illegible]யத்திரட்டி, தம்முடைய இருகண்களையும மூடிககொண்டு, அவைகளைச் சான்றோர்குலத்தவர்கள்மேல் ஏதொரு முகாந்திரமுமின்றி வாரிக்கொட்டுகிறார்.

இவர் யாதொரு முகாந்திரமுமின்றி, கள்விற்று வயிறு பிழைக்கினற சௌணடிகர்களைச் சாணூர் எனக்கூறி, சௌண்டிகர்களாகிய ஒரு குழுவினருக்குள் உண்டாயிருக்கிற ஈனங்கள் மற்றொரு குலத்தவர்களுக்கு உண்டாயிருப்பதுபோலக் கூறியிருக்குமபிரகாரம், விளையாட்டுப்பிள்ளைகளும் நாவின ஓசைக்கிணங்கச் சொற்களை மனோரதப்படி திரித்து, அருத்தங்கள் கூறிச் சிரித்து விளையாடிவருகிறார்கள். இது விளையாட்டுப்பேச்சுப்போலிருக்கிறது. இவ்வாறு விளையாட்டுப்பேச்சுகள் பேசவேண்டுமொனால், வேணுமென்ற உதாரணங்கள் இங்ஙனம் எடுத்துக்கூறலாம். ஆயினும் ஒரு உதாரணங்கூறிக் காட்டுவோம்.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் சௌண்டிகர்களைச் 'சாணூர்

என்கிறார். அதுபோலொத்த திருட்டார்த்தத்துக்குப் 'பள்ளி' என்னும் பதத்தை எடுத்துக்காட்டுவோம்.

'பள்ளிகள்' என்னும் பெயர்ப்பதம் தமிழ்நாட்டில் வசிக்கும் ஒரு குலத்தவர்களுக்குப் பெயராம். இவர்களுடைய பூர்வ உற்பத்தியை ஆராய்பவனொருவன 'பள்ளர்கள' என்னுங் குலப்பெயருக்கு, 'பள்ளிகள' என்னும் பெயர் ஒற்றுமையைபற்றி வருவதால், 'பள்ளர்கள்' என்னும் பதத்தினின்று 'பள்ளிகள்' என்னும் பதம் மரூஉவாகவந்து வழங்குகிறதென்றும், ஆனதால் 'பள்ளர்கள், பள்ளிகள்' என்னும் பெயர்கள் ஒருகுலத்துப்பெயர்கள் என்றும், பள்ளர்குலத்தவர்களும் பள்ளிக்குலத்தவர்களும் ஒரு குலத்தவர்களென்றும் கூறி, 'முக்கூடற்பள்ளு' என்னும் நூலில் பள்ளர்குலத்து ஆண்களையும் பெண்களையுஞ் சுட்டி ஈனமாக எழுதியிருப்பவைகளையெல்லாந் தெரிந்தெடுத்துப் பள்ளிகுலத்தவர்கள் மேலேற்றிவைத்துரைப்பானேயாயின வெகுநேர்த்தியாயிருக்கும். ஆகிலும், நிந்தைமொழிபேசுவது நமக்குப் பிரியமின்மையால், இங்ஙனம் அவைகளைப் போத்தெழுதாது நிறுத்துகிறோம். ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியருக்கு வேண்டுமேயாயின, மேற்படி முக்கூடற் பள்ளிலிருந்து தேவையான நிந்தைமொழிகளை எடுத்துத் திரட்டிப் பள்ளிக்குலத்தவர்கள்மேலேற்றி எழுதியனுப்புவது பிரயாசமன்று. ஆனதால், சாணார் சௌண்டிகராகுங்காலத்தில், பள்ளிகள் பள்ளர்களாவது பிரயாசமல்ல. ஆகையினாலே, ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் தகுந்த ஆதாரங்களின்றி, இவ்வாறு எழுதியது அவருக்கு யோக்கியமன்று.

மேற்கூறியவிஷயங்களைத் திரட்டிப் பார்வையிடும்போது, சௌண்டிகர்கள் பிரத்தியேகமான குலத்தவர்களென்றும், கள்விற்பனைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவர்களென்றும் நன்றாய் விளங்குகிறது.

'சாணார்' என்னும் பதம் மரூஉவாகி வழங்குகிற பதமென்று ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் சொல்வது நிசந்தான். ஆயினும், அப்பதம் 'சௌண்டிகர்' என்னும் சமஸ்கிருதப்

பதத்தினின்று மருஉவானதல்ல. 'சான்றோர்' என்னும அப்பட்டமான தமிழ்ப்பதத்தினின்று 'சாணூர்' என மருஉ வாகவந்ததென்று இங்ஙனந் தெளியக்கூறி எண்பிப்போம்.

'சாணூர்' என்னும்மொழி மருஉமொழியானதால், அது அவ்வாறு மருஉவாய் வருதற்கு மூலமான நிறைபதம் 'சான் றோர்' என்னும பதமாம. இந்தச் 'சானறோர்' என்னும்பதம் 'சால்' எனனுங் கறந்தமேனியான தமிழ் வினைமுதலினின்று பிறந்துவந்த மொழியாம்.

'சால்' என்னும் வினையின் முக்காலத்துத் தன்மை ஒருமை வினைமுற்றுகள் வருமாறு ·

(i) சாலுகிறேன்,
(ii) சானறேன்,
(iii) சாலுவேன்.'

இவற்றுள், 'சான்றேன்' என்னும் இறந்தகாலவினைமுற்றி னின்று பிறந்த வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயர்கள்,

சான்றவன்,
சானறான,
சான்றோன்,

என்பவைகளாம்; அவற்றின் பலர்பாற்பெயர்கள்,

சான்றவர்,
சான்றார்,
சானறோர்,

என்பவைகளாம்.

இந்தப் பெயர்ப்பதங்களின் விகுதிகளில், அன், ஆன், ஓன் என்னும் விகுதிகள் ஒரு பொருள்குறித்த ஆண்பால் விகுதிக ளும், அர், ஆர், ஓர் என்னும் விகுதிகள் ஒரு பொருள்குறித்த பலர்பால் விகுதிகளுமாம்.

இம் மூன்றுபெயர்களுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம்.

இந்தச் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் பெயர் கள க்ஷாத்திரிய வம்சத்தவர்களுக்கு ஒரு விசேஷித்த

காரணத்தையிட்டுக் கிடைத்த கௌரவப்பட்டப்பெயராம். இதற்கு இதிகாசபுராணசாட்சிகளுண்டு. இவ்விடத்தில் அதை யெடுத்துக் கூறவேண்டிய அவசியமில்லாமையால் அதை இங்ஙனஞ் சொல்லாதுவிடுகிறோம்.

மேலேசொல்லிய 'சான்றவன, சானருன், சானறோன' என்னும் பதங்களைச்சுட்டி, இதனடியில் நாம எழுதபபோகிற வைகளைச் சீர்தூக்கி உய்த்தாராய்க.

இங்ஙனஞ் சில திருட்டாந்தங்கள் எடுத்துக் கூறுவோம்

'நில்' என்னும் வினையின இறந்தகாலத்தனமை ஒருமை வினைமுற்று 'நின்றேன' எனபதாம். இதினின்று பிறநதுவரு கின்ற வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயர்கள்,

நின்றவன்,
நினருன்,
நின்றோன,

என்பவைகளாம்.

இமமூனறு பதங்களுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம.

'நினறவன், நின்ருன், நின்றோன்' என்னும் இமமூன்றுபத ஙகளும் ஒரு பொருளில் வரவில்லையென்று சொல்வாா யாரு மில்லை. இப்படியிருக்க, 'சான்றவன், சான்ருன, சானறோன' எனனும் மூன்றுபதங்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையெ ன்று யார் சொல்லத்துணியலாம் ?

இன்னும் ஒருவினையை எடுத்துக்காட்டுவோம்.

'செல்' என்னும் வினையின் இறந்தகாலவினைமுற்று 'செனறேன்' என்பதாம். இதினின்று பிறந்துவருகின்ற வினையால ணையும் ஆண்பாற் பெயர்கள்

செனறவன்,
சென்ருன்,
சென்றோன்,

என்பவைகளாம்.

'சென்றவன், சென்றான், சென்றோன' என்னும் இம்மூன்று பதங்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று சொல்லுவார் யாருமில்லை. இப்படியிருக்க, 'சானறவன், சான்றான், சானறோன்' என்னும் மூன்றுப்தங்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று யார் சொல்லத் துணியலாம?

வேண்டுமேயாயின், இன்னமும் அதுபோலொத்த ஒருவினையை எடுத்துக்காட்டுவோம்.

'வெல்' என்னும் வினையின் இறந்தகாலவினைமுற்று 'வென்றேன' என்பதாம். இதினின்று பிறந்துவருகின்ற வினையாலணையும ஆண்பாற் பெயர்கள்,

வென்றவன்,
வென்றான்,
வெனறோன்,

என்பவைகளாம்.

'வென்றவன, வென்றான, வென்றோன்' என்னும் இம்மூன்று பதங்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று சொல்லுவார் யாருமில்லை. இபபடியிருக்க, 'சான்றவன், சான்றான், சானறோன்' என்னும மூன்று பதங்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையெனறு யார்சொல்லத் துணியலாம்?

இன்னமும வேண்டுமாயின, இதுபோலொத்தவினைகளையும, வேறுவகைவினைகளையும எடுத்து, அவற்றின இறந்தகாலமுற்றுவினையினின்று பிறந்துவருகிற வினையாலணையும ஆண்பாற்பெயர்களை வருவித்துபபார்க்கலாம். திருட்டாந்தமாக,

'கல்' என்னும வினையை இங்ஙனம் எடுத்துக்காட்டுவோம.

'கல்' என்னும் வினையின் இறந்தகால வினைமுற்று 'கற்றேன்' எனபதாம. இதினின்று பிறந்துவருகின்ற வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயர்கள்,

கற்றவன்,
கற்றான்,
கற்றோன்,

என்பவைகளாம்.

'கற்றவன், கற்றான், கற்றோன்' என்னும் இம்மூன்று பெயர்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று சொல்லுவார் யாருமில்லை. இப்படியிருக்கச் 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் மூன்றுபெயர்களும் ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று யார் சொல்லத் துணியலாம்?

ஆகையால், 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் இம்மூன்று பெயர்களும் ஒருபொருட்பெயர்களென்று நன்றாய்த் துலங்குகின்றனவல்லவா?

பூர்வகாலத்தில், தமிழ்நாடுகளில் அரசுபுரிந்துவந்த சுரா பாண்டியன் வமிசத்தார்களுக்கு ஒரு விசேஷ காரணத்தை யிட்டுக் கொடுக்கப்பட்ட இந்த கௌரவப்பட்டப்பெயர் அரசர்குலத்தவர்களெல்லாருக்கும் பொதுப்பெயராயிற்று.

ஆதிநூல்களில், 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் இந்த மூன்றுபெயர்களும் தமிழ்நாட்டு அரசர்குலத்தவர்களெல்லாருக்கும் பொதுப்பெயர்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

தமிழரசர்கள் நாடாண்டகாலத்தில், அக்குலத்தவர்கள் தங்களுக்கு அலங்காரமகிமையெனத் தரித்து மகிழ்ந்துவந்த 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் மூன்றுபெயர்களில், 'சான்றான்' என்னும்பெயர் மேற்படி அரசாட்சி ஒழிந்தபின்பு, அந்தத் தமிழரசர்குலமேன்மைக்கு வோப்புழுக்கள போலான வடுகர்களும், வடமொழிப்பார்ப்பூர்களும், தமிழ் நாட்டுச் சூத்திரர்களுமாகிய பகைவர்களால் அக்குலத்தவர்கள் சொல்லிமுடியாத துன்பங்களுக்குள்ளாகி, நாடுநகரங்களைவிட்டு எடுபட்டு, துயர்சாகரத்தில அமிழ்ந்தியகாலத்தில், 'சாணர்' என மரூஉமொழியாகி வழங்கத்தலைப்பட்டது; என்னத்தினாலென்றால், தமிழரசர் அரசாட்சிக்காலங்களில் எழுதப்பட்ட சங்கச்செய்யுள்களாகிய நூல்களிலெல்லாம், யாதாமொரு விகற்பமுமின்றி; 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் பெயர்கள் வந்திருக்கிறதேயன்றி, 'சாணான்' என்னும் பெயர் வரவேயில்லை. ஆனதால், 'சான்றான்' என்

னும் அப்பட்டமான திறைபெயர் பிற்காலங்களில் 'சாணை' என மரூஉவாயதாக விளங்குகின்றது. இவ்வாறு சொற்கள் மரூஉவாக வழங்குதற்கு உதாரணம் வருமாறு:

இக்காலத்து உலகவழக்கில்,

தின்றான, என்னும்பதம், தின்னான் எனவும்,
கொன்றான, என்னும்பதம், கொன்னான எனவும்,
தின்றான், எனனும்பதம, தின்னான எனவும்,
கன்று, என்னும்பதம், கன்னு எனவும,

குன்று, என்னும் பதம், குன்னு எனவும், மரூஉவாய் வழங்குகின்ற பிறகாரம் சான்றான, என்னும்பதம், சாணை என மரூஉவாக வழங்கலாயிற்று.

'சான்றான' என்னும்பெயர் குலப்பெயரெனபதை எவரும ஒப்புகின்றனர். அது குலப்பெயரேயாயின், அந்தப்பெயரு டன ஒருபொருளில் வருகின்ற 'சான்றவன், சான்றோன்' என னும பெயர்களும் குலப்பெயர்களாய்த்தானிருக்கவேண்டும. சும்மா எதிர்கட்சி செய்யவேண்டுமெனகிற பேய்த்துணிவு கொள்ளாது, சத்தியத்தை இயல்பாய் உய்த்தாராய்ந்தறியப பிரியமுடையோர்களெவர்களோ அவர்கள் உள்ளத்திற்கு இது துலாமபரவுண்மையெனத் தோன்றுமென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை.

ஆனதால், 'சான்றார்' என நாளது பெயர்பெற்றிருக்கின்ற குலத்தவர்கள் எந்தக்குலத்தவர்களோ அந்தககுலத்தவர்களுக் கே 'சான்றவர்' என்றும், 'சான்றோர்' என்றும் பெயர்கள் வருகின்றன.

இனிச் 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் இம மூன்று பெயர்களும் ஆதிநூல்களில் ஒரு குலத்தவர்களுக்கு வந்து வழங்கியிருப்பதை இங்ஙனம் விபரபபட எடுத்துககா ட்டுவோம்:

I. ராஜபாண்டியன் வமிசத்தாருக்குச் 'சான்றவர்' என நூல்களிற் பெயர் வந்திருப்பதற்கு ருசுவருமாறு:

(i) சான்றோர் புராணம், பாயிரப்படலம், 2-வது கவி:

"சீர்மேவுகோளத்தி னுஞ்சிநாட்டதனினிறை
 செல்வமோங்கும்,
பார்மேவுதருமபுரம் வளநகரிற்சிதம்பரன்றன்
 பாகம்பெற்றோன,
ஏர்மேவுகுலமுடையா னிரவிமுன்னரெண்ணூற்றே
 டிருபத்தொனபான
பேர்மேவுநல்லாண்டிற் சான்றவர்கள்பிறந்தகதை
 பேசலுற்றான்."

இக்கவியினால், இந்தப்புராணம் சாலிவாகன சகாபதம் 1576க்கும், கிறிஸ்தாண்டு 1654க்குஞ் சரியான கொலலாண்டு 829ல் எழுதப்பட்டதெனறும், வடுகர்களால் தமிழ்ரசர்களுடைய அரசாட்சி அழிக்கப்பட ஏதுவாயிருக்கிறகாலத்தில் எழுதபபட்டதென்றும், அந்தக்காலத்தில் 'சானறோர்' குலத்தவர்கள் 'சாணார்' எனறல்ல, 'சானறவர்' எனப் பெயாபெற்றிருந்தார்களெனறும், அக்காலததிற்குப்பிறகு எதிரிகளால் அந்த அப்பட்டமானபெயர் மரூஉமொழியாகச 'சாணார்' எனக் கூறப்பட்டு மயக்குமொழியாயிற்றெனறுந் தெரியவருகிறது.

ஆனதால், சான்றோர்குலத்தவர்கள் மேற்படி எதிரிகளையிட்டுத் தங்கள் குலத்திற்கு மரூஉமொழியாகவும், தங்கள் குலத்துப பூர்வவுண்மை துலங்காதபடிக்கு மறைவுமொழியாகவும் வந்து வழங்கியிருக்கின்ற 'சாணார்' என்னும் பெயருக்கு, தங்கள் குலத்துக்குரிய அப்பட்டமான பூர்வ சிறந்த பெயர்கள் 'சான்றவன், சான்றான், சானறோன' எனறு இந்த நூலிலும் பிறநூல்களிலுங் கூறியிருககிறபடியே வருமெனறு, எக்குலத்தவர்களையும் ஒரு கண்ணால்பார்த்து, அந்தந்தக் குலத்துக்குரிய ஆசார ஒழுக்கவழக்கங்களை அழிக்காது பாதுகாத்துவருகின்ற அங்கிலேயர் அரசுசெலுத்தும் இச்சுயாதின அரசாட்சியின் காலத்தில் அழித்துக்கொள்வதுமல்லாமல், தங்கள் பூர்வ ஆசார ஒழுக்கவழக்கங்களில் தேற்சியடையவும, தங்கள்குலத்து இளைஞர்கள் கல்வி விருத்தி யடையுதற்

கேற்ற பள்ளிக்கூடங்கள் ஸ்தாபிப்பதற்கு வேண்டிய பொக கிஷங்கள் சேர்க்க நியாயமான ஏற்பாடுகள் நாட்டுக்கு நாடு செய்யவும், ஒருமித்து முயல்வது இன்றியமையாத காரிய மென உணர்ந்துசாக்கிரதை கொள்ளவேண்டியது அக்குலத் தவர்களது கடமையாகின்றது.

(ii) மேற்படிபுராணம், நாட்டுப்படலம், 13 - வது கவி

"இன்னதன்மைய பல்வளமெய்திட
மனுநீருறு சான்றவர்வாழ்வுறுவ
கனனல்சேர்வயல் சூழ்மணிகங்கையாம
நன்னலம்புனை நாட்டியல்கூறுவாம்."

இந்தக்கவியால், சான்றவர்குலததவர்கள் தமிழ்நாட்டிற் செங்கோலோச்சிய சத்திரியாகளாகிய அரசர்குலத்தவர்கள் எனத் தெளிவாக விளங்குகின்றது.

'கங்கை' என்பது எந்த திவ்விய நதிக்கும் பொதுப்பெயரா கவும, வடநாட்டில் சிறந்து விளங்குகின்ற கங்காநதிககும, தென்நாட்டில் புகழ்பெற்றிருக்கினற கோதாவிரி நதிக்கும சிறப்புப்பெயராகவும பூர்வ சமஸ்கிருத நூல்களில் வந்து வழங்குகிறது. ஆனதினாலே பூர்வத்தில் துறவறவாசிகளா கிய முனிவர்கள் கங்காநதியையும் கோதாவிரி நதியையும் ஏகநதிகளாக மதித்து இவ்விருநதிகளின சலத்தையும் ஒன்று போல யாதொரு வித்தியாசமுமின்றி மதித்து அநுபோகத் திற்குள்ளாக்கி உபயோகப்படுத்தி வந்தனர்.

இந்த முகாந்திரத்தையிட்டே நாளதும் வட இந்தியா நாடு களினின்று மகாசிறந்த ஆலயங்களையுடைய தென்னிந்தியா நாடுகளுக்குத்தலயாத்திரை செய்யப்புறப்பட்டுவருகின்ற யோ கிகள் கங்காசலக்குப்பி எனப் பெயர்கொண்ட மேருக்குப்பிக ளில் கங்காநதியின் சலத்தை நிரப்பிக் காவடிகளில் வைத்துத் தோள்மீதெடுத்து இராமேசுரம் நோக்கிப் புறப்பட்டு வருகை யில், கோதாவிரி நதித்தீரத்திற்கு வருகிறதற்குள்ளாக மேற் படி குப்பிகளிலடைத்திருந்த சலம் உஷ்ணத்தால் ஆவியாக எழும்ப, மேற்படி குப்பிகளின் சலம் வற்றிக் குறைந்துபோ

இறபடியால், கோதாவிரி நதிசலத்தால் மேற்படி குப்பிகளை நிரபிக்கொண்டு இராமேசுரம் நோக்கிப் பிரயாணப்படுவது வழக்கம். ஆனதால், கங்காநதிச் சலமும், கோதாவிரிநதிச் சலமும் ஒருதன்மையுடையனவைகளாக இந்துக்களால் மதிக்சப்பட்டு வருகின்றன. ஆகவே கோதாவிரி நதிக்கு 'கங்கா கோதாவிரி' எனப பெயர் வந்திருக்கின்றது

'காமல்'* என்றுபெயர்பெற்றும் ஓா வித்வான எழுதுவது

"Under the name of the Ganges, either the Ganges proper, or the Godavery, may occasionally be understood In the Peninsula, each of these rivers is known by the name of the Gunga, and they are looked upon as sister streams. The Godavery is here considered the elder of the two, perhaps from its being the first known to the inhabitants of these regions; and the Ganges proper is deemed the more holy, apparently from the present religion of India, having originated, or been more early established, on its banks. The ancient books of the Hindoos, indeed, bear testimony that even in the most remote times, these two rivers have occasionally been considered as one; for, in more than one place in the Puranas (such as the Vayu Purana, the Brahmanda Purana, &c.), the Ganges proper is described as passing through Calinga, a country which we know to be the region watered by the Godavery. So far, therefore, as regards the course of the Ganges through Calinga, described in these ancient books, it must be the Godavery to which they allude.—*See Asiatic Researches, Vol. III, article* 3rd.

In a foot-note the same author states as follows :—

"So intimate is the connection between these two rivers, that those who carry the sacred water of the Ganges to

* Vide A. D. Campbell's Telugu Grammar, Introduction, p. v.

the south of India, when they arrive on the banks of the Godavery, invariably replace the water of the Ganges, evaporated on the journey, by water taken from its sister stream the Godavery. The whole is notwithstanding considered to be the pure water of the Ganges, and this ceremony is never omitted. If it were, it is believed, and perhaps with reason, that the water would disappear before it could reach Rameswaram." *

திருநெல்வேலித்தலப்புராணம், தாமபிரபன்னிச்சருக்கம், 16-வது கவி:

"தன்னதியாந்தமிழ்ப்பொருநை நதியுடனேகாவேரி
நதியுஞானந்
தனையருடெனகங்கை தானுநடுநிலைய
தானகங்கை
பினனுதுங்கபத்திரையுங் கிருட்டிணவேணியுங்
கோதாவிரியுமாகு
முன்னுபகீரதியமுனை யுத்தரகங்காநதியென்
றுரைப்பர்மேலோர்."

இந்தக் கவியில் தென்னாட்டிலிருக்கின்ற பொருநைநதிக்கும காவேரிநதிக்கும தெனகங்கையென்றும், துங்கபத்திரை நதிக்கும் கிருட்டிணவேணிநதிக்கும கோதாவிரிநதிக்கும நடுநிலைக் கங்கையென்றும, பகீரதி நதிக்கும் யமுனை நதிக்கும உத்தரகங்கை என்றும பெயர்கள் வழங்கினறன எனக் கூறியிருக்கின்றது.

ஆனதால், மேற்கூறிய கவியிற் சொல்லியிருக்கிற "கங்கை" என்பது மேற்படி நாட்டிலிருக்கின்ற திவ்விய நதிகளைக்குறிக்கிறது.

(iii) சான்றோர்புராணம், பகீரதிப்படலம், 14-வது கவி:

ஏர்மேவு மிலங்கையூர் வேந்தரென
சீர்மேவு மெசகத்தனில் வாழ்வுபெறுந்
தார்மேவிய சான்றவர் தம்புகழ்போற்
பார்மீது [illegible] பானிலவே."

தன்னிருகரங்களாலுஞ் சுந்தரபாண்டியனுடைய மார்பில் குத்தினன் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச்செய்யுளிலும், சுந்தரபாண்டியன் 'சான்றவன' என னபபட்டிருக்கிறன்.

(vii) மேற்படி படலம், 172 - வது கவி

"அன்னகாலேயிலெய்தனன சானறவர்க்கரசன்
மன்னும்வாளியின்மாயையால் வரவுணர்ந்திலனுல்
கனனவொன்றினிற்சென்றது நிசாசரனகவித்த
பொன்னினமவுலியந்தலேகொண்டுவிரைவிற்போயதுவால"

இங்ஙனம், இந்தப்பிரகாரம் இரண்டுபெயர்களும போா புரிகையில், சான்றவர்க்கரசனுகிய திலகபாண்டியனுனவன தனது தனுவைவளேத்து அஸ்திரந்தொடுத்து அசுரராஜன மேல் ஏவினன். ஏவிய அஸ்திரமானது மாயாஸ்திரமான தால், அது அசுரராஜன கண்ணுக்குத் தோற்றுதகாரணத தையிட்டு, அந்த அஸ்திரமானது ஒருநொடிப்பொழுதிற் செனறு, அந்த அசுரராஜனுடைய ஊட்டியிற்பாய்ந்து, சிரசிற் சூடிய கிரீடத்துடன சிரசை யறுத்துககொண்டு போய்விடடது எனக கூறியிருக்கின்றது.

இச்செய்யுளிலும், திலகபாண்டியனே 'சான்றவர்ககரசன' எனக் கூறியிருககின்றது.

(viii) மேற்படி படலம், 180 - வது கவி :

"முண்டகத்தன்வாளிவிஞ்சை முனிமகன்ருெடுத்தனன
முண்டகத்தன்வாளியான் முடித்தனன நிசாசரன்
விண்டுவெத்திரந்தொடுத்து விட்டனனற்சான்றவன
விண்டுவெத்திரத்திஞல் விலக்கினன்றயித்தியன்."

இந்தக்கவியில், வித்தியாதராரிஷியெனவும், காந்தமாரிஷி யெனவும் பெயர்கொண்ட சத்திரியரிஷியான சுரபாண்டி யனபுதல்வன் திலகபாண்டியனுகிய சான்றவர்க்கரசன் முன் அரியதவஞ்செய்து பிரமனிடத்திற் பெற்ற திவ்வியாஸ்திரத் தை அசுரன்மேல் ஏவினன். அவன் ஏவிய அஸ்திரத்தை தன்னிடத்திலிருந்த பிரமாஸ்திரத்தால் தடுத்தனன். அது

கனடு, சானறவர்க்கரசன தான் முன் விஷ்ணுவினிடத்தில் பெற்றிருந்த அஸ்திரம் ஒன்றை அசுரனமேல் எய்தனன. அப போது, திதிபுத்திரனுகிய அசுரகுலராஜனும் விஷ்ணு தனக் களித்திருந்த மற்றொருஅஸ்திரத்தை ஏவி, அந்த அஸ்திரத் தைத் தடுததான் எனக் கூறியிருக்கினறது.

" இந்தச் செய்யுளிலும், திலகபாண்டியனுகிறவன் ' நற்சான றவன' எனப் பெயர்பெற்றிருக்கின்றனன்.

(ix) மேற்படி படலம் 187-வது கவி:

" வெட்டினனுதிரவாளெடுத்துமதி
 திரனமேனியில்விழாவணம்
கட்டினனெடியகேடகங்கொடுநற்
 சான்றவர்க்கரசன்கட்டிநல்
லெட்டுமாதிரமுமஞ்சவன்கையி
 லெடுத்தகேடகமிடத்த
தொட்டினனெடியவாள்விதிர்த்துலகு
 தட்டுமாறிடவதட்டினன்."

இக்கவியில், அசுரராஜனனவன் உதிரமொழுகுகின்ற தன வாளாயுதத்தைக் கையிற்கொண்டு சான்றவர்க்கரசன்மீது சாடி மேற்படி வாளாயுதத்தால் வெட்ட, சான்றவர்க்கரச னனவன் மேற்படி வெட்டை, தனது கேடகங்கொண்டு தட்டித் தடுத்துவிட்டனன். மேற்படி வெட்டைத் தடுத்தவுடன, மேற்படி சானறவர்க்கரசன் தனது கேடகத்தை இடதுபுஜத் துடன் அணைத்துக்கட்டிக்கொண்டு, வலக்கரத்தில் வாளாயுத மெடுத்து, நாலட்டமுஞ் சுழற்றிவீசி, அட்டகாசஞ்செய்து கொண்டு, மேற்படி அசுரராஜன்மீது பாய்ந்துசென்றனன் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

" இந்தச்செய்யுளிலும், திலகபாண்டியன் ' நற்சான்றவன' எனப் பெயர்பெற்றிருக்கின்றனன்.

(x) சான்றோர்புராணம், கலியாணப்படலம், 16 - வது கவி :

“ திரைத்தலம்புகழ் குஞ்சரன் சான்றவர்சிங்க
முரைத்தவாய்மொழி மனக்கொண்டு பாய்ந்தன னுதிரங்
கரைத்தகண்ணினன் விமலையைகரந்துபோய்பபுரிசை
நிரைததவச்சிரநகருமபரெய தினனினைவான.”

இந்தக்கவிக்குச் சார்புரை.

நாடுநகர் நீங்கித் துறவறவாசியான காரணத்தால காந்தமா ரிஷியெனப் பெயர்கொண்ட சத்திரியரிஷியான சூராபாண் டியனபுதல்வர்கள் ஏழுபெயாகளும பிட்டாபுரத்தில் காளி தரிசனை செய்துகொண்டு காந்தவிஞ்சையபுரத்திலிருந்து அரசுபுரிந்து வருகையில், தங்கள் நாடெங்கனும் வசிக்குங் குடிகள் மிருகசில்லறைகளுக்காற்றமாட்டாமல் வந்து மு றையிட, காளிகாதேவி வாக்குப்பிரகாரம குஞ்சரபாண்டி யன் முதலான ஏழுபாண்டியர்களும்* வனமிருகங்களால் இ டைஞ்சல்பட்ட குடிசனங்களுக்குச் சுகமுண்டாகும்படி தக்க ணமே இரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய சதுரங்கசேனைகளோடு வனவேட்டைகளாடி துஷ்டமிருகசங்காரஞ்செய்து வரும்படி யாகப் புறப்பட்டுப்போனார்கள். அந்தப்படி அந்த ஏழுபாண் டியர்களும் அட்டதிக்கெங்கனுஞ் சென்று வேட்டைகளாடி கொண்டு வருகையில், விந்தியபருவதத்து வடபாரிசத்தில் ஒருநாள் நடுமதியத்தில் ஒருசோலையிலிறங்கித் தகையாறி கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விடத்திற்குச் சமீபத்திலிருந்த வ ரைமாநகரத்திற் செங்கோற்செலுத்திய விஞ்சயன் என்கிற அரசனை வச்சிரபுரத்திலிருந்த அசாராசன விகடனென்பா இராக்காலத்தில் ஒளிப்பாய்வந்து சங்காரஞ்செய்துபோட்டு அந்த விஞ்சயவரசனின் பத்தினியாகிய விமலையைச் சிறை யெடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். அந்த விமலைக்கு ஏழு புத்திரிகளிருந்தார்கள். அவ்வேழுகன்னிகைகளும் ...

* பிரமயபுராணம, பிரமோத்திரகாண்டத்தில் ஏழுபாண் டியருககும் முறையே ‘ காந்தவீரன், குலசேகரன், கட்டியாக் டி, உக்கிரதிருட்டி, பாஞ்சோதி, சினம்பலன், குவுண்டலீய என்று பேரிட்டிருக்கிறது.

பிதாவுக்கு நேரிட்ட வன்கொலையையும், தங்களைப்பெற்ற மாதா அசுரன்கையிற் சிறையாகிப்போனதையுங்கண்டு, ஆருத்துயரத்துள் அமிழ்ந்தினவர்களாய் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறி, அசுரன் தங்கள்மாதாவைக்கொண்டுபோன திசைநோக்கி, கோகோவென்றலறி யழுது புலம்ப லுற்றனர். ஸ்திரீசனங்களின் அபயக்குரலோசை கேட்டு, குஞ்சரபாண்டியனென்கிறவன் தன் தம்பிமார்களுக்குள்ளொருவனான சுந்தரபாண்டியனைப்பார்த்து, நீபோய் இந்த அபயச்சத்தத்திற்குக் காரணமறிந்துவா என்று சொல்லி யனுப்பினான். அந்தப்பிரகாரம், சுந்தரபாண்டியனென்கிறவன் புறப்பட்டுப்போய் அந்தக்கன்னியர்கள் ஏழுபெயர்களும் அழுதுகொண்டு நிற்பதைக்கண்டு, அவர்களிடத்தில் அதற்குக் காரணம் வினவ, அந்த ஏழுகன்னிகைகளில் இளையவள் நடந்த சங்கதிகள் யாவற்றையும் மேற்படி சுந்தரபாண்டியனுக்கு விபரப்படச்சொன்னாள். அதுகேட்டு, சுந்தரபாண்டியனானவன் தன் து தமயனிடத்திற்கு மீறிவந்து, அந்தக் கன்னிகைகள் சொன்ன சங்கதிகளையெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியப்படுத்தினான். அந்தச்சங்கதிகளைக்கேட்டு, குஞ்சரபாண்டியனானவன் மிகவுங் கிலேசித்து, தன் தம்பிமாருள் ஒருவனாகிய சுந்தரவாகு பாண்டியனையழைத்துச் சொல்லுகிறான்: "நீ உடனே புறப்பட்டு, விகடாசுரனிருக்கின்ற வச்சிராபுரத்துக்குப்போய், அவ்விடஞ்சேர்ந்தவுடனே மேற்படி விகடனைநோக்கி, நீ நக்ஷணமே விமலையை விட்டுவிடு, விடாது போவியேயாயின், எங்கள் புஜபலத்தால் உன்னைவென்று விமலையைச் சிறைமீட்டேபோமென்று சொல்லு. விமலையை விட்டுவிட்டானேயாயின் நன்று. விடாதுபோனானேயாயின், போராயுததாரியாய்ப் போருக்கு ஆயத்தப்படச்சொல்லிவிட்டுவா" என்றுசொல்லி, அவனை வச்சிராபுரத்துக்கு அனுப்பினான். அப்படித் தூதனுப்பியபோது நடந்ததை இந்த 16-வது கவி கூறுகின்றது.

இக்கவியில், குஞ்சரபாண்டியன் எனப் பெயர்கொண்ட "ஏன்றவர் சிங்கமாகிறவன்" கூறிய மேற்படி வார்த்தைகளைச் சுந்தரவாகுபாண்டியன்கேட்டு மனதிற்கொண்டு, புறப

படடுபபோய் மேற்படி விகடாசுரன மேற்படி விமலையைக் கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்திருந்த வச்சிரபுரஞ்சேர்ந்தான எனக கூறியிருக்கின்றது.

இந்தசசெய்யுளிலும, குஞ்சரபாண்டியனுக்குச் 'சானறவா சிஙகம' எனப் பெயாவந்திருக்கிறது.

(xi) மேற்படி புராணம், சம்பரன்வதைபபடலம், 20-வது கவி:

"கொலைகடிய வாளுருவிக் குதித்துவருதானவனை
யலைதடியும் வண்ணமெனவணிதோளைத்தடிந்தனனற்
றலைதடிகூர்வாளியினாற் றலைதடிந்தான் சான்றவனு
மலைதடியத்தரைவீழ்ந்த வண்ணமெனத்தலைவீழ்ந்த."

இங்ஙனம், சம்பராசுரனமகன் பூகம்பனுஙெறவன் தன்வா ளாயுததகை உறையினினறுருவிச் சுழற்றி வீசிக் குதித்துக் கொண்டு வருகிறதைச் சானறவர்வேந்தன கண்டு, வாள்வீசி கொண்டு, அவனுக்கு எதிராகச்சென்று, தன் வாளாயுதத தால் பூகமபனுடைய இருபுஜங்களையும் கொய்ததுமன்றி, தனுவை நாணேற்றிட்டு பாணப்பிரயோகஞ்செய்து, ஒருபாண த்தினால் மேற்படி அசுரனுடைய சிரசை யறுத்து விட்டனன. அபபோது மலையிடிந்து பூமியின்மீது விழுவதுபோல, பூகம பனுடைய சிரசானது தரைமீது வீழ்ந்தது எனக கூறியிருக கினறது.

இந்தக்கவியிலும், மேற்படி பாண்டியர்களில் ஒருவன் 'சா ன்றவன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

(xii) சான்றோர்புராணம், திருக்காஞ்சிபபடலம், 50-வது கவி:

"கொல்லுக்களிற்றுத் [illegible]யாணர் கோமரன்
றவிரமாநகரத்
தெல்லுண்டிவரு செம்மணிப்பூணினோனர்
சேரவுட்பட்டா
ரல்லும்பகலு நெடுங்காமக் கடலினமிழ்ந்த
செயல்கேட்டான்
வில்லுஞ்சமரான் சான்றவர்கோன் [illegible]
தம்மைச்சிறைவைத்தான்."

இந்தக்கவியில், கல்லியாணன்நாட்டுக்குச் 'சான்றவர்வேந்தன்' படையெடுத்துப்போனபோது, மேறபடி எதிரிகளை ஸ்திரிகளவிஷயத்தில் மயக்கிச் செயிக்க உபாயஞ்செய்தான என்று சொல்லியிருக்கின்றது.'

இச்செய்யுளிலும், மேற்படி பாண்டியாகளில் ஒருவன் 'சானறவர்கோன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

(xiii) மேற்படி திருக்காஞ்சிப்படலம், 57-வது கவி:

"இறக்குமபடையினுடன சென்றுனிகல்சேர்புரிசை
 நெடுவாயிற்
றிறகுடிவயவர்தமைத்தறித்தான் சேனைத்
 திரளையுள்விடுத்தா
னறக்கண்ணில்லா நகரனைத்து மழிக்கவென்றான்
 சானறவர்கோன்
மறக்கணரசன்றனைச்சூழ்ந்தான்மடியுங்காலந்
 தடையென்றே."

இக்கவியில், மேலேகூறிய உபாயமபோல சான்றவாக்கரசன காரியத்தை முடித்தான, நகரமபிடிபட்டது, எதிரிகள சங்காரமானுர்கள் என்று கூறியிருக்கின்றது

இந்தசசெய்யுளிலும, மேற்படி பாண்டியர்களிலொருவன 'சானறவர்கோன' என்னப்பட்டிருக்கிறன.

(xiv) மேற்படி திருக்காஞ்சிப படலம், 60-வது கவி:

"கள்ளார்கமலத்திருமுகத்தாள் காளிவளர்தத
 சான்றவர்கோ
னெள்ளார்நாகேசரிதன்னை தன்மையபுகன்று
 மனமகிழ்ந்து
மள்ளார்வயல்சூழ் காஞ்சிநகர் வாழும்மக்களெதிர்
 கொள்ளத்
தள்ளாவளவன் கல்லியாணன்றனையுமுடன்
 கொண்டேகினனுல்."

இந்தக்கவியில், சான்றவர்வேந்தன் மேற்படி கல்லியாணனுடைய நகரத்தையும் நாட்டையுங் கட்டிக்கொண்டான் என்

றும், மேற்படி நகரத்தைக் கைவசப்படுத்துதற்குத் தனக்குத் துணைசெய்த நரகேசரிக்கு வேண்டுமான திரவியங்கள் கொடுத்தான என்றும், மேற்படி சோழராசனை கல்லியாணனையுங் கைபபிடியாகப பிடித்துக்கொண்டு, தன்து நகரமாகிய காஞ்சிபுரத்துக்கு மாறிவரும்போது, காஞ்சிநகரத்துக் குடிசனங்களனைவோரும் அவர்களுக்கு எதிர்கொண்டுபோய் மிகுந்த சிறப்புகள்செய்து அழைத்து வந்தனர் என்றுங் கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச்செய்யுளிலும், மேற்படி பாண்டியர்களிலொருவன 'சானறவர்கோன' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

(XV) சான்றோர்புராணம், இளவரசுகாத்தபடலம், 20-வது கவி:

"வருகவென்னலுஞ்சான்றவன் வந்தனன்
தருகவெனறுணைத்தம்பியை யென்றனன்
கருதுமன்னன கருத்துணர்ந்தானபண்டை
யுருவிரணடுயிரொனறெனுந் தம்பியை."

இந்தக்கவிக்குச் சார்புரை.

மேலேகூறிய பாண்டியர்களிலொருவனான சானறவர்வேந்தனென்கிறவன் மேற்படி காஞ்சிபுரத்தில் வெற்றிவேந்தனாய் தன் இளைப்பிரிவாருடன் அரசுபுரிந்துவருகையில், தழைத்துப் பெருகி தமிழ்நாட்டு அரசர்குலத்துப் பற்பல இளைப்பிரிவார்களோடு சம்பந்தங்கலந்து தமிழ்நாட்டைத் தங்கள்குலத்தவர்களால் நிரப்பினார்கள். அப்படியிருந்து வாழ்ந்து வருகிற நாளையிலே, அவர்களிற் சிலர் சோழனுக்குள் சேனைத்தலைவர்களாயிப் பதினெண்வகைப் போராயுதவித்தைகளில் வல்லவர்களானார்கள். அப்படியிருக்கும்போது, ஒருநாள் சோழன் [illegible]களோடு வனத்தில் வேட்டையாடுதற்குப்போயினன். அவன் போனபிறகு, அரசன்தேவியானவள் தன் நாயகனுடன்பிறந்த இளையராஜன்மீது மோகமுற்றவளாய் ஒருநாளிரவில் தன் தோழிப்பெண்களிலொருத்தியை மேற்படி இளையராஜனிடத்திற்குத் தூதனுப்பினாள். [illegible]

வள் போய் இளையமன்னன்காதில் அந்தச்செய்தியைச சொ
ன்னாள். அதுகேட்டவுடன், இளையராஜன

"பாயுஞ்சோரிப்பசும்புண்ணிற்றீயினுற்
காயுநெய்யுகுத்தாலெனக் கண்டனன
தீயவாய்மொழிகேட்டலுந்திக்கென
மேயதனசெவிபொத்தினன் மேன்மையான."

உதிரமொழுகிக்கொண்டிருக்கின்ற இரணத்தில் அடுப்பிலே
கொதித்துக்காய்கின்ற நெய்யை விட்டால் எத்தன்மையாய்
நசுகுமோ அத்தன்மையாகத் தூதிசொல்லிய வார்த்தைகளைக்
காதிற் கேட்டுணர்ந்தவனுய், உடனே தனனிருசெவிகளையும்
பொத்திககொண்டு, தூதியைப்பார்த்து, 'நீ சிறுபெண்ணுன
மையால் தப்பினுய், இல்லையாயின், என் மந்திரவாளுக்குன்
னை இரையிடுவேன், ஓடித் தப்பி யுயிர்பிழை' என்றனன்.
இந்த வசனங்கேட்டு, அந்தத் தூதியானவள் அரசன்தேவியி
னிடத்திற்கு மாறிப்போய் நடந்தகாரியங்களைத் தெரியப்படு
த்தினுள். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டமாத்திரத்தில், மன
ன்தேவியாகிறவள் தனகைகளில் தரித்திருந்த வளையல்
களைத்தட்டி யுடைத்து, உடைந்ததுண்டுகள்கொண்டு தேகம
ங்கலுங் கிறிக்கிழித்துக்கொண்டு, தூசியிற்புரண்டுருண்டு
கொண்டு, இளையமன்னன்மீது பிழைசொல்லி அரசன் வந்த
புடனே அவனஉடலினை இருதுண்டமாககுவிப்பேனென்று
சொல்லிக்கொண்டனள். வேட்டைநாட்டத்திற் சென்ற அர
சன மாறிவந்தவுடன், நினைத்த கருமம முடிப்பதற்கு இளைய
மன்னன்மீது படுபழி சுமத்தலுற்றாள். தக்ஷணமே அரச
னானவன் அவள்வாய்மொழியை நிசமென நம்பிக்கொண்டு,
அவள்கருத்துக்கிசைந்து தன உடன்பிறந்த தம்பியைக் கொ
ல்லுதற்கு எண்ணங்கொண்டு, மேலே கூறிய 20-வது கவியிற
கூறியிருக்கிற பிரகாரம் [illegible]

அந்த 20-வது கவியில், இவ்வாறு நினைந்துகொண்ட மன்ன
னானவன் [illegible] அழைத்து, நீ போய் என்
தம்பியைக் [illegible] அந்தப்படி அவன் இளைய
மன்னனைக் [illegible] அரசன் முன்னே நிறுத்தினன் எனக்
கூறியிருக்கிறது.

இந்தச்செய்யுளினும், மேற்கூறிய பாண்டியர்குலத்தவன சானறவன' எனப பெயர்பெற்றிருக்கின்றனன.

(xvi) மேற்படி இளவரசுகாத்தபடலம், 32-வது கவி

"அச்சொலையுணர்ந்திளங்கோவுமனமார நல்லறிவுள்ள சானறவர்கருண்
மிச்சமுளவனவருட மூந்நான்குசென்றவுடன்மிக்க கூத்தரையழைத்தா
னிச்சையுளவிளவரசு நாடகமியற்றிநிலமெங்கு மாடுகவெனறனன,
கச்சமில்லாத நாடெங்கு மந்நாடகங்கற்றவர்க ளாடலுற்றார்."

இக்கவியில், அரசனானவன் இளையமன்னனை வனத்திற் கொணடுபோய் வெட்டி உதிரக்குறிகாட்டும்படியாக மேற்படி சான்றவர்குலத்திலகனுக்குக் கட்டளைசெய்தான். அவன் இளையமன்னனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய், உயிர்வதை செய்யாமல் மறைவாய்வைத்துவிட்டு, ஒரு மிருகத்தையடித்து உதிரக குறிகாட்டினன. இளவரசனை பன்னிரண்டு வருடம ஒளிப பாய் வைத்திருந்தபிறகு, சான்றவர்குலத்திலகனானவன நாடகமாடுகின்ற கூத்தர்களை வரவழைத்து, இந்த இளயமனன னுடைய கதையை பெயர்மாறாட்டஞ் செய்தமைத்து, இளவரசுநாடகமொனறுகட்டி நாடெங்குமாடிவரும்படியாகத்திட்டஞ்செய்தனன எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச்செய்யுளினும், மேற்படி பாண்டியர்குலத்தவர்களுக்குச் 'சானறவர்' எனப் பெயா வந்திருக்கிறது.

(xvii) சான்றோர்புராணம், மாரிபெட்வித்தபடலம, 6-வது கவி:

"என்னுன்முதற்கற்புடையோரைத் தேர்வுதியலாதியன் றிடினு
மூன்னூட்பயின்ற பழிமுன்னிமொழியார் அணிகரெனவேண்டி
[illegible] சான்றனுஞ்
செந்நூலப்புனையுந்திருமார்பிற் [illegible]
வடிவெடுத்தான்."

இந்தக்கவியில், சோழராசன் காவிரிப்பூம்பட்டணத்துச் செட்டிகள்குலத்துப்பெண்ணைச் சிறையெடுத்த பாதகத்தால், சோழநாட்டில் நெடுநாள் மழையில்லாமல் நாடழிகிறதை மேற்படி சோழராசன்கண்டு மிகு துயரமுற்றவனாய், நாடு நீங்கி வனம்புகக்கருதியிருக்கிறவேளையில், சானறவர்குல வேந்தர்களிலொருவனான மானதீர்பாண்டியன மேற்படி சோழராசனிடத்திற்கு வந்து, 'நீர் நாடுவிட்டு வனமபோக நினைத்திருக்குஞ் செய்கை எவருமே நகைக்கத்தகக செயகை யாம, நீர் அபபடிச்செய்யலாகாது. செட்டிக்குலத்துப் பெண்ணைக கற்பழிககத்துணிந்த காரணத்தால் மழையில்லாது போயிற்று. மேற்படி வணிகாகுலத்துக் கற்புடைய மங்கை யொருத்தி வாககால் மழைபெய்விக்கிறேன' என்றுசொல்லி, அரசனை வனத்துக்குபபோகவிடாது நிறுத்தி, அதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செயதான எனக கூறியிருககின்றது.

இந்தசசெய்யுளிலும், மானதீரபாண்டியன காஞ்சிநகரத்தில் அரசுபுரிந்த காரணத்தையிட்டு 'நேரிவேற்புன் சான்றன' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

அதுவுமன்றி இந்தக்கவியில், மானதீரபாண்டியன 'செந்நூல்புனையுந்திருமார்பன' என்னப்பட்டிருக்கின்றமையால், சான்றவர்குலத்தவர்கள் பூர்வகாலத்தில் பூணூல் தரிததிருந்தது விளங்குகின்றது.

மேலே எடுத்துக்கூறிய மேற்கோள்களை உய்த்தாராயந்து பார்ப்பவர்களுக்கு மேற்படி சூராபாண்டியன் வமிசத்தவர்கள் 'சான்றவர்கள்' என்னப்பட்டிருக்கின்றமையால், சான்றவர்குலஞ் சத்திரியகுலமென்பது நன்றாய்த் தெரியவருகிறது.

மேற்படி சான்றவர் குலத்தவர்களுக்குச் சான்றார்குலததவர்கள் என்வும பெயர்வருகின்றதென்று இனிக் காட்டுவோம்.

II. சூரபாண்டியன் வமிசத்தாருக்குச் 'சான்றார்' என்னும் நூல்களிற் பெயர் வந்திருப்பதற்கு ருசுக்களை இங்கு கூறுவோம்.

(i) சான்றோர்புராணம், தாருகன்வதைப்படலம், 132-வது கவி :

" குதைவெங்கதையினெடுந்துணி துணிபுக்கொடு
வெங்கணையினறித்
தகையும்புயத்தார்தானவர்கள் சாடுங்காலைத்
தம்மார்பிற்
புதையுங்கணைக்கைதொடுபிடுங்கிப் புனைகார்முகத்திற்
றொடுத்தெய்ய
வதையுண்டனர்தானவர்க்கரசர் சான்றாரிருவர்
மனங்களிப்ப."

இந்தக்கவியில், சான்றோர்குலத்திலகரிருவர் அசுராசரோடு போர்புரிகையில், தனனிடத்தில் அஸ்திரங்களில்லாது மயங்கிப்போய் நிற்கையில், அசுரர்கள் தங்கள்மீது சாடிவருகிறதைப்பார்த்து, தங்கள் மார்புகளிற் புதைந்திருந்த அஸ்திரங்களைப்பிடுங்கி வில்லில்தொடுத்தெய்து எதிரிகளைச் சங்காரஞ் செய்து மனங்களித்தனர் எனக் கூறியிருக்கின்றது.

இச்செய்யுளில், சூரபாண்டியன்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றார்' எனவும் பெயர்வழங்கியிருக்கிறது.

ஆனதால் 'சான்றவர்குலம், சான்றார்குலம்' எனனும் பெயர்கள், ஒருபொருட்பெயர்களாம்.

(ii) மேற்படி புராணம், சம்பரன்வதைப்படலம், 25-வது கவி :

" மைந்துடையதனதுயிரையு மெனச்சான்றார்
கட்டிப்புடையுஞ்
சிந்தைதனார்த்துயிர்போன்றாரிரசன் சக்கின்
மூழக்கத்தா
[illegible]
[illegible]ன்றான்
புந்திதனைத்தனன்வந்து [illegible]
செழுந்[illegible]தோன்."

இந்தக்கவியில், பூகம்பன்புத்திரன் மதனனுகிறவனை சான றோர்குலத்தவர்கள் கையால் தனபிதா மடிந்ததுகண்டு, செருக்களத்திற்புகுந்து, அவர்களுடன் எதிர்த்துப் போர்புரிந் தானெனக் கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச்செய்யுளிலும், மேற்படி சுராபாண்டியன்குலத்த வர்களை 'சான்றோர்' எனவும் பெயர்பெற்றிருக்கின்றனர்.

(iii) சான்றோர்புராணம், திருக்காஞ்சிபபடலம், 13-வது கவி :

"பாகமவிழ்ந்தான் பெண்ணொருத்தி பாகன்மகிழ்ந்து
மழைவிடைமேல்
மாகம்பொலியத்தோன்றினனை மகிழ்ந்தான்
சான்றோர்குலதிலக
னகம்புளகமுறப்பாடியாடியமுதான் கவிகொடுத்த
வேகம்படைத்தோனிதிபெற்றுலென்ன
மிகவுங்களிதனனால்."

இக்கவியில், காந்த விஞ்சயநகரத்தில் சுராபாண்டியனை வமிசத்தவாகள் பெருகி, அந்நாடடையாண்டுவருகையில், அவர்களுக்குள்ளே சித்திரதரபாண்டியனும் அவனைச்சேர்ந் தவர்களுங் காஞ்சிபுரத்துக்குவந்து, அவ்விடத்தில் பரமசிவ னைநோக்கித தவஞ்செய்தார்களென்றும், பரமசிவன அவா களுக்குத் தரிசனையானுரென்றும், அதுகண்டு அவர்களெல லாரும் ஆனந்தசந்தோஷமடைந்தவர்களாய், புதையல் கண் டெடுத்த தரித்திரனை மகிழும் வண்ணம் மகிழ்ந்தார்களென றுங் கூறியிருக்கிறது.

இந்தச்செய்யுளிலும், மேற்படி சித்திரதரபாண்டியனுகிற வன் 'சான்றோர்குலதிலகன்' எனப்பட்டிருக்கிறான்.

(iv) சான்றோர்புராணம், பொன்னிவிளைப்படலம், 54-வது கவி :

"கேட்டனரிகாவன்[illegible]லெசித்துத் தன்னிவிவில்
நாட்டுத்தொழிற்குநலையோர் திருப்பரென்று
வீட்டுமெருகிமுறைபுடையேபூரன்மகரன்பெரு
கூட்டுமேயசான்றோர் கொலையொன்றுள்செய்தான்."

இந்தக்கவியில், கரிகாலசோழன்நாளையில், சித்திரதரபாண்டியன்* புத்திரர்களில் இரண்டுபேர், காவிரிநதிக்கு உடைப்படைக்குங்காலத்தில், கூடைதொட்டு மண்வெட்டோமென்று சொன்னகாரணத்தையிட்டு, தலைவெட்டுண்டும், மதயானையின்காலால் இடறுண்டும், வன்கொலையாகி மடிந்துபோனார்கள். இவ்விருபழியினிமித்தஞ் சோழன் பூமியில் ஆறுவருடம் மழைகுன்றிப்போனகாரணத்தை விசாரித்ததில், மகரனமூலமாய மேற்படி பாண்டியர்குலத்துச் சான்றார்கள் இரண்டுபெயருடைய பழியினிமித்தம வந்த பஞசமெனச் சோழன் அறிந்துகொண்டானென்று சொல்லியிருக்கின்றது.

இச்செய்யுளிலும், மேற்படி சுராபாண்டியனகுலத்தவர்களுக்கு 'சான்றார்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது.

(v) மேற்படி புராணம, பொனனியணைபபடலம், 63-வது கவி :

"மீன்றுமூலகின்மகரனும் பெயர்வேண்டுமென்றான்,
தோனறுதுசெய்தபிழை பொறுமென்றேதொழுதான்,
வான்றேய்புகழான வளவனுடுசொல்புற்ற
சானறாண்மையென்னும் பெயர்தானுங் கொடுத்தனனால்."

இந்தக்கவியில் 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' எனனும் பெயர்களினுற்பத்திக்கு மூலப்தம இன்னதெனபுதும, அந்த மூலபதத்தினின்று சித்திரதரபாண்டியனுடைய குலத்தவர்களுக்குப் பாணித்தளித்த கௌரவப்பட்டப்பெயர் இனனதென்பதுந் தெளிவுறக்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதை இங்ஙனஞ் சற்றுவிஸ்தாரப்பட எடுத்துக்காட்டுவோம்.

பூர்வகாலத்தில் உயிரினுமேன்மை குலமேன்மையென நினைத்துப் பூலோகத்தில் புகழைநாட்டிய சித்திரதரபாண்டியன் வமிசத்தவர்களுக்கு ஒத்துநிலும் கீர்த்திபெற வழங்கிவ

* 'சினம்பலபாண்டியன்' என்று சுராபாண்டியபுராணத்தில் கூறியிருக்கிறது.

ரும்படியாக ஒரு சிறந்த கௌரவப்பட்டப்பெயர் கொடுக்க வேண்டுமென்று மகரான் என்பவன் கரிகாலசோழனது சபா மண்டபத்திற்கூடிய மகாநாட்டுச் சபையார்களுக்கு முன்பாக வணங்கிச்சொல்ல, இராசசபையார்கள் அதற்குச் சம்மதித்து, கரிகாலசோழன் சமூகத்தில் 'சானறவன, சானறான், சான றோன' என்னும் ஒருபொருள்கொண்ட மூன்று கௌரவப் பட்டப்பெயர்களைப்பாணித்து, சித்திரதரபாண்டியன் வமிசத் தவர்கள் இதுமுதல் சூரியான் சந்திராளுள்ளவரையிலும பூ லோகத்தில் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' எனச் சிறந்து விளங்கிவருமபடியாக கௌரவபபட்டப்பெயர் தரித்தனர்.

நற்குணநற்செய்கைகள், புஜபலபராக்கிரமங்கள், ஆள்வி னைத்திறங்கள், பதினெட்டாயுதவித்தைத்திறங்கள் முதலான வைகளினிமித்தமாக இந்தக்கௌரவப்பட்டப்பெயர் ஆதியில் இக்குலத்தவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

கரிகாலசோழன்நாட்களுக்குமுன்னே 'சான்றவன், சான் றான், சானறோன' என்னுமபெயர்கள் தமிழ்நாடுகளில் வழ ங்கவில்லை. பிற்காலத்தில் ஈழ சேர சோழபாண்டியர்குலத் தவர்களனைவருக்கும், 'சானறவர், சான்றார், சானறோர்' என னும் பெயர்கள் பொதுபபெயர்களாகிபபோயின. இதற்கு விபரம இந்தநூலின் பினபாகத்தில் வரும். இதுநிற்க,

'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் பெயர்க ளின் உற்பத்தித்தாற்பரியம் இங்ஙனஞ் சற்றுவிபரப்படக் கூறிக்காட்டுவோம்:

மேலேகூறிய 63-வது கவியில், "வான்றோய் புகழால்வளவ னுடுசால்புற்ற சான்றாண்மையென்னும் பெயர்தான் கொ டுத்தான்" என்று சொல்லியிருக்கின்றது. இதில் 'வளவன்' என்னும்பெயர் சோழனுக்கு வருகின்ற பெயர்களிலொன் றும். 'வளவன்' என்னும் பெயருக்கு நீர்வளம், நில வளம் முதலான நால்வளங்களும் பொருந்திய சோழ நாட்டரசன் என்பது கருத்தாம். சித்திரதபாண்டியன்குல த்தவர்கள் மிகுகீர்த்திகள் பெற்றிருந்தமையால் வளவனுடைய

சாமுனுக்குச் சமமான கீர்த்தியுடையவர்களானார்கள். ஆனதால் அவர்களுக்குச் 'சால்பு நிறைந்த சான்றாண்மை பொருந்தியவர்கள்' என இந்த மேன்மை சிறந்த பட்டப்பெயர் தரிப்பிக்கப்பட்டது.

'சால்பு, சான்றாண்மை' என்னும் இரண்டுபதங்களுக்குந் தாற்பரியம இங்ஙனம் கூறுவோம.

1. சால்பு. இது 'சால்' என்னும் வினைமுதலடியிற்பிறந்த தொழிற்பெயர்.

பகுதி. சால், நிகழ். சாலுகிறேன,
செல். சான்றேன்,
எதிர். சாலுவேன்.

இந்தவினைக்கு மூன்றுகருத்துண்டு:

(i) மிகு. மிகுகிறேன், மிகுந்தேன், மிகுவேன்.
(ii) அமை. அமைகிறேன், அமைந்தேன், அமைவேன.
(iii) நிறை. நிறைகிறேன், நிறைந்தேன், நிறைவேன.

'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் மூன்று கௌரவப்பட்டப்பெயர்களும முக்கியமாக மூன்றாவதுகருத்தாகிய 'நிறை' என்னும் அர்த்தத்தில் வந்துவழங்குகின்றன. ஆனதால்,

சான்றவன் என்பதற்கு நிறைந்தவன் என்றும்,
சான்றான் என்பதற்கு நிறைந்தான் என்றும்,
சான்றோன் என்பதற்கு நிறைந்தோன் என்றும்

அர்த்தமாம்.

தமிழுங்கிலேய அகராதியாசிரியர்கள்,

(iv) சாலுதல் (=நிறைதல்) என்பதற்கு,

(a) To be full என்றும்,
(b) To be great என்றும்,
(c) To be noble, dignified, excellent என்றும்,

அர்த்தம் பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

இந்த அர்த்தப்பிரகாரம்,

சான்றவன் சான்றோன் சான்றோன்	என்பதற்கு	Great-man, பெரியோன் என்றும், Nobleman, மேன்மகன் என்றும

தாற்பரியமாம்.

'சால்பு' என்னும் பதத்துக்கு (a) மேன்மை என்றும்,
(b) பண்பு என்றும்,
(c) ஊக்கம் என்றும்,
(d) மாட்சிமை என்றும,
(e) கல்வி என்றும்

தாற்பரியமாம்.

இந்த ஐந்து குணங்களும் ஏகமாகப் பொருந்திய குணத்துக்கு 'சால்பு' என்று பெயர்.

மேற்படி 63-வது கவியில், 'சால்புற்ற சான்றாண்மை' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆனதால்,

'சால்புற்ற சான்றாண்மை' என்பதற்கு, 'மேன்மை, பண்பு, ஊக்கம், மாட்சிமை, கல்வி' இந்த ஐந்து இலக்ஷணங்களையும் ஒருங்கே பொருந்திய 'சான்றாண்மை' என்பது தாற்பரியம்.

'மேன்மை, பண்பு, ஊக்கம், மாட்சிமை, கல்வி' என்னும் இவ்வைந்து இலக்ஷணங்களில்,

(1) மேன்மை என்னுங் குணப்பண்படியிற் பிறந்துவருகின்றபெயர் மேன்மையுடையவன என்பதாம். 'மேன்மையுடையவன்' என்பதற்கு 'மேலோன், மேன்மகன், அரசர்குலத்தவன், சத்திரியன், Great-man, Nobleman' என்பது கருத்தாம்.

சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு இது இன்றியமையாத இலக்ஷணமாம்.

(2) பண்பு என்னுங் குணப்பண்படியிற் பிறந்துவருகின்றபெயர் (சிறந்தார்) குணங்களையுடையவன் என்பதாம். சத்திரியர்களுக்கு இதுவும் இன்றியமையாத குணமாகும்.

ஊக்கம் என்னுங் குணப்பண்படியிற் பிறந்தவருகிற பெயர் ஊக்கமுடையோன் என்பதாம் 'ஊக்கமுடையோன' என்பதற்கு 'புஜபலபராக்கிரமங்களையுடையவன்' என்பது கருததாம்.

சத்திரியர்களுக்கு இதுவும் இன்றியமையாத குணமாகும்.

(4) மாட்சிமை என்னுங் குணப்பண்படியிற் பிறந்துவருகினற பெயர் மாட்சிமையுடையோன் என்பதாம். 'மாட்சிமையுடையோன்' என்பதற்கு '(வாக்குமாறுதளிக்குங்கொடை) மாட்சியுடையோன' என பது கருத்தாம்.

இதுவுஞ் சத்திரியருக்கு இனறியமையாத குணமாம.

(5) கல்வி என்னுந் தொழிற்பண்படியிற் பிறந்துவருகினறபெயர் கல்வியுடையோன் எனபதாம். 'கல்வியுடையோன்' என்பதற்கு 'அறிவுடையோன' என்பது கருத்தாம்.

இதுவுஞ் சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு இன்றியமையாத குணமாம.

ஆனதால், 'சால்புற்ற சான்றாண்மை' என்பதற்கு, 'குலமேன்மைகள், நற்குணங்கள், புஜபலபராக்கிரமங்கள், வரையறையில்லாதளிகும் நன்கொடைகள், வேதசாஸ்திர இதிகாச அறிவுகள்' ஒருங்கேபொருந்திய 'சான்றாண்மை' என்பது தாற்பரியமாகும்.

இத்தக்குணங்கள் அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களுக்கு இன்றியமையாதகுணங்களென்று பூர்வ தமிழ்நூல்கள் கூகூவெனக் கூவியுரைக்கின்றன. இங்ஙனம் இதற்கு மேற்கோளாக ஒருகவி பேர்த்தெழுதிக் காட்டுவோம்.

(vi) பெருந்தேவனார் பாரதவெண்பா, உத்தியோகப்பருவம், 4-வது கவி ;

"[illegible] யால்
உண்மையாற்பாராளுரி[illegible]யால்
தேர்[illegible]ன்றே
டேர்[illegible]றதே."

இந்தக்கவியில், வேந்தர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய குணங்கள் ஏழுஎன்று சொல்லியிருக்கின்றது. இவற்றுள்,

(1) வண்மை.—இதற்கு ஈகை என்றும்,

(2) கல்வி.—இதற்கு வேதசாஸ்திர கலைக்கியான அறிவு என்றும்,

(3) மாபலம்.—இதற்கு புஜபலபராக்கிரமங்கள் என்றும்,

(4) ஆள்வினை.—இதற்கு எடுத்தது முடிக்குந்திறம் என்றும்,

(5) உண்மை.—இதற்கு சத்தியவாக்கு என்றும்,

(6) பாராளுரிமை.—இதற்கு நாடாளும் பாத்தியம் என்றும்,

(7) திண்மை.—இதற்குத் திடத்தமனம் என்றும் அர்த்தமாம்.

சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய மேற்கூறிய ஐந்து இலக்ஷணங்களில் இந்த ஏழு இலக்ஷணங்களும் அமைந்திருக்கின்றன. அவைவருமாறு:

(i) மேன்மை என்பது பாராளுரிமையாம்.

(ii) பண்பு என்பது ஆள்வினை,உண்மை, திண்மையுமாம்.

(iii) ஊக்கம் என்பது மாபலமாம்.

(iv) மாட்சிமை என்பது வண்மையாம்.

(v) கல்வி என்பது கல்வியாம்.

சால்பு என்னும்பதத்துக்குத் தாற்பரியங்கூறினோம். இனிச் சான்றாண்மை என்னும் மொழிக்குத் தாற்பரியங் கூறுவோம்.

2. சான்றாண்மை என்னும் பதமும் சால் என்னும் வினைமுதலடியினின்று பிறந்த பதமாம்.

'சான்றாண்மை' என்னும் இந்தப்பதத்துக்கு 'நிறைவு, ஊக்கம், மேன்மை' என்பது பொருளாகும். ஆனதால்,

'சால்புற்ற சான்றாண்மை' என்பதற்கு 'பாராளுரிமையாகிய மேன்மையும், ஆள்வினை உண்மை திண்மைகளாகிய நற்குணங்களும், புஜபலபராக்கிரமங்களாகிய ஊக்கமும், வண்மை என்னப்பட்ட ஈகையாகிய மாட்சிமையும், கல்வியாகிய அறிவும் பொருந்திய நிறைந்த மேன்மை' என்பது பொருளாம்.

ஆதலால், 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் பெயர்களுக்கு,

'சால்புற்ற சான்றாண்மையுடையோர்' என்பது பொருளாம். அப்படியாயின,

சான்றவன்
சான்றான்
சான்றோன்

என்னும் இந்த மூன்றுபெயர்களுக்குந் தனித்தனியே

பாராளுமேன்மையும், நற்குணங்களும், புஜபலபராக்கிரமங்களும், ஈகையாகிய மாட்சிமையும், வேதசாஸ்திர கலைக்கியான அறிவுகளும் நிறைந்த சத்திரியர்கள் என்பது பொருளாகும்

இந்த மன்னர்குலத்தவர்கள் தங்கள் சுய அரசாட்சியின்காலத்தில் இத்தன்மையுடையவர்களாயிருந்தார்களென்பது நிசம்.

ஆனதால், 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' எனப் பெயர்பெற்றவன் 'குலத்தாலும், குணத்தாலும், புஜபலத்தாலும், கொடையாலும், அறிவாலும் மேன்மைபெற்று விளங்கிய மன்னர்குலத்தவனாகிய சத்திரியன்' என்பது பொருளாம்.

(ஏ) நாலடியார், பொருட்பால், நல்லினஞ்சேர்தல், 9-வது கவி

நிலநலத்தா னந்திய நெல்லேபோற் றத்தங்
குலநலத்தா லாகுவர் சான்றோர் - கலநலத்தைத்
தீவளிசென்று சிதைத்தாங்குச் சான்றாண்மை
தீயினஞ்சேரக்கெடும்.

இந்தக்கவியில், தானியவகைகளுள் உயர்வான தானியமாகிய சாலியெனப் பெயர்கொண்ட நெல்லானது ஐவகை நிலங்களில் சிறந்த நிலமாகிய மருதநிலத்தால் சிறந்து விளங்குகின்றபிரகாரம், உயர்குலப்பிறப்பில் சான்றாண்மையுடையவர்களே சான்றோர்களாவார்களெனக் கூறியிருக்கின்றது.

மேலே 'சால்புற்றசான்றாண்மை' இன்னதெனத் தெளிய உரைத்திருப்பதை இதிலமைத்துணர்ந்துகொள்க

(viii) திருக்கழுக்குன்றப்புராணம், நாட்டுப்படலம், 18-வது கவி:

"கொய்தளவுகுத்தமெல்லென்
கொழுமலர்கருப்பைநாப்பண்
பெய்தனகவரிப்பாலும்
பிரசமுப்பழத்தின்சேறு
மொய்தரத்தொண்டைநாட்டு
முதுகுடிப்பிறந்தசான்றோ
ரெய்தியவிருந்தையூட்டு
மில்லெனப்பொலிந்தசோலை."

இக்கவியில், 'தொண்டைநாட்டு முதுகுடிப்பிறந்த சான்றோர்' எனக்கூறியிருப்பது பூர்வகாலத்தில் தொண்டைவளநாட்டில்வந்துகுடியேறிய பண்டைச்சான்றோர்களாகிய கிராமணிகளைக்குறிக்கின்றது. அவர்கள் மேற்படி செய்யுளில் 'தொண்டைநாட்டு முதுகுடிப்பிறந்த சான்றோர்' எனப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

உரையாசிரியர் 'முதுகுடிப்பிறந்தசான்றோர்' என்பதற்குத் 'தொன்றுதொட்டுச் சால்புத்தன்மையுள்ளவர்கள்' எனத் தாற்பரியங் கூறியிருக்கிறார். ஆனதால், 'சான்றோர்' என்பதற்கு 'சால்புத்தன்மையுள்ளவர்கள்' என்பது பொருளாம்.

இதுவுமன்றி, 'சான்' என்னும் வினையை மூலமாகக்கொண்டு பிறந்த வழக்கிலிருக்கும் பதங்களெல்லாங் குலமேன்மையைப் புணர்த்தும் பெயர்களாக வந்திருக்கின்றன. அதற்கு இன்னணம் விபரங்கூறுவோம்.

அவ்வாறு பிறந்து வழங்கிவருகிற பதங்களிற் பிரதானமானவைகள் சாலி, சாலிகை, சாலூகம், சாலூரம், சாலேகம், சாலேயம் முதலான பதங்களாம். இவற்றுள்,

1. சாலி.—இந்தப்பதத்திற்கு 'நெல்' என்பது கருத்தாம். நவசாதித்தானியங்களுள் மேலான சாதித்தானியம் நெல். ஐந்துசாதி நிலங்களுள் மேலான சாதிநிலம் மருதநிலம். ஆனதால், உயர்சாதி நிலத்தில் விளைகின்ற உயர்சாதி நெல்லுக்குச் சாதித்தானியம் என்றும், உயர்குலத்தானியம் என்றும் பெயராம். குலத்திலுயர்குலம் மன்னர்குலமானதால், அந்தக்குலத்தினருக்கு 'சான்றவர், சானரூர், சான்றோர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்ற பிரகாரம், தானியங்களுள் உயர்குலத்தானியம் நெல்லானதால், நெல்லுக்கும் 'சாலி' எனப் பெயர்வந்துவழங்குகின்றது. ஆனதால், சாலி என்னும் பதத்தில் சால் என்னும் வினையின்கருத்து அமைந்திருக்கிறது.

2. சாலிகை.—இந்தப்பதத்திற்குக் 'கவசம்' என்பது கருத்தாம். குலத்திலுயர்குலம் மன்னர்குலமானதால், அந்தக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சானறவர், சானரூர், சானரோர்' எனப பெயர்வந்திருக்கின்ற பிரகாரம், கவசமானது போர்வீரர்களதரிக்கும் உடலணிகளுக்கு மேலணியாகத் தரிககப்பட்டுச் சிறந்த அணியாகவிருககினறதமையால், கவசத்துக்கும 'சாலிகை' எனப் பெயர்வந்து வழங்குகினறது. ஆனதால், 'சாலிகை' என்னும் பதத்தில் 'சால்' எனனும் வினையின் கருத்து அமைந்திருக்கினறது.

3. சாலூகம்.—இந்தப்பதத்திற்குச் 'சாதிக்காய்' என்பது கருத்தாம். குலத்திலுயர்குலம் மன்னர்குலமானதால், அந்தக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சான்றூர், சான்றோர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்ற பிரகாரம், காய்களுள் உயர்சாதியான காய் சாதிக்காயானதால், சாதிக்காய்க்குஞ் 'சாலூகம்' எனப் பெயர்வந்து வழங்குகிறது. ஆனதால், 'சாலூகம்' என்னும் பதத்தில் 'சால்' என்னும் வினையின் கருத்து அமைந்திருக்கின்றது

4. சாலூரம்.—இந்தப்பதத்திற்கு 'மேன்மை' என்பது கருத்தாம. ஆனதால், இந்தச் 'சாலூரம' என்னும் பதத்திலும, சால் என்னும் வினையின் பொருள் அமைந்திருக்கிறது.

5. சாலேகம்.—இந்தப்பதத்திற்குச் 'சந்தனவிருக்ஷம்' என்பது கருத்தாம. குலத்திலுயர்குலம அரசர் குலமானதால், அந்தக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' எனப்பெயர்வந்திருக்கின்ற பிரகாரம, வாசனை விருக்ஷங்களுள உயர்சாதியான வாசனை விருக்ஷம சந்தன விருக்ஷமானதால், சந்தன விருக்ஷத்துக்கும 'சாலேகம்' எனப் பெயர்வந்து வழங்குகின்றது. ஆனதால், சாலேகம் எனனும் பதத்தில், சால் என்னும் வினையின கருத்து அமைந்திருக்கின்றது.

6. சாலேயம்.—இந்தப்பதத்திற்கு 'நெல்விளை நிலம' என்பது கருத்தாம. குலத்திலுயர்குலம் வேந்தர்குலமானதால், அந்தக்குலத்தினருககுச் 'சான்றவர், சானறார், சானறோர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்ற பிரகாரம், நெல்விளையும் பூமியாகிய மருதநிலப்பூமி மற்றநால்வகைப்பூமியிலும் மேலான பூமியானதால், நெல்விளை நிலத்துக்கும் 'சாலேயம்' எனப பெயர்வந்து வழங்குகின்றது. ஆனதால், 'சாலேயம்' எனனும்பதத்தில், 'சால்' என்னும் வினையின கருத்து அமைந்திருக்கிறது.

இங்ஙனம் இந்த ஆறுபதங்களையும் ஒருமுகமாகத் திரட்டிப பார்வையிடுவோமாக:

சாலி, என்பதற்கு, உயர்குலதானியம் எனறும்,
சாலிகை, என்பதற்கு, உயர்குல அணி எனறும்,
சாலூகம், என்பதற்கு, உயர்குலக்காய் எனறும்,
சாலூரம், என்பதற்கு, உயர்குலமேன்மை என்றும,
சாலேகம், என்பதற்கு உயர்குல விருக்ஷம்என்றும்,
சாலேயம், என்பதற்கு, உயர்குல நிலம் என்றும் அருத்தங் கொண்டிருந்திருப்பதுபோலவே,

சான்றவன், சானறான், சானறோன் என்னும் பெயர்களுக்கும் 'உயர்குல மானிடன்' என்பது பொருளாம்.

(18) சான்றோர்புராணம், பொன்னியணைப்படலம்,
64 - வது கவி :

“ அன்றுமுதற்சான்றோரெனும்பெயர்நிறைந்தனரால்,
தென்றுகரிகாற் சோழன்பழிநீங்கி
யொன்றுமனமகிழ வோங்கிவளம்பெருக
மன்றுநிலங்களிப்ப மாரிவழங்கியதே.”

இந்தக்கவியில், அந்தக் கௌரவப்பட்டபெயர் பெற்ற நாள்முதல், ‘சால்புற்ற சான்றாண்மை யுடையோர்’ என னுஞ் சிறப்புப்பெயர்பெற்று, ‘சான்றவர், சானறோர், சான்றோர்’ எனப் பெயர்படைத்துவிளங்கிய சித்திரரபாண்டியன குலத்தவர்களை பழிக்குப்பழிவாங்கிக்கொண்டகாரணத்தால், பழிநீங்கியபடியால், அடைபட்டவானந்திறபட, மிகுமழை பெய்ய, நாடு செழித்தது. அதுகண்டு கரிகாலசோழனுமிறவன மனமகிழ்ந்து, மேற்படி சித்திரத பாண்டியன் குலத்தவர்களுக்கு மிகுந்த மகிமைகள் செய்தனன் எனக்*கூறியிருக்கின்றது.

ஆனபடியினாலே, ‘சான்றவர், சான்றோர், சானறோர்’ என னும மூனறுபெயர்களும கரிகாலசோழன்நாள்தொடுத்து, சத்திரியர்களாகிய அரசர் குலத்தவர்களுக்குக் குலப்பெயர்களாயப போயின. மேற்படி சான்றோர்புராணம் எழுதப் பட்டகாலத்திலும், மேற்படி குலத்தவர்களுக்கு ‘சான்றவர், சானறோர், சான்றோர்’ என்னும் மூன்றுபெயர்களும் அப்பட் டமானபெயர்களாக வழங்கிவந்தனவென்று நன்றாய்விளங்கு கின்றது.

ஆனதால் இந்தப்பெயர்கள் அதற்குப் பிற்காலத்தில் மேற் படி குலத்திற்குச் சன்மப்பகைஞர்களாகிய, எதிரிகளால், பூர்வ குலமரபு தோன்றாது மயங்குதற்குச் ‘சாணர்’ என மயக்கிக் கூறப்பட்டதென்றும், இது பிற்காலத்து வழக்கான தினால், முற்காலத்து நூல்களில் ‘சாணர்’ என்னும் பெயர் வந்து வழங்கவில்லையென்றும் நன்றாய்த் தெரியவருகின்றது.

(x) பெரியபுராணம், திருத்தொண்டர்புராணசாரம்,
11-வது கவி:

"ஈழக்குலச்சான்றா ரெயினனூர்வாழேனாதி
நாதனாரிறைவனீற்றைத்
தாழத்தொழுமரபார்படைகளாற்றுந் தன்மை
பெருவதிசூரன சமரிற்றோற்று
வாழத்திருசாத்தக்கண்டு மருண்டார் தெருண்
டார்கைவாள்விடார்நேர்
வீழக்களிப்பார்போ னின்றேயாக்கை விடுவித்துச்
சிவனருளே மேவினாரே."

இத்தக்கவிக்குச்சாரயுரை.

சோழவளநாட்டில், எயினனூரில், ஈழக்குலச்சானறோர குலத்தில் ஏனாதிநாயனார் பிறந்து, சிவபக்தியில் முதிர்ந்தவரானார். அவர் தங்கள் குலவித்தையாகிய பதினெண்ணாயுதவித்தைகளில் மிகவுஞ்சிறந்தவராய் சோழனுடைய சமஸ்தானத்தில் படைத்தொழில்படிப்பித்துச் சேனைத்தலைவனாக இருந்து வந்தவர். இவருக்கு எதிரி அதிசூரன். இந்த அதிசூரனென்றவன், புஜபலத்தால் ஏனாதிநாயனாரை வெல்லத் திறமற்றுப போனதுகண்டு, உபாயதந்திரத்தால் அவரைக்கொன்றனன்.

இந்த ஏனாதிநாதநாயனார், சிவபக்தியில் முதிர்ந்து திருத தொண்டர்களாகிய அறுபத்துமூவரிலொருவராயினர். இவர 'சான்றோர்குலத்தவர். இத்தக்கவியில் இவருக்கு, 'ஈழக்குலச சானறோர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது.

இந்தத்தமிழ்நாடு ஆண்டுவந்த சேரசோழபாண்டியர்குலத்தவர்களாகிய அரசக்குலப்பிரிவார்களோடு, ஈழக்குலத்தவர்களும் ஒருபிரிவினராம். ஆனதால், 'சானறவர், சானறார், சான்றோர்' என்னும் இந்த அரசக்குலகௌரவப்பட்ட பெயர்கள், இந்த நாலுகுலத்தவர்களுக்கும் பொதுபெயர்களாயின. அவை வருமாறு:

(i) ஈழக்குலத்தவர்களுக்கு
ஈழக்குலச்சானறவர்,
ஈழக்குலச்சானறார்,
ஈழக்குலச்சான்றோர், என்றும்,

(ii) சேரன்குலத்தவர்களுக்கு

சேரக்குலச்சான்றவர்,

சேரக்குலச்சான்றார்,

சேரக்குலச்சானறோர், என்றும்,

(iii) சோழன்குலத்தவர்களுக்கு

சோழக்குலச்சானறவர்,

சோழக்குலச்சானறா,

சோழக்குலச்சானறோர், எனறும், .

(iv) பாண்டியன்குலத்தவர்களுக்கு

பாண்டிக்குலச்சானறவர்,

பாண்டிக்குலச்சானறார்,

பாண்டிக்குலச்சானறோர், எனறும்,

மேற்படி நாலுகுலத்தவர்களுக்கும் பொதுப்பெயர்களாக வந்துவழங்கின.

(xi) பெரியபுராணம், ஏனாதிநாதநாயனார்புராணம், 1-வது கவி:

"புண்டரிகம் பொன்வரைமேலேற்றிப் புவியளிக்குந்
தண்டரள வெண்கவிகைத்தார்வளவர் சோணாட்டில்
வண்டறைபூஞ்சோலைவயன்மருதத்தண் பணைசூழ்ந்
தெண்டிசையுமேறிய சீரெயினனூரெயினனூர்."

இந்தக்கவியில், இமயகிரியிலிருக்கின்றநாடுகளைக்கட்டியாண்டுவந்த சோழமகாராஜன் செங்கோற்செலுத்திய சோணாட்டில் எயினனூரெனப் பெயர்கொண்ட ஒரு நகரமிருந்தது எனக் கூறியிருக்கின்றது.

(xii) மேற்படி ஏனாதிநாதநாயனார்புராணம், 2-வது கவி:

வேழக்கரும்பினொடு மென்கரும்பு தண்வயலிற்
சூழக்குளிர்[illegible] தன்மையதாய்
வாழ[illegible] பெருமையினில்
ஈழ[illegible]னர்.

இங்ஙனம், அந்த எயினனூரில் ஈழக்குலச்சான்றோர் குலத்திலுதித்த ஏனாதிநாதனார் வாசஞ்செய்துவந்தார் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அன்றியும், இந்தக்கவியில், சால் என்னும் வினைமுதலடியினின்று பிறந்துவந்திருக்கிற சாலி என்னும் பெயர் உயர்சாதித்தானியமாகிய நெல்லுக்குப்பெயராகவந்திருப்பதையுங் கண்டுகொள்க.

இச்செய்யுளிலும், ஏனாதிநாதருக்கு 'ஈழக்குலச்சான்றார்' எனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது.

(xiii) மேற்படி ஏனாதிநாதநாயனார்புராணம், 3-வது கவி:

"தொன்மைத்திருநீற்றுத் தொண்டினவழிபாட்டி
னன்மைக்கணின்ற நலமென்றுங்குன்றாதார்
மன்னர்க்குவென்றி வடிவாட்படைப்பயிற்றுந்
தன்மைத்தொழில்விஞ்சையிற்றலைமைசார்ந்துள்ளார்."

இக்கவியில், ஏனாதிநாயனார் சோழராசனுக்கு வடிவாட்படையிற்றிவந்தாரென்றும், படைத்தொழிலில் தலைமைசார்ந்தவரென்றுங் கூறியிருக்கின்றது.

மேற்படி கவிகளைத் திரட்டிப்பார்வையிடும்போது, ஏனாதிநாதர் ஈழராச்சான்றகுலத்தையொட்டிய சத்திரியனென்றும், 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் அரசர்குலக் கௌரவப் பட்டப்பெயர்கள்பெற்றவரென்றும், பெரியபுராணம் எழுதப்பட்டகாலத்தில் 'சான்றார்' என்னும்பெயர் 'சாணர்' என மருஉவாகி வழங்கவில்லையென்றுந் தெளிவாக விளங்குகின்றது.

(xiv) தமிழ்ஆங்கில அகராதியெழுதிய இரட்டிலர் (Rottler) ஆசிரியர் [illegible] 'ஈழம்' என்னும் வார்த்தைக்குச் [illegible] ஏனாதிநாயனாருக்கு 'ஈழக்குலச்சான்றோன்' [illegible] பட்டப்பெயர் [illegible] எழுதிவைத்திருக்கிறார். ஆனால், 'சான்றான்', 'சான்றோன்' என்னும் பெயர்கள் ஒருபொருட் பெயர்கள் என்பதற்குச் [illegible].

III சுராபாண்டியனகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சானறோர்' எனனும் பெயர்களேயனறி, 'சானரோர்' எனனும பெயரும நூல்களில்வந்து வழங்கியிருப்பதற்கு ருசுவருமாறு

(1) சான்ரோர்புராணம, இளவரசுகாததபடலம், 53-வது கவி.

"மாலேயுற்றெய்தியவருக்கெல்லாமவேளாணமை
வானிடததொளிர்கற்பகச
சோலேயொத்தாற்றலாற் சோலேவேளாள
னீயேயெனச்சொல்லி யுயர்செங்
கோலேயச்சானரோன கொளத்தம்பி யிளவரசு
கொளநெறிவழாது நலக
வேலேமுற்றியவவனி மானபஞ்சரனெனும
வீரனினிதாணடனனரோ."

இநதககவியில், சோழராசனெனவன, தன மனேவிசெய்த சூது தெரிந்துகொண்டவனுப, தனனுடனபிறந்த தமபியைக் கண்டு களிபபுற்றுச் சானரோாகுலததிலகனுன மானபஞசர பாணடியனேப * பார்த்துச்சொல்லுகிறான. "நீ இவ்வாறு எனதமபியை உயிாகாததுவைத்திருநதமையால், இந்தத் தமிழ்நாடெஙகனுங கற்பகங்களாகிய தாலம, தெஙகு, ஈந்து விருக்ஷஙகள் பரிபாலித்து, அமுதவிருக்ஷச்சோலேகளால், இநதத தமிழ்நாட்டைக் கற்பகவிருக்ஷச்சோலேகள் நிறைநத சுரா நாட்டிற்குசசமானமாக்கிய காரணத்தால், உனககும உனபிதா மழியாருககும கற்பகவிருக்ஷச்சோலேகளை விருத்திசெயது 'ஈகை' ஆகிய தொழில்நடத்தும் 'சோலேவேளாளர்' எனனுங கௌரவபபட்டப்பெயரும இனறு அளிககின்றேன இதுமுதல் நீயே இந்தச்சோழநாடுமுழுமையும் அரசுபுரியுமபடி இனறு உனக்கே மகுடமுந் தரிபபிக்கின்றேன. எனதமபி உனககுள் இளவரசாக இருபபான" என்று சொல்லித்திட்டஞ் செயதானனெனக் கூறியிருக்கினறது.

* 'அளகேசபாண்டியன' என்பது சிலநூல்களது வழககு.

இச்செய்யுளில், மானபஞ்சரபாண்டியனுக்குச் 'சான்றோன்' எனக் கௌரவப்பட்டபெயர் வந்திருக்கிறது.

மேலே சூராபாண்டியன்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டபெயர்கள் ஒரு விசேஷகாரணத்தையிட்டு கரிகாலசோழனரால் தரிப்பிக்கப்பட்டதற்கு விபரம் மேலேகூறியிருக்கிறோம். மேற்படி சூராபாண்டியன்குலத்திலுதித்த மானபஞ்சரபாண்டியன்வமிசத்தவர்களுக்கு மேலேகூறிய காரணத்தினிமித்தம் சோழராசனானவன் 'சோலைவேளாளர்' என்கிற கௌரவப்பட்டங்கொடுத்ததற்கு விபரம் இதிற்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மேற்படி 53 - வது கவியில், "மாலையுற்றெய்தியவருக்கெல்லாம் வேளாண்மை வானிடத்தொளிர் கற்பகச் சோலையொத்தாற்றலாற் சோலைவேளாளன் னீயேயெனச் சொல்லியுயர் செங்கோலையச்சான்றோன்கொள நல்கினன்" எனக் கூறியிருக்கிறது இந்தக்கவியில் வருகின்ற 'வேளாண்மை, சோலைவேளாளன்' என்னும் இரண்டுபெயர்களில்,

1. வேளாண்மை.—இதற்கு (a) ஈகை என்றும், (b) உழவுத்தொழில் என்றும் அருத்தமாம்.

2. வேளாளன்.—இதற்கு (a) ஈகையாளன் என்றும், (b) உழவன் என்றும், அருத்தமாம்

3. சோலைவேளாளன்.—இதற்கு 'கற்பகச்சோலைகளாகிய தாலவிருக்ஷச்சோலைகளும், தெங்குவிருக்ஷச்சோலைகளும், ஈந்துவிருக்ஷச்சோலைகளும் பரிபாலனஞ்செய்து, பசித்தோர்கள் விடாய்த்தோர்களுக்குப் பசிதாகமாற்றும் ஈகையாளன்' என்பது கருத்தாம் *. ஆனால்,

---

* 'ஈகை' அரசர் அறுதொழிலிலொன்று; யாகங்கள் நிறைவேறுதற்கும் கற்பகமதுவை ஈயவேண்டிய நிமித்தமிருந்தது. c f. Ait. Br. viii. 8, 20; Teit. Br, ii. 6, 1, R. V S.

கற்பகச்சோலைகளைப்பரிபாலனஞ்செய்து 'ஈகை'யாகிய தொழில்புரிகிறவர்களுக்குச் 'சோலைவேளாளர்' என்றும், பூமியை உழுதுபயிர்செய்கிறவர்களுக்கும் 'பூவேளாளர், மணமக்கள், மண்மகள்புதல்வர்' என்றும் பெயர்கள் வந்துவழங்குகின்றன.

இந்தப்பிரகாரம், சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குச் 'சோலைவேளாளர்' எனவுங் கௌரவபட்டப்பெயர் வந்திருப்பதால், சான்றோர்புராணத்துக்குச் சோலைவேளாளபுராணமெனவும் பெயர்வந்து வழங்குகின்றது. ஆனபடியினாலே,

"மாலையுற்றெய்தியவருகலெல்லாம் வேளாண்மை வானிடத்தொளிர் சற்பகச்சோலையொத்தாற்றலாற் சோலைவேளாளனீயேயெனச் சொல்லி யுயர்செங்கோலை யச்சானறோன் கொளநல்கினான்" என்பதற்கு,

"காலைமாலைகளிற் பசிதாகத்துடன் வருகின்றபெயர்களுக்கெல்லாம் அமுதாகிய நன்கொடையளித்துச் சுரர்நாட்டில் மிகுசிறப்புடன் விளங்குகின்ற கற்பகச்சோலைகளில் வருகிறவர்களுக்கு அந்தநாட்டவர்கள் பசிதாகம் ஆற்றிவருகின்றபிரகாரம், நீயும் உன்குலத்தவர்களும் இந்தத்தமிழ்நாடுகளில் கற்பகச்சோலைகள்வைத்து அந்தச்சோலைகளில் வருகிறவர்களுக்குப் பசிதாகம் ஆற்றிவருகின்றபடியால், உங்களுக்குச் 'சோலைவேளாளர்' என்கின்ற கௌரவப்பட்டம் இன்றுகொடுக்கின்றேன் என்றும், நீயே என்தம்பியுடன் இந்தத் தொண்டைவளநாட்டை ஆண்டுவரும்படி உன்னை அரசனாக ஏற்படுத்துகிறேன் என்றுஞ் சொல்லிச் செங்கோலை அவனகையிற்கொடுத்தான்" என்பது கருத்தாம்.

(ii) சான்றோர்புராணம், பொன்னியணைப்படலம், 60-வது கவி:

"சென்னிதிருமுன்னர் சென்னிபிடித்திழுத்து
பொன்னியினில் வெட்டிகொடுபோம் பொழுதன்னிற்
பன்னுசான்றோன சந்திரபாலகனுங்கையமைத்தே
யின்னவனைக்கொல்வதியல்பல்லவென்றுரைத்தான்."

இந்தக்கவியில், சித்திரதரபாண்டியன வமிசத்தவர்களுக்குப் பழிக்குபபழிகொடுததவுடனே, அவாகளைச் சோழன சமுகத்தில் தலைமுடிபிடித்திழுத்து, காவிரிநதித்தீரத்தில் வெட்டுதற்குக் கொணடுபோகிற தருணத்தில் சந்திரபாலகபாண்டியனுகிறவன அவர்களைககொல்லாமல் நிறுத்துதல்செய்தான என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இஙஙனம், சந்திரபாலகபாண்டியனுக்குச் 'சானறோன' எனப பெயர்வந்திருககினறது

(iii) சானறோர்புராண., வணிகர்மானங்காத்தபடலம, 14-வது கவி.

"ஒருநாயகனெடாதெனத் தட்டியுனறெடெதிர்த்து
வருவாணிபர்காளியையேத்து வலஙகைச்சானறோன
பொருவாடசயதுங்கனயனறனைபபோர்துலைத்தாற்
றருவேனினக்குள்ள வெடுப்பெனச்சாற்றிவிட்டான."

இந்தககவியிலும் சித்திரதரபாணடியன வமிசத்தவனுககுச் 'சானறோன' எனப பெயர்வந்திருக்கிறது.

மேலும், காஞ்சிபுரத்திலே பூர்வகாலத்தில் ஆரமபிதத பிரகாரம தமிழ்நாட்டாாகள் வலங்கை இடங்கை என இரணடு பெருமபிரிவுகளாகப்பிரிந்து காலாகாலங்களில பெரும்போர்செய்துவந்தனர். இந்த இரண்டு பிரிவுகளில் வலங்கையார்களுக்கு இந்தச்சானறோர்குலத்தவாகள் பூரவத்தில் தலைமையாகநின்று அவாகளுடையகாரியஞ் செயமாய் முடியச்செய்து வந்ததினலே, அவர்கள் 'வலஙகைச்சானறோர், வலங்கைமனனர்' எனவு ம படடப்பெயர்கள்பெற்றிருந்தனா.

அனறியும், இக்கவியில், 'காளியை யேத்து வலஙகைச் சானறோன' எனவும் கூறியிருக்கினறது. இதுபோல மேலே நாம எடுத்துக்காட்டியிருக்கிற பத்திரகாளிபஞ்சரத்தினம 2-வது கவியில், 'சானறோரினகுலதெய்வ சுருணிபிட்டாபுரீத்தி' எனக்கூறியிருக்கிறது. ஆனதால் சுராபாண்டியன குலத்தவர்களாகிய சான்றோர்களுக்குக் குலதெய்வங் காளியாகிய 'உமாதேவி' என விளங்குகினறது.

IV. இனிப பிறநூல்களில், 'சானறவன, சானறுன, சான்ேறுன' எனனுமபெயர்கள அரசாகுலத்தவாகளாகிய சததிரியகுலத்தவர்களுககு வறதுவழங்கியிருபபதற்கு உதாரணங்கள் வருமாறு

(1) கம்பராமாயணம, உயுத்தகாண்டம், வருணனைவழி வேண்டுபடலம, 25-வது கவி.

"மொய்ததமீனகுலமுதலறமுருங்கினமொழியிற்
பொயததசானறவன குலமெனபபொருகணையெரிய
வுய்த்தகூமபுடை நெடுங்கலமோடுவகடுபபத்
தைத்தவமபொடுந்திரிந்தன சாலமீனசாலம."

இந்தக்கவியில் முதலிரு அடிகளிலும்,

'மொழியிற்பொயதத சானறவனகுலமென
மொயததமீனகுல முதலறமுருஙகின'

எனறு சொல்லியிருககிறது.

இதனதாற்பரியம.

சமுத்திரராஜனுகிய வருணனமீது கொணடகோபத்தை அவனரசுககுட்பட்ட சமுததிரத்தினமேற்செலுத்துமபொருட்டு, ஸ்ரீராமரானவர் தமது விஜயகோதணடத்தைவளைதது, நாணேறிட்டு, குணத்தொனிசெய்து, மேற்படிசமுததிரததிற்குளளாக பாணபபிரயோகஞ்செயயவே, "மிகுவிலஃதாரமாந் தமிழ்நாடெஙகனுமபெருகித் தழைதநதிருநத அர்சா குலத்தவாகளாகிய சானறவர்குலத்தவாகளுக்கொப்பந்தம, மகாவிசாலமபொருந்திய சமுததிரமெங்கும மிகுதிரளாகப்பெருகித தழைததிருந்த மீனகுலங்களெல்லாம, சொல்வாககுமாறிய சானறவர்குலமாகிய சத்திரியகுலமானது எவ்வாறு நிலைகுலைந்தழியுமோ அவ்வாறு மேற்படிசமுததிரததிலுளள மீனாலஙகளனைத்தும நிலைதமோறி அழிந்துபோயின" எனபதாம.

இந்தச்செய்யுளில், சான்றவர்குலமானது சொல்வாக்குதவறாத சத்திரியாகுலம எனவும, சானறவர் எனனுமபெயா

குலப்பெயர் எனவும், இந்நூலாசிரியராகிய கம்பநாடனுடைய காலத்தில் சத்திரியகுலத்தவர்களாகிய சானறவாகுலத்தவர்கள் தமிழ்நாடுகளில் மிகவும் விஸ்தாரமாகப் பெருகியிருந்தார்கள் எனவும் மிகவுந்தெளிவாய்க் கூறியிருக்கின்றது.

(11) சானரோர்புராணம், பாயிரப்படலம், 6-வது கவி:

"ஒருகாலங்கற்றோருக்குதவிசெய்யும
புகழாளருலகம்போற்ற
வருநதியின்குலமரபோர் வரிசையாய்ப்
பதினெட்டாயுதமும் பெற்றோர்,
பொருபடையிலெதிரேறி மதியாமல்வெற்றிகொண்ட
பொய்யில்லாதோ
ரிருவகையாயவருசனங்களடிவணங்கக்
கயிலாயதேகினனே."

இந்தக்கவியில், காளிபுத்திரர்களாகிய சானரோர்குலத்தவர்களுக்கு (1) 'கற்றோருக்குதவிசெய்யும் புகழாளர்' என்றும், (2) 'உலகம்போற்றவருகின்ற கங்காநதியின்குலமரபோர்களாகிய கங்காகுலத்தவர்கள்'* என்றும், (3) 'பதினெட்டுவகைப்போராயுதவித்தைகள் கற்றவர்கள்' என்றும், (4) 'இரணகளங்களில் எதிரிகள் படைகளை அதஞ்செய்து வெற்றிசிறந்த புஜபலபராக்கிரமர்கள்' என்றும், (5) 'சொல்வாக்குத்தவறாத பொய்யில்லாதோர்' என்றும் பட்டப்பெயர்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இங்ஙனம், சானரோர்குலத்தவர்களுக்குப் 'பொய்யில்லாதோர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. மேலே இராமாயணச் செய்யுளிலுஞ் சானறவர்குலத்தவர்கள் 'பொய்யில்லாதோர்' எனப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனதால், சானறவர்குலமே சத்திரியகுலமெனத் தானாகத் தெளிவுற விளங்குகின்றது.

---

* c. f. 'The Shila Shasana at Begür, Mysore Province.'

(iii) கம்பராமாயணம், யுத்தகாண்டம், பிரமாஸ்திரபடலம், 211-வது கவி :

" சான்றோர்மாதைத்தக்க வரககனசிறைதட்ட,
வானறோர் சொல்லுநல்லறமனனுன வசமாறல்
மூனருய நினற பேருலகொனருய் முடியாவேற்
றோனருவோவென வல்வினை வீரதொழிலமமா."

இதற்குததாற்பரியச் சாரபுரை.

அசுரகுலச்சத்திரியனை இராவணனைபுதலவன் மேகநாதன, இந்திரமகாராஜனைசசெயிததகாரணத்தால் இநதிரசிதது என படெயர்படைத்தோன ஏவிய பிரமாஸதிரத்தால் ஸ்ரீராகவனதமபி இலக்ஷமணனும வானரசேனைகள் எனனபபட்ட கிஷ்கிந்தாநாட்டுச் சத்திரியர்களும ஒருஙகே மூர்ச்சிதது, இரணகளததிற்பிரேதஙகளென விழுந்துகிடபபதை ஸ்ரீராமர் கண்ணுற்றுபபிரலாபித்து அழுதுபுலமபுகையில மேற்படிகவியையுரைத்தார்.

இக்கவியில், சீதாதேவிக்குச் 'சானறோமாது' எனப பெயர் வநதிருக்கினறது. 'சானறோர்மாது' எனபதற்குச் சானறோர குலபபெண, மேனமககள குலபபெண, அரசாகுலப்பெண, சததிரியகுலடபெண், அல்லது மருஉவாகச 'சாணுர்குலபபெண' எனத்தாற்பரியமாம.

ஆகையினுலே, கமபர்காலத்தில 'சானறோர்' எனனும பெயா சததிரியாகளுககு அரசாகுலபபட்டப்பெயராக வழஙகி வநதது பிரததியட்சமாய் விளங்குகிறது.

இஙஙனம், விசயகோதண்டபாணியாகிய ஸ்ரீராகவர் தமது புஜத்துடன சேர்த்தணைககப்பட்டு மகிமைபெறத்துலங்கிய மகாவீரம்பொருந்திய தனுவைபபார்த்துச் சொல்லுகிறார்: " சானறோர்எனறு சொல்லப்படுஞ் சததிரியவமிசத்திலுதித்த பெண்ணுகிய, எனதுநாயகி சீதாபிராட்டியாரை அசுரகுலத் சரசனை இராவணன் * சிறையெடுத்துககொணடுபோயிருபபதால், அந்த இராவணனைச்செயித்து, எனது நாயகியை அவ

னுடைய அருஞ்சிறையினின்று மீட்பதற்கு என்னிருபுஜங் களுஞ் சுமக்கின்ற கோதண்டப பிரயோகத்தால் அசுரசங் காரமுடியுமேயாயின, அந்தக்கோதண்டமானது சுரர்நாடு, நரர்நாடு, அசுரர்நாடு என மூன்று பெரும்பிரிவுப்படவந்த பரதகண்டமுழுமையையும ஒருகுடைக்குளளாக்குந் திறமு முடைத்தானதாம்."

ஆனதால், சான்றவர்குலம் என்பதைப்போல சான்றோர் குலம என்பதும், சத்திரியகுலமாம.

(iv) கம்பராமாயணம, உயுத்தகாண்டம், திருவபிஷே கப்படலம், அச்சுப்பிரதியில் விடப்பட்டும, ஓலை யேட்டுப்பிரதியில தீட்டப்பட்டுமிருக்கின்ற கவி.

"அந்தணர்வணிகர் வேளாண்மரபினராவிநாட்டுச்
சந்தணிபுயத்துவள்ளற் சடையனேயனையசான்றோ
ருபந்தனமுடியேமென்னு முவகையருவரிநாண
வந்தனரிராமன்கோயில் மங்கலத்துரிமைமாக்கள்"

இதற்குத் தாற்பரியச்சார்புரை

ஸ்ரீராமருக்கு மகுடாபிஷேகஞ்செய்யுதற்குத் தகுந்தவொரு நாளைக்குறித்து, ஓலைகளெழுதி தூதர்கள்கைகளிற கொடுத்து நாலாதிசைக்கும அனுப்பி மகுடாபிஷேகத்திருக்கோலங்கா ணுதற்கு நாலாகுலத்துக்குடிசனங்களும அயோத்தியாபுரிக்கு வரும்படியாக அழைக்கப்பட்டார்கள் என்பதாக,மேற்படி திரு வபிஷேகப்படலம், 24 - வது, 25 - வது 26 - வது கவிகளிற் கூறியிருக்கின்றது. மேற்படிசெய்தி நாடெங்கும் பிரசித்தமா னபோது நடந்ததை மேலேபோர்த்தெழுதியிருக்கிறகவி கூறு கின்றது. அதற்குத் தாற்பரியம் 'ஸ்ரீராமருடைய பட்டாபிஷே கத்திருக்கோலங்காணுதற்கு அந்தணர், வணிகர், வேளாண மரபினர், ஆவிநாட்டுச்சந்தணிபுயத்து வள்ளற்சடையனே யனைய சான்றோர், என்னப்படுகின்ற நான்குகுலத்தவர்களும வெகுதிரளாகவந்து கூடினார்கள்' என்பதாம. இந்த நான்கு குலத்தவர்களில்,

1. அந்தணர்குலத்தவர்கள் வந்தார்கள். இவர்கள் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களாகிய புரோகிதக்குலத்தவர்கள்.

2. வணிகர்குலத்தவர்கள் வந்தார்கள். இவர்கள் மூன்றாவதுகுலமாகிய செட்டிகக்குலத்தவர்கள்.

3. வேளாண்மரபினர் வந்தார்கள் இவர்கள் நான்காவது குலமாகிய சூத்திரக்குலத்தவர்கள்.

4. 'ஆலிநாட்டுச்சந்தணிபுயந்து வள்ளற்சடையனேயனைய சான்றோர்' வந்தார்கள்.

'ஆலிநாடு' என்பதற்குக 'கள்நாடு, அமுதநாடு' எனக்கருத்தாம. இந்தநாடு கீழ்கடலைச்சார்ந்து, காவிரிநதிமுதல பெண்ணைநதிபரியந்தமிருந்த ஒருபெரியநாடாம. அது சோழநாட்டுக் கீழைப்பிரிவாகும. சுரர்குலத்தவர்களாகிய தமிழரசர்கள் இந்தத்தமிழ்நாடுகளிற்குடியேறிய ஆதிகாலங்களிற் கற்பகச்சோலைகள்வைத்து உண்டுபண்ணினார்கள். இனிப்புப்பண்டங்கள் கிடையாத அந்த ஆதிகாலங்களில், அதின் அப்பட்டமானதெள்ளமுதம மிகுந்த அருமைபெருமையாக எண்ணப்பட்டுவந்தது. கற்பகவிருக்ஷங்களில் அந்தத் தெள்ளமுதத்தை உற்பத்திசெய்யுமவித்தையை, அந்த ஆதிகாலங்களில், அநுபோகவித்தைகளிலெல்லாம அரியவித்தையாக மதிக்கப்பட்டு வந்தது.

நூறடி உன்னதத்தில் திரண்டுருண்டு செங்குத்தாக நிற்கின்ற அமுதக்கனிபொருந்திய கற்பகவிருக்ஷத்தின உச்சியில் கமகமவென்னத்திகட்டாதுவாசங்கமழுகின்ற புஷ்பங்களிலங்க, அப்பட்டமான சுத்தவெண்ணிறம் பொருந்திய இனியருசியையுடைய குருத்துமடல்கள் உன்னதத்தை நோக்கிநிற்க, அந்தக் கற்பகவிருக்ஷத்தினமீதுஏறி, அதினமண்டையில் சிமமாசனபதிபோல இருந்துகொண்டு, எவரும அதிசயிக்கச் சிலநாள் பரியந்தம் அதினசிரசைச் சிங்காரஞ்செய்து, அதின இனிய பாளைகளைச் சிக்குநீக்கி வெளிப்படுத்தி, வித்தையபிரயோகங்கள்பண்ணி, புது அமுதக்கலசங்களில வடிகின்ற தெள்ளமிர்தத்தைக் கும்பத்தில்வடித்துக்கொண்டு, அவ்விருக்ஷத்துச் சிர

சின நடுவில் துளிர்க்கின்ற செங்குருத்தில் இரண்டுமூன்று மடல் களைச் சேர்த்துக்கொய்து, சிறுதொன்னைசெய்து, அத்தொன்னை யில் அந்தப்புத்தம்புது அமுதத்தைவார்த்து, சிம்மாசனபதி யென வீற்றிருந்துகொண்டு, விருக்ஷத்தடியில் நிற்கின்றபெ யாகளெல்லாரும் அண்ணாந்துபார்த்து வாயூறிநிற்க, அந்தத் தொன்னையில்வார்த்த அமுதத்தை முதன்முதல் உண்டவன் எவ்வளவுபெருந்தன்மையுடையவனென மதிக்கப்பட்டிருந்தி ருக்கவேண்டும்? கடல்கடைந்தமுதமெடுக்கும் வித்தையி லும், கற்பகங்கடைந்தமுதமெடுக்கும்வித்தை அரியவித்தை யல்லவா?

ஆனதால், அமுதத்தை அதின் ஆதிகாலத்தையொட்டி நினை த்து, அதன் அருமையைக் கொண்டாடவேண்டும். இந்த அமுதத்தை ஆதிகாலத்தில் உண்டுமகிழ்ந்த வடமொழியாள ளாகிய சமஸ்கிருதர்கள் தங்கள்பாஷையில், 'தாலவிலாசம்' என்ப பெயர்கொண்ட ஒருநாடகநூல்செய்து, அமுதமுண்டு நாவில் இனிமையுணர்ந்து மகிழ்ந்தபிரகாரம், தாலவிலாச நாடகமாடிக் கண்ணாரப்பார்த்துக் காதாரக்கேட்டு இன்ப மடைந்து மகிழ்ந்துவந்தனர். இதுகாரணத்தையிட்டே இந்திர மகாராஜன் தனது நாட்டில், தாலம், தெங்கு, ஈந்து என்னப் பட்ட அமுதவிருக்ஷங்களாகிய கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகள் ஏராளமாகவைத்து வளர்த்ததையும், அதில் அமுதவுற்பத்தி செய்து சுராகுலத்தவர்கள் உண்டுமகிழ்ந்துவந்ததையும் நூல் களெல்லாம் பேசுகின்றன.

திருப்பாற்கடலில் அமுதங்கடைந்தெடுத்தகதை இந்தக்கற் பகவிருக்ஷ அமுதவுற்பத்தியைக் குறிப்பாலுணர்த்துகின்றதெ னத்தோன்றுகின்றது. கற்பகவிருக்ஷம் ஏறி, அமுதவுற்பத்தி செய்து, அமுதளிக்கும் வித்தையானது கடல்கடைந்து அமு தம்பிறப்பிக்கும் வித்தையிலும் அரியவித்தையாம். அமுதத் துடன் நஞ்சுபிறந்தது கற்பகவிருக்ஷத்து அப்பட்டமானமது விலிருக்கின்ற மயக்குச்சத்தைக்* குறிப்பாலுணர்த்துகிறது.

* Alcoholic principle.

சிவபிரான் அந்தவிஷத்தையுண்ணத் தெள்ளமுதம் பிறந்தது, சுண்ணப்பிரயோகத்தால் கற்பகமதுவிலிருக்கின்ற மயக்குச்சத்தைப்போக்கிச் சுத்தத்தெள்ளமுதம் உண்டுபண்ணுவதைக்குறிப்பாலுணர்த்துகின்றது.

பூர்வம் கற்பகவிருக்ஷவமுதமுண்ணாது வேள்விகளும் இல்லவாம். யாகங்களைநோக்கியே, பூர்வகாலத்துச் சிவாலயங்கள்தோறும் ஆலயத்துநாலட்டமும் தாலந் தெங்கு ஈந்து விருக்ஷங்கள்வைத்து ஆதிகாலத்தில் விருத்திசெய்துவந்தனர் நாளதும் இந்தமூவகைவிருக்ஷங்களையும் பூர்வ ஆலயங்களின் சுற்றுப்புறங்களிற்காணலாம். யாகங்களிலருந்தும் பானத்துக்குச் 'சுராபானம்' என்ப பெயராம்.

திரிசிரபுரத்துக்கு வடபாரிசத்திலிருக்கின்ற திருவானைக்காவைச்சேர்ந்த சம்புகேசுரன்கோவிலைச்சூழ்ந்திருக்கிற திரளான தெங்குவிருக்ஷங்களையும், அவைகளையடுத்திருக்கின்ற தால் விருக்ஷங்களையும் ஈந்துவிருக்ஷங்களையும் தற்காலத்தும் பார்க்கலாம். மேற்படி திருவானைக்காவில் வசிக்கின்ற குடிசனங்கள் அந்தத் தெங்குவிருக்ஷங்களை நாளதும் கற்பகவிருக்ஷங்களென்றே இயல்பாகச்* சொல்லிவருகிறார்கள். அதுவுமன்றி மேற்படி திருவானைக்காவில் சிவபெருமான் ஆலயத்துப்பிராகாரத்துக்குள்ளிருக்கின்ற மேற்படி கற்பகவிருக்ஷச்சோலைக்குள்ளாகப் பழயவேள்விக்குண்டமொன்று மூடப்பட்டிருக்கிறதை இப்போதுங்காணலாம். பூர்வ தமிழராசாகாலத்தில், வேள்விசெய்பவர்கள் இந்தக்கற்பகவமுதமாகிய சுராபானமுண்டு, வேள்விக்கருமச்சடங்குகளனைத்தையும் நிறைவேற்றிவந்தனர். நாளதுந் தெங்குக்கற்பகவிருக்ஷக்காய்களின் இனியநீராகிய அமுதத்தால் ஆலயங்களின் மூலஸ்தானங்களிலிருக்கின்ற சிவலிங்கமுதலான சிலைகளுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து

---

* *cf.* "சோமபானமே தேவர்கட்குச்சிறந்தஉணவும் சுராபானம் மனிதருக்குச் சிறந்தபோசனமுமாம், சோமம் ஆண், சுரா பெண், இரண்டுஞ்சேர்ந்து ஒருசோடியாம்."—*Taitt. Br.* i. 3, 3, 2, 4.

வருகிறார்கள். இந்த இளநீரபிஷேகமானது பாலபிஷேகம நெய்யபிஷேகங்களுடன விரவி இனியபானமாகின்றது அந்தபானத்திற்குத் தீர்த்தமென்றுபெயர். ஆலயதரிசனைககுவருகின்ற பெரியோர்களுக்கு அருமைப்பணடமென அந்தத திவ்யபானதீர்த்தத்திற்கொஞசம உண்ணுதற்குக கொடுத்துவருவது நாளதும் வழக்கம. அதை வாஙகியருந்துகின்றோர்களெல்லாருமே அது இனிப்பான அமுதமெனக் கணடு நுகர்கின்றனர் இதனால் இனியபான அமுதம பூர்வகாலஙகளில அபிஷேகங்களுககு அவசியம வேணடுமெனபது பிரததியடசமாகிறது.

ஆதிகாலததில், தமிழரசர்கள தஙகள் நாடுகளெஙகணும மேறபடி கற்பகவிருக்ஷஙகளை வெகுதிரளாகவைத்துக குடிகள வாழ்வுகவென்று வளர்தது விருததிசெயதுவருகையில், தஙகள நாடுகள, நகரஙகள, நதிகள முதலானவைகளுககு இந்த அமுததத்தின பெயரையொட்டியே பெயர்கள் கொடுத்துவநதிருககிறார்கள். திருடடாந்தமாக,

ஆவிநாடு, என்பதற்குக் கள்நாடு என்றும்,
கொஙகுநாடு, என்பதற்குக் கள்நாடு என்றும்,
தொணடியூர, என்பதறகுக் கள்ஊர என்றும்,
பாடலிபுரம, எனபதறகுக களநகரம என்றும,
மதுரைநாடு, எனபதறகுக களநாடு என்றும,
மதுராபுரி, எனபதற்குக களநகரம என்றும்,
கூடல், என்பதற்குத் தாலத்தோப்பு என்றும,
ஈழநாடு, எனபதற்குக கள்நாடு என்றும,
சுராநாடு } எனபதற்குக் கள்நாடு என்றும,
சுரநாடு }
சுரர்நாடு, எனபதற்க்குக கள்ளநாடு என்றும்,
சேரநாடு,* எனபதற்குக கள்நாடுஎன்றும,
காவிநாடு, எனபதற்குக கள்நாடு என்றும,
பாலிநதி, எனபதற்குக் களநதி என்றும,

---

* சேரா, Palm-wine, கள.

தமிழ்நாடு (=தம்+ஈழம+நாடு) எனபதற்கு ஒபபில் லாத ஈளநாடு என்றும்,

பெண்ணைநதி, என்பதற்குத் தாலநதி என்றும்,

அர்த்தமாகும.

அதுவுமனறி, தருக்களுள் கற்பகவிருக்ஷம் உயர்சாதியான இராசவிருக்ஷமானதால், அரசாகுலததவர்களில் பூர்வத்தில் பெயரெடுபபாயிருந்துவநத பெரியோர்களுடைய பெயாகள இந்தக் கற்பகவிருக்ஷச்சார்பிலுரைககபபட்டிருக்கினறன திரு டடாந்தமாக,

சிவபிரானுக்குத 'தாலாங்கன, பனைமரநாதன்' எனவும,
பீஷமனுககுத 'தாலத்துவசன' எனவும,
பலராமனுககுத 'தாலகேதனன' எனவும,
சேரனுககுப 'பனந்தாரான' எனவும,
சூரர்நாடடுககற்பகத்துககுச் 'சொாககபபனே' எனவும்,
பெயாகள வந்துவழஙகுகினறன.

அதுவுமல்லாமல், கற்பகமதுவக்கு பாண்டவாதாயினு டைய சிறந்தநாமபபடிக்குக் 'குநதி' எனவும, அதினகாயககு உமாதேவியின நாமபபடிககுக 'காளி' எனவும பெயாகள வநதுவழங்குகினறன. சிவபிரானசிரசிற காளியைச் சுமக்கிற தாகககூறியபுராணச் சித்தாந்தப்படிககு, மேறபடி சிவபிரா னுக்குக குறியபாகிய தாலவிருக்ஷத்தின் சிரசில, காளிக்குக குறிபபாகிய காய் ஏற்றபபட்டிருககின்றது.

ஆனதினுலே, ஆதிகாலத்தில் கற்பகவிருக்ஷங்களும, கற்பக வமுதமும, கற்பககட்டியாகியவிசயமும, தமிழ்நாடடவாகளு ககு மிகவும் அருமைபெருமையான பொருளகளாயிருந்து வந்தன எனபதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதினுலேதான பூர்வ காலத்தில் இநதக்கற்பகவிருக்ஷங்களேயும, கற்பகமதுவையும, கற்பக்கட்டியாகிய 'சர்க்கரையையும்' இவ்வளவாககொண் டாடிவந்திருக்கிறுர்கள்.

அனறியும், வடமொழியில் கல்பம் (=கற்பம) என்பது நெடுங்காலத்தைக்குறிக்கினற பதமாம. தாலவிருக்ஷங்கள ஆயிரமவருடஙகளுககு மேற்படவிருக்கினறன எனறு நூல களபேசுகினறன. இந்தவிருக்ஷத்து வேர்கள பூமிககுள் வெகு தூரமோடி, அதினகத்துள் எனறும வற்றாதிருககினற கங்கை யில்றங்கி நீருணடுவருகிறகாரணததால் நெடுங்காலமிருப்பது இயற்கையாம. ஆனதால் இந்த அமுதவிருக்ஷங்களுக்கும 'கற் பவிருக்ஷம (=நெடுநாள்விருக்ஷம)' என்ப பெயர்வந்திருககி றது. பினபு இடையில், ககரமாகிய எழுததுபபேறுபெற்றுக 'கற்பகம' எனவும வழஙகிவருகினறது. ஆனதால், அமுத விருக்ஷசாதிகளில் நெடுநாளிருககும விருக்ஷம தாலவிருக்ஷ மானமையால, அதற்குக் கற்பவிருக்ஷம எனப பெயராயிற்று.

இவைகளையெலலாந்திரட்டிப பார்வையிடும்போது, மேலே திருவபிஷேகபபடலததிலிருந்து பேர்தெழுதிய கவியில் வரு கின்ற ஆலிநாட்டுக்கு 'மதுநாடு' எனபது கருத்தாம எனத் தெளிவாக விளங்குகினறது. இதுநிற்க,

'ஆலிநாட்டுச்சந்தணிபுயத்துவளள்ற்சடையனேயனைய சான ரோர்' எனபதறகு, 'ஆலிநாட்டுத்திருவெண்ணெய்நல்லூரச சடையன வரையின்றிக் கொடைகொடுக்குமவண்ணம, வரை யின்றிக் கொடைகொடுககும அரசாகுலத்து மேனமக்கள' எனபதுபொருளாகும்.

இங்ஙனம புததிமானகள் கூர்ந்து கவனிக்கவேணடிய ஒரு காரியமுணடு. மேற்படிகவியில், 'அந்தணா, வணிகா, வே ளாண்மரபினர்' எனனும மூனறுபெயாகளும் குலப்பெயர் களாய்வந்திருக்க, அந்த மூன்றுபெயர்களோடும இலக்கண விதிபிறழாது ஒற்றுமைப்படடு எழுவாயாய், 'வந்தனா' என் னும பயனிலையுடன் முடிகினற 'சானறோர்' எனனும் பெய ருங் குலப்பெயர்தான எனபதற்கு யாதொரு சமுசயமு மில்லை. ஆனதால்,

'சானறோர்' எனனும்பெயர் அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத் திரியகுலத்தவர்களுக்கு வருகின்ற பெயரெனத் தெளிவாய வி ளங்குகினறது.

இந்தச் 'சான்ரோ' எனனும் பெயரை முறைப்படிக்கு, மேற்படிகவியில், இரண்டாந்தானத்தில் வைக்காமல நானகாந் தானத்தில் வைத்திருப்பதற்குச 'சானரோ' எனனும பெயரு டன பலமொழிகள்சோந்த நீண்ட அடைவாசகம வந்திருபப தும, 'சானரோ' எனனும்பெயர் கவியின எந்தவிடத்தில வைககபபட்டாலுந் தெளிவுறததுலங்குவதுமே காரணமாம

(v) கம்பராமாயணம, அயோததியாகாணடம, கிளை கணடுநீஙகுபடலம, 137-வது கவி

"ஈனறவர்முதலிய வெண்ணில்சுறறமுஞ
சானறவாகுழுவொடு தவத்துளோாகளும
வானறுசேனையு மற்றுஞசுறறற
மூன்றுநூல்கிடநததோண் முனியும்போயினன"

இந்தககவியில, ஸ்ரீராகவனும, சீதாபிராட்டியாரும, இல க்ஷ்மணனும வனததுக்குபபோனபினனா, கைகேயன புத திரி கைகேசியாகிறவள தன புத்திரன பரதனுககுப பட்டாபி ஷேகம வரக்கருதி வஞசனைசெய்ததையறிநத பரதனானவன அதறகு உடனபடாமல் சேனைதளஙகளோடு வனத்திற்கு இரா மரிடததிற்குப்போயத் திருமபுகையில் நடந்ததைககூறியிருக கின்றது. அதில் தாய்மார்முதலான எண்ணிறந்த சுற்றததா ரோடும, அரசர்களகூட்டததோடும, அந்தணர்முதலான முனி வாகளோடும், சேனைதளங்களோடும, மற்றுமுணடாகிய குடி சனஙகளோடும, வசிட்டனோடும பரதன புறபபட்டுபபோ னான் எனக் கூறியிருக்கிறது.

இங்ஙனம வந்திருக்கினற 'சானறவாகுழு, தவத்துளோர்' எனனும பெயாகளுக்கு 'அரசர்குலததவாகள், அந்தணர்கள' எனபதுகருத்தாம். 'தவத்துளோர்' அந்தணரானமையால், 'சானறவர்' அரசர்குலததவாகளெனபது தானுகவிளஙகு கினறது.

(VI) கம்பராமாயணம், உத்தரகாண்டம், சீதைவனம் புகுபடலம், 27-வது கவி:

"விழிபெரும்பசலை பூத்தது மேனி வெளுத்தது மெல்லி யன முலைகை
தழுவியசரிகள் சரிந்தனகெற்பந் தரித்தது சான்றவர்க்
கெல்லாம்
மொழிவனகபோல முலைகள்பால்பாய வலைமுகங்
கறுத்தனவாக
வெழுதருஞ்சீதைக் கிவ்வகையாய விலக்கணம்பலவு
முண்டாக."

இக்கவியில், சீதாதேவி கர்ப்பவதியானபோது காணப்பட்ட குறியடையாளங்கள் கூறியிருக்கின்றன. இதில் 'சான்றவர்க் கெல்லாம்' என்பதற்கு அரசர்களுக்கெல்லாம் என்பது பொருளாம்.

மேலே இராமாயணத்திலிருந்து எடுத்துக்காட்டியிருக்கிற மேற்கோள்களில், 'சான்றவர், சான்றோர்' என்னும் பெயர்கள் அரசர்குலத்தவர்களாகிய க்ஷத்திரியர்களுக்குப் பெயர்களாக வந்துவழங்கியிருக்கின்றன. ஆனதால், கம்பநாடனுடைய காலத்தில் அரசர்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சான்றோர்' என்னும் பெயர்கள் உலகவழக்கிலும் நூல் வழக்கிலும் சாதாரணமாக வந்துவழங்கியதாகத்தெரியவருகின்றது.

(VII) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், 20-வது சூத்திரம்:

"அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்
ஐவகைமரபின் அரசர்பக்கமும்
இருமூன்றுமரபின் ஏனோர்பக்கமும்."

இந்தச்சூத்திரத்தில் 'பார்ப்பார், அரசர், ஏனோர்' என்கக் குலவிபரங்கூறியிருக்கிறது.

(viii) மேற்படி புறத்திணையியல், 21-வது சூத்திரம்:

"தகட்டபுசிறபபிற் சானறோர்பக்கமும்
கட்டினீத்தகாலினானும்."

இங்ஙனம,

20-வது சூத்திரத்தில், 'அரசர்பக்கம்' எனக் கூறியிருப பதும,

21-வது சூத்திரத்தில், 'சான்றோர்பக்கம்' எனக் கூறி யிருப்பதும,

ஒருகுலத்தையே சுடடிவந்திருககின்றது. ஆனதால், 'சான் றோர்குலம்' என்பது அரசர்குலமேயாம்.

(ix) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம, கற்பியல், 5-வது சூத்திரம:

"அந்தணர்திறத்துஞ் சான்றோர்தேஎத்தும்
அந்தமில்சிறபபிற் பிறர்பிறர் திறத்தினும."

இந்தச்சூத்திரத்தில், அந்தணாகுலம் எனவும, சானறோர் குலம எனவும, பிறகுலங்கள் எனவுங் குலப்பிரிவுகள் வந்தி ருக்கின்றன. ஆகவே, இதிற்கூறியிருக்கினற 'சானறோர் குலம்' அரசர்குலமாகிய சத்திரியர்குலமேயாம.

ஆனபடியினாலே, தொல்காபபியர்நாளையிலே, அரசா குலத்தவர்களுககுச 'சானறோர்' எனபபெயர்வந்து வழங்கி யிருப்பது தெளிவாகத் துலங்குகினறது.

(x) வெற்றிவேற்கை, 60-வது சூத்திரம:

"சானறோரில்லாததொல்பதியிருத்தலின்
தேனறேர்குறவாதேய நனறே."

இதன்தாற்பரியம்.

"அரசர்களில்லாத பூர்வநகரங்களிற் குடியிருப்பதிலும், குறிஞ்சிநிலதாடாகிய மலைநாட்டில்,, காட்டுத்தேன உண்டு சுகிக்குமவேடர்களோடு குடியிருப்பது நலம" என்பதாம.

இந்த 60-வது சூத்திரம் அங்கிலேயபாஷையில் தேலர் (Taylor) ஆசிரியரால் இதனடியிற்கண்டிருக்கிறபிரகாரம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது :

"Rather than dwell in an ancient country without *rulers*, it is better to live in the woods, among wild people who feed on honey."—*W. Taylor's Oriental Manuscripts, Vol II, Appendix.*

இதில் 'சான்றோர்' என்னும்பதம் Rulers (=அரசர்) என மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது ஆனதால், 'சான்றோர் குலமே' அரசர்குலமாம். இந்தப்பிரகாரம் அதிவீரராமபாண்டியன் நாளையிலும் அரசர்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்ப பெயர்வந்து வழங்கியிருப்பது தீர்க்கமுறத்தெரியவருகின்றது

இன்னும் இரண்டு திருட்டாந்தங்கள் இங்ஙனம் எடுத்துரைப்போம்.

(xi) சேரசோழபாண்டியர்கள் தமிழ்நாடுகளிற்செங்கோற்செலுத்திவருகின்றகாலத்திலே, சான்றோர்குலத்தவர்களில் ஒருகிளைப்பிரிவார் பூர்வ துறைமுகப்பட்டணங்களிலொன்றாகிய காவிரிப்பூம்பட்டணத்தினின்று படவேறி இலங்கைக்கு வடபாரிசத்திலிருக்கிற யாழ்ப்பாணநாட்டிற்குப்போய்க் குடியேறினார்கள். அவர்களுடைய சந்ததியார் நாளதுவரையும் அவ்விடத்திலே குடியிருந்துவருகிறார்கள். அவர்கள் தமிழ்நாடுவிட்டுப்புறப்பட்டுப்போகிறகாலத்தில் 'சாணார்' என்கிறபெயரல்ல, 'சான்றார்' என்கிறபெயர் வழக்கமாயிருந்ததினாலே, அவர்களுக்கு நாளதுவரையிலும் 'சான்றார்' என்கிற பெயரே வழக்கமாகியிருந்துவருகிறது. ஆனதால், 'சான்றார்' என்கிறபெயர் 'சாணார்' என மரூஉவாக வழங்கத்தலைப்பட்டது அதற்கு வெகுகாலத்திற்குப்பிறகென்று தோன்றுகின்றது.

(xii) தமிழரசர்கள் அரசாட்சிமுடிவாகி, வடுகர் அரசாட்சி ஆரம்பிக்கிறகாலத்திலும், சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குச் 'சாணார்' என்கிறபெயரல்ல, 'சான்றார்' என்கிறபெ

யரே வழக்கமாயிருந்ததினாலே, வடுகில், அவர்களுக்குச் 'சாணறிரவாடு' என்னப் பெயர் வந்திருக்கிறது. ஆனதால், வடுகா அரசாட்சியின் ஆரம்பகாலத்தில் 'சானறோர்' என்னும் பெயர் 'சாணார்' என மருஉவாய் வழங்கவில்லையென்று நன்றாய்த் தெரியவருகின்றது.

இப்படியிருக்கிறபடியினாலே, 'சான்றவர், சானறார், சானறோர்' என்னும் மூன்று பெயர்களும் ஒருபொருளைக்கொண்டு அரசாகுலத்தவர்களாகிய சத்திரியகுலத்தவர்களைச் சுட்டும்பெயர்களாம். இதுகளையெல்லாந்திரட்டிப் பார்வையிடும்போது, சௌண்டிகருக்குச் சானறோர்குலத்தவர்களுக்கும் ஒருவிதத்திலும் ஒட்டுமில்லை பற்றுமில்லையென்று தெளிவாகவிளங்குகின்றது.

8° பிழியர். இந்தப்பதத்துக்கும் பழநறையாகிய கள்விற்போர் என்பது தாற்பரியமாம். இந்தப்பெயர் 'பிழி' என்னும் மூலபதத்தினின்று பிறந்தபெயராம். பிழி என்பதற்கு 'கள்' (=fermented liquor) என்பது கருத்தாம்.

இது நிற்க, திவாகர நிகண்டுச் சூத்திரங்கள் இரண்டிலும் வருகிறபிரகாரம், பழயர், துவசர், படுவர், சௌண்டிகர், பிழியர் இவ்வைந்துபெயர்களுங் 'கள்விலைஞர்'க்குரு வரும்பெயர்களாம். ஆனதால,

இனிக் 'கள்விலைஞர்கள்' இன்னகுலத்தவர்கள் எனக் காண்பிப்போம்.



ரு. பிரகரணம்.

கள்விலைஞர்கள் இன்னாரென்றுக் கூறுகின்றது.

'கள்விலைஞர்' என்னும்பெயர் 'கள், விலைஞர்' என்னும் இருபதங்களாலான தொடர்பதமாம். 'கள்' என்பது மேலே விபரித்துக்காட்டியிருக்கிறபிரகாரம், இவ்விடத்தில் 'பழநறையாகிய புளித்துச்சளித்த ஓர்வகைப்பானமாம்' 'விலைஞர்' என்பதற்கு அகராதியாசிரியர்கள் கூறுகிறபிரகாரம் 'வணிகர்,

செட்டிகள்' என்பது தாற்பரியமாம். ஆனதால், 'கள்விலை ஞர்' என்பதற்கு 'கற்பகவிருக்ஷசாதிகளின் அப்பட்டமான மதுவைவாங்கிப் பழநறையாகிய புளித்தகளித்தகளாக்கி விற்பனைசெய்யும் கீழ்த்தரமான ஓர்வகை வணிகர்' என்பது கருத்தாம். இதற்கு நூற் சாட்சிவருமாறு :

(1) அதிவீரராமபாண்டியன் எழுதிய காசிகாண்டம், சிவசன்மாவையமன் எதிர்கொண்ட அத்தியாயம், 43-வது கவி

"மருள்கொடுக்குநறைவிற்கும் வணிகக்கப்பட்டீனை
விரிவரத்தலைசகளெனப் பொடியாகவிரவின
உரலிலிட்டுயருலக்கைகயினிடித்தொழிகலா
நரகிடைப்பதைபதைக்க நனிநணணிவிடுவாய்."

இதற்குத்தாற்பரியச்சாரபுரை.

முன்னமொருகாலத்தில் வடமதுரையில் சிவசன்மா என்றொருவேதியனிருந்ததாகவும், அவன் முத்திநிலைபெறக்கருதிச் சத்தபுரிகளாகிய அயோத்தி, பிரயாகை, காசி, அவந்தி, காஞ்சி, துவாரகை, மாயாபுரி (= அரித்துவாரம்) என்ப் பெயர்கொண்ட இந்த ஏழுஸ்தலங்களுக்கும் முறையே தீர்த்தயாத்திரை செய்யப்போனதாகவும், கடைசியில் இமையோர்பருவதத்தின்மீது உன்னதத்திலிருக்கின்ற மாயாபுரிக்குப்போனதாகவும், அவ்விடத்தில் அரியதபஞ்செய்து சிவலோகபதவிசேர வரம்பெற்றதாகவும், அவ்விடத்தில் மரித்துச் சிவபுரியிலிருந்துவந்த திவ்வியவிமானத்திலேறி ஆகாயமார்க்கமாய்ச்செல்லுகையில் யமலோகத்தைக்கண்டதாகவும், அப்போது யமன் சிவசன்மாவுக்கு எதிர்கொண்டுபோனதாகவும், அப்படிப்போனவிடத்தில் சிவசன்மா யமனைப்பார்த்துப் பூலோகத்தில் என்னென்னபாவங்களசெய்கிறவர்களுக்கு நரகலோகத்தில் என்னென்னதண்டனைகள் விதிக்கப்படுகிறதென்று வினவ, யமன் அதற்குவிடைகூறிக்கொண்டுவருகிறபோது, 'கள்விற்பனைசெய்கின்ற கள்விலைஞர்களாகிய கள்வாணிகர்களுக்கு' இன்னதண்டனைவருமென்றுகூறுதற்கு இந்தக்கவியைச்சொல்லுகிறான்.

இந்தக்கவிக்குத்தாற்பரியம்.

'மயக்கத்தைத்தருகின்ற பழந்வறையாகிய கள்ளை விற்பனை செய்யும் வணிகனாகிய வஞ்சகனைச் சதையும் எலும்பும் நொறுங்கும்படி உரலிலேபோட்டுப் பெரும் உலக்கைகொண்டு குத்திப்பிடித்து, ஒருகாலத்திலும் ஒழியாத எரிநரகத்திலிருந்து நித்தியகாலமும் பதைபதைத்து வேகும்படியாக அந்நரகத்தில் தள்ளிவிடுங்கள்' என்பதாம்.

இங்ஙனம் கள்விலைஞர்களுக்கு 'மருள்கொடுக்குநறைவிற்கும் வணிகர்' என்ப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'வணிகர், வாணிகர், வாணிபர், வாணியர்' இந்நான்குபெயர்களும் ஒருபொருட்பெயர்களாம் ஆனதால், 'கள்விலைஞர்களே கள்வாணிபர்களாம்'

சூத்திரருக்குள்ளே உழவுத்தொழிலாகிய சிறந்ததொழில் செய்பவர்களுக்குப்பெயர் 'வேளாண்மாந்தர்.'

(ii) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல், 81-வது சூத்திரம்.

"வேளாண்மாந்தர்க்குழுதூணல்ல
திலவெனமொழிப்பிறவகைநிகழ்ச்சி."

இதன்தாற்பரியம்

'வேளாண்மாந்தர்களுக்கு உழுது சீவனஞ்செய்கிறதொழிலேயல்லாது, பிறதொழில்கள் அவர்களுக்கு அரசர்களால் விதிக்கப்படவில்லை' என்பதாம்.

நாம் மேலே சானரோர்குலக்கிளைப்பிரிவொன்றுக்குச் 'சோழவேளாளர்' என்ற பட்டப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டதற்கு விபரங்கூறியிருக்கிறோம்.

இந்த வேளாண்மாந்தர்களாகிய வெள்ளாளர்களோ 'பூவேளாளர்' என்னப்படுகின்றனர்.

'சோலைவேளாளர்' என்பதற்குக் கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகள், கனிவிருக்ஷச்சோலைகள், நிழற்சோலைகள், பூஞ்சோலைகள் முதலியன விருத்திசெய்து ஈகையாகியதொழில் நடத்துகிறவர்கள் என்றும், 'பூவேளாளர்' என்பதற்குப் பூமியையுழுது பயிர்செய்கிறவர்கள் என்றும், அருத்தமாகும்.

மேலும், 'வேளாளர்' என்னும்மொழிக்கு 'ஈகையாளர்' என்றும், 'உழவுத்தொழிலாளர்' என்றும் இரண்டுகருத்து உண்டு. ஆனபடியினாலே,

'ஈகையாளர்' என்பது சோலைவேளாளருக்கும்,
'உழவுத்தொழிலாளர்' என்பது பூவேளாளருக்கும் வரும்
பெயர்களாம்.

ஈகையானது சத்திரியருக்குரிய அறுதொழில்களில் ஒன்றானபடியால், சோலைவேளாளர்கள்* சத்திரியர்களாம்

ஆனதால், சோலைவேளாளர்கள்வேறு, பூவேளாளர்கள் வேறு என்று அறிக. பூவேளாளர்களுக்கு 'மண்மகன், மண்மகள் புதல்வர்' எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன

இந்த உயர்வானசூத்திரர்களையன்றி, பிறதொழில்களைச் செய்யுஞ் சூத்திரர்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கிறபிரகாரம், வணிகர்களாகிய செட்டிகளும் பலவகைப்படுவர். உயர்வான செட்டிகளுக்கு 'வைசியர், வாணிகர், வணிகர்' என்ப பெயர்கள் வந்துவழங்குகின்றன

(iii) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல்,
78-வது சூத்திரம் :

"வைசிகன்பெறுமே வாணிகவாழ்க்கை"

இந்தச்சூத்திரத்தில், வைசியர்தொழிலுக்கு 'வாணிகம்' என்று பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆனதால், வைசியரே வாணிகரும், வணிகருமாவர். இந்த வாணிகர்களுக்குள்ளே, தனத்தைக்கொண்டு வர்த்தகங்கள்செய்துவருபவர்களே உயர்வான

* 'பாண்டிவங்கிஷவேளாளர்' என்று ஓர் சாசனத்தில் கண்டிருக்கிறது.—*Vide Taylor's Works, Vol. II, p.* 179

வைசியர்களா, அல்லது செட்டிகளாம இவர்களையன்றிக் கீழ்த்தரமான வாணிகர்களுமுண்டு, திருட்டாந்தமாக,

1. வெற்றிலைமுதலான இலைவகைகளைக்கொண்டு வியாபாரஞ்செய்கிற குழுவினர்களுக்கு ‘இலைவாணிகா, இலைவாணிபா, இலைவாணியா, இலைவிலைஞா’ என்று பெயராம்.

2 எண்ணெய வியாபாரஞ்செய்கிற குழுவினர்களுக்கு ‘எணணெய வாணிகா, எணணெயவாணிபர், எணணெயவாணியா, எணணெயவிலைஞா’ எனறு பெயராம.

3. உபபுவியாபாரஞ்செய்கிற குழுவினாகளுக்கு ‘உப்புவாணிகா, உபபுவாணிபா, உபபுவாணியர், உபபுவிலைஞா’ எனறுபெயராம

4. தோல்வியாபாரஞ்செய்கிற குழுவினர்களுக்குத் ‘தோல்வாணிகா, தோலவாணிபா, தோலவாணியர், தோல்விலைஞா’ என்று பெயராம.

இதுபோலவே,

5. களவியாபாரஞ்செயகிற குழுவினர்களுககும் ‘கள்வாணிகர், களவாணிபா, கள்வாணியர், களவிலைஞர்’ எனவும, “மருளகொடுககும நறைவிறகும வணிகா” எனவும் பெயராம்.

இவ்வாறு கள்விற்கிற தொழிலுக்கு ‘வாணிகம’ என்று நூல்களிற் பெயர்வநதிருக்கிறது. ஆனதால்,

“மருள்கொடுக்கும் நறைவிறகும்வணிகா” என்பதற்குக் ‘கள்விலைஞர், கள்விற்போர், கள்வாணிகர், கள்வாணியர், களவாணியா’ என்பது தாற்பரியமாம். ஆகையால், மருள்கொடுக்கும நறைவிற்கும வணிகர்களே கள்விலைஞர்களாகிய சாணடிகர்களாம்.

'மருள்கொடுக்கும் நறைவிற்கிறவர்கள்' சானாரேயாயின், அதிவீரராமபாண்டியன 'வணிகர்' என்றெழுதாமல், 'மருள்கொடுக்கும் நறைவிற்குஞ் சானறவன என்றுவது, சானான் என்றுவது, சானரேன என்றுவது, மருஉவாகச் சாணான என்றுவது' எழுதியிருக்கலாமே. அவ்வாறு அவர் எழுதாததால், கள்விற்பனைசெய்கிறவர்கள 'வணிகர்' என்று தெரியவருகின்றது.

பின்னும் யமனனவன சிவசனமாவைப்பார்த்து 'மருள் கொடுக்கும் நறைவிற்கும் வணிகர்கள்' மாத்திரமல்ல, 'மருளசெய்கின்ற நறவாகிய பழநறையெனனுங் கள்ளை யுணபவர்களும்' எரிநரகஞ்சேர்வார்கள் என்று கூறியிருக்கிறான். அந்தக்கவிவருமாறு :

(IV) காசிகாண்டம், மேற்படி அத்தியாயம், 33-வது கவி:

"மருள்செய்கின்றநறவுணடவரை மண்டுகடல்போல
குருதிவாயநரகினுய்த்ததிடுதிகோடினெறிசோ
அருண்மக்கிழவராருயிர செகுததவிவரை
இருள்செறிந்தநரகத்திடை யெடுத்தெறிதியால்"

இந்தக்கவிக்கு முன்கூறியகவியில், பழநறையாகிய கள்வியாபாரஞ்செயகின்ற பாவிகளாகிய 'வணிகர்கள்' எரிநரகத்தில் தள்ளுண்டு சதாகாலமும் வெந்துகொணடே கிடப்பார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த 33-வது கவியில், மேற்படி 'வணிகர்கள்' விற்கின்ற பழநறையாகிய கள்ளை வாங்கி உணணுகின்ற பாவிகளை உதிரமயமாகவிளங்கும் அக்கினிக்கடலாகிய நரகத்தில் தள்ளிவிடுவகள் என்றும், சன்மார்க்கத்தில் நடக்கின்ற அந்தணாகளை உயிர்வதைசெய்கின்ற பாவிகளை இருள்மூடிய நரகத்தில் எறிந்துவிடுவகள் என்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆனதால், இந்தசாஸ்திரநூல்களின்பிரகாரம், கள்விற்கும் 'வணிகர்களும்,' கள்ளுண்ணும் 'பாவிகளும்,' எரிநரகஞ் சேர்வார்கள என்பது பிரசித்தம்.

(v) காசிகாண்டம், மேற்படி அத்தியாயம், 41-வது கவி

"நெடியகந்தர மறைக்கிழவ நேமியரசா
படியில்வாழ்வணிகா முனமை வெருவாது பழிகூர்ந்
தடிகணீட்டிய சதுர்த்தனெயதோமுகமெனும்
கொடியபாழ்நரகினிட்டுடல குறைத்திடுதியால்"

இதன்தாற்பரியம்

அந்தணர், அரசா, வணிகா என்னப்பட்ட மேற்பால்குலத்தவர்கள் சமூகத்தில, சதுர்த்தனெனப் பெயர்கொண்ட நான்காவது குலத்தவனுன சூத்திரன அச்சமற்றவனுய நீட்டிய காலை முடக்காதிருப்பானேயாயின், அப்படியாயப்பட்ட பாவியைப்பிடித்து அதோகதியாகிய கொடியபாழ்நரகத்தில் தள்ளி அவனுடைய உடலைத்துண்டுதுண்டாகநறுக்கிக் குறுக்குங்கள் என்பதாம இந்தக்கவியில, மறைக்கிழவா, நேமியரசர், படியில்வாழ்வணிகர், அடிகணீட்டிய சதுர்த்தனெனக்குலப் பெயர்கள் நான்கும் முறைவழுவாது வந்தமைகாண்க.

மேலே இராமாயணத்திலிருந்தெடுத்துக்கூறிய கவியில், அந்தணர், வணிகா, வேளாண்மரபினா, சானறோர் என்னும் குலப்பெயர்கள் நான்கும் வந்திருக்கின்றன ஆனதால்,

அதில் 'அந்தணர்,' இதில் 'மறைக்கிழவா' எனவும்,

அதில் 'சானறோர்,' இதில் 'நேமியரசர்' எனவும,

அதில் 'வணிகர்,' இதிலும் 'வணிகர்' எனவும்,

அதில் 'வேளாண்மரபினர்,' இதில 'சதுர்த்தா' எனவும பெயர்பெற்றிருக்கிறார்கள. ஆகையினுலே,

இங்ஙனம், மேன்மக்களாகிய சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு 'நேமியரசர்' எனப் பெயர்வந்திருப்பதால், 'சானறோர்குலம் அரசர்குலமென்பது நிச்சயமெனக் கண்டுகொள்க. அதுவுமன்றி, வாணிகர்களுக்கு 'வணிகா' என்னும் பெயர்வந்திருப்பதும் விளங்குகிறது

(vi) திருவாதவூராபுராணம், குதிரையிட்டசருக்கம், 2-வது கவி:

"தேசிலாநரி வந்துவந்து திரண்டு வெம்பரியானபின்
ஞூசிலாவிமையோர்கடா முமமைந்தசேவகராகினர்,
மாசிலாமணிமனறராரிய வாசிவாணிபாபோலவே,
யேசிலாவுருமாறினர்மறை யிவுளியின புறமேவினா"

இந்தக்கவியில், சிவபிரானனவர் தமது தொண்டனாகிய மாணிக்கவாசகருக்காக நரிகளைக் குதிரைகளாக்கினரென றும, சுரர்கள் வாசிவாணிபர்களாகிய குதிரைவர்த்தகர்களா னாகளென றும, பரமசிவன உருமாறி வேதக்குதிரையின மேலேறிக்கொண்டாரென்றுங் கூறியிருக்கின றது. இச்செய் யுளில் குதிரைகள்வாங்கி விற்பனைசெய்கிறவர்களுககு 'வாசி வாணிபா' எனப பெயாவந்திருககிறது வாசிவாணிபர் எனப தற்குக் 'குதிரைவர்த்தகா'என உரையாசிரியா தாறபரியம எழுதியிருக்கிறா. ஆனதால், வாசிவாணிபர்களே வாசிவிலை ஞர்களாம.

இதுகளையெல்லாந் திரட்டிபபார்ககுமிடத்து, மேற் கூறிய கள்விலைஞர்களாகிய சௌண்டிகர்களே கள்வாணிகா களென று தெளிவுறவிளங்குகின றது. இதுநிற்க,

1. ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் தமதுநூலில், 388-வது பக்கத்தில், சைவபுராணம, 71-வது அத்தியாயம. 9-வது சுலோகப்பிரகாரம சமஸ்கிருதராகிய வடமொழியாருக்குள ளே 'குசலர்'எனப பெயர்கொண்ட குழுவினாகள சத்திரிய ஸ்திரீக்கும் சூத்திரனுக்குங் களவிற்பிறந்த சங்கரசாதியாகிய பஞ்சமர்கள் என்றும், இந்தககுசலர்களும சுரா (= ஸுரா) வாகிய கள்ளுஞ் சாராயமும் விற்பவர்கள எனறுங் கூறியிருக கின்றனர். இதுபோலவே,

2. ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் தமதுநூலில், 389-வது பக்கத்தில், காந்தம், 2-வது கீதைச் சுலோகப்பிரகாரம், சம ஸ்கிருதராகிய வடமொழியாருககுள்ளே சௌண்டிகர்எனப பெயர்கொண்ட குழுவினர்கள், இரதக்காரனுக்கும் மாகிஷ

யஸ்திரீக்குங் களவிற்பிறந்தவர்கள் என்றும், இரதக்காரனை கணக்கனுக்கும் மாகிஷ்யஸ்திரீக்கும் களவிற்பிறந்தவன் என்றும், மாகிஷ்யஸ்திரீயோ சத்திரியனுக்கும் வைசியஸ்திரீக்கும் களவிற்பிறந்த மாகிஷ்யனுக்குப்பிறந்தவள் என்றும் கூறியிருப்பதையும்,

மேலே 1-வது பிரிவிற்கூறிய 'குசலர்கள்' சத்திரியஸ்திரீக்கும் சூத்திரனுக்கும் களவிற்பிறந்த சங்கரசாதியாரென்று கூறியிருப்பதையும் ஒத்துப்பார்க்குமிடத்து, சங்கரசாதிகளாகிய பஞ்சமரைச்சேர்ந்திருக்கின்ற 'சௌண்டிகர், குசலர்' என்னும் இந்த இரண்டு சங்கரசாதிகளுள், குசலர்கள் சௌண்டிகர்களுக்குமேற்பட்ட சங்கரகுலத்தவர்கள் என்று நன்குய்த்தெரியவருகிறது குசலனென்பவன் மேற்பால்குலம் நான்கினுள் கலப்புவகையிற்பிறந்த சங்கரசாதியான.

சௌண்டிகனோ சங்கரகுலங்களுள் கலப்புவகையிற்பிறந்த சங்கரசாதிக்குப்பிறந்த சங்கரசாதியான. ஆனதால், குசலர்கள் சௌண்டிகர்களுக்கு மேற்பட்ட சங்கரசாதியார் என்று ஐயமின்றிக்கூறலாம்.

ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியரோ, சங்கரசாதிக்குச் சங்கரசாதியான கள்விலைஞர்களாகிய சௌண்டிகர்களைச் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு ஒப்புமை கூறியிருக்கின்றனர். அவ்வாறு ஒப்புமை கூறியவர் சுத்தச்சங்கரசாதியான கள்விலைஞர்களாகிய குசலர்களைச் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு ஒப்புமை கூறத்துணியாதது யாதுகாரணமோ, அதை ஞானவான்கள் உய்த்துணரக்கடவர்.

சௌண்டிகர்கள் = கள்விற்பவர்கள்.
குசலர்கள் = கள்விற்பவர்கள்.

ஆனதால், சௌண்டிகர்களைச்சான்றோராக்கியவர், குசலர்களைச்சான்றோராக்காதுவிட்டது யாதுகாரணமோ? மேற்படி நூலாசிரியரே சொல்லட்டும்.

ஆதிமுதல் உலகவழக்கில் மரூஉமொழிகளாக வழங்கிவந்திருப்பவைகளை மரூஉவாக வழங்கிவரவிதியிருப்பதேயல்லாது, தற்காலத்தில நினைத்தபிரகாரமெல்லாஞ்சொற்களை இழுத்து வலித்து மெலித்து மடக்கிக் குறுக்கித் திரித்து நூதன மரூஉமொழிகள் உண்டுபண்ணுதற்கு இலக்கணநூல்களில் விதியில்லை. பண்டைச்சான்றோர்களாகிய தமிழ்நாட்டரசா காலத்தில் மரூஉவென நூல்களில் வழங்கும்மொழிகளைமாத்த்திரம் மரூஉமொழிகளாக இலக்கணவித்துவான்கள் கூறுகின்றனர். இந்தமரூஉமொழிகள் மூவகை இயல்புவழக்குகளிலொன்றும 'மரூஉமொழி is a contracted word authorized by learned men.' திருட்டாந்தமாக,

அருமருந்தன்ன பிள்ளை என்பது அருமந்தபிள்ளைஎனவும்,
சோழநாடு என்பது சோணாடு எனவும,
ஈழநாடு என்பது ஈணாடு எனவும,
மலையமாநாடு என்பது மலாடு எனவும,
கன்று என்பது கண்ணு எனவும,
குன்று என்பது குண்ணு எனவும,
நின்றன என்பது நிண்ணன எனவும,
வென்றன என்பது வெண்ணன எனவும்,
என்றும் என்பது எண்ணும எனவும,

மரூஉமொழிகளாக உலகவழக்கிலும நூல்வழக்கிலும் வந்திருப்பதால் இவைகள இலக்கணவிதிப்பிரகாரம வந்த மரூஉமொழிகளாம. இப்படியிருக்க,

'சௌண்டிகர்' என்னுஞ் சமஸ்கிருதப்பதமானது, 'சாணார்' எனத்திரிந்து ஆதிமுதல் மரூஉமொழியாக வழங்கிவந்திருப்பதற்கு உலகவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலும மேற்கோள்களிருக்குமேயாயின மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியா அவற்றைஎழுதி ருசுப்படுத்தவேண்டும். அந்தருசுவையறிய ஆவலோடு எதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம. இதுநிற்க,

உலகவழக்கும் நூல்வழக்குமின்றித் தமது மனோரதப்பிரகாரம சும்மா இஷ்டப்படிக்கு நூதனமாகச் 'சௌண்டிகா'

எனனும் பதத்துக்குச் 'சாணுர்' எனனும்பதம் மரூஉமொழி எனக கூறத்துணிந்தவர், 'குசலர்கள்' சௌணடிகாகளுககொ பபந்தம கள்விற்குங்குலமானமையால், 'குசலர்' எனனும பதம 'சாணுர்' என மரூஉவாகவந்து வழங்குகினறதெனவுஞ் சொல்லத்துணியலாமே. நினைததபதமெல்லாம நினைத்த நினைத்தபிரகாரம மரூஉவாமேயாயின, 'குசலர்' எனனுமப தமும களவிற்பனையினிமித்தம் 'சாணுர்' என மரூஉவாகலா மே அவர் அவ்வாறு சொல்லாதுபோனது ஆச்சரியம். அவர் அபபடிக்கூறத்துணிந்தபோதிலும 'குசலர்' என்னுமபதம் 'குசலர்' (Sans Kusala) எனனுஞ சமஸ்கிருதபபதத்தினி னறு உற்பத்தியானமையால், 'குசலர்' என்னுஞ் சமஸ்கிருத ப்பதத்தினினறு 'சாணுர்' எனனுந்தமிழபபதம மரூஉவாகி வரவுமாட்டாதே. இதுநிற்க,

'சௌண்டிகர்' எனனுமபதத்துக்குச் சமஸ்கிருதநிகண் டாகிய அமரத்தில் 'மணடியா' எனறு கண்டிருக்கிறபதம் ஒ ன்றே ஒருபொருளகொண்ட பதமாககூறபபட்டிருக்கினறது. ஆனதால், அமரநிகண்டுபபிரகாரம, 'சௌணடிகர், மண்டி யர்' எனனும்பதங்கள் ஒருபொருடபதங்களாம. 'மணடியா' என்னும்பதத்துக்குக் 'கள்மண்டிகொண்டு விற்பனைசெயகி றவர்கள' என அமரநிகண்டில் தாற்பரியஙகூறியிருக்கின்றது.

'கள்மண்டி' என்பது சளித்தபுளித்தபழநறையாகிய பழ யகள்ளாம். ஆனதால், 'மண்டியர்' எனப் பெயர்கொ ண்ட சௌண்டிகர்களை ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் சான் றோர்குலத்தவர்களுக்கு உவமைகூறத்துணிந்தது ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. இதுவுமன்றி இன்னமுங்கவனித்துப்பார்க்கவே ண்டிய ஒருகாரியமிருக்கின்றது, அதை இங்ஙனங்கூறுதல்செ ய்வோம.

'சாணுர்' என்னும்மொழி மரூஉமொழியென மேற்படி ஜா திசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் கூறியிருக்கிறபடியால், 'சாணுர்' எனனுமபெயர் மேற்படி குலத்தவர்களுக்குப் பூர்வத்தில் இட பபட்டநிறைபெயரல்லவென்று அவர் தாமேசொல்வதுபோ லிருக்கினறது. ஆனதால் 'சாணுர்' எனக் குறுகியபெயரு

சகு நிறைபெயர்தேடிய மேற்படி நூலாசிரியர் தமிழ்மொழிகளில் அதற்கு ஏற்குஞ் சரியான நிறைபெயர் தெரியாதவர்போல பாசாங்குகாட்டி, ஒருவிதத்திலும் மேற்படி பெயருடன் ஒட்டுதலில்லாத சமஸ்கிருதப்பெயராகிய 'சௌண்டிகர்' என்னும் பெயர்ப்பகுபதத்தைப் பகாப்பதமாக்கிப் பொருந்தாதவற்றைப் பொருந்தியதுபோல உரைத்திருக்கின்றனர். ஆயினும் 'சாணார்' எனக் குறுகிய பெயருக்குச் 'சான்றார்' என்பது நிறைபதம் என்று அவருக்கு நன்றாய்த்தெரிந்தகாரணத்தையிட்டே, 'சாணார்' என்பது நிறைபெயர்போலவும், அந்த நிறை பெயரினின்று 'சான்றார்' என்னுங் குறுகியபெயர் மரூஉமொழியாக வந்திருப்பதுபோலவும் தமது நூலிற்கூறியிருக்கிறார். இப்படிக்கூறியிருப்பதால், 'சான்றார்' என்பது நிறைபெயரென்றும், 'சாணார்' என்பது அதினின்று மரூஉவாய்க் குறும்பெயரெனவும் அவருக்குத் தெளிவாக விளங்கியிருப்பது ருசுவாகின்றது. இது நிற்க,

'சான்றார்' என்னும் நிறைபெயருடன் இலக்கணவிதிப்பிரகாரம் ஒருபொருள் கொண்டபெயர்கள் 'சான்றவர், சான்றோர்' என்னும் இருபெயர்களுமாம். ஆனதால், சத்திரியகுலக் கௌரவப்பட்டபெயர்களாகிய 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் பெயர்களுக்கும், 'சௌண்டிகர்' என்னும் சமஸ்கிருதக் குலத்துக் கள்விற்பனைக்குலத்துக்கும் யாதொரு ஒட்டும்பற்றுமில்லையென்பது நிசம்.

இதுகளையெல்லாந் திரட்டிப் பார்வையிடும்போது, மேற்கூறிய கள்விலைஞர்களே, 'கள்வாணிகர்கள்' என்று தெளிவுற விளங்குகின்றது. இப்படியிருப்பதால், மேலே ருசுப்படுத்தியிருக்கிறபிரகாரம் 'சௌண்டிகர்களே' வடமொழிநாட்டில் கள்வியாபாரஞ் செய்துவந்த 'கள்வாணிகர்கள்' என்பதற்கு யாதொருசமுசயமுமின்று.

சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வ உற்பத்தியைக்குறித்து மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசார நூலிற் சொல்லியிருப்பது சுத்த அபத்தமென்று இனிவரும் பிரகரணத்தில் விபரித்துக்காட்டுவோம்.

ச. பிரகரணம்.

சானரோர்குலத்தவாகளுடைய பூர்வஉற்பத்தியைக் குறித்து ஜாதிசங்கிரகசாரநூலிற் சொல்லியிருப்பது சுத்த அபத்தமெனக் கூறுகின்றது

ஜாதிசங்கிரகசாரநூல், 389-வது பக்கத்தில், மேற்படி நூலாசிரியர் காந்தத்திலிருந்தும், பாரதத்திலிருந்தும் எடுக்கப்பட்ட இரண்டு சுலோகங்களைத் திருஷ்டாந்தரூபமாகக் அவைகளில் 'சௌண்டிகா' குலத்தவாகளைச்சுட்டிக் கூறியிருக்கிற சில ஈனமானமொழிகளை வாயிலிட்டுக்கொண்டு, இந்தச 'சௌண்டிகா' குலத்துடன ஒருவிதத்திலும சம்பந்தப்படாத 'சான்றோர்' குலத்தவாகளமீது முனனேதோவொருகாரணத்தால் பகைகொண்டவர் போல நின்றுகொண்டு, சண்டப்பிரசண்டமாக ஒருவன 'பளளா' குலத்தவாகளமீது நூல்களகூறுகிற ஈனங்களைப 'பள்ளி'க்குலத்தவர்கள மேலேற்றி நிந்தை கூறும்பிரகாரம, 'சௌண்டிகா' குலத்துமீது நூல்களபேசுகிற ஈனங்களைச் 'சானறோர்' குலத்தவாகளமேலேற்றி, அக்குலத்தவாகளை யாதொருகாரணமுமின்றி அகமகிழ்ச்சியுடன வேணடுமெனறே மனதாரத்தூஷித்தெழுதியிருக்கிறார். அவ்வாறு அவர் தூஷித்தெழுதுகிறதற்குக் காரணமுண்டோவெனப்பார்ப்போம.

காந்தத்திலிருந்து மேற்படி நூலாசிரியர் பேர்த்தெழுதிய சுலோகத்தில் நாலுவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவற்றுள்,

1 **கணககன்.**—இவன சூத்திரஸ்திரீக்கும் வைசியனுக்குங்களவிற்பிறந்தவன வடமொழிநிகணடாகிய அமரத்திலும இவவாறுகூறியிருக்கின்றது.

2. **மாகிஷ்யன்.**—இவன் வைசியஸ்திரீக்கும் சத்திரியனுக்குங் களவிற்பிறந்தவன. அமரமும் அப்படியேசொல்லுது.

3 **இரதக்காரன்.**—இவன மாகிஷ்யஸ்திரீக்கும் கணக்கனுக்கும் களவிறபிறந்தவன. அமரத்

திலோ, இவன் கணக்கஸ்திரீக்கும் மாகிஷ்யனுக்கும் களவிற்பிறந்தவன் என்றுகண்டிருக்கின்றது

4. சௌண்டிகன் —இவன் இரதக்காரனுக்கும் மாகிஷ்ய ஸ்திரீக்கும் களவிற்பிறந்தவன்

மேலேகூறிய நான்குகுலத்தவர்களுஞ் சங்கரகரத்திற்பிறந்த கீழ்க்குலத்தவர்கள். ஆயினும், அவர்களில் கணக்கன், மாகிஷ்யன், இரதக்காரன் என்னப்பட்ட மூன்றுவகைச்சங்கர சாதிகளையிட்டு நாம் இங்ஙனம் பேசவேண்டியகாரணமில்லை

மேலேகூறிய நான்காவது சங்கரகுலத்தவர்களுக்கோ 'சௌண்டிகர்' என்பெயர்வந்திருக்கிறது இந்தச் 'சௌண்டிகர்கள்' வேறே, சான்றோர்குலத்தவர்கள் வேறே என்று மேலே போதுமான நியாயங்கள் எடுத்துக்கூறியிருக்கிறோம் ஆயினும், அதற்குச்சார்பாக இங்ஙனம் பின்னும் இரண்டொரு விஷயங்களை எடுத்துக்காட்டுவோம்.

மேலே மூன்றாவது பிரகரணத்திற் கூறியிருக்கிறபடி, காசிகாண்டந் தமிழிற்செய்தவன் அதிவீரராமபாண்டியன், தமிழ்நாட்டிற் குலவரம்பேற்படுத்திய அரசர்குலத்திலுதித்தவன், தமிழ்சமஸ்கிருத நூல்கள் நன்குணர்ந்தவன், குலவரம்புகளழியாதபடி பாதுகாத்துவந்தவன். இப்படியாப்பட்ட மேன்மைகள்பொருந்திய அதிவீரராமபாண்டியன் மேலேகூறிய அத்தியாயம், 43-வது கவியில், 'கள்வியாபாரஞ்செய்யும் வணிகர்கள்' நிச்சயமாய் எரிநரகத்தில் தள்ளுண்டு என்றென்றும் வேவார்களென்று கூறியிருக்கிறார். இப்படியிருக்க, தருமசாஸ்திரவிதிப்பிரகாரம் வழுவாதுசெங்கோற்செலுத்திய தமிழரசர்கள், பூர்வகாலங்களில் கள்விற்பனையாகிய இந்தப்பாவத்தொழிலைச் செய்யுதற்கு மேற்குலத்தவர்களாகிய நான்குவருணத்தார்களில், மேற்குலவணிகர்களைக் கள்விற்பனையாகிய இந்தப்பாவத்தொழிற் செய்யுதற்கு மனதார ஏற்படுத்துவார்களா? ஏற்படுத்தமாட்டார்களே. ஆனதால், தமிழரசர்கள் சாராயவிற்பனைக்குச் சமானமான இந்தக்கள்விற்பனை

தொழிலை நடத்துதற்குச் சங்கராசாதிகளிலொன்றாகிய, சௌண்டிகர்களை அல்லது கள்விலைஞர்களை ஏற்படுத்தினவை ததாகள் இந்தச் சௌண்டிகர்களுக்கு வியாபாரத்தொழிலை யிட்டுக் 'கள்விலைஞர்கள்' எனப்பெயரிட்டு, அதற்கு அறிகுறியாகக் கொடியொன்று ஏற்படுத்தி, கடைகளுக்குமுன் பாகத்தூக்கிவைத்து, மேற்படி வியாபாரத்தை நடப்பிக்கச்சொல்லித் திட்டஞ்செய்துவைத்தார்கள். இவர்கள் தனவைசியர்களாகிய செட்டிகளல்ல. கள்வியாபாரத்துக்கென்றுமாத்திரம் சங்கரசாதிகளிலிருந்து ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் குழுவினராம். ஆனதால் இந்தக்கீழ்க்குலவணிகர்களைச் 'செட்டிகள்' எனவும், 'மருள்கொடிக்கு நறைவிற்கும் வணிகர்' எனவும், 'கள்விலைஞர்' எனவும் நூல்கள் பேசுகின்றன.

சான்றோர்குலப் பூர்வ உற்பத்தியானது, பிரமயபுராணத்திலடங்கிய பிரமோத்திரகாண்டமாகிய சூராபாண்டியபுராணத்திலும், சான்றோர்புராணத்திலும், சான்றோர்மரபிலும், சான்றோர்குமியிலும், பிறநூல்களிலுந் தெளிவாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனபடியினாலே, சான்றோர்குலவுற்பத்திப் பூர்வோத்திரம நன்குணரநாட்டமுடையவர்கள் மேற்படி நூல்களை வாசித்தறியக்கடவர்கள்.

மேலே இரண்டாவது பிரகரணத்தில் சான்றோர்குலத்தைச்சுட்டிய உண்மைதுலங்குதற்குக் கூறியிருக்கிற மேற்கோள்களுக்குச் சார்பான இரண்டொரு மேற்கோள்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதிக்காட்டுவோம்.

(1) திருக்கழுக்குன்றப்புராணம், நாட்டுப்படலம், 18-வது கவி :

"கொய்தளவுகுத்தமெல்லென கொழுமலர்க்
குப்பைநாபபண்
பெய்தனகவரிபபாலும் பிரசமுப்பழத்தின்சேறு
மொய்தரத்தொண்டைநாட்டு
முதுகுடிப்பிறந்தசான்றோ
ரெய்தியவிருந்தையூட்டு
மில்லெனப்பொலிந்ததோகை"

(xxiv) கம்பநாடனுடைய சிலாரூபம்.

ஸ்ரீரங்கம் பெரிய ஆலயத்திற்குள்ளே யிருக்கிற கம்பநாடானுடைய சிலையானது வடிகாதும், கொண்டையும் அரசர்குலத்தோற்றமுமுடையதாகச் சமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனதால், கம்பநாடான் அரசர்குலத்தினுதித்த சத்திரியச்சான்றோன் என நன்றாய்விளங்குகிறது.

(xxv) திருவானைக்காப்புராணம், திருநகரச்சிறப்பு, 80-வது கவி:

"வேள்விமுற்றியவேதியர் வேறுவேறாரும்
வான்விமானமுமிரதமு மதவிளங்களிறும்
நான்விசைநெடும்புரவியுந் தகைதவின்வீதி
யாள்வினைத்திறத் தரசர்வீதிகளொடுமமர்ந்த."

இக்கவியில், அந்தணர்வீதிகூறியபின்னர், மன்னர்வீதி கூறப்புகுந்த புராணிகர், அவ்வீதியை 'ஆள்வினைத்திறத்தரசர்வீதி' என்கிறார். 'ஆள்வினைத்திறத்தரசர்' என்பதற்குப் பிறநூல்களில் 'ஆள் (=ம்) வார்' என்றும், 'நாடாள் (=ம்) வார்' என்றும் பட்டப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆள்வினையானது அரசர்குலத்தவர்களுக்கிருக்கவேண்டிய முக்கியகுணங்களிலொன்றென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றன. திருஷ்டாந்தமாக,

(xxvi) பெருந்தேவனார் பாரதவெண்பா, உத்தியோக பருவம், 4-வது கவி:

"வண்மையாற்கல்வியான் மாபலத்தாலாள்வினையால்
உண்மையாற்பாராளுரிமையால் திண்மையால்
தேர்வேந்தர்யானெனத் தென்னாற்றில்வென்றுரு
போர்வேந்தரேற்பாரெதிர்."

இந்தக்கவி மன்னர்குலத்தவர்களுக்கிருக்கவேண்டிய

வண்மை, கல்வி, பலம்,
ஆள்வினை, உண்மை,
பாராளுரிமை, திண்மை,

என்னும் எழுகுணங்களைக் கூறுகின்றது. இந்த எழுகுணங்க ளில், ஆள்வினையான்றது முக்கியகுணமாம். ஆனதால், ஆள் வினையுடையோருக்கு 'ஆள்வார்' என்றும், 'நாடாள்வார்' என் றும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. ஆகையினாலே, 'ஆள்வான், நாடாள்வான்' என்னும்பெயர்களுக்கு 'அரசன்' என்பதுபொ ருளாம்.

(xxvii) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், தை லமாட்டுபடலம், 39-வது கவி :

" ஆள்வினையாண்மை யிற்றிறம்பலன்றெனுந்
தாள்முதல்வணங்கிய தனித்திண்டோளவன்
ஊழ்வினை வசத்துயிர் நிலைபெயர்ந்தனனுயர்ந்
வாழ்வினைநோக்கியை வணங்கிநோக்கினன்."

சுமந்திரனுனவன் ஸ்ரீராமரையும், சீதாதேவியையும், இல க்ஷ்மணனையும் தேரிலேற்றிக்கொண்டு ஒரு நாட்பிரயாணம் போய், அவர்கள் வனம்புகும்படியாக வழிவிட்டனுப்பிவிட்டு, ஸ்ரீராமர்சொல்லியவாக்கைக் கேட்டபின்பு, தசரதமுகம் நோக் கலுற்றான். நோக்கியபோது நடந்ததை இக்கவிகூறுகின்றது. இதில், 'ஆள்வினையாண்மையிற் றிறம்பாதவன்' எனவரு கின்ற தொடர்பதத்திற்கு 'நாடாளுந்திறத்திற்றுப் பின்வாங் காதவன்' என்பது கருத்தாம். ஆனதால், நாடாளுமுரிமை யுடையவனெவனே அவன் அரசன் எனபதற்குச் சந்தேக மில்லையே.

(xxviii) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், கிளை கண்டு நீங்குபடலம், 129-வது கவி :

" முனிவருமுரைப்பரோ நான் முறைமை கண்டிலெம்
இனிவெனவிருந்தன வினைபமைந்ததும்
அனையதேவரன்பவ ராசதாசரோன்
பனிப்பவர்களடென் பட்டதன்மெய்யென்றான்."

இக்கவியில், பரதனுனவன் தன் அண்ணனை இராமனை வழிய னுப்பிக்கொண்டு அயோத்தியையடைந்தபின்னர், அரசுரிய

மற்றோரும் 'ஆள்பவர் ஆள்கதாமே' என்கின்றனர். இங்ஙனம் ஆள்பவர்' என்பது நாடாள்பவராகிய அரசராம்.

(xxix) திருவானைக்காப்புராணம், திருநாட்டுச் சிறப்பு, 90-வது கவி

"போகமே நகரத்திற்கும் புலவர்கள் முழுதுந்தாழ
மாகநாடாளும்வேந்தன் வாஞ்சைசிறுரிமைபூண்ட
வேகநீர் மருதவைப்பின் விழைதகுவளங்களெல்லா
நாகநாட்டரசற்கேனு நவிற்றலாந்தகைமைத்தேயோ."

இந்தக்கவியில், 'மாகநாடாளும் வேந்தன்' என்பதற்கு 'மாகநாடாள்வான்' என்பது பொருளாம். ஆனதால்,

நாடாளும் வேந்தன் = நாடாள்வான்,
= நாடாழ்வான்,
= நாட்டரசன்,
= மன்னன்.

அன்றியும், இக்கவியில், 'நாகநாட்டரசன்' எனவும் வந்திருக்கின்றது. 'நாட்டரசன்' என்பதற்கு மேலே 'நாடாளும் வேந்தன்' என வந்திருக்கிறது. ஆனபடியினாலே,

நாடாளும் வேந்தன் = நாட்டரசன்,
= நாடான்,
= நாடன்,
= அரசன்.

(xxx) கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், தாடகை வதைப்படலம், 68-வது கவி:

"கங்கைத்திருப்புனலுடன் கருத்தையும்
மங்கைத்திபனையாரு மனக்கொளா
செங்கைச்சுவை வெத்திரிலைத்தியதன்
வெங்கடையெபாடு வேறுசெலவிகினுள்."

இங்ஙனம், விசுவாமித்திராசாரியராகிய ஸ்ரீராமபிரானவர் தாடகையென்னுமரக்கி [illegible] பாணப்பிரயோகத்தால் உயிர்வதை [illegible] விசுவாமித்திர

ராசரிஷியானவர் மேற்படி இராமருக்குத் தமது மனக்கருத் துத் தெரியவுரைத்ததையறிந்த தாடகையாகிறவள் ஸ்ரீராமர் மீது தனது சூலாயுதத்தை எறிஞள் என்று சொல்லியிருக கின்றது.

இதில், ஸ்ரீராமருக்குக் 'கங்கைத்திம்புனனாடன்' என்ப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'கங்கைத்திம்புனனாடன்' என்பதற்கு, 'கங்கைத்திம்புனல் கவிபாய் நாடாள்வோன்' என்பது கருத் தாம். ஆனதால்,

நாடன் = நாடாள்வோன்

= அரசன்.

(xxxi) கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், எதிர்கோட் படலம், ரு-வது கவி:

"கங்கைநீர்நாடன்சேனை மற்றுளகடல்களெல்லாஞ்
சங்கினமார்ப்பவந்து சார்வனபோலச்சார
பங்கயத்தணங்கைத்தந்த பாற்கடலெதிர்ந்ததேபோல
மங்கையைப்பயந்தமன்னன் வளநகர்வந்ததன்றே."

இந்தக்கவியில், அயோத்திநாடாள்பவனான தசரதமகாரா சன் தன் புத்திரன் இராமனுக்குச் சீதையை மணமுடிப்பதற்கு இரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய சதுரங்கசேனையோடு, மிதிலை நகர்நோக்கிச்சென்று அதற்குச் சமீபிக்கையில், ஜனகமகா ராசன் சேனைகள் புறப்பட்டுப்போய், அவர்களை எதிர்கொண் டழைத்த விபரங் கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம், தசரதமகா ராசனுக்கு 'கங்கைநீர்நாடன்' என்ப் பெயர்வந்திருக்கிறது. 'கங்கைநீர்நாடன்' என்பதற்கு, 'கங்கைநதிபாய்நாடாள்வான்' என்பது பொருளாகும். ஆகவே

நாடன் = நாடாள்வோன்,

= ஆள்வோன்,

= அரசன்.

(xxxii) கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், கோலங் காண்படலம், 41-வது கவி :

"வாளையுகளக்கயல்கண் ணாரவுமதினமேதி
மூளைமுதுகைக்கிழிய மூரியவரால்பீன்
பாளைவிரியக்குதிகொள் பண்ணைவளநாடா
நாளையெனவுற்றபக லற்றவனுரைத்தான்."

இக்கவியில், வசிட்டமகாமுனிவர் அரசனைப்பார்த்து, 'பாளைவிரியக்குதிகொள் பண்ணைவளநாடா,' நாளைத்தினம் விவாகத்துக்கு ஏற்றநாள் என்றான். 'நாடா' என்பதற்கு 'நாடானே' என்பது பொருளாம். ஆனதால்,

நாடான் = நாடன்,
= அரசன்

(xxxiii) கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம், சூர்ப்பநகைப்படலம், 121-வது கவி :

"ஏற்றவளைவரிசிலையோ னியம்பாமுன் கலராகி
சேற்றவளைதன்கணவ னருகிருப்பச்சினந்திருகி
ஆற்றவளைநீருழக்குந் துறைகெழுநீர்வளநாடா
மாற்றவளைக்கண்டாக்கா லழகாமோ மனமென்றாள்"

இந்தச்செய்யுளில், இலக்ஷ்மணனால் அறுக்காதும், கொடிமூக்கும் அரியுண்ட இராவணன் தங்கச்சி சூர்ப்பநகையாகிறவள் ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து, "ஆற்றவளை (ஆறு + அவளை) நீருழக்குந் துறைகெழு நீர்வளநாடா" என்கிறாள்.

'நாடா' = நாடானே,
= அரசனே

(xxxiv) பாரதம், ஆதிபருவம், வாரணாவதச்சருக்கம், 4-வது கவி :

"மருவிநின்றருக்கனைமைந்தன் வாள்நாடன்மக்களையாம்
இருவருந்தனக்கொள்வோ [illegible]
[illegible]
[illegible]

இக்கவியில், பஞ்சபாண்டவர்களுக்குந், துரியோதனன் முத லான நூற்றுவர்களுக்கும் பதினெட்டுவகைப் போராயுத வித்தைகளும், குதிரையேற்றம் யானையேற்றம் தேரேற்றம் முதலான வாகனசாரிவித்தைகளும் பயிற்றிய துரோணாசாரி யானவன், அரசர்கள்கூடிய மகாசபையில், இராசகுமாரர்க ளுடைய வித்தைத்திறம் விளங்கப் பரீட்சித்து வருகிறகாலத் தில், சூரியபகவானுக்குக் குந்தமாதேவி வயிற்றிலுதித்த கன் னனும், இந்திரனுக்குப்பிறந்த அருச்சுனனும் இரண்டுபே ருந் தனுப்போர்செய்யச் சம்மதித்தார்கள் என்று சொல்லி யிருக்கிறது. அருச்சுனனுக்கு 'வானநாடன மகன்' எனப் பெயர்வந்தது காண்க.

'வானநாடன' என்பதற்கு 'இமயகிரிச்சார்பிலிருந்த சுரர் நாட்டிற்கு அதிபதியாகிய இந்திரமகாராஜன்' என்பது பொரு ளாம். இதில்,

நாடன் = நாடாள்வான்,
= அரசன.

(xxxv) பாரதம், ஆதிபருவம், வாரணவதச்சருக்கம், 84-வது கவி:

"மறுகிற்பணிலந்தவழ்பழன
வளநாடுடையானெதிர்வணங்கி
முறுகற்புரிவெங்கலைக்கோட்டு
முனியேபோலுமுனிவரரைத்
தறுகட்குருவின்றலைதுமிக்கத்
தகவோர்மகவுந்தனஞ்சயன்றே
ளுறுகைக்கொருபூங்கன்னியையும்
பெறுவான்வேண்டியுற்றிரந்தான்."

இத்தக்கவியில், பாஞ்சால்நாடாள்வானுன யாகசேனன் என்பவன் அருச்சுனன் கையால் இரணக்களத்திற் பிடிபட்டு அவமானப்பட்டபின்பு விடுதலைபெற்றுத் தன்னூர்போய்ச் சேர்ந்தபிறகு, துரோணாசாரிதலையை யரியுதற்கு ஒரு புத்திர னும், அருச்சுனனை மணம்புரியுதற்கு ஒரு கன்னிகையும் பிறக்

கும்படியாகத் தவம்புரிந்தான் என்று சொல்லியிருக்கின்றது. இதில், யாகசேனராசனுக்குப் "பணிலந்தவழ்பழனவளநாடுடையான" எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. 'நாடுடையான்' என்பதற்கு 'நாடாள்வான' என்பது கருத்தாம். ஆனதால்,

நாடுடையான் = நாடாள்வான்,
= நாடான்,
= அரசன்.

இங்ஙனம ஒரு முக்கியவிஷயத்தை யாவருந் தெளிந்தறிய வேண்டியது.'

'தேசம்' என்னும் பதத்திலும், 'நாடு' என்னும்பதம் பூர்வ நூல்களிலெல்லாம் மிகுந்து வழங்கிவந்திருக்கின்றது. ஆனதால், நூலகளிலெல்லாம, 'அரசன' என்னும தமிழ்ச்சத்திரியகுலபபட்டபபெயர் வரவேண்டிய விடங்களிற் பெருமபாலும்,

"நாடுடையான,
நாட்டாள்வான்,
[illegible]தற்கு[illegible]வான்,
[illegible]ாட்டு[illegible]ான்,
[illegible]ன
நா[illegible]ன்,
நா[illegible]ன்" என்னும் பெயர்கள் 'அரசன' என்னும கருத்தில் வந்[illegible]ங்கியிருக்கின்றன.

'சான்றோன்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் பெருமபான்மை சங்கச்செய்யுள்களில் வழங்கிவந்திருக்கிற பிரகாரம், 'நாடன், நாடான், நாடாள்வான' முதலான பட்டபபெயர்களுட் மேற்படி நூல்களில் வழங்கிவந்திருக்கின்றன.

அன்றியும், 'நாடன்' என்னும் பட்டப்பெயர் நூல்வழக்கிலும், 'நாடான்' என்னும் பட்டப்பெயர் உலகவழக்கிலும் மிகுந்துவரும்.

(xxxvi) திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி 21-வது சூத்திரம் :

சேரன் பெயர்.

" பூழியனுதியன் கொங்கன்பொறையன்,
வானவன்குட்டுவன் வானவரம்பன்,
வில்லவன்குடநாடன் வஞ்சிவேந்தன்,
கொல்லிச்சிலம்பன் கோதைகேரளன்,
போந்தினகண்ணிக்கோன பொருநைத்துறைவன்,
சேரலனமலயமான் கோச்சேரன்பெயரே."

இந்தச்சூத்திரத்தில், சேரனுக்கு, குடநாடன், வஞ்சிவேந்தன், போந்தினகண்ணிக்கோன, எனப் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இவைகளில், நாடன, வேந்தன், கோன், இம்மூன்றுபெயர்களும் ஒருபொருட்சொற்களாம். இந்த மூன்றுஞ் சேரனுக்குப் பட்டப்பெயரானதால், 'வேந்தன், கோன்' எனனும இரண்டிற்கும 'அரசன்' என்பது பொருளாயிருப்பது போல, 'நாடன்' என்னும் பெயருக்கும் 'அரசன' என்பதே பொருள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனதால்,

நாடன் = வேந்தன்,
= கோன்,
= அரசன.

(xxxvii) திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 22-வது சூத்திரம் :

கோச்சோழன் பெயர்.

" சென்னிவளவன கிள்ளிசெம்பியன,
பொன்னித்துறைவன் புலிக்கொடிப்புரவலன;
ஆர்த்தார்க்கோனேரிறையபயன்,
நேரிவெற்பன் கோழிவேந்தன்,
சூரியன்புனனாடன் கோச்சோழன்பெயரே.

இந்தச்சூத்திரத்தில், சோழனுக்கு,புலிக்கொடிப்புரவலன், ஆர்த்தார்க்கோன்,நேரிறை,கோழிவேந்தன்,புனனாடன், என்ப பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இங்ஙனம, புரவலன், கோன்,

இறை, வேந்தன், நாடன், இவ்வைந்துபட்டப்பெயர்களும ஒரு பொருடபதங்களாம். இந்த ஐந்தும் சோழனுக்குப பட்டப் பெயர்களானதால், 'புரவலன், கோன, இறை, வேந்தன்' என னும இந்நான்கு பட்டப்பெயர்களுக்கும் 'அரசன்' என்பது பொருளாயிருப்பதுபோலவே, 'நாடன்' எனனும் பட்டப் பெயருக்கும் 'அரசன்' என்றேபொருளாகும் என்பதற்குச சந்தேகமில்லை. ஆனதால்,

நாடன் = புரவலன்,
= கோன்,
= இறை,
= வேந்தன்,
= அரசன்.

மேற்படி சூத்திரத்தில், சோழனுக்குச் 'சூரியன்' எனவும பெயர்வந்திருககின்றது. 'சூரியன,' 'சானறேன்' எனபன ஒருபொருளாம்.

சோழன் ஆதித்தகுலத்தானுனதால், அவனுக்குச் 'சூரியன, சானறேன்' எனப்பெயர்கள் வந்திருப்பது நியாயம். வான சோதிகளுள் சூரியன நிறையொளியுடைய மேலான சோதி யானதால் அதற்குச் சான்றோன் எனப் பெயர்வந்திருக்கின் றது தமிழ்நாட்டுக்குலத்தவர்களுககுள் நிறைமேன்மையு டைய மேன்மகன சத்திரியகுலத்தவனுனதால், தமிழ்சசத்தி ரியகுலத்தவர்களுக்குச 'சான்றோர்' எனப பெயரமைந்திருக் கின்றது: ஆகவே, சோழன் சத்திரியகுலச்சானறோனும்.

(xxxviii) திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 23-வது சூத்திரம.

கோப்பாண்டியன் பெயா.

"செழியன்றமிழ்நாடன் கூடற்கோதென்னவன்,
வழுதிமீனவன் பஞ்சவன் மாறன்,
கௌரியன்வேம்பின் கண்ணிக்கோகைதவன்,
பொதியபொருப்பன் புனல்வையைத்துறைவன,
குமரிச்சேர்ப்பன் கோப்பாண்டியனே."

இசசூத்திரத்தில் பாண்டியனுககு, தமிழ்நாடன், கூடற்கோ, வேம்பின்கண்ணிக்கோ, எனப பெயர்கள்வநதிருக்கின்றன. இவைகளில், நாடன, கோ, கோ, எனபன ஒருபொருட்பெயர்களாம.

இந்த மூன்றும் பாண்டியனுக்குப் பட்டபெயர்களானமையால், 'கோ, கோ' என்னும பதங்களுக்கு 'அரசன' எனபது கருத்தாயிருப்பதுபோலவே, 'நாடன' எனனும பட்டப்பெயருக்கும் 'அரசன' எனறே பொருளாகுமெனபதற்குச் சந்தேகமில்லை.

மேற்படி சூத்திரததில், பாண்டியனுககுக 'கௌரியன' எனவும பெயர்வந்திருககிறது. 'கௌரியன' என்னும் பெயர்ப்பகுபதத்திற்கு மூலபதம 'கௌரி.' 'கௌரி' எனகிற இந்தச்சிறந்தநாமம் பூர்வத்தில் 'உமையவள், காளி, பகவதி' எனப் பெயாபெற்றுச் சிவபிரானுள்ளமவிட்டகலாத அருமைநாயகியாகிய பார்வதிக்கு இடப்பட்டபெயர். 'உமையவள, காளி, பகவதி' எனகிற மூனறுபெயர்களும் 'பார்வதி' எனனும் பெயருடன பொருளிலொத்த ஒருபொருட்பெயர்களாம. இந்த மூனறுபெயர்களுக்கும் திவாகரநூலில் வருகினற ஒருபொருட்பெயர்கள் வருமாறு :

a. திவாகரம, தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி, 15-வது சூத்திரம்.

உமையவள்பெயர்.

" காமக்கோட்டியம்பிகைகௌரி
ஆரியைசத்தியபிராணிபார்வதி
இமயவல்லியுமையவள்பேரே."

இங்ஙனம் உமையவளுக்குக் 'கௌரி' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது.

b. மேற்படிதொகுதி, 22-வது சூத்திரம்.

காளியின்பெயர்.

" சூலியெண்டோளி நாருகனிநாகணி,
மாதங்கிகிரி கௌரிமுக்கண்ணி,
பைரவிகுமாரி சாமுண்டிசண்டிகை,
யோகினிவேதாளி யாமளைமாகாளி."

இந்தச்சூத்திரத்தில், காளிககுக 'கௌரி' எனப் பெயர மைந்திருக்கின்றது.

c. மேற்படிதொகுதி, 23-வது சூததிரம.

பகவதியின்பெயர்.

"கொற்றவையுமை கார்த்திகைகௌரி,
துர்க்கைசூலி மகிடற்காய்ந்தாள்,
நீலிவெண்டோளி விந்தைசயமகள்,
இருங்கலையூர்தி யெழிலரியேறி,
மேதித்தலைமிசை விசையைய்ந்தரி,
மாலுகங்ளையாள் சக்கராயுதியே,
பாலைகிழத்தி பண்ணமபணதி,
நாராயணியே கனனிகுமரி,
சீர்சால்பகவதி சிறந்ததொல்பெயரே."

இதில், பகவதிககுக் 'கௌரி'எனப பெயர்வந்திருக்கின்றது. பகவதிக்குக் 'கன்னி, குமரி' எனவும பெயர்கள் வந்திருப்ப தையுங் காண்க :

இந்தமூன்று சூத்திரங்களையுந் திரட்டிப்பார்வையிடுமபோது, உமையவளுக்கும், காளிக்கும், பகவதிக்குந் தனித்தனியே 'கௌரி' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றமையால், உமையவள், காளி, பகவதி இம்மூனறு பெயர்களும ஒருபொருட்பெயர் களாம்.

பூர்வதமிழரசர்குலத்தவர்கள் ஆதியிலே சிவபக்தர்களாய சிவபிரானையும், மேற்படியார்நாயகி உமையவள் எனப பெயர் கொண்ட காளியையும, விநாயகன், சுப்பிரமணியன், வீரபத் திரன் எனப் பெயர்கொண்ட மேற்படியார்புத்திரர்கள் மூவா களையுங் குலதெய்வங்களாகவைத்து வணங்கிவந்தார்கள். தமி ழரசர்குலத்து முன்னவர்கள் சிவனையும்,காளியையும முககிய தெய்வங்களாக அனுசரித்துத் தாங்கள்போயக்குடியேறிய நாடுநகரங்களில் சிவனுக்குங் காளிக்கும் ஆலயங்கள்கட்டி வெகுபிரஸ்தாபமாக வணங்கிவந்தார்கள். தங்கள் நகரங் களில் வடக்குவாசல்களில் காளியாலயங்கள்கட்டி, காளிகா

வல்என வைத்துவந்தார்கள். அவளுக்குக் 'கௌரி' என்று பெயர்வந்ததுமல்லாமல், 'போர்மாது' எனவும், 'போராயுத வித்தைக்கு நாயகி' எனவும் எண்ணப்பட்டபடியால் அரசர் குலத்தவர்களுக்குக் காளிகாதேவி முக்கியதெய்வமாகி விட்டனள். ஆனதால், அரசர்குலத்தவர்கள் காளிகாதேவிமக்க ளெனச் சிறந்தபட்டப்பெயர் பெற்றுவந்திருக்கின்றனர். சுரா பாண்டியமகாராசனும் மற்றப் பாண்டியர்களும் காளிமக்கள் என்னப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுக்குக் 'கௌரியர்' எனவும் பெயர்வந்திருக்கின்றது. பாண்டியர்கள் குலசேகர பாண்டியன வம்சத்தாரானதால் மேற்படி பாண்டிவளநாட்டு பாண்டியர்களுக்கும் 'கௌரியர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. இதனால், மேற்படிசூத்திரத்தில் பாண்டியனுக்குக் 'கௌரியன' எனப்பெயர்வந்திருப்பதற்குக் காரணந்துலங்குகின்றது. 'கௌரியன்' என்பதற்கு 'காளிகாதேவி வரபுத்திரன' என்பதுகருத்தாம்.

காளியாகிய உமையவளுக்குக் 'கௌரி' எனப்பெயர்வந்திருப்பதால், உமையவளுடைய மூத்தமகன் விநாயகனுக்குக் 'கௌரிசேயன' எனவும், மேற்படியம்மனுடைய இளைய மகன் சுப்பிரமணியனுக்குக் 'கௌரிநந்தனன்' எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆனபடியினலே, தமிழரசர்குலத்தவர்களெல்லாருக்கும் 'காளிமக்கள், சிவபக்தர்கள்' எனச் சாதாரணப்பெயராயிற்று. இந்த முகாந்திரத்தையிட்டே தமிழ்நாடெங்கும் பூர்வத்தில் காளிகோவில்களுஞ் சிவாலயங்களுமே விஸ்தாரமாகக்கட்டப்பட்டதுமன்றி, சான்றோர்குலத்தவர்களும் 'காளிமக்கள்' எனவும், 'சிவபக்தர்கள்' எனவும் பெயர்பெற்றிருக்கின்றனர். சிவனும், காளியும், அவர்களுடைய புத்திரர்களாகிய விநாயகனும, சுப்பிரமணியனும், வீரபத்திரனுமே அவர்களுக்குக் குலதெய்வங்கள்

பின்னுஞ் சில உதாரணங்கள் எடுத்துரைப்போம் :

'நாலடியார்' என்னும் நூல் மதுரைக்கல்விச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த முகாமித்துவான்களாகிய புலவர்களாற் பாண்டியர் சமுகத்தில் அரங்கேற்றிய நூல். இந்த நூல் பாண்டிவளநா

டனே முன்னிலையாக்கவைத்துப்பேசுகின்றது. இந்த நூலிலும் 'நாடன்' என்னும்பெயர் 'அரசன்' என்னுங்கருத்தில் வந்திருக்கின்றது. இதனாலே, அந்தநூல் எழுதப்பட்டகாலத்தில் தமிழ் நாட்டரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'நாடான், நாடன்' என்னும் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்கள் வழங்கிவந்தனவென்றும், அரசர்கள் நற்குணநற்செய்கையுடையவர்களாய் நீதிவழுவாது நடந்து செங்கோற்செலுத்துதற்கு அவர்கள் சிறுபிராயமுதற்கற்றறியவேண்டிய நீதிநெறியைப் போதிக்கின்றதென்றும் ருசுவாகின்றது.

இந்த நாலடியார் என்னும் நூலிலிருந்து சில உதாரணங்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுகின்றனம்.

(xxxix) நாலடியார், செல்வநிலையாமை, 10-வது கவி:

"உடாஅதுமுண்ணாதுந் தம்முடம்புசெற்றுங்
கெடாஅதநல்லறமுஞ்செய்யார்—கொடாஅது
வைத்தீட்டினாரிழப்பர் வானேறும்மலைநாட,
வுயத்தீட்டுந்தேனீக்கரி."

'செல்வநிலையாமை' என்னும் அத்தியாயமானது இந்த அரசர்கள் தாங்கள் நீதிமுறைவழுவாது திரட்டுந்திரவியங்களை எவ்வாறு செலவிடவேண்டுமென்று அவர்களுக்குப்போதிக்கின்றது.

எக்குலத்தவர்களுக்கும் இந்த நாலடியார் என்னும் நூலிற் கூறியிருக்கின்ற நீதிசாஸ்திரப்போதனைகள் ஏற்றிருந்தபோதிலும், தமிழ்நாட்டுச் க்ஷத்திரியகுலத்தவர்களுக்கெனவே மேற்படி நூலாசிரியர்கள் எழுதியிருக்கின்றபடியால், அரசர்களை முன்னிலையாக்கவைத்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். இதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு இந்தநூலுக்குத்தாற்பரியங்கூறுமிடத்தில், அதில்வருகின்ற அநேக முக்கியமான சொற்களுக்கு இயற்கைத்தாற்பரியந் தெளிவாகத்துலங்குகிறது அந்தணர்களுக்கு ஏற்கும் போதனைகள் வருகின்றவிடங்களில் அதுவிதந்து கூறப்பட்டிருப்பதுபோலவே கீழ்க்குலத்தவர்களுக்கு ஏற்கும் போதனைகளும் ஏற்குமிடங்களில் விதந்துகூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மேலேகூறியிருக்கிறவெண்பாவில், 'வான்றோய மலைநாட' என வந்திருக்கின்ற தொடர்பதம் பாண்டியனை நாடானைக்குறி கரும் 'வான்றோய்மலைநாட' என்பதற்கு, ஆகாயத்தை யளாவுகின்ற மலைகளையுடைய நாடாள்பவனே, எனபது தாற்பரியம். ஆகவே 'நாட' என்னும் பட்டப்பெயருக்கு 'நாடானே, அரசனே' என்பதுபொருளாம். உரையாசிரியர் 'நாட' என்பதற்குப் 'பாண்டியனே' என உரையிடுகின்றனர். நீதிமொழித்திரட்டை அங்கிலேயபாஷையில் மொழிபெயர்த்தவர், 'வான்றோய்மலைநாட' என்பதற்கு, O Lord (=ruler) of the mountains touching the sky, எனத்தாற்பரியம எழுதியிருக்கிறார். இதினுலும 'நாடஞ்' என்னும பட்டப்பெயருக்கு 'அரசன்' என்பது பொருளாகுமென்று நன்றாய்த்தோனறுகின்றது. ஆனதால்,

நாடன் = நாடான்,
= நாடாள்வான,
= நாட்டரசன்,
= அரசன்,
= Lord or ruler.

(xl) நாலடியார், மெய்ம்மை, 3-வது கவி:

"காலாடுபோழ்திற் கழிகிளைஞர்வானத்து
மேலாடுமீனிற் பலராவரேலா
விடரொருவருற்றக் கானீர்க்குன்றநாட,
தொடர்புடையேமென்பார் சிலர்."

இந்த அத்தியாயத்தில், மேற்படி நூலாசிரியர் இந்நூல் கேட்பவர் அரசரேயாயினும், அவர்களுக்குக் கேட்கப் பிரியமில்லாதிருந்தபோதிலும், சத்தியமான நீதிப்பிரமாணங்களையவர்களுக்கு உண்மையாய்ச் சொல்லவேண்டுமெனக் கூறியிருக்கின்றது.

இந்த 3-வது கவியில் நூலாசிரியர் பாண்டியனைநோக்கிச் சொல்லுகிறார்: 'ஓ பாண்டியனைநாடா! குளிர்ச்சிபொருந்திய வீழாறுகள் பாய்கின்ற மலைகளையுடைய அரசா, உன் திரவிய

சாலே நிறைய பொர்க்கிஷ மிருக்குங்காலத்தில், ஆகாயத்தினகண்ணே இலங்குகின்ற தாரகைத்தொகையினும மிகுதியான பெயர்கள் உன் சிநேகத்தைநாடி, உன்னிடத்திற்கு வருவார்களா. நீ அபசெயப்பட்டு நாடுதர்கள் இழந்து திரவியக்குறைச்சலடையுங்காலத்தில், 'உன் சிநேகத்தை நாடிவருபவர்கள் அரிதெனக்காண்பாய்' எனகிறார். இங்ஙனம், பாண்டியவளநாடானுக்கு 'ஈர்ங்குன்றநாட' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. 'ஈர்ங்குன்றநாட' என்பதற்கு, குளிர்ச்சிபொருந்திய மலைகளையுடைய அரசா, என்பதுகருத்தாம். அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில், O Lord (=ruler) of the cool mountains, எனவந்திருக்கின்றது. ஆனதால்,

நாடன் = நாடான்,
= அரசன.

(xli) இதுபோல நாலடியாரில் வந்திருக்கின்ற வேறு உதாரணங்கள் வருமாறு:

நாலடியார், இவினையச்சம், 8-வது கவியில்,

"புனற்செதும்பு நின்றலைக்கும்
பூங்குன்றநாட" எனவும்,

நால்டியார், பெரியாரைப்பிழையாமை, 1-வது கவியில்,
"ஆர்குமருவி யணிமலைநன்னாட" எனவும்,

நாலடியார், பெருமை, 6-வது கவியில்,
"பெருவரைநாட" எனவும்,

நாலடியார், நட்பாராய்தல், 2-வது கவியில்,

"பொற்கேழ்புனலொழுகப்
புள்ளிரியும்பூங்குன்றநாட" எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேயமொழிபெயர்ப்பில்,

"O Lord (=ruler) of the fair hills from which the birds flee on the approach of the gold-coloured torrent!" எனவும்,

நாலடியார், நட்பிற்பிழைபொறுத்தல், 3-வது கவியில்,

"நிறக்கோங்குருவ வண்டார்க்கு
முயர்வரைநாட" எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

"O Lord (=ruler) of the lofty hills where the beautiful winged insects hum over the coloured Congu!" எனவும்,

நாலடியார், நட்பிற்பிழைபொறுத்தல், 8-வது கவியில்,

"கறங்கருவிநாட" எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

"O Lord (=ruler) of the land where the water-falls murmur!" எனவும்,

நாலடியார், கூடாநட்பு, 1-வது கவியில்,

"கறைக்குன்றம் பொங்கருவி
தாழும் புனல்வரைநன்னாட" எனவும்,

நாலடியார், கூடாநட்பு, 2-வது கவியில்,

"வாலருவிநாட" எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

"O Lord (=ruler) of the country of clear waters!" எனவும்,

நாலடியார், கூடாநட்பு, 4-வது கவியில்,

"அருமெல்லாஞ் சந்தனநீள்சோலைச்
சாரன் மலைநாட" எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

"O Prince (=king) of the hills, the sides of which are covered with groves of tall sandal trees" எனவும்.

நாலடியார், கூடாநட்பு, 7-வது கவியில்,

"மலைநாட" எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

"Lord (=ruler) of the hills!" எனவும்,

நாலடியார், இன்மை, 3-வது கவியில்,

"கொல்லைக்கலாஅற்கிளி கடியுங்
கானகநாட" எனவும்,

நாலடியார், இன்மை, 5-வது கவியில்,

"கறங்கருவிக்கன்மேற்கழூஉங் கணமலை
நன்னாட" எனவும்,

நாலடியார், இரவச்சம், 7-வது கவியில்,

"குன்றினபரப்பெலாம் பொன்னொழுகும்
பாயருவிநாட" எனவும்,

நாலடியார், அவையறிதல், 9-வது கவியில்,

"திரையாமா சேர்க்குநெடுங்குன்ற நாட"
எனவும்,

நாலடியார், கீழ்மை, 3-வது கவியில்,

"பிறங்கருவி நன்னாட" எனவும்,

நாலடியார், கீழ்மை, 4-வது கவியில்,

"இலங்கருவிநன்னாட" எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேயமொழிபெயர்ப்பில்,

"O King of the country washed by the sparkling torrents!" எனவும்,

நாலடியார், கீழ்மை, 8-வது கவியில்,

"விறல்மலை நன்னாட" எனவும்,

நாலடியார், கயமை, 3-வது கவியில்,

"கணமலைநன்னாட" எனவும்,

இதற்கு அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பில்,

"O Lord (=ruler) of the country covered by mountains!" எனவும், வந்திருக்கின்றன.

நாலடியார் நூலில் மேற்கூறியிருக்கிறவிடங்களிலெல்லாம வந்திருக்கிற 'நாடன்' என்னும் பட்டப்பெயரை, அந்த நூல் எழுதப்பட்டகாலத்தில், 'அரசன்' என்னுஞ்சொல்லுடன ஒரு பொருளில்வருகின்ற 'மன்னன், வேந்தன், இராசா, கோ, இறை, இறைவன், குரிசில், நரபதி' முதலான பட்டப்பெயர்களை பார்க்கிலும் அதிகசிறப்பான பட்டப்பெயராக வழங்கிவந்த காரணத்தையிட்டே, மதுரைக்கல்விச்சங்கத் தலைமைப்புலவர்கள் இந்த நூலில் பாண்டியனுக்கு 'மன்னன், வேந்தன, அரசன' முதலானபட்டப்பெயர்களைப்பார்க்கிலும், 'நாடன்' என்னும பட்டப்பெயரையே மிகுமங்களத்துடன் முன்னிலையாகவைத்து நாடா (=நாட) என விளித்துப்பாடி நூலையரங்கேற்றியிருக்கிறார்கள். இதில் 'நாட' என்பது நூல்வழக்கு, 'நாடா' எனபது உலகவழக்கு. அங்கிலேய மொழிபெயர்ப்பிலும,

நாடன் = Lord of the mountains,
= Ruler of the country,
= Prince of the hills,
= King of the country,

என வந்திருக்கிறது.

ஆனதால், 'நாடன், நாடான்' என்னும் பட்டப்பெயர்களுக்கு 'அரசன்' என்பதே பொருளாம். இது நிற்க,

(xlii) மேற்கூறிய நியாயங்களைத் திரட்டிக்கூறல்.

பாண்டியனுக்கு 'நாடான், நாடன்' எனப்பட்டப்பெயர்கள் வந்திருப்பதுபோலவே, சோழனுக்கும் 'நாடான், நாடன்' எனப் பட்டப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. மேலே யாம் காண்பித்திருக்கின்ற பிரகாரம், சோழனுக்குச் 'சோணாடன், புனலூடன், பொன்னிநாடன்', எனப் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. அன்றியும், அங்கிலேய மகாவித்துவானாகிய உவின்சிலோ ஆசிரியர் எழுதிய அகராதிநூலில், 'நாடன்'என்னும்பெயர், சோழராசர்களுடைய பட்டப்பெயர்', எனவும், 'நாடான்' என்னும்பெயர் 'சான்றோர் (=சான்றார்) குலத்தவர்களுடைய பட்டப்பெயர்' எனவும் எழுதியிருக்கிறார்

யாம் மேலேகாண்பித்திருக்கிறபடி, 'நாடான், நாடன' எனனும் இரண்டுபெயர்களும் 'அரசன்' என்னும் ஒருபொருளில் வந்திருப்பதினால், சான்றோர்குலத்தவர்களும் பாண்டியர்குலத்தவர்களும் ஏககுலத்தினர்களாக விளங்கியிருக்கின்ற பிரகாரமே, சோழர்குலத்தவர்களும் சான்றோர்குலத்தினர்களுக்குக்கிளையாராக விளங்கியிருக்கின்றனர்.*

அதுவுமன்றி, மேலே கூறியிருக்கிறபிரகாரம், பாண்டிவளநாட்டரசர்களுக்கும், சோழவளநாட்டரசர்களுக்கும், சேரவளநாட்டரசர்களுக்கும், 'நாடான், நாடன்' என்கிற பட்டப்பெயர்கள் வந்திருப்பதுபோலவே, சானறோர்குலத்தவர்களுக்கும் 'நாடான், நாடன' என்கிற பட்டப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றமையால், சான்றோர்குலத்தவர்கள் 'சேர சோழ பாண்டியர் குலத்தவர்கள்' என்பது திர்க்கமுறத் தெரியவருகின்றது.

மேலும், 'ஈழனும், சோழனும்' 'நாடன்' எனப் பட்டப் பெயர் பெற்றிருப்பதற்கு வேறு சில மேற்கோள்கள் இங்ஙனம பேர்த்தெழுதிக் காண்பிப்போம்.

தமிழ்நாட்டரசர்களாகிய "ஈழன், சோழன், சேரன், பாண்டியன" எனப் பெயர்பெற்ற நான்குஅரசர்களுடைய வம்சக்கிளைப்பிரிவார்களும் ஏககுலத்தினராய், விவாகசம்பந்தராய, 'நாடான, நாடன' எனப் பட்டப்பெயர்கள்பெற்று, பூர்வத்தில் தமிழ்நாட்டில் அரசுபுரிந்தவர்கள். இவர்களில் ஈழக்குலச்சான்றோர் ஒருகாலத்தில் இலங்கையையுஞ் செயித்து ஆண்டுவந்தவர்கள். ஈழக்குலச்சான்றோர்கள், மற்றக்கிளைப்பிரிவார்களுக்கொப்பத்தம் ஆதிகாலத்தில் சிவபக்தர்களாயிருந்தார்கள். ஆயினும், அரிமர்த்தனபாண்டியராசன்காலத்தில், மாணிக்கவாசகர் அந்த அரசனுக்குப் பிரதான மந்திரியும் சிவபக்தியில் மிகு வைராக்கியனுமாயிருந்து வருகிற நாளையிலே, ஈழநாடனும் அவன் குலத்தவர்களும் புத்தமதவனுசாரிகளானதுமன்றி, ஈழநாடன் சோழநாடனுக்கு உட்

* கலிங்கன், சேரன, சோழன, பாண்டியன், ஆகிய நால்வரும் தாயாதிகளாவர்.—*Vide Tod's Rajasthan, Vol. I, Genealogical Table.*

பட்டுத் திறைகட்டிவந்தான். அப்படியிருந்துவருகிறநாளை யிலே, புத்தர்களுக்கும், மாணிக்கவாசகர் தில்லைமூவாயிர வர் முதலான சிவபக்தர்களுக்கும் புலியூர் எனப் பெயர்கொ ண்ட சிதம்பரத்தில் மதவிஷயத்தர்க்கம் நேரிட்டது. அந்தத் தர்க்கவிஷயம் திருவாதவூரர்புராணத்தில் விபரமாய்க்கண் டிருக்கின்றது. அந்தப் புராணத்திலிருந்து சில மேற்கோள் களை இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுகின்றனம்.

(xliii) திருவாதவூரர்புராணம், புத்தரைவாதில்வென்ற சருக்கம், 2-வது கவி:

"தணணுமாதிமாதவ னலங்கொளீழநாடனு
மண்ணரு னிருந்தவூ ரடைந்துசேரிடந்தொறு
மெண்ணிலாதகாலமவாழி தில்லைமன்றமென்றுகூ
றுண்ணிலாவுமன்பிஞனுரைககவேதொடங்கினன"

இதற்குத்தாற்பரியம்.

சிவபக்தியில் முதிர்ந்தமகாதபோதனொருவன் ஸ்தலயாத் திரைசெய்யப்புறப்பட்டு, சோழநாட்டிற்சென்று சிவஸ்தலத ரிசனைசெய்துகொண்டு வருகையில், சிதம்பரத்திற்குப்போய் சிவதரிசனைசெய்தானபிறகு, இலங்கை எனப் பெயர்கொண்ட ஈழநாட்டிற்குப்போனான். அவ்விடத்தில் நடந்ததை இந்தக் கவிகூறுகின்றது. இதில் ஈழநாட்டரசனுக்கு 'ஈழநாடன' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது சேரசோழபாண்டியர்களுக்கு 'நாடன், நாடான்' எனப் பட்டப்பெயர் வந்திருக்கிற பிரகார மே, ஈழனுக்கும் பட்டப்பெயர்வந்ததுகாண்க.

(xliv) மேற்படி சருக்கம், 3-வது கவி:

"சென்றுசேரிடந்தொறுஞ் சிறந்தசெம்பொன்னம்பல
மென்றுகூறினைக்குநாளி லீழநாடன்முன்புபோய்
நன்றிலாதமூடர்தா நயந்திறைஞ்சிமன்னகே
ளொன்றியாமுரைத்துமென் றுவந்திவ்வாறுகூறினர்"

இதற்குத்தாற்பரியம்.

ஈழநாடுசேர்ந்த அந்தச்சிவதொண்டனானவன் அந் தநாடெங்கும் சிவனுடைய நாமத்தைத்துதித்துப் போற்றிக்

கொண்டு திரிகையில், இதைத்தெரிவிக்கச் சிலபேர் ஈழநாடா னிடத்திற்குப்போனார்கள் என்பதாம். இக்கவியில், ஈழனுக்கு 'ஈழநாடன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. ஆனதால், ஈழநாடானே ஈழக்குலச்சான்றோனும். ஆகவே ஈழக்குலத்தவர்கள், 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயருள்ளவர்.

(xlv) மேற்படி சருக்கம், 42-வது கவி :

"ஈழவன்நாடனுமெழுந்தடிபணிந்துதிறை
யிட்டகுறைநல்கியிறைவா,
வாழிமிகவாழியெனநின்றபொழுதங்கவனை
மன்னர்பெருமானுமகிழா
வேழமிவைநல்லவிலையில்லையிமமணிக்கென
வியந்தருகிருத்தியெவருஞ்
சூழுமவைதங்குமுழியங்கயலிருந்தனர்கள்
சூழ்ந்துகரிசொல்லுமயலோர்."

இதற்குத்தாற்பரியம்.

புத்தகுருக்கள் சிதம்பரத்துக்குப் புறப்பட்டுப்போனபிற்பாடு, ஈழநாட்டரசனும் அவ்விடத்திற்குத் தன்சேனைகளுங்களோடு புறப்பட்டுப்போனான். தில்லைமூவாயிரவர் சமூகத்தில் புத்தருக்கும் மாணிக்கவாசகருக்கும் நேரிட்ட தர்க்கவாதத்தின் முடிவை யறியும்பொருட்டு சோழமகாராஜனும் தன சேனைகளோடு புறப்பட்டு அவ்விடத்திற்குப் போயிருந்தான். அக்காலத்தில் ஈழநாடாள்வான் சோழநாடாள்வானுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்ததினாலே, தான் சோழனுக்கு முன்கட்டியதிறை போக மீதியானதை இப்போதுகட்டி அவன் சமூகத்தில் நின்றான். அப்போது சோழநாடன், ஈழநாடானுக்குத் தன்பக்கத்தில் ஆசனமிட்டு உளுக்காரச்செய்தான் என்பதாம.

இதில் ஈழனுக்கு, 'ஈழவன்நாடன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. ஆனதால்,

நாடன் = அரசன்.

(xlvi) மேற்படி சருக்கம், 83-வது கவி:

"அஞ்சிவஞ்சகர் நாவினின்று மகன்றபின்பவர் தாமெலாம்
நஞ்சருந்தினர்போலொடுங்கி நடுங்கிமூகர்களாயினா
நெஞ்சநொந்துபினீழநாட னிறைந்திடுஞ்சிவஞான நூ
லெஞ்சலினறியசெல்வர்பாத மிறைஞ்சிநின்றிதுகூறினன்."

(xlvii) மேற்படி சருக்கம், 87-வது கவி:

"ஈழமன்னனுமஞ்செழுத்து மியம்பிநீறுபுனைந்தபின
ருழநின்றடிமைத்திறந்தவ ருதசொண்டினனாயினன்
சோழனுமபுலியூரினமனனிய தொணமையாளருமம்பலம
வாழ்கவென்றுதுதித்துநின்றெழில் வாதவூரரையேத்தினார்"

மேற்படி இரண்டுகவிகளுக்குந்தாற்பரியம்.

மாணிக்கவாசகர் புத்தர்கள் வினவியவினாக்களுக்கு ஏற்ற விடைகள்கூறி சிவமதத்தை நிறுத்தியபோது, மேற்படிபுத்தர்கள் எதிர்வசனங்கூற சக்தியற்றவர்களாய் ஊமையர்களைபோலிருந்தனர். அப்போது ஈழநாடான எழுந்து சிவஞான போதனையில் முதிர்ந்த சிவதொண்டர்பதியாகிய மாணிக்கவாசகருடைய இருபாதங்களையும் வணங்கி, சிவமதத்தை அங்கிகரித்து, 'ஓம், சிவாயநம' எனகிற பஞ்சாட்சரத்தை பயபக்தியுடன் செபித்து, திருநீறணிந்து சிவதொண்டனாயினன. அது கண்டு, சோழநாடனும, தில்லை மூவாயிரவரும், மற்றும் சிவபக்தர்களும் மனமகிழ்ந்து 'திருச்சிற்றம்பலம் வாழ்க' எனத் துதித்து, மாணிக்கவாசகரைப் புகழ்ந்துகூறினர் எனபதாம.

இந்த இரண்டு கவிகளில், 83-வது கவியில், ஈழனுக்கு, 'ஈழநாடன்' எனவும், 87-வது கவியில், ஈழனுக்கு, 'ஈழமன்னன்' எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆனதால், 'ஈழநாடன், ஈழமன்னன்' என்னும் இரண்டுபெயர்களும் ஒருபொருட்பதங்களாம். ஆகவே, 'நாடன், மன்னன்' என்னும் இரண்டு சொற்களும் ஒருபொருட்பதங்களென்பதறகுச் சந்தேகமேயில்லை. ஆனதால,

நாடன் = மன்னன்,
= அரசன்.*

புத்தரைவாதில்வென்ற இந்தச்சருக்கத்தில், சோழனுக்கும் 'நாடன்' எனப் பட்டப்பெயர்வந்திருப்பதற்குச் சில திருட்டாந்தங்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுவோம்.

(xlviii) திருவாதவூரர்புராணம், புத்தரைவாதில்வென்ற சருக்கம், 51-வது கவி.

"வாதவூரண்ணலாரும வண்புனற்பொன்னிநாடன
நீதிலாமுகததினூடு சிறந்தருட்பார்வைநலகிப
பேதையாயறிவிலலாமல் பித்துரைபகருமபுத்தற்
கேதியாமினறுசொல்வ தென்றுபினிதுபுகன்றார்."

இதற்குத்தாற்பரியம.

திருவாதவூரராகிய மாணிக்கவாசகர் சோழநாடாளைப்பாரத்து மூடனுயப பிததுரை வசனிககினற இந்தப்புத்தனுககு என்ன சொல்லலாம என்றூா எனபதாம.

இந்தக்கவியில், சோழனுக்குப் 'பொன்னி நாடன' எனப பெயர்வந்திருக்கின்றது. ஆனதால், 'பொன்னிநாடன' எனபதற்குப் 'பொன்னிமன்னன' என்பதுபொருளாம. ஆகவே,

நாடன் = மன்னன்,
= அரசன்.

---

* இதற்கு இனமான மற்றொருபாடல் வருமாறு:
திருவாதவூரர்புராணம், புத்தரைவாதில்வென்ற சருக்கம 88-வது கவி.

"தக்கசீர்பயிலீழமன்னுயர் தையலுறெதிர்நின்றுநின்
றக்கமாலைபுனைந்துநீறு மணிந்துதொண்டனுமாகவே
துக்கமாகியசேவரத்துவ ராடைமூடுமுடம்பினூர்
மிக்ககாதரமூகைதீர்ந்திடல் வேண்டுமென்றுவணங்கினூர்."

இந்தக்கவியில், ஈழநாடனுக்கு, 'ஈழமன' எனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது. 'நாடன், மன்னன், மன்' ஒரு பொருட்கிளவிகளாம். ஆனதால், நாடன = மன்னன் = மன் = அரசன்.

(xlix) மேற்படிபுராணம, புத்தரைவாதில்வென்ற சரு க்கம், 89-வது கவி :

" இன்னவாறருள்செய்குவா யினியெமபிரானெனவன்புடன்,
பொன்னிசூழ்வளநாடனும் புலியூருளாருமிறைஞ்சினர்,
மன்னுசீர்புணேவாதவூரர் மகிழ்ந்துபார்வையைநல்கவே
மூன்னதாகவணங்கியேயவர் மூகைதீர்த்திதுகூறினர்."

இக்கவியில், சோழநாடானும் புலியூராகிய சிதம்பரத் திலுள்ளவர்களும, புத்தர்களுக்கு நேரிட்ட ஊமைத்தன்மை நீக்கி இரட்சிக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அந்தப்படி மாணிக்கவாசகரும பேச்சற்று ஊமையர்களாய்ப போன புத்தர்களுடைய வாய்திறடடச் செய்தனர் எனக் கூறி யிருக்கின்றது. இதில், சோழனுக்குப் 'பொனனிசூழ்வள நாடன' எனப பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆனதால்,

நாடன = மன்னன,
= மன,
= அரசன

(l) மேற்படிபுராணம், புத்தரை வாதில்வென்ற சருக் கம், 92-வது கவி :

" பொய்யிலாவருளையருமபுலி யூருளார்களுமன்புசேர்
மையலாகிய வேடமின்றிவயங்குநீறணிவாரகளும்
தூய்யகாவிரிநாடனுந்து கடீருயீழர்தமன்னனுஞ்
செய்யமாமணிமன்றுளார்திருமுன்புசென்றுவணங்கினர்."

இந்தக்கவியில், சோழனுக்குத் 'தூய்யகாவிரிநாடன்' என வும், ஈழனுக்கு 'ஈழர்தமன்னன்' எனவும் பெயர்கள் வந்திருக் கின்றன. இவ்விருபெயர்களிலும் 'நாடன், மன்னன்' என் னும் பட்டப்பெயர்கள் ஒருபொருளில் வந்தது காண்க. ஆகவே,

நாடன் = மன்னன்,
= அரசன.

இந்தக்கவியில், புராணிகர் தொண்டைவளநாட்டுச்சோலை களைச்சிறப்பித்துப்பேசியிருக்கிறார். அப்படிப்பேசும்போது, அந்தச்சோலைகளைத் 'தொண்டைநாட்டுமுதுகுடிப்பிறந்த சான்றோரெயதியவிருந்தையூட்டுமில்' லுக்கு ஒப்பிட்டுப்பேசியிருக்கிறார் இதற்குத்தாற்பரியம் 'பண்டைச்சான்றோர்' எனப் பெயர்பெற்றுப் பூர்வநற்குடியிற்பிறந்த, சான்றோர்குலத்தினர்கள் தங்களைநோக்கிவருகின்ற பெரியோர்களாகியவிருந்தினர்களுக்கு அமுதளிப்பதற்கு ஏற்படுத்தியிருக்கின்ற தருமசாலைகளையொத்திருந்தது, அந்த நாட்டிலுள்ள கற்பகவிருக்ஷச் சோலைகளும், கனிவிருக்ஷசோலைகளும், நிழற்சோலைகளும், பூஞ்சோலைகளும் என்பது கருத்தாம் இச்செய்யுளில், சான்றோர் குலத்தவர்கள் தொண்டைவளநாட்டில் பூர்வத்திலவந்து குடியேறிய குலத்தவர்களெனக் கூறியிருக்கின்றது

(ii) பாரதம், உயுத்தகாண்டம், மவுலிசூட்டுசருக்கம், 10-வது கவி.

"ஆதலாலரவுயர்த்தோனொடுமாதுமற்று
மரணமானபோது
சாதலாகியதலைவர் சான்றோர்முதத்தமைய
னிருநமர்ந்றசாயந்தோ
ரீதெலாநலமிழுந்திமிருகருமமீராறுநா
ளியற்றிச்செய்த
தீதெலாமகன்றதெனவகமலர்ந்துமுகுந்தனொடுந்
திமைதீர்ந்தார்."

இதற்குத்தாற்பரியச்சார்புரை.

பதினெட்டாவதுநாள்நடந்தபாரதப்போரில், துரியோதனன்முதலான வீரர்களெல்லாரும் இரணகளத்தில் மடிந்துபோனார்கள் திரிதராட்டிரமகாராஜன் சொற்படிக்கு, தருமரும் தம்பிமார்களும் ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவருடன் போர்க்களத்திற்குப்போய் முதலாவது துரியோதனன உடலையெடுத்து சத்திரியகுலத்தவர்களுக்குரிய கருமங்களெல்லாஞ்செய்து அந்த உடலை மயானஸ்தலத்திற்குக்கொண்டுபோய்த் தகனஞ்செய்து

னர். மேற்படி துரியோதனன் தேவி பெருந்திருவானையாகிற வள் தன நாயகனுடலோடு அநுமரணமாயினள். அதற்குப் பிறகு தமையனுகிய தருமராசனுகிறவன, 'சாதலாகியதலை வர் சானறோ' எனறுசொலலபபடடவாகளுடைய உடல்களை யெடுத்து விதிபபிரகாரந் தகனஞ்செயதது மன்றி, இநதப பெரியபோரில மடிந்துபோன மறறவாகளுடைய உடலகளு க்கும முறைபபடி மயானககிரியைசெயதனன எனக்கூறியிரு க்கினறது இந்தக்கவியில, 'சாதலாகியதலைவர் சானறோ' எனபதற்கு மேற்படி போாக்களத்தில் மடிநதுபோன தலைவர் களாகிய மகுடதாரிகளான அரசர்களும, அரசாகுலபபெரி யோாகளும எனபது கருத்தாம. இங்ஙனம மனனாகுலத தவாகளுககுச் 'சானறோ' எனப பெயர் வநதிருககிறது.

சான்றோர்குலங்குலுக்கமடைந்தும, நிலைகுலையாதிருந்து வருகிற தெனபாண்டிநாட்டுக்கரைசசுற்றுப படடணஙகளி லும், மலைநாடடுப்பூமிகளிலும், சான்றோகுலப்பெரியோர் களுடைய ஸ்திரீகள வெளியேறுமல் அடக்கமாயிருந்துவருவ துமனறி, அயலிடங்களுககுபபோகவேண்டுவதாயிருககுங்கா லங்களில் மூடுபல்லக்குகளிற்போவதும, சிவிகைதணடி கைகள் பூர்வகாலமுதல்வைத்து உபயோகப்படுத்திவருவதும வழக்கம். இத்தனமைபொருநதிய பூாவகுலமேனமைகளை யுடைய சான்றோகுலஸ்திரீகளை மேற்படி நூலாசிரியா கள வாணிபர்களாகிய சங்கரகுலத்துச் சௌண்டிகர்களுடைய ஸ்திரீகளுக்கு ஒபபிட்டுப்பேசத்துணிந்தது அவர்மீது பெருங குற்றமாம்.

இவைகளைப்பார்க்கும்போது, மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் மேற்படி சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வ உற்பத்தியை இலவலேசமுமறியாதவராய், தாம் அறியாத தை கூறத்துணிந்தமையால், நினைவிலேவந்தபிரகாரம, வா யிலேவந்தபடி உளறியிருககிறார். இவ்வாறு அவர் செய்திரு ப்பது யோக்கியமன்று. தாம அறியாதவற்றை எழுதியிருப்ப தால் அவர் மேற்படி சானறோர்குலத்தைச்சுட்டி எழுதியிருக் கிறவைகள் சுத்த அபத்தமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இனி இதனடுத்தபிரகரணத்தில் 'கிராமணிகள்' என்னும இயற்கைபபெயரை, மேற்படி நூலாசிரியர் 'கிராமனனி யாள' எனவொரு சிறபபுபபெயராகமாறறி எழுதியகுறறத தை விபரபபட எணபிபபோம்.

~~~~~~~~~~~~~~~

ரு. பிரகரணம்.

'கிராமணிகள்' என னும் இயற்கைப்பெயரை
'கிராமன்னியாள' எனவொரு நகைபபுபபெயராக
மாற்றியது பெருங்குற்றமெனககூறுகின்றது.

ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் சரசமொழிபேசுவதில் தம மை மிகுவல்லபரெனக்காட்டியிருக்கிறார் இவவகைசசமர்த்து இவரொருவருககு வருமேயலலாது மற்றொருவருக்கும் வ ராதெனநினைததவாபோல எழுதியிருககிறா. இது சமாததி லெலலாம அரியசமாத்து. அதைச்சற்றுவிபரபபட இஙஙனங் காணபிபபோம.

ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் தமது நூலில், 389-வது பக் கததில் 'கிராமங்களுககுபபுறமபானவாகளானபடியால் கிரா மனனியாள் எனறும, மேலோர்வசிககுமிடங்களில் நாடாத வரைபபற்றி நாடாா எனறும, அவர்களுக்குரிய பட்டபபெய ராய் வந்திருககிறது' எனவும், 'கிராமனனியாள எனகிறபெ யாதற்காலததில் கிராமணிகள்எனறு மருவிவருகினறது' என வுங்கூறியிருககிறார். அவர் இந்த இரண்டுசுலோகஙகளையுந் தொண்டைமணடலததுச் சான்றோர்குலத்தவாகளைசசுட்டி மிகுநதபிரயாசத்தோடுநினைத்து, உழைபபுடன உண்டுபண ணித தமதுநூலில அமைத்துவைததிருககிறார். இந்தத்தொ ணடைமண்டலத்துச் சானறோர்குலததவர்களுக்கு 'அகமுடை யாா' எனபது பொதுபபெயர். 'அகமுடையார்' எனபதற்கு நிலத்துககுடையவர்களா' எனவும், 'நிலைமைக்காரா' என வும், 'பூமிககுடைய சத்திரியர்' எனவும் அாததமாகும. ஆனதால் நூல்களில் அவர்களுக்கு 'அகமுடையச் சான றோர்,' எனவும, 'தொண்டைவளநாட்டு முதுகுடிசசான்
~~~~~~~~~~~~~~~

ரோா' எனவும, 'பண்டைச்சானரோ' எனவும பெயர்கள வருகின்றன. மேலும 'உடையார' எனனுமபட்டபபெயா 'அரசன' எனனும பட்டபபெயரோடு ஒருபொருளில்வநது வழங்குகினறது கனனடநாட்டரசாகளுக்கு நெடுகிலும 'உடையார' எனபது பட்டபபெயராகவந்து வழங்குகினறது உதாரணமாக, இராமசசநதிரவுடையா, இதறகு 'இராமச சந்திர அரசன' எனபது பொருளாம

மேறபடி தொணடைமணடலததுப பணடைசசானரோா குலததவாகளுககுள தலைமைபெறற பிரபுககளுககுக 'கிரா மணிகள' எனகிற சிறந்தபட்டபபெயா வழஙகிவருகின்றது. ஜாதிசஙகிரகசார நூலாசிரியரோ 'கிராமணிகள' எனகிற இநதச சிறநதபூாவீகபபட்டபபெயரை ஏதொருமுகாநதிரமு மின்றி, 'கிராமனனியாள' என நிநதைமொழியாகத திரித்து முறுககிப பேசியிருபபது அவருககு யோககியமனறு மேலே சானரோர்குலததவாகளை அவா 'சௌணடிகா' எனக கூறித் தூஷிததிருககிறபிரகாரம, கிராமணிகளையும 'கிராமன்னி யாள' எனககூறித்தூஷிததிருககிறா. இவ்விரணடும அவா பேரில குறறமாக நிறகினறன

மேற்படி ஜாதிசஙகிரகசார நூலாசிரியா இவ்வாறு எழுதி யிருபபதில் மூனறுவிஷயஙகள் அடஙகியிருககினறன அந்த மூனறு விஷயங்களையும இஙஙனம முறைபபட எடுததுககூறு வோம. அவைவருமாறு:

I 'கிராமணிகள' எனனும பெயரை 'கிராமனனியாள' எனத திரிததுமுறுககி எழுதியிருககிறா. இது சுத்தஅபத்தம.

II தாம நூதனமாக அதிசூட்சுமயுததியுடன சிருட்டிதத பதமாகிய 'கிராமனனியாள்' எனகிறபெயருககுக 'கிராமணி கள' எனகிறபெயா மரூஉவாகவந்துவழங்குகிறது எனகிறா அவா மனனடையிலுதிதத விதிபபிரகாரம 'சௌணடிகா' எ னும் பெயருககுச 'சாணா' எனனுமபெயா எவவாறு மரூ உமொழியாயிற்றோ, அவவாறே 'கிராமனனியாள' என அவா

நூதனமாகச் சிருஷ்டித்தபதத்துக்குக 'கிராமணிகள்' என்னும் அப்பட்டமான பூர்வப்பட்டப்பெயர் நூதனமாக மறுஉ மொழியாகி வந்திருக்கின்றது இது அவருடைய நூதன கற்பனைப்பதமாம்

III 'நாடான்' என்கிற அரசகுலப்பட்டப்பெயருக்குச் சரசத்தனமாய 'நாடாதவன்' என்கதப்புத்தாற்பரியங்கூறி, வேறுமென்றே எவரும் எளிதில் உடாத்தக்கப்பிரகாரம் பெருநிந்தைசெய்திருக்கிறார்.

இந்த மூன்றுவிஷயங்களில் மூன்றாவது விஷயமாகிய 'நாடான்' என்னும் பெயருக்குத்தாற்பரியமும், விரிவுரையும், அதற்குமேற்கோள்களும் இனி ஆறாவது பிரகரணத்தில விபரப்பட்டக்கூறப்போகின்றமையால், இங்ஙனம் அந்த மூன்றாவது விஷயத்தை நிறுத்தி, முதலாவது இரண்டாவது விஷயங்களை முறையேஎடுத்து இவ்விடத்தில் விரித்துரைப்போம். அவற்றுள,

I 'கிராமணிகள்' என்னும்பெயரைக் 'கிராமணியாள்' என ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் கூமமா தமது மனோஇஷ்டப்பிரகாரம இழுத்து நீட்டி மெலிந்துவைத்திருப்பது சுத்தஅபத்தம். அதற்குச் சிலருசுக்கள இங்ஙனம எடுத்துக்காட்டுவோம

(1) 'கிராமணிகள்' என்னும்பெயர் தொண்டைமண்டலத்துச்சான்றோர்களுக்குச் சிறந்த பூர்வகுலப்பட்டப்பெயராம

இது நாடோடிய இயற்கைப்பெயர் சென்னைநகரவாசிகளுக்குள்ளும், தொண்டைமண்டலத்துக்குடிசனங்களுக்குள்ளும், 'கிராமணிகள்' என்னும்பெயர் பூர்வகாலமுதல் இடையறாமல் வழங்கிவருகின்ற குலப்பட்டப்பெயர் தெருவில் விளையாடுகிற சிறுபாலகர்கள்வாயிலுங்கூட 'கிராமணிகள்' என்னும்பெயர் மணிபோல தொனிக்கின்றது. நாடெங்கும், நகரெங்கும், ஊரெங்கும், தெருவெங்கும சிறியோர்கள்வாயிலும், பெரியோர்கள்வாயிலும 'கிராமணிகள்' என்னும்பெயர் இணக்கமுற இன்பம்பெறத்தொனித்து

உலகத்தில் நிலைநின்றவா, ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர், வாயிலோ 'கிராமணிகள்' என இடையறாது கனங்கொண்டு சப்திக்கின்ற அழகிய இந்தப்பெயர்ப்பதம் 'கிராமன்னியாள' என விதிமுறையின்றித் திருக்கி முறுக்கி நீட்டி மெலித்துத் தொனிக்கப்பெற்றது யாதுகாரணமோ? அறிவுடையோர் உய்த்துணரக்கடவர். மேற்படி நூலாசிரியர் நாவானது 'கிராமணிகள்' என்னும் பதத்தைச் சப்திக்கக்கூடாது போனமையால், அவர் சிறுவர்களுக்கொப்பந்தம மழலைச்சொற்பேசியிருக்கிறாப்போல தோனறுது. ஆகவே, உலகவழக்கில் 'கிராமணிகள்' எனவருகினற பெயர்ப்பதமே சரியான பெயாபபதம் எனறும, 'கிராமனனியாள்' எனபது சரசத்தனத்திற் பாணித்த நூதனநகைப்புப்பதமெனறும் ருசுவாகினறது.

(ii) அஙகிலேய மகாவித்துவானாகிய உவினசிலோ ஆசிரியர்* எழுதிய அகராதியில், 'கிராமம' எனகிற பெயருக்கு அடியில, 'கிராமணி' எனனும பெயாவருகினறது. 'கிராமணி' என்னும பெயர்பபதம் (=கிராமம்+மணியம) எனனும இரண்டுபதஙகளினினறு பிறந்து, 'கிராமமணியம' என அருததஙகொளளுகின்றது. 'கிராமமணியகாரன்' எனபது பொருளாம்.

இந்தக் 'கிராமணி' எனனும் பெயாப்பதத்துக்கு, மேற்படி அகராதி நூற்பிரகாரம,

1. Owner of a village, அகமுடையான், கிராமத்துக்குடையவன், எனவும,
2. Headman of a village, கிராமத்தலைவன் எனவும்,
3. A title among the Shanar, சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குளளே வழங்குகிற ஒருபட்டப்பெயர் எனவும், தாற்பரியமாம்.

ஆனதால், நூல்வழக்கால் 'கிராமணிகள்' என்னும் பெயர்பபதமே சரியானபெயர்ப்பதம என்றும, 'கிராமன்னியாள்' எனபது நூதனப்பாணிபபுப்பதம என்றும ருசுவாகினறது.

* Dr Winslow.

(iii) அங்கிலேய வித்துவானான இரட்டிலர் ஆசிரியர்* எழுதிய அகராதியில் 'கிராமம்' என்கிற பெயருக்கு அடியில் 'கிராமணி' என்கிற பெயர்பதம் வருகிறது. இந்நூற் பிரகாரம் 'கிராமணி' என்னும் பெயர்பதத்துக்கு

1 Headman of a village, கிராமத்தலைவன் எனவும்,

2. Chief or headman among the Shanar, சான்றோர்குல பிரபு, சான்றோர்குலத்தலைவன் எனவுந்தாற்பரியமாம்

ஆனதால் நூல்வழக்கில் 'கிராமணிகள்' என்னும் பெயர்ப்பதமே சரியானபெயர்பதம் எனவும், 'கிராமனியாள்' என்பது நூதனப்பிரணிப்புபதம் எனவும் ருசுவாகின்றது.

(iv) கொரைஞ்சூர் கந்தசுவாமி உபாத்தியாயரால் இயற்றப்பட்டு, சென்னைகலாநிதி அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப் பட்ட ஒருசிறுநூலிருக்கிறது. அந்நூலுக்குப் 'பவளபுரி வெங்கடசாமி கிராமணியார்பேரில அறுபத்துநாலடிச்சிந்து' என்ப பெயர்வந்திருக்கின்றது. இதில் மேற்படி சான்றோர் குலப்பிரபுவுக்கு 'கிராமணி' எனப்பட்டப்பெயர் வந்திருப்பது பிரகாசமாக விளங்குகின்றது.

ஆனதால் நூல்வழக்கில 'கிராமணிகள்' என்னும்பெயர்ப்பதமே சரியானபெயர்பதம எனவும், 'கிராமனியாள' என்பது நூதனப்பிராணிப்புப்பதம் எனவுந் தீர்க்கமுற ருசுவாகின்றது.

(v) சாலிவாகனசகாப்தம், 1255லும, 1514லும் உருக்கிவார்க்கப்பட்ட சித்திரவெழுத்துத தாமிரசாதனங்கள் இரண்டிலுந் தொண்டைமண்டலத்துச் சான்றோர்குலத்தவர்களைச் சுட்டிப்பேசும்போது அவர்களுக்குப்பட்டப்பெயர் 'கிராமணிகள்' என்றேகண்டிருக்கிறது. இதினால் இதற்கு 541 வருடங்களுக்குமுன்னும, 282 வருடங்களுக்குமுன்னும 'கிராமணிகள' என்கிற பட்டப்பெயர் இயல்புப்பெயராக வந்திருப்பது தெரியவருகின்றது. மேற்படி தாமிரசாதனப்பட்டயங்களால், கிராமணிகள' என்னும் பெயர்ப்பதமே சரியான பெயர்ப

* Dr. Rottler.

பதம் எனவும், 'கிராமமணியான்' என்பது சுத்தமனோரதப் பாணிப்புப்பெயர் எனவும் தெளிவாக ருசுவாகிறது.

(vi) 'கிராமணி' எனனும் பூர்வசுராகுலப்பட்டப்பெயர் சுராகுலப்பிரபுக்களுக்கும், சிறப்புவகையால் இந்திரமகாராஜனுக்கும் இடப்பட்டுப் பூர்வமுதல் வழங்கிவந்திருக்கின்ற பட்டப்பெயர்களிலொன்றும் வேறன்றெனில்,

(1) 'கிராமணி' எனனும் பெயர்ப்பதரு சமஸ்கிருதப்பதம். கிரந்தத்தில் இந்தப்பட்டப்பெயர் "(கிரா)மணீ:" என வந்து வழங்குகின்றது. அமரகோஷம் என்னும் சமஸ்கிருதநிகண்டில்,

"(கிரா)மணீ:" எனனும் பெயருக்கு (a) சிரேஷ்டன், (b) கிராமாதிபதி எனத் தாற்பரியங் கூறியிருக்கின்றது. ஆனதால், சாணுரோர்குலத்தவர்களுக்குக் 'கிராமணி' என்னும் பட்டப்பெயர் 'கிராமாதிபதி' என்னுங் கருத்திலவந்துவழங்குகிறது. அன்றியும், 'சுரகிராமணி' என்னும்பெயர் சமஸ்கிருதநூல்களில் இந்திரமகாராஜனுக்கு ஒருசிறந்த பட்டப்பெயராக வந்துவழங்கியிருக்கின்றது. 'சுரகிராமணி' என்பதற்குச் 'சுராகுலத்தவர்களாகிய தேவர்களுக்கு அதிபதி' என்பதுகருத்தாம். அது 'தேவேந்திரன்' என்னும்பொருள்கொண்டு வந்திருக்கிறது. இந்திரன் என்பதற்கு அரசன் என்பதுபொருளாம். ஆனதால்,

சுரகிராமணி = சுரபதி
= தேவேந்திரன் என்றுபொருளாம்.

(2) சாதககாலங்காரம், உச்சபலன், 5-வது கவி.

"உள்ளதொரு கிரகமுச்சமேவிற் கிராமணியாம்,
உபயமுச்சம்பெறில் பலஊர்க்கிராமணியுமாவன்,
தெள்ளியதோரொருமூன்றுகிரகமுச்சமானால்
செங்கோன் மன்னவனுக்குச் சிறிதவனிபுப்பன்,
நள்ளியதோரீரிரண்டு கிரகமுச்சமானால்
நல்லொருமண்டலந்தனக்கு நாயகனேயாவான்,
புள்ளிசெறியோரைந்து கிரகமுச்சமானால்
பூலோக நாயகனுமெனப் பலன்கள் புகல்வர்."

தாற்பரியவுரை

சாதகங்கள் கனிக்குஞ்சோதிடாசன் பன்னிரண்டு இராசிக ளாயுமவைகளது, ஜெனனலக்கினமாதி முதற்கிரகங்களை அடைக் கையில், கிரகநிலைகள் நட்பு, ஆட்சி, உச்சம், பகை, நீசம் என ஐந்து நிலைகளைப்பெற்று நிற்கும். இந்தக்கவியில், உச்சராசியில் ஒருகிரகம்நிற்கில் ஒருகிராமத்துக்குக் கிராமணியாவான் என்றும், இரண்டு கிரகங்கள்நிற்கில், பலவூர்க்கிராமணியாவான் என்றும், மூன்றுகிரகங்கள்நிற்கில், சிற்றரசனாவான் என்றும், நான்குகிரகங்கள்நிற்கில் மண்டலமென்னப்பட்ட ஒருபெரு நாட்டுக்கு நாயகனாவான் என்றும், ஐந்துகிரகங்கள்நிற்கில், உலகத்தையொருகுடைக்குள் அடக்கியாளும் பூலோகநாயகனாகிய சக்கரவர்த்தியாவான் என்றுங் கூறியிருக்கின்றது இதிற் பூர்வ அரசாகுலப்பட்டப்பெயர்கள் கிரமமாக உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன அவைவருமாறு

a ஒருவூர்க்கிராமணி,
b பலவூர்க்கிராமணி,
c சிறுநாடாள்வோன்,
d மண்டலநாயகன்,
e பூலோகநாயகன்.

ஆனதால்,

ஒருகிராமம் ஆள்பவனுக்கு ஒருவூர்க்கிராமணி என்றும், பலகிராமம் ஆள்பவனுக்கு பலவூர்க்கிராமணி என்றும், சிறுநாடு ஆள்பவனுக்குச் சிற்றரசன் என்றும், சோழ மண்டலம் பாண்டிமண்டலம் சேரமண்டலம் ஈழ மண்டலம் முதலான மண்டலங்களைத் தனித்தனியேயாளுஞ் செங்கோல்மன்னராகிய சோழநாயகன் பாண்டி நாயகன் முதலானவர்களுக்கு மண்டலநாயகர் என்றும், உலகத்தையொருகுடைக்குள் அடக்கியாளும் மன்னனுக்குப் பூலோகநாயகன் என்றும் பெயர்கள்வந்து வழங்கியிருக்கின்றன

ஆதிகாலத்தில் சுராகுலபபிர்வார்களாயத் தொணடைமண டலததில்வந்து குடியேறி அதிற்செஙகோறசெலுத்திய சான ரோாகுலப பிரபுககள், செஙகோலமனனாகள முதலான பெ ரியோாகள சுராகுலததவாகளுககுள்ளே வழஙகியபிரகாரம 'கிராமணிகள், நாயகர்' எனகிற பட்டபபெயாகள பெறறு வந்தனா. சுராநாட்டில, ஒருகிராமம ஆளபவன ஒருவூாக கிராமணி எனவும, பலகிராமஙகள ஆளபவன பலவூாககிரா மணி எனவும, சுராநாடுமுழுவதும ஆள்பவன சுரகிராமணி சுரபதி சுரேநதிரன சுரநாயகன எனவும பெயாபெறறிருநத னர் அதுபோலவே, தொணடைவளநாட்டில, ஒருகிராமம ஆளபவன ஒருவூாக்கிராமணி எனவும, பலகிராமஙகள ஆள பவன பலவூர்ககிராமணி எனவும, நாட்டஙகளும ஆளபவன தொணடைமண்டலாதிபதி தொணடைமணடலநாயகனதொ ண்டைமண்டலேந்திரன எனவும பெயர்பெற்றனா.

ஆனதால், கிராமணி எனகிறபட்டபபெயா சானறோர்குலத் தவாகளுககிருபபதால், இநதக்கிராமணி எனகிறபட்டபெ யரையுடைய சானறோாகுலததவர்கள சுராகுலசசத்திரியக் கிளைபபிரிவாாகள் எனபதறகுச் சந்தேகமிலலை.

(3) கமபராமாயணம், உததரகாண்டம், இலஙகையழி த்தபடலம, 76-வது கவி.

"பாடுகந்தருவக்குலப்பாவையைக
கேடில்கிரதிக்கிராமணிபெற்றிடந்
தேடிமாமணிதெய்வவதியியை
நாடிமற்றவனனமணஞசெய்தனன."

இந்தககவியில், ஏதிஎனப் பெயர்கொண்ட அசுரராசன் பே ரனும, வித்துகேசனபுததிரனுமாகிய சுகேசனெனகிறவன சுரா குலககிளைபபிரிவாருள ஓா கிளைப்பிரிவினராகிய கநதருவாகு லத்தில் 'கிராமணி' எனப பட்டபபெயாபெற்ற ஓாதிபதியி னுடைய புத்திரியாகிய 'தெயவவதி' எனபவளை மணமபுரிந் தனனெனக் கூறியிருககின்றது. இஙஙனம கூறியிருககிற

பிரகாரஞ் சுராகுலத்துப்பிரபுக்களுக்குக 'கிராமணி' என்னும பட்டப் பெயருண்டு என்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது. ஆனதால், 'கிராமணி' என்னும் பட்டப்பெயரை நாளது வரையினும் இடையறாது பெற்றுவந்திருக்கிற சான்றோர்குல க்கிளைபபிரிவார்கள் சுராகுலசசத்திரியக்கிளைப்பிரிவார்கள் என்பதற்குச்சந்தேகமே யில்லை. ஆகவே, 'கிராமணியாள' என்பதலல, 'கிராமணிகள' என்னும்பெயரே சரியான சான்றோர் குலபபூர்வபபட்டப்பெய ரென்பது ஐயமறத்தெளிவாகின்றது

(VII) சான்றோர்மரபுஎன்னும நூலில், 55-வது பக்கத்திற்கண்டிருக்கிற கவிவருமாறு:

"அறுபத்துமூவர்தனிலொருவரானோர் கயிலை
யாதிசிவனமைந்தனானோர்,
அம்பிகைபராசத்தியாராதனைக்காக
அவனிதனில்வருவதானோர்,
மறுவைநதமெய்ததவக்காந்தமாரிஷிமனது
மகிழுவருசிஷ்யரானோர்,
மாதுபத்திரகாளி மணிமந்திரவுபதேசம
வளருத்தற்கிடமதானோர்
குறையற்றசங்கிராசாரியார் தனமனக்
குறைதீர்த்தகுருவுமானோர்,
கொங்கையமுதுண்ணனுமுன எவருக்குமமுதுதவு
கோதில்மாதாவுமானோர்,
நறையுற்றஇஞ்சிலெழுநூற்றலைவரானோர்சொல்
நற்றொண்டைநாட்டில்மேவும,
நதிபதிகிராமணிகள் அதிகுலசிரோமணிகள
நதிகுலகிராமணிகளானோர்."

இந்தக்கவியில்,மேறபடி தொண்டைவள நாட்டுச்சான்றோர குலத்தவர்களுக்கு "கிராமணிகள" எனப் பட்டப்பெயர்வந்திருப்பதுகண்டுகொள்க.

இந்தப்பிரகாரம், உலகவழக்கிலும், நூல்வழக்கிலும், தாமிரசாசனங்களிலும வருகின்றபடி, 'கிராமணிகள்' என்னும

பெயரே மேற்படி குலத்தவர்களுக்குரிய சரியானபட்டப்பெ
யரென்று ருசுவாகின்றது.

II. 'கிராமணியாள்' என்னும்பெயர்ப்பதம், ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் வேண்டுமென்றே பகைத்திறத்தால் நூதனமாய்ச்சிருட்டித்த மனோரதப்பாணிப்புப்பெயர்ப்பதமாம். இந்தப்பெயர்ப்பதமும், அதன் தாற்பரியமும் மேற்படி நூலாசிரியருக்குத்தான் தெரியவேண்டியது. அவர் 'கிராமணியாள்' என்பதற்கு 'கிராமங்களுக்குப் புறம்பானவர்கள்' என்றுதாற்பரியங்கூறித் தூஷித்திருக்கிறார். இதுவும் மேற்படி நூலாசிரியர்மீது குற்றமாகின்றது. அவர் கூறியிருக்கிற தாற்பரியவுரையின்படிக்கு,

கிராமணிகள்=கிராமணியாள்

=கிராமங்களுக்குப்புறம்பானவர்கள்

என்றாகும்.

இது எவருடையபுத்திக்கும் எட்டாதகருத்து. அவர் ஒருவருடைய புத்திக்கே எட்டியது. இது அவருடைய மண்டையிலுதித்தகருத்தானதினாலே, புத்திமான்கள் யாவரும் மிகுபிரமிப்புடன் அதிசயித்து அவரைப்பார்த்து வியப்படையக்கடவர்கள்.

இது நிற்க, 'கிராமன்னியாள்' என்னும்பெயருக்கு ஒருமைப்பெயர் 'கிராமன்னி' என்பதாகவேண்டும். 'கிராமன்னி' ஒருமைப்பெயராயின், பன்மைப்பெயர் 'கிராமன்னிகள்' என்றுவரவேண்டியது. அப்படியாயின், 'கிராமன்னி' என்னும்பதம் (=கிராமம்+அன்னி) என இரண்டு மூலபதங்களாகப்பிரிகின்றது. இவைகளில் 'அன்னி' என்பதற்குப் பொருளென்னவோ புத்திமான்களே சொல்லட்டும். ஆகவே, 'கிராமன்னியாள்' என்னும் பெயர்ப்பதம் யாதொரு இயற்கையான அர்த்தசார மில்லாத வெட்டிப்பதமாம். வெட்டிப்பதங்கள் உண்டுபண்ணுவதில், மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் வெகுவல்லவர், மிகுசமர்த்தர். ஆகையினாலே, 'கிராமன்னியாள்' என்னும் பெயர்ப்பதம் மேற்படி நூலாசிரியர் மண்டையில் முளைத்த சுத்தவம்பான வெட்டிப்பதமாகும். அது சுத்த சூனியத்திற்குச் சமமாம்.

III. 'கிராமணிகள்' என்னும்பதம், 'கிராமணியான்' என்னும்பதத்துக்கு மரூஉவாகவந்து வழங்குகிறதென்று மேற்படி நூலாசிரியர் எழுதியிருக்கிறார். இவருடைய இலக்கண விதிகளெல்லாந் தலைகீழாகப்பாய்கின்றன. அவருடைய மண்டையிலூறியதெல்லாம அவருக்கு இலக்கணவிதிகள்போல விளங்குகிறது.

மேலேப்பிரகரணங்களிற் கூறியிருக்கிறபிரகாரம, ஜாதி சங்கிரகசாரநூலாசிரியர் 'சாணூர்' என்னும்பெயரினின்று 'சானறூர்' என்னும்பெயரும, 'கன்னு' என்னுமபெயரினின்று 'கன்று' என்னுமபெயரும், 'குண்ணு' என்னுமபெயரினின்று 'குன்று' என்னுமபெயரும, மரூஉமொழிகளாகவந்து வழஙகுகிறதென்று கூறியிருக்கிறதுபோலவே, இந்தக 'கிராமனனியான' என்னும் பெயரினின்று 'கிராமணிகள்' என்னுமபெயரும மரூஉமொழியாக வந்திருக்கிறதென்று இவ்விடத்திலும கூறியிருக்கிறா. இலக்கணவித்துவானகள் இவருடைய இலக்கண அறிவுத்திறமையைப்பாரா்து வியப்புறக்கடவர்கள்.

இலக்கணவிதிப்பிரகாரஞ்சொல்லவேண்டுமேயாயின, 'சான்றூா' என்னும பதத்தினின்று 'சாணூா' என்னும பதமும, 'கன்று' என்னுமபதததினின்று 'கண்ணு' என்னும பதமும, 'குன்று' என்னுமபதத்தினின்று 'குண்ணு' என்னுமபதமும், மரூஉமொழிகளாகவந்து வழஙகுகிறதென்று சொலலலாம.

ஆயினும, 'கிராமணிகள்' என்னுமபதத்தினின்று 'கிராமணியான்' என்னுமபதம மரூஉமொழியாக வந்திருக்கிறதென்றுவது, 'கிராமணியான' என்னுமபதததினின்று 'கிராமணிகள்' என்னும்பதம மரூஉமொழியாக வநதிருக்கிறதென்றுவது, ஒருபோதுஞ் சொல்லுதற்கிடமில்லையே. இடமிருக்குமேயாயின், மேற்படிநூலாசிரியர் தாமே விதி கூறிக்காண்பிக்கக்கடவர்.

இது மேலேப்பிரகரணங்களில் எடுத்துரைத்திருக்கிற பிரகாரம 'சௌண்டிகர்' என்னும்பதத்துக்குச 'சாணூா' என

பது மனுஉமொழியாயிற்றென்று அவர் கூறியிருப்பதுபோ லிருக்கின்றது.

இவைகளையெல்லாம் ஒருங்கேதிரட்டிப் பார்வையிடும்போ து, 'கிராமணிகள்' என்னும்பெயர் தொண்டைவளநாட்டுப பூர்வ தமிழ்ச்சத்திரியகுலத்தவர்களாகிய சானறோர்குலதது மேனமககளுக்குக் கொடுக்கபபட்ட சிறந்தபட்டப்பெயா என றும், இது சூராகுலத்துபபிரபுக்களுககுரிய பட்டப்பெயரான மையால் மேற்படி சானறோாகுலததவாகள சூராகுலத்துச சத திரியககிளைப்பிரிவார்கள் என்றும், 'கிராமனனியான்' என பது மேறபடிநூலாசிரியா மனுபாவனையிலுற்பத்தியான நூதனபபாணிபபுபபதமென்றும நிசசயமாய்த தெரியவரு கின்றது.

இனி ஆருவது பிரகரணத்தில் அரசர்குலததவர்களுககுரிய சிறந்தபட்டப்பெயராகிய 'நாடான்' என்னுமபெயரும, அந் தபபெயருடன் ஒருபொருளில்வந்து வழங்குகின்ற மற்றப பெயாகளும், தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலததவர்களுககுரிய பூர வபபட்டபபெயர்கள என விபரபபடக்கூறுவோம்.

~~~~~~~~~~

ரு. பிரகரணம்.

தமிழ்ச்சத்திரியகுலபபட்டப்பெயராகிய 'நாடான' என்னும்பெயரும, அந்தப்பெயருடன ஒருபொருள கொண்ட மற்றப்பெயர்களும, தமிழ்நாட்டரசர்குலத் தவர்களுக்குரிய பூர்வபபட்டப்பெயாகள எனககூறு கின்றது.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலில், சான்றோாகுலத்தவர்களுக்குப் பூர்வகாலமுதல் வந்திருக்கின்ற சிறந்தபட்டப்பெயராகிய 'நாடான்' என்னும் பெயருக்குத் தப்புத்தாற்பரியங்கூறி யிருக்கிற காரணத்தையிட்டு, 'நாடான்' என்னும் பட்டப் பெயரையன்றி இந்தப்பெயருடன ஒருபொருள்கொண்ட பட் டபபெயர்களாக வழங்கிவருகின்ற, 'நாட்டான், நாடன்' என
~~~~~~~~~~

னும் பெயர்களையும், 'நாட்டாளவான், நாடாள்வான்' என னும் பெயர்களையும், ஒருசேரத்திரட்டி இவைகளைந் தாற்பரியங் கூறி, தப்பையொழித்து, நிசதத்தைநிறுத்தும் நியாயங்களை கூறுதல்செய்வோம்.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலில், 389-வது பக்கத்தில் பலர்பால் விகுதியிற் கூறியிருக்கின்ற 'நாடார்' என்னும் பதத்தை இங்ஙனம் ஆண்பால்விகுதியில் 'நாடான்' என வைத்துவிபரிப்போம்.

மேற்படி நூலாசிரியர், 'நாடான்' என்னும் பெயர்ப்பதத்திற்கு 'மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில் நாடாதவன்' எனத் தாற்பரியம் கல்பித்து தமது மனோரதப்பிரகாரம், 'நாடான்' என்னும் பெயருக்கு 'நாடாதவன்' எனத்தாற்பரியங் கூறியிருக்கிறார். ஆயினும் முன்அடை பின்அடையின்றி, 'நாடான்' என்னும்பதம் தனிநிலைப்பதமாய்நிற்க, அதற்குப் பொருளிலொத்ததாகக்கூறிய 'நாடாதவன்' என்னும்பதத் திற்கு ஒருமுழநீளத்தில் முன்அடைசேர்த்து 'மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில் நாடாதவன்' எனத்தாற்பரியம் எழுதியிருக்கிறார். 'மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில்' எனகிற அடைவாசகம் தாற்பரியப்பதத்துடன் சம்பந்தப்பட்டு நிற்கின்றது இந்த நீண்டதொடரடை இவருக்கு எங்ஙனம் அகப்பட்டதோ யாம் அறிகிலம்.

'நாடான்' என்னும்பதம் மேற்படி நூலாசிரியர் கருத்தின்படிக்கு, நாடு (=விருப்பு) என்னும் வினைமுதலடியிற்பிறந்த எதிர்மறை ஆண்பால் வினைமுற்றாகும்; அல்லது எதிர்மறைவினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயராகும். மேற்படி நூலாசிரியரோ 'நாடான்' என்னும்பதத்தை வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயராகக்கொண்டு 'நாடாதவன்' எனத்தாற்பரியம் பண்ணியிருக்கிறார். அப்போது 'நாடாதவன்' என்பதற்கு 'விரும்பாதவன்' என்று அருத்தமாகும். 'விரும்பாதவன்' என அருத்தங்கொண்டுவருகிற 'நாடாதவன்' என்னும் பதத்தின் அர்த்தசாரத்தை விரித்துத்தெளிவுபடக்கூறுதற்கு

நாடி அடைமொழிதேடியவர் அதினகருத்தைத்தெளிவிப்பதற்கு இயற்கையாய் வேண்டாத அடைகூறியிருக்கிறார்.

'நாடான' என்னும்பதத்தினகருதது மாறுககருககு விளங்குதோ அல்லவோ என நிச்சயித்தறியவிரும்பிய ஆசிரியனொருவன மேற்படி மாணுக்கரைப்பார்த்து, என்னத்தை நாடான (=நாடாதவன)? என வினவி அடைசேர்த்துரைத்துக் கருத்தைத்தெளிவிப்பது ஆசிரியனுககு இயற்கை இவ்வாறு வினவினால், அதற்குவிடையாக,

பூலோகவினபத்தை }
வீட்டை } நாடான (=நாடாதவன்)
இனசனத்தை }

என்பதுபோலொத்த ஒரு அடைசேர்த்துக்கருத்தைத்தெளிவிபபது இயல்பாகும். இவ்வாறு இணங்கிய அடைகூறாமல், கருததிற்கு இசையாததும, கருத்தைநிறைவாக்காததுமான அடைசேர்த்து "மேலோாவசிக்கும்நாடுகளில் நாடாதவன" எனக் கூறியிருக்கிறா நூலாசிரியர்.

இதனகருத்தை நிறைவாககுதற்கு இரண்டுவினுக்கள்வினவி இயற்கைபபதங்களை வருவித்துச்சேர்க்கவேண்டும். அந்தபபடிக்கு 'மேலோாவசிக்கும் நாடுகளில்' என்னத்தைநாடான (=நாடாதவன)? எனவினவின, 'மேலோர்வசிக்கும நாடுகளில் மேன்மையை நாடான' எனபதுபோலொத்த விடை ஏற்கும. பினனும் மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில என்னசெய்யநாடான (=நாடாதவன்)? என வினவின், 'மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில் சண்டைசெய்யநாடான' எனபதுபோலொத்த விடைஏற்கும்.

இது மேற்படிநூலாசிரியர் கருத்தேயாயின், 'மேலோர்வசிக்கும்நாடுகளில் மேன்மையைநாடாதவன்' என்றாவது, 'மேலோர்வசிக்குமநாடுகளிற் சண்டைசெய்யநாடாதவன்' என்றாவது தாற்பரியம எழுதவேண்டும. இவ்வகைத்தாற்பரியம அதில் அமையவில்லை.

இப்படியிருக்க, 'மேலோர்வசிக்கும்நாடுகளில் நாடாதவன' என்று மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் எழுதி

யிருக்கிற தாற்பரியத்தைக்கூர்ந்து யோசித்துப்பார்க்கும்போது, இதனுள அவருடைய இயற்கையான மனசகருத்து வெளியாகின்றது. எவ்வாறெனில, மேற்படி நூலாசிரியருக்கு, 'நாடான்' எனனுமபதம் 'நாடு (=விரும்பு)' என னும் வினை முதலடியினின்று பிறந்து 'நாடாதவன (=விருமபாதவன)' எனத்தாற்பரியம் பெற்றுவரும் எனவும, மேற்படி 'நாடான்' எனனும்பதம 'நாடு (=தேசம்)' என னும்பெயரடியிற்பிறந்து 'நாடான (=அரசன்)' எனத தாற்பரியம்பெற்றுவரும எனவும, தனகுணர்ந்தவரானதினு லும, 'நாடான' எனற சான்றோர்குலத்துச் சிறந்தபட் டபபெயரானது 'நாடு (=தேசம்)' என்கிற மூலபததி னினறு பிறந்தபெயரெனறே தெரிந்தவரானதினுலும், அவா 'நாடான' எனனுமபதத்துக்குத் தாற்பரியங் கூறபபுகுந்த போது, முனபினயோசியாமல் 'மேலோர்வசிக்கும் நாடு களில நாடாதவன' எனக்கூறிவிட்டார். ஆனதினுலே, 'மேலோாவசிக்குமநாடு' எனனுந்தொடர்மொழியிலடைமந்திருக கினற 'நாடு (=தேசம்)' எனனும மூலபதத்தினினறு 'நாடான' என்னும பெயர்பபதம் பிறந்திருபபது அவருக்கு உள்ளுககுள்ளாகத் தெளிவுறத்தெளிந்த உண்மை எனபதற குச சந்தேகமில்லை.

இந்தபபிரகாரம, மேற்படி நூலாசிரியர் நினையாதவண் ணம, தமதுமனோரதபபடிக்கு எழுதியிருக்கிற அடைவாசகத் தில், 'நாடு (=தேசம)' எனறுருபததனை அதனுள திணித்துவைத்திருக்கிருர். ஆகவே 'நாடான' எனனும பதம நாட்டுடன் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது அவர் மனதுககே தீர்க்கமுறத்தெரிந்த சத்தியம் எனபதற்கு ஐயமேயில்லை. அவ்வாறு அவருககுந்தெரியாதிருக்குமேயாயின், 'நாடான் (=நாடாதவன்)' எனனும பெயர்ப்பதத்துக்கு அடைதேடிய வர் மேற்படிவினைக்கு இயல்பாக இணங்கததக்க சொற்களைச் சேர்த்து,

'இரையைநாடாதவன்,'
'புண்ணுக்கைநாடாதவன்,'

'கத்தரிக்காயைநாடாதவன,
'பாவஞ்செய்யநாடாதவன,'
'சண்டைபண்ணநாடாதவன,

என அடைசேர்த்து மேற்படிவினையின் கருததைத்தெளிவிக்கலாமே. இவ்வாறுதெளிவுகூறாமல், 'மேலோர்வசிக்குமநாடுகளில்' என அடைசேர்த்திருபபதனாலே, 'நாடான' என்னும பெயர்ப்பதத்துக்கு அவர்தாமே நமக்கு மூலபதமும தாற்பரியவுரையுங் கூறிக்காட்டியதுபோலிருக்கின்றது ஆனதால், 'நாடான' என்னுமபெயர்பபதததுககு 'நாடு (=தேசம)' என்பது மூலபதம எனவும, 'நாடான' என்னும பெயர்பபதத்துக்கு 'மேலோர்வசிக்கும நாடாள்பவன்' என்பது தாற்பரியம எனவும் நமக்கு அவர்தாமே சொல்லித்தந்திருப்பதுபோலிருக்கிறது.

இந்தக்கருத்தினபடிக்கு, 'நாடான்' என்னுமபெயருக்கு,

'நாட்டுடன சம்பந்தபபட்டவன,'
'நாட்டுக்குரிமையுடையவன,'
'நாடாளபவன' என்பதுகருத்தாகும.

ஆனதால், 'நாடான' என்னுந்தமிழ்ச்சந்திரியகுலபபட்டப்பெயருககுத் 'தேசம்' என அருத்தங்கொள்ளுகின்ற 'நாடு' என்னுமபதம் மூலபதமாகும. இபபடியிருப்பதினால், நாம இங்ஙனம,

I. நாடு (=தேசம்) என்னும்பெயர்ப்பதத்தினின்று பிறந்துவந்து வழங்குகின்ற 'நாடான' என்னும்பெயர்பபதத்திற்குச் சரியானதாற்பரியம் இன்னதென்றும்,

II. 'நாடான்' என்னும் பெயர்ப்பதத்தோடு இயல்பாகக் கூடிவருகின்ற அடைமொழிகளால் அதின்கருத்து இன்னதென்பது தெளிவுற விளங்குகின்றதென்றும்,

III. 'நாடான்' என்னும்பெயர் இன்னகுலத்தவர்களுக்குப் பட்டப்பெயராக நூல்வழக்கிலும், உலகவழக்கிலும் வந்து வழங்குகின்றதென்றும், இங்ஙனம் விபரப்படப்பார்க்க வேண்டியது.

ஆயினும் இந்த மூன்றுவிஷயங்களேயும் முறையே எடுத்து விரித்துரைப்பதற்கு முன்னதாக, மேற்படி ஜாதிசங்கிரக சாரநூலாசிரியர் இதிற்காண்பித்திருக்கிற யுக்திக்குறைவை இங்ஙனஞ் சற்றுவிபரப்படக் கவனித்துப்பார்ப்போம்.

(i) நாடு (=தேசம்) பெயர். இந்த மூலப்பெயர்ப்பதத்தினின்று 'நாடான' என்னும் பெயர்ப்பதம் பிறந்துவந்திருக்கின்றது. ஆனதால், 'நாடான்' என்பதற்கு, 'நாட்டையுடையவன்' என்று கருத்தாம்.

(ii) நாடு (=விரும்பு) வினை. இந்த மூலவினைப்பதத்தினின்று 'நாடான' என்னும் எதிர்மறைவினையாலணையும் பெயர்ப்பதம் பிறந்திருக்கின்றது. ஆனதால், 'நாடான' என்னும் வினைப்பெயர்ப் பகுபதத்திற்கு, 'நாடாதவன் (=விரும்பாதவன்)' என்பது பொருளாகும்.

மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ, மேலேகாட்டியிருக்கிறபடிக்கு, வேண்டுமென்றே, பெயர்ப்பதமாகிய நாடு (=தேசம்) என்பதை மூலபதமாக எடுக்காமல், சரசம்பேசுகிறவர்களுக்கொப்பந்தம, நாடு (=விரும்பு) என்னும் வினைப்பதத்தை மூலபதமாகக்கொண்டு மேற்படி பெயர்ப்பகுபதத்தைப் பிறப்பித்து, 'நாடாதவன்' எனத் தாற்பரியம்பண்ணியிருக்கிறார்

'நாடு' என்னும்பதம் உபயார்த்தமானபதம். இதுபோலான உபயார்த்தபபதங்களிற் சிலவற்றைத் திருஷ்டாந்தங்களாக இங்ஙனம் எடுத்துக்கூறுவோம்.

சரசக்காரர்களாகிய வாலிபர்கள் கூட்டமிட்டுக்கொண்டு, சக்கந்தவார்த்தைகள்பேசிச் சிரித்து மகிழுமிடங்களில், ஒருவருடனொருவர் பேசும் பேச்சுகளில் உபயார்த்தப்படத்தக்க மொழிகள் அகப்பட்டால் சும்மாவிடார்கள். அந்த மொழியை யுரைப்பவன் நினைத்தகருத்து இன்னதென்று தெரிந்திருந்தும், அதையொழித்துப்பேசியவன் நினையாத மற்றொருகருத்தை நகைப்புடன் வெளிப்படக்கூறிச் சிரித்து மகிழ்வதுண்டு. இவ்வாறு உபயார்த்தப்படத்தக்கமொழிகளிற்

சிலவற்றை இங்ஙனந்திருட்டாந்தங்களாக எடுத்துக்காண்பிப போம. அவைவருமாறு:

(i) தேரான்.—இது 'தேர்' எனனும் மூலபதத்தினின்று பிறந்த உபயார்த்தப்பதம.

(a) தேர் (=இரதம்) பெயர். ஆனதால், 'தேரான்' எனபதற்குத் 'தேரையுடையவன்' என்பதுகருத்தாம்.

(b) தேர் (=ஆராய்) வினை. ஆகவே, 'தேரான' என பதற்கு 'ஆராயாதவன' எனபது பொருள்

(ii) பாரான்.—இது 'பார்' எனனும மூலபதத்தினின்று பிறந்த உபயார்த்தப்பதம:

(a) பார் (=பூமி) பெயர். ஆனதால், 'பாரான' என பதற்கு, 'பாரையுடையவன் (=பூமிககுடைய வன்)' என்பது கருத்தாம.

(b) பார் (=காண) வினை. ஆகவே, 'பாரான்' எனபதற்குப் 'பாராதவன (=காணுதவன)' எனபது பொருள.

இதுபோலவே, அடையான, உறியான, உடையான, தறியான முதலான் உபயார்த்தமொழிகளையும எடுத்துபபிரித்து உபயார்த்தப்படுத்திக கண்டுகொள்க. உபயார்த்தங்கொள்ளுகினற பதஙகள் இருவகைக்கருத்துககொள்ளும். பேசுகிறவன ஒருகருத்தை யமைத்துச்சொல்ல, மற்றவன வேண்டுமென்றே மற்றொருகருத்தை எடுத்துக்கூறிசசிரித்து மகிழவே, அங்ஙன மிருப்பவர்களெல்லோரும கெக்கட்டமிட்டு நகைபபார்கள். நகைத்துப்பழித்தலே அதினபயன. உண்மை தோனறபபேசி யகமகிழ்தலே நிசவினபம். விகடப்பேச்சுபபேசிச் சிரித்தல் பேய்த்தனமாகும். பேசும்பொருள் கனங்கொண்ட பொருளாயின், அவ்வகைப்பேச்சினுள்ளே விகடப்பேச்சுப்பேசுதல் நகைப்புக்கல்ல வெறுபபுக்கேதுவாம.

மேற்படி நூலாசிரியர் எடுத்துப்பேசுகினறபொருள் விளையாட்டுபபொருளல்லவே. இது விளையாட்டுப்பொருளல்லாத

தால் இதுவும் அவர்மீது குற்றமாகின்றது. அவர் 'நாடான்' என்னும பட்டபெயருக்கு 'நாடாதவன்' எனபொருள் கூறுகிறார். இது மோடனததாற்பரியம எனபதற்கு இங்ஙனம் ஒரு உதாரணம எடுததுரைபபோம.

அருணாசலபுராணம்,* வச்சிராங்கதபாண்டியனசருககம், 40-வது கவி:

"வேழமும்பரியுந்தேரும வீரருஞ்சுவடுநாடிச்
சூழமந்திரிகளோடுஞ் சூழ்ந்தனர் துயரந்தீர்ந்தான்,
தாழையின்கமுகின்காடுந் தவளவானகதிரைத்தீணடும
வாழையுங்காநுமபின்சாற்றினவளர்ந்திடுமவையைநாடான்."

இந்தககவியில், வச்சிராங்கதபாண்டியனுக்கு 'வையைநாடான' எனப் பட்டப்பெயாவந்திருககின்றது. 'வையைநாடான' எனபதற்கு 'வையைநதியாய்நாடாள்வான்' எனபது கருததாம. உரையாசிரியா 'நாடான' எனபதற்கு 'நாடடரசன' எனததாற்பரியம எழுதியிருக்கிறார்.

மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ 'நாடான' என்னும பட்டப்பெயருககு 'நாடாதவன' எனத்தாற்பரியங்கூறியிருககின்றார். அவ்வாறு தாற்பரியங்கூறினால், 'வையைநாடான' என்பதற்கு 'வையைநதியைநாடாதவன' என்றுதாற்பரியமாகும. பாண்டியன வையைநதியை நாடாதவனா? மேற்படி ஜாதிசஙகிரகசாரநூலாசிரியரே சொல்லட்டும புததிமானகள் நடுச்சொலலக்கடவர். ஆகவே, 'நாடான' என்னும் பட்டப்பெயருக்கு 'நாடாதவன்' எனப பொருள் கூறியிருப்பது மோடனத்தாற்பரியமல்லவா?

நாம மேலேசொல்லியிருககிறபிரகாரம் 'நாடான' என்னும் தமிழரசர்குலப்பட்டப்பெயரைக்குறித்து இங்ஙன மூன்றுவிஷயங்களை எடுத்துக்காட்டுவோம. அவைவருமாறு

I. 'நாடான்' என்னும் பட்டபபெயருக்குச் சரியானதாற்பரியம் இன்னதென்றும்,

* Published in A. D. 1842.

II. 'நாடான்' என்னும்பட்டப்பெயரோடு இயல்பாகச்சே ர்ந்துவருகின்ற அடைகளால் அதன்தாற்பரியம் இன்னதென் பது தெளிவுறவிளங்குகிறதென்றும்,

III. 'நாடான்' என்னும்பட்டப்பெயர் இன்னகுலத்தவர் களுக்கு நூல்வழக்கிலும், உலகவழக்கிலும் வந்துவழங்குகிற தென்றும், இங்ஙனம் முறையே எடுத்துக்கூறுவோம். அந்த மூன்றுவிஷயங்களுள்,

I. 'நாடான்' என்னும்பட்டப்பெயருக்குச் சரியானதாற் பரியம் என்னை?

ஒருபதம் உபயார்த்தப்பட்டு வழங்குமேயாயின், உத்தமஆசி ரியர்கள் அவ்விருகருத்தையும் விதந்துகூறி, இந்தவிடத்தில் இவ்விரண்டுகருத்தில் இன்னகருத்து ஏற்குமென்று காட்ட வேண்டுவது அவர்களுக்கு இடற்கையாம். அப்பதம் அடையி ன்றித் தனிப்பதமாக நிற்குமேயாயின், உபயார்த்தங்களிரண் டையும் விபரப்படக்கூறி, சும்மா விட்டுவிடவேண்டியது. ஜாதி சங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ மேற்படி 'நாடான்' என்னும்ப தத்தை நூற்சாரபிற்சொல்லாது, தனிமொழியாக எடுத்துக் கூறியிருப்பதால், அவர் 'நாடு' என்னும் மூலபதத்தை வினை யாகக்கொண்டு, 'நாடாதவன்' என்பதாக அப்பதத்தின் ஒருக ருத்தைத் தெரிவித்தபின்பு, 'நாடு' என்னும் மூலபதத்தைப் பெயராகக்கொண்டு, 'நாடான்' என்பதற்கு 'நாடுடையுடை யவன்' என அதின் மறுகருத்தையும் விளங்கக்கூறாதது யாது காரணமோ அறிவுடையோர் சொல்லக்கடவர். 'நாடு' என் னும்பதம் உபயார்த்தப்படத்தக்கமொழியென்று தமக்குத்தெ ரியாததினாலே இரண்டாவதுகருத்தை மேற்படி நூலாசிரியர் விட்டிருப்பாரேயாயின், அது அவருடைய குற்றமன்று. அப் போது தெரியாமையினால் அதை விட்டுவிட்டாரென்க.

அந்த இரண்டாவது கருத்துத்தெரிந்திருக்க, அதை மறை க்கவேண்டுமென்கிற நோக்கத்தோடு சொல்லாதுவிட்டிருக்கி பாரேயாயின், அது என்னசெய்கையாகுமோ, இதை போர்தாமே நிதானித்துச் சொல்லட்டும்.

மேற்படி நூலில், 389-வதுபக்கத்திற் கண்டிருக்கிறவைக ளைக் கூர்ந்துபார்க்குமிடத்து, 'நாடான' என்னும் பதந் தனிப பதமாகநிற்க, அதனதாற்பரியம் முனபின வருகின்ற அடை வாசகங்களோடு பிணிபட்டுச் சமபந்தித்து நிற்கின்றது. அந் த அடைவாசகங்களைப்பார்க்குமிடத்து, 'நாடான' என்னும் பெயர் கிராமணிகளாகிய சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குரிய பட்டப்பெயர்என்று கண்டிருக்கின்றது ஆனதால, மேற்படி நூலாசிரியர் 'நாடான' என்னும்பெயர் கிராமணிகளாகிய சானறோர்குலத்தவர்களுக்குரிய பட்டப்பெயரென்று தெரிந்த வராய, அந்தப்பதத்துக்கு அர்த்தஞ்சொல்லப்புகுந்திருக்கிறார் அவ்வாறு அர்த்தஞ்சொல்லப்போனவர், மேற்படி 'நாடான' என்னும்பதத்தின உபயார்த்தங்களைத் தெரிவித்து, தாம் எடு த்ததுறைக்கு இன்னகருத்து ஏற்காதெனபதற்குத் தகுந்தநியா யங்கள கூறி, அந்தக்கருத்தை ஒதுக்கிவிட்டு, மற்ற இரண்டா வதுகருத்து இந்த இடத்திற்கு ஏற்குமென்பதற்கேற்ற நியா யங்கள்காட்டி, அந்தககருத்தைத் தமது நூலில் அமைக்கவே ண்டுவது நியாயம. ஆயினும், அவர் அப்படிச்செய்யாதது பெரியோர்கள் கருத்திற்கிசையாது.

இனி 'நாடான' என்னும் பட்டப்பெயர்ப்பதத்திற்கு இயற் கையான தாற்பரியம இன்னதென்று இங்ஙனம் விரித்துரைப் போம.

'நாடான்.'

'நாடு' என்னும் மூலபதத்தினின்று பிறந்துவழங்குகின் ற பகுபதப்பெயர்கள,

> 'நாட்டான, நாடான், நாடன
> நாட்டான் (ம்) வான, நாடான் (ம்) வான'

என்னும ஐந்துபெயர்களுமாம.

இந்த ஐந்துபெயர்களுக்கும், 'நாட்டையுடையவன, பூமி யுடையவன, அரசன்' என்பதுபொருளாகும்.

'நாடு' என்னும மூலபதத்தினின்று இலக்கணவிதிப்பிர காரம் பிறந்த ஆண்பாற்பகுபதம், 'நாட்டான்' என்பது 'நாட டான்' என்னும்பதம் இடைக்குறையால், 'நாடான' என நி

று, பின்புகுறுக்கல்விகாரத்தால் அன விகுதிபெற்று, 'நாடன' எனவாயிற்று. ஆகவே, 'நாட்டான, நாடான, நாடன' என னும இந்த மூன்றுபெயர்களும, ஒருபொருள்கொண்ட மொழிகளாம. இந்த மூன்றுபெயர்களும ஒருபொருட்பெயர்கள எனபதற்குச் சில உதாரணங்கள் இங்ஙனங்கூறுவோம.

(i) கூடு.—இந்த மூலபதத்தினின்று பிறந்து வழங்குகின்றபெயர்கள, 'கூட்டான, கூடான, கூடன' எனபவைகளாம.

அவை 'கூட்டையுடையவன (=உடலன)' என்னும், ஒரு பொருளில்வந்து வழங்குகின்றன. அப்படியாயின, 'நாட்டான, நாடான, நாடன்' என்னும மூன்றுபெயர்களும ஒருபொருளில் வரவில்லையென்று யார்சொல்லுவான ?

(ii) கோடு—இந்த மூலபதத்தினின்று பிறந்துவழங்குகின்ற பெயர்கள, 'கோட்டான, கோடான, கோடன' எனப்வைகளாம்.

இந்த மூன்று பெயர்களும 'கொம்பன' என்னும ஒரு பொருளில்வந்து வழங்குகின்றன. அப்படியாயின, 'நாட்டான, நாடான, நாடன' என்னும மூன்று பெயர்களும் ஒரு பொருளில் வரவில்லையென்று யார்சொல்லுவான ?

(iii) காடு.—இந்த மூலபதத்தினின்று பிறந்து வழங்குகின்றபெயர்கள். 'காட்டான, காடான், காடன' எனபவைகளாம.

இந்த மூன்றுபெயர்களும் 'வனத்தன' என்னும ஒரு பொருளில்வந்து வழங்குகின்றன. அப்படியாயின், 'நாட்டான, நாடான், நாடன' என்னும மூன்றுபெயர்களும் ஒரு பொருளில்வரவில்லையென்று யாரசொல்லுவான ?

நூலவழக்கிலும, உலகவழக்கிலும் 'நாட்டான, நாடான, நாடன' என்னும மூன்றுபெயர்களுக்கும் பொருள் 'அரசன,' எனபதாம். அதுவுமல்லாமல், 'நாடு' என்னும் மூலபதத்தினின்றே 'நாட்டான் (=ழ்)வான' 'நாடான (=ழ்)வான' என்னும் பெயர்களும் பிறந்துவந்திருக்கின்றன. நாட்டான்வன' என்னும் பெயர் இடைக்குறையால் 'நாடான்வான' என வந்து

காலும் நூல்வழக்காலும் தெரிவிக்கக் கருதியிருக்கிறோமென்றுஞ் சொல்லிக்கொண்டதின்பேரில், நீங்கள் உங்கள் குலத்தைக்குறித்துத் தெரிவிக்கக் கருதுகிறவைகளைத் தெரியப்படுத்திக்கொள்ளலாமென்று உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டனர்.

4. சான்றோர்குலத்தவர்கள் செய்தபிரகாரம், பிறகுலத்தவர்களிற் பலகுலத்தவர்களுந் தத்தங் குலநிலைகள் மேற்படி சட்டத்தாற் சரியான தானங்களில் வைக்கப்பட ஏதுவில்லையெனப்தாக மேற்படி கமிட்டியாருக்கு விண்ணப்பங்கள்மூலமாகத் தெரிவித்துக்கொண்டனர். அவர்களுக்கும் அவ்வாறே உத்தரவளிக்கப்பட்டது.

5 இந்தப்பிரகாரம் மேற்படி சட்டத்தாற் குலநிலைப் பூர்வோத்திரங்களைக் கிண்டிக் கிளறிப் பார்ப்பதற்கு ஏதுவுண்டானமையால், புராதனப்பிரியர் ஒருவர் 'சான்றோர் மரபு' எனப் பெயர்கொண்ட நூலொன்றெழுதி, கிறிஸ்தாப்தம் ௲அ௱எ௰க-௵ அச்சியற்றுவித்துப் பிரசித்தஞ்செய்தனர். அந்த நூலில், மேற்படி நூலெழுதியவர் சான்றோர்குலப் பூர்வோத்திரம் இன்னதென்றும், அவர்களுடைய பூர்வவுற்பத்தி ஸ்தானம் இன்னதென்றும், அவர்கள் தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தவர்களென்றும், அவர்கள் தமிழ்நாட்டு அதிபூர்வச் சிவபக்தர்களென்றும், அவர்கள் பூர்வ ஆரியமாகிய தமிழ்ப்பாஷைக்குடையவர்களென்றும், அவர்கள் சுய அரசிழந்த காரணத்தால் மிகு தாழ்வடைதற்கு ஏதுவானார்களென்றும், பதினெண்புராணங்களிலொன்றாகிய பிர-

மிய புராணத்து மூன்றாவது காண்டமாகிய பிரமோத்திர காண்டத்திலடங்கிய சுராபாண்டிய இராசனது சரித்திரத்தால், மேற்படி சான்றோர்குலத்தவர்கள் சுராபாண்டியனென்னப் பெயர்கொண்ட சத்திரிய ரிஷியாகிய காந்தமாரிஷியின் பரம்பரையிலுதித்தவர்களென்றும் பல நியாயங்களைக்கொண்டு தெளிவுகாட்டி எழுதியிருக்கின்றனர்.

இந்நூல் மேற்படி சான்றோர்குலம் தமிழ்நாட்டின் சத்திரியகுலம் என்பதற்கு நன்கு கூறுகின்றது.

6 இப்படியிருக்கிற சமயத்தில், கிறிஸ்தாப்தம் ௲௮௱௭௰௨-ல் 'ஜாதிசங்கிரகசாரம்' என்றொரு நூல் பிரசுரமாயிற்று. அந்தநூல் எழுதியவர் அதில் சான்றோர்குலத்தினரைச்சுட்டி எழுதியிருக்கிறவைகள் பூர்வ ஏற்பாடுகளுக்கும், நாளது இயல்பு வழக்கங்களுக்கும், பெரியோர்கள் யுக்திக்கும், பூர்வநூல்களுக்கும் ஒருவிதத்திலும் பொருந்தாதவைகளாயிருக்கின்றன.

மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசாரநூலில் சான்றோர்குலத்தினரைச்சுட்டி மேற்படி நூலாசிரியர் எழுதியிருக்கிறவைகளில் ஆறு முக்கியவிஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவைகளை முறையே ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விபரித்துரைத்து, நியாயப்பிரயோகத்தால் தப்புகளைப்போக்கி, உண்மையை நிறுத்த முயலுவோம். அந்த ஆறுவிஷயங்களும் வருமாறு:

(i) திவாகரம் மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 50-வது சூத்திரத் தாற்பரியம். ஜாதிசங்கிரகசாரம், 14-வது பக்கம் காண்க.

ழங்குகின்றது.'நாட்டாள் (=ழ்) வான், நாடாள் (=ழ்) வான' எ ன்னும இரண்டுபெயர்களுக்கும்பொருள் 'அரசன்'எனபதாம். ..வைகளுக்கு நூல்வழக்கு இதனடியில் மூன்றாவது விஷயத தை எடுத்துப்பேசும்போது விபரப்படக கூறுவோம்.

II. 'நாட்டான், நாடான், நாடன, நாட்டாள் (=ழ்) வான், நாடாள் (=ழ்)வான்' என்னும் இவ்வைந்துபெயாகளுப அரசாகுலத்தினர்கருரியபட்டப்பெயர்களாம். இந்தப்பட்டப பெயர்களோடு இயல்பாகச் சேர்ந்துவருகின்ற அடைகளாலே யே அவற்றின் கருத்து இனனதெனத் தெளிவுறவிளங்குகின்ற தென்று காண்பிபபோம.

இந்த அரசர்குலப்பட்டபெயர்களை நாட்டுப்பெயாகளோ டும, நகரூர்ப்பெயர்களோடும, ஆற்றுப்பெயர்களோடும், ஆட ர்பெயர்களோடுஞ்சேர்த்துரைப்பது நூல்வழக்கும் உலக றகுமாம. அதறகு இவனனம் உதாரணங்கள் வருமாறு

(i) நாட்டுப்பெயர்களோடு மேறபடி அரசர்குலப்பட்டப யர்கள் முறையேசேர்ந்து வருமாறு:

(1) குருநாடு. இதினின்று,
குருநாட்டான்,
குருநாடான்,
குருநாடன்,
குருநாட்டாள் (=ழ்) வான்,
குருநாடாள் (=ழ்) வான, எனபவைகளும,

(2) கானகநாடு. இதினின்று,
கானகநாட்டான்,
கானகநாடான்,
கானகநாடன்,
கானகநாட்டாள் (=ழ்) வான்,
கானகநாடாள் (=ழ்) வான், என்பவைகளும்,

(3) தமிழ்நாடு. இதினின்று,
தமிழ்நாட்டான்,
தமிழ்நாடான்,

தமிழநாடன்,
தமிழ்நாட்டாள் (=ழ்)வான,
தமிழ்நாடாள் (=ழ்)வான, என்பவைகளும்,

(4) கம்பநாடு. இதினின்று,
கம்பநாட்டான,
கம்பநாடான,
கமபநாடன,
கம்பநாட்டாள் (=ழ்)வான்,
கமபநாடாள் (=ழ்)வான, எனபவைகளும,

(5) குட்டநாடு. இதினின்று,
குட்டநாட்டான.
குட்டநாடான்,
குட்டநாடன,
குட்டநாட்டாள (=ழ்) வான,
குடடநாடாள் (=ழ்) வான, எனபவைகளும,

நாடடுபபெயர்களோடு சேர்ந்து, 'அரசன' என்னுங்கருத்தில வந்து வழங்கியிருக்கின்றன.

இதுபோலவே மச்சநாடு, மலைநாடு, குடநாடு, கொறகைநாடு, காயாம்புளிநாடு, நட்டாத்திநாடு, ஆலிநாடு, முதலான நாடடுபெயர்களோடும மேறபடி அரசாகுலப்பட்டபெயாகளையொட்டிக் கண்டுணர்க.

(ய) நகரூர்பபெயர்களோடு 'நாடான், நாடன்' முதலான பட்டபபெயாகள்கூடி வருமாறு:

திருக்குருகூர். —திருக்குருகூர்நாடான,
திருககுருகூர்நாடன, எனவும்,
சிவகாசி. —சிவகாசிநாடான்,
சிவகாசிநாடன், எனவும்,
ஆறுமுகனேரி. —ஆறுமுகனேரிநாடான,
ஆறுமுகனேரிநாடன், எனவும்,
தென திருப்பதி. —தென்திருபபதிநாடான,
தென்திருபபதிநாடன, எனவும்,

அறுப்புக்கோட்டை.—அறுப்புக்கோட்டை நாடான்,
அறுப்புக்கோட்டைநாடன, எனவும்,
நகரூர்ப்பெயர்களோடு சேர்ந்து, மேற்படி பட்டப்பெயர்கள் 'அரசன்' என்னுங் கருத்தில்வந்துவழங்கியிருக்கின்றன

இதுபோலவே, தண்டபபற்று, படுகைப்பற்று, காயல், தருவை, தெனகாசி, முங்கூடல் முதலான நகரூாபபெயாகளோடும், மேற்படி அரசாகுலப்பட்டபபெயர்களையொட்டிக் கண்டுகொள்க.

(*iii*) நதிபபெயர்களோடு 'நாடான், நாடன' முதலான பட்டபபெயர்களகூடி வருவதற்குத் திருட்டாந்தங்கள :

வையை. —வையைநாடான,
வையைநாடன, எனவும்,
பொனனி.—பொனனிநாடான,
பொனனிநாடன, எனவும்,
பொருநை.—பொருநைநாடான்,
பொருநைநாடன், எனவும்,
கங்கை. —கங்கைநாடான,
கங்கைநாடன, எனவும்,
காளிந்தி. —காளிநதிநாடான்,
காளிந்திநாடன், எனவும்,

நதிப்பெயாகளோடுசேர்ந்து 'அரசன' எனனுங்கருத்தில வந்து வழங்கியிருக்கினறன.

(*iv*) ஆடவர்பெயர்களோடு 'நாடான், நாடன்' முதலான பட்டப்பெயர்கள்சேர்ந்து வருமாறு:

சுபபிரமணியன். —சுப்பிரமணியநாடான,
—சுப்பிரமணியநாடன, எனவும்,
இராமன. —இராமநாடான,
—இராமநாடன, எனவும்,
வீரவர்மமார்த்தாண்டன். —வீரவர்மமார்த்தாண்டநாடான்,
—வீரவர்மமார்த்தாண்ட நாடன், எனவும்,

நாகமணிமார்த்தாண்டன்.—நாகமணிமார்த்தாண்டநாடான்,
—நாகமணிமார்த்தாண்டநாடன,
எனவும்,

ராமகிஷ்ணமுத்தாதித்தன்—ராமகிஷ்ணமுத்தாதித்தநாடான்,
—ராமகிஷ்ணமுத்தாதித்தநாடன்,
எனவும்,

நம்மையாள் (ழ்)வார். —நம்மையாள்வார் நாடான,
நம்மையாழ்வார்நாடன், எனவும்,

ஆட்வர்பெயர்களோடு சேர்ந்து 'அரசன' எனனுங்கருததில் வந்துவழங்கியிருக்கின்றன.

இவ்வகை அடைமொழிச்சார்பில், 'நாடான், நாடன்' முதலானபட்டப்பெயர்கள் சேர்ந்து வருமிடங்களில், அப்பெயர்களினகருத்து பட்டப்பகற்போல துலாம்பரமாக விளங்குகின்றது.

III. 'நாடான், நாடன்' என்னும் பட்டப்பெயர்கள் இன்ன குலத்தவர்களுக்கு உலகவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலுமவந்து வழங்குகின்றதென்று இங்ஙனங் காண்பிப்போம். மேற்படி இரண்டுபெயர்களில 'நாடான்' என்பது உலகவழக்கிலும, 'நாடன்' என்பது நூல்வழக்கிலும் மிருந்துவரும். வடநாட்டுச்சத்திரியர்களுக்கு 'ராஜா' என்கிற பட்டப்பெயர்வந்துவழங்குகின்றபிரகாரம், தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியர்களுக்கு 'நாடான, நாடன்' முதலான பட்டப்பெயர்கள் 'அரசன' என்னுங்கருததில் நூல்களில் வந்துவழங்கியிருக்கின்றன. உதாரணமே வருமாறு:

(1) சேரனுக்குத் திவாகரத்தில், 'குடநாடன்' எனவும்,
,, சதுரகராதியில், 'குடக்கோன' எனவும்,
நிகண்டில், 'குடக்கோ' எனவும், பெயா கண்டிருக்கின்றது. இதில்,

நாடன் / கோன / கோ } என்னும் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்கள் மூன்றும் ஒருபொருளில் வந்திருக்கின்றன. இவற்றை,

'கோன்,' 'கோ' எனனும் இரண்டுபட்டப்பெயர்களுக்கும 'அரசன்' என்பது கருத்தானமையால், 'நாடன' எனனும பட்டப்பெயருக்கும் 'அரசன்' எனபதே கருத்தாம் ஆன தால்,

நாடன் = கோ
= கோன்
= அரசன.

இப்படியிருக்க, 'நாடன்' என்னும்பட்டப்பெயருக்கு 'அரசன' என்பது கருத்தல்லவென்று எவனுவது சொல்லததுணிவானு?

மேலும், யாம் மேலே எண்பித்திருக்கிறபிரகாரம, 'நாடான, நாடன' என்னும்பெயர்கள் ஒருபொருட்பெயர்களானபடியால், இவ்விருபெயர்களுக்கும் 'அரசன என்பதேபொருளாம ஆதலால்,

நாடன = நாடான.
= அரசன் என்பது தாற்பரியமாம
அன்றியும், குடநாடன = குடக்குநாடான.
= மேற்குநாடான்.
= மேல்நாடான.
= மேனுடான.
= மலைநாடான.
= சேரராசன்.

இதுவுமன்றி, சோழநாட்டுக்குச் 'சோனுடு' எனனும்பெயர்வந்திருக்கின்றது. ஆகவே,

சோனுடன் = சோழநாடான
= சோனுடான
= புனனுடான்
= காவிரிநாட்டான்
= பொன்னிநாடான்
} = சோழராசன்.

(ii) ஔவையார்வாக்கு.

"கானெந்தேனென்றேன் கடுகிவழிநடந்தேன,
யான்வந்ததூரமெளிதன்று—கூனன
கருந்தேனுக்கண்ணுந்த காவிரிசூழ்நாடா,
இருந்தேனுக்கெவ்வேயிடம்."

இந்தச்செய்யுளில், 'நாடா' என்பது 'நாடான்' என்னும் பதத்தின் விளிவேற்றுமையாம். ஆனதால்,

நாடா = நாடானே
= அரசனே.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் உரையின்படிக்கோ, 'நாடா' என்பதற்கு 'நாடாதவனே' என்பதுபொருளாகும். அப்படியாயின், 'காவிரிசூழ்நாடா' என்பதற்கு 'காவிரிசூழ்நாட்டைநாடாதவனே' என்பது தாற்பரியமாகுமே. சோழன் காவிரிசூழ்நாட்டை நாடாதவனே? இது எவ்வளவு நகைக்கப்படத்தக்கது? 'நாடான்' என்னும்பட்டப்பெயர் இந்தச்செய்யுட்சார்பில் 'நாடாதவன்' என்த்தாற்பரியங்கொள்ளுமா? மேற்படி நூலாசிரியர் தாமே இதற்கு விடைகூறட்டும்.

இந்தக்கவியில், சோழனுக்கும் 'நாடான்' எனப் பட்டப் பெயர்வந்திருக்கின்றது.

(iii) ஔவையார்வாக்கு.

"புகார்மன்னன் பொன்னிப்புனலுடன்சோழன்
நகாதெனறுதானங்கிருந்து—நகாதே
கடிதினவருககக்கடிக்கோவலூருக்கு
விடியப்பதினெட்டாதாள்."

இங்ஙனம், சோழனுக்கு

'புகார் மன்னன்' எனவும்,
'பொன்னிப்புனலுடன்' எனவும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன

'புகார்' என்பது காவிரிப்பூம்பட்டணம். பாண்டிநாட்டரசனுக்குக் கீழ்கடலருகில், திருச்சீரலைவாய் எனப் பெயர்கொண்ட திருச்செந்தூருக்குச் சமீபத்தில், தாமிரவன்னிநதியின் முகத்துவாரத்தில் கொற்கைநகர் பூர்வ இராசநகரமாயிருந்தபிரகாரம், சோழநாட்டரசனுக்கு, ஆதிச்சிதம்பரம் எனப் பெயர்கொண்ட திருவெண்காட்டிற்குச் சமீபத்தில், காவேரிநதி முகத்துவாரத்தில் கடற்கரையருகில் புகார் எனப்பெயர்பெற்ற காவிரிப்பூம்பட்டணம் பூர்வ இராசநகரமாயிருந்தது. ஆனதால், சோழனுக்கு 'புகார்மன்னன்' என்ப

பெயர்வந்திருக்கின்றது. பின்னும், சோழனுக்கு 'பொன்னி புனனாடன' எனவும்பெயர் கொடுத்திருக்கிறது 'பொன்னிப் புனனாடன' எனபதற்குக 'காவிரிநாடான' எனபது கருத்தாம. ஆனதால்,

புகார்மன்னன்
பொன்னிபுனனாடன் } = சாழராசன எனறுகும் இதில்,

மன்னன } என்னும இரண்டு பட்டபபெயர்களும ஒருபொ
நாடன் } ருளில் வந்திருககினறன. ஆனபடியினாலே,

மன்னன் = நாடன்
= நாடான
= அரசன.

இதில், நாடன எனபதறகு 'மன்னன' என இயல்பான தாற்பரியவுரை மேற்படி செய்யுளிலேயே வந்திருப்பதால், 'நா டான' 'நாடன' எனனும இரணடு பட்டப்பெயாகளுககும 'அர சன' எனபதே கருதது. அதற்கு எவ்வளவுஞ் சந்தேகமின்று.

(ɪv) பாண்டிவளநாடான் சமூகத்தில், கமபர்வீட்டுப பெண்களிலொருத்தி பாடியவெண்பா:

"தென்னவா மீனவா சீவிலிமாறுமதுரை
மன்னவா பாண்டிவள நாடா—முன்னஞ்
சுருமபுக்குத்தா ரளித்த துய்யதமிழநாடா,
கரும்புககுவேம்பிலேகண"

இந்தச்செய்யுளில், பாண்டியனுக்கு,

தென்னவன,
மீனவன,
மாறன,
மதுரைமன்னன்,
பாண்டிவளநாடான்,
தமிழ்நாடான, எனப்பெயர்கள் வந்திருககினறன.

இதில், 'மன்னன, நாடான' எனனும இரணடுபெயாகளும ஒருபொருளில்வந்திருப்பதால்,

நாடான = மன்னன
= அரசன்.

ஆகையினுலே, 'நாடான், நாடன்' என்னும் இருபெயர் நம் 'அரசன்' என்னும் ஒருபொருளில் வந்திருப்பது மிக தெளிவாய் விளங்குகின்றதே.

(v) அருணசலப்புராணம், வச்சிராங்கதபாண்டியன் சருக்கம், 40-வது கவி.

'வழமும்பரியுந்தேரும் வீரருஞ்சுவடுநாடிச்
சூழமந்திரிகளோடுஞ் சூழ்ந்தனர்துயரந்தீர்ந்தான்
ாழையின்கமுகின்காடுந் தவளவானகதிரைத்தீண்டும்
பாழைபுகருமயின்சாற்றினவளர்ந்திடும்வையைநாடான''

தாற்பரியம்.

பாண்டிவளநாடாண்ட மனனர்குலத்திலுதித்த வச்சிராங்க ாண்டியனுகிறவன், ஒருநாள் வனவேட்டையாடுதற்கு நாட் மற்ருேனுய், இரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய சதுரங்கசேனை .ன பாய்மாசாரியாய்ப்புறப்பட்டு, வனத்துட்புகுந்து வேட் .களாடுகையில், சேனைகளைவிட்டுப்பிரிந்து, எழும்பிய அழ ன புனுகுப்பூனையொனறை ஒனறியாய்த்துரத்திக்கொண்டு ாகையில், அது அருணசலமலேயைச்சூழ்ந்தோடவே, அர னும் அதைத்தொடர்ந்து சென்றனன. நாவிபுமிறந்தது, சனுங்களைத்து மயங்கிவீழ்ந்தான. மந்திரி பிரதானிகள னைகளுடன் பின்னுகச்சென்று, அரசனைக்கண்டபோது நட தை இந்தக்கவிகூறுகின்றது. இவ்வாறு வந்து தன்னைச்சூழ் ந்நினறவர்களைப்பார்த்து, அரசன் ஆயாசந்தீர்ந்தான் எனச் ால்லியிருக்கின்றது.

இங்ஙனம் பாண்டிவளநாடனை, 'வையைநாடான்' என நதி பெயருடன் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்சேர்த்துக் கூறியிருப்ப ம், 'வையைநாடான்' என்பதற்கு 'வையைநதிசூழ்நாடா ம அரசன்' என்பதுகருத்தாம்.

ஆனதால், 'நாடான், நாடன்' என்னும் இரண்டுபெயர் நம 'அரசன்' என்னும் ஒருபொருள்கொண்டு வந்திருப்பது வுந் தெளிவாய் விளங்குகின்றதல்லவா?

(vi) பெருந்தேவனார்செய்த பாரதவெண்பா, உத்தி யோகபருவம், 10-வது கவி:

" அச்சஞ்சூழ் சாபமரா சழியவந்தவன்றன்
மச்சஞ்சூழ்நாடன மகனோடும்—பிச்சஞ்சூழ்
மாச்சுற்றத்தேர்ச்சுற்ற மாயவன்றான் வந்தானறன
கோச்சுற்ற மத்தனையுங்கொண்டு."

இந்தககவியில் வருகினற 'மச்சநாடன' என்னும்பெய ருக்கு 'மச்சநாடாளும் மனனன' எனபது பொருளானமை யால், 'நாடான், நாடன்' எனனும் பெயர்களிரண்டும 'அர சன' எனனும ஒருபொருளில் வந்து வழங்கியிருககினறன.

(vii) மேற்படி பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம், 31-வது கவி:

" மூத்தான்இருக்க விளையானரசாளல்
கோத்தருமமெனகினறாய் கொற்றவனே—மாத்தன்
செறிகுனறத்தெள்ளருவி செய்யலேக்குநாடா,
நெறிகுன்றச் சொல்லுவதோ நீ."

இஙஙனம், சாத்தகி பலராமனைப்பார்த்து 'நாடா' எனகி றான். ஆனதால், 'நாடா' என்பதற்கு 'நாடானே' என வும், 'அரசனே' எனவும் பொருளாம்.

(viii) மேற்படி பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம, 44-வது கவி:

" அழித்தழித்தென்கண்டுமப்பே யர்ச்சுனன்றனனுண்மைக
கிழித்தவரை நல்லாட்கனெனறான்—சுழித்தரங்கரு
ந்திதியோடும்பழனச் சேனாடாபாண்டவர்க்காய்
வந்தியோகங்கைமகன்."

இந்தக்கவியில், கர்ணன் துரியோதனனை 'நாடா' என்கிறான். இதிலும் 'நாடா' என்பதற்கு 'நாடானே' என்பது பொரு ளாம. 'நாடானே' என்பதற்கு 'அரசனே' எனறு உரை யாசிரியர் தாற்பரியங்கூறுகிறார்.

ஆகையினாலே, 'நாடான், நாடன்' என்னும் இருபெயர்களும் 'அரசன்' என்னும் ஒருபொருளில் வந்திருப்பது மிகவுந்தெளிவாய் விளங்குகின்றதே.

(v) அருணாசலப்புராணம், வச்சிராங்கதபாண்டியன் சருக்கம், 40-வது கவி.

"வேழமும்பரியுந்தேரும் வீரருஞ்சுவடுநாடிச்
சூழமந்திரிகளோடுஞ் சூழ்ந்தனர் துயரந்தீர்ந்தான்
தாழையின்கமுகின்காடுந் தவளவானகநிரைத்தீண்டும்
வாழையுங்கருமபினசாற்றின்வளர்ந்திடும்வையைநாடான"

தாற்பரியம்.

பாண்டிவளநாடாண்ட மன்னர்குலத்திலுதித்த வச்சிராங்கதபாண்டியனென்கிறவன், ஒருநாள் வனவேட்டையாடுதற்கு நாட்டமுற்றெழுப, இரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய சதுரங்கசேனையுடன் பாய்மாசாரியாய்ப்புறப்பட்டு, வனத்துட்புகுந்து வேட்டைகளாடுகையில், சேனைகளை விட்டுப்பிரிந்து, எழும்பிய அழகான புனுகுப்பூனையொன்றை ஒனறியாய்த்துரத்திக்கொண்டு போகையில், அது அருணாசலமலையைச்சூழ்ந்தோடவே, அரசனும் அதைத்தொடர்ந்து சென்றனன். நாவியுமிறந்தது, அரசனுங்களைத்து மயங்கிவீழ்ந்தான. மந்திரி பிரதானிகள் சேனைகளுடன் பின்னுகச்சென்று, அரசனைக்கண்டபோது நடந்ததை இந்தக்கவிகூறுகின்றது. இவ்வாறு வந்து தன்னைச்சூழ்ந்துநின்றவர்களைப்பார்த்து, அரசன் ஆயாசந்தீர்ந்தான் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது.

இங்ஙனம் பாண்டிவளநாடனை, 'வையைநாடான்' என நதிப்பெயருடன் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்சேர்த்துக் கூறியிருப்பதில், 'வையைநாடான்' எனபதற்கு 'வையைநதிசூழ்நாடாளும் அரசன்' என்பதுகருத்தாம்.

ஆனதால், 'நாடான், நாடன்' என்னும் இரண்டுபெயர்களும 'அரசன்' என்னும் ஒருபொருள்கொண்டு வந்திருப்பது மிகவுந் தெளிவாய் விளங்குகின்றதல்லவா?

(vi) பெருந்தேவனார்செய்த பாரதவெண்பா, உத்தி யோகபருவம், 10-வது கவி:

" அச்சஞ்சூழ் சாபமர சழியவந்தவன்றன்
மச்சஞ்சூழ்நாடன் மகளோடும்—பிச்சஞ்சூழ்
மாச்சுற்றத்தேர்ச்சுற்ற மாயவன்றான் வந்தானறன
கோச்சுற்ற மத்தனையுங்கொண்டு."

இந்தக்கவியில் வருகின்ற 'மச்சநாடன' என்னும்பெயருக்கு 'மச்சநாடாளும் மனனன' எனபது பொருளானமையால், 'நாடான், நாடன்' எனனும் பெயர்களிரணடுமே 'அரசன' எனனும ஒருபொருளில் வந்து வழங்கியிருக்கின றன.

(vii) மேற்படி பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம், 31-வது கவி:

" மூத்தானிருக்க விளையானரசாளல்
கோத்தருமமெனகினறாய் கொற்றவனே—மாத்தன்
செறிகுனறத்தெள்ளருவி செய்யலைக்குநாடா,
நெறிகுன்றச் சொல்லுவதோ நீ."

இங்ஙனம், சாத்தகி பலராமனைப்பார்த்து 'நாடா' எனகிறான். ஆனதால், 'நாடா' என்பதற்கு 'நாடானே' எனவும, 'அரசனே' எனவும் பொருளாம்,

(viii) மேற்படி பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம. 44-வது கவி:

" அழித்தழித்தென்கண்முகப்பே யர்ச்சுனன்றனனணமைக்
கிழித்தவரை நல்லாட்கொனறான்—சழித்தாங்கு
சிந்தியோடும்பழனச் சேனுடாபாண்டவர்க்காய்
வந்தியோகஞ்கைமகன்."

இந்தக்கவியில், கர்ணன் துரியோதனனை 'நாடா' எனகிறான். இதிலும் 'நாடா' என்பதற்கு 'நாடானே' என்பது பொருளாம். 'நாடானே' என்பதற்கு 'அரசனே' என்று உரையாசிரியர் தாற்பரியங்கூறுகிறார்.

(ix) மேற்படி பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம், 46-வது கவி :

"முதாதைதன்னை முகநோக்கித் தானமுனிந்து,
போதாருஞ்சோலைப்புனனாடன்,—னீதானும
வாயறியாய்மன்னா வலியறியாய்வனசெருவிற்
போயறியாயெனறே புகனறு."

இதில், அங்கதேசத்துக்கு அரசனாகிய கர்ணனைப் 'போதா ருஞ்செல்வப்புனனாடன' எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. இங் ஙனம் 'நாடன' எனபதற்கு 'அரசன' எனபது உரையாசி ரியர் தாற்பரியம்.

பாரதவெண்பாச்செய்த பெருந்தேவனா சுத்தத்தமிழன். அரசர்குலத்திலுதித்த சததிரியன. இவாகாலத்தில் அரசர்க ளுககும், அரசர்குலத்தவர்களுககும் 'நாடான, நாடன்' என னும பட்டபபெயாகள சாதாரணமாய் வழங்கிவந்தன. 'தே வன' எனபதும் பூர்வ அரசர்குலததவர்களுக்குரிய பட்டப்பெ யராம. 'தேவன' என்பதற்கு 'அரசன' என்று பொருள்.

(x) திருவாதவூரர்புராணம், மந்திரிச்சருக்கம், 15-வது கவி :

"தெனனவனபிரமராய னென்றருளசிறந்தநாம
மனனவூர்மதிக்கதல்கி வையகமுய்வதாக
மின்னவமணிப்பூணுடை வெண்மதிக்கவிகைதண்டு
பொன்னவிர்கவரிவேழ மளித்தனன்பொருனை நாடன."

இந்தக்கவியில், திருவாதவூரிற்பிறந்த மாணிக்கவாசகர் பதி னாறுபிராயத்திற்குள்ளாக வேதசாஸ்திரங்களிலும், கலைக்கி யானங்களிலும், நீதிசாஸ்திரங்களிலும் வல்லவராகி நற்கு ண நற்செய்கைகளில் கீர்த்திப்பிரதாபரானபோது, அக்கா லத்திற் பாண்டிவளநாடாண்ட மன்னனாகிய அரிமர்த்தன பாண்டியனாகிறவன் மேற்படி மாணிக்கவாசகரைத் தன்சமூ க்கு வருத்தி மந்திரிப்பட்டங்கட்டினன். அப்போது அரிமர்த் தனபாண்டியன் மேற்படி மாணிக்கவாசகருக்கு "தென்னவன்

பிரமராயன்" எனப் பட்டபெயர்கொடுத்து பற்பல இராச விருதுகளுமளித்தவிபரம் இதிற்கூறியிருக்கின்றது.

இந்தச்செய்யுளில், அரிமர்த்தனபாண்டியனுக்கு 'பொருநைநாடன்' எனப்பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'பொருநைநாடன்' என்பதற்கு தாமிரபர்ணி எனப்பெயர்பெற்ற பொருநைநதிசூழ்நாட்டையாளும் அரசன் என்பது கருத்தாம். நாடன் என்பதற்கு 'இராசன்' என்பது உரையாசிரியர் தாற்பரியம். ஆகவே,

நாடன் = அரசன்.

(xi) மேற்படிபுராணம், திருப்பெருந்துறைச்சருக்கம், 84-வது கவி.

"சென்றவர்வையைநாடனிகழ்ச்சபைமுன்னரெய்தி
வன்றிறன்மன்னபோற்றி மாமதுரேசபோற்றி
யென்றுபின்வாதவூர ரெய்தியசெய்தியெல்லா
மொன்றியகவற்சிகூரு முளத்துடனின்றுசொல்வார்."

இதில், தூதர்கள்போய் அரிமர்த்தனபாண்டியன் சமுகத்தில் மாணிக்கவாசகர் சைவதிருத்தொண்டராகிப் போனசெய்தியைத் தெரிவித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

இங்ஙனம் பாண்டியனுக்கு 'வையைநாடன், வன்றிறன் மன்னன்' எனப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. மேலே (v)வது மேற்கோளில்; அருணாசலபுராணத்தில் வச்சிராங்கதபாண்டியனுக்கு 'வையைநாடான்' என பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆனதால், 'நாடன், நாடான், மன்னன்' எனனும்பெயர்கள் ஒருபொருட்பெயர்களாம். ஆகவே,

நாடன் = நாடான்,
= மன்னன்,
= அரசன்.

(xii) மேற்படிபுராணம், மேற்படிசருக்கம்,
112-வது கவி:

"போற்றியெம்பொருனைநாட
போற்றியென்றிறைஞ்சிக்கூறு
மாற்றமுண்டொன்றுநினபேர்
புனைந்துளவரிசைபெற்றோர்
சாற்றருந்தாகங்கொள்ள
நேரியனறலத்திற்சார்ந்து
நீறறினனடியார்கையி
னின்பொருள்யாவுமீந்தார்."

இந்தக்கவியிலும் பாண்டியனுக்கு முனபோல 'பொருனை நாடன' எனப பெயர்வநதிருககினறது. இதிலும, 'நாடன' எனபதற்கு அரசன எனபது உரையாசிரியர் தாற்பரியம்.

(xiii) மேற்படிபுராணம், மேற்படிசருக்கம்,
114-வது கவி:

"மற்றவர்மொழிந்தவெல்லாம்
பொய்யுரைமனனவெனனச்
சொற்றமிழ்வையைநாடன்
றூதரைவெருவநோக்கி
யற்றமில்சுருதிவல்லா
ரருட்பெருந்துறையிலெய்தி
யுற்றவெம்பரிகளுண்டே
லொல்லைவந்துரைமினென்றான."

இதிலும பாண்டியனுக்கு 'மன்னன், வையைநாடன' எனப பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆனதால் 'மனனன, நாடன்' எனனும் பெயர்கள் ஒருபொருட்பெயர்களாகும்.

(xiv) மேற்படிபுராணம், குதிரையிட்டசருக்கம்,
30-வது கவி:

"வெளிப்படவரியமேனி விண்ணவன்கண்ணுநெஞ்சுங்
களிப்புறவுருதல்கண்டும் கண்டிலன்கன்னிநாட
னொளித்தலகெங்குதிற்போ லுறுபவமொழித்தஞான
மளித்திடினன்றியாவ ரவன்றிறந்தெரியவல்லார்."

இந்தக்கவியில் பாண்டியனுக்கு 'கன்னிநாடன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. பாண்டிநாட்டுக்குக் 'கன்னிநாடு' என்றொருபெயர் வந்திருக்கின்றமையால், பாண்டிநாடானுக்குக 'கன்னிநாடன' எனப் பெயர்கூறியிருககிறது. இதற்கு மேற்கோள்:

க- திருநெல்வேலிப்புராணம், சிறப்புப்பாயிரம், 2-வது கவி:

"வேதனுநெடியமாலும விளம்புதற்கரியதான
நாதனுமுலகமீன்ற நங்கையுநயந்துமேனாட்
டீதவமொழிதநுமேலாஞ் சிர்கெழுமனுவிற்காக்க
மாதவமியற்றுநாடு வண்டமிழ்க்கனனிநாடு."

இந்தக்கவியில், பாண்டிவளநாட்டிற்குப பூர்வத்தில் 'சிவனுமுமையவளுமம விருப்புடன் தவஞ்செய்தநாடு' எனவும், 'வணடமிழ்க்கனனிநாடு' எனவும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இதில, உமையவள், காளி, பார்வதிஎனப பெயர்கொண்ட பகவதியம்மனவள் நிததியகனனி எனறெண்ணப்படுகின்றமையால், மேற்படி காளியமமனுக்கு 'கன்னி' என்பதும் ஒருபெயராம. பூர்வதமிழ்நாட்டரசர்கள் தங்களைக் கயிலாசஆதிசிவஙமைந்தரெனவும், காளிபுத்திரரெனவும பெயர்படைதத வர்களானதால், தாங்கள் செங்கோற்செலுத்தியநாடுகளில் சிவாலயங்களையுங் காளியாலயங்களையும் திரளாகக்கட்டித் தங்கள்நாட்டிற்கு அவர்களைக் காவலர்களாக மதித்துவந்தனர். பாண்டியர்கள் தெனகடற்கரைப்பூமிமட்டுக்குஞ் செங்கோற் செலுத்திவந்தமையால், காளிகாதேவியாகிய பகவதியமமனை அந்தஎறு கடைசியான தென்கடற்கரைப்பூமியில் ஸ்தாபகஞ் செய்யுதற்கு ஒரு ஆலயங்கட்டி அந்தவிடத்திற்குக் 'கன்னியாகுமரி' எனப்பெயரிட்டனர். ஆனதாற் பாண்டிநாட்டிற்குக் 'கனனிநாடு' எனப்பெயராயிற்று.

அனறியும், குலசேகரபாண்டியனமகன மலையத்துவசபாண்டியனுக்கு மீனாட்சி எனப் பெயர்கொண்ட *ஒருபுததிரிமாத்திரமிருந்ததினாலே, ஆண்வழிச்சந்ததியில்லாத காரணத்தையி

* 'தடாதகைப்பிராட்டியர்.'—திருவிளையாடற்புராணம், 76-ம் பக்கம், காண்க.

ட்டு, சோமசுந்தரபாண்டியனுக்கு, மேற்படி மலையத்துவசபா ண்டியன தனபுத்திரி மீனாட்சியை மணமபுரிவித்து மருமகனு க்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தனன. பரமசிவனை சோமசுந்தரபாண்டியனாக அவதாரஞ்செய்தாரெனவும், கால யாகிய உமையவள் மீனாட்சியாக அவதாரஞ்செய்தாளெனவு புராணிகர்கள் கூறுகினறமையால், மேற்படி புராணசித்தா தப்படிக்கு மீனாட்சியாகிய பகவதியம்மன பாண்டியர்கள் நா டில் நித்தியகாவல்செய்பவளாக மதிக்கப்படுகிறபடியினாலும் மேற்படி பாண்டிநாட்டிற்குக் 'கன்னிநாடு' எனபெயருள டாயிற்று. ஆனதால் பாண்டிநாடனுககுக் 'கனனிநாடன எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. இதிலும் 'நாடன்' எனப ற்கு அரசன என்று கருத்தாம்.

இதுபோலவே பாண்டியனுக்கு, மேற்படிபுராணம், கு ரையிட்டசருக்கம், 50-வது கவியில், 'முத்தமிழ்ப்பொருளை டன' எனவும், மேற்படிபுராணம, மண்சுமந்தசருக்கம,9-வ கவியில் 'கனனிநனாடன்' எனவும் பெயர்கள்வந்திருக்கி றன.

மேலும், காளியாகிய கன்னியே இந்தப்பாண்டிநாட்டி குக் காப்புஎன்பதற்கு இரண்டுமேற்கோள்கள் இங்ஙனங்கூ வோம்.

திருநெல்வேலிப்புராணம், நகரச்சருக்கம், 81-வது கவி

"அரனுயர்கயிலைத்தனனி னமலையைநீவெயன்னக்
கருதியேபவரைதானீத்த காளிமங்காளியாகப்
புரிசடைப்பரமன்பிட்டா புரத்தியிந்நகர்காவெனனக்
கருணையோடவளேகாக்கக் கன்னிகாப்பென்றும்பேராம்"

இதில், பரமசிவனவர் பிட்டாபுரத்தி எனப்பெயர்பெற காளியாகிய உமையவளைபார்த்து நீ இந்நகரைக்காப்ப யாகவென்றுசொல்ல, அவளே அதைக்காத்தாள். அது கன் காபபாயிற்றென்று சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனதால், 'க னிநாடு' என்பதற்குக் 'கன்னிகாவல்நாடு' என்பது தாற் யம். சானறோர்புராணத்திலும், சூராபாண்டியராசவமிச வர்களுக்குக் காளிகாதேவிபுத்திரரென்றும், காளிகாதே

குப் பிட்டாபுரத்தியம்மன் என்றும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. அதுகாண்க. ஆனதால், சானறோர்குலமூதாக்களாகிய பாண்டியர்கள் காளிகாதேவி தங்கள் குலநாயகியானதால், அவளைத் தங்கள் நாட்டிற்குக் காவலாகவைத்துத் தங்கள் நாட்டைக் 'கன்னிநாடு' என்றுசொல்லிவந்தார்கள்.

மேற்படிபுராணம, மேற்படிசருக்கம், 98-வது கவி :

"கூறுநானெல்லையவைதெரிந்துரைகிற்
குணதிசைகுமரன்வாழ்செந்தூர்
மீறுதென்றிசைதான்குமரிவாழ்பதியா
மேற்றிசைசிததிராநதிபொன
றுசேரருவியமுதெனப்பொழியு
மழகியதிரிகூடாலயமாந்
தேறுமுததரமாந்திசைவரராசை
சிறந்திடத்திகழுநெல்வேலி."

இக்கவியில் தெனபாணடிநாட்டிற்கு கிழெல்லை 'குமரனவாழ்செந்தூர்' எனவும், தென்னெல்லை 'குமரிவாழ்பதி' எனவும், மேலெல்லை 'திரிகூடமலே' எனவும், வடவெல்லை சாலிபுரம எனப்பெயாகொண்ட 'நெல்வேலி' எனவுங்கூறியிருககின்றது. ஆனதால் தெனனெல்லைக்காவல் குமரிஎனபெயர்பெற்ற காளிகாதேவியினதாம்.

(xv) சாதகசிந்தாமணி, 2,168-வது கவி :

"நறைகமழ்கமலப்பொற்குட்டில்வீற்றிருக்கு
நான்முகக்கடவுடானபடைத்த
நிறைவுளமாந்தர்வினைப்பயனதனு
னிலேபெறுயோகமஞ்சரியாத்
துறையெனவழங்கும்வடமொழியதனைத்
தூயசெந்தமிழினூற்செய்தான்
நிறைகொடாவழுதிப்புகழ்தொண்டைநாடன
நில்லைநாயகமகிபதியே."

இந்தச்சாதகசிந்தாமணி என்னும் நூலை வடமொழியினின்று தமிழில் மொழிபெயர்த்துக்காவியமாககியவன இல்லை

நாயகபாண்டியராசன். அவனுக்கு இந்தக்கவியில் 'திறை கொடாவழுதி' எனவும், 'புகழ்தொண்டைநாடன்' எனவும் பட்டப்பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இவற்றுள், 'திறைகொடாவழுதி' என்பதற்கு ஒருவருக்குந்திறைகட்டாது சுயாதீனபதியாய்ச் செங்கோற்செலுத்திய பாண்டியன் என்பது தாற்பரியம். 'புகழ்தொண்டைநாடன்' என்பதற்குக் கீர்த்திசிறந்த தொண்டைவளநாட்டிற் செங்கோற்செலுத்திய சான்றோர்குலத்திபனான நாடான் என்பது கருத்தாம். ஆனதால்,

நாடன் = அரசன்.

தமிழ்நாட்டில் பூர்வத்தில்வந்து குடியேறிய சுராபாண்டியராச வமிசத்தவர்கள் மூன்றுபெருங்கிளைப்பிரிவார்களாய் விக்கிரமபாண்டியன்வமிசத்துக்கிளைப்பிரிவார்கள் கொங்குவளநாட்டிலும், குலசேகரபாண்டியன வமிசத்துக்கிளைப்பிரிவார் பாண்டிவளநாட்டிலும், சினம்பலபாண்டியன் வமிசத்துக் கிளைப்பிரிவார்கள் தொண்டைவளநாட்டிலுஞ் செங்கோற்செலுத்திவந்தார்கள்.

மேற்படி கவியிற் கூறியிருக்கின்ற தில்லைநாயகபாண்டியன சினம்பலபாண்டியன் பரம்பரையிலுதித்தவன். இவன் அக்காலத்தில் குறுநிலமன்னனல்லன, திறை கொடாதவழுதி.

வழுதி = பாண்டியன்.

தொண்டைமண்டலத்துச் சான்றோர்குலத்திலகனான தில்லைநாயகபாண்டியனுக்கு நூல்வழக்கில் நாடான என்கிற பட்டப்பெயர்வந்திருக்கின்றபடியால், தொண்டைமண்டலத்து சான்றோர்குலத்தவருக்கும நூல்வழக்கில் 'நாடான்' என்றபெயர் வருமென்பது விளங்குகிறது.

(xvi) கம்பராமாயணம் தனியன்கள், [illegible] கவி:

"அம்பிலேசிலையைநாட்டி யமரர்க்கன்றமுதமீய்ந்த
தம்பிரானென்னத்தானுந் தமிழிலேதாலைநாட்டிக்
கம்பநாடுடையவள்ளற் கவிச்சக்கரவர்த்திபார்மேல்
நம்புபாமாலையாலே நரருக்கின்றமுதமீய்ந்தான."

இந்தக்கவியில், கட்டிக்கடையுழிவன்னனாம் பிருபிராயூச தோமு பூர்வகாலத்தில் அமுதமுபத்திசெய்து சுரர்குலத்த

ர்களுக்கு அமுதபானம் அளித்தபிரகாரம், "கம்பநாடுடை யவள்ளல்" எனவும், "கவிச்சக்கரவர்த்தி" எனவும் பெயர் பெற்ற கமபநாடனுகிறவன நரர்குலத்தவாகளுக்கு பழமாலே யாகிய அமுதமீய்ந்தான எனக் கூறியிருக்கினறது. இதில் கமபனுக்கு 'கம்புநாடுடைய வள்ளல்' எனப் பெயர்வந்தது காண்க.

(xvii) கம்பராமாயணம, தனியன்கள், 7-வது கவி:

"எண்ணியசகாத்தமெண்ணூற்றேழின்மேற்சடையன்வாழ்வு
நண்ணியவெண்ணெய்நல்லூர் தன்னிலேகம்பநாடன்
பண்ணியவிராமகாதை பங்குனியத்தநாளில்
கண்ணியவரங்கர்முன்னே கவியரங்கேற்றினனே."

இங்ஙனம், சாலிவாகன சகாப்தம் 807 ல் பங்குனிமாதத்து அத்தநட்சத்திரத்தில், கமபன் தான்செயதது முடித்த இராமா யணக்காப்பியத்தை அரஙகேற்றினதாகக்கூறியிருக்கின்றது. ஆனதால் கம்பராமாயணம அரங்கேற்றியது கி பி. 884 ம வருடமாம். இதில் கம்பனுக்குக 'கமபநாடன' எனப பெயர்வந்திருக்கிறது.

(xviii) கம்பராமாயணம், தனியனகள், 4-வது கவி:

"கம்பநாடனுமை செவிசாற்றுபூங
கொம்பநாடன கொழுனனிராமப்பேர்
பம்பநாடழைக்கும் கதைபாச்செய்த
கமபநாடன் கழல்தலேயிற்கொள்வாம்"

இக்கவியிலும், கம்பனுக்குத் 'கம்பநாடன' எனப் பெயர் கூறியிருககினறது.

(xix) கம்பராமாயணம், தனியன்கள், 8-வது கவி:

"இம்பர்நாட்டிற்செல்வமெல்லா
மெய்தியரசாண்டிருந்தாலும்
உம்பர்நாட்டிற்கற்பகக்கா
வோங்குநீழலிருந்தாலுஞ்
செம்பொன்மேருவனையபுயத்
திறல்சேரிராமன்றிருக்கதையிற்
கம்பநாடன் கவிதையிற்போற்
கற்றோர்க்கிதயங்களியாதே."

இதில், ஒருவன் இந்தப்பூலோகமுழுவதையும் ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டு சகலபாக்கியங்களும பெற்றனுபவித்தாலும், சுரர்நாட்டில் கற்பகச்சோலைக்குள்ளே குடியிருந்து, அமிர்தபானம் திருமிதஞ்செய்து, அந்த அமுதமீஉண்டு மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தாலும், அவைகள் கம்பனியற்றிய இராமாயணக்காப்பியத்தைப்போல மனதுக்கு மதுரந்தரத்தக்கவையல்ல எனக் கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம, கமபனுக்குக் 'கமபநாடன' எனப பெயர்வந்திருக்கிறது. இதிற்கூறியிருக்கிற சுரர்நாட்டுக் கற்பகச்சோலைகளுந் தமிழ்நாட்டுத் தாலந்தெங்கு ஈந்து விருக்ஷச்சோலைகளும ஒன்றேயாம்.

கற்பவிருக்ஷம் = கற்பகவிருக்ஷம்,
= தாலவிருக்ஷம்,
= பனைவிருக்ஷம்.

தாலந் தெங்கு ஈந்து என்னும மூவகை அமுதவிருக்ஷங்களும் கறபகவிருக்ஷங்களாயினும், தாலவிருக்ஷமே சிறப்பால் கற்பகவிருக்ஷமாகும். விபரம் வருமாறு:

a. விவேகசிந்தாமணி, 11-வது கவி.

"கற்பகத்தருவைச்சார்ந்த காகமுமமிர் தமுண்ணும்
விற்பனவிவேகமுள்ள வேந்தரைச்சேர்ந்தோர்வாழ்வர்
இப்புவிதனனிலென்று மிலவுகாத்திடுங்கிளிப்போ
லற்பரைசசேர்ந்தோர்வாழ்வ தரிதரிதாகுமம்மா."

இக்கவியில், உத்தமர்களாகிய அரசர்களைச்சார்ந்தவர்கள வாழுகின்றபிரகாரம், அமுதவிருக்ஷங்களுள் இராசவிருக்ஷமாகிய தாலவிருக்ஷத்தைச்சார்ந்த காகங்கள அதினமண்டையில், உற்பத்தியாகின்ற மதுவைஉண்டு வாழ்கின்றன எனக் கூறியிருக்கின்றது. இதில்,

கற்பகத்தரு = தாலம்,
= பனை.

b. உலகவழக்கில் 'காவிதோட்டத்துக் கற்பகம்போல' என்றொருபழமொழி வந்துவழங்குகின்றது. இதில்,

கற்பகம் = தாலம்,
= பனை.

c. உலகவழக்கில் தாலவிருக்ஷமதுவிற்செய்கின்ற சர்க்கரைக்குக 'கற்பக்கட்டி' எனப் பெயர்வந்துவழங்குகிறது. ஆனதால்,

கற்பம் = கற்பகம்,
= தாலம,
= பனை.

d. உலகவழக்கில், சோழநாட்டில், தெங்குவிருக்ஷங்களுக்கு நாளதும் கற்பகவிருக்ஷங்கள் எனறே சாதாரணமாகப பெயர்வழங்கிவருகின்றது.

e. மதுரைவீரன்கதை, 4-வது பக்கம், நாட்டுச்சிறப்பு.

"மாதமும்மாரி வழங்குந்திருநாடு
காதமணம்வீசும கற்பகஞ்சேர் நனாடு."

இதில், காசிநாடு கற்பகச்சோலைகளுள்ள நாடெனச் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனதால் காசிநாட்டுக் கற்பகவிருக்ஷங்கள் தாலந் தெஙகுமுதலான அமுதவிருக்ஷங்களே யல்லாது வேறனறு. ஆகவே,

கற்பகம் = தாலம்,
= பனை.

f. 'கல்பம்' எனபது நெடுங்காலமாம். தாலவிருக்ஷங்கள் ஆயிரம் வருடத்திற்கு மேற்படவிருக்கின்ற தன்மையுடையவைகளானபடியால், தாலவிருக்ஷத்திற்குக் கல்பவிருக்ஷம் (=கற்பவிருக்ஷம) எனப் பெயர்வந்து வழங்குகின்றது. அன்றியும், 'கற்பம' என்னும் மொழி ககரம் என்னும எழுத்துப்பேறுபெற்று, 'கற்பகம்' எனவும் வழங்கும். ஆனதால்,

கல்பவிருக்ஷம் = கற்பவிருக்ஷம்,
= கற்பகவிருக்ஷம்,
= தாலவிருக்ஷம்,
= பனைவிருக்ஷம்.

ரு. கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப் படலம், 118-வது கவி.

"நறைத்தருவுடையகோனு நானமுகக்கடவுடானும
கறைத்தருகளனும்றனைக்கடவுளர் பிறருந்தொக்குப
பொறுத்தருண்முனிவநின்னைபபுகல்புகுந்தவனைப்போற்றும
அறத்திறனைறுதாரா கணத்தொடுமைமகவனனன."

இக்கவியில், இந்திரனுக்கு 'நறைத்தருவுடையகோன' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'நறைத்தருவுடையகோன' என்பதற்கு 'மதுவிருக்ஷத்தையுடைய அரசன' எனபது கருத்தாம இதில், கற்பகவிருக்ஷத்துககு 'நறைத்தரு' எனப் பெயர்வந்திருப்பதால், தாலதெஙகாதியமுதவிருக்ஷங்களே கற்பகவிருக்ஷஙகளாம்.

ரு. சிதம்பரப்புராணம், சிதம்பரமானமியச்சருக்கம், 16-வது கவி.

"விரிபசுந்தழை விளஙகியவெதிரியெனறுரைத்தற்
குரியசெங்கனி யிரந்தையங்காஞ்நினெருளிர
வரியிலங்கிய கற்பகமளவில்பனமரங்க
டெரிவரும்பல பறவைமாத்திகழ்ந்திடாநிற்கும்."

இந்தக்கவியில், கங்காநதிபாய்நாட்டில் கற்பகவிருக்ஷங்கள் பெருந்தொகைகொண்டிருபபதாகச் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனதால், காசிநாட்டுக் கற்பகங்கள், ஈரர்நாட்டுக் கற்பகவிருக்ஷங்களேயாம். இதனுல் தாலதெங்காதியமுதவிருக்ஷங்களே கற்பகவிருக்ஷங்கள் என்பது நன்றய் விளங்குகின்றது. இது நிற்க,

மேலே கூறியிருக்கிறபிரகாரம், கம்பராமாயணம், தனியனகள்,

6-வது கவியில், 'கம்பநாடுடையவள்ளல்' எனவும்,

7-வது கவியில், 'கம்பநாடன்' எனவும்,

4-வது கவியில், 'கம்பநாடன்' எனவும்,

8-வது கவியில், 'கம்பநாடன்' எனவும்,

கம்பனுக்குப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. இவைகள் ஒருபொருட்பெயர்களாம.

கமபன குறுநிலமன்னர் வரிசையைச்சேர்ந்த சத்திரியகுலச் சானறோனபடியினாலே அவனுக்கு 'நாடன், நாடான' என அரசர்குலப்பட்டபெயர்கள இயற்கைப்பட்டபெயர்களாயின. இதுவுமன்றி, கமபநாடனுக்கு 'கம்பநாட்டாழ்(ள்)வான' எனவும் சத்திரியகுலபபட்டபெயர் நூல்வழக்கில் வந்திருக்கிறது.

(xx) கம்பராமாயணம், தனியனகள், 1-வது கவி:

"தராதலத்தினுள்ள தமிழ்க்குற்றமெல்லாம்
அராவுமரமாயிற்றன்றே—இராவணனமேல்
அம்புநாட்டாழ்வானடிபணியுமாதித்தன
கம்பநாட்டாழ்வான கவி."

இந்தக்கவியில், கமபநாடனுக்குக் 'கம்பநாட்டாழ்(ள்)வான' எனப் பட்டப்பெயர் வந்திருககினறது. மேலும் 'ஆதித்தன' எனவும் பெயர்வந்திருப்பதால், கமபன சூரியகுலச்சத்திரியன எனத் தெரியவருகிறது.

(xxi) கம்பராமாயணம், தனியனகள், 2-வது கவி:

"வாழ்வார்திருவெண்ணெய் நல்லூர்ச்சடையபபன் வாழ்த்துபெறத்
தாழ்வாருயரப் புலவோரகவிருள்தானகலப்
போழ்வார்கதிரினுதித்த தெயவபபுலமைக்கம்பநாட்
டாழ்வார்பதத்தைச் சிந்திப்பவர்க்கியாதுமரியதனறே."

இககவியினும் கம்பனுக்குக் 'கம்பநாட்டாழ்வான' எனப் பட்டப்பெயர் வந்திருக்கினறது. மேலும், 'கதிரினுதித்தகம்பன' எனவும் வருவதால், கம்பன் சூரியகுலச்சத்திரியச் சானறோனும்.

மேலே தெளிவுரை கூறியிருக்கிறபிரகாரம், 'நாட்டாழ்(ள்) வான், நாடாழ் (ள்) வான்' எனனுமபட்டப்பெயர்கள் இரண்டிற்கும் 'அரசன்' என்பது கருத்தாகும். ஆனதால் 'ஆள்வான்' எனபதும், 'ஆழ்வான' எனபதும ஒரு பொருட் சொற்கள். வடமொழிக்குந் தென்மொழிக்கும் பொதுவெ

ழுத்தாகிய ளகரத்திற்கு, தெனமொழிக்கேயுரிய சிறபபெழுத்தாகிய ழகரமவத்து வழங்குவது பூாவதமிழ்வழககாம.*

இதுபோலவே, 'சோழநாடு' எனனும்பெயர் 'சோளநாடு' என மாறி, பின்பு 'சோன்நாடு' என நின்று, அப்பால் 'சோணாடு' என இலக்கணவிதிப்பிரகாரம திரிந்து வந்திருககினறது. 'கம்பநாட்டாழ்வான்' என்னுமபெயர், தமிழ்வழக்கில் 'கம்பநாட்டாள்வான' எனமாறிய பினபு இடைக்குறையால் 'கம்பநாட்டாளவான' என நின்று, 'கம்பநாடுடையவள்ளல்' என்பதுடன பொருளிலொத்துவந்து, 'நாட்டரசன' என்னுங் கருத்தில் வந்து வழங்கியிருக்கினறது. ஆனபடியினலே, 'கமபநாடன், கமபநாடான, கம்பநாட்டாழ் (=ள்) வான, கம்பநாடாழ் (=ள்) வான, கமபநாடுடையவள்ளல், கம்ப நாட்டரசன' எனபன ஒருபொருட்பெயர்களாம ஆகவே,

---

* ழகரமும் ளகரமுந் தமிழில் ஒத்துநடந்து, ழகரத்திற்கு ளகரமும, ளகரத்திற்கு ழகரமும் வந்துவழங்குதற்கு விதி வீரசோழியத்தில் வருமாறு:

"முன்னருமுவைந் தொருபதினுறெற்றுமுற்பதும
வன்னமெனுநடைமாதேயோரேழுநிலாகுமைந்து
பன்னருமெட்டுநிலாறுகு மாதிப்புழ்மறைநூற்
சொனனுமயேச்சுர நூற்றுணிபாமெனச்சொல்லுவரே."

உதாரணமாக,

வாழ்நான் = வாள்நான்,
= வாணன்.
திகழ்+தசம்+கரம் = திகள்+தசம்+கரம்,
= திகடசகரம்.
சோழநாடு = சோழ்நாடு,
= சோள்நாடு,
= சோணாடு.
ஈழநாடு = ஈழ்நாடு,
= ஈளநாடு,
= ஈணாடு.
ஆழ்வான் = ஆள்வான்
நாடாழ்வான் = நாடாள்வான்.
நாட்டாழ்வான் = நாட்டாள்வான்.
பிறவுமன்ன.

நாடன் = நாடான்,

= நாட்டாழ் (=ள்) வான்,

= நாடாழ் (=ள) வான,

= நாடுடையவள்ளல்,

= நாட்டரசன.

கம்பநாடன சத்திரியகுலச்சான்றோன என்பதற்கு இன்னும் ஒருசாக்ஷி எடுத்துரைப்போம்.

(xxii) மகா அங்கிலேய வித்துவானாகிய உவின்சிலோ ஆசிரியர் எழுதிய அகராதிநூலின பாயிரத்தில் கம்பநாடான உற்பத்திப்பூர்வோத்திரத்தை உரைத்திருக்கின்றனர். அதுவருமாறு:

"The imitation, not translation, of the Ramayana, was composed about the eleventh century, A. D., by Kamban, *the son of a king*, and not of the priestly tribe. His production, consisting of 12,016 stanzas, in six books, is considered by learned Tamilians as superior to the original."

இதற்குத் தமிழில் தாற்பரியவுரை.

"இராமாயணம் எழுதினவன கம்பநாடன். அவன் கிறிஸ்து வுக்குப்பின் பதினோராநூற்றாண்டிலிருந்தவன். வடமொழியில் வான்மீகி எழுதிய இராமாயணத்தை இவன தமிழில் மொழிபெயர்ப்பாக்காமல் அதன்பொருளைத் தன் மனோரதப்படி விரித்தெழுதியிருக்கிறான். இவனொரு அரசன்புத்திரன், இவன் புரோகிதா குலத்தவனல்லன். இவன் எழுதிய தமிழ் இராமாயணம் ஆறுகாண்டம்." இது 12,016 விருத்தங்களடங்கிய பெருங்காப்பியம்."

இதனால், கம்பநாடான தமிழரசர்குலத்திலுதித்த சத்திரியகுலச்சான்றோன் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லையெனத் தெரியவருகின்றது. கம்பநாடான் தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவன என்பதற்கு இன்னும் ஒரு சாக்ஷிகூறுவோம்.

(xxiii) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், விடைகொடுத்தபடலம், 43-வது கவி :

இந்தவிருத்தம் அச்சுப்பிரதியில் விடப்பட்டும், ஏட்டுப்பிரதியில் வரையப்பட்டுமிருக்கின்றது.

" இம்பருமும்பர்தாமு மேற்றிடுமிராமன்காதை
தம்பமாய்முத்திசேர்த்தல் சத்தியஞ்சத்தியமே
அம்பரமதனின்மேவு மாதித்தன்புதல்வன்ஞானக்
கம்பன்சொல்கமலபாதங் கருத்துறவிருத்துவாமே."

இக்கவியில், ' அம்பரமதனின்மேவு மாதித்தன் புதல்வன் ஞானக்கம்பன்சொல்' எனக்கூறியிருக்கின்றது. இந்தச்சுலோகத்திற்கு ' ஆகாயத்தின் கண்ணே விளங்காநின்ற சூரியன் புதல்வனுன திவ்வியஞானத்தில் முதிர்ந்த கம்பநாடன் கூறிய காப்பியம்' என்பது தாற்பரியமாம். இதில்வருகின்ற,

' ஆதித்தன் புதல்வன்கம்பன' என்பதற்குச் ' சூரியவம்சச் சோழுடையரசர்கிளையிலுதித்த கம்பநாடன் என்பெயர்கொண்ட சத்திரியன்' என்பது பொருளாம். மேலும் ' ஆதித்தன' என்பதற்குச் ' சான்ருேன' எனவும் அருத்தமாம். ஆனதால் கம்பநாடன சானருேர் குலச்சத்திரியனும். நாளதும் ' ஆதித்தநாடன' எனப் பட்டப்பெயர்பெற்றுவருகின்ற சானருேர்குலப்பூர்வவம்சக்கிளைப்பிரிவாருள் ஒருபிரிவார், பூர்வகொற்கை நகரிகுத்தெற்கில் ஒருசிறுநாட்டிற்குரிமையுடையவாகளாயிருந்து வருகின்றனர். இதில், ' ஆதித்தநாடான்' என்பதற்குச் ' சூரியவம்சச்சத்திரியன' என்பது பொருளாம்.

அன்றியும், நாளதும் 'நட்டாத்திநாடன்' எனப் பட்டப்பெயர் பெற்றுவருகின்ற சான்ருேர்குலப் பூர்வவம்சக்கிளைப்பிரிவாருள் வேருெருபிரிவார், மேற்படி கொற்கைநகரிக்கு வடக்கில் ஒரு சிறுநாட்டிற்குரிமையுடையவர்களாயிருந்து வருகிருர்கள். இதில், ' ஆத்திநாடான்' என்பதற்கு ' ஆத்திமாலைதரித்த சூரியவம்சச்சத்திரியன்' என்பதுபொருளாகும்.

(li) மேற்படிபுராணம், புததரைவாதில்வென்ற சருக்கம், 95-வது கவி:

"பொன்னிநாடனுமீழநாடு புரந்தமன்னனுமுனபுசேர்
மனனுதீவினைதீரமன்று வணங்கிநீறணிவார்களும்
முன்னதாகவிறைஞ்சினான முதிர்ந்தகோவையகன்றுபோய்
மின்னுமாமணிமாடமாளிகை தனனிலனபுடன்மேவினர்."

இங்ஙனம், சோழனுக்குப் 'பொன்னிநாடன' எனவும், ஈழனுக்கு 'ஈழநாடுபுரந்தமன்னன்' எனவும், மற்றவரசாகளுக்கு 'முனபுசேர்மன' எனவும் பட்டப்பெயர்கள வந்திருக்கின்றன இதில், 'நாடன, மனனன், மன' என்னும் பெயர்கள 'அரசன' என்னும ஒருபொருளில் வந்திருப்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை ஆனதால்,

நாடன = மன்னன்,
= மன,
= அரசன.

இந்தப்புராணத்தில், பாண்டியனுக்கும் 'நாடன' எனப பட்டபபெயாவந்திருக்கின்றது. அதற்குத்திருட்டாந்தமாக மேலே கூறப்பட்டிருக்குஞ் செய்யுள்களிலொன்றைச் சமபந்தச் சார்பினிமித்தம் இங்ஙனம் மறுபடியும் அதை எடுத்தெழுதுகின்றும.

(lii) மேற்படிபுராணம், மந்திரிச்சருக்கம், 15-வதுகவி:

"தென்னவன்பிரமராய னென்றருள்சிறந்தநாம
மன்னவர்மதிக்கநல்கி வையகமுய்வதாக
மின்னவமணிப்பூணுடை வெண்மதிக்கவிகைதண்டு
பொன்னவிர்கவரிவேழ மளித்தனனபொருனைநாடன்."

மாணிக்கவாசகருக்குப் பாண்டியன அநேகவித விருதுகள் கொடுத்தான் என்பது இங்ஙனம விளங்குகின்றது.

(liii) மேற்படிபுராணம், மந்திரிச்சருக்கம், 28-வது கவி:

"மீனவர்கோன்மொழியின்படி வேணியனைசரிசைந்தபின்
றுன்னசோதியுடனபுவி யாள்பவன்வரசிகொளும்படி
வானவிமானமெனுந்திரு வாழ்வுளகோயில்புகுந்துதன்
னீனமிலாவெறிவந்தபொன் னேழுகோடிவழங்கினன்."

இந்தக்கவியில், குதிரைகள்கொள்ளுதற்குப் பாண்டியராசன மாணிக்கவாசகருக்கு மிகுந்த திரவியங்கள் கொடுத்து அவரைத் திருப்பெருந்துறைக்கு அனுப்பினன என வருகின்றது.

இவ்விரண்டு கவிகளிலும் பாண்டியனுக்குப் 'பொருனை நாடன், மீனவர்கோன்' எனப் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. இந்தபெயர்களில் வந்திருக்கின்ற 'நாடன், கோன' என்னும் பட்டப்பெயர்கள் ஒரு பொருட்பெயர்களாய் 'அரசன' என்னுங்கருத்தில் வந்துவழங்கியிருக்கின்றன. ஆகவே,

நாடன் = கோன்,
= அரசன்.

மேலும் இந்தக்கவியில் பாண்டியனுக்குப் 'புவியாள்பவன' எனவும் பட்டபெயர் வந்தது காண்க. ஆனதால்,

புவியாள்பவன் = நாடாள்பவன் = அரசன.

மேற்கூறியவைகளையெல்லாந் திரட்டிப்பார்க்கும்போது, ஈழ சேர சோழபாண்டியர்களுக்கு 'நாடன், நாடான்' எனப் பட்டப்பெயர்கள் வந்திருப்பது மிகவுந்தெளிவாக விளங்குகின்றது.

டாட் (Tod) ஆசிரியரது இராசபுதினச் சரித்திரத்திலுள்ள இராசபரம்பரை யட்டவணையில் கலிங்கன், சேரன், சோழன், பாண்டியன் என்றவர் 'குருச்னன்' என்னும் சந்திர வங்கிசத்து இராஜனது பிள்ளைகளென்று சொல்லியிருப்பதும் இதற்கிசைந்திருக்கிறது.* ஆனதால், ஈழ சேர சோழபாண்டியர்குலத்தவர்கள் ஏகருலத்தினராய், நான்குகிளைப்பிரிவுளடங்கி, நூல்வழக்கில் 'நாடன்' எனவும், உலகவழக்கில் 'நாடான்' எனவும் வருகின்ற தமிழ்ச்சத்திரியகுலப் பட்டபெயரும், 'சான்றவர், சான்றார், சானரோர்' என்னும் அரசர்குலக் கௌரவப்பட்டப்பெயரும் பெற்றுவந்திருக்கின்றனர். ஆகையினால், இந்த நான்கு கிளைப்பிரிவார்களுக்குந் தனித்தனியே,

---

* விபரம், சான்றோர்மரபு, இராசவங்கிச அட்டவணைகாண்க.

ஈழக்குலச்சானரோர்,
சேரகுலச்சானரோர்,
சோழகுலச்சான்ரோர்,
பாண்டியகுலச்சானரோர், எனவும்,

இந்த நான்குகிளைப்பிரிவுகளிற் செங்கோற்செலுத்திய மன்னனுக்குத் தனித்தனியே,

நூல்வழக்கில், ஈழநாடன்,
சேரநாடன்,
சோழநாடன்,
பாண்டிநாடன் எனவும்,

உலகவழக்கில், ஈழநாடான,
சேரநாடான்,
சோழநாடான,
பாண்டிநாடான் எனவும்,

பட்டப்பெயர்கள்வந்து வழங்கியிருக்கின்றன. இதனுல் இந்த நா்லு தமிழ்நாட்டரசர்குலக்கிளைபபிரிவார்களுக்கும் அரிமர்த்தன பாண்டியன் நாளையில் 'நாடன், நாடான்' என்கிற பட்டப்பெயர் வழககமாயிருந்தது ருசுவாகின்றது.

(liv) 'நாடன்' என்னுமபெயர் தமிழரசர்குலத்தவர்களுக்குப பட்டபபெயரானதினுலே, நட்சத்திரங்களில் கார்த்திகைமாதத்தில்வருங் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் மாபலிக்குச் சொர்க்கவாசல்திறந்த வைபவத்தை நினைவுகூரும்பொருட்டு, கார்ததிகைத்தீபம எனப் பெயர்பெற்ற கற்பகத்தீபங்கள் கொளுத்தி மகா உற்சவங்கொண்டாடிவருவதால், அது சிறந்தநாளாயிற்று. ஆனபடியினுலே, அந்தநட்சத்திரம் 'இராசநட்சத்திரம்' எனப் பெயர்விளங்கும்பொருட்டு, அதற்கு 'நாடன' என்கின்ற சோழராசர் பட்டப்பெயர் இடப்பட்டது. அதனுல், கார்த்திகை நட்சத்திரத்திற்கு 'நாடனுள்' எனப் பெயர்வநதிருக்கின்றது. ஆகவே, 'நாடனுள்' என்பதற்குச் 'சோழநாடனுள்' எனவும், 'அரசனுள்' எனவும் தாற்பரியமாம. இதிலும் 'நாடன்' என்பதற்கு 'அரசன்' என்பதே பொருளாம.

(lv) பருத்திச்செடிவகைகளில் மூன்று நாலு வருஷ மட்டுமிருக்கும் உயர்சாதியான பருத்திச்செடிக்கு 'நாடன்ப ருத்தி' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'நாடன்பருத்தி' என்ப தற்குச் 'சோழநாடன்பருத்தி' எனவும், 'அரசன்பருத்தி' என வும் அருத்தமாம். இதிலும் 'நாடன்' என்பது 'அரசன்' என னும் பொருளில் வந்தது காண்க.

(lvi) வாழைமரச்சாதிகளில் உயர்சாதியான வாழைக் குப 'பச்சைநாடான்வாழை' எனபபெயர்வந்திருக்கின்றது. 'பச்சைநாடான்வாழை' என்பதற்குப் 'பச்சைநாடான்' என்ப பெயர்கொண்ட சோழராசனகாலத்தில் கண்டறியப்பட்ட ஒரு உயர்சாதியான வாழைமரம் என்பது தாற்பரியமாம். இதி லும், நாடன்=அரசன்.

மேலும், பழமொழி எனனும் நூலிலிருந்து இரண்டொரு உதாரணங்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுவோம்.

(lvii) பழமொழி, 4-வது கவி:

"கல்வியானுய கழிநுட்பங்கல்லார்முற்
சொல்லியநல்லவுந்தீயவா—மெல்லா
மிவர்வரைநாட தமரையில்லார்க்கு
நகரமுங்காடு போன்றுங்கு."

இந்தக்கவியில், பாண்டியனுக்கு 'இவர்வரைநாட' என்ப பெயர்வந்திருக்கிறது. 'இவாவரைநாட' என்பதற்கு 'உயர்ந்த மலைகளையுடைய நாடான்வா, அல்லது அரசா' என்பதுபொ ருளாம.

(lviii) பழமொழி, 20-வது கவி:

"கற்றறிவார் கண்டதடக்கமடங்காதார்
பொச்சாந்தந்தம்மைப் புகழ்ந்துரைப்பார்—தெற்ற
அறைகலருவியணிமலைநாட,
நிறைகுடநீர்தளும்பலில்."

இக்கவியில், பாண்டியனுக்குத் 'தெற்றவறைகலருவியணி மலைநாட' எனப்பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'தெற்றவறைகல ருவியணிமலைநாட' என்பதற்கு, அங்கிலேயு மொழிபெயர்ப

பில், O King of the country whose mountains are ornamented by clear water gushing from the rocks, எனத் தாற்பரியம் வந்திருக்கிறது. இதில், 'நாடன்' என்னும் பட்டப்பெயருக்கு 'King of the country' எனத் தாற்பரியம் வந்திருப்பதால், 'King of the country' என்பதற்கு, 'நாட்டரசன், நாடாள்வான, அரசன' எனபது அருத்தமாம. ஆகவே,

நாடன் = King of the country,
= நாட்டரசன,
= நாடாள்வான,
= நாடான,
= அரசன.

(lix) வடநாடடுச் சத்திரியகுலத்தவர்களுககு 'ராஜா' என்கிற அரசர்குலப்பட்டப்பெயர் வட.மொழியில் வழங்கிவந்திருக்கின்றபிரகாரம, தெனனாட்டுத் தமிழரசர்குலததவாகளுக்குத தெனமொழியில 'அரசன்' எனவரவேணடிய பட்டபபெயருககுப பதிலாக, 'நாடன, நாடான, நாடாளவான' எனனும பட்டபபெயர்கள் வழங்கிவந்திருக்கினறன ஆனதால், 'ராஜா, அரசன, நாடன், நாடான' எனனும நானகுபெயாகளும ஒருபொருட்பெயர்களாம்.

வடநாடடுச் சத்திரியருககுள் வழங்குகினறபெயர்கள வருமாறு:

நரசிங்கராஜா, இராமராஜா,
நாராயணராஜா, வாசுதேவராஜா,

பிறவுமனன.

தென்னாட்டுத் தமிழரசர்குலததவர்களுக்குள் வழங்கிவருகின்ற பெயர்கள்வருமாறு:

வீரவர்மமார்த்தாண்டநாடன,
நாகமணிநாடான்,
சுப்பிரமணியநாடன்,
சோமசுந்தரநாடாள்வான்,
குலசேகரப்பெருமாள் நாடான்,

பிறவுமனன.

ஈழமன்னன், ஈழநாடன்,
சோழவேந்தன், சோழநாடன,
குடக்கோன், குடநாடன,
பொருநைநாடன், வையைநாடான்,
மாதைநாடாள்வான், மாதைமன்னன்,

பிறவுமன்ன.

இந்தத்திருட்டாந்தங்களினாலே 'ராஜா, நாடான், அரசன' என்னும பட்டப்பெயர்கள் ஒருபொருட்கிளவிகளென நன்றாய்த்துலங்குகின்றது.

(lx) தமிழ்நாட்டு நூல்வழக்கிலும் உலகவழக்கிலும் வருகின்ற உதாரணங்களிற் சிலவற்றை மேலே எடுத்துரைத்தோம. இனி அந்நியநாட்டார்கள் எழுதியிருக்கிற நூல்களிலிருந்து இரண்டொரு திருட்டாந்தங்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதிக்காட்டுவோம். அவைவருமாறு:

(1) The South India Sketches

By

Miss S. Tucker.

Part II., letter 4, p. 35.

"The villages in these palmyra groves are inhabited chiefly by Shanars (= Santôrs), an industrious hard-working race, reckoned among the lower sub-divisions of the Sudras.

"From all that I can find about them I am much inclined to agree with those who consider them to have been the original possessors of the country, and that when the conquering army of *Rama* took possession of the richer northern districts, the Shanars were suffered to retain their palmyras unmolested.

"One strong argument in favour of this conjecture, is that in the southern part of Tinnevelly, the highest class

of Shanars, called 'Nadans,' are the acknowledged proprietors of the soil, in even when a Nadan has sold a piece of land, he retains the right to a sort of *quit-rent*.

"Indeed the system is very like that of our lords of manor, with the addition of the remarkable privilege, that in any dispute that is brought into a court of law, with regard to landed property, though all other classes are obliged to establish their claims by written documents, it is only necessary for a Nadan to be indentified as the Nadan of such a particular spot, and the disputed property is adjusted to him, unless the opponent can prove his purchase of it."

இதற்குத தமிழில் தாற்பரியவுரை.

தென்னிந்தியாவினசரித்திரசாரம், இரண்டாவது பாகம, நாலாவதுநிருபம, பக். 35.

"இத்திசையில் தாலவிருக்ஷசோலைகளுக்குள்ளே இருக்கின்ற கிராமங்களில் முக்கியமாய்ச் சான்றூர்குலத்தவாகள குடியிருக்கிறார்கள். அவர்கள மிகுந்தசாக்கிரதையோடு வருந்தி உழைக்கிற குலத்தவர்கள். இக்குலத்தவர்கள சூத்திரகுலப்பிரிவுகளிற் கீழ்ப்பிரிவைச்சேர்ந்தவர்களாக மதிக்கப்படுகின்றனர். ஆயினும், இந்தக்குலத்தவர்கள் இந்த நாட்டிற்கு ஆதிபூர்வப்பாத்திய வுரிமையுடையவர்களென்றும், இராமனுடைய வெற்றிசிறந்தசேனைகள் மிகுசெழிப்புற்ற வடநாடுகளைக்கட்டிக்கொண்ட காலத்தில், 'சானார்' தங்கள தாலவிருக்ஷசோலைகளைத் தடையின்றி அனுபோகஞ்செய்துவர இடம்பெற்றனரென்றும் எண்ணுகிறவர்களுக்கொப்பந்தம, அவர்களைக்குறித்து நானும் ஆராய்ந்தறிந்திருக்கிற விசேஷங்களால் எனக்கும் அவ்வாறே அபிப்பிராயமாகின்றது.

"இவ்வாறு அபிப்பிராயங்கொள்ளுதற்கு ஒருபலத்த நியாயமுண்டு. அந்த 'நியாயமென்னவென்றால், திருநெல்வேலிச்சீர்மையின் தென்னாட்டில்வசிக்கின்ற சானாருகுலப்பெரியோர்களுக்கு 'நாடான்' எனப்பட்டப்பெயர்வந்து வழங்கு

கின்றது. இப்படிப்பட்டபெயர்பெற்றிருக்கின்ற நாடார்களை நிலத்துக்குரிமையுடைய காணியாட்சிக்காரரென எவரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஒருநாடான் தன் காணியாட்சியான நிலத்தில் ஒருபாகத்தை அயலானொருவனுக்கு விலைக்கிரயஞ்செய்து கொடுத்திருந்தபோதிலும், மேற்படி நிலத்தைக்கிரயத்திற்குவாங்கினவன், மேற்படி நிலத்திற்கு ஆதிபூர்வபாத்தியவுரிமையுடைய மேற்படி நாடானுக்கு மனைவரிப் பணம் (=மனைவப்பணம்) கொடுத்துவருவது நெடுகிலும் வழக்கம்.

"மெய்யாகவே இந்தவழக்கம் அங்கிலேயநாட்டு மேன்மக்களுக்குள்ளிருக்கின்ற வழக்கம்போலிருக்கிறது. இன்னமும் ஒரு வழக்கமுண்டு. நியாயஸ்தலங்களில் நிலவியாச்சியங்கள் நேரிடுங்காலத்தில் மற்றவர்களெல்லாரும் எழுத்துப் பட்டயங்களாகிய சாசனங்களால் தங்களுக்குரிய மேற்படி நிலபாத்தியத்தை ருசுப்படுத்தவேண்டுவதா யிருக்கின்றது. மேற்படி வியாச்சியக்காரன் மேற்படி நிலத்தைத் தானகிரயத்துக்குவாங்கினதை தஸ்தவேசுகளால் ருசுப்படுத்தாது போகிறகாலத்தில், மேற்படி பூமிக்குரிய நாடான் எவனோ அவனுக்கே உரியதென்று நிரூபமாகின்றது."

மேற்படி சரித்திரக்குறிப்பில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய இரண்டொரு முக்கியவிஷயங்களுண்டு. அவற்றை இவண் கூறுவோம்:

(a) 'சான்றோர் குலத்தவர்கள் குடியிருப்புக்கிராமங்கள் தாலவிருக்ஷச்சோலைகளுக்குள்ளிருக்கின்றன' எனச் சொல்லியிருக்கிறது.

நாம் மேலே விபரப்படக்கூறியிருக்கிறபடி, சுரர்குலத்தவர்கள் கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகளுக்குள்ளே குடியிருந்து வாழ்ந்து வந்தபிரகாரம், சுரர்குலப்பிரிவார்களாகிய தென்பாண்டி நாட்டுச் சான்றோர்குலத்தவர்களும் கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகளுக்குள்ளே நாளதுவரையிலும் குடியிருந்துவருகின்றனர். சுரர் நாட்டுக்கொப்பந்தம், பனைவிருக்ஷமாகிய கற்பகவிருக்ஷக் காடாயிருப்பதால், இதற்குங் கற்பகநாடு எனவேபெயராம்.

சானறோர்குலத்தவர்களுடைய கிராமங்களையும், அவர்களு டைய வீடுவாசல்களையுஞ்சூழ அகத்தும் புறத்தும் கற்பக விருக்ஷங்களே பிரகாசமாக விளங்கிநிற்கின்றன. வீட்டுமுற் றங்களிலும் வெளியிலும் இந்தவிருக்ஷங்களைக் காணலாம். கற்பகவிருக்ஷங்கள் சுராநாட்டிற்கு அலங்காரமும் மகிமையு மாக விளங்கியபிரகாரம், இந்தத் தென்பாண்டிநாட்டுக்கும் அலங்காரமும் மகிமையுமாக விளங்கியிருக்கின்றன. சான றோர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வமகிமைகளில் அநேகங் குன் றிப்போயிருந்தபோதிலும், இந்தக் கற்பகவிருக்ஷமகிமை நா ளதுவரையிலும் குன்றாது நிற்கின்றது. இந்தக்கற்பக விரு க்ஷப்பரிபாலனம் நாளதுவரையிலும் அவர்களுடைய அனு போகத்திலிருப்பதால், அவர்கள் சுராகுலப்பிரிவார்கள் என்ப தற்கு இது பலத்தருசுவாயிருக்கின்றது.

நாலடியார், ஈகை, 6-வது கவி :

" நடுவூருள்வேதிகைச்சுற்றுக் கோட்புக்க
படுபனையன்னர் பலர்நச்சவாழ்வார்
குடிகெ[illegible]ழுத்தக்கண்ணுங் கொடுத்துண்ணுமாக்க
ளிடுகாட்டுளேற்றுப்பனை."

இந்தக்கவியில், பலருமிச்சிக்கவாழ்பவர்கள் நடுவூருக்குள் ளே திண்ணைசூழ்ந்திருக்க நின்று, குலைகுலையாகக்காய்க்கின்ற கற்பகவிருக்ஷத்திற்கு ஒப்பாவர். கொடுத்துண்ணுதவர்கள் சுடுகாட்டில் நிற்கின்ற ஆண்கற்பகவிருக்ஷத்திற்கு ஒப்பாவர் எனச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த நாலடியார் என்னும் நூல் எழுதப்பட்டகாலத்திலும், தமிழ்நாடெங்கணும், முக்கியமா கத் தென்பாண்டிநாட்டிலும், இப்போதிருக்கிற பிரகாரம், நடுவூருக்குள்ளும் . வீட்டு முற்றங்களிலுங் கற்பகவிருக்ஷங்க ளிருந்தனவென்பதும், அந்தவிருக்ஷங்கள் எவரும் இச்சிக்கத் தக்க விருக்ஷங்களாயிருந்தனவென்பதுந் தெளிவாகின்றது.

திருவள்ளுவமாலை, 6-வது கவி :

" என்றும்புலரா தியாணர்நாட்செல்லுகினும்
நின்றலர்ந்துதேன்பிலிற்று நீர்மையதாய்க்குன்றாத
செந்தளிர்க்கற்பகத்தின் றெய்வத்திருமலர்போன
மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச்சொல்."

இவவலமதன அழகு எக்காலகதிலும் கெடாமல், நாட் சென்றபோதிலும் நிலைநின்று, பககுவகாலத்தில் வெளிபபடு கின்ற பூங்கொமபினின்று மதுரமபொருந்திய அமுதத்தைச் சொரிகின்ற தனமையையுடையதாய், செங்குத்தாக வளா கின்ற அழகிய குருத்தோலைகளையுடையதாய் விளங்குகின்ற கற்பகவிருக்ஷத்தினது திவ்வியசிறந்த மலர்ககொமபுபோல, இராசபுலவனென வள்ளுவனவாயிற் பிறந்துவந்திருக்கின்ற திருக்குறளானது விளங்குகின்றது எனக்கூறியிருககிறது.

தமிழ்பபுலவர்களுக்குள்ளே இராசபுலவர் திருவள்ளுவர். அமுதவிருக்ஷங்களுக்குளளே இராசவிருக்ஷம் கற்பகவிருக்ஷம. கற்பகவிருக்ஷமானது நெடுங்காலமநின்று மானிடகுலத்தவர்களுககு அமுதாகிய வுணவளித்து இனபந்தருகின்ற பிரகாரம, திருககுறளும் வித்துவானகளுககு இனபந்தந்து வருகின்றது எனபதுபொருளாம. ஆனதால், பூர்வகாலததிற் கற்பகச்சோலைகளுக்குளளிருந்து வாழும வாழ்வு இன்பவாழ்வென மதிக்கப்பட்டது பிரததியட்சமாகிறது.

(b) சானறோர்குலத்தவர்கள் சூத்திரகுலபபிரிவுகளிற் கீழ்ப் பிரிவைச சேர்ந்தவர்களாக மதிக்கபபடுகின்றனர் எனச்சொல்லியிருக்கின்றது.

"They are reckoned among the lower sub-divisions of the sudras."

'சானறா' எனப பெயர்பெற்றிருக்கின்ற குலத்தவர்கள் தமிழ்நாட்டுககுலப்பிரிவுகளில் இன்னகுலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எனபது ஒருவருக்குந் திட்டமுறவிளஙகாத காரணத்தையிட்டே அவர்களைப பலவகையாக மதிபபதற்கு ஏதுவாயிற்று. ஆனதால், இக்குலததவர்களைச்சுட்டிய பெரியமயக்கமுண்டாயிருககின்றது. மேலே நாங்காண்பித்திருக்கிறபிரகாரம, 'சானறோர்' எனனுமபெயர் குலபபெயரல்ல, கௌரவபபட்டப் பெயர். கௌரவபபட்டபபெயரைக குலபபெயராகப பாவித்துப பேசுவதே அந்த மயக்கத்திற்குக் காரணம. பூர்வகுலப் பெயர்ச்சட்டங்களில் 'சாணார்' எனனும் மறுஉமொழி கூறப் படவில்லை. திவாகரம், சூடாமணிநிகண்டு என்னும நூல்

கள் எழுதப்பட்டகாலத்தில், 'சாணா' என்னும் மரூஉமொழி குலப்பெயராய் வழங்கியிருக்குமேயாயின, மேற்படி நூல்களில் குலப்பெயர்ச்சட்டத்தில் இந்தமொழி எழுதப்பட்டிருக்கும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அப்படி எழுதப்படவில்லையே.

ஆயினும், மேற்படி நூல்கள் எழுதப்பட்டகாலத்தில் 'சான்றோர், சான்றவர்' என்னும் பெயர்களும், தொல்காப்பியம், பெரியபுராணம் எழுதப்பட்டகாலங்களில் 'சான்றவர், சானூர், சான்றோர்' என்னும் பெயர்களும் சாதாரணமாக வழங்கிவந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. ஆனதால், தமிழரசர் அரசுரிமை யொழிந்தகாலத்திற்குப்பிற்பாடு 'சான்றார்' என்னும் பெயர் 'சாணார்' என மரூஉமொழியாயிற்றென்று தோன்றுகின்றது. 'சானார்' என்னும்பெயர் 'சாணா' என மரூஉவாகிய பிரகாரம், 'சான்றவர்' என்னும்பெயர் 'சாணவா' எனவும், 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் 'சாணோர்' எனவும் மரூஉமொழியாகத் திரிந்துவரலாம்.

சான்றோர்குலத்தவர்கள் இன்னகுலத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று தெரியாமையினாலேதான் சென்னைநகர் சென்சஸ் கமிட்டியாரும (Census Committee) இக்குலத்தவர்களைச் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கெல்லாம் ஏறுங்கடைசியில் எழுத நினைத்தார்போலும்,

இந்தப் பெயர்மயக்கானியமாறாட்டத்தையிட்டுச் சான்றோர் குலத்தவர்கள் மேற்குலத்தவர்களையல்ல, கீழ்க்குலத்தவர்களைச் சேர்ந்தவர்களென்று சொல்லத்துணிபவர்களுஞ் சிலர் உளர்.

இவர்கள் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' எனக் கௌரவப்பட்டப்பெயர்பெற்றிருந்த தமிழரசர்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களானதால், திவாகர ஆசிரியரும் சூடாமணி நிகண்டாசிரியரும் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குரிய பெயர்களைக் கூறியபின்னர், அரசர்குலப்பெயர்களுக்குத் தலைப்பில் இத்தகௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒரு பொருள்கொண்ட பெயர்களைச் சேர்த்

தெழுதிவைந்திருக்கிறார்கள். இதற்கு விபரம் இனிப்படா வறு பிரகரணத்திற் காண்க.

உத்தேசம் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு வருடக்காலமாகத் தமிழ்நாடுகளில் இடையறாது நிலைபெற்றிருந்த அரசர்குலத் தவர்கள் கட்டோடே ஒழிந்து, தீர அருகிப்போய்விட்டார்கள் என்று சொல்லத்துணிவது புத்திகேடும், நியாயத்துக்கும், இயற்கைக்கும் ஒருவிதத்திலும் பொருந்தாத காரியமானமை யால், அது நம்பப்படத்தக்கதன்று பின்வரும் பிரகரணங்க ளில் இதைக்குறித்து எழுதப்போகிறபடியால், இதை இங்ங னம் நிறுத்துதல்செய்கிறோம்.

(c) "One strong argument in favour of this conjecture is, that in the southern part of Tinnevelly, the highest class of Shanars, called 'Nadans,' are the acknowledged proprietors of the soil; in even when a Nadan has sold a piece of land, he retains the right to a sort of *quit-rent*."

"இவ்வாறு அபிப்பிராயங்கொள்ளுதற்கு ஒரு பலத்த நியா யமுண்டு. அந்த நியாயம் என்னவென்றால், திருநெல்வேலிச் சீமையின் தென்னாட்டில் வசிக்கின்ற சானர்குலப் பெ ரியோர்களுக்கு 'நாடான' என்ப பட்டப்பெயர்வந்து வழங்கு கின்றது. இந்தப்பிரகாரம், பட்டப்பெயர்பெற்றிருக்கின்ற நாடாக்கள் (=நாடாள்வார்கள்) பூமிக்குரிமையுடைய கா ணியாட்சிக்காரரென எவரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஒரு நாடான் தன் காணியாட்சியான பூமியின் ஒருபாகத்தை அயலானொருவனுக்கு விலைக்கிரயஞ்செய்துகொடுத்திருந்த போதிலும், மேற்படி நிலத்தைக் கிரயத்திற்குவாங்கியவன் மே ற்படிபூமிக்கு ஆதிபூர்வபாத்திய வுரிமையுடைய மேற்படி நாடானுக்கு மனைவரிப்பணம் (=மனைவப்பணம்) கொடுத்து வருவது தெரிகிறது வழக்கம்" என்று சொல்லியிருக்கின்றது. நாடாக்களுக்கு 'நிலமுதலிகள்' எனவும் பெயர்வரும்.

இது பலமான நியாயம் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆதிப்பாண்டியர்கள் கடற்கரையருகில், தாமபிரவன்னிநதி முகத்துவாரத்தில், கொற்கைநகரைக்கட்டிக் குடியேறியகா

லத்தில், அத்திசை காட்டுப்பூமியாயிருந்தது. அவர்கள் காடுகளைவெட்டி நெரிஞ்சிதூர்த்துக்குடியேறினவர்கள் * அவர்களுடைய வமிசத்தார் கொற்கைக்கு† வடதிசையிலுந் தென்திசையிலுமிருந்த பூமிகளிற்பரவிக் குடியேறிக் காட்டுப்பூமிகளைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டவர்கள். ஆனதால் அவர்களுக்குச் சாதனபத்திரங்களின்றி மேற்படி பூமிகள் கைவசமாயிற்று. அவர்களுடைய சந்ததியார் நாளதுவரையிலும் அந்தப்பூமிகளை அனுபோகஞ் செய்துகொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இது இன்னநாடானுடைய பூமியென்று சொல்லும்போது, அதற்குச் சாசனபத்திரச்சாக்ஷியில்லை. அந்தப் பூமிகளை இவர்களுடைய முன்னவர்கள் கிரயத்திற்கு வாங்காததால், கிரயசாதனபத்திரங்கள் அவர்களுக்கில்லை. தொன்றுதொட்டு இடையறாது வந்திருக்கிற கையாட்சையனுபோகமே அவர்களுக்குச் சாதனபட்டயமாம். இவர்கள் விற்கும் நிலங்களுக்கு மனைவப்பணம் வாங்கிவருகின்றபடியால், இவர்களுக்குரிய பூர்வ நிலப்பாத்தியம் துலாம்பரமாக விளங்குகின்றது. இந்தவழக்கம் அங்கிலேயநாட்டு மேன்மக்களுக்குள்ளிருக்கின்ற வழக்கத்திற்கு ஒத்திருக்கிறது.

வடநாட்டுச் சத்திரியருக்கும் 'பூமியால' (=பூமிக்குடையவர்கள்)என்கிற பட்டப்பெயருண்டு.

மேலும், ஒருகுலத்துப் பூர்வோத்திரத்தை யாராய்பவர்கள்,

---

* "He (the proprietor of the soil in Mewar) has nature and Menu in support of his claim, and can quote the text, alike compulsory on prince and peasant, '*cultivated* land is the property of him who cut away the wood, or who *cleared and tilled it*' an ordinance binding on the whole Hindu race, and which no international wars, or conquest, could overturn" *Vide* Tod's Annals and Antiquities of Rajast'han, Vol I, p 494

† "Tinnevelly had originally no name of its own, but was merely the southern portion of the Pandyan kingdom; but there the dynasty of the Pandyas originated, and there on the banks of the Tamraparni, you will find that Korkei, once a famous city, now an insignificant village, where the Pandyas reigned before they selected Madura as the chief seat of their power and from which they took the name of Korkeiah (கொற்கையாளி), ruler of Korkei" *Vide* Dr. R Caldwell's Lecture on Tinnevelly and the Tinnevelly Mission p 2

அந்தக்குலத்துப் பெரியோர்களுடைய ஸ்திதியைநோக்கிப் பூர்வோத்திரங் கூறவேண்டுமேயல்லாது அக்குலத்தில் தாழ்ந்த ஸ்திதியிலிருப்பவர்களைநோக்கிப் பூர்வோத்திரங் கூறுதல் இயற்கையன்று. 'நாடான்' எனகிற பட்டப்பெயர் தொன்று தொட்டு இடையறாது இந்தக்குலத்தவர்களுக்கு வந்திருப்பதால், இக்குலத்தவர்கள் 'நாடான்' எனகிற பட்டப்பெயர் பெற்று பூர்வத்தில் நாடாண்டவர்கள் எவர்களோ அவர்களுடைய பரம்பரையிலுதித்தவர்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அன்றியும், இந்தக் கொற்கைநகர்த்திசையில் பூர்வத்தில் ஐந்து சிற்றரசர்களிருந்து அரசுபுரிந்தனர் அவர்களுக்குப் 'பஞ்சதிருவழுதிநாடாக்கள்' என்றுபெயர். வழுதி என்பது பாண்டியனுக்கு ஒருபெயரானமையால், 'பஞ்சதிருவழுதி நாடாக்கள்' என்பதற்கு 'ஐந்து பாண்டியர்களாகிய நாடாக்கள் (=நாடான்வார்கள்) என்பதுபொருளாம்.

இவைகளைத் திரட்டிப்பார்க்கும்போது, இந்தக் குலத்தவர்கள் பூர்வ தமிழரசர்குலத்தையொட்டினவர்கள் என்பதற்கு இது பலத்த ருசுவாகின்றது இது நடுநிலையான சாக்ஷி, இது அந்நியமொழிக்காரர் சாக்ஷி இது காரியத்தை இயல்பாய் ஆராய்கையில் தோன்றிய சாக்ஷி. ஆனதால், 'நாடான்' எனனும் பட்டப்பெயர்பெற்று, சிறு சிறு நாடுகளுக்குத் தொன்றுதொட்டு இடையறாது பாத்தியவுரிமைகொண்டிருப்பவர்களெவர்களோ அவர்கள் 'நாடான்' எனனும் பட்டப்பெயர்பெற்றிருந்த பூர்வ தமிழரசர்குலத்தவர்களுடைய சந்ததியார் என்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது.

(2) Mission of Edcyenkoody,

in the

District of Tinnevelly.

Part Second.

Report of the Rev. R Caldwell, for the year ending 30th June, 1845, p. 6.

"Another of the new congregations has been formed in the vicinity of a village *Koottam*, situated to the east of

Edeyenkoody This is a village inhabited chiefly by *Nadans*, the worst class of people in Tinnevelly.

" *The Nadans,** (a name signifying 'lords of the soil,') are Shanar land-owners, who claim rights of seignoirage over most of the villages in the south, and keep themselves separate from the other Shanars, though also land-owners, as if they were a distinct caste They are, as a class, the most turbulent, oppressive, proud and unprincipled to be met with, so far as I know, or have heard of in this province, or in the peninsula. They may be ranked amongst the worst of the human race A few in various parts have become Christians, and some of the poorer of them have placed themselves under instruction in my own district, but they seem little, if at all, less obdurate than before No kindness seems to melt them No discipline seems to awe them I often think they resemble tamed and trained wild beasts, which, so long as they are not provoked, look submissive, but whose innate ferocity may be aroused by the slightest accident.

" The *Nadans* of the village of *Koottam* are celebrated throughout Tinnevelly, like the Maravars of *Pudoolaputt*, as the worst specimens of their caste, have for ages been scourges of the south."

இதற்குத தமிழில தாறபரியவுரை

திருநெல்வேலிநாட்டிலிருக்கிற இடையனகுடி மிஷன,

இரண்டாவது பாகம

ஞானாசாரியருளுள்ள குருமண கூடிவ முடிகினற வருஷத்திறகு
ஆர கால்வெல் ஐயா எழுதிய ரிபபோட, பக 6

“இடையனகுடிக்குக் கிழ்பாரிசத்திலிருக்கினற குட்டம் என்ப
பெயா்கொண்ட கிராமத்திற்குச சமீபத்தில நலமாக உண

* " Chiefs of districts termed Nadu "

டான சபைகளிலொன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இது முக்கியமாக நாடாக்கள் (=நாடாள்வார்கள்) குடியிருக்கிற கிராமம். இந்த நாடாக்கள் திருநெல்வேலி நாட்டிலுள்ள சனங்களெல்லாரிலும் மகா துஷ்டர்.

'நாடான்' என்னும் பெயருக்கு 'நிலத்தாக்காரன், பூமிக்குரிமையுடைய அதிபதி, ஒரு நாட்டிற்கு அதிபதி' என்பது பொருளாம். இந்த நாடாக்கள் சானார்குலத்து நிலத்தாக்காரர்களாகிய காணியாட்சிக்காரர்களாம். அவர்கள் பெரும்பாலுந் தென்றிசையிலிருக்கின்ற கிராமங்களுக்கு அதிபதிப்பாத்திய வுரிமையுடையவர்கள். சானார் குலத்திலுள்ள மற்றவர்கள் நிலப்பாத்தியமுடையவர்களாயிருந்தபோதிலும், அவர்கள் தங்களை இவர்களினின்று பிரத்தியேகமான குலத்தவர்களாயிருந்தாற்போல எண்ணிக்கொண்டு நடந்துவருகிறவர்கள். எனக்குத் தெரிந்திருக்கிறபிரகாரம், அல்லது நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறபிரகாரம், இந்நாட்டிலும் இந்தத் தென்இந்தியாதேசத்திலுமிருக்கின்றவர்களெல்லாரிலும் இந்த நாடாக்கள் ஏகத்திற்கு ஒன்றுபோல அதிக அடங்காக்குணமுடையவர்களும், (அயலாரை) அடக்கி ஒடுக்குகிறவர்களும், பெருமித நடையுடையவர்களும், மனோரதப்படி நடக்கிறவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். இந்த நாடாக்களை மானிட குலத்தவர்களுக்குளிருக்கிற மகா துஷ்டர்களோடு சமரசப்படுத்தலாம். இந்த நாடாக்களுக்குள் கிறிஸ்துமதத்தை யனுசரித்திருப்பவர்கள் அபூருவம். இவர்களுக்குள் அந்தத் தாழ்வடைந்திருக்கிறவர்களிற் சிலர் நானிருக்கிற திசையில் கிறிஸ்துமதத்தை யனுசரித்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் அவர்களுடைய அடங்காக்குணம் முன்போலவே இருக்கின்றது. அவர்களுக்கு எவ்வளவுபட்சங் காண்பித்தபோதிலும், அவர்கள் மனம் இளக்கமடைகிறதுமில்லை; அவர்களுக்கு எவ்வளவு கண்டிப்புக்காண்பித்தபோதிலும், அவர்கள் அஞ்சுகிறதுமில்லை. இந்த நாடாக்கள் அடக்கி வளர்க்கப்படுகிற காட்டுமிருகங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள் என்பதாக நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன். அடக்கி வளர்க்கப்படுகிற காட்டுமிருகங்

'கோபமும் படபடப்பாயிருக்கிறபரியந்தம், அடங்கியிருக்கிறவைகளைபோல தோன்றினபோதிலும், அவைகளுடைய கோபத்தைத் தூண்டுதற்கேற்ற ஒரு அற்பக்காரியம் நேரிட்டமாத்திரத்தில அவைகளின் உள்ளத்திற பதுங்கிக்கொண்டிருந்த மூர்க்கம் வெளியாகின்றது இவைகளைப்போலவே இந்த நாடார்களுமிருக்கிறார்கள்

கூட்டத்துநாடார்கள் தங்கள் குலத்துக்குரிய துஷ்டனத்திற்காக பகைப்பட்டு மறவர்களைப்போல திருநெல்வேலி நாடெங்கனும் கீர்த்திபிரதாபர்களாயிருக்கின்றன இவர்கள் ஒன்றுதொட்டு நாளதுவரையிலும் இந்தத் தெற்கு திசைக்கு ஒரு சொற்றாப்போலிருந்துவருகிறார்கள்" என எழுதியிருக்கிறார

மேற்படி ரிப்போர்ட்டில் நாம்கவனிக்கவேண்டிய இரண்டொரு முக்கியவிஷயங்களுண்டு. அவைகளை இங்ஙனங் கூறுவோம

(a) மேற்படி ரிப்போர்ட்டை எழுதுகிறபோது, அதை எழுதியவருடைய உள்ளத்தில் சான்றோர்குலத்தவர்களை குறித்துண்டாயிருந்த தப்பான எண்ணம் விளங்குகின்றது

சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வோத்திரந் தெரியாதவராய், பிராமணக்குலத்தவர்கள் மேற்பால்குலங்களில் முதற்குலத்தவர்களென்றும், க்ஷத்திரகுலத்தவர்கள் அதற்குக் கீழான மேற்குலத்தவர்களென்றும், பிறகுலத்தவர்கள் க்ஷத்திரருக்கு கீழானகுலத்தவர்களென்றும், சான்றோர்குலத்தவர்கள் சூத்திரருக்குக் கீழானகுலத்தவர்களுக்குள் கீழானகுலத்தவர்களென்றும், அரசர்குலத்தை யொட்டிய தமிழ்ச் சத்திரியகுலம் தமிழ்நாடெங்கனுமில்லையென்றும், செட்டிகுலத்தவர்கள் சிறு குழுவினராய சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு அதிக மேற்பட்டவர்களல்லவென்றும எண்ணங்கொண்டவராய் இந்த ரிப்போர்ட்டை எழுதியிருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. இச் சான்றோர்குலத்துமேன்மக்களாகிய நாடார்கள் பூர்வ தமிழரசர் குலத்தையொட்டிய சத்திரியகுலத்தவர்களென்றும், இவர்கள் அரசிழந்தகாரணத்தைவிட்டுத் தாழ்வடைந்திருக்

ரூாகளென்றும, உய்த்துணர்ந்திருப்பாரேயாயின, சாமப்டிய தமிழுக்கொடுபந்தம இந்த நாட்டாளவாா குலத்தவாககு குள காணப்படுகின்ற சத்திரியகுலலக்ஷணங்களை நன்குமதித்துப்பேசியிருப்பாா என்பதறகுச் சந்தேகமில்லை

பூர்வ ஜெர்மன்நாட்டுச்சாதியார்களில் ஒருகிளைப்பிரிவினாகிய அங்கிலோசக்சனாகள (Anglo-Saxons) பிரிட்டந் (Britain) நாட்டைக்கட்டிக்கொண்டு, அந்தநாட்டிற் பூர்வீகதல் புஜபலபராக்கிரமர்களாக விளங்கியிருந்த சாதியார்களாகிய பிரிட்டனனியர்களை (Britons) அதஞ்செய்து, அவர்களில் மீதியானவாகளை உவேல்ஸ்முதலான மலைநாடுகளுக்கு ஓட்டிவிட்டபிறகு, அந்தப்பிரிட்டனனியாகளுடைய நிலைமை என்னவாயிருந்தது? அந்தப்பிரிட்டனனியாகளை அடிமைகளைப்போல ஒடுக்கிநடத்தவில்லையா? பிரிட்டனனியருடைய குலமேன்மையொழிந்தும், குலலக்ஷணம ஒழியாதிருக்கவில்லையா? அந்தப்பிரிட்டனனியருடைய பூாவமேன்மையை யறியாத ஒருவன அவாகளைககுறித்துப்பேசும பிரகாரம, இந்தச சான்றோாகுலத்தவர்களைககுறித்தும மேற்படி ரிப்போாட்டை எழுதியவா பேசியிருக்கிறாா

(b) குட்டம் (Koottam) என்பது ஒருசிறுநாட்டிறகுப, அந்தநாட்டிலுள்ள பிரதானபட்டணத்திற்கும பெயா

பூாவத்தில், மதுராபுரியிலும அதைச்சூழ்ந்த நாட்டிலும பாண்டியர்களாலும தமிழ்க்கல்விசசங்கத்துப புலவாகளாலும தமிழ்ப்பாஷை நனகுவளாக்கப்பட்டமையால், அதற்குச செந்தமிழ்நாடெனவும, அதைச்சூழ்ந்த பன்னிரண்டு நாடுகளுக்கு இயறறமிழ் (= கொடுந்தமிழ்) நாடுகளெனவும பெயராயிற்று

நன்னூல், சொல்லதிகாரம, பெயரியல், 16-வது சூத்திரசசாாபு வெணபா

"தென்பாணடிகுட்டங் குடங்கற்காவேண்பூழி
பன்றியருவா வதனவடக்கு—நன்றாய
சீதமலாடுபுனனாடு செந்தமிழ்சேர்
ஏதமில்பன்னிருநாட்டெண்."

1 தெனபாண்டிநாடு, 2. குடடநாடு, 3. குடநாடு, ஆ குடகுநாடு, 4. கற்காநாடு, 5 வேண்நாடு, 6 பூழிநா ... பனறிநாடு, 8 அருவாநாடு, 9 அருவாவடதலைநாடு, 10 ... நாடு, 11 மலாடு, அலலது மலையாளநாடு, 12 புனனாடு, அ... சோழநாடு

... இந்தப்பனனிரண்டு நாடுகளிலும் இயற்றமிள வழங்கிற்... ற்றுள், குட்டநாடானது தெனபாணடிநாடடின தென... திில் தென்கடற்கரையருகிலுளளது. அநதக் குடடநா... க்குப் பிரதானபட்டணம குட்டமாம. அந்தக்குடடநா... பூர்வகா... முதல் நாடாககளுடைய பூமியாம. ஆனதா அந்தச்சிறுநாடு நாளதும மேறபடி நாடாககளுடைய வ சததவாகள அனுபோகததிலிருந்து வருகினறது. 'நாடா எனனுமபெயருககுத் தாறபரியம 'Lord of the soil' என தாம 'Lord of the soil' எனபதற்கு 'நிலத்தாசுகாரன, நி லமைககாரன, பூமிககுரிமைபுடைய அதிபதி, காணியாடசிக ரன' * எனபதுபொருளாம.

மேலும், 'நாடான' எனனும்பெயருக்குப் பதவுரைத் தா பரியம 'Chief of district termed Nádu' எனபதாம 'Ch of district termed Nádu' எனபதற்கு 'நாடு எனபபெயாடெ ணட ஒரு மாகாணததிறகு அதிபதி' எனபது கருததாம.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியா 'நாடான்' எனனுமபெட ருககு 'மேலோாவசிககும நாடுகளில் நாடாதவன' என பொருளகூறியிருககிறாரே அது மிகவும மதியீனமான தா பரியவுரை எனபது இந்நூலுந் தெரியவருகின்றதலலவா 'நாடு' எனனும பெயரினின்று பிறந்துவந்திருககிற பதததிற 'நாடாதவன' எனபது பொருளாகுமா? அவா தாமேசொ லடடும

ஆனதால், நாளதும 'நாடான' எனப் பட்டப்பெயா பெ றிருககினறவர்கள் எக்குலத்தலாகளோ அககுலததவாகள பூ வமமுதல் நாடாண்டுவந்திருககிற நாடாள்வார் வமிசத்தவ கள எனபதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகையால்,

* "The Canatchi of Malabar is the Bhomia of Rajast'han Vide Todd's Annals and Antiquities of Rajast'han, Vol I, p 496

நாடான் = Lord of the soil,
= Chief of District termed Nàdu
= நாட்டதிபதி,
= நாடாளவான்,
= அரசன் என்பது பொருளாம்

(c) மேற்படி ரிப்போர்ட்டில், "எனக்குத் தெரிந்திருக்கிறபிரகாரம், அல்லது நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறபிரகாரம், இந்த நாட்டிலும் இந்தத் தென் இந்தியாதேசத்திலும் இருக்கிறவர்களெல்லாரிலும் இந்த நாடார்கள் ஏகத்திற்கு ஒன்றுபோல அதிக அடங்காக்குணமுடையவர்களும் (அயலாரை) அடக்கியொடுக்குகிறவர்களும் பெருமித நடையுடையவர்களும் மனோரதப்படி நடக்கிறவர்களுமாயிருக்கிறார்கள் என்றும், இந்த நாடார்களை மானிட குலத்தவர்களுக்குளளிருக்கின்ற மகா துஷ்டர்களோடு சமரசப்படுத்தலாம் என்றும், அவர்களுக்குள் அதிகத் தாழ்வடைந்திருக்கிறவர்களிற் சிலர் கிறிஸ்துமதத்தை அனுசரித்திருந்தபோதிலும் அவர்களுடைய அடங்காக்குணம் முன்போலவே இருக்கின்றது என்றும், அவர்களுக்கு எவ்வளவுபட்சம் காண்பித்தபோதிலும், அவர்கள் மனம் இளகுகிறதுமில்லை. அவர்களுக்கு எவ்வளவு கண்டிப்புக் காண்பித்தபோதிலும், அவர்கள் அஞ்சுகிறதுமில்லை என்றும், இந்த நாடார்கள் அடக்கி வளர்க்கப்படுகிற காட்டு மிருகங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள் என்பதாக நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன் என்றும், அடக்கி வளர்க்கப்படுகிற காட்டுமிருகங்கள் கோபமூட்டப்படாதிருக்கிறபரியந்தம் அடங்கியிருப்பவைகள்போல தோன்றினபோதிலும், அவைகளுடைய கோபத்தைத் தூண்டுதற்கேற்ற ஒரு அற்பக்காரியம் நேரிட்டமாத்திரத்தில அவைகளின் உள்ளத்திற் பதுங்கிக்கொண்டிருக்கிற மூர்க்கம் வெளியாகின்றது என்றும், இதுபோலவே இந்த நாடார்களும் இருக்கிறார்கள் என்றும்" எழுதியிருக்கிறார்.

இதை எழுதியவர் இந்த நாடார்களுடைய பூர்வ குலநிலையைத் தப்பானதானத்தில் வைத்திருப்பதால், இவர்களிடத்தில் தோன்றுகின்ற திடசித்தமனம் இவருக்கு விபரீதமாகக் கா

ரிக்கப்படுகிறதாக விளங்குகிறது. இந்த நாடார்களை பூர்வ தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தை யொட்டியவர்கள் என்று மனதில் வைத்து எழுதியிருப்பாரேயாயின், இவ்வாறு விபரீதமாக எழுதமாட்டார். இவ்வகைப் பெரும்படியான உவமைவாக்கு கூறவுமாட்டார். மேலும் அவர் சான்றோர்குலத்தவர்களாகிய இந்த நாடார்களை இன்னகுலத்தவர்களென்று தகுந்தபிரகாரம் உணர்ந்திருப்பாரேயாயின், அவர் அந்த நாடார்களை "அடக்கிவளர்க்கப்படுகிற காட்டுமிருகங்களுக்கு ஒப்பானவர்கள் என்பதாக நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன்" என்று எழுதாமல், "இந்த நாடார்களிடத்தில் எதற்குமஞ்சாத மனத்திடாரிசக முதலான சிறந்த லக்ஷணங்கள் விளங்குகின்றமையால், இவர்கள் தமிழ்நாட்டுப் பூர்வ சத்திரியகுலத்தை யொட்டியவர்கள் என்பதாக நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன்" என்று எழுதியிருப்பார் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை

இந்தப்பிரகாரம் அந்நிய மொழிச்சாரர்களுடைய சாக்ஷிகளினாலும் 'நாடான்' என்னும்பெயருக்கு நாடாளபவன் என்பது பொருளென்று ருசுவாகின்றது

(lxi) அரசர்குலத்தவர்களாகிய பூர்வீகத் தமிழ்ச்சத்திரியர்களுக்கு ஆதியிலே சூரபாண்டிய மகாராசன்காலத்தில 'நாடாள்வார்பட்டங்' கட்டி மகுடாபிஷேகஞ்செய்தற்கு இங்ஙனஞ் சுருக்கமான விபரங்கூறுவோம

பதினெண்புராணங்களில முதற்புராணமாகிய பிரமபுராணத்தின பிரமோத்திரகாண்டத்தில், சூரபாண்டியமகாராசன சரித்திரம வருகிறது. அதிலிருந்தெடுத்து இங்ஙனமெழுதுவோம.

இக்காலத்தில் வடகன்னடம எனப்பெயர்பெற்றிருக்கின்ற ஐவர்நாட்டில மேற்குக் கடற்கரையருகில் 'வட்டுகலை, வட்டுநகர்' (Batuculla=round town) எனப் பெயர்கொண்ட சக்கரபுரிப் பட்டணமிருந்தது. அதில் சூரபாண்டிய மகாராசனும அவனுடைய தமபிமார் அறுபத்தாறு பாண்டியர்களும வாசஞ்செய்து, ஓரிக்கலபட்டணத்திற செங்கோற்செலுத்திய அசுரராசனை பிரதாபருத்திரன்மேற படையெடுத்து,

அவனைச்செய்தது, அவன் நகரத்தையும் பிடித்துக்கொண்டு அதற்குட்பிரவேசித்துச் சிங்கத்துவசங்கட்டினார்கள். பிற்பாடு, சூராபாண்டியனென்கிறவன் தன் தம்பிமார்களில் மூத்தவனான மதுவீரபாண்டியனுக்கு 'நாடாள்வார்பட்டங்கட்டி,' பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, அவனை ஓரிக்கல்பட்டணத்திற்கு இராசாவாக ஏற்படுத்தியபோது, அந்த நகரியடங்கலும் அறியும்படி விளம்பரங்கூறுவித்தான். அந்த விளம்பரம் வருமாறு :

(1) "சிம்மாலகோட்டமன்னியவர்த்தனபுரி சூராபாண்டி சூராசமன்னிய சந்திரியசூரியவசம் மதுகேசுரா உக்கிரநேத்திரத்திற்பிறந்து, ரேணுகாபரஞ்சோதி புத்திரனாகிய சூராபாண்டிசூராதம்பியான மதுவீரபாண்டியருக்கு ஓரிக்கல்நகரமும், பிரதாபருத்திரனுடைய நாடுநகர்கள் சமஸ்தமுமளித்திருப்பதால, மதுவீரபாண்டியரே நாடாள்வார்" எனப் பறைசாற்றி நகரமெங்ஙனும் விளம்பரஞ்செய்யப்பட்டது. இதனால், பாண்டியர்குலத்தவர்களுக்குப் பூர்வீககாலத்தில் நாடாளவார்பட்டங் கட்டப்பட்ட விபரந் தெரியவருகின்றது. ஆனதால், 'நாடாளவான' எனனும் பட்டப்பெயர் பூர்வ அரசர்குலப்பட்டப்பெயராக வழங்கிவந்திருப்பது நன்குவிளங்குகிறது

(2) மேற்படி பிரமோத்திரகாண்டத்திலிருந்து இன்னமும் ஒரு திருட்டாந்தமெடுத்து இங்ஙனங்கூறுவோம்.

சூராபாண்டியனெனப் பெயர்பெற்ற அமுதபாண்டியமகாராஜனென்கிறவன் ரதபுலாசூரனையும் அவனோடுசேர்ந்த அறுபத்தாறு கலைசசுற்றுப்பட்டணங்களிலுள்ள அசுரர்களையுஞ் செயித்து, அவர்களையழித்து அவர்களுடைய நாடுநகரங்களையெல்லாங் கட்டிக்கொண்டு, அந்தப் பட்டணங்களுக்குத் தன தம்பிமார்கள் அறுபத்தாறு பாண்டியர்களையும் அரசராக்கி, நாடாளவார்ப்பட்டங்கட்டி, அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அந்தப் பட்டணங்கள் நோக்கிப்போகிறபோது கூறிய கட்டியம் வருமாறு. "சிம்மாலகோட்டமன்னியவர்த்தன சக்கர

புரிக்கு அரசனாகிய அமிர்தபாண்டிய விக்கிரமபாண்டிய மகா ராசா பராக்கு, எச்சரிக்கை. சூரியகுல*மன்னிய சத்திரிய சவுரிய பராக்கிரம கவுண்டலீக கோத்திர அசுரசம்மார தேவ சகாய ரேணுகாவரபுத்திரா பராக்கு, எச்சரிக்கை."

இன்னமும் ஒரு மேற்கோள் இங்ஙனம் எடுத்துக்கூறு வோம்.

(lxii) நைடதம், சுயம்வரப்படலத்தில், 136-வது கவிமு தல் 162-வது கவிவரையினும் வருகின்ற செய்யுள்களில் நா வலந்தீவு அரசர்களில் 25 ராசாக்கள் நளமகாராசனோடு தம யந்தி கலியாணத்திற்கு வந்திருந்தார்களெனக் கூறியிருக்கி றது. அந்த அரசர்களெல்லாரும் வதுவைமண்டபத்தில் அ வரவருக்கிட்ட ஆசனங்களில் வீற்றிருக்கையில், தமயந்தியா கிறவள் ஆடையாபரணவலங்கிருதியாய் அந்த மணமண்டப த்தில் தோழிகள்சூழப் பிரவேசித்தாள். மேற்படி செய்யுள்க ளில் அங்கே கூடிவந்திருந்த அரசர்கள் இன்னார் இன்னாரெ ன்று அவளுக்குச் சொல்லியவிபரங் கண்டிருக்கின்றது

147-வது கவி:

"குடங்கையின்நெடியவாட்கட் கொம்பனையீங்குபைம்பொன்
மடங்கலாசனத்தின்மேய மணியெழுவனையதோளான்
முடங்குவெண்கோட்டுக்கைதை முருகுயிர்த்திரங்குநதெண்
ணீரத்
தடங்கடற்புலவுபோக்குந் தண்டுறைமகதநாடன்"

இக்கவியில் மகதநாடாளும் வேந்தனுக்கு 'நாடன்' எனப் பட்டப்பெயர்வந்திருக்கிறது. நைடதநூலாசிரியராகிய அதி வீரராமபாண்டியன் தமிழ்நாட்டரசனானதினாலும், தமிழ் நா ட்டரசர்குலத்தவர்களுக்குத் தன்காலத்தில் வழங்கிவந்த பட் டப்பெயர்களை நன்குணர்ந்தவனானதினாலும், அக்காலத்து

* சூரியமந்திரத்தால் உற்பத்தியானமையாலும், சூரிய வங்கிசத்தோடு கொள்வினையிற்கலந்தமையாலும் சந்திரகு லபாண்டியருக்குச் 'சூரியகுலம்' எனவும் பெயருண்டா யிற்று.

வழங்கப்படிக்கு இந்தப்படலத்தில அரசர்குலப்பட்டப்பெ
களை நாட்டுப்பெயர்களோடு சேர்த்தெழுதியிருக்கிறான் (
அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்களோடு, மேலே 147-வது கவி
சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், 'நாடன' என்னும பட்ட
யரும வந்திருக்கிறது. இந்த நைடதநூலாசிரியர் மகத,
டரசனை 'மகதநாடன' எனகிறார். இஙஙனம 'நாடன'
னும அரசர்குலப பட்டப்பெயருடன ஒருபொருள்கொ
வந்திருக்கின்ற பிற பட்டப்பெயர்களை ஒருங்கேதிரட்டிக்கா
பிபபோம. அவைவருமாறு

"மகதநாடன."

நாடன = நாடாளும்வேந்தன் (அவந்தி), 137-வதுகவி
= நாட்டரசன (நெளட), 138-வதுகவி
= மன்னன (மதுரைமூதூர), 139-வதுகவி.
= நாடாளுமவேந்தன (கங்கை), 140-வதுகவி.
= காவலவேந்தன் (காமபிலி), 141-வதுகவி
= நாடாளுமன்னன (கலிங்க), 142-வதுகவி.
= மன்னன (வாரணவாசி), வாரணவாசி = க
143-வதுகவி
= வேந்து (சிந்து), 144-வதுகவி.
= ஏறு (குருதர்), ஏறு = ஆண்சிங்கம = ஆ
சிங்கத்தையொத்த மன்னன, 145-வதுக
= கோ (மச்சர்), 146-வதுகவி
= கோ (குருநாடர்), 148-வதுகவி
= தேயவேந்து (பல்லவ), 149-வதுகவி.
= நாட்டுவேந்தன (கேகய), 150-வதுகவி
= தேயவேந்தன (மத்திர), 151-வதுகவி.
= நாடாளும வேநது (வங்க), 152-வதுகவி.
= நாடாளும வேந்து (அங்க), 153-வதுகவி
= வேந்து (பாஞ்சால), 154-வதுகவி.
= வேந்து (காந்தார), 155-வதுகவி.
= நாடாளுமவேந்து (மிதிலை), 156-வதுகவி.
= தேயவேந்து (மாளவ), 157-வதுகவி.

நாடன = அரசரேறு (கோசலதது), 158-வதுகவி.

= நாடாளுமவேந்து (குடக), 159-வதுகவி.

மேறகூறியபிரகாரம,

குடகநாடாளுமவேந்து = குடநாடன்,

= குடக்கோன,

= குடக்கோ.

= நாடாளும்வேந்து (பொனனி), 160-வதுகவி.

= வேந்து (கொற்கையமபதிக்கு), 161-வதுகவி.

இந்த அரசர்குலபபட்டபபெயாகளை ஒனறோடொனறு ஒப பிடடுககூர்ந்து சிந்திபபவாகளுக்கு,

நாடாளும் வேந்தன, நாட்டரசன,
மனனன, காவல்வேந்தன,
நாடாளுமனனன, வேந்து,
கோ, தேயவேந்து,
நாட்டுவேந்தன, நாடாளும்வேந்து,

அரசரேறு, எனனுமபட்டப்பெயர்கள் நாடன என் னும பெயருடன ஒருபொருள்கொண்ட அரசர்குலப்பட்டப் பெயாகள்என்று மிகவும் தெளிவாகவிளங்கும். ஆனதால் 'நாடன' என்பதற்கு 'அரசன' எனபதுபொருளாம்.

அனறியும், மேலேகாண்பிததிருக்கிறபிரகாரம், இவ்விடத் திலும் 'நாடான்வான' எனனும் பூர்வஅரசர்குலப்பட்டப் பெயரும், 'நாடாளுமவேந்தன, நாடாளுமன்னன், நாட்டு வேந்தன' என்னும் பட்டபபெயர்களுடன் ஒருபொருள்கொ ணடு உலகவழககிலும் நூல்வழக்கிலும் வந்திருக்கினறது. மேலும, 'நாடான், நாடன்' என்னும் பட்டப்பெயர்களும், 'நாடடரசன், நாடாளும்வேந்தன்' முதலானபட்டப்பெயர்க ளுடன் ஒருபொருள்கொண்டு அரசர்குலத்தவர்களுக்குப் பட் டப்பெயர்களாய்வந்திருப்பதும் பிரத்தியட்சமாகின்றது.

(lxiii) திவாகரம், தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி, 4-வது சூத்திரம்.

இந்திரன்பெயர்

"புரந்தரன்புனிதன் பொன்னகர்க்கிறைவன்
வாசவனமரர்கோன் மானமுகிலூர்தி
வேள்விநாயகன் விண்முழுதாளி
ஆயிரங்கண்ண னயிராணிகேள்வன்
மருத்துவனமகவான் வலாரிவிருத்திராரி
வெள்ளைவாரண னிமையவர்வேந்தன்
பாகசாசன னாக்கண்டலனே
வச்சிரபாணி சதக்கிருதெனறிவை
எச்சமிலிந்திரற் கியன்றதொல்பெயரே."

இந்தச்சூத்திரத்தில் இந்திரனுக்கு, பொன்னகர்க்கிறைவன் எனவும், அமரர்கோன் எனவும், விண்முழுதாளி எனவும், இமையவர்வேந்தன் எனவும், பெயர்களவந்திருக்கின்றன. இவைகளில், இறைவன், கோன், ஆளி, வேந்தன் என்னும் பட்டப்பெயர்கள் ஒருபொருட் கிளவிகளாம். ஆனதால்,

ஆளி = இறைவன்,
= கோன்,
= வேந்தன்,
= ஆளவோன்,
= நாடாளவோன்,
= அரசன்.

இதில் 'ஆளி' என்பது 'ஆளவோன், அரசன்' எனப் பொருள்கொண்டுவந்திருக்கின்றது.

(lxiv) மேற்படி தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி, 10-வது சூத்திரம்.

வைச்சிரவணன்பெயர்.

"மந்திரிகுபேர னிதிக்கோனியக்கன்
பிங்கலனரற்குப் பிரியாத்தோழன்

வடதிசைத்தலைவ னியக்கவேந்தன
அளகையாளி யாயமுற்கரவலன
புட்பகவூர்தி தனதனமரகத
னெனவைப்பதாமம் வைச்சிரவணற்கே "

இச்சூத்திரத்திற் குபேரனுக்கு, நிதிக்கோன எனவும், வடதிசைத்தலைவன எனவும, இயக்கவேந்தன எனவும, அளகையாளி எனவும, பெயாகள வநதிருக்கின்றன இவைகளில், கோன, தலைவன வேந்தன, ஆளி என்னும்பெயாகள ஒரு பொருட்பதங்களாம. ஆனதால,

ஆளி = கோன,
= தலைவன,
= வேந்தன,
= ஆளவோன,
= அரசன.

இதில் ஆளி என்பதற்கு அரசன் என்ப பொருளவநதிருக்கின்றது.

மேற்படி தொகுதி 1-வது சூத்திரத்திற் சிவனுக்கு 'கைலையாளி' என்ப பெயர்வந்திருக்கிறது.

கைலையாளி = கைலையாள்வோன,
= கைலைநாடாள்வோன,
= கைலைநாட்டரசன.

(lசஎ) வடமொழியில் அரசர்குலத்தவாகளுக்குச் 'சத்திரியா' என்றுபெயர். சத்திரியா என்னும இந்த வடமொழிப் பதத்திற்கு மூலபதம் சேத்திரம் (=க்ஷேத்திரம) என்றும, கேத்திரம (=க்ஷேத்திரம்) என்றும வரும.

சேத்திரம (=கேத்திரம்) என்னும வடமொழிப்பதத்திற்குப் 'பூமி, நிலம, நாடு' என்று கருத்தாம; திருட்டாந்தமாக, 'குருக்ஷேத்திரம' என்பதற்கு 'குருநாடு' எனவும, 'க்ஷேத்திரகணிதம' என்பதற்குப் 'பூமிக்கணிதம' எனவும அருத்தமாகும. 'சத்திரியன' என்னும் பெயா 'சேத்திரம' என்னும் மூலபதத்தினின்று உற்பத்தியான பதமானபடியால, 'சத்திரியன'

என்பதற்குச் 'சேத்திரமுடையவன், பூமிக்குடையவன்' என வும், 'நாட்டுக்குடையவன்' எனவுந் தாற்பரியமாம் * ஆன தால்,

சத்திரியன் = சேத்திரமுடையவன்,
= பூமிக்குடையவன்,
= நாட்டுக்குடையவன்,
= நாட்டரசன்,
= நாடான்,
= நாடன்.

தென்மொழிநாட்டில் அரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'நாடான், நாடன்' என்னும் பெயர்கள் பட்டப்பெயர்களாகவந்து வழங்கியபிரகாரம், வடமொழிநாட்டில் அரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'சத்திரியன், கத்திரியன்' என்னும் பெயர்கள் பட்டப்பெயர்களாகவந்து வழங்கின. ஆனதால் 'நாடான், நாடன், சத்திரியன்' என்னும்பெயர்கள் ஒருபொருட்கிளவிகளாம்.

(lxvi) திருவானைக்காச்சிவாலயத்திற் கோமுகச்சோழனுற்கட்டப்பட்ட மூன்றாவது திருமதில் கீழைக்கோட்டைவாசல் தென்புறமதிலில் எழுதியிருப்பது: "திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் மதுரையுட பாண்டியர் தம்முட தலைகொண்டருளின ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவர்க்கு யாண்டு பதினைப்தாவது சீர் உடைய பிள்ளையாண்பின் அகரங்க நாடாழ்வாருக்குத் தொண்டன் &c. இந்தக் கலவெட்டில், 'திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள்' எனவும், 'மதுரையுட பாண்டியர் தம்முட தலைகொண்டருளின ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவர்' எனவும், 'அகரங்க நாடாழ்வார்' எனவும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இவற்றுள்,

(1) 'திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள்' என்பது இமயகிரிமுதல் தென்குமரிபரியந்தமிருந்த சுரர்நாடு, நரர்நாடு, நாகர்

* க்ஷேத்திரசம்பந்தமுடையோன் 'சத்திரியன்' எனவரல் ஆதிவிருத்தி சத்தியாம். 'சத்திரியன்' என்பதற்குத் 'தண்டிக்கிறவன், பட்சிக்கிறவன்' என்று சப்தார்த்தங் கூறல் சில ஆசிரியரது வழக்கு.

நாடு எனப பெயர்கொண்ட திரிபுவனங்களாகிய மூன்று நாடுகளையும ஒருகாலத்தில ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டு வந்த சோழநாட்டரசர்களாம். 'புவனம, உலகம்' என்னும் பெயாகள நாடுகளைக குறிககின்றன.

கலிஙகத்துபபரணி, கடவுள்வாழ்த்து, சத்தமாதர்கள் துதி, 17-வது கவி :

"மேதிபுள ளலகை தோகையேறுவனம
வேழமெனறகொடி யேழுடைச
சோதிமெனகொடிக ளேழினெழிரு
துணைபபதந்தொழ நினைததுமே."

18-வது கவி :

"கேழனமேழிக்லை யாளிவீணைசிலை
கெணடையெனறினைய பல்கொடிக
தாழமேருவிலுயர்த்த செம்பியர்
தனிபபுலிககொடி தழைககவே."

சத்தமாதர்கள தமிழ்நாட்டரசர்களுக்கு இனறியமையாத தேவதைகளாம. அவர்கள் தங்கள் நாடுநகரஙகளெங்கனும காளிகாதேவிக்கும பிறமாதாகளுக்கும ஆலயங்கள கட்டி, அவாகளைக கும்பிட்டு, யுததங்களில் அவாகள் துணையைத் தேடிவந்தனா. மேற்படிகவிகள் இரண்டிலும, எருமை, கருடன, பேய், கலைமான, சிஙகம், வீணை, வில், மீன இந்த ஏழும சின னஙகளாக அமைந்த ஏழு கொடிகளையுடைய சத்தமாதர்கள் ஏழுபெயர்களினுடைய பதினாலு பாதங்களையும தொழுகின றேம எனவும், இமயகிரியினமீது சோழனனவன பனறி, கல்ப்பை, கலைமான, சீயம், வீணை, வில், மீன எனனுஞ் சின னங்களையுடைய ஏழுகொடிகளை சக்கராகாரமாகவும், தனது ஒபபற்ற புலிக்கொடியை அவைகளின் நடுவில் உயர்வாகவும் நிறுத்தினன் எனவுங் கூறியிருக்கிறது. மேற்கூறிய திரிலோகங்களையும ஒரு குடைக்குள் சோழர்கள் அடக்கியாண்டார்கள எனபது தோன்ற இவ்வாறு வருகின்றது ஆனதால், சோழர்கள ஒருகாலத்தில் 'திரிபுவன சககரவாததிகள' எனனப் பட்டது நிசம்.

(2) 'மதுரையுட பாண்டியா தம்முட தலைகொணடரு ளின ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவர்' எனபதற்கு 'ஒருகாலத்தில் பாண்டியர்களையுஞ் செயித்தாண்டுவந்த குலோத்துங்க சோழராசன்' என்பது பொருளாம்.

இதில் 'தேவர்' என்பதற்கு அரசன எனபது கருத்து; 'தேவி' எனபதற்கு 'அரசி' எனவும, 'தேவன' என்பதறகு 'அரசன' எனவும் பொருளென்று நாம மேலே ஓரிடத்தில் விரிதறுரைத்திருப்பதால், இங்ஙனம விபரியாது விடுகின்றனம.

(3) 'அகரங்கநாடாழ்வார' எனபதில் வருகின்ற 'நாடாழ்வார்' என்னும்பெயருக்கு 'அரசன' எனபதுபொருளாம. ளகரமும ழகரமும் பதங்களில் ஒத்துநடபபது பூரவ தமிழ்வழக்காம் ஆனதால்,

நாடாழ்வார = நாடாள்வார்,
= அரசன

மேலே கூறியிருக்கிற நியாயஙகளனைத்தையும ஒருங்கே திரட்டிப் பார்வையிடுமபோது,

'நாடான, நாடன்' எனனுமபெயர்களும,
நாடாள் (=ழ்) வான எனனுமபெயரும,

தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய பூர்வபபட்டப்பெயர்களெனபது தெளிவாகத் துலங்குகின்றது. ஆகையினுலே, 'நாடான, நாடன்' எனனும் பட்டபபெயர்கள் தொனறுதொட்டு இடையறாது நாளதுவரையினும எந்தக்குலத்தவர்களுக்குப் பட்டப்பெயர்களாக வழங்கிவந்திருக்கின்றனவோ அந்தக் குலத்தவர்களே பூர்வ தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவர்கள் எனபது ஐயமற விளங்குகினறது.

இனி ஏழாவது பிரகரணத்தில் ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் சானறோர்குலத்தவர்களைச் சுட்டி எழுதியிருக்கிறவைகளில் அடங்கிய தபபுகளையும், அவர்மீது சுமத்திருக்கின்ற குற்றங்களையுந் திரட்டிக்கூறுவோம்.



எ. பிரகரணம்.

ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியா சானறோர்குலத்தவர்களேச சுட்டி எழுதியிருககிறவைகளில் அமைந்திருக்கினற தபபுகளேயும், அவர்மீது சுமந்திருக்கினற குற்றங்களேயுந் திரட்டிக்கூறுகினறது.

1. திவாகரநூல் 50-வது சூததிரத்தில், 'கள்விலேஞா' எனக கண்டிருககினற பெயரை 'களவிணேஞா' என மனதாரவேண்டுமென்றே யாதொரு நியாயங கூருமல் சுமமாமாற்றி எழுதிவைத்திருக்கிருா.

இது 'நூற்புரட்டாகிய குற்றம.'

2. 'சாணூர்' என்னுமபெயர் மேற்படி திவாகரநூலில் இலலாதிருக்க, மேற்படி நூலாசிரியர் மனதாரவேண்டுமெனறே மேற்படிபெயரை அந்த 50-வது சூததிரததில சுமமா பூதிப்பிடியாகத் திணித்துவைககத் துணிநதிருக்கிருர்.

இது 'இல்லாததை இருப்பதாகக கூறியகுற்றம'

திவாகரநூலிற்கூறிய கள்விலேஞர்களோ 'களவாணிபாகள' எனறு மேலே மிகவுந் தெளிவாக ருசுப்படுததியிருககிறேம.

3. திவாகரநூலாசிரியர் 'கள்விலேஞர்' என்னும பெயருடன் ஒரு பொருள்கொணடு, 'பழயர், துவசா, படுவா' என வருகினறபெயர்கள் மூன்று என்கிருர். ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியரோ 'பழயர், துவசர், புடுவர், கள்விணேஞா, இந்நான்குஞ் சாணூர்பெயர்' எனகிருர். ஆனதால், அவர் 'கள்விலேஞா' எனனும பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டபெயாகள 'பழயர், துவசர், படுவர், கள்விணேஞர், சாணூர்' என ஐந்து எனறு சொல்வதாகிறது. திவாகரநூல் 'மூனறுபெயாகள' எனக கூற, ஜாதிசங்கிரகசாரநூலோ 'ஐந்துபெயாகள்' எனக கூறுகினறது

இதுவும் 'நூற்புரட்டாகிய குற்றம.'

4. ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் 'சௌண்டிகா' என்னும் வட ஆரியமொழியினின்று, 'சாணா' என்னுந் தமிழ் மொழி மரூஉவாகவந்ததென்று கூறியிருப்பது சுத்தத்தப்பு. மேற்படி நூலாசிரியர் இந்தப்பெயர்களைச் சுட்டி மூன்றுவகையாய் உளறியிருக்கிறார். அவை வருமாறு :

(i) 'சௌண்டிகா' என்னுஞ் சமஸ்கிருத மொழியினின்று 'சாணா' என்னுந் தமிழ்மொழி மரூஉவாக வந்த மொழி என்கிறார்

(ii) 'சாணர்' என்னும் பெயரினின்று 'சான்றார்' என்னும்பெயர் மரூஉவாக வந்தது என்கிறார்.

(iii) 'சான்றார்' என்னும் பெயரினின்று 'சாணா' என்னும்பெயர் மரூஉவாக வந்திருக்கிறது என்கிறார்

இந்தப்படி அவர் மூன்றுவகையாக உளறியிருக்கின்றமையால் 'சௌண்டிகர்கள்' சான்றோர்குலத்தவர்களல்லவென்று அவர்தாமே சொல்வதுபோலாகின்றது. இந்த மூன்றுவகைகளில் ஒருவகையையாவது நிச்சயிக்க அறியாதவர், தாம் அறியாததைக் கூறத்துணிந்தது மேற்படி நூலாசிரியர் தமக்குண்டாகிய மிகுந்த அறியாமையைத் தெரிவிக்கவந்ததுபோலிருக்கின்றது. ஆகவே, மேற்படி நூலாசிரியர் சங்கரகுலத்துக் 'கள்வாணிபர்களாகிய சௌண்டிகர்களை' வேண்டுமென்றே 'சாணா' எனக்கூறியது பெருங்குற்றமாம்.

5. கள்வாணிபர்களுங் கட்குடியர்களுமாகிய சௌண்டிகர்களுடைய கற்புவரம்பழிந்த பெண்களது துர்நடத்தைகளைப் புராணிகர் இயற்கையாய்க் கூறியிருக்க, ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியரோ மேற்படி வடமொழிக்குலத்தாருடன் ஒருவிதத்திலுஞ் சம்பந்தப்படாதவர்களும், குலமேன்மையையிழந்துங் குலமானத்தையோ நாளதுவரையினும் எதிரிகளுக்கு ஒதுங்கிஒதுங்கிப் பிழைத்துக்காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறவர்களுமாகிய மகா மானமுள்ள சான்றோர்குலஸ்திரீகளை முன்பினயோசியாமல், வேண்டுமென்றே ஏதொருமுகாந்திரமுமின்றித் தூஷித்துப் பேசியிருக்கிறார்

இதுவும் 'பெருங்குற்றம்'.

மேற்கூறிய பிரம புராணத்துப் பிரமோத்திரகாண்டத்திற் கூறியிருக்கிறபடிக்கும், நாளதுஞ் சானரோர்குலத்தவர்களுக்குள்ளிருக்கிற ஒழுக்கப்படிக்கும், அந்தக்குலத்தவர்களுக்குரிய முக்கிய ஆசாரங்களிற் சிலவற்றை இங்ஙனங்கூறுவோம் :*

(i) ஒருதாரமிருக்க மறுதாரங்கட்டக்கூடாது. இது சானரோர்குலத்தவர்களுக்கு நாளதும் மாறுதச்சட்டம்.

(ii) பிரியாகளை யிழந்தபெண்கள் மறுவிவாகஞ்செய்யக் கூடாது. இது சானரோர்குலத்தவர்களுக்கு நாளதும் பிரமாணம்.

(iii) விதவைகள் வெண்வஸ்திரந்தரிப்பதேயன்றி, சிவப்புமுதலிய பலவர்ணப்புடவைகள் கட்டவுங்கூடாது, ஆபரணங்கள் பூணவுங்கூடாது. நாளதுஞ் சானரோர்குலத்து விதைவகள் வெண்ணுடைபூண்ந்து, நிராபரணதாரிகளாயிருந்துவருகிறார்கள்.

(iv) பெண்கள் மூக்குக்குத்தி போடக்கூடாது.

சானரோர்குலத்தவர்கள் நாளதும் மூக்குக்குத்திபோடுகிறதில்லை.

(v) சான்ரோர்குலத்தவர்களுடைய குலதெய்வமாகிய சிவபிரான் ரிஷபவாகனரானதால், ரிஷபாரூடராய்ச் செல்லக் கூடாது

(vi) பழநறையாகிய கட்குடிக்கக்கூடாது.

(vii) இடுப்பில் மறுதாறுப்பாய்ச்சாமல் குறுக்காகவஸ்திரங்கட்டக்கூடாது.

(viii) சிவபிரானுடைய நெற்றிக்குறியானபடியால், நெற்றிகளில் திலதமாகிய சிந்தூரப்பொட்டிடக்கூடாது.

(ix.) சானரோர்குலப்பெரியோர்களுடைய ஸதிரீகள் வெளியேறாமல் அடக்கமாயிருந்துவருவதுமன்றி, அயலிடங்களுக்குப் போகவேண்டுவதாயிருக்குங்காலங்களில் மூடுபல்லக்குகளிற் போவார்களாதலால், சிவிகைக்குணடிகைகள் பூர்வகாலமுதல் வைத்து உபயோகப்படுத்திவருகிறார்கள்

---

*Vide, *Madras Mail*, March 7, 1873 also, சானரோர்மரபு, p. 73.

(x) தென்பாண்டிநாட்டில் பஞ்சதிருவழுதிநாடாள்வார்கள் பூர்வகாலத்தில் இருந்து அரசுபுரிந்துவந்த கொற்கைப்பதி, ஆளவார் திருநகரிமுதலான ஐந்து நகரங்களிருந்த நாட்டிற்கு மகாநாடு என்றும், மாநாடு என்றும், பஞ்சமால் என்றும் பெயராம். பூர்வத்தில் தென்பாண்டிநாட்டுச் சான்றோர்குலத்து வழக்குகளுக்கு முடிவானதீர்ப்பு இந்த மகாநாட்டார் தீர்ப்பாம். நாளதுஞ் சான்றோர்குலத்துச் சிறுசிறு குடிவழக்குகள் அந்த மகாநாட்டு நாடாள்வார்களாகிய நாடார்கள் பஞ்சாயத்தில் முடிவாகிவருகின்றது.

இத்தகைய பூர்வகுலமேன்மைகளையுடைய சான்றோர் குலத்தவர்களை ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் கள்வாணிபர்களாகிய சௌண்டிகர்களுக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசத்துணிந்தது அவர்மீது பெருங்குற்றமாம்.

மேலே மூன்றாவது விஷயத்திற் கூறியிருக்கிறபிரகாரம், சான்றோர்குலத்து விதவைகள் வெண்ணுடை புனைந்து நிராபரணதாரிகளாவது பூர்வ அரசர்குலத்தவர்களுக்குண்டாயிருந்த இன்றியமையாத பூர்வ ஆசாரமாம். இதற்கு ஒருதிருஷ்டாந்தம் இங்ஙனம் எடுத்துரைப்போம்:

பூர்வகாலத்தில அயோத்திமாநகரிற் செங்கோற் செலுத்திய தசரதமகாராசன் தன் தேவிமார்களிலொருத்தியாகிய கைகேசியின் தந்திரத்திலகப்பட்டு ஸ்ரீராமரை வனத்திற்கோட்டிவிட்டபின்பு, தசரதராமர் தன்தேவி சீதையோடும் தன் தம்பி இலக்ஷ்மணனோடும் தென்னாட்டில் தவஞ்செய்துகொண்டுவருகையில், தந்திர உபாயத்தால் இராவணன் சீதையைச்சிறையெடுத்துக்கொண்டு இரதாரூடனாய்ச் செல்லுகையில, சீதையானவள் அலறியழுதுகொண்டு, கேசாதிபாதம் வரை தானபூண்டிருந்த ஆபரணங்களையெல்லாங் கழற்றி, ஒரு பொட்டணமாகக்கட்டித் தாழப்போட்டுவிட, அந்த ஆபரணங்களை சுக்கிரீவன் கண்டெடுத்து, தசரதராமன் முன்வைத்து, நடந்தகாரியங்களைச் சொல்லவே, ஸ்ரீராமரானவர் மிகவும் கிலேசித்துப் பிரலாபித்துப் புலம்பியபோது, இவ்வாறு சொல்லலுற்றார்

கமபராமாயணம, கிஷ்கிந்தாகாண்டம், கலனகாண்படலம, 19-வதுகவி·

“ விலங்கெழிற்றேளினுய் வினையினேனுமிவ
விலங்குவிற்சரததினு மிருக்கவேயவள
கலனகழிததனளிது கற்புமேவிய
பொலன்குழைத்தெரிவையா புரிந்துளோர்கள்யார்.”

இந்தக்கவியில் தசரதராமா சொல்லுகிறா. “ஓ சுககிரீவா, எவற்றையுமுடிக்கவல்லவனுகிய நானிருகக, என்கரத்தில விசயகோதணடமிருகக, அவள நிராபரணதாரியாயினள். கற்பு நிறைந்த ஆபரணதாரிகளாகிய மங்கலககழுத்தியர்களுள் யாா நாயகன் உயிரோடிருககையில இவவாறு செய்யததுணிவார்?” என்றுன். இதிஞல் அரசர்குலபபெண்கள நாயகன உயிரோடிருக்குந்தனையும ஆபரணதாரிகளாயிருபபதும், நாயகன உயிர்நீங்கியபின நிராபரணதாரிகளாவதும பூர்வ அரசாகுல ஆசாரவொழுக்கமென நனறுயத்துலங்குகின்றது.

6 கிராமணிகள்என்று இந்திரனின் கீர்த்திப்பெயாதரித்து, கிராமஙகளுககும நாடுகளுககும் அதிபதிகளாகிய் தொணடைமண்டலத்துபபண்டைசசானறேர்குலத்தவாகளை மேற்படி ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் “ கிராமங்களுக்குபபுறமபானவர்களானபடியால், கிராமணியர்களென அவாகளுககுரியபெயராயவருகிறது” என்று கூறிததூஷிததிருககிறுா

இதுவும ‘ நிந்தைமொழியாகிய குற்றம.’

7 ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் தமிழ்நாடு அரசர்குலததவர்களுக்குரிய மகாசிறந்தபட்டபபெயராகிய ‘ நாடான’ எனனும் பெயருக்கு ‘மேலோர்வசிக்கும் நாடுகளில் நாடாதவன’ என மோடனத்தாற்பரியமபண்ணி, மிகுநிநதைசெயதிருக்கிறுர்.

இதுவும் ‘ நிந்தைபேசியகுற்றம.’

இந்தப்பிரகாரமாக ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர்மீது, மேற்கூறிய ஏழுகுற்றங்கள் சுமத்தப்பட்டிருககினறன. மேற்படி

நூலாசிரியா இந்த ஏழுகுற்றங்களுக்குந் தகுந்தவிடைகூறி, தாங்கூறியிருப்பவற்றின உணமையைத தெளிவுறததுலககிக காட்டக்கடவா. அவர் கூறுமவிடையையறிய எதிரபபாாததி ருக்கிறோம்.

இனி எட்டாவது பிரகரணத்தில், திவாகரம, மககட்பெயர் த்தொகுதி, 11-வது சூததிரத்திற்கூறிய சானறோர்குலக்கௌ ரவப்பட்டபபெயருடன் ஒருபொருளகொண்ட பெயாகளுக குததா ற்பரியவுரைகூறுவோம.

அ· பிரகரணம்.

பூாவதமிழ்நாட்டரசாகுலததவர்களாகிய சததிரி யகுலததவாகளுககுத் தமிழ்பபாஷையில 'சான றோர்' முதலான கௌரவபபட்டபபெயர்களவந்து வழஙகியதற்குத் திருட்டாந்தமாக, திவாகரம, மக கடபெயர்தொகுதி, 11-வது சூததிரத்தையெடுதது அதற்குத தாற்பரியவுரை கூறி, அதின உணமை யைப பிறநூலகளால் துலககிககாட்டுகினறது.

இந்தபபிரகரணத்தில் தமிழ்நாடடரசர்குலத்தவர்களாகிய சததிரியாகளுக்குக் கரிக்காலசோழன (கரிகாலசோழன) நா ளையில் ஒரு விசேஷமானகாரணததைதயிட்டு நூதனமாகப பாணித்துக்கொடுக்கப்பட்ட கௌரவப்பட்டப்பெயராகிய 'சா னறோா' என்னும பெயருடன ஒருபொருள்கொண்ட பெயா களைக கூறுகின்ற திவாகரச் சூத்திரத்தை இஙஙனம பேர்த் தெழுதி, அதின உண்மையை விளக்கிக்காட்டுவோம.

திவாகரம, மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரம்.

அறிவுடையோாபெயர்.

" சான்றோர்மிக்கோர் நல்லவர்மேலவ.
ராய்ந்தோருயர்ந்தோ ராரியருலகென
வாய்ந்தவான்றோ ரறிவுடையோரே."

இந்தசசூத்திரத்தின் உட்பொருளை நன்காராய்ந்துணர்தற்கு,

இந்தச்சூத்திரத்தை அதின் முன்சார்பு பின்சார்புக ளில வந்துநிற்கின்ற சூத்திரங்களோடு ஒப்பிட்டு, அந்தச் சூத் திரத்திற்கூறியிருக்கிற ஒருபொருட்பெயர்கள் ஆதி ஏற்பா ட்டில இன்னகுலத்தவர்களுக்கு இடப்பட்ட பெயர்கள் என் றும்,

II இந்தச்சூத்திரத்தின் உட்பொருளைநோக்கி இந்த ஒரு பொருட்பெயர்களின் இயற்கைததாற்பரிய மின்னதென்றும், இந்தச் சூத்திரத்தில் வந்திருக்கின்ற ஒருபொருட்பெயர்கள் பூர்வ அரசர்குலத்தவர்களுக்கிடப்பட்டு வழங்கிவந்திருப்ப தற்கு நூற்சாட்சிகளின்னவைகளென்றும் இங்ஙனம் விபரித துக்காட்டித் தெளிவுரைகூறுவோம். இவற்றுள்,

I இந்தச்சூத்திரத்தை அதின் முன்சார்பு பின்சார்புகளில வந்துநிற்கின்ற சூத்திரங்களுடன் ஒப்பிட்டு, ஆதி ஏற்பாட்டில் இந்த ஒருபொருட்பெயர்கள் இன்னகுலத்தவர்களுக்கிடப்பட் டிருக்கின்ற பெயர்களென்று காண்பிப்போம.

திவாகரம, மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 1-வது சூத்திரம் முதல், 33-வது சூத்திரம் வரையில் வந்து நிற்கின்ற இந்தமுப்பத்து மூன்று சூத்திரங்களும நான்கு பெரும்பிரிவுகளாகப் பிரிந்து நிற்கின்றன. அவைவருமாறு:

(i) 1-வது சூத்திரமுதல், 8-வது சூத்திரம்வரையில் வரும் எட்டுச்சூத்திரங்களும பார்ப்பனக்குலத்தவர்கள் பெயர்களுக் கும், அக்குலத்துச் சார்பிலுதித்த அருந்தவர்கள் தபோ தனர்கள முனிவர்கள் பெயர்களுக்கும, பிறமதப்பெரியோர் களுடைய பெயர்களுக்கும் வருகின்ற ஒருபொருட்சொற்க ளை உரைக்கின்றன.

(ii) 9-வது சூத்திரமுதல், 31-வது சூத்திரமவரையிலும வருகின்ற இருபத்துமூன்று சூத்திரங்களும் அரசர்குலத்தவர் கள் பெயர்களுக்கும், அக்குலத்துச்சார்பிலுதித்த கலைவல் லோர்கள், புலவர்கள் பெயர்களுக்கும, அந்தக்குலத்தவர்கள் பெற்றிருந்த கௌரவப்பட்டப்பெயர்களுக்கும், அரசர்குலப் பெரியோர்களுடைய பெயர்களுக்கும, குறுநிலவேந்தர்கள் பெயர்களுக்கும், மந்திரிக்கிழவர், நட்பாளர், போர்த்தலைவ

முதலானவர்கள் பெயர்களுக்கும் வருகின்ற ஒருபொருட் சொற்களைக்கூறுகின்றன.

(*iii*) 32-வது சூத்திரம செட்டிகுலத்தவர்கள் பெயருக்கு வருகின்ற ஒருபொருட்சொற்களைககூறுகிறது.

(*iv*) 33-வது சூத்திரங் காராளர் எனவுஞ், சூத்திரர் எனவும பெயர்கொண்ட வேளாணமாந்தர்குலத்தவாகளுக்கு வருகினற ஒருபொருடபெயர்களைக்கூறுகினறது. இவற்றுள்,

(I) பார்ப்பனக்குலத்தவாகளுக்கு முதல எட்டுச்சூத்திரங்களில வருகிறபெயர்களைக் கவனித்துப்பார்பபோமாக.

1-வது சூத்திரம, பார்பபனககுலத்தவர்களுக்குள் வேத சாஸ்திர அறிவுகளோடு தவநிலையில் வைராக்கியமுற்று மிகு சிறபபுற்றோங்கிய அந்தணர்களுக்கு வருகின்றபெயர்களைக் கூறும். அறிவில் மேன்மைபெற்றதால் அவர்களுக்கு 'அறிஞர், உயர்ந்தோர், பெரியோர்' எனவும், தபோமுயற்சியில மேனமைபெற்றதால் அவர்களுக்குத் 'துறவோா, ஐயர், மாதவர், முனிவர், அறவோர், நீத்தோர், தாபதா, மெய்யர், தவத்தர், தபோதனர், முனைவர், இருடிகள், படிவர், பண்ணவர், யோகிகள், கடிந்தோர், அந்தணர், அருந்தவர்' எனவும, பெயர்கள வநதிருக்கின்றன

2-வது சூத்திரம், சைவமதத்தவபபாலோருக்கு வருகினற பெயாகளைக்கூறுகிறது.

3-வது சூத்திரம, நாராயணசமயத்தவத்தோருக்கு வரும பெயாகளை உரைக்கினறது.

4-வது சூத்திரம, சமணமதத்தவத்தோருக்கு வரும் பெயர்கள் அமைந்தது.

5-வது சூத்திரம, புத்தமதத்தவத்தோருக்கு வருமபெயர்களைக்கூறுகின்றது.

6-வது சூத்திரம், சமணமுனிவர்களுக்கு வரும்பெயர்களைச் சொல்லுகிறது.

7-வது சூத்திரம், சடைமுடியோர்களுக்கு வருகின்றபெயர் அமைந்தது

8-வது சூத்திரம், பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு வருகிற பெயர்களை உரைக்கிறது.

வேதசாஸ்திர அறிவில் மேன்மைபெற்றதால் அவர்களுக்கு 'வேதியர், மிக்கவர், மறையோர், நூலோர், உயர்ந்தோர், ஆய்ந்தோர், வேதபாரகர்' எனவும், குலத்தில் மேன்மைபெற்றதால், அவர்களுக்கு 'ஐயர், இருபிறப்பாளர், மெய்யர், பூசுரர், அந்தணர், அறுதொழிலாளர், செந்தீவளர்ப்போர், ஆதிவருணர், விப்பிரர், தொழுகுலத்தோர், வேள்வியாளர், முப்புரிநூலோர், முனிவர்' எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன.

இந்த எட்டுச்சூத்திரங்களில், 1-வது, 8-வது சூத்திரங்கள் முக்கியமானவைகள். அவைகளை இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுகிறோம்.

1-வது சூத்திரம்.

அருந்தவர்பெயர்.

" துறவோரையர் மாதவர்முனிவர்
அறவோர்நீத்தோ ரறிஞருயர்ந்தோர்
தாபதர்மெய்யர் தவத்தர்தபோதனர்
முனிவரிருடிகள் படிவர்பண்ணவர்
யோகிகளகடிந்தோர் பெரியோருறுவரென
ருகியவந்தண ரருந்தவர்பெயர்."

8-வது சூத்திரம்.

பார்ப்பார்பெயர்

" ஐயர்வேதிய ரிருபிறப்பாளர்
மெய்யர்மிக்கவர் மறையோர்பூசுரர்
அந்தணர்நூலோ ரறுதொழிலாளர்
செந்தீவளர்ப்போ ருயர்ந்தோராய்ந்தோர்
ஆதிவருணர் வேதபாரகர்
விப்பிரர்தொழுகுலத்தோர் வேள்வியாளர்
முப்புரிநூலோர் முனிவரெனவிவை
தப்பில்பார்ப்பார் தம்பெயராகும் "

இந்த இரண்டு சூத்திரங்களிலும் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு வேதசாஸ்திர அறிவின்மேன்மையால் வந்திருக்கின்ற பெயர்களை மேலேபிரித்துக்கூறியிருக்கிறோம். அவற்றை இங்ஙனம் ஒருங்கே திரட்டிவரைவோம். அவைவருமாறு:

"அறிஞர், மிக்கவர், அந்தணர், பெரியோர், ஆய்ந்தோர், உயர்ந்தோர், வேதபாரகர், நூலோர், வேதியர், மறையோர்" முதலியனவாம்.

சதுரகராதி, 2-வது பாகமாகிய பொருளகராதியில், பார்ப்பாருக்கு 'உம்பர்,* மேற்குலத்தோர்' எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. மேற்படி இரண்டு சூத்திரங்களிலும் 'ஐயர்' எனவொருபெயர் பார்ப்பாருக்கு ஒருபெயராக வந்திருக்கிறது. இந்தப்பெயர் பார்ப்பனக்குலத்துப் பட்டப்பெயராம். உதாரணமாக,

சுப்பிரமணிய ஐயர்,
சாம்பமூர்த்தி ஐயர்,
கணபதி ஐயர்,
இலட்சுமண ஐயர், பிறவுமனன. இதுநிற்க,

(II) அரசர்குலத்தவர்களுக்கு இடைச்சூத்திரங்கள் இருபத்துமூன்றிலும் வருகின்ற பெயர்களை இங்ஙனம் கவனித்துப்பார்ப்போம்.

௯-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் நூலுரைப்போர்களுக்கு வரும்பெயர்களைக் கூறுகின்றது. மேலே பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குள் நூலுரைப்போர்களுக்கு 'நூலோர்' எனப்பெயர்வந்திருக்கின்றமையாலும், அந்த ஆதிகாலத்தில் செட்டிகள் நூல்முயற்சி மிகுந்துசெய்யாமையாலும், சூத்திரர் நூலுரைப்போராகுதற்கு அயோக்கியரானமையாலும், இங்ஙனம் 9-வது சூத்திரத்தில் 'நூலுரைப்போர்' எனக் கூறியிருப்பது அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களையே குறிக்கின்றது. பூர்வத்தில் பெருநூல்கள் பல எழுதியவர்கள் சத்திரியகுலத்தோரென்பது எவருக்குந்தெரிந்தகாரிய

* உம்பர் — மேலோர்.

மல்லவா? திருடடாந்தமாக, நைடதம், காசிகாண்டம், வெற்றிவேற்கை எழுதியவன் அதிவீரராமபாண்டிநாடன, சாதக சிந்தாமணி எழுதியவன் திலலைநாயகபாண்டிநாடன, திவாகர நூல் எழுதியவன அமபற்நாட்டுக்கு அதிபதியாகிய சேந்தன, பிரபோதசந்திரோதயம எழுதியவன் சோழநாட்டரசனான திருவேங்கடேந்திர சோழநாடன, தமிழ் இராமாயணக் காப்பியம எழுதியவன் கமபநாடன, பாரதவெணபா எழுதியவர் பெருந்தேவனார், ஆதியுலாசெய்தவன சேரமானபெருமான, தணடியலங்காரஞ்செய்தவன கமபநாடன பேரனும, அம்பிகாபதியின புதலவனுமான தணடி எனபவன். பிறவுமனன.

10-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் கலைவல்லோர்களுக்கு வரும்பெயர்களை உரைக்கின்றது. பார்பபனக குலத்தவர்களுக்கோ மேலே 'வேதபாரகர், வேதியர், மறையோர்' முதலான பெயர்கள் வந்திருப்பதால், இந்த 10-வது சூத்திரம அரசர்குலத்தவர்களுக்கே யுரித்தானதாம்.

11-வது சூத்திரம, அரசர்குலத்தவர்களுக்குக் குலத்தாலும, குணத்தாலும, கொடையாலும, புஜபலத்தாலும, பாராளுரிமையாலும, அறிவாலும், சிறப்புப்பெயர்களாக வந்துவழங்கிய கௌரவப்பட்டப்பெயர்களைக் கூறுகின்றது. அந்தப் பட்டப்பெயர்கள்: "சான்றோர், மிக்கோர், நல்லவர், மேலவர், ஆய்ந்தோர், உயர்ந்தோர், ஆரியர், உலகு, ஆன்றோர், அறிவுடையோர்" என்பனவாம்.

மேலே கூறியிருக்கிறபிரகாரம் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு "அறிஞர், மிக்கவர், அந்தணர், பெரியோர், ஆய்ந்தோர், உயர்ந்தோர், வேதபாரகர், நூலோர், வேதியர், மறையோர், உம்பர், மேற்குலத்தோர்" முதலானபெயர்கள் வந்திருப்பதால், இந்த 11-வது சூத்திரம் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களைச் சுட்டியதன்றென்வறிக. 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் பார்பபனக்குலத்தவர்களுக்கு வாராமையால், இந்தச் 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் அரசர்குலமேன்மக்களுக்கும், அரசர்குலமுனி

வாகளுக்கும் ஏற்கும் பெயராம். இதற்குவிபரம் இனிமேற்கூறப்படும்.

12-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் புலவர்களுக குவரும் பெயர்களைக்கூறுகிறது.

13-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் மிகவல்லோர்களுக்கு வரும்பெயர்களை உரைக்கின்றது.

14-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள், கல்விசாஸ்திர அறிவுகளிலும், நற்குணநற்செய்கைகளிலும் முதிர்ந்த மூத்தோர்களுக்கு வரும்பெயர்களைக்கூறுகிறது.

15-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவாகளுக்குள் பெருந்தனமையிற் சிறந்தவர்களுக்கு வருகின்றபெயர்களைக் கூறுகின்றது.

16-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் எப்பொருளுக்கும் இறைவனுனவனுக்கு வரும்பெயர்களைச் சொல்லுகிறது.

17-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள உயர்ந்தோர்களுககு வருமபெயர்களைக்கூறுகின்றது.

18-வது சூத்திரம, அரசர்குலத்தவர்கள் கூடுஞ்சபைக்கு வரும்பெயர்களைக்கூறுகிறது.

19-வது சூத்திரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் சிம்மாசனபதியான வேந்தனுக்கு வருமபெயர்களை உரைக்கின்றது

20-வது சூத்திரம், தமிழ்நாட்டரசர்கள் குருகுலத்தரசர் வமசபரம்பரைக்கிளைப்பிரிவார்களானமையால், தமிழ்நாட்டரசர் பெயர்கள் வருவதற்கு முன்னதாக மேற்படி குருகுலத்தரசர்களுக்கு வரும் பெயர்களைக்கூறுகிறது.

21-வது சூத்திரம், கோச்சேரனுக்கு வரும்பெயர்களைக் கூறுகின்றது.

22-வது சூத்திரம், கோச்சோழனுக்கு வரும்பெயர்களைச் சொல்லுகிறது.

23-வது சூத்திரம், கோப்பாண்டியனுக்கு வரும்பெயர்களை உரைக்கின்றது.

24-வது சூத்திரம், தமிழ்நாட்டரசாகளுக்குத் திறைகட்டி வந்த சாளுவநாட்டரசர்களுக்கு வரும்பெயர்களைக்கூறுகின்றது.

25-வது சூத்திரம், தமிழ்நாட்டரசர்களுக்குத் திறைகட்டித் தமிழ்நாடுகளில் உளநாடுகளை ஆண்டுவந்த குறுநிலவேந்தர்களுக்கு வரும்பெயர்களைச் சொல்லுகின்றது.

26-வது சூத்திரம, தமிழ்நாட்டரசர்களுடைய இராசசபையைச்சேர்ந்த மந்திரிக்கிழவர்களுக்கு வரும்பெயர்களை யுரைக்கிறது.

27-வது சூத்திரம், தமிழ்நாட்டரசர்களுடைய இராசசபையைச்சேர்ந்த நடபாளருக்கு வரும்பெயர்களைக் கூறுகின்றது.

28-வது சூத்திரம், மேற்படி இராசசபையைச்சேர்ந்த மந்திரித்தந்திரிக்கு வருகின்ற பெயர்களைக் கூறுகிறது

29-வது சூத்திரம், மேற்படி இராசசபையைச்சேர்ந்த புரோகிதர்களாகிய கருமத்தலைவர் பெயர்களைச் சொல்லுகின்றது.

30-வது சூத்திரம், மேற்படி அரசர்களுக்குள்ளாக படைச்சேவகஞ் செய்துவந்த போர்த்தலைவருக்கு வரும்பெயர்களைக் கூறுகிறது.

31-வது சூத்திரம், மேற்படி இராசசபையைச்சேர்ந்த பரிவாரத்தாருக்கு வரும்பெயர்களைச் சொல்லுகின்றது.

இந்தப்பிரகாரம், 9-வது சூத்திரமுதல், 31-வது சூத்திரம் வரையிலும் வருகின்ற இந்த இருபத்துமூன்று இடைச்சூத்திரங்களில், அரசர்குலத்தவர்களுக்குரித்தான கௌரவப்பட்டப்பெயர்களை யெடுத்துரைக்கிற 11-வது சூத்திரத்தை இங்ஙனம் விபரித்துக்கூறுவோம்

அந்த 11-வது சூத்திரம் வருமாறு
அறிவுடையோர்பெயர்.

"சான்றோர்மிக்கோர் நல்லவர்மேலவ
ராய்ந்தோருயர்ந்தோ ராரியருலகென
வாய்ந்தவான்றோ ரறிவுடையோரே."

நாம் மேலே காண்பித்திருக்கிறபிரகாரம், அறிவு, குலம், நற்குண நற்செய்கைகளால் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கும இவ்வகைப்பெயர்கள் 1-வது, 8-வது சூத்திரங்களில் வந்திருப்பதால், இந்த 11-வது சூத்திரத்திற் கண்டிருக்கிற பெயர்கள் அரசர்குலத்தவர்களைச் சுட்டியபெயர்களென்று தெளிவாய் விளங்குகின்றது. 11-வது சூத்திரத்தில் அரசர்குலத்தவர்களுக்கு வந்திருக்கிற பெயர்களுக்குச் சமரசமாக, 1-வது, 8-வது சூத்திரங்களில் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குரிய பெயர்கள் வருமாறு:

"அறிஞர், மிக்கவர், அந்தணர், ஆய்ந்தோர், உயர்ந்தோர், வேதபாரகர், நூலோர், வேதியர், மறையோர், உம்பர், மேற்குலத்தோர்." இந்தப்பெயர்களை மேற்படி 11-வது சூத்திரத்திற் கூறியிருக்கிற பெயர்களோடு சமரசப்படுத்திப்பார்ப்போமாக.

(a) பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு 'அறிஞர்' என வந்திருப்பதற்கு, அரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'அறிவுடையோர்' எனவும்,

(b) அவர்களுக்கு 'மிக்கவர்' என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கு 'மிக்கோர்' எனவும்,

(c) அவர்களுக்கு 'உம்பர்' என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கு 'மேலோர்' எனவும்,

(d) அவர்களுக்கு 'அந்தணர்' என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கு 'நல்லவர்' எனவும்,

(e) அவர்களுக்கு 'பெரியோர்' என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்குச் 'சான்றோர், ஆன்றோர், ஆரியர், உலகு' எனவும்,

(f) அவர்களுக்கு 'ஆய்ந்தோர்' என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கும் 'ஆய்ந்தோர்' எனவும்,

(g) அவர்களுக்கு 'உயர்ந்தோர்' என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கும் 'உயர்ந்தோர்' எனவும்,

(h) அவர்களுக்கு 'நூலோர்' என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கு 9-வது சூத்திரத்தில் 'நூலுரைப்போர்' எனவும்,

(i) அவர்களுக்கு 'மறையோர், வேதியர், வேதபாரகர்' என வந்திருப்பதற்கு, இவர்களுக்கு 10-வது சூத்திரத்தில், 'கலைவல்லோர்' எனவும், பெயர்கள் இவ்விருகுலத்தவர்களுக்குஞ் சமரசப்பட்டுவந்திருப்பதால், இந்த 9-வது 10-வது 11-வது சூத்திரங்கள் அரசர்குலத்தவர்களைச் சுட்டியும், அந்த 1-வது 8-வது சூத்திரங்கள் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களைக்குறித்தும் வந்திருப்பது நன்றாய் விளங்குகின்றது. ஒருகுலத்தவர்களைச்சுட்டி ஒருவிசை சொன்னபெயர்களை மறுபடியும் இரட்டித்துக் கூறி, கூறியது கூறல் எனுங் குற்றத்துக்குள்ளாக வேண்டிய அவசியமில்லையல்லவா?

நாம் மேலே ஆறுவது பிரகரணத்தில் காண்பித்திருக்கிறபிரகாரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் வந்து வழங்கிய குலப்பட்டப்பெயர்கள் 'அரசன், நாடான், நாடன், ஆளி, ஆள்வோன், நாடாள்வோன், தேவன், நாயகன், கிராமணி' என்பனவாம். இந்தப் பட்டப்பெயர்களெல்லாம் 'அரசன்' எனனும பெயருடன் ஒருபொருளில்வந்து வழங்குவனவாகும். உதாரணமாக—குலசேகரவரசன், குலசேகரநாடான், குலசேகரநாடன், குலசேகரநாடாள்வான், குலசேகரதேவன், குலசேகரநாயகன், பிறவுமன்ன. இதுநிற்க,

III. வைசியர்களாகிய செட்டிகுலத்தவர்களுக்கு வருகின்ற ஒருபொருட்பெயர்களை 32-வது சூத்திரங் கூறுகிறது.

இந்த வைசியர்குலத்தவர்களுக்குச் 'செட்டி' என்னும்பெயர் குலப்பட்டப்பெயராகவந்து வழங்குகின்றது: திருட்டாந்தமாக—சிதம்பரசெட்டி, நாராயணசெட்டி, சிவசங்கரசெட்டி, பிறவுமன்ன. இதுநிற்க,

IV. காராளர் எனப் பெயர்கொண்ட சூத்திரர்களாகிய வேளாண்மாந்தருக்கு வருகின்ற ஒருபொருட்பெயர்களை 3-வது சூத்திரம் உரைக்கின்றது.

33 - வது சூத்திரம்,

காராளர்பெயர்.

“ விளைஞர்சூத்திரர் பின்னவர் சதுர்த்தர்
வளமையர்வேளாளர் மண்மகள்புதல்வர்
வார்த்தைத்தொழிலோர வண்களமருழவர்
சீர்த்தவேரின் வாழ்நர்காராளர்.”

இந்தச்சூத்திரத்தில், சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு ‘ மண்மகள் புதல்வர்’ எனவும், பொருளகராதியில், சூத்திரர் என்னுஞ் சொல்லுககடியில் ‘ மண்மக்கள்’ எனவும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. இந்தப்பெயர்களுக்குப் ‘ பூதேவிபிள்ளைகள்’ என்றும், ‘ பூமிப்பிள்ளைகள்’ எனறும் தாற்பரியமாம், ஆகவே சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குப் ‘ பிள்ளை’ என்பது குலப்பட்டப் பெயராம். உதாரணமாக—சுப்பிரமணியபிள்ளை, முருகேசபிள்ளை, சங்கரலிங்கபிள்ளை, பிறவுமன்ன.

பூர்வதமிழ்நாட்டரசர்கள் இந்தக்குலப்பிரிவுகளைத் தொழில் நோக்கிப்பிரித்து, குலம் ஒன்றிற்கு அவ்வாறு தொழில் ஏற்படுத்தி, தாங்கள் ஏற்படுத்திய தொழில்வரம்புகள் கடந்து நடவாதபடிக்குத் திட்டஞ்செய்திருந்தனர். திவாகரநூலாசிரியர்காலத்தில் குலத்தொழில்கள் குலவரம்பழியாதபடிக்கு நடந்துவந்திருப்பதால், அந்தக்காலத்தை நினைத்துத் தாற்பரியஞ் செய்யவேண்டும். ஆனதால், நாம் இங்ஙனம் இந்நான்கு குலத்தவர்களுக்கும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தொழில்களைக் கூறிச் சமரசபபடுத்திக்காண்பிப்போம்.

1. அந்தணர் அறுதொழில். திவாகரம், 12-வது பலபொருட் கூட்டத்தொருபெயர்த்தொகுதி, 78-வது சூத்திரம்.

“ ஓதலோ தவித்தல் வேட்டல்வேட்பித்த
லீதலேற்ற லென்றிருமூவகை
யாதிக்காலத் தந்தணரறுதொழில் ”

(i) ஓதல், (iv) வேட்பித்தல்,
(ii) ஓதுவித்தல் (v) ஈதல்,
(iii) வேட்டல், (vi) ஏற்றல்

2. அரசராறுதொழில். மேற்படிதொகுதி, 79-வது சூத்திரம

"அரசராறுதொழி லோதல்வேட்டல்
புரைதீரப்பெரும்பார்ப புரத்தலீதல்
கரையறுப்டைக்கலங்கற்றல் விசயம."

(i) ஓதல், (iv) ஈதல்,
(ii) வேட்டல், (v) படைக்கலம்பயிற்றல்,
(iii) உலகோம்பல், (vi) விசயம்.

இந்த ஆறுதொழில்களில் ஆறுவதுதொழிலுக்குத் திவாகரச்சூத்திரத்தில் 'விசயம்' எனப பெயர்வந்திருக்கின்றது, இந்த 'விசயம்' என்னும் மொழிக்கு 'வெற்றி' எனறும், 'சருக்கரை' என்றும் தாற்பரியமாம். இதினல அரசர்குலத்தவர்களுக்குள் வெற்றிக்கும், தித்திப்புப்பண்டமாகிய சாக்கரைக்கும் ஏதுவாகிய தொழில்களிருந்துவந்தது தெரியவருகிறது.

மேலும், சர்க்கரைக்குச் 'சயம்' என்றும், 'அழகு' என்றும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றன. ஆகவே, வெற்றிக்கேதுவாகிய தொழிலுக்கு வேண்டிய நனைத்திடாரிக்கம், ஆதிகாலததில் அமுதவுற்பத்தி யாரமபிக்கிறதற்கும வேண்டியதாயிருந்த காரணத்தையிட்டு, திவாகரநூலாசிரியர் 'விசயம' என்னுஞ் சொல்லே மேற்படி சூத்திரத்தில் சிலேடையாக அமைத்திருக்கின்ருரெனத் துலங்குகின்றது. அது சிறந்த தொழிலானதிறல் அதற்கு 'அழகு' எனவும் பெயர்வந்திருக்கிறது. அனறியும், அரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய ஐந்தாவதுதொழில் 'படைக்கலமபயிற்றல்' ஆனதால், அரசர்குலத்தவர்களுககுக 'கருக்குப்பட்டயச்சாண்ரேர்' என்ருரு சிறந்த பட்டபெயர் உலகவழக்கில் நாளதும் வழங்கிவருகின்றது.

3. வணிகர்அறுதொழில். மேற்படிதொகுதி, 80-வது சூத்திரம்.

"வணிகராறுதொழி லோதல்வேட்ட
லீதலுழவு பசுக்காவல்வாணிகம்."

(i) ஓதல், (iv) ஏருழல்,
(ii) வேட்டல், (v) பசுககாநதல்,
(iii) ஈதல், (vi) பொருளீ டல்.

4. வேளாண்மாந்தர் அறுதொழில். மேற்படிதொகுதி, 81-வது சூத்திரம்

"வேளாளரறுதொழி லுழவுபசுக்காவ
லெள்ளிதின்வாணியங் குயிலுவங்காருகவினை
யொள்ளியவிருபிறப்பாளர்க்கேவல்செயல்"

(i) ஏருழல், (iv) குயிலுவத்தொழிற்செய்தல்,
(ii) பசுக்காத்தல், (v) காருகவினைகளாக்கல்,
(iii) பொருளீட்டல், (vi) முதல்மூவர்க்கேவல்செய்தல்.

இந்த நான்குகுலத்தவர்களுக்கும் இங்ஙனங் கூறப்பட்டிருக்கின்ற தொழில்களைச் சமரசப்படுத்திப் பார்க்கும்போது,

A. அந்தணர், அரசர், வணிகர் இம்மூன்றுகுலத்தவர்களுக்கும் பொதுவான தொழில்கள் மூன்றும்:

(i) ஓதல், (ii) வேட்டல், (iii) ஈதல்.

மேற்படி மூன்றுதொழில்களும் மேற்படி மூன்றுகுலத்தவர்களுக்கும் பொதுவான தொழில்களானபோதிலும், பூர்வகாலத்தில் வேதநீதிசாஸ்திரங்களைத் தீர்க்கமுறக் கற்று அறிவில் தேறினவர்கள் முதலிருகுலத்தவர்களாம். முதற் குலத்தவர்கள் புரோகிதரானதால், அந்த அறிவு அவசியம் அவர்களுக்கு வேண்டியது. இரண்டாவது குலத்தவர்கள் அரசரானதால், ஆள்வினைத்திறம்நோக்கி அவர்களுக்கு இன்றியமையாதது அறிவாம். வைசியர்களோ தங்கள் சுயபிரயோசனம்நோக்கி நூல்கள் வாசிக்க இடம்பெற்றவர்கள். ஆயினும், அவர்கள் தனவிருத்தியின்பேரில் நாட்டமுற்றிருந்த பிரகாரம், அறிவு விருத்தியின்மேல் அதிக விருப்பம்மிருந்திலர்

B. செட்டிகளுக்குஞ் சூத்திரர்களுக்கும் பொதுவானதொழில்கள் மூன்றும்.

(i) ஏருழல், (ii) பசுக்காத்தல், (iii) பொருளீட்டல்.

மேற்படி மூன்றுதொழில்களும் மேற்படி இரண்டு குலத்தவர்களுக்கும பொதுவான தொழில்களாயிருந்தபோதிலும், இந்த மூன்று தொழில்களில் 'ஏருழல், பசுக்காத்தல்' என னும இரண்டுதொழில்களுஞ் சூத்திரர்களுக்கு இன்றியமையாத தொழில்களாம்; வைசியர்களுக்கோ இணக்கங்கண்டு செய்துவரத்தக்க தொழில்களாகும. 'பொருளீட்டலாகிய தொழில' வைசியர்களுக்கு இனறியமையாத தொழிலாம்; சூத்திரர்களுககோ இணக்கங்கண்டு செய்துவரத்தக்க தொழிலாகும.

C. அந்தணர்க்கேயுரியதொழில்கள் மூன்றும் :

(*i*) ஓதிவித்தல் (*ii*) வேட்பித்தல், (*iii*) ஏற்றல்.

D. அரசருக்கேயுரியதொழில்கள் மூன்றும :

(*i*) உலகோம்பல், (*ii*) படைக்கலம்பயிற்றல், (*iii*) விசயஞ்செய்தல்.

E. வைசியருக்கேயுரியதொழில்களில்லே. இவர்களுக்குரிய ஆறுதொழில்களில், முதல் மூனறுதொழில்கள் முதலிரு குலத்தவர்களுடைய தொழில்களுக்குச் சமரசமாகவும், பின் மூன்றுதொழில்கள் சூத்திரர்களுடைய முதல்மூன்றுதொழில் களுக்குச் சமரசமாகவுமிருக்கின்றன.

F. சூத்திரருக்கேயுரியதொழில்கள் மூன்றும் :

(*i*) குயிலுவத்தொழில் செய்தல், (*ii*) காருகவினைகளாகல், (*iii*) முதல்மூவர்க்கேவல்செய்தல்.

G. இந்த நான்குகுலத்தவர்களில் ஒவ்வொருகுலத்தவருக்கும் நாட்டில் சிறப்பெனவிளங்கியதொழில் அந்தந்தக்குலத்தவருக்குரிய ஆறுவதுதொழிலாம்.

(*i*) பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு தியாகம் வாங்குகின்ற ஏற்றற்றொழிலாகிய ஆறுவதுதொழில் சிறந்ததொழிலாம். பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு அது இகழ்ச்சியல்ல புகழ்ச்சியாம். இதனுல் அவர்களுடைய இல்லற அனுபோகங்கள் சிறக்கின்றன. 'ஏற்பதிகழ்ச்சி' என ஒளவையார் கூறியிருப்பது பிறகுலத்தவர்களைச் சுட்டி என்றறிக.

(*ii*) அரசர்குலத்தவர்களுக்குப் புஜபலபராக்கிரமங்களால் பதினெண்ணுயுதவித்தைகளால், அமுதஉற்பத்தியால விசயமபெறுதலாகிய ஆறுவதுதொழில் சிறந்ததொழிலாம். இதுவே இந்தக்குலத்தவர்களுக்குக் கிரீடம்போலாகும்.

(*iii*) வணிகர்குலத்தவர்களுக்குத் திரவியசம்பாத்தியஞ்செய்கின்ற பொருளீட்டலாகிய ஆறுவதுதொழில் சிறந்ததொழிலாம். வாணிபத்தொழிலால் விளைகின்ற திரவிய சமபாத்தியமே வணிகர்குலமகிமையாகும்

(*iv*) சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு முதல் மூன்றுகுலத்தவர்களையடுத்து நின்று அவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்துவருகின்ற ஏவல்செய்தலாகிய ஆறுவதுதொழில் சிறந்ததொழிலாம. முதல் மூன்றுகுலத்தவர்களுக்கிணங்க நடந்து அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சிவரச்செய்தல் சூத்திரகுலத்து மகிமையாகும.

வெற்றிவேற்கை.

"வேதியர்க்கழகு வேதமுமொழுக்கமும்,
மன்னவர்க்கழகு செங்கோன்முறைமை,
வைசியர்க்கழகு வளர்பொருளீட்டல்,
உழவர்க்கழகிங் குழுதூண்விரும்பல்."

ஆதி ஏற்பாட்டில் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குக்கல்வி அறிவுக்கேற்றதொழில் ஏற்படுத்தப்படவில்லை.*

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல், 82-வது சூத்திரம். சூத்திரகுலத்தவர்களைச்சுட்டி வருமாறு:

"வேந்துவிடுதொழிற் படையுங்கண்ணியு
மாய்ந்தனரென்ப வவர்பெறும்பொருளே."

* தமிழரசாட்சியொழிந்தபிறகு, வடகோராசாங்கம் தழைத்துவருகின்றகாலத்தில், சூத்திரகுலத்தவர்கள் தமிழ்ச்சத்திரியர்களுடைய ஸ்தானத்தையபகரித்துக்கொண்டு, அவர்களுக்குரிய கல்விசாஸ்திரவறிவுகளில் விற்பனர்களாகி, தமிழ்ச்சத்திரியர்களுக்கேயுரிய 'சான்றோர்' எனனும் கௌரவப்பட்டப்பெயரை 'அறிவுடையவர்கள்' என்கிற கருத்தில் தங்கள் குலத்துக்குரிய கௌரவப்பட்டப்பெயராக்கிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டார்கள்.

இதில், வேளாண்மாந்தர்கள் அரசர்களுக்குப் படை ஆயுதங்களும் பூமாலைகளும் தெரிந்து தொண்டுசெய்பவர்களெனக் கூறியிருக்கின்றது. இது பூர்வ வழக்கு. மேலும், தமிழரசர்கள் தங்களரசாட்சியின் காலத்தில் அந்தந்தக்குலத்தவர்கள் தத்தங்குலத்துக்கு விதிக்கப்பட்ட தொழில்வரம்புகளை கடந்துநடவாதபடிக்குக் கண்பார்த்துவந்தனர்.

திவாகரம், 12-வது தொகுதி, 92-வது சூத்திரம்.

அறுவகையுலகநடையின்பெயர்.

"அறநிலையறமு மறநிலையறமும்
அறநிலைப்பொருளு மறநிலைப்பொருளும
அறநிலையின்பமு மறநிலையின்பமுமென
அறுவகைத்தே யுலகினடையே."

பூர்வ ஏற்பாட்டின்படிக்கு உலகநடையாகிய இராசரிகமுறை ஆறும். அவைவருமாறு:

(i) அறநிலையறம், (ii) அறநிலைப்பொருள,
(iii) மறநிலையறம, (iv) மறநிலைப்பொருள,
(v) அறநிலையின்பம், (vi) மறநிலையின்பம.

இவற்றுள், அறநிலையறம வருமாறு:

மேற்படி 12-வது தொகுதி, 93-வது சூத்திரம.

அறநிலையறத்தின்வகை.

"வருணக்காப்பிற் பிறழாநெறிநிலை
பெருவலற்பொருளாற் பேணும்பேற்றி
அறநிலையறமென் றறைந்தனர்புலவர்."

இந்தச்சூத்திரத்தில் 'அறநிலையறமானது நாடாளும வேந்தனானவன் தன் நாட்டில் வாழ்கின்ற குடிகள் விதிக்கப்பட்ட அந்தந்தக்குலத்துக்குரிய தொழில்வரம்புகளை கடந்து நடவாதபடிக்குப் பார்த்துக்கொண்டுவருதல் எனக் கூறியிருக்கின்றது. அங்கிலேய வித்துவானாகிய உவின்சிலோ ஆசிரியர் (Dr. Winslow) தமது அகராதியில் 'அறநிலையறம்' என்னும் தொடர்பதத்துக்குத்தாற்பரியமாக, "அறநிலையறம் is one of the six அரசியல்—the duty of a king to preserve his subjects from breaking the rules of the respective castes" என்று எழுதுகிறார்.

ஆதிகாலத்தில் சூத்திரகுலத்தவர்கள் தங்கள் குலத்துக்கு விதிக்கப்பட்ட அறுதொழில்வரம்பு கடந்துநடவாமல் அரசனுணைக்கு அமைந்து நடக்கவேண்டியதாயிருந்தமையால் கல்வியறிவுபெறுதற்கு அயோக்கியாகளாயினா. ஆகவே தங்கள் குலத்துக்குரித்தானதென்று இக்காலத்திற் கொண்டாடிவருகின்ற 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் அக்காலத்தில் அவர்கள் குலத்திற்கு ஏற்குமா? அக்காலத்தில் தங்களைச் 'சான்றோர்' என்று சொல்லத்துணிந்திருப்பார்களேயாயின், அவர்கள் நகைப்புப்பொருளாவதுமன்றி அரசனுக்கிணைக்கு மூலிகளாவார்களல்லவா? இப்போது அங்கிலேயதுரைத்தனத்தில், அங்கிலேய அரசாங்கைப்பிரகாரம், B. A., M. A. முதலான கல்விக்கௌரவப்பட்டப்பெயர்கள் தரிப்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இப்படியிருக்க, எவனுவதொருவன் அரசர்சாசனப்பட்டோலை (Diploma) இன்றித்தனமனோரதப்படிக்கு B. A., M. A. முதலான கல்விக்கௌரவப்பட்டப்பெயர்களிலொன்றைப்பூண்டுகொண்டு திரியத்துணிவானேயாயின், அவன் எவ்விடத்திலும் நகைப்புப்பொருளாவதுமன்றி, அரசனுக்கிணைக்கு மூலியாகமாட்டானு? இப்படியிருப்பதால் ஆதித்தமிழ்நூல்களை ஆராய்பவர்கள் பிற்காலத்தில் அரசாட்சி மாறுதல்களில் நேரிட்டிருக்கிற குலவரம்புகடத்தல், அறிவுயர்ச்சி, அறிவுத்தாழ்ச்சிகளை நோக்கித் தாற்பரியங்கள் செய்யாமல், பூர்வ ஏற்பாடுகளையும், குலவரம்புமுதலானவற்றையும் நினைத்து அவைகளுக்கு ஏற்கத்தாற்பரியஞ்செய்யவேண்டும். ஆனதால் 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்ட மொழியுடன் ஒருபொருள்கொண்ட பதங்கள் பூர்வதமிழரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய கௌரவப்பட்டப்பெயர்களாம்.

இனி இந்தப்பிரகரணத்தின் இரண்டாவது விஷயத்தை எடுத்து விவரித்துரைப்போம்.

II. இந்த 11-வது சூத்திரத்தின் உட்பொருள்நோக்கி, இந்த ஒருபொருட்பெயர்களின் இயற்கைத்தாற்பரியமின்னதென்றும், இச்சூத்திரத்தில் வந்திருக்கிற ஒருபொருட்பெயர்கள் பூர்வஅரசர்குலத்தவர்களுக்கிடப்பட்டு வழங்கிவந்திருப்பதாகு நூற்சாட்சிகளின்னவைகளென்றும் இங்ஙனம் விபரித்துக்காட்டுவோம்.

முதலாவது.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி. 11-வது சூத்திரத்திற் கூறியிருக்கிறபிரகாரம், 'சானரோர்' எனனும் கௌரவப் பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பெயர்முடிச்சுகளை அவிழ்த்து விரித்துக்காட்டுவோம்.

11-வது சூத்திரம்.

அறிவுடையோர் பெயர்.

"சானரோர்மிக்கோர் நல்லவர்மேலவ
ராய்ந்தோருயர்ந்தோ ரரியருலகென
வாய்ந்தவானரோ ரறிவுடையோரே."

இதில் அரசர்குலக்கௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டபெயர்கள்பத்தெனக் கூறியிருக்கின்றது. அவை வருமாறு :

1. அறிவுடையோர், 6. ஆய்ந்தோர்,
2 சானரோர், 7. உயர்ந்தோர்,
3. மிக்கோர், 8. ஆரியர்,
4. நல்லவர், 9. உலகு,
5. மேலவர், 10. ஆனரோர்

இந்தப்பத்துப்பெயர்களில் ஒவ்வொருபெயரும், ஒருபொருட்பலர்பால் விகுதிகளாகிய 'அர், ஆர், ஓர்' எனனும் விகுதிகள்பெற்று, மும்மூன்று ரூபபேதமாகி, ஒருபொருள்கொண்டு உலகவழக்கிலும, நூல்வழக்கிலும் வந்துவழங்குகின்றது. அதற்கு விபரம் வருமாறு :

1. அறிவுடையோர்.

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால்விகுதிகள்கொடுக்க, 'அறிவுடையர், அறிவுடையார், அறிவுடையோர்' என மூன்றுபெயர்களாகவிரியும். இம்மூன்று பெயர்களும் விகுதிகளால் விகாரரூபம் பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'அறிவுடையார்' என்னப்படுகின்றவர்கள்யாரோ அவர்களே 'அறிவுடையரும், அறிவுடையோரும்' ஆம். இதை எவரும் ஒப்புகின்றனர்.

2. சான்றோர்

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலபால் விகுதி களைச்சேர்க்க; 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என மூன்று பெயர்களாக விரியும். இம்மூன்றுபெயர்களும் விகுதிகளால் விகாரரூபம் பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம் 'சான்றார்' எனப்படுகின்றவர்கள் யாரோ அவர்களே 'சான்றவரும், சான்றோரும்' ஆம். இதை ஒப்போம் எனக் கூறுபவர்கள் பலருளர் அதை உய்த்துணர்வோமாக.

(i) பார்ப்பனக்குலத்தவர்களைப்பார்த்து நீங்கள் 'சான்றாரா' என வினவினால், நாங்கள் சான்றாரல்ல என்பார்கள். அவர்கள் 'சான்றார்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் சான்றவருமல்ல, சான்றோருமல்ல என்றறியக்கடவர்கள். அன்றியும், மேலேகூறிக் காட்டியிருக்கிறபிரகாரம், 1-வது, 8-வது சூத்திரங்களில் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும் பெயர் வரவேயில்லை. ஆகவே, பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சான்றோர்' என்னும் பெயர்களும் ஏற்கவேமாட்டாது.

(ii) செட்டிகுலத்தவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் 'சான்றாரா' என வினவினால், நாங்கள் சான்றாரல்ல என்பார்கள். அவர்கள் 'சான்றார்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் சான்றவருமல்ல, சான்றோருமல்ல என்றறியக்கடவர்கள். அன்றியும், மேலே உரைத்திருக்கிறபிரகாரம், 32-வது சூத்திரத்தில் செட்டிகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும் பெயர் வரவேயில்லை. ஆனதால், செட்டிகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சான்றோர்' என்னும்பெயர்களும் ஏற்கவேமாட்டாது.

(iii) சூத்திரகுலத்தவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் 'சான்றாரா' என வினவினால், நாங்கள் சான்றாரல்ல என்பார்கள். அவர்கள் 'சான்றார்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் சான்றவருமல்ல, சான்றோருமல்ல என்றறியக்கடவர்கள். அன்றியும், மேலே சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், 33-வது சூத்திரத்தில்

சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குச் 'சானறோர்' எனனும் பெயர் வர வேயில்லை. ஆகவே, சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குச் 'சானறவா, சானறோா' என்னும் பெயர்களும ஏற்கவேமாட்டாது. இதுநிற்க,

இககாலத்தில், 'சான்றார்' என்னும் பெயர் 'சாணா' என மருஉமொழியாகி, வழங்கிவருகினறமையால், மேலே 'சான ரா' எனனும் பெயர்நின்றதானத்தில், 'சாணா' என்னும மருஉமொழியைவைத்து, மேற்படி முப்பாற்குலத்தவர்களிட த்திலும முனபோல வினவிப்பார்ப்போம்.

(i) பார்ப்பனக்குலத்தவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் 'சாணா ரா' என வினவினால், நாங்கள் சாணாரல்ல, என்பார்கள் அவர்கள் 'சாணார்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் 'சானறாரும் அல்லவாம. அவர்கள் 'சான்றார்' அல்லவேயாயின, அவா கள் சான்றவருமல்ல, சானறோருமல்ல எனறறியக்கடவர்கள. ஆனதால், பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சானறவா, சான றோா' எனனும் பெயர்களும் ஏற்கவேமாட்டாது.

(ii) செட்டிகுலத்தவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் 'சாணாரா' எனவினவினால், நாங்கள் 'சாணார்' அல்ல என்பார்கள. அவா கள் 'சாணார்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் 'சானறாரும' அல் லவாம். அவர்கள் 'சான்றார்' அல்லவேயாயின, அவர்கள் சானறவருமல்ல, சானறோருமல்ல என்றறியக்கடவர்கள ஆ கவே, செட்டிகுலத்தவர்களுக்குச் 'சானறவர், சானறோா' என்னும் பெயர்களும் ஏற்கவேமாட்டாது.

(iii) சூத்திரகுலத்தவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் 'சாணாரா' என வினவினால், நாங்கள் 'சாணார்' அல்ல என்பார்கள். அ வர்கள் 'சாணார்' அல்லவேயாயின், அவர்கள் 'சான்றாரும்' அல்லவாம். அவர்கள் 'சான்றார்' அல்லவேயாயின், அவா கள் சான்றவருமல்ல, சான்றோருமல்ல என்றறியக்கடவார் கள். ஆனதால், சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றவர், சா னறோர்' என்னும் பெயர்களும் ஏற்கவேமாட்டாது.

இந்தபிரகாரம், மேற்படி மூன்றுகுலத்தவர்களுக்கும்

'சானறவர், சான்ருா, சான்ரோர்' எனனும் பெயாகள் ஏற்கா விடின், வேறெந்தக்குலத்தவர்களுக்கு இந்த மூனறு பெயாக ளும் ஏற்கும் என உசாவிப்பார்க்கவேண்டுமே. இமமூனறு கௌரவப்பட்டப்பெயர்களும் எங்களுக்குத்தான எனறு நிற் குங்குலத்தவர்கள் எவர்களோ அவர்களே இந்தக்கௌரவ ப்பட்டபெயர்களுக்கு உரிமைப்பாத்தியமுடையவர்களாம். மேலே பார்ப்பனக்குலத்தவர்களிடத்திலுமு, செட்டிகுலத் தவர்களிடத்திலும், சூத்திரகுலத்தவர்களிடத்திலுமு விஞவி யானபடியால், இன்னும் விஞவிப்பார்ப்பதற்கு மீதியாயிருப் பது அரசர்குலமாகிய சத்திரியகுலம் ஒன்றேயாம். ஆன தால் அவர்களிடததில் இனிவிஞவி அறியவேண்டும்.

A. பூர்வகாலமுதல் தமிழ்நாடெங்஁ஙும், முக்கியமாகத் தென்பாண்டிநாட்டினும், ஒருபட்சமாக யாழ்ப்பாணநாட்டி னுமே நிலத்தோடு நிலமாக ஒட்டியிருந்து வருகிற நாடாள்வார் குலத்தவர்களாகிய நாடாக்களைப்பார்த்து, நீங்கள் 'சானருரா' எனவிஞவினல், நாங்கள் 'சானருர்தான' என்கிருர்கள். அவர்கள் சான்ருரேயாயின், சான்றவரும் அவர்கள்தான், சான ரோருமே அவர்கள்தான என்பதற்கு ஐயமில்லே. அனறியுமே, மேலே கூறியபடியே 11-வது சூத்திரத்தில் பூர்வ தமிழரச ர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான் ரோா' எனவும் பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆனதால், நானும் 'சானருர்' எனப் பெயர்பெற்றிருக்கின்ற குலத்தவர்களே பூர் வதமிழரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியகுலத்தவர்களாம். ஆ கவே, அக்குலத்தவர்களுக்கே 'சான்றவர், சான்ருர், சான் ரோர்' என்னும் பெயர்கள் ஏற்கும்.

B. 'சான்ருர்' எனனும் பெயர்வந்தத்தானத்தில் 'சாணர்' என்னும் மரூஉமொழியைவைத்து மேற்படி காணியாட்சிக் காரர்களாகிய நாடாள்வார்குலத்து நாடாக்களைப்பார்த்து நீங்கள் 'சாணரா' என விஞவினல், நாங்கள் 'சாணா' தான என்கிருர்கள். அவர்கள் சாணரேயாயின், சான்ருரும் அவர் கள்தான். அவர்கள் சான்ருரேயாயின், சான்றவரும் அவர் கள்தான், சான்ரோரும் அவர்கள்தான், ஆனதால், மேற்படி

சாணுாகுலததவாகளுக்கே 'சான்றவர், சானருர், சானரோா' என்னுமபெயாகள் ஏற்கும். ஆனபடியினுலே, மேற்படி சானறவர், சான்ருர்,* சான்ரோர்' எனக்கௌரவபபட்டப் பெயாபெற்ற குலத்தவாகளே பூர்வதமிழரசர் பரம்பரையி லுதித்த தமிழ்ச்சத்திரியகுலத்தவர்களாம்.

அனறியும், மேறபடி 'சான்றவர், சானருர், சானரோா' என னுமபெயர்கள் பூர்வத்தில் அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரிய குலத்தவாகளுககுஞ், சத்திரியகுலரிஷிகளுக்கும் நூல்களில வந்துவழங்கியிருப்பதற்கு இனிஇந்தப்பிரகரணத்தின பினபா கத்தில் மேற்கோள்கள் எடுத்துரைப்போம்.

இபபடியிருப்பதால், சூத்திரகுலத்தவர்கள் முதலான பிற குலத்தவர்கள் அரசர்குலககௌரவப்பட்டப்பெயாகளில் 'சா னறவர், சான்ரோர்' எனனும் இரண்டுபெயர்களையும் உபா யதந்திரமாக அபகரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இவ்வாறு செய்யுதற்கு அந்நியமொழிக்காரர்களாகிய வடுகர் துலுக்கா களுடைய அரசாட்சி அவர்களுக்கு ஒதுக்கிடமாயிற்று. வடுக ராசாங்கத்தார் தமிழை 'அத்துவானக்காடு' எனறு சொல்லி யிகழ்ந்துவந்ததால் தமிழ்பபாஷை விருததியைக்குறித்துக் கவலையற்றவர்களாயினர்.

சூத்திரகுலத்தவர்களாகிய பிறகுலத்தவர்கள் 'சானறவா, சான்ரோர்' எனனும் பட்டப்பெயர்களைப பூண்டுகொள்ள வேணடுமென அபேட்சைகொள்வார்களேயாயின, அந்த இர ண்டு பெயருக்கும் ஈடேநின்று ஒருபொருளில் வருகினற 'சானருர்' என்னும் பெயரையும், 'சாணுர்' என்னும மரூஉ மொழிபபெயரையும் பூண்டுகொள்ள அபேட்சையுடையவர் களாகவேண்டும். இந்த இரண்டுபெயரும் வேண்டாமென் ருல், அந்த இரண்டுபேரும் அவர்களுக்கு ஏற்காவாம.

அன்றியும், மேலே நாம் இரண்டாவது பிரகரணத்தில் விப ரபபடக் காண்பித்திருக்கிறபிரகாரம், 'சான்றவர், சானருர்,*

* 'சாணுர்' மரூஉ.

சான்றோர்' எனக் கௌரவப்பட்டப்பெயர்களைப்பெற்ற குலத்து முன்னவர்கள் அரசுரிமைபெற்று வாழ்ந்திருந்தகாலத்தில், குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும், மிகுமேன்மைபெற்று விளங்கியதால், இந்தப்பெயர்கள் அவர்கள் குலத்துக் கேற்கும் கௌரவப்பட்டப்பெயர்களாயின. இக்காலத்திலோ அக்குலத்தவர்கள் அரசிழந்த காரணத்தையிட்டும், எதிரிகளின் ஒடுக்கத்தையிட்டும், அறிவுமுதலான சில இலக்ஷணங்களில் தாழ்ச்சிபெற்றிருந்தபோதிலும், அக்குலத்தவர்களுக்கு அவர்களுடைய முன்னவர்கள் பூண்டிருந்த சிறந்த கௌரவப்பட்டப்பெயர்கள் ஏற்காதென்று எவனாவது சொல்லத்துணிவானா? துணிவானேயாயின், பூர்வ இதிகாசநூல்களிலிருந்து இதுபோலொத்த பலதிருட்டாந்தங்கள் எடுத்துரைக்கலாம். ஆயினும், இங்ஙனம் அவசியமில்லாமையால் நிறுத்துதல் செய்கிறோம்.

பூர்வகாலத்தில் மேற்படி மேன்மைகளுக்கு உரிமையற்றவர்களாயிருந்த சூத்திரகுலத்தவர்கள் அந்நியமொழிக்காரரின அரசாட்சிகாலத்தில் அவர்களைச் சார்ந்துநின்று, உத்தியோக மேன்மைகளைபெற்று, அறிவுப்பெட்டகத்தை அபகரித்துத் தங்கள் வசப்படுத்திக்கொண்டதினிமித்தம், மற்றொருகுலத்தவர்களுக்குரிய கௌரவப்பட்டப்பெயர்கள் இந்தச் சூத்திர குலத்தவர்களுக்கு ஏற்குமா? ஒருபோதும் ஏற்கவேமாட்டாது. இப்படியிருக்க, 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் மூன்றுபெயர்களுக்கும் பொருள் ஒன்றானமையால், 'சான்றார்' எனப்படுகின்றவர்கள் யாரோ அவர்களே சான்றவருஞ் சான்றோருமாம். ஆனதால், இதை எவரும் ஒப்பவேண்டும்.

3. மிக்கோர்.

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால் விகுதிகள் கொடுக்க, 'மிக்கர், மிக்கார், மிக்கோர்' என மூன்றுபெயர்களாக விரியும். இம்மூன்றுமொழிகளும் விகுதிகளால் விகாரரூபம் பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'மிக்கார்' என்னப்படுகின்றவர்கள

யாரோ அவர்களே மிக்கவரும் மிக்கோருமாம் இதை எவரும ஒப்புகின்றனர்.

4. நல்லவா

இப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும பலர்பால் விகுதிகள் கொடுக்க, 'நல்லர், நல்லார், நல்லோர்' என மூன்று மொழிகளாகவிரியும. இம்மூன்றுசொற்களும விகுதிகளால் விகாரரூபம பெற்றபோதிலும, அந்த மூன்றுபெயருக்கும பொருள் ஒன்றேயாம. 'நல்லார்' என்னபபடுகின்றவர்கள யாரோ அவர்களே நல்லவரும், நல்லோருமாம இதை எவரும் ஒப்புகின்றனர்.

5. மேலவர்.

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும பலர்பால்விகுதிகள் கொடுக்க, 'மேலர், மேலார், மேலோர்' என மூன்று சொற்களாக விரியும். இம்மூன்றுபெயர்களும் விகுதிகளால் விகாரரூபம்பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுமொழிகளுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'மேலார்' என்னப்படுகிறவர்கள யாரோ அவர்களே மேலவரும், மேலோருமாம் இதை எவரும் ஒப்புகின்றனர்.

6. ஆய்ந்தோர்

இப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும பலர்பால்விகுதிகள் கொடுக்க, 'ஆய்ந்தவர், ஆய்ந்தார், ஆய்ந்தோர்' என மூன்று மொழிகளாக விரியும். இம்மூன்றுபெயர்களும் விகுதிகளால் விகாரரூபம் பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபதங்களுக்கும பொருள் ஒன்றேயாம். 'ஆய்ந்தார்' என்னபபடுகின்றவர்கள யாரோ அவர்களே ஆய்ந்தவரும், ஆய்ந்தோருமாம். இதை எவரும் ஒப்புகின்றனர்.

7. உயர்ந்தோர்.

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால்விகுதிகள்கொடுக்க, 'உயர்ந்தவர், உயர்ந்தார், உயர்ந்தோர்' என மூன்றுபதங்களாக விரியும். இம்மூன்றுபெயர்களும் விகுதிக

ளால் விகாரரூபம்பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுசொற் களுக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'உயர்ந்தார்' என்னப்படுகிற வர்கள்யாரோ அவர்களே உயர்ந்தவரும், உயர்ந்தோருமாம். இதை எவரும் ஒப்புகின்றனர்.

8. ஆரியர்.

இப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால்விகுதி களைகொடுக்க, 'ஆரியர், ஆரியார், ஆரியோர்' என மூன்றுமொழி களாகவிரியும். இம்மூன்றுசொற்களும் விகுதிகளால் விகார ரூபம்பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'ஆரியார்' என்னப்படுகின்றவர்கள்யாரோ அவர் களே ஆரியரும், ஆரியோருமாம். இதை எவரும் ஒப்புகின்ற னர்.

9. உலகு—உலகோர்.

'உலகு' என்னும்பதம் இங்ஙனம் இடவாகுபெயரானமை யால், 'உலகோர்' எனப் பொருள்கொண்டு நிற்கின்றது.

உலகோர்.

இந்தப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால்விகுதி கள்கொடுக்க, 'உலகர், உலகார், உலகோர்' என மூன்றுபெயர் களாகவிரியும். இம்மூன்றுபதங்களும் விகுதிகளால் விகார ரூபம் பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'உலகார்' என்னப்படுகின்றவர்கள்யாரோ அவர் களே உலகரும், உலகோருமாம். இதை எவரும் ஒப்புகின்ற னர்.

10. ஆன்றோர்.

இப்பெயருக்கு 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும் பலர்பால் விகுதி கள்கொடுக்க, 'ஆன்றவர், ஆன்றார், ஆன்றோர்' என மூன்று பெயர்களாகவிரியும். இம்மூன்றுசொற்களும் விகுதிகளால் விகாரரூபம் பெற்றபோதிலும், அந்த மூன்றுபெயருக்கும் பொருள் ஒன்றேயாம். 'ஆன்றார்' என்னப்படுகின்றவர்கள் யாரோ அவர்களே ஆன்றவரும், ஆன்றோருமாம். இதை எவ ரும் ஒப்புகின்றனர்.

இதுவரையினும் 'சான்றோர்' என்னுந் தமிழ்ச்சத்திரியகுலக் கௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பெயர்முடிச்சுகளை அவிழ்த்து உற்றுராய்ந்துபார்த்தோம். இவ்வாறு அவிழ்த்து விரித்துப்பார்த்த பெயர்முடிச்சுகளை இங்ஙனம் ஒருங்கேதிரட்டிப் பார்வையிடுவோமாக.

1. 'அறிவுடையர், அறிவுடையார், அறிவுடையோர்'— இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.
2. 'மிக்கர், மிக்கார், மிக்கோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.
3. 'நல்லர், நல்லார், நல்லோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.
4. 'மேலர், மேலார், மேலோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.
5. 'ஆய்ந்தவர், ஆய்ந்தார், ஆய்ந்தோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.
6. 'உயர்ந்தவர், உயர்ந்தார், உயர்ந்தோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.
7. 'ஆரியர், ஆரியார், ஆரியோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.
8. 'உலகர், உலகார், உலகோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.
9. 'ஆன்றவர், ஆன்றார், ஆன்றோர்'—இவைமூன்றும் ஒருபொருட்பெயர்கள்.

'சான்றோர்' என்னும்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டு வருகின்ற இந்த ஒன்பது பெயர்களில், ஒவ்வொருபெயரும், மும்மூன்றுபெயராக விகுதிகளால் விகாரமும்பெற்று ஒரு பொருளில்வர, இந்தப்பெயர்களுக்கெல்லாந் தலைமைப்பெயராக நிற்கின்ற 'சான்றோர்' என்னும்பெயரும் மூன்றுபதங்களாக விகுதிகளால் விகாரமும்பெற்று ஒருபொருளில்வாரா மாட்டாதென்று சொல்லத்துணிபவன் எவனுமுளனாவன்

உளரோ? அவ்வாறு கூறத்துணிதல் மோடனத்தனமென்று புத்திமான்கள் சொல்வர் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆகவே,

10. 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்'—இம்மூன்று பெயர்களும் மற்றை ஒன்பது பெயர்களுக்கொப்பத் தம் ஒருபொருட்பெயர்களேயாம்.

அன்றியும், சேந்தன் எனப்பெயர்கொண்ட திவாகர நூலாசிரியன் காவிரிநதித்தீரத்திலிருந்த அம்பர் நாடாண்டுவந்த ஒரு சிற்றரசன், தமிழரசர்குலத்திலுதித்த சத்திரியகுலச்சான்றோன். ஆனதால், தன்குலத்துக்குரிய கௌரவப்பட்டப்பெயராகிய 'சான்றோர்' என்னும்பெயரை ஒருமுடிச்சுப்பெயராக்கி, அரசர்குலப்பெயர்களுக்கெல்லாந் தலைப்பில் அமைத்து வைத்திருக்கின்றனன். எக்குலத்தவர்களாயினும் பிற்காலத்தில் இந்தப்பெயரைத் தங்கள்குலத்துக்குரியதென்று பூண்டுகொண்டு திரியத்தலைப்பட்டபோதிலும், 'சான்றோர்' என்னும் இந்தப்பெயர்முடிச்சை அவிழ்த்துப்பார்ப்போருக்கு இப்பெயர் பிறகுலத்தவர்களுக்கு உரியதாகாதென்றும், அரசர்குலத்தவர்களுக்கே உரியதாகுமென்றும், ஏற்றகாலத்தில் உண்மைபொருள் விளங்கும்பொருட்டு, தேங்காயின் சதைப்பற்றனது சிரட்டைக்குள் மறைத்துவைக்கப்பட்டிருக்கின்ற பிரகாரம் [illegible]த்தை அந்தப்பெயர் முடிச்சினுள் மறைத்துவைத்[illegible]காயை உடைத்துப்பார்ப்போருக்கு அதினுள்ளி[illegible]ற சதைப்பற்றாகிய இத்திப்புப்பண்டம் வெளியாகின்றபடியே, மேற்படி 'சான்றோர்' என்னும் பெயரை உடைத்துப் பார்ப்போருக்கும் அதனுள் மறைந்திருக்கின்ற 'சான்றார்' என்னும் பெயர் வெளியாகி, 'சான்றோர்' என்னும் பெயர் இன்னகுலத்தவர்களுக்கு உரியதென்று தங்கப்பிரகாசம்போல விளங்குகிறது.

'சான்றோர்' என்னும் இந்தக்கௌரவப்பட்டப்பெயர் எவர்களுக்கெல்லாமென்று இக்காலத்தில் வாதாடிக்கொண்டு நிற்பவர்கள் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களும் சூத்திரகுலத்தவர்களுமானமையால், அந்தவழக்கை இங்ஙனஞ் சற்றுதுலக்கிப் பார்வையிடுவோ

(ɾ) பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் வேண்டியதேயில்லை. மேலே இந்தச் 'சானறோர்' என்னும் பட்டப்பெயர் பார்ப்பனக்குலத்தவா களுக்கு ஏற்காதெனக் காண்பித்திருக்கிறோம். இனி இங்ஙனம இந்தச் 'சானறோர்' என்னும் பட்டப்பெயர் பாாப்பனக் குலத்தவர்களுக்கு வேண்டுவதில்லையென எண்பிப்போம.

மேலே நாம் எடுத்துரைத்திருக்கிறபிரகாரம், அரசாகுலத் தவர்களுக்குக் குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும புஜபலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும, அறிவாலும, 'சான் றோர்' என்னும் இந்தக் கௌரவபபட்டப்பெயர் கிடைத்திருக் கிறது. பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கோ புஜபலும், பாரா ளுரிமை, கேட்டதளிக்குந்தகைமை இல்லாமையால், 'சான றோர்' என்னும் பட்டப்பெயர் அக்குலத்தவர்களுக்கு ஏற் காது. மேலும, பார்ப்பனக்குலத்தவாகளுக்குக் குலத்தாலும், குணத்தாலும, தபோபலத்தாலும், அறிவாலும் சிறந்தமேன மை யுண்டாயிருக்கின்றமையான், இந்த நான்கு இலக்ஷணங் களுக்கும் ஏற்ற சிறந்த பட்டப்பெயர்கள், மேலே நாம் எடுத் துககூறிக காட்டியிருக்கிற 1-வது, 8-வது சூத்திரஙகளில் கணடிருக்கின்றன. அவைகளை இங்ஙனம மீண்டும் எடுத தெழுதிககாட்டுவோம்.

மேற்படி இரண்டு திவாகரச்சூத்திரங்களிலும் பார்ப்பனக் குலத்தவர்களுக்கு வந்திருக்கின்ற சிறந்த பட்டப்பெயாகள வருமாறு:

1. அறிஞர், 7. உம்பர் = மேலோர்,
2. மிக்கவர், 8. மேற்குலத்தோர்,
3. ஆய்ந்தோர், 9. அந்தணர்,
4. பெரியோர், 10. வேதப்பாரகர்.
5. உயர்ந்தோர், 11. வேதியர்.
6. நூலோர், 12. மறையோர்,

இவைமுதலியவனவாம்.

இந்தப் பன்னிரண்டு பட்டப்பெயர்களில், 1-வது பெயர்மு

தல், 8-வது பெயர்வரையிலும் வந்திருக்கிற எட்டுப்பெயர்களும் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கும் அரசர்குலத்தவர்களுக்குமுரிய பொதுப்பட்டப்பெயர்களாம். 9-வது பெயர்முதல், 12-வது பெயர்வரையிலும்வந்திருக்கின்ற நான்குபெயர்களும் பார்ப்பாருக்கேயுரிய சிறந்தபட்டப்பெயர்களாகும்.

இதுபோலவே அரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய சிறந்த பட்டப் பெயர்கள் 9-வது 10-வது 11-வது 12-வது சூத்திரங்களிற் கண்டிருக்கின்றன. அவைவருமாறு :

1.	நூலுரைப்போர்,	9.	உயர்ந்தோர்,
2.	கலைவல்லோர்,	10.	புலவர்,
3.	கவிஞர்,	11.	கற்றவர்,
4.	அறிவுடையோர்,	12.	சான்றோர்,
5.	மிக்கோர்,	13.	ஆரியர்,
6.	நல்லவர்,	14.	உலகு,
7.	மேலவர்,	15.	ஆன்றோர்,
8.	ஆய்ந்தோர்,		இவைமுதலான பெயர்களாம்.

இந்தப் பதினைந்துபெயர்களில் 1-வது பெயர்முதல், 11-வது பெயர்வரையிலும் வந்திருக்கிற பதினொருபெயர்களும் அரசர்குலத்தவர்களுக்கும் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குமுரிய பொதுப்பட்டப்பெயர்களாம். 12-வது பெயர்முதல், 15-வது பெயர்வரையிலும்வந்திருக்கிற நான்குபெயர்களும் அரசர்குலத்தவர்களுக்கேயுரிய சிறந்தபட்டப்பெயர்களாகும். இந்த நான்கு பெயர்களில் 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் மிகச்சிறந்தது.

பார்ப்பாருக்கு வந்திருக்கின்ற சிறப்புப்பட்டப்பெயர்கள் மேலே சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம் குலத்தானும், குணத்தானும், தொழிலானும், அறிவானும் வந்திருக்கின்ற பெயர்களாம். இவை இக்குலத்தவர்களுக்குப் பெரியோர், ஆய்ந்தோர், உயர்ந்தோர், மிக்கவர், மேலவர் முதலான பெயர்கள் வந்திருப்பதேயல்லாமல், 'சான்றோர்' என்னும் பெயர் வரவேயில்லை. இந்தப் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' எனனும் பெயர் நீங்கலாக அரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய சிறந்த

பட்டப்பெயராகவெல்லாம் வந்திருக்கின்றன. மேலே அரசகுலப்பட்டப்பெயர்களுடன் பார்ப்பனக்குலப்பட்டப்பெயர்களைச் சமரசப்படுத்திக் கூறியிருப்பதையுங் கண்டுகொள்க.

ஆகவே, பார்ப்பாருக்குச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் வேண்டியதேயில்லை. 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் அவர்களுக்கு வேண்டுமேயாயின 'சான்றார்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயரையும் அவர்கள தரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

(ii) சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கோர் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் ஒருவிதத்திலும ஏற்காது. மேலே நாங்காண்பித்திருக்கிறபிரகாரம், அரசர்குலத்தவர்களுக்குக் குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும், 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் கிடைத்திருக்கிறது. பூர்வ தமிழரசர்காலத்தில் ஏற்பட்ட குலத்தொழிற் சட்டப்பிரகாரஞ் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு 'ஏருழல், பசக்காத்தல், பொருளீட்டல், குயிலுவத்தொழிற்செய்தல், காருகவினைகளாகலு, முதல் மூவர்க்கேவல்செய்தல்' ஆகிய ஆறுதொழில்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அக்காலத்தில் இந்தத்தொழில் வரம்புகடந்து நடப்பதற்கு எவ்வளவேனும் ஏதுவில்லை. கடந்து நடக்கத்துணிவார்களேயாயின், அரசனைக்கினைக்கவ்வளாவுது நிச்சயம்.

இவர்கள் முதல்மூவர்க்கேவல் செய்பவர்களானதால், குலமேன்மை இவர்களுக்கில்லை. இவர்கள் நூல்கள் கற்பதற்கு விதியில்லாமையால், அறிவு இவர்களுக்கிருக்கவில்லை. இவர்கள் சூத்திரகுலத்தவர்களானதால், பாராளுரிமை முதலான அரசர்குலத்தொழில்கள் இவர்களுக்கில்லை. இப்படியிருந்து வந்தபடியால், அந்த ஆதிகாலத்தில் சூத்திரகுலத்தவர்கள் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் தரித்துக்கொள்ளுதற்கு அயோக்கியராயிருந்துவந்தனர்.

தமிழரசர் ஆளுகை கட்டோடே ஒழிந்துபோகவே, வடுக ராசாக்கள் தமிழ்நாட்டில் சிம்மாசனபதிகளாய் நாடெல்

லாம் வடுகர்குலத்தவர்கள் கைவசமாயின. அப்போது சூத்திரகுலத்தவர்கள் மேற்படி வடுகர்களையும், வடுகாகுலபபுரோகிதர்களாகிய வடமொழிப்பிராமணர்களையுஞ் சோந்துகொண்டு, மேற்படி தமிழரசர்குலத்தவர்களைக் கருவறுததழிப்பதற்கும், அவர்களுடைய பூர்வமேன்மையை ஒழிப்பதற்கும் ஏதுவாயிருந்து வந்தார்கள். ஆனதால், அந்தச் சான்றோர் குலத்தவர்களுடைய பின்சந்ததியார் அறிவுவிருத்திசெய்து கொள்ளுதற்கு ஏதுவற்றவர்களாயினர். இதற்கெல்லாம் மூலகருவிகளாயிருந்துவந்த சூத்திரர்கள் தங்கள்குலம் பாா்ப்பனக்குலத்துக்கடுத்த குலமாக விளங்குதற்கு அறிவில் தேற்சியடைந்தனர்; சைவநெறியிற் சிறந்தொழுக முயன்றனா தவவேடம் புனைந்தனர்; சிவாலயங்களனைத்தையும வடுகவரசர்கள் வடமொழிப்பிராமணர்களுடைய துணையால் தங்கள் அனுபோகத்திற்குள்ளாக்கிக்கொண்டனர். பூர்வ தமிழரசர்குலத்தவர்கள அந்த ஆலயங்களில் அனுபோகம பெருதபடிக்கு மிகு முயற்சிசெய்தனர். அவர்களுடைய முன்னவர்கள் தெய்வந் தொழுதற்குப் போய்வந்துகொண்டிருந்த சேத்திரங்களின மேலைவாசல்கள் அநேகம அடைப்படுமபடி செய்தனர்.

இந்தப்பிரகாரஞ் சூத்திரகுலத்தவர்கள் நாளுக்குநாள் ஆசாரத்திலும் அறிவிலுமபடி விருத்தியடைந்துவருகையில், 'சான்றோர்' என்னும் பெயரைக் "கல்வியறிவுடையவர்கள்" என்கிற அருத்தத்தில் அமைத்துக்கொண்டு, தங்களுக்குச் 'சான்றோர்' எனப் பெயரிட்டுக்கொள்ள ஆரம்பித்தனர். இவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் ஏற்குமேயாயின், அந்தப பூர்வ காலத்தில், இந்தப்பெயருடன் ஒருபொருளில் வந்திருககினற 'மிக்கோர், மேலவர், உயர்ந்தோர், உலகு' முதலானபெயர்கள் இவர்களுக்கு ஏற்குமா? இவை ஏற்காததலால், 'சான்றோர்' என்னும் பெயரும் ஏற்காது. அன்றியும், 'சான்றோர' என்னும் பெயர் 'சான்றார், சான்றவர்' என்னும் மொழிகளுடன் ஒருபொருள்கொண்ட பெயரென்று மேலே நாம் காண்பித்திருக்கிறோம்; மேற்படி 'சான்றார்' என்னுமபெயர் தமிழ்

நாடடரசாகுலத்தவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் வழங்கிவந்த தினல் அந்தப்பெயரைச் சொல்லிக்கொள்ளாமல், 'சான ரோர், சான்றவர்' எனனும் பெயர்களைப் பிற்காலத்திற் சொல் லிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டனர். ஆனதால், 'சான்ரோா' என் னும பெயா அவர்களுக்கு ஏற்கமாட்டாது.

ஆகையினாலே, 'சான்றோர்' எனனும்பெயர் எந்தக்குலத்தவ களுக்கு எக்காலத்திலும் ஏற்குமோ அந்தக்குலத்தவாகளுக கே 'சானரோர், சானறவர்' என்னும் பெயர்களுய ஏற்கு மெனபதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இ ர ண் டா வ து.

'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டு வந்திருககின்ற பெயர்களுக்குத் தாற்பரியமும், இந்த ஒரு பொருடபெயர்கள் பூர்வ அரசர்குலத்தவர்களுக்கிடப்பட டு வழஙகிவநதிருப்பதற்கு ஆற்சாட்சிகளும் இங்ஙனங் கூறுவோம்

திவாகரம, மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரம.

"சான்றோர்மிககோர் தல்லவர்மேலவ
ராய்ந்தோர்ருயர்ந்தோராரியருலகெனை
வாய்த்தவானரோ ரறிவுடையோரே."

இந்தச்சூத்திரத்திலடங்கிய பத்துப்பெயர்களுக்குந் தாற்பரி யமும, மேற்கோள்களும் இங்ஙனம் முறையே எடுதது கூறு தல்செய்வோம். அவ்வவருமாறு:

1. அறிவுடையோர்

'அறிவுடையோர்' என்னும்பெயர், 'அறி' என்னும் வினை முதலடியாய் 'அறிவு' என்னுந் தொழிற்பெயரினின றுவந்த பலர்பாற்பெயராம். 'அறிவுடையன், அறிவுடையான், அறி வுடையோன்' என்பனவைகள் ஒருபொருள் ஆண்பாற்பெயர் கள். 'அறிவுடையர், அறிவுடையார், அறிவுடையோர்' என பன ஒருபொருட்பலர்பாற்பெயர்கள்.

(i) வடக்கில் திருவேங்கடம்* முதல் தெற்கில் கன்னியா குமரிபரியந்தம் விசாலித்திருக்கின்ற நாட்டில் பூர்வத்தில் தமிழ்மொழி ஏகத்திற்கு வழங்கிவந்ததால், அதற்குத் தமிழ் நாடென்ப் பெயருண்டாயிற்று. இந்தத் தமிழ்நாட்டில் ஒரு குலக்கிளைப்பிரிவார்களாய்த் தமிழ்மொழியொன்றையே குல பபாஷையாகவுடைய சேர சோழ பாண்டியர்கள் செங்கோற் செலுத்திவந்தமையால், அம்மூன்று கிளைப்பிரிவார்களுந் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர் என்னப்பட்டனர். ஆயினும், இம் மூன்று தமிழரசர் குலக்கிளைப்பிரிவார்களில், மதுராபுரியிலிருந்து செங்கோற்செலுத்திய பாண்டியர்கள் அகஸ்தியமகா முனிவரைகொண்டும், அந்த அகஸ்தியரிடத்தில் நூல்கற்

---

* திருவேங்கடந் தமிழ்நாட்டிற்கு வடவெல்லையாயிருந்ததற்கு மேற்கோள்வருமாறு:

கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட்டபடலம், 25-வது கவி:

“வடசொற்குந் தென்சொற்கும் வரம்பிற்றாய்
நான்மறையு மற்றைநூலும்,
இடைசொற்றபொருட்கெல்லா மெல்லையதாய்
நல்லறத்துக்கீறாய்வேறு,
புடைசுற்றுந் துணையின்றிப் புகழ்பொதிந்த
மெய்யேபோற் பூத்துநின்ற
உடைசுற்றுந் தண்சாரலோங்கிய வேங்கடத்திற்
சென்றுறுதிர்மாதோ”.

இதில், திருவேங்கடந் தமிழ்நாட்டிற்கு வடவெல்லையெனக் கூறியிருக்கிறது.

தொல்காப்பியம், சிறப்புப்பாயிரம்:

“வடவேங்கடந்தென்குமரியாயிடைத்
தமிழ்கூறுநல்லுலகத்து,
வழக்குஞ்செய்யுளுமாயிருமுதலின்
எழுத்துஞ்சொல்லும் பொருளுநாடிச்
செந்தமிழியற்கை சிவணியநிலத்தொடு” &c.

நன்னூல், சிறப்புப்பாயிரம், இடைப்பகுதி:

“முனிவனருளிய மூவறுமொழியுளுங்
குணகடல்குமரிகுடகம் வேங்கட
மெனுநான்கெல்லையினிருந்தமிழ்க் கடலுள்” &c.

றுணர்ந்த தொல்காப்பியர், பனம்பாரனார் முதலான பன்னி ருரிஷிகளைகொண்டு தமிழ்ப்பாஷையை ஆதியில வளர்த் துவந்தனா. இந்தப்பாஷையை வளர்ப்பதற்கு ஆதிக்கல்விச் சங்கம அகஸ்தியமகாமுனிவருக்கு இருப்பிடமான பொதிய மாமலையிலிருந்தது.

தசரதராமனை வனவாசஞ்செய்யுதற்கு இந்தத் தமிழ்நாடு நோக்கி வருகையில், அந்தக் கல்விச்சங்கம பொதிகைமலையி லிருந்ததாகக் கம்பராமாயணத்திற் கண்டிருக்கின்றது.

(ii) கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட்டபடலம் 30-வதுகவி

"தென்றமிழ்நாட்டகன் பொதியிற்றிருமுனிவன்
    றமிழ்ச்சங்கஞ் சேருகிற்பீர்,
என றுமவனுறை விடமாமாதலால்
    மலையையிடத்திட்டேகிப
பொன்றிணிந்தபுனல்பெருகும் பொருநையெனுந்
    திருநதிபின்பொழியநாகக்
கன்றுவளாதடஞ்சாரன் மயேந்திரமா
    நெடுவரையுங் கடலுங்காண்பீர்."

ஸ்ரீராமர் தன்நாயகி சீதாதேவியிருக்குமிடமறிந்துவா ஆஞ்சநேயனை யனுப்புகின்றபோது, அவன்போயத் தேடிப பார்க்கவேண்டிய பற்பலநாடுகளுக்குக் குறிப்படையாளஞ் சொல்லிக்கொண்டு வருகையில், இந்தக் கவியில் தெனபாண் டிநாட்டிற்கு அறிகுறி கூறியிருக்கிறது. தசரதராமன் அநுமனையும், அவனோடு கூடப்போன கிஷ்கிந்தநாட்டுச் சத்திரியர் களையும பார்த்துச் சொல்லுவது: "தமிழ்நாட்டின் தென்பாகமா கிய தென்பாண்டி நாட்டிலிருக்கின்ற பொதியமாமலையில் திருமுனிவனும் அகஸ்தியனும், அவன் முன்னிலையில்கூடித் தமிழ்விருத்திசெய்துவருகின்ற கல்விச்சங்கத்தாரு மிருக்கின் றனர். அவ்விடத்தில் என்நாயகி சீதாபிராட்டியார் இருக்க மாட்டாள். ஆகையால், நீங்கள் அந்த மலையை இடமாகவிட்டு நீங்கி, ஐம்பொன்களுமொன்றாகிய் தாமிரங்கலந்த ஜலமான து எத்தேசகாலமும் ஓடிக்கொண்டிராநின்ற பொருநைதன்னைப்

பெயர்பெற்ற தாமிரவன்னிநதியைக்கடந்துபோகும்போது, யானைகள் வாழ்கின்ற வனச்சாரலையுடைய மயேந்திரகிரியை யுந் தென்சமுத்திரத்தையும் பார்ப்பீர்கள்."

இந்தக்கவியில் "திருமுனிவன் தமிழ்ச்சங்கம்' பொதியமாமலையில் ஸ்ரீராமர்காலத்திலிருந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இது ஆதித்தமிழ்ச்சங்கமாம். அதற்குப் பிற்காலத்தில் பாண்டியர்களால் அந்தச் சங்கம் மதுரையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அது 'தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம்' என மூசசங்கங்களாகக் காலாகாலங்களில் விளங்கிற்று. கடைச் சங்கமானது திருவள்ளுவர்காலத்திலிருந்தது. அந்தக் கடைச்சங்கத்தைச்சேர்ந்த மகாவித்துவான்கள் 49 பேர்; இந்தச சங்கங்களைச்சேர்ந்த வித்துவான்கள் 'சங்கப்புலவர்கள்' எனனப்பட்டார்கள். அவர்கள் சங்கமாகக்கூடியதானத்துக்குச் 'சங்கப்பலகை' என்றுபெயர். இந்தத் தமிழ்க்கடைச சங்கம் குலைந்தழிந்துபோகிறதற்குத் திருவள்ளுவர்செய்த மகாசிறந்த குறட்பாவானது காரணமாயிற்றென்று தோன்றுகினறது. மேற்படி தமிழ்க்கல்விச்சங்கங்களை மிகுவைராக்கியத்தோடு வளர்த்துவந்த பாண்டியர்களும் வேதநீதிசாஸ்திர கலைகளியான அறிவுகளில் மிகு பாண்டித்தியமுடையவர்களாய் நூலாசிரியர்களுமாயினர். ஆனதால், அவர்கள் நாட்டிற்குச் செந்தமிழ்நாடென்றும், அதைச் சூழ்ந்திருந்த பனனிரண்டு தமிழ்நாடுகளுக்குக் கொடுந்தமிழ் நாடுகளெனப் பெயர்பெற்ற இயற்றமிழ்நாடுகளென்றும் பெயருண்டாயின. பாண்டியன் முக்கியமாகத் தமிழ்ப்பாஷையை வளர்த்தவனானதினலே, அவனுக்குத் 'தமிழ்நாடன்' எனப் பட்டப்பெயருண்டாயிற்று. இயற்றமிழ்நாடுகள் பன்னிரண்டுக்கும் மேலே ஆருவது பிரகரணத்தில் விபரங்கூறியிருப்பதால், அவற்றை இங்ஙனஞ் சொல்லாது விடுகின்றனம்.

இவ்வாறு செந்தமிழ்நாடெனப் பெயர்பெற்ற பாண்டிநாட்டில் பாண்டியர்கள் 'அறிவில்' கீர்த்திபெற்றுவந்தமையால், பாணடியனுக்கு 'அறிவன்' எனவும், அவன் நாட்டிற்கு 'அறி

வனதேசம்' எனவும், பெயர்கள் வழங்கலாயின. பின்பு தமிழ்நாடு மொத்தத்துக்கு 'அறிவன்தேசம்' எனப்பெயராகி விட்டது.

(iii) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணை யியல், 20-வது சூத்திரம்.

"அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்,
ஐவகைமரபின் அரசர்பக்கமும்,
இருமூன்றுமரபின் ஏனோபக்கமும்,
மறுவில்செய்தி மூவகைக்காலமும்,
நெறியினாற்றிய வறிவனதேயமும்,
நாலிருவழக்கிற் றாபதபக்கமும்,
பாலறிமரபிற் பொருநர்கண்ணும்,
அனைநிலைவகையோ டாங்கெழுவகையிற்,
றொகைநிலைபெற்ற தென்மனார்புலவர்."

இந்தச்சூத்திரத்தில் 'அறிவன்றேயம்' (=அறிவன்தேசம்) எனப்பெயர்வந்திருப்பது பொதுவகையால் தமிழ்நாடு முழு மைக்கும், சிறப்புவகையால் பாண்டிநாட்டிற்கும் பெயராம். ஆனதால், தொல்காப்பியானாரையில் தமிழ்நாட்டிற்கு 'அறி வன்தேசம்' என்றும் ஒருபெயர்வந்து வழங்கலாயிற்று. தமிழ் நாட்டிற்கு 'அறிவன்தேசம்' எனப்பெயர்வந்து வழங்கிய மையால், தமிழ்ப்பாஷைக்கு 'அறிவன்பாஷை' எனவும், தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'அறிவுடையோர்' என வும் பெயர்கள்வந்து வழங்கின.

(iv) 26-வது நட்சத்திரமாகிய உத்திரட்டாதிக்கு 'அறிவ னுள' எனவும், 'மன்னனுள்' எனவும் பெயர்கள் வந்திருக் கின்றன. இதில் 'அறிவனுள், மன்னனுள்' என வந்திருப்ப தற்குப பொதுவகையால் 'அரசனுள்' எனவும், சிறப்புவகை யால 'பாண்டியனுள்' எனவும் தாற்பரியமாம்.

மேலே நாம் ஆருவையாகாணத்திற் காண்பித்திருக்கிற பிரகாரம், 3-வது நட்சத்திரமாகிய கார்த்திகைநட்சத்திரத் திற்கு 'தாடனுள்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. இதில்

'நாடஞள்' எனப் பெயர்வந்திருப்பதற்குப் பொதுவகையால் 'அரசனுள்' எனவும், சிறப்புவகையால் 'சோழனுள்' எனவுந் தாற்பரியமாம்.

அன்றியும், 1-வது நட்சத்திரமாகிய அசுவினிக்குச் 'சென்னிநாள்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'சென்னிநாள்' என்பதற்குச் 'சோழனுள்' எனபது தாற்பரியமாம். இதைப் பார்க்கும்போது, நட்சத்திரங்களுக்குப் பெயரிட்டகாலத்திலே சோழனுக்கு 'நாடன், சென்னி' எனவும், பாண்டியனுக்கு 'அறிவன' எனவும் பெயர்கள்வந்து வழங்கியது தெரியவருகினறது.

(௪) தமிழ்ப்பாஷைக்கு 'அறிவன்பாஷை' எனப் பெயர் வந்து வழங்கியபடியாலும், வடுகர்கள் தமிழ்நாட்டைககட்டிக கொண்டகாலத்திலுந் தமிழ்ப்பாஷைக்கு 'அறிவனபாஷை' எனப்பெயர்வழங்கிவந்தபடியாலும், வடுகர்கள் தமிழை 'அறவப்பாஷை' என்ருர்கள். ஆனதால் அறிவனபாஷையை 'அறவம்'* எனல் மருஉ.

தெலுங்குப் பழமொழிச்சுலோகம்.

" తెనుగు తేట, కన్నడి కస్తురి, అరవం అధ్వానం, మరాటి మన్ను, తురక దూళి."

இதற்குத் தாற்பரியம்.

"தெலுங்குதெளிவு, கன்னடிகஸ்தூரி, 'அறவம் அத்துவானம், மராட்டியம் மண், துலுக்கு தூளி" என்பதாம்.

இந்தச் சுலோகத்தில் தமிழ்ப்பாஷைக்கு 'அறவபாஷை' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. இந்தத் தமிழ்ப்பாஷையை வடுகர் 'அத்துவானக்காடு' என்ருர்கள்.

---

* 'அறவம்' என்னும்பதத்தை 'அறவம்' எனவெழுதி இரு பதமாகப்பிரித்து "'ஒலியின்மை' எனப் பொருள்கொள்வாரும் உளர். ஆயினும், இங்ஙனம் 'அறவம்' எனனும்பதத்தை ஒருபதமாகக்கொண்டு பொருளமைத்தனைக

அன்றியுந் துலுக்கர்கள் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தகாலத்திலுந் தமிழ்ப்பாஷைக்கு 'அறிவன்பாஷை' எனப் பெயர் வழங்கிய படியால், துலுக்கர்கள் தமிழ்ப்பாஷையை 'அறிவிப்பாஷை' என்றார்கள்.*

(vi) இந்தப்பிரகாரம், தமிழ்நாட்டிற்கு 'அறிவனதேசம்' என்றும், தமிழ்ப்பாஷைக்கு 'அறிவனபாஷை' என்றும் பெயர்கள் வந்துவழங்கினமையால், தமிழ்நாட்டரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'அறிவுடையார்' எனப் பட்டப்பெயர் வழங்கியது தெளிவாகின்றது.

மேற்கோள்.

"வடுகர் அரிவாழர் வானகருடர்
சுடுகாடு பேய எருமையென றிவையாறுங்
குறுகார அறிவுடையார்."

இந்தச்சுலோகத்திற்கு "வடுகராசாங்கத்தார் சுடுகாட்டிற்கும், அரிவாழராசாங்கத்தார் பேய்க்கும், கன்னடிய ராசாங்கத்தார் எருமைக்குஞ் சமானமாயிருப்பதால், அறிவுடையார் எனப் பெயர்பெற்ற தமிழ்ராசாங்கத்தார் மேற்படி மூன்றுராசாங்கத்தார்களையுஞ் சேரார்கள்" என்பது தாற்பரியம். இச்சுலோகத்தில், தமிழரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'அறிவுடையார்' எனப் பட்டப்பெயர்வந்திருக்கின்றது.

இந்தப்பிரகாரம், திவாகரமுனிசிரியர் காலத்திலுந் தமிழரசர்குலத்தவர்களுக்கு 'அறிவுடையோர்' எனலும் பட்டப்பெயர் வழங்கிவந்தமையால், மேற்படி திவாகரச்சூத்திரத்தில், 'அறிவுடையோர்' எனும் பெயர் அரசர்குலப்பட்டப்பெயராகிய 'சான்றோர்' என்னும் மொழியுடன் ஒருபொருள்கொண்ட பதங்களிலொன்றாக வந்திருக்கிறது. ஆனதால், அறிவுடையோர் = சான்றோர். இதுநிற்க.

* "The names of plants in Coimbatore are quite different from those given to the same at Trichinopoly, although in both countries the language of the Tamuls is spoken. The Tamil of Coimbatore is perfectly intelligible to my Madras servants, although natives of a different Desa. Among the Mussulmans, it is called *the Arabi* language, and their own northern dialect is here called *the Asmani*."—WILK's *History of Mysore, Vol. II, p. 7.*

(vii) திருமூலர், மூதற்றந்திரம், இராசதோடம், 1-வது, 2-வது, 3-வது கவிகள் :

1-வது கவி.

" கல்லாவரசனுங் காலனுநேரொக்கும்,
கல்லாவரசனிற் காலன்மிகநல்லன்,
கல்லாவரசனறமோரான் கொல்லெனயான்,
நல்லாரைக்கால னணுகிநில்லானே."

இந்தக்கவியில், அரசர்குலத்தவர்களுக்கு அந்தப்பூர்வகாலத்தில் குலமேன்மையல்லாது கல்வியறிவும்வேண்டும் எனக் கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம், கல்லாவரசன் யமனுக்குச் சமானமானவன் என்றும், கல்லாவரசனிலும் யமன் நல்லவன என்றும், கல்லாவரசன் அறம் ஓரான் என்றும், கொல் எனச் சொல்பவன என்றும், அறநெறிதவறுதொழுகுகின்ற அறிவுடையவரசர்கள் 'நல்லோர' என்னும பட்டபபெயர் புனைந்தவர்கள் என்றும், அவர்களை யமனும் அணுகான என்றும உரைத்திருக்கின்றது.

2-வது கவி.

" நாடோறுமன்னவனாட்டிற்றவநெறி
நாடோறுநாடியவனெறி நாடானேல்
நாடோறுநாடுகேடு மூடனண்ணுமால்
நாடோறுஞ்செல்வநரபதிகுன்றுமே."

இதில், நாடாளுமன்னனானவன் நாடோறுந் தன்நாட்டில் தவநெறிவிளங்கும்பொருட்டு, கண்பார்த்துவருவதுமன்றித் தானுந் தவநெறியில் நடந்துவரவேண்டும் எனச் சொல்லியிருக்கிறது.

3-வது கவி.

" வேடநெறிநில்லார் வேடம்பூண்டென்பயன,
வேடநெறிநிற்போர் வேடமேமெய்வேடம்,
வேடநெறிநில்லார் தம்மைவிறல்வேந்தன,
வேடநெறிசெய்தால் வீடதுவாகுமே."

இக்கவியில், தத்தம்வருணததார் தத்தம்வருணத்துக்குரிய தொழில் வரம்புகடவாது அமைந்து நடத்துவரும்படி அரசாகள கண்பார்த்து வரவேண்டுமே எனக் கூறியிருக்கினறது.

ஆனதால், அரசர்குலத்தவர்களுக்குத் தங்கள் குலத்துக்குரிய மேன்மைகளோடுகூட கல்வியறிவும, அறநெறியொழுக்கமு மிருக்கவேண்டுவது அவசியமானமையால், அவர்களுக்கு 'அறிவுடையோா' எனவும் பட்டப்பெயருண்டாயிற்று. இதுநிற்க,

(viii) கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம, நாடவிட்டபடலம், 40, 48, 64, 66, 73-வது கவிகள் :

40-வது கவி.

" சிங்கலிற்சிறுகட்டாளி நந்தியினமிரட்பூச்சேர்ந்த
பொங்குபொற்றுளேயென ருலும புல்லிதுபுதுமைத்தாமால்
அங்கவளுந்தியொக்குஞ் சுழியெனக்கணித்ததுண்டேல்
கங்கையைநோக்கிச்சேறி கடலினுநெடிதுகற்ருேய்."

இங்ஙனம் அனுமனுக்குக் 'கற்ருேய்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது.

48-வது கவி.

" அங்கையுமடியுங்கண்டா லரவிந்த நினேதியம்பொற்
செஙகதிர்சிதறிநீலஞ் செருக்கியதெய்வவாட்கண்
மங்கைதனசுழுத்தைநோக்கின்வளரிளங்கமுகும்வாரிச
சங்கமுநினேதியாயி னவையெனறுதுணிதிதககோய்."

இதில் அனுமனுக்குத் 'தக்கோய்' எனப் பெயர்வரைந்திருக்கிறது.

64-வது கவி.

" பூவருமழலேயன்னம் புனேமடப்பிடியென்றின்ன
தேவருமருளத்தக்க செலவினளெனவுந்தேறேன்
பாவருங்கிழமைத்தொனமைப் பருணிதர்தொடுத்தபத்தி
நாவருங்கினவிச்செவ்வி நடைவருநடையணல்லோய்."

இந்தக்கவியில் அனுமனுக்கு 'நல்லோய்' எனப் பெயர் வந்திருக்கிறது.

66-வது கவி.

" மங்கையரிவளேயொப்பார் மற்றுளரில்லேயென்னுஞ்
சங்கையிலுள்ளந்தாளே சானறெனககொண்டுசான்ருேய்
அங்கவணிலேலம்யெல்லா மளந்தறிந்தருகுசார்ந்து
திஙகள்வான்முகத்திருட்குச் செப்பெனப்பின்னுஞ்
செப்பும்."

இககவியில் அனுமனேச் 'சான்ருேய்'எனவிளித்திருக்கின்றது

73-வது கவி.

"இனையவாறுரைசெயா வினிதினேகுதியெனு
வனையுமாமணிதன்மோதிரமளித்தறிஞநின
வினையெலாமுடிகென விடைகொடுத்துதவலும்
புனையும்வார்கழலினனருளொடும்போயினன்."

இந்தச்செய்யுளில் ஆஞ்சனேயனை 'அறிஞ' என்று அழைத்திருக்கிறது.

மேற்படி கவிகளுக்குச் சார்புரை.

கன்னடநாட்டின வடபாகத்தில் பம்பைநதி (=பம்பாநதி)யின் உற்பத்திஸ்தானத்திற்குச் சமீபத்தில கிஷ்கிந்தா என்றொருமலேயுண்டு. அந்த மலையையடுத்த நாடு பூர்வத்தில் கிஷ்கிந்தாநாடு எனப் பெயர்பெற்றிருந்தது. அந்நாட்டில் 'கோரங்கி' எனப் பெயர்கொண்ட ஒரு நகரமுமிருந்தது. அந்த நகரத்தினபெயரால் அந்நாட்டிற்குக் 'கோரங்கிநாடு' எனவும், 'குரங்கிநாடு' எனவும் பெயர்களுண்டாயின. வித்துவாமிசர்கள் 'குரங்கி' என்னும்பெயரைக் 'குரங்கு' என விகாரபபடுத்தி, அந்த நாட்டுச் சத்திரியர்களைக் குரங்குக்குலத்தவர்களாககி, அவர்களுக்குக் குரங்குக்குலததிற்குரிய வால் முதலான அங்கங்கள் கொடுத்து உருவகப்படுத்தி, நூல்களிற் பேசியிருக்கின்றனர். கம்பராமாயணம் வாசிபபவர்கள் அந்த விகாரரூபத்தைக் களைந்து உருவகத்தை ஒழித்துவிட்டு, அவர்களைக் கிஷ்கிந்தாநாட்டுச் சத்திரியகுலத்திலுதித்த மானிட குலத்தவர்களாக வைத்துத் தாற்பரியஞ் செய்துகொள்ள வேண்டியது.*

* இவ்வாறு புலவர்கள் பாணித்துவைத்துக் கூறுகின்ற விகாரரூபங்களைக் களையவேண்டுமென்பதற்கு மேற்கோள்.

(ix) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், மீட்சிபபடலம், 160-வது கவி:

"தேனுடையலங்கன் மவுலிச்செங்கதிர்ச்செல்வன் சேயு
மீனுடையகழிவேலையிலங்கையர்வேந்தும் வெற்றித்
தானையும் பிறருமற்றைப் படைப்பெருந்தலைவர்தாமு
மானிடவடிவங்கொண்டார் வள்ளறன் வாய்மைதனனால்."

இந்தக்கவியில், அயோத்திமாநகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தபின்னர், கிஷ்கிந்தாநாட்டு அனுமனும், இலங்கையர்வேந்தனை

மேற்கூறிய கவிகளில், ஸ்ரீராகவா ஆஞ்சனேயனுக்கும் அவனோடுகூடப்போன கிஷ்கிந்த நாட்டுச்சத்திரியர்களுக்கும் சீதாபிராட்டிக்குப் பாதாதிகேசவரையுமுள்ள அங்கலக்ஷணங் கூறிவருகையில், மேற்படி கவிகளில் அவர் அவனைப்பார்த்து,

'கற்றோய்' எனவும்,
'தக்கோய்' எனவும்,
'நல்லோய்' எனவும்,
'சானறோய்' எனவும்,
'அறிஞ' எனவும்,

முன்னிலைவிளிப்பெயராகவைத்துக் கூறியிருக்கின்றனர். இவற்றுள்,

'கற்றோய்' என்பதற்குக் 'கற்றோனே' எனவும்,
'தககோய்' என்பதற்குத் 'தக்கோனே' எனவும்,
'நல்லோய' எனபதற்கு 'நல்லோனே' எனவும்,
'சான்றோய்' என்பதற்குச் 'சான்றோனே' எனவும்,
'அறிஞ' என்பதற்கு 'அறிவுடையோனே' எனவும தாற்பரியமாம். இதில் ஸ்ரீராமர் அனுமானொருவனுக்கே 'கற்றோன, தக்கோன், நல்லோன, சான்றோன், அறிவுடையோன' எனப் பட்டப்பெயர் இடுவதாகப் புலவர்கூறியிருக்கிறார்.

அசுரராசன் விபீஷணனும, அவாகளுடைய சேனைதளங்களும் படைவீரர்களும் விகாரரூபங்கள்நீங்க, மானிடவடிவு கொண்டார்கள் என்று வருகிறது.

மேலே கிஷ்கிந்தாநாட்டு மானிடகுலத்தவர்களைக் குரங்குக் குலத்தவர்களும், இலங்கைநாட்டு மானிடரை இராக்ஷத குலத்தவர்களுமாக்கி, அவர்களுக்கு விகாரரூபங்களைக்கொடுத்த வித்துவானெவன், அக்குலத்தவர்கள் மனிதகுலத்தவர்கள் வசித்த அயோத்திநகர் வந்து சேர்ந்தவுடனே அவர்களுக்கு அந்தவிகாரரூபங்கள் ஏற்காதெனக்கண்டு, அவர்களுடைய இயல்புரூபம் அவர்களுக்கு வந்துவிட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறான. மானிடகுலத்தவனொருவன் புலிவேஷதாரியாகி, சிறிதுநாள் புலியாகவிளங்கியபின், அவ்வேஷங்களைந்து மானிடகுலத்தவனுகின்றபிரகாரம், மனிதகுலத்தவர்கள் வித்துவானகையில குரங்குவேஷதாரிகளும் ராக்ஷதவேஷதாரிகளுமாகி, பிறகு பழயபடிக்கு மானிடகுலத்தவர்களானுற்போலிருக்கினறது. ஆகவே, கிஷ்கிந்தாநாட்டார்களும், இலங்கைநாட்டார்களும், அயோத்திநாட்டவர்களுக்கொப்பந்தம மானிடகுலத்தவர்களேயல்லாது வேறல்லா.

இவ்வைந்து பெயர்களும் ஒருவனுக்கே வந்திருப்பதால், இவைகள் ஒருபொருட்பெயர்களாம். இந்தப்பெயர்கள் 11-வது சூத்திரத்தில் வந்திருக்கின்ற பதங்களானமையால், அந்த 11-வது சூத்திரத்திற் கண்டிருக்கிற பெயர்கள் அரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய பட்டப்பெயர்களாம். அநுமனுக்குச 'சான்றோன்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர்வந்திருப்பதால், இவன் சத்திரியகுலத்தவன் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. மேலும் 'அறிவுடையோன்' என்னும்பெயர் 'சான்றோன், மேலோன' முதலான பெயர்களுடன ஒருபொருளில் வந்திருப்பதால், 'அறிவுடையோன' எனனும் பெயரும் சத்திரிய குலப்பட்டப்பெயர்களி லொனறேயல்லாது வெறல்லவாம் 'தக்கோர்' என்னும் பெயரும 'சானறோர்' எனனும பெயருடன ஒருபொருள்கொண்ட பட்டப்பெயராகும.

சதுரகராதி, 2-வது பொருளகராதி, 'அறிவுடையோா' காண்க.

(x) கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம, ஆறுசெல் படலம, 13-வது, 18-வது கவிகள் :

"துறையுந்தோகை நின்றுடுசூழலுங்
குறையுஞ்சோலையுங் குளிர்ந்தசாரலிர்ச்
சிறையுந்தெள்ளுபூந் தடமுந் தெண்பளிக்
கறையுந்தேடினா ரறிவின்கேள்வியார்."

"அன்னதன்மையா லறிஞர் நாடியச்
செந்நெல்வேலிசூழ் சித்திநாடொரீஇத்
தன்மமென்னுமத் தகைபுகுந்துளார்
துன்னுதண்டகங் கடிதுதுன்னினார்."

இக்கவிகளில் அநுமனும் அவனோடு கூடப்போனவர்களும் வடபெண்ணைநதித்தீரத்திலிருக்கின்ற நாடெங்ஙனுஞ் சீதாதேவியைத் தேடியபின்னர், தண்டகநாடு எனப பெயர் கொண்ட தொண்டைமண்டலத்தில் வந்து சேர்ந்தனர் என வுரைத்திருக்கிறது. இந்த இரண்டுகவிகளிலும், மேற்படி சத்திரியர்களுக்கு 'அறிவின்கேள்வியார்' எனவும், 'அறிஞர்'

எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. இந்த இரண்டுபெயர்களுக்கும் 'அறிவுடையோர்' என்பதுகருத்தாம்.

ஆனதால், இவ்விருபெயர்களும் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பெயர்களாகும். ஆகவே, சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு 'அறிவுடையோர்' என்பதும் ஒரு பட்டப்பெயராம். பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கும் 'அறிஞர்' எனும்பதம வந்திருப்பதால், அககுலத்தவர்களுக்கும் 'அறிவுடையோர்' எனனும் பட்டப்பெயர் ஏற்கும.

இந்தப்பிரகாரம், அந்தப்பூர்வகாலத்தில் சத்திரியருக்கும் பார்பபாருககுமாத்திரம 'அறிவுடையோா' என்னும் பட்டப்பெயர் ஏற்குமேயல்லாது பிறகுலத்தவர்களுக்கு ஏற்காது. அவ்வாறு 'அறிவுடையோர்' என பட்டபெயர் பெறுங்குலத்தவாகள 'சானறோர், மிக்கோர், நலலவர், மேலவா, ஆய்ந்தோா, உயாந்தோர், ஆரியர், உலகு, ஆனறோர், தக்கோர்' எனவும பட்டப்பெயாகள பெறத்தக்கவாகளாயிருக்கவேண்டும். வாயுபுத்திரன் 'அறிவுடையோன' எனனும் பட்டப்பெயருடன் பிறபட்டபெயர்களும பெற்றிருக்கினறபடியால், அவன சத்திரியகுலசசானறோன என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை.

(xi) 'அறிவன்' [illegible] பெயர் 'கடவுளுக்கும், அருகனுக்கும், சிவனுக்[illegible]வுக்கும் பட்டபபெயர்களான மையால், அந்தப்பெயர், [illegible]திரியகுலத்தவர்கட்கும பார்பபனக்குலத்தவர்கட்குஞ் சிறந்த பெயராயிற்று.

(xii) மூதுரை, 30–வது கவி:

"சாந்தனையுந்தீயனவே செய்திடினுந்தாமவரை
யாந்தனையுங்காப்பரறிவுடையோர்—மாந்தர்
குறைக்குந்தனையுங் குளிர்நிழலைத்தந்து
மறைக்குமாங்கண் டீர்மரம்."

இங்ஙனம 'அறிவுடையோர்' எனப் பெயாபெற்ற தமிழரசர்கள் குடிகளையழிக்க[illegible] பாதுகாப்பார்கள் எனக் கூறியிருக்கினறது.

(xiii) கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், மயேந்திரப்படலம் 78-வது கவியிலும்,
சுந்தரகாண்டம், ஊர்தேடுபடலம், 97-வது கவியிலும்,
,, காட்சிப்படலம், 46-வது கவியிலும்,
உயுத்தகாண்டம், மந்திரப்படலம், 48, 66, 78-வது கவியிலும்,
,, இரணியன்வதைப்படலம், 19-வது கவியிலும்,
,, விபீஷணனடைக்கலப்படலம், 105-வது கவியிலும்,
,, சேதுபந்தனப்படலம், 1-வது கவியிலும்,
,, விடைகொடுத்தபடலம், 12-வது கவியிலும்,
இதற்கு உதாரணங்களவருமாறு கண்டுகொள்க.

இனிச் 'சான்ஷேர்' என்னும் பட்டப்பெயருக்குத் தாற்பரியமும், மேற்கோளும் எடுத்துரைப்போம்.

2. சான்ஷேர்.

தமிழரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய சிறந்த கௌரவப்பட்டப் பெயராகிய 'சானரேர்' என்னுமொழியைச்சுட்டி நாம் இங்ஙனம் எழுதப்போகின்ற விபரவிஷயங்களை வாசிப்பதற்கு முன்னதாக, மேலே இரண்டாவது பிரகரணத்தில 'சானறவர், சான்ருர், சான்ரேர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர்களுக்கு வரைந்திருக்கின்ற தாற்பரியவுரையையும், நூலுதாரணங்களையும், மீண்டுங் கவனத்துடன் வாசித்து உய்த்துணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு செய்தபின், இங்ஙனம் எடுத்துரைப்பவற்றை வாசிக்கில், பொருள் மனதுக்குத் தெளிவுற விளங்கலாகும்.

(i) திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்தை மீண்டும் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுவம்.

"சான்ஷேர் மிக்கோர் நல்லவர் மேலவ
ராய்ந்தோருயர்ந்தோ ராரியருலகென
வாய்ந்தவரன்றி யறிவுடையோரே."

இந்தச்சூத்திரத்தில் வருகிற 'சான்ஷேன்' என்னுங்கௌரவப்பட்டப்பெயர் நாம் மேலே இரண்டாவது பிரகரணத்தில் விபரமாகக் காண்பித்திருக்கின்றபிரகாரம், 'சால் என

னும் வினைமுதலினின்று பிறந்து, 'சான்றேன்' என்னும் இறந்தகாலவினைமுற்றினின்று வருகிற வினையாலணையும் பெயராம். அவ்வாறு வருகின்ற வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயர்கள் 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்பவைகளும் பலர்பாற்பெயர்கள் 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்பவைகளுமாம். இது நிற்க,

மேற்படி 11-வது சூத்திரத்திற் கண்டிருக்கிற 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயரை விரித்துரைக்கின், 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்பவைகளாகும். மேலும், 'சான்றோர்' என்னும் பலர்பாற்பெயருக்கு ஆண்பாற்பெயர் 'சான்றோன்' என்பதாம். இந்தச் 'சான்றோன்' என்னும் ஆண்பாற்பெயரை விரித்துரைக்கின், 'சான்றவன் சான்றான் சான்றோன்' என்பவைகளாகும். ஆனதால், 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் ஆண்பாற்பெயர்களும், 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் அவற்றின் பலர்பாற்பெயர்களும், முற்கூறிய வினையாலணையும் ஆண்பாற்பெயர்களுக்கும், பலர்பாற்பெயர்களுக்கும் ஒத்திருப்பனவால் 11-வது சூத்திரத்திற் கூறியிருக்கிற 'சான்றோர்' என்னும் பெயர், 'சால்' என்னும் வினைமுதலடியினின்று பிறந்து வந்திருக்கிற 'சான்றேன்' என்னும் இறந்தகால வினைமுற்றினின்று வருகின்ற வினையாலணையும் பலர்பாற்பெயர் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனதால், 'சால்' என்னும் வினையின்பொருளே இந்தச் 'சான்றோர்' என்னும் வினையாலணையும் பலர்பாற்பெயருக்கும் பொருளாகும். மேற்படி 'சால்' என்னும் வினைக்கும், 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன்' என்னும் வினையாலணையும் பெயர்களுக்கும் மேலே இரண்டாவது பிரகரணத்திற் கூறியிருக்கிறபிரகாரம் வருகின்ற தாற்பரியவுரை வருமாறு:

(ii) சான்றோர்புராணம், பொன்னியணைப்படலம்,
63-வது கவி:

"மீன்றுமுலகினைமகானும் பெயர்வேண்டுமென்றான்,
தோன்றுதுசெய்தபிழை பொறுமென்றேதொழுதான்,
வான்றோய்புகழாண்மையவனுஞ்சொல்புற்ற
சான்றாண்மையென்னும் பெயர்தானுங்கொடுத்தனனால்,

இந்தக்கவியில், 'சான்றவன், சான்றான், சான்றோன' என னும பெயர்களின் உற்பத்திக்கு மூலபதம் இன்னதெனபதும, அந்த மூலபதத்தினின்று சித்திரதரபாண்டியனுடைய குலத தவர்களுக்குப் பாணிக்களிக்கப்பட்ட கெளரவபபட்டப்பெயர் இன்னதென்பதுந் தெளிவுறக் கூறியிருக்கின்றது. இதை இங் ஙனஞ் சற்றுவிபரப்பட எடுத்துக்காட்டுவோம்.

பூர்வகாலத்தில் உயிரினும மேன்மை குலமேன்மை என நினைத்து பூலோகத்திற் புகழைநாட்டிய சித்திரதரபாண்டியன் வமிசத்தவர்களுக்கு எத்தேசகாலமுங் கீர்த்திபெற வழங்கி வரும்படியாக ஒரு சிறந்த கௌரவப்பட்டப்பெயாகொடுக்க வேண்டுமென்று மகரன் என்பவன கரிக்கால் (கரிகால) சோழனது சபாமண்டபத்திற்கூடிய மகாநாட்டுச்சபையாா களுக்கு முன்பாக வணங்கிச்சொல்ல, இராசசபையார்கள் யா தொரு ஆட்சேபனையின்றி அதற்குச் சம்மதித்து, கரிககால சோழன் சமுகத்தில் 'சான்றோன' என்னுங் கௌரவப்பட் டப்பெயரைப் பாணித்து, சித்திரதரபாண்டியன வமிசத்தவர் கள் இதுமுதல் சூரியாள் சந்திரனுள்ளவரையினும *பூலோ கத்தின்கண்ணே சிறந்து விளங்கிவரும்படியாக அக்குலத் தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் தரிப்பித்தனர். அக்காலத்தில் சித்திரதரபாண்டியன குலத்த வர்கள் குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜப லத்தாலும், பதினெண்ணுயுதவித்தையாலும், பாராளுரிமை யாலும், அறிவாலும் கீர்த்திபெற்றிருந்தமையால், இந்தச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் ஆதியில் அவர் களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. இச் 'சான்றோர்' என்னும பெ யருடன், 'சான்றவர், சான்றார்' என்னும் பெயர்களும ஒரு பொருள்கொண்ட மொழிகளானமையால், இவ்விருபெயர்க ளுக்கும் அந்தச் 'சான்றோர்' என்னும் பதத்துக்கும் பொருள ஒன்றேயாம்.

* சூரியசந்திரகுலவமிசத்தவர்களுள்ளவரையினும.

மேற்படி கரிக்காலசோழன* நாட்களுக்குமுனனே, 'சான்றவர், சானமூர், சானறோர்' எனனும பெயாகள தமிழ்நாட்டில் மேற்படியார் குலத்தவர்களுக்கு ஒருபெயராகவந்து வழங்காமல, இவன காலமுதல் பிற்காலத்தில் அவவாறுக வந்து வழங்கலாயிற்று. அதற்கிசைய, சேரசோழபாண்டியகுலதத வர்களனைவருக்கும் 'சான்றவர், சான்றூர், சானறோா' என

* சோழநாடடரசர் பெயரட்டவணை.

Wilks' History of Mysore, Vol. II., p. 532.

"After this Naraputti, Gajaputti, and Ashaputti, three thrones were established.

"Naraputti throne was possessed by,—

1. Utunga Sholun, 32 years, உதங்கசோழன்,
2. Culatunga Sholun, 18 years, குலோத்துங்கசோழன்,
3 Rajaendra Sholun, 11 years, இராசேந்திரசோழன்,
4. Tirûmudi Canda Sholun, 13 years, திருமுடிகண்டசோழன்,
5. Carical Sholun, 21 years, கரிக்காலசோழன் அல்லது கரிகாலசோழன,
6. Arundavan Sholun, 13 years, அருந்தவசோழன,
7. Womyuru Sholun, 17 years, வமியூறுசோழன,
8. Shayngun Sholun, 15 years, செஙகண்சோழன,
9. Munalinda Sholun, 12 years, மனனீந்தசோழன,
10. Mavanadi Canda Sholun, 15 years, மாவனடிகண்டசோழன,
11. Vacula Sholun, 14 years, வாக்குளசோழன்,
12. Alaperinda Sholun, 8 years, அளபபறிந்தசோழன,
13. Tiraveratu Sholun, 15 years, திரவிரடடுசோழன,
14. Arilouru Cadamay Canda Sholun, 62 years, ஆறிலொருகடமைகண்டசோழன்,
15. Jeyum Canda Sholun, 12 years, செயங்கண்டசோழன்,
16. Kirimi Canda Sholun, 20 years, கிரிமிகண்டசோழன்,
17. Tondaman Sholun, 12 years, தொண்டமானசோழன,
18. Puttum Cuttum Sholun, 45 years, பட்டங்கட்டுசோழன,
19. Shomuman Sholun, 11 years, சோழமான்சோழன,
20. Ghengui Conda Sholun, 11 years, கெங்கைகொண்ட சோழன்,
21. Sundra Pandia Sholun, 40 years, சுந்தரபாண்டிய சோழன,

னும் பெயர்கள் பொதுப்பெயர்களாய் விளங்கின. மேற்ப கரிக்காலசோழன நாட்களுக்குமுன்னுக எழுதப்பட்ட நூல் ளில், இந்த மூனறுபெயர்களும் இவ்வாறுவந்து வழங்கிய கக் காணப்படவில்லை: ஆனதால், சானரோர்குலத்தவாக க்கு ஆதிமுதல் பொதுவான இயற்கைப்பெயர் 'அரசர் கு தார், மன்னர்குலத்தார், நாடாள்வார்குலத்தார், நாடாாகு தார், நாடாக்கள்' எனவும், சிறப்பியற்கைபெயர் 'சேரகு தார், சோழகுலததாா, பாண்டிகுலத்தார், ஈழகுலத்தார், கி மணிகுலத்தார்' எனவும பெயர்கள்வந்து வழங்கிப் பிற மேற்படி அரசர் குலககிளைபபிரிவார்களுககெல்லாஞ் சகட மேனிக்குச் 'சானரோர்குலத்தவர்கள' எனப் பெயராகிவிடட

தமிழ்நாட்டரசர் அரசுரிமைபிழந்தகாலத்திற்குப்பின்ன 'சான்றவர், சான்றார், சான்ரோர்' என்னும பேர்கள் மொ தத்திற்குச் 'சாணுர்' என மருஉமொழிபபெயராகிபபோ விட்டதினுலே, அககுலத்தவர்களுக்குப் பூர்வத்திலுண்டாயி ந்த 'அரசாகுலம' (=சத்திரியகுலம்) என்னும இயல்ப பெயர் அந்தச் 'சாணுர்' என்னும் மருஉமொழிபபெய

22. Pottapu Sholun, 22 years, பொத்தபபுசோழன,
23. Shingu Wullanda Sholun, 14 years, சிஙகவனசோழ
24. Deva Sholun, 10 years, தேவசோழன,
25. Shaynahutti Sholun, 15 years, சயினவத்திசோழன்
26. Vira Sholun, 30 years, வீரசோழன,
27. Shayngara Sholun, 24 years, செங்கரசோழன்,

"Total of the Sholun Rajas 27, who reigned 534 years
இந்த இருபத்தேழுசோழர்களில் ஐந்தாவது சோழன கா காலசோழன் என்றும், அவனை 21-வருஷமுடி அரசுபுரிநதா எனறும் இதிற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தககரிககா சோழன்றானேயில், சித்திரதரபாண்டியமரபினாகளில் இ ண்டுபேர் கூடட்தொட்டு மண்ணெடுக்கமாட்டோம என தற்காக வன்கொலையானார்களென்றும், மேற்படியார்கு தவர்களுக்குச 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டங்கட் டப்பட்டதென்றும் மேற்படி சான்றோர்புராணத்தில் வருகிற இந்தப்பூர்வசம்பவத்தைக் காரணமாகக்கொணடு, நாள ளவாயினும், சான்றோர்குலத்தவர் களுக்குள்ளே தஷ்டனு குக் 'கரிக்காலன்' என தீர்ப்பட்டப்பெயரிட்டுக் கூப்பிட் வருவதுவழக்கம்.

குள மறைந்திருந்துகொண்டது. "இது காரணத்தினல் பிற காலத்திற் பலர் சானருர்குலத்தவர் இன்னகுலத்தவரெனத் தெரியாது மயங்கிவிட்டனர். பிறபாஷைக்குலத்தரசர்கள் அரசாட்சிகளில், சானருர்குலத்தவர்கள் அரசுரிமைத்தொழில்களிற் சம்பந்தப்படாமலும், கல்விமுயற்சி மிகுந்துசெய்துகொள்ளாமலும் ஒதுங்கியிருந்துகொள்ளும்படி நேரிட்டதே அதற்குக்காரணமாம். இவ்வாறு இவர்கள் ஒதுங்கியிருந்துவர நேரிட்ட காரணத்தினலேயே, சூத்திரகுலத்தவர்கள் முன்னுக்குவரவும் 'சானருர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வகுலத்தானத்தில் சுளுவில் ஏறி நின்றுகொள்ளவும்,' கல்விமுயற்சி மிகுந்து செய்யவும், வடமொழிப்பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுடன் நெருங்கிநின்றுகொள்ளவும் ஏதுவுண்டாயிற்று.

உலகங்களனைத்தையும் ஒருகண்ணுற்பார்த்து, உயர்வுதாழ்வுகளைச் சமரசப்படுத்தி, ஒருகண்டிசீராக அவைகளை ஆண்டுவருகின்ற கடவுளானவர், உத்தேசம் ஐந்நூறு வருடக்காலமாக எதிரிகளால் படாதபாடுகளெல்லாம்பட்டு வெகு கஷ்டங்களடைந்துவந்த சான்றோர்குலத்தவர்கள்மீது கிருபைக்கண் வைத்து, எகுலத்தவர்களையும் ஒருகுலம்போல பாவித்துச் செங்கோற்செலுத்திவருகின்ற அங்கிலேயஅரசர்சார்பில திவ்விய ஒளிவீசுகின்ற தமது திருமறைப்பிரகாசம் அக்குலத்தவர்கள் நடுவில் ஒளிவீசச்செய்து நல்லறிவுகளைப்புகட்டி, அவர்களுடைய பூர்வோத்திரம் இன்னதெனத் துலங்கும்படி செய்திருப்பதால், மேற்படி சான்றோர்குலத்தவர்கள் அந்த அறிவுக்கேற்க இல்லற ஒழுக்கத்திலும், உலகியல்புநடையிலும், கல்விவிருத்தியிலும் நாளுக்குநாள் வளரும்படி சாக்கிரதையாயிருந்து வரவேண்டியது அவர்களுடைய கடமையாம்.

பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கோ அவர்களுடைய பூர்வகுலத்தானம் நாளதுவரையிலும் எவ்வளவேனும் மறையாது துலங்கிக்கொண்டே நிற்கின்றமையால், அவர்களுடைய குலம் பண்டிருந்ததுபோலவே இன்றுமிருக்கின்றது. ஆனதால், பார்ப்பனக்குலம் அன்றும் இன்றும் முதற்குலமேயாம். எப்பாஷைக்குலத்தரசர்கள்வந்து நாடாண்டபோதிலும், அப

பாஷைக்குலத்தரசர்களுக்கு இணங்க நடந்துகொள்ளும உபாயம அவர்களுக்குண்டாயிருந்ததே அதற்குக்காரணமாம.

இதுநிற்க, இனிச் 'சான்றோன' என்னும் பெயரின் உற்பத திததாற்பரியம் இங்ஙனஞ் சற்றுவிபரப்படக் காண்பிப்போம. மேலே சானரோர்புராணத்திலிருந்தெடுத்துக்கூறிய், பொன னியனைபபடலம், 63-வது கவியில,

"வானரோய் புகழால் வளவனொடு சால்புற்ற
சானறாண்மை யென்னும பெயர்தான கொடுத்தான்"

என்று வருகிறது. இதில் 'வளவன' எனபது சோழனைக்குறிக்கும். 'வளவன' என்னுமபதத்துககு 'நிலவளம, நீரவளம முதலான நாலாவளஙகளும்பொருநதிய சோழநாடாள்வான' எனபது சபதார்த்தமாம. சிததிரதரபாணடியகுலததவா கள் மிகுகீர்த்திப்பிரதாபராதலால, வளவனுகிய சோழனுடைய கீர்த்திக்குச சமமான நிறைகீர்த்தியுடையவர்களாஞா கள். ஆகவே, அவர்களுககுச் 'சால்புநிறைந்த சானறாணமை பொருந்தியவர்கள்' எனத தாற்பரியங்கொள்ளும 'சானரோா' எனனுங் கௌரவப்பட்டம கட்டபபட்டது. 'சானரோர்' என பதற்குச் 'சால்புற்றசானறாண்மையுடையவாகள்' எனபது தாற்பரியமாம.

இந்தத் தொடர்பதத்தில் வருகின்ற 'சால்பு, சான்றாண்மை' எனனும் இரண்டுபதங்களுக்குத் தாற்பரியம் வருமாறு:

A. **சால்பு.** இது 'சால்'* என்னும் வினைமுதலடியிற் பிறந்த தொழிற்பெயர்.

சால். சாலுகிறேன், சான்றேன், சாலுவேன்.

இந்தவினைக்கு மூன்றுகருத்துண்டு.

(i) மிகு. மிகுகிறேன், மிகுந்தேன், மிகுவேன்.
(ii) அமை. அமைகிறேன, அமைந்தேன், அமைவேன்.
(iii) நிறை. நிறைகிறேன், நிறைந்தேன், நிறைவேன.

* 'சால்' எனனும் பகுதியடியாய்ப்பிறந்த 'சான்றோன' என்னும்பதம் சூரியனுக்கு ஒருபேராகத்தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருந்திருக்கிறது.

‘சான்றோன்’ என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயரோ மேற்படி மூன்றுகருத்துகளில், முக்கியமாய் நிறையென்னுங் கருத்தைக்கொள்ளுகின்றது. ஆனதால், ‘சான்றோன்’ என்னும் பெயருக்கு ‘நிறைந்தோன்’ என்பது பொருளாம்.

தமிழிங்கிலேய அகராதி ஆசிரியர்கள்,

(iv) நிறைதல் என்பதற்கு (a) to be full எனவும்,
(b) to be great எனவும்,
(c) to be noble, dignified, excellent எனவும்,

அர்த்தம்பண்ணியிருக்கிறார்கள். அந்த அர்த்தத்திற்கிசைய, ‘சான்றோன்’ என்பதற்கு,

Great-man, பெரியோன் எனவும்,
Nobleman, மேன்மகன், மேலோன், சால்புற்ற சான்றாண்மையுடையோன் எனவுந் தாற்பரியமாகும்.

சால்பு என்பதற்கு (1) மேன்மை, (2) பண்பு, (3) ஊக்கம், (4) மாட்சிமை, (5) கல்வி என்பது கருத்தாம்.

இந்த ஐந்து குணங்களும் ஒருசேரத்திரண்ட குணத்துக்குச் ‘சால்பு’ என்று பெயர். மேற்படி 63-வது கவியில், “சால்புற்ற சான்றாண்மை” என்று சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனதால், ‘சால்புற்றசான்றாண்மை’ என்பதற்கு ‘மேன்மை, பண்பு, ஊக்கம், மாட்சிமை, கல்வி ஆகிய ஐந்தையும் ஒருசேரப்பொருந்திய சான்றாண்மை’ என்பது தாற்பரியமாம். சான்றோன்=சால்புற்ற சான்றாண்மை யுடையோன். ஆனதால், ‘சான்றோன்’ என்னும்பெயருக்கு,

(i) மேன்மையுடையவன், மேலோன், மேன்மகன் எனவும்,
(ii) பண்புடையவன், நற்குணங்களையுடையவன் எனவும்,
(iii) ஊக்கமுடையவன், புஜபலபராக்கிரமமுடையவன் எனவும்,
(iv) மாட்சிமையுடையவன், மிக்கோன், உயர்ந்தோன், ஆரியன் எனவும்,

(v) கல்வியுடையோன, அறிவுடையோன் எனவும தாற்பரியமாம்.

ஆகையினுலே, 'சான்ரேுன' என்பதற்குக் குலமேனமைகள், நறகுணஙகள், புஜபலபராக்கிரமங்கள், வரையாதளிககும நனகொடைகள், நீதிசாஸ்திர கலைக்கியான அறிவுகள் இவ்வைந்தினையும் ஒருங்கேயுடையவன என்பது பொருளாகும். இந்தக்குணங்கள் அரசாகுலத்தவர்களாகிய சததிரியர்களுக்கு இன்றியமையாத குணங்களௌனறு தமிழ்நூல்கள் கூறுகினறன.

(iii) பெருந்தேவனுர் பாரதவெண்பா, உத்தியோகபருவம், 4-வது கவி :

"வண்மையாற்கல்வியான் மாபலத்தாலாள்வினையால்
உண்மையாற் பாராளுரிமையால்—திண்மையால
தேர்வேந்தர் வானேறத் தெளளாற்றில்வெனருரே
டோர்வேநதரேற்பாரெதிர்."

இக்கவியில், வேந்தர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களுககு இருக்கவேண்டிய குணங்கள் ஏழு எனக் கூறியிருக்கிறது. அவைவருமாறு:

(i) வண்மை, இதற்கு ஈகை, நன்கொடை எனவும்,
(ii) கல்வி, இதற்கு அறிவு எனவும்,
(iii) மாபலம், இதற்கு புஜபலபராககிரமங்கள் எனவும்,
(iv) ஆள்வினை, இதற்கு எடுத்ததுமுடிக்குந்திறம் எனவும்,
(v) உண்மை, இதற்குச் சத்தியவாக்கு எனவும்,
(vi) பாராளுரிமை, இதற்கு நாடாளுமபாத்தியம் எனவும்,
(vii) திண்மை, இதற்குத் திடசித்தமனம் எனவும் பொருளாகும்.

இவ்வேழுஞ் சான்ரேுனுக்கு இருக்கவேண்டிய லக்ஷணங்களாம். 'சான்றவன், சானரேன்' என்னும் பெயர்களுக்கும இதுவேபொருளாகும். அன்றியும், அங்கிலேயவித்துவானுன

உவின்சிலோ ஆசிரியர் எழுதிய அகராதியில் 'அரசன' என் னுஞ் சொல்லுக்கு அடியிற்கண்டிருக்கிறபடி, அரசர் குணம் மூனறு —(i) தூங்காமை, (ii) கல்வி, (iii) துணிவு. அரசரி யல்புநானகு:—(i) அஞ்சாமை, (ii) ஈகை, (iii) அறிவு, (iv) ஊககம். அரசர்குணம் மூன்றையும், அரசரியல்பு நான்கை யுஞ் சேர்த்துப் பாரவையிடும்போது அரசர்குலத்துக்குரிய சிறபபுக்குணங்களோடு 'கல்வியறிவே' அவர்களுக்கு இனறிய மையாதகுணமென விளங்குகினறது. ஆனதால் அவர்களுக் குச் சிறப்புவகையால் அறிவுடையோரெனப் பெயராயிற்று.

இவற்றைத் திரட்டிபபாரவையிடும்போது, 'சானறோன' எனபதற்குக் குலத்தாலும, குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும, பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும், மேன மைபெற்று விளஙகிய சததிரியன் என்பது தாறபரியமாகும.

இங்ஙனம பினனும் ஒருதிருட்டாந்தம் எடுத்துரைபபோம். தசரதமகாராஜனவன் தன்புத்திரன் இராமனுக்குப் பட் டாபிஷேகஞ்செய்ய நினைதது, அரசர்குலத்தவர்களாகிய மந் திரிகளிடத்தில் ஆலோசனை செய்யுதற்குச் சபாமண்டபத்தில் அவர்களைக் கூடிவரச்செய்து அங்ஙனங் கூடிவந்த அரசர் குலபபெரியோர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய லக்ஷணங்கள் இவைகளென ·

(iv) கமபராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம, மந் திரபபடலம், 6-வது, 7-வது, 8-வது, 9-வது, 14-வது, கவி களிற் வரைந்திருக்கிறது. அவைவருமாறு:

6-வது கவி.

"குலமுதற்றொன்மையுங் கலையின்குப்பையும்
பலமுதற்கேள்வியும் பயனுமெய்தினூர்
நலமுதனலியினு நடுவுநோக்குவார்
சலமுதலறுத்தருந் தருமந்தாங்கினூர்."

இந்தக்கவியில் அவர்களைச்சுட்டி, 'குலமேன்மையுடையவர் கள்' எனவும், 'கல்விக்குப்பையுடையவர்கள்' எனவம், 'கே ள்வியும் பயனுமுடையவர்கள்' எனவும், 'அருந்தருமந்தாங்கி னூர்' எனவுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது.

7-வது கவி.

"உற்றறுகொண்டுமேல்வந் துறுபொருளுணருங்கோளார்
மற்றதுவினையினவுந்த தாயினுமாற்றலாற்றும்
பெற்றியர்பிறப்பின்மேன்மைப் பெரியவரரியநூலுங்
கற்றவர்மானநோக்கிற் கவரிமாவனையநீரார்."

இச்செய்யுளில், அவர்களைச்சுட்டி, 'பிறப்பின்மேன்மைப பெரியவர்கள்' எனவும், 'அரியநூல்கள் கற்றவர்கள்' எனவும், 'கவரிமானையொத்த மானமுடையவர்கள்' எனவுஞ் சொல்லியிருக்கிறது.

8-வது கவி.

"காலமுமிடனுமேற்ற கருவியுந்தெரியக்கற்ற
நூலுறநோககித்தெயவ நுணித்தறவகுணித்தமேலோர்
சீலமும்புகழ்க்குவேண்டுஞ் செய்கையுந்தெரிந்துகொண்டு
பால்வருமுறுதியாவுந் தலைவற்குப்பயக்குநீரார்."

இந்தககவியில், அவர்களைச்சுட்டி, 'காலமுமிடனும் ஏற்ற கருவியுந்தெரியககற்ற நூலுறநோக்கிதெய்வநுணித்தறவ குணிததமேலோர்' எனவும், 'சீலமுமபுகழ்ககுவேணடுஞ் செய்கையுந்தெரிந்துகொண்டு பால்வருமுறுதியாவுந் தலைவற்குபபயககும்நீரார்' எனவுங் கூறியிருக்கினறது.

9-வது கவி.

"தம்முயிர்க்குறுதியெண்ணா தலைமகனவெகுண்டபோதும்
வெம்மைமையைத்தாங்கிநீதி விடாதுநின்றுரைக்குமவீரா [ம
செம்மையிற்றிறம்பல்செல்லாத் தேற்றத்தார்தெரியுங்கால
மும்மையுமுணரவல்லா ரொருமையேமொழியுநீரார்."

இக்கவியில் அவர்களைச்சுட்டி, 'வெம்மையைத்தாங்கி நீதி விடாதுநின்றுரைக்கும்வீரர்' எனவும், 'செம்மையிற்றிறம் பல்செல்லாத தேற்றத்தார்' எனவும், 'முக்காலமு முணரவல்லார்' எனவும் உரைத்திருக்கிறது.

14-வது கவி.

"வெய்யவன்குலமுதல் வேந்தர்மேலவர்
செய்கையினொருமுறை திறம்பலின்றியே
வையம்யாண்டவ வாண்டுகள்மாட்சியால்
ஐயமிலறுபதினாயிரமமரோ."

இக்கவியில், 'வெய்யவன்குலமுதல் வேந்தர்மேலவர்' எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. 'வெய்யவன்குலமுதல் வேந்தர் மேலவர்' என்பதற்கு, சூரியகுலத்தவர் முதலான அரசர்குலத்தவர்கள் 'மேலவர்' என்னப்பட்டிருக்கின்றனர் என்பதுபொருள். 'மேலவர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர், 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள கொண்டபெயரானமையால், சூரியசந்திரகுலத்தவர்களாகிய அரசர்குலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் வந்து வழங்கியது தெரியவருகிறது. ஆகவே 'சான்றோர், மேலவர்' என்ப பூர்வத்திற் பட்டப்பெயர்பெற்று வாழ்ந்திருந்தவர்கள் அரசர்குலத்தவர்கள் என்பது இதனால் ருசுவாகின்றது.

மேற்கூறிய கவிகளில் அரசர்குலப் பெரியோர்களுக்கு,

(i) குலமுதற்றொன்மையும், கலையின்குப்பையும், பலமுதற்கேள்வியும் பயனும் எய்தினவர்கள் எனவும்,

(ii) நடுவுநோக்குவர், தருமந்தாங்கினோர் எனவும்,

(iii) பிறப்பினமேன்மைப் பெரியர் எனவும்,

(iv) அரியநூல் கற்றவர் எனவும்,

(v) கவரிமாவனைய மானமுடையவர் எனவும்,

(vi) அறங்குணித்த மேலோர் எனவும்,

(vii) தலைவற்கு உறுதிபயக்கும் நீரார் எனவும்,

(viii) நீதிவிடாது நினறுரைக்கும் வீரர் எனவும்,

(ix) செம்மையிற்றிறம்பல் செல்லாததேற்றத்தார் எனவும்,

(x) திரிகாலமுமுணரவல்லார் எனவும்,

(xi) வெய்யவன்குலமுதல் வேந்தர்மேலவர் எனவும் பெயர்கள்வந்திருக்கின்றமையால்,

'சான்றோர்' என்ப பெயர்பெற்ற அரசர்குலத்தவர்கள் 'அறிவால்' மாத்திரமல்ல, 'குலத்தாலும், குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும், பராக்கிரமையாலும்' பெயர் பெற்றிருந்தனர் என்பது ருசுவாகின்றது.

இனிச் 'சான்றாண்மை' என்னும்பதத்திற்குத் தாற்பரியங் கூறுவோம்.

B. சான்றாண்மை.—இந்தச் 'சான்றாண்மை' என்னும்பதமும், 'சால்' என்னும் வினைமுதலினின்று பிறந்த பதமாம். ஆகவே, 'சான்றாண்மை' என்பதற்குச் 'சால்புத் தன்மை' என்பது சப்தார்த்தமாகும். அத்துடன் 'நிறைவு, ஊக்கம், மேனமை' எனவும் அதற்குப் பொருளமையும். ஆகையினுலே, 'சால்புற்ற சான்றாண்மை' எனபதற்குப் 'பாராளுரிமையாகிய மேனமையும், ஆளவினை உண்மை திண்மைகளாகிய நற்குணங்களும், புஜபலபராக்கிரமங்களுககேதுவாகிய ஊக்கமும், வண்மை என்னப்பட்ட ஈகையாகிய மாட்சிமையும, கல்வியாகிய அறிவும் பொருந்திய நிறைந்த மேன்மை' என்பது பொருளாம். ஆனபடியினுலே,

சான்றவன்,

சான்றான்,

சான்றோன்,

எனனும் இந்த மூன்றுபெயர்களுக்கும் 'பாராளுரிமையும், நற்குணங்களும், புஜபலபராக்கிரமங்களும், ஈகையாகிய மாட்சிமையும, நீதிசாஸ்திரகலைக்கியான அறிவுகளும் நிறைந்த சத்திரியன்' என்பது பொருளாம்.

தமிழரசர்குலத்தவர்கள் தங்கள் சுயவரசாட்சியின்காலத்தில், இத்தன்மையுள்ளவர்களாயிருந்து வந்தார்கள் எனபது நிசம். ஆனதால், 'சான்றவன், சான்றான, சான்றோன்' எனப பெயாபெற்றவன் 'குலத்தாலுங், குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும் மேன்மைபெற்றுவிளங்கிய அரசர்குலத்தவனுகிய சத்திரியன' என்பது தாற்பரியமாம்.

இதுவுமன்றி, 'சால்' என்னும் வினையை மூலமாகக்கொண்டு பிறந்துவழங்கிவருகிற 'சாலி, சாலிகை, சாலுகம், சாலூரம், சாலேகம், சாலேயம்' எனனும் பதங்களெல்லாம குலமேன்மையை யுணர்த்திய பெயாகளாக் வந்திருககின்றன.

இந்த ஆறுபதங்களுக்கும் விபரமான தாற்பரியம் மேலே இரண்டாவது பிரகரணத்திற் கூறியிருக்கின்றோம். அங்ஙனங் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் இந்த ஆறுபதங்களையும் ஒருமுகமாகத் திரட்டிப் பார்வையிடின்,

(i) 'சாலி' என்பதற்கு 'உயர்குலதானியம்' எனவும்,
(ii) 'சாலிகை' என்பதற்கு 'உயர்குல அணி' எனவும்,
(iii) 'சாலூகம்' என்பதற்கு 'உயர்குலக்காய்' எனவும்,
(iv) 'சாலூரம்' என்பதற்கு 'உயர்குலமேனகம்' எனவும்,
(v) 'சாலேகம்' என்பதற்கு 'உயர்குல விருக்ஷம்' எனவும்,
(vi) 'சாலேயம்' என்பதற்கு 'உயர்தரநிலம்' எனவும் பொருளாம்.

இதுபோலவே, 'சானறவன, சான்றான், சான்றோன்' என்னும் பதங்களுக்குந் தனித்தனியே 'உயர்குலமானிடன' என்பதுபொருளாகும.

இதுநிற்க, இனிச் 'சான்றோன், சான்றான், சானறவன்' என்னும் பெயர்கள் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர் என்பதற்கு நூற்சாட்சிகள் எடுத்துரைப்போம.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரம.

"சானறோர்மிக்கோர் நல்லவர்மேலவ
ராய்ந்தோருயர்ந்தோ ராரியருலகெ
வாய்ந்தவானறோரறிவுடையோரே."

மேலே தாற்பரியங் கூறியிருக்கிறபிரகாரம், 'சானறோா' என்னும் சத்திரியகுலப்பட்டப்பெயர்க் கிரிகின், 'சானற வர், சானறா, சான்றோர்' என மலர்ந்து ஒருபொருளில் வரு கினறன எனவும், 'மிக்கோர், நல்லவர், மேலவர், ஆய்ந்தோா, உயர்ந்தோர், ஆரியர், உலகு, ஆன்றோர், அறிவுடையோர்' என்னும் பூர்வ சத்திரியகுலப்பட்டப்பெயர்கள் 'சான்றோர்' என்னும அரசர்குலக்கௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருளின்

கொண்டபதங்கள் எனவும், திவாகர நூலாசிரியர் காலத்தில் 'சாணார்' என மரூஉமொழியாகாது, 'சான்றோர், சான்றார், சான்றவர்' என அழுத்தமான சுத்தபெயர்ப்பதங்களாக வழங்கிவந்தன எனவுந் தெளிவாகவிளங்குகின்றது.

ஆனதால் 'சான்றோர்' என இந்தச்சூத்திரத்தில்வந்திருப்பது, அரசர்குலப்பட்டப்பெயராம். இவ்வாறுவந்திருக்கச, 'சாணார்' குலம் திவாகரம் நூலாசிரியரது ஜாதியட்டவணையில் வரவில்லையென்று சொல்லப்படாது. 'சாணார்' என வராமல், 'சான்றோர்' எனவந்து அரசர்குலப்பெயர்களுக்கெலலாந் தலைப்பில் அக்குலத்தவர்களுக்குரிய பட்டப்பெயராக நிற்கின்றது.

'அறிவுடையோர்', என்னும்பெயருக்கு 'எக்குலத்தவராயினும் கல்வியறிவுபெற்றவர்கள்' எனத் தாற்பரியங்கூறிப் பொருளுரைக்கப்பார்ப்பவர்கள், 'மிக்கோர், நல்லவர், மேலவர், உயர்ந்தோர், உலகு' முதலான பெயர்களுக்கும் 'கல்வியறிவு பெற்றவர்கள்' எனப் பொருள்கூறின ஏற்குமோ? குலங் குணங் கொடை புஜபலம் பாராளுரிமைகளோடு கல்வியறிவு கூடினாலேயலலாது, மற்றப்படி ஒருவரும் 'மேலவர், உயர்ந்தோர், உலகு' முதலான பட்டப்பெயர் பெறுதற்கு யோக்கியராகார். ஆனதால், திவாகர நூலாசிரியர்காலத்தில் 'சாணார்' என்னும் மரூஉவல்ல, 'சான்றோர்' என்னும்பெயரே அரசர் குலப்பட்டப்பெயராக வழங்கிவந்திருப்பது ருசுவாகின்றது.

(v) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், 20-வது சூத்திரம்.

"அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்
ஐவகைமரபின் அரசர்பக்கமும
இருமூன்றுமரபின் ஏனோர்பக்கமும்,"

இந்தச்சூத்திரவுறுப்பில், பார்ப்பார், அரசர், ஏனோர் எனக் குலவிபரம் வருகின்றது.

(vi) மேற்படி புறத்திணையியல், 21-வது சூத்திரம்.

"தகட்டுப்பிறப்பிற் சான்றோர்பக்கமும்
கட்டிமீத்த காஞ்சியும்,"

இங்ஙனம், 20-வது சூத்திரத்தில், 'அரசர்பக்கம்' எனக்கூறி யிருப்பதும், 21-வது சூத்திரத்தில், 'சான்றோர்பக்கம்' என வருவதும் ஒருகுலத்தையே சுட்டிச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, 'சான்றோர்குலம்' என்பது அரசர்குலமேயாம்.

(vii) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், 5-வது சூத்திரம்.

"அந்தணர்திறத்துஞ் சான்றோர்தேஎத்து
மந்தமில்சிறப்பிற் பிறர்பிறர்திறத்தினும்."

இந்தச்சூத்திரவுருப்பில், அந்தணர்குலம் எனவும், சான்றோர்குலம் எனவும், பிறகுலங்கள் எனவுங் குலப்பிரிவுப்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. இதில் 'அந்தணர்குலம்' என்பது, மேலே 'பார்ப்பனக்குலம்' எனவும், இதில் 'சான்றோர்குலம்' என்பது, மேலே 'அரசர்குலம்' எனவும் வருவதால், 'அந்தணர்குலம்' என்பது 'பார்ப்பார்குலம்' எனவும், 'சான்றோர்குலம்' என்பது 'அரசர்குலம்' எனவும் ஐயமறத் துணிவாகின்றது.

இதனால், தொல்காப்பியர்நாளையில் 'சாணர்' எனும் மரூஉமொழிப்பெயரல்ல, 'சான்றோர்' என்னும் அப்பட்டமான பட்டப்பெயரே அரசர்குலப் பட்டப்பெயராக வழங்கிவந்திருப்பது துணிவாகும். 'சான்றோர்' என வருகின்றதானங்களில், இதனோடு ஒருபொருள்கொண்ட 'சான்றார், சான்றவர்' என்னும் பெயர்கள், தொகைநிலைபெற்று வருகின்றமையால், இம்மூன்றுபெயர்களும் அக்காலத்துவழக்கம் என்றுணர்க.

(viii) வெற்றிவேற்கை, 60-வது சூத்திரம்.

"சான்றோரில்லாத் தொல்பதியிருத்தலின்
தேனேறர்குறவர் தேயநன்றே."

இதன் தாற்பரியம்.

"அரசர்களில்லாத பூர்வநகரங்களிற் குடியிருப்பதிலும், குறிஞ்சிநிலநாடாகிய மலைநாட்டில் காட்டுத்தேன் உண்டு சுகிக்கும் வேடர்களோடு குடியிருப்பது நலம்" என்பதாம். இந்த 60-வது சூத்திரம் அங்கிலேயபாஷையில் தேலர் ஆசிரியரால் இதனடியிற்கண்டிருக்கிறபிரகாரம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

"Rather than dwell in an ancient country without *rulers* it is better to live in the woods, among wild people who feed on honey." *W. Taylor's Oriental Manuscripts, Vol. II. Appendix.*

இதில், 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் 'Rulers' என மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. 'Rulers' என்பதற்கு 'அரசர்' என்று பொருளாம். அன்றியும், இந்த 60-வது சூத்திரத்தில் வருகிற 'சான்றோர்' என்னும்பெயருக்கு எக்குலத்தவராயினும் அறிவொண்மையுடையவர் எனக் கருத்தமைத்து 'அறிவுடையோர்' எனப் பொருளுரைப்பின் பொருத்தமில்லதாம். மேலும் 'சான்றோர்' என்னும்பெயரை விரித்துரைத்து, அதினுள் ஒருபொருளில் அமைந்திருக்கின்ற 'சான்றார், சான்றவர்' என்னும்பெயர்களை அது நிற்கின்றதானத்தில்வைத்துப் பொருளுரைப்பினும் பொருள்மாறுவாம்.

எவ்வாறெனில்,

(i) "சான்றோரில்லாத் தொல்பதியிருத்தலின்
தேனேற்குறவர் தேயநன்றே."

(ii) "சான்றாரில்லாத் தொல்பதியிருத்தலின்
தேனேற்குறவர் தேயநன்றே."

(iii) "சான்றவரில்லாத் தொல்பதியிருத்தலின்
தேனேற்குறவர் தேயநன்றே."

இந்த மூன்றிற்கும், அரசரில்லாத தொல்பதி என்பதே பொருளாம்.

இதற்கு வெற்றிவேற்கையில் ஒரு திருட்டாந்தம் எடுத்துக் காட்டுவோம்.

௧௮-வது சூத்திரம்.

"சிறியோரெல்லாஞ் சிறியருமல்லர்,"

இங்ஙனம் வந்திருக்கின்ற 'சிறியோர்' என்னும் பெயரை விரித்துரைத்து, அதனுள் ஒருபொருளில் அமைந்திருக்கின்ற 'சிறியார், சிறியவர்' எனும் பெயர்களை அது நிற்கின்ற தானத்தில் வைத்துப் பொருளுரைப்பினும் பொருள்மாறுவாம். எவ்வாறெனில்,

(i) "சிறியோரெல்லாஞ் சிறியருமல்லா."

(ii) "சிறியாரெல்லாஞ் சிறியருமல்லர்."

(iii) "சிறியவரெல்லாஞ் சிறியருமல்லர்."

இந்த மூன்றிற்கும ஒன்றுபோல 'சிறியவர்களெல்லாருஞ் சிறியவர்களுமல்லர்' என்பதே பொருளாம.

20-வது சூத்திரம்.

"பெற்றோரெல்லாம் பிள்ளைகளல்லர்."

இதை விரித்துரைப்பினும பொருள் மாறுவாம். எங்ஙனமெனின்,

(i) "பெற்றோரெல்லாம் பிள்ளைகளல்லர்,"

(ii) "பெற்றாரெல்லாம பிள்ளைகளலலர்,"

(iii) "பெற்றவரெல்லாம் பிள்ளைகளல்லா."

இந்த மூன்றிற்கும ஒன்றுபோல "தாய்தந்தைகளெல்லாம பிளளைகளல்லா". என்பதேபொருளாம.

இவ்வாறு மேற்படி நூலில்வருகின்ற பிறபெயாகளையும் விரிதது‍ரைததுக் கணடுகொள்க.

இப்படியிருக்க, இவ்வாறுவருகின்ற

(i) சானறோரில்லாத்தொல்பதி,

(ii) சானறாரில்லாத்தொல்பதி,

(iii) சானறவரில்லாத்தொல்பதி,

இம்மூன்றுககும் பொருள் ஒன்றேயாம்.*

இதனல், அதிவீரராமபாண்டியன நாளையிலும், 'சாணர்' எனனும மரூஉமொழிப்பெயரல்ல, 'சான்றோா' எனனும் அபபட்டமான இயற்பட்டப்பெயரே அரசருக்கு வழங்கிவந்திருப்பது ருசுவாகின்றது.

(ix) ஆத்திசூடி.

44-வது சூத். "சான்றோரினத்திரு."

82-வது சூத். "பெரியாரைத்துணைக்கொள்."

94-வது சூத். "மேன்மக்கள் சொற்கேள்."

---

* 'சாணர்' என்னும் மரூஉமொழியை அமைப்பினும் பொருந்தும.

தாற்பரியம்.

சங்கச்செய்யுட்களில், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்திற் கண்டிருக்கிற அரசர்குலப்பட்டபெயர்கள் வருமிடங்களில், அரசர்குலத்தவர்களைவைத்து முதல் தாற்பரியஞ் செய்யவேண்டும்; பிறகுலத்தவர்களுக்குத் தாற்பரியம ஏற்குமிடங்களில் உபதேசப்போதனையாகக் கூறிய பொருளமைக்கவேண்டும். சங்கச் செய்யுட்களிலெல்லாஞ் 'சானறோர்' என்னும் பெயர் வருகினறவிடங்களில் அக்காலத்து உரையாசிரியர்கள் 'பெரியோர்கள், மேனமக்கள்' என வைத்து உரை எழுதியிருக்கிறார்கள். கல்வியறிவொன்றையே உடையவர்கள் எனபது அதற்கு உரையாக ஏற்கமாட்டாது. அந்தப் பூர்வகாலத்தில், 'பஞ்சமர்கள்' கல்வியறிவுபெற்றவர்களானபோதிலும், 'மேலவர், மேன்மக்கள், பெரியோாகள், உயர்ந்தோர்கள், உலகு' என்னும் பெயர்கள் அவர்களுககு ஏற்காதல்லவா? ஔவையார் எழுதியிருக்கிற நூல்களிலும அரசர்குலக்கௌரவப்பட்டப்பெயர்கள் வருமிடங்களில் ராசகுலத்தைச்சுட்டியே முதல் அருத்தம் அமைக்கவேண்டும். எவவாறெனில்,

44. "சான்றோரினத்திரு."

வெற்றிவேற்கையில் 'சானறோர்' என்னும் பெயருக்குக் கூறியதாற்பரியம் இதற்கும் அமையும். 'சானறோரினத்திரு' எனபதற்கு 'அரசர்குலத்தினர்களைச் சார்ந்திருந்துவா' எனபது இயல்பான சப்தார்த்த உரையாம். கொன்றைவேந்தன, 88-வது சூத்திரத்தில், 'வேந்தன்சீறினுந்துணையில்லை' என வருகிறபிரகாரம, ராசகோபம்நேரிடின் தங்களுக்குந் தங்கள் குலத்துக்குந் தீங்குகள்வந்து சம்பவிக்கும் என்பதை யுணாந்தோராய், ஒவ்வொருகுலத்தவரும் அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியவம்கிசத்தவர்களுக்கு இணங்க நடந்துவர முயலவேண்டுமெனபது சப்தார்த்தப்பொருளாகும்.

அறிவொன்றையே உடையவர்களெல்லாருஞ் சான்றோர்களாவார்களா? விசாகப்பெருமாளையர் செய்திருக்கிற உரையில், 'சான்றோர்' என்னும் பெயருக்குக் 'கல்விகற்றவர்கள்'

என்றல்ல, 'பெரியோர்கள்' எனத்தாற்பரியஞ் செய்திருக்கிறார். "கல்விகற்றவர்கள்' எனத்தாற்பரியஞ் செய்யப்புகின், பஞ்சமர்கள் கல்விகற்றவர்களாகிறகாலத்தில், "பஞ்சமர்களினத்திலிரு" என்பது தாற்பரியமாகுமல்லவா? இந்தத்தாற்பரியம் அந்தப்பூர்வகாலத்தில் ஏற்குமா? ஏற்காதென அறிந்தவர்களாய் உரையாசிரியர்கள் 'பெரியோர்' என வுரைக்கலாயினர்.

இராமானுஜகவிராயர், தமது ஆத்திசூடி விருத்தியுரையில், 'சான்றோரினத்திரு' என்பதற்குப் 'பகைவரால் இடையூறின்றிவாழ்தற்குப் பெரியோருடைய கூட்டத்திலே சேர்ந்திரு' என்பதொருவெழுதிவைத்திருக்கிறார். 'பகைவர்' என விரித்துரைத்திருப்பதால், 'சான்றோரினத்திரு' என்பதற்கு 'இராசாங்கத்தார் கூட்டத்தைச்சார்ந்திரு' என்பதே சபதார்த்தமாம்.

"Associate with the great (=the noble) so as to be protected from your enemies."

எதிரிகளால்வருந்துன்பந்தீர்ந்து வாழ்தற்கும், இராசகோபத்திற்குள்ளாகாதிருப்பதற்கும், நாடாள்பவர்களாகிய பெரியோர்களுக்கு இணங்கநடந்து, அவர்கள் தயவுபெற்றிருக்கவேண்டுவது முக்கிய எத்தனமாம். இந்தக்கருத்தை இருத்தியமைப்பதற்கு ஒளவையார் இதற்குமுந்திய 43-வது சூத்திரத்தில், "சக்கரநெறிநில்" எனக்கூறியிருக்கிறாள். இதற்கு உரையாசிரியர் 'அரசனுடைய ஆணைவழியில் நீ அடங்கி நில்லு' என உரைகூறி, குடிசனங்கள் நாடாளுமன்னனுடைய கட்டளைப்படி நடந்துவரவேண்டுவது கடமையெனக் காண்பித்திருக்கின்றனர். இத்தப்படி அரசன்கட்டளைக்கு அமைந்து நடக்க விரும்புகிறவர்களே துரைத்தனத்தாருக்கு இணங்கநடக்கப் பிரயாசப்படுகிறவர்கள் என விதந்து கூறித் தெளிவுகாட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே முன்சார்புச்சூத்திரத்தாலும் 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் அரசர்குலத்தவர்களைக் குறித்துவந்திருப்பது விளங்குகின்றது.

82. "பெரியாரைத்துணைக்கொள்" என்பதற்கு 'அரசரி

மையுடைய பெரியோர்களுடைய உதவியைத்தேடிக்கொள்' என்பது பொருளாம். பூர்வகாலத்தில், கல்வியறிவுபெற்றவா கனெல்லாரும பெரியோர்களாவார்களா? ஆகவே 'பெரியாா' மேலே கூறியிருக்கிற சானறோரேயாம்.

94. "மேன்மக்கள் சொற்கேள்" என்பதற்கு 'மேனமக் கள் என்னப்பட்ட அரசாட்சியாருடைய கட்டளைக்கு இணங்க நடந்துவா' என்பது உரையாம். 'உயர்ந்தோருடைய சொல்லை நீகேளு' என்பது உரையாசிரியர் கூறியிருக்கிற தாற்பரியம. அந்தப் பூர்வகாலத்தில், கல்வியறிவொன்றைமாத்திரம் பெற் றிருப்பவர்களெல்லாரும் 'மேனமககள்' ஆவார்களா?

மேற்படி மூன்று சூத்திரங்களிலும், 'சான்றோர், பெரியார், மேன்மக்கள்' என்னும்பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. இப் பெயர்கள, திவாகரம, மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத் திரத்திற் கூறியிருக்கிற ஒருபொருள்கொண்ட கௌரவப்பட் டப்பெயர்கள். 'பெரியார்' என்பது 'மேலோர்' என்பதற்கும், 'மேனமக்கள்' எனபது 'உயர்ந்தோர், உலகு' என்னும்பெயர் களுசகுஞ் சரியாம். ஆனதால், 'சானறோர், பெரியார், மேன் மககள்' என்னும் பெயர்கள் அரசர்குலப் பட்டப்பெயர்களா குமம. அனறியும்,

(*i*) "பெரியோரைத் துணைக்கொள்,"
(*ii*) "பெரியாரைத் துணைக்கொள்,"
(*iii*) "பெரியவரைத் துணைக்கொள்" என்னும் மூன்று பேதமான தொடர்களுககும் பொருளொன்றுய் வந்திருக்கிற பிரகாரம,

(*i*) "சான்றோரினத்திரு,"
(*ii*) "சான்றாரினத்திரு,"
(*iii*) "சான்றவரினத்திரு" என்னும் மூன்றுவகைத் தொடர்களுக்கும் பொருள் ஒனறேயாம்.

அதுபோல "மேன்மக்கள்சொற்கேள்" எனபதில் 'மேன் மக்கள' என்னும் பெயர் நிற்கிற தானத்தில் 'உயர்ந்தோா' எனவைத்து விரிக்கவருகிற,

(i) "உயர்ந்தோர் சொற்கேள்,"

(ii) "உயர்ந்தார் சொற்கேள்,"

(iii) "உயர்ந்தவர்சொற்கேள்" என்னும் மூன்று விதத்தொடர்களுக்கும் பொருள் ஒன்றாகும்.

ஆகவே, ஔவையார் காலத்திலும், 'சாஞர்' என்னும் மரூஉமொழிப்பெயரல்ல, 'சானரோர்' எனனும் அப்பட்டமான பட்டப்பெயரே ராசகுலப்பெயராக வழங்கிவந்திருப்பது ருசுவாகின்றது.

அன்றியும், நாலடியார் என்னுஞ் சிறந்த நீதிநூலானது பாண்டியன்காலத்தில் செயயப்பட்டு, பாண்டியனசபையில் அரங்கேற்றியது. மேலே கூறியிருக்கிறபிரகாரம், இந்தநூல் பாண்டியனை முன்னிலேவிளியாகவைத்து, பாண்டியனுக்கும அவன் குலத்தவர்களுக்கும் உபதேசஞ் சொல்லுகின்றது. அறம்பொருள் என்னும் இருபால்களிலடங்கும உயர்ந்து ஆழ்ந்த நீதிநெறிப்பொருட்சாரத்தை ராசகுலத்தவர்களகற்று, நீதிவழுவாது செங்கோற்செலுத்தி நாடாண்டுவருதற்கு வகை சொல்லுகின்றது. அறநெறிப்பொருள் எக்குலத்தவர்களுக்கும் ஏற்குமெனினும, அரசர்குலத்தவாகளுக்கே அந்தப்பூர்வ காலத்தில் முதல் உபதேசப்பொருளாயிற்று. பொருட்பாலோ மன்னர்குலத்தவர்களுக்கே முக்கிய உபதேசங் கூறுகினறது. பிறகுலத்தவர்களுக்கு ஏற்கு மிடமறிந்து அமைத்துக்கொளள வேண்டும.

திருவள்ளுவர் செய்திருக்கிற திருக்குறளுக்கும் இவ்வாறே நினைத்து, பூர்வவழக்கத்திற்கு ஏற்கத்தாற்பரியஞ் செயது கொள்ளல்தகும். பொருட்பாலில் அரசியல் அங்கவியல் முதலியன கூறுகையில், அரசர்கள் செங்கோற்செலுத்தும விஷயஙகளில் குலமேன்மையல்லாது, குணமேன்மை கொடைமேன்மை புஜபலபராக்கிரமமேன்மை பாராளும மேனமைகளும் வேண்டியபடியால், அவற்றிற்கு ஏற்க நடந்துகொள்ளுமபடியான உபதேசங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனதால், பொருட்பால் அரசநீதியைச் சொல்லுகிறது.

நாலடியாரின் இரண்டாவது பாகமாகிய பொருட்பாலை உய்த்தாராய்ந்து பார்க்கும்போது, மன்னர்குலக்கௌரவப்பட்டப்பெயராகிய 'சான்றோர்' என்னும்பேரும், அதன் தாற்பரியமும நன்றாய் விளங்குவதால், அந்த நாலடியார் என்னும் நூலிலிருந்து சில உதாரணங்கள் இவ்வணம் பேர்த்தெழுதுவோம்.

பொருட்பாலானது சப்தார்த்தப்படிக்கு அரசர்களுக்கும் ராசகுலத்தவர்களுக்கும் உபதேசங் கூறுகின்றது. இந்த நூலில், அரசர்களும் அரசகுலத்தவர்களும் 'மேன்மக்கள' என்னப்பட்டிருக்கிறார்கள். 'மேனமக்கள்' எனபது மன்னர் குலத்தவர்களுக்குரிய பட்டப்பேராம். 'சான்றோர்' என்பதற்கும சப்தார்த்தப்படிக்கு 'மேன்மக்கள்' என்பதே தாற்பரியவுரையாகும். குலமேன்மையில்லாது, அறிவொன்றையே உடைய பிறகுலத்தவர்களுக்கு 'மேன்மக்கள்' என்னும்பெயர் ஒருபோதுமஏற்கமாட்டாது. கல்வியறிவுபெற்றிருக்கும் பஞ்சமர்களை 'மேனமக்கள்' என்று யாராவது சொல்லுவார்களா?

(x) இது நமக்குத் தெளிவாய்த்தோன்றுதற்கு, நாலடியார், பொருட்பால், மேன்மக்கள் என்னும் 16-வது அதிகாரத்தை இவ்வணம் பேர்த்தெழுதித் தாற்பரியங்கூறுவோம்.

16 - வது அதிகாரம், மேன்மக்கள்.

இந்த அதிகாரம் மேன்மக்களுடைய தன்மையைக் கூறுகின்றது.

1-வது கவி.

"அங்கண்விசும்பி னகனிலாப்பாரிக்குந்
திங்களுஞ்சான்றோரு மொப்பர்மற்—றிங்கண்
மறுவாற்றுஞ் சான்றோரஃதாற்றார் தெருமந்து
தேய்வரொருமாசுறின்."

இந்தக்கவியில், 'சான்றோர்' எனவந்திருப்பதற்கு, அதிகாரத்தில் 'மேன்மக்கள்' எனத் தலைப்பங்காரமிட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, 'சான்றோர்' என்பதற்கு 'மேன்மக்கள்' எனபது தாற்பரியமாம். இவ்வணம், சந்திரனைச்சான்றோருக்கு ஒப்பி

ட்டுப்பேசினபோதிலும் இரணடிற்கும் ஒரு பேதமுண்டு என வும், சந்திரன் தன உடலிலிருக்கின்ற களங்கத்தைப்பொறுத் துக்கொள்ளுமாயினும், சான்றோர்கள் தங்களுக்கொரு மா னவீனம நேரிடுங்காலத்தில் அதைப் பொறுக்கார்கள் என வுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. 'சான்றோர்' எனவந்திருப்பது அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்களைக்குறிக்கும். பாட் டின் தாற்பரியத்திற்கிசைய உயிரினும் மானம் பெரிதென றெண்ணுஞ் சத்திரியகுலவொழுக்கம் ஒத்திருக்கின்றது. 'சா னறோர்' என்னும்பெயர் நிற்கினறதானத்தில், 'சான்றார்' என வைத்து, "திங்களுஞ் சான்றாருமொப்பர்" எனக்கூறி னும் பொருளொன்றேயாம்.

2-வது கவி.

"இசையுமெனினு மிசையாதெனினும்
வசைதீரவெண்ணுவர் சானறோர்—விசையி
னரிமாவுளங்கிழித்தவம்பினிற்றீதோ
வரிமாப்பிழைபபெய்தகோல்."

இந்தக்கவியிலும், 'சானறோர்' என வந்திருப்பது ராச குலத்தவர்களாகிய மேனமக்களுக்காம். செய்யுளின் தாற்பரி யத்திற்கிசையச் செயங்கிடைத்தாலும் கிடையாதிருந்தாலும், உயிரினும் மானம் பெரிதென்றெண்ணுஞ் சத்திரியகுலவொ ழுககமும் ஒத்திருக்கினறது. "வசைதீரவெண்ணுவர் சா னறார்" எனவரினும் பொருள் மாறாது.

3-வது கவி.

" நரம்பெழுந்து நல்கூர்ந்தாராயினுஞ்சான்றோர்
குரம்பெழுந்து குற்றங்கொண்டேறார்—உரங்கவறா
வுள்ளமெனுநாரினாற் கட்டியுளவரையாற்
செய்வர் செயற்பாலவை."

இங்ஙனம், 'சான்றோர்' எனவந்திருப்பது அரசர்குலத்தவர் களாகிய மேன்மக்களையே குறிக்கும். செய்யுளின தாற்பரி யமும் மேன்மக்கள் தன்மையையுணர்த்துகின்றது. மேன்மக் களாகிய சத்திரியர் மிருதமித்திரவான்களாகிப்போனபோதி

ஹம், 'ஏற்பதிகழ்ச்சி' என ஔவையார் அரசர்குலத்தவர்களே முக்கியமாகநோக்கி யுரைத்திருக்கின்றவாக்குக்கிணங்க, ஒருபோதும் ஏற்றற்றொழில் புரியார்கள்.' பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கோ, ஏற்றற்றொழிலானது அவர்கள் குலத்துக்குரிய அறுதொழில்களிலொன்றானமையால், 'ஏற்றல்' அவர்களுக்கு இகழ்ச்சியாகாது, குலமேன்மைத்தொழிலாம். "சானறோர்குரம்பெழுந்து குற்றங்கொண்டோர்" எனக்கூறினும் பொருளமையும்.

4-வது கவி.

"செல்வழிக்கண்ணொருநாட்காணினுஞ் சான்றவர்
தொல்வழிக்கேண்மையிற்றோன்றப புரிந்தியாப்பர்
நல்வரைநாட சிலநாளடிப்படிற்
கல்வரையுமுண்டாநெறி."

இக்கவியில், 'சானறவர்' என வந்திருப்பது, 'சான்றோர்' எனனும் பெயருக்கொப்பந்தம, மன்னர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்களேக்குறிக்கின்றது. இங்ஙனம, பாண்டியனை முன்னிலேவிளியாகவைத்துக் கூறியிருக்கிறது.

இதற்குத்தாற்பரியம்: "அழகியமலைகளேயுடைய நாடாளும் அரசனுகிய பாண்டியா, நீ வனவேட்டையாட்டப்போகின்றகாலங்களில், மானிடர்காலடிகள் மலேயினமீது படவே, அம்மலேமீது வழியுண்டாகபபார்த்ததில்லேயா? அதுபோல உன்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியச்சான்றவர்கள் முகப்பழக்கமில்லாதவர்களேயுங் கண்ணுற்றமாத்திரத்தில், அவர்களேத் தொல்வழிச்சிநேகிதர்போல மதிதது, அவர்களுக்கு நட்புப் பாராட்டிவருவது அறிவாயே; இது உன்குலமேன்மை. நீயும் அந்தப்படிசெய்துவா" என்பதாம். பாண்டியனை முன்னிலேவிளியாகவைத்திராத செய்யுட்களிலும், இவ்வாறுவைத்துப் பொருள்கூறவேண்டும். வேதாந்தப்பொருள்கள் பிறகுலத்தவர்களுக்கும் ஏற்குமிடங்களில், பொருள்கூறிக் காட்டிவரவேண்டும். பிறகுலத்தவர்களுக்கு 'மேன்மக்கள், சானறோர், சான்றவர்' என்னும்பெயர்கள் ஏற்காவாம். இங்ஙனம் "சான்றோர்தொல்வழிக்கேண்மையிற்றோன்றப்புரிந்தியாப்பர்" எனக்கூறினும பொருள்மாறாது.

5-வது கவி.

" புல்லாவெழுத்திற் பொருளில்வறுங்கோட்டி
கல்லாவொருவ னுரைப்பவுங்—கண்ணோடி
நல்லார்வருந்தியுங் கேட்பரே மற்றவன்
பல்லாருணைல் பரிந்து."

இந்தக்கவியில் வந்திருக்கின்ற ' நல்லார்' என்னும் பெயர், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்தில், 'சானரோர்' எனனும் பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டு வந்திருக்கிற பெயர்களில் ஒன்றும். உரையாசிரியா ' நல்லார்' என்பதற்கு, ' மேன்மக்கள' எனப் பொருளகூறியிருக்கிறார். ஆனதால், 'சானரோா, சான்றவர், நல்லாா' என்னும அரசர் குலப்பட்டபபெயர்கள், ' மேன்மக்கள்' எனனும பதத்துடன் ஒருபொருள்கொண்டனவாம். இதில், அரசாகுலத்தவர்களாகிய ' நல்லார்' எனப்பெயர்பெற்ற மேனமக்கள தங்கள் சுயமானத்தை யல்லாது, அயலாருடைய மானத்தையுங் காத்துநடப்பர் எனக் கூறியிருக்கிறது. இதுவும பூாவ சத்திரியகுல வொழுக்கங்களிலொன்றும்.

6-வது கவி.

" கடித்துக்கரும்பினைக் கண்டகாறுமி
யிடித்துநீாகொளளினு மின்சுவைத்தேயாகும்
வடுப்படவைதிறந்தக் கண்ணுங்குடிபபிறந்தாா
கூறார்தம்வாயிற் சிதைந்து."

இங்ஙனம் வந்திருக்கின்ற 'குடிப்பிறந்தார்' * என்னும்பெயருக்கு, ' உயர்குலமாகிய அரசர்குலத்திற் பிறந்தவர்கள' எனபது பொருளாம். ஆகவே, 'குடிப்பிறந்தார்' என்னும்பெயர், ' சானரோர், சான்றவர், சான்றோர், நல்லார், மேன்மக்கள்' எனனும்பதங்களுடன் ஒருபொருளில்வரும். இந்தச்செய்யுளில், அரசர்குலத்தவர்களாகிய ' வான்றோய் குடிப்பிறந்தார்' எனப் பெயர்பெற்ற மேன்மக்கள். எதிரிகள் தங்களை மான

---

* குடிபபிறந்தார் — Men of high birth,
— Noblemen.

லீனமாக் நிந்தைமொழி பேசினபோதினும், தங்கள் வா யால் மாறியவர்களே விசேஷமாக நிந்தைமொழிபேசார் கள எனவருகின்றது. இதுவும் பூர்வ சத்திரியகுல வொழுக் கங்களிலொன்றும்.

7-வது கவி.

"கள்ளார்கள்ளுண்ணார் கடிவகடிந்தொரீஇ
யெள்ளிபபிறரை யிகழ்ந்துரையார்—தள்ளியும்
வாயிற்பொய்கூறார் வடுவறுகாட்சியார
சாயிற் பரிவதிலர்."

இந்தக்கவியில் வந்திருக்கின்ற 'வடுவறுகாட்சியார்' என் னும பெயருக்கு 'மானம' யெரிதெனநிற்கும் அரசர்குலத்த வர்களாகிய அறிவுடையோர்' என்பதுபொருளாம். ஆன தால், 'வடுவறுகாட்சியார்' என்னுமபெயரும், 'சான்றோர், சான்றவர், சான்றார், நல்லார், அறிவுடையோர், மேன்மக்கள்' என்னுமபெயாகளுடன் ஒருபொருள்கொண்டதாம். இங்ஙு னம், அரசாகுலத்தவர்களாகிய 'வடுவறுகாட்சியார்' எனப் பெயர்பெற்ற மேனமக்கள் 'பொய்வாக்குரையார் எனக் கூறி யிருக்கின்றது. இதுவும் பூர்வசத்திரியகுலவொழுக்கங்களி லொன்றுகும். 'வடுவறுகாட்சியார்' என்பதற்கு 'களங்கமற்ற அறிவுடையார்' என்பது உரையாசிரியர் தாற்பரியம். ஆன தால், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரப பிரகாரம், 'அறிவுடையார்' என்னும்பெயர் 'சானறோர்' என் னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருளில் வந்தது.

8-வது கவி.

"பிறர்மறையின் கட்செவிடாய்த்திறனறிக்
தேதிலாரிற்கட் குருடனுய்த்—தீய
புறங்கூற்றின் மூகையாயநிற்பரேல்யாது
மறங்கூறவேண்டா மவற்கு."

இதில், 'அவற்கு (—அவனுக்கு)' எனவந்திருப்பது 'வடு வறுகாட்சியானுக்கு' என்னுந் தொடர்பைக் குறிக்கிறது. 'வடு வறுகாட்சியார்' என்பதற்கு, அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்

மக்கள் என்பது கருத்தாம். இந்தச்செய்யுளிற் கூறியிருக்கின்ற மூன்று ஒழுக்கங்களையும் ஒருங்கேயுடையவர்கள் மேன்மக்கள் ஆவர். இதுவும் பூர்வசத்திரியகுலவொழுக்கங்களிலொன்றாம்.

9-வது கவி.

"பன்னாளுஞ்சென்றக்காற் பண்பிலார்தம்முழை
யென்னாணும்வேண்டப வென்றிகழ்ப—வென்னானும்
வேண்டினுநன்று மற்றென்று விழுமியோர்
காண்டொறுஞ்செய்வர் சிறப்பு."

இந்தக்கவியில் வந்திருக்கின்ற 'விழுமியோர்' என்னும் பதத்திற்கு, அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்கள் என்பது பொருளாம். ஆகவே, 'விழுமியோர்' என்னும்பெயரும் 'சான்றோர்' முதலானபெயர்களுடன் ஒருபொருள்கொண்டதாம். இங்ஙனம், அரசர்குலத்தவர்களாகிய 'விழுமியோர்' என்ப பெயர்பெற்ற மேன்மக்கள் தனக்காடையளிப்பதற்குச் சடையார்என வருகிறது. இதுவும் பூர்வசத்திரியகுலவொழுக்கங்களிலொன்றாகும்.

10-வது கவி.

"உடையாரிவரென் றொருதலையாப்பற்றிக்
கடையாயார் பின்சென்றுவாழ்வு—றுடைய
பிலந்தலைப்பட்டது போலாதேநல்ல
குலந்தலைப்பட்டவிடத்து.

இக்கவியில் வந்திருக்கின்ற 'உடையார், நல்லகுலம்' என்னும் பெயர்களுக்கு, அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்கள் என்பது பொருளாம். இங்ஙனம், அரசர்குலத்தவர்களாகிய 'உடையார்' என்னும் பெயர்பெற்ற மேன்மக்களைச் சார்ந்து நிற்பவர்கள் எப்போதும் வாழ்வடைவார்கள் என்பது தாற்பரியம். 'உடையார்' என்பது தொண்டைமண்டலத்து அகமுடையச்சான்றோர்களுக்கு ஒருபட்டப்பெயராம். கன்னடிய நாட்டரசருக்குப் பூர்வமுதல் நாளதுவரையினும், 'உடையார்' என்பது பட்டப்பெயராக வழங்கிவந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாண

நாட்டிலும், காணியாட்சிக்காரர்களுக்கு 'உடையார்' என்பது பட்டப்பெயர். தொண்டைமண்டலத்துச் சேத்திரங்களி லிருக்கிற கல்வெட்டுகளில், பூர்வநிலமானியமளித்த அரசர் களுக்கு 'உடையார்' எனப்பட்டப்பெயர் சேர்த்தெழுதியிருப் பதைக்காணலாம். இந்தச்செய்யுளிற் கூறியிருப்பதும் பூர்வ சத்திரியவொழுக்கங்களிலொன்றும்.

இந்த 16-வது அதிகாரத்தில், மூலத்திலும் உரையிலும் வந்திருக்கிற 'மேன்மக்கள், சான்றோர்,* சான்றவர், பெரி யோர், நல்லார், நற்குடிப்பிறந்தார், வடுவறுகாட்சியார், அறிவுடையோர், விழுமியோர், உடையார்' எனும்பெயர் கள், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத் தில் வருகின்ற பெயர்களைப்போல ஒருபொருள்கொண்ட பெ யர்களாய அரசர்குலத்தைச் சுட்டிவந்திருக்கின்றன.

(xi) நாலடியார், பொருட்பால், 15-வது அதிகாரம், குடிப்பிறப்பு, 2-வது கவி :

"சான்றாண்மைசாயலொழுக்க மிவைமூன்றும்
வான்றோய்குடிப்பிறந்தார்க் கல்லது—வான்றோயு
மைதவழ்வெற்ப படாஅபெருஞ்செல்வ
மெய்தியக்கண்ணும் பிறர்க்கு."

இங்ஙனம், 'வான்றோய்குடிப்பிறந்தார்' எனப்பெயர்பெற்ற அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்களுக்குச் 'சான்றாண் மை, சாயல், ஒழுக்கம்' இவைமூன்றும் உண்டெனக் கூறி யிருக்கிறது. 'சான்றாண்மை, சாயல், ஒழுக்கம்' என்பதற்குச் 'சால்புத்தன்மையாகிய பெருந்தன்மையும், குலமேன்மையும், நற்குண நற்செய்கைகளுமுடைத்தாயிருக்கை' என்பது பொரு ளாம். ஆனதால், 'சான்றோர்' என்னும் பெயருக்குச், 'சான் றாண்மைசாயலொழுக்கம் இம்மூன்றையும் ஒருங்கேயுடைய குலத்தவர்கள்' என்பது தாற்பரியமாம். இந்தச் செய்யுளில், ஆகாயத்தை யளாவிநின்று மேகங்கள் தவழ்கிற மலை களையுடைய அரசனாகிய பாண்டியர் சான்றாண்மைசாயல்

* சான்றோர்=சான்றார்.

ஒழுக்கம் இவைமூன்றும் உன்குலத்தைப்போலொத்த சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு உண்டேயல்லாது, பிறகுலத்தவர்களை எவ்வளவு பொருளுடையவர்களாயிருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கில்லை எனக் கூறியிருக்கின்றது. இந்த அதிகாரத்தில் 'நற்குடிபபிறந்தார், வான்றோய்குடிப்பிறந்தார்' என வந்திருக்கிற பெயர்களுக்கு, 'மேன்மக்கள்' என உரையாசிரியர் தாற்பரியங் கூறியிருக்கிறார்.

(xii) நாலடியார், பொருட்பால், 17-வது அதிகாரம், பெரியாரைப்பிழையாமை.

இந்த அதிகாரத்தின் தலைப்பில் 'பெரியார்' எனவும,
2-வது கவியில், 'அறிவினர்' எனவும்,
3-வது கவியில், 'மிகைமக்கள்'* எனவும்,
4-வது கவியில், 'பெருமையுடையார' எனவும்,
5-வது கவியில், 'சான்றோர்' எனவும்,
6-வது கவியில், 'தொல்புகழாளா' எனவும்,
7-வது கவியில், 'மன்னர்' எனவும்,
9-வது 10-வது கவிகளில், 'பெரியார்' எனவும் வந்திருக்கிற பெயர்கள், அரசகௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டனவாம்."

நாலடியார், 18-வது அதிகாரம், நல்வினஞ்சேர்தல், 9-வது கவி.

"நிலநலத்தானந்திய நெல்லேபோற்றத்தங்
குலநலத்தாலாகுவர் சான்றோர்—கலநலத்தைத்
தீவளிசென்று சிதைத்தாங்குச் சானறாண்மை
தீயினஞ்சேரக்கெடும்."

இந்தக்கவியில், அறிவுமுதலான சிறப்புகளிருந்தபோதிலும், குலமேன்மையில்லாதுபோயின, எவரும் 'சானறோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர்பெற அயோக்கியராவர் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. பூர்வகாலத்தில் அரசர்குலத்தவர்களுக்குக் குலமேன்மையோடு அறிவுமுதலான சிறப்புக்

* மிகைமக்கள்—மேனமக்கள.

குணங்களு முண்டாயிருந்தமையால், 'சானறோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் அக்குலத்தவர்களுக்குரிய பெயரா யிற்று.

இவற்றை ஒருங்கே திரட்டிப்பார்வையிடும்போது, நாலடி யார் என்னும்நூல் எழுதப்பட்டகாலத்தில், மன்னர்குலத்த வர்களுக்குச் 'சாணூர்' என்னும் மரூஉமொழிப்பெயரல்ல, 'சான்றோர்' என்னும் அப்பட்டமான கௌரவப்பட்டப்பெயர் வழங்கிவந்திருப்பது ருசுவாகினறது.

திருவள்ளுவர்திருக்குறள்.

திருவள்ளுவர் பகவனுக்கு ஆதியிடத்திற்பிறந்த புத்திரன். பகவன பார்ப்பனக்குலத்திலும், ஆதி என்பவள் தவமுனிக்கு ஒரு பிராமணப்பெண்ணிடத்திலும பிறந்தவர்கள். அந்த ஆதி எனபவள் முதல் உறையூர்ப்பெருமபறையன் வீட்டிலும், பின்பு உறையூருக்கடுத்தமேலூரில் நீதியையனவீட்டிலும் வ ளர்ந்தபெண். இந்த ஆதிக்கும் பகவனுக்கும் புதல்வனக வந்துதித்தவர் திருவள்ளுவர். ஆனதால் இவர் சுத்தப்பறை யர்குலத்தில் உதித்தவரென்று சொல்லுதற்கு ஏதுவில்லை. இவர் சிறுபிராயமுதல் கல்வியறிவுகளில் மிகுதேர்ச்சிபெற்ற வர். திருக்குறளை எழுதுதற்குத் திருமூலர்திருமந்திரம் மூவா யிரமும், நாலடியார் என்னும் நீதிநூலும் திருவள்ளுவருக்கு முன்னூல்களாயிருந்தன. இந்த மூன்று நீதிநூல்களில், திரு மூலர் எழுதியநூல் ஆதிநூல். அது அப்பட்டமான பூர்வ சுத்தத்தமிழில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழரசர் மகிமை பெற்றிருந்தகாலத்தில் நாலடியார் என்னும் நீதிநூல் எழுதப் பட்டது. மதுரைக் கல்விச்சங்கங்களில் கடைச்சங்கம் முடி வடையப்போகிறகாலத்தில் திருவள்ளுவரிருந்தார். இந்தக் கள் பூலோக சராசர உற்பத்திக்கு மூலகாரணமாகிய வஸ்து ஆண்பெண்டன்மை விரவிய பொருளாயிருக்கவேண்டுமென அபிப்பிராயங்கொண்டார்கள். ஒருவித்துப் பயனபடுதற்கு விளைநிலம்வேணடும். அதுபோல ஒரு சிருட்டியுண்டாகிற தற்கும் வித்தும்நிலமும்வேண்டும். வித்து ஆணென்றும் இடம பெண்ணென்றும் வைத்துக்கொண்டனர். அவற்றை

லிங்கமும் ஆவிடையுமாக்கி நிர்மிதஞ்செய்தார்கள். இவ்விரு தனமையும் ஒன்ருயப பொருந்திநிற்பதைச் சிவசத்தி என வும், சத்திசிவம் எனவுங் கூறினர். அனறியும சிவபிரான் உடலே ஆண்ருபம்பாதி பெண்ருபம்பாதியாக்கிய சித்தாந்தத் தாற்பரியமும இதுவேயாம். அன்னையில் நிலமும பிதாவில் வித்துந்தோனறி ஒரு சிசு பூலோகத்தில் உற்பத்தியாகின்றது என வைத்து, "அன்னையும பிதாவும முன்னறிதெய்வம" என் ருர்கள். புத்திரோற்பத்திக்கு ஆண்பெண் என்னுமிருதன மைபபொருத்தம வேண்டியதுபோல, சராசர உற்பததிக் கும் கடவுளுககுள் ஆண்பெண்டன்மைப் பொருத்தமிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணினா.

(xiii) இந்த அபிப்பிராயத்தைத் திருவள்ளுவர் ஒப்பி, திருககுறள், கடவுள்வாழ்த்து, 1-வது கவியில் அமைத்து வைத்திருக்கின்றனர் என்பது இந்துமத நூலாசிரியரது சித் தாந்தம.

1-வது கவி.

"அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமாதி
பகவன்முதற்றேயுலகு."

இந்தக்கவியில் 'ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு' எனறெழுதி வைத்திருக்கிருர்: 'ஆதிபகவன் முதற்றேயுலகு' என்பதற்கு 'உலகம் ஆதிபகவனை முதலாகவுடைத்து' எனபது இயல்புத் தாற்பரியம். இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள்: உலக உற்பத்தி க்கு ஆணபெண்டன்மைகளை யொருங்கேபொருந்திய ஆதி பகவனுகிய கடவுள் முதற்காரணமாயிருப்பதுபோல் திருவள் ளுவருடைய உற்பத்திக்கு அவருக்கு அனனையாகிய ஆதியும், பிதாவாகிய பகவனும் அவர் முனனறிந்தகாரணராயிருந்த னர். கடவுளினிடத்தில் ஆண்பெண்டன்மைகள் ஒருங்கே பொருந்தியிருப்பதால், திருவள்ளுவர் தம்முடைய தாய்தந் தையர்கள் பெயரால் அக்கடவுளுக்கு 'ஆதிபகவன' எனப் பெயர்கூறியிருக்கிருர். ஆனதால், 'ஆதிபகவன' என்பதற்கு 'உற்பத்திக்குக் காரணமாகிய ஆண்பெண்டன்மைகள் ஒருங் கேபொருந்திய கடவுள்' என்பது சப்தார்த்தமாம். ஆகவே

திருவள்ளுவர் தம்முடைய தாயாராகிய ஆதிபெயரையும், தந்தையாகிய பகவன்பெயரையும் இருபெயரொட்டுப்பெயராகிக் கடவுளுக்கு நாமகரணஞ்சூட்டி இந்துக்களுடைய உலக உற்பத்தி மூலக்கருத்தை அந்தப்பெயரில் அமைத்துவைத்திருப்பதாக விளங்குகிறது.

திருக்குறள் என்னும் நூலைப் புகழ்ந்துபேசுகிற திருவள்ளுவமாலையானது தமிழ்க் கடைச்சங்கத்தைச்சேர்ந்த நாற்பத்தொன்பது புலவர்களால் ஆளுக்கொருகவியாகப் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப்புலவர்களிற் சிலர் பாண்டியனை முனனிலைவிளியாகவைத்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். பொருட்பால் முழுவதும் அரசியலுக்குரிய நீதிநூலைப் போதிக்கையில் 'சானறோர்' என்னும் அரசர்குலகௌரவபபட்டபபெயர் அதில் வந்து வழங்கியிருக்கிறது. ஆனதால், இந்தத் திருக்குறளிலிருந்து சில திருட்டாந்தங்கள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதிககாட்டுவோம்.

(xiv) திருக்குறள், பொருட்பால், 99-வது அதிகாரம், சானறாண்மை.

இந்த அதிகாரம் "சான்றோர், சானறார், சான்றவர்" எனனும் பெயர்களுக்கு மூலபதமினனதெனவும், அவற்றின் தாற்பரியமினனதெனறுந் தெளிவுறக்காட்டுகினறது. 'சான்றோர்' எனபதற்குச் சால்புத்தனமையுடையோர், சானறாண்மையுடையோர், பலசிறப்புக்குணங்களும் நிறைந்து அவைகளையாளுந்தனமையுடையோர், குலம குணங் கொடை புஜபலம் பாராளுரிமை கல்வியாகிய மேன்மைகளையுடையோர் எனபது தாற்பரியமாம.

1-வது கவி.

"கடனென்பநல்லவை யெல்லாங் கடனறிந்து
சான்றாண்மை மேற்கொள்பவர்க்கு."

இந்தக்கவியிலுள்ள 'சான்றாண்மை' என்னும்பதம் 'சால்' என்னும விகுதிமுதலினின்று பிறந்தது. இம்மொழிக்குச் சகல சிறப்புக்குணங்களுஞ் சிறப்புச் செய்கைகளும் ஒருங்கே

பொருந்தியவன் என்பது பொருளாம். 'சான்றோன்' எனப் பட்டபெயர்பெற்றவன் நற்குடிப்பிறப்புடையோனானமையா ல், நற்குணச்சிறப்பும் நற்செய்கைச்சிறப்புமுடையோனுயுமி ருக்கவேண்டும் என இந்தச்செய்யுள் கூறுகின்றது.

2-வது கவி.

" குணநலஞ் சான்றோர் நலனே பிறநல
மெந்நலத் துள்ளதூஉமன்று."

இக்கவியில் ஒருவன் வான்றோய்குடிப்பிறந்தோனுயிருந்த போதிலும், அவனுக்கிருக்கவேண்டிய லக்ஷணங்களிராது போயின அவன 'சான்றோன்' என்னுங் கௌரவப்பட்டம பெறுதற்கு யோக்கியனுகான் எனக் கூறியிருக்கிறது. இங்ஙனம் 'சான்றோர்' எனவந்திருக்கின்ற பெயருக்குச் 'சால்புத் தன்மைபெறறோர்' எனபது கருத்தாம்.

3-வது கவி.

" அன்புநாணொப்புரவு கண்ணோட்டமவாய்மையோ
டைந்துசால் பூன்றியதூண்."

இச்செய்யுளில் வந்திருக்கின்ற 'சால்பு' எனனும்பெயர் 'சால்' என்னும் வினைமுதலடியாய்ப் பிறந்துவந்திருககிற தொழிற்பெயராம். ஆனதால் சால்புத்தன்மைபுடையவாக ளாகிய சானறோருக்குக் குடிகள்மேல் அன்பும், தீவகுபுரிய நாணமும், வரையாதளிக்குங் கொடையும், பழைய நட்புப்பா ராட்டுஞ்சீரும், சததியவாக்குமிருக்கவேண்டுமெனக் கூறியி ருக்கின்றது.

4-வது கவி.

" கொல்லாநலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை
சொல்லாநலத்தது சால்பு."

இதில் சால்புத்தன்மையானது யாவரிடத்திலும தீமைபுரி யாதொழுகும் ஒழுக்கம்என உரைத்திருக்கிறது.

5-வது கவி.

" ஆற்றுவாராற்றல் பணிதலதுசானறோர்
மாற்றாரை மாற்றும்படை."

இங்ஙனம் சால்புத்தன்மையுடைய சான்ரேர் எதிரிகளை உபாயத்தாலிணக்கி வெல்லும் வல்லபமுடையவர்கள்எனச் சொல்லியிருக்கினறது.

6-வது கவி.

"சால்பிற்குக் கட்டளையாதெனிற்ருேல்வி
துலையல்லார் கண்ணுங்கொளல்."

இதற்கு எதிரிகள் இழிந்தவர்களேயாயின் 'சான்ரேர்' அவர்களோடெதிர்த்துப் போர்புரிந்து வெற்றிபெறக் கருதார் எனபது தாற்பரியமாம. சான்ருேருக்குச் சானருண்மைக குணங்களுண்டாயிருபபதே அதற்குக் காரணமாகும். இழிந்தவர்களை வெல்லுங்காலத்தில் இவாகள் தங்களுக்குச் சமமானவர்களாகிவிடுவார்களென நினைத்து அவ்வாறு செய்கினறனர்.

7-வது கவி.

"இன்னுசெய்தார்க்கு மினியவேசெய்யாக்கா
லெனனபயத்ததோ சால்பு."

இந்தக்கவியில், சால்புத்தன்மையுடைய சான்ருேர் தங்களுக்குத் தீமைபுரியும் எதிரிகளுக்கும் நன்மையேபுரிவர்எனக் கூறியிருக்கினறது.

8-வது கவி.

"இன்மையொருவற்கிழிவன்று சால்பென்னுந்
திண்மையுண்டாகப்பெறின்."

இதில் சால்பென்னுந் திண்மையையுடைய 'சான்ருேன்' தரித்திரமடைந்தபோதிலும், சான்ருண்மைக்குப் பங்கம் வர நடவான் எனச் சொல்லியிருக்கிறது. 'சால்பென்னுந் திண்மையுடையோன்' என்பதற்குக் குலமேன்மையும், மனவலிமையும், புஜபலமும், சத்தியவாக்கும், ஊரமென்னுங் கல்வியறிவுமுடையோனென்பது தாற்பரியமாம்.

9-வது கவி.

"ஊழிபெயரினுந் தாம்பெயரார் சான்ருண்மைக்
காழியெனப்படுவார்."

இந்தக்கவியில், சானருண்மைக்காழியெனப்படுபவர்களாகிய சானறோர்கள் கடலுங்கரையும் நிலைகுலையும் ஊழிகாலங்களாகிய கல்பாந்தபிரளயகாலங்களை வந்தபோதிலும், சான்ருண்மையாகிய கடற்கரைவரம்பழிய அவ்வெல்லைகையைத் தாண்டி ஒருபோதும் நடவாரென உரைத்திருக்கின்றது. 'சானருண்மைக்கு ஆழியெனப்படுவார்' என்னுந் தொடருக்குச் 'சால்புத்திண்மையாகிய சமுத்திரத்திற்குக் கரைஎனப்படுகின்றவர்கள்' என்பது தாற்பரியமாம். இத்தன்மையுடையவர்களே சானறோர்குலத்தவர்களாவர்.

10-வது கவி.

"சான்றவர்சான்ருண்மை குன்றினிலந்தான்
ருங்காதுமன்னோ பொறை."

இங்ஙனம் சான்றோர்கள் சானருண்மையற்றவர்களாயின, பெரியபூமியானது தன் பாரத்தைத் தாங்கிக்கொளளமாட்டாதுஎன்பது தாற்பரியம். இதற்கு அரசர்குலத்தவர்களாகிய சான்றோர்கள் பூமிபாரந்தாங்கி அதைய பாதுகாபபதற்குச் சான்ருண்மையுடையவர்களாயிருககவேண்டும என்பது கருத்தாம.

இந்த 99-வது அதிகாரப்பொருளை, பொருட்பால் கூறுகின்ற முக்கியநோக்கப்பிரகாரம், அரசவங்கிசத்தவர்களாகிய சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு அமைத்துப் பொருள்கூறின், சால்புற்ற சான்ருண்மைக்குரிய சத்திரிய லக்ஷணங்களனைத்தையும் ஒருங்கேயுடையவர்கள் சான்றோர்குலத்தவர்கள்என்பது பொருளாகும். மற்ற அதிகாரங்களுக்கொப்பத்தம் இதிலும் வேதாந்தக்கருத்தையமைத்து, பிறகுலங்களுக்கு ஏற்குமிடங்களில் பொருளுக்கேற்கப் பேசியுரைத்தலும் வழுவன்றும. அரசர்களுக்கு புத்திபோதனைகூறுகின்ற இந்தப் பொருட்பாலில், தொல்காப்பிய நூற்பிரகாரம் 'சான்றோர்' எனனும் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர் வந்திருப்பதையும், அந்தப்பெயருக்கு மூலபதம் 'சால்' என்னும் வினையெனத் தோன்ற வுரைத்திருப்பதையும், சால்பு என்னுங்குணத்தில் 'மேன்மை, பண்பு, ஊக்கம், மாட்சிமை, கல்வி' என்னும் லக்ஷணங்களும்,

திண்மை என்பதில் 'வலிமை, மெய்மை, உரம, நிதானம், பாரம்' என்னுந்தன்மைகளும் இணைந்துவந்திருப்பதையுங் கூர்ந்துணரவேண்டும்.

ஆகவே, திருவள்ளுவர்காலத்திலும் 'சாணூர்' எனனும் மரூஉமொழிப்பெயரல்ல, தொல்காப்பிய நூற்பிரகாரம், 'சான்றோர்'* என்னும் அப்பட்டமான கௌரவபபட்டபபெயர்களே வழங்கிவந்திருப்பது ருசுவாகின்றது.

இனிக் கம்பராமாயணத்திலிருந்து சில உதாரணங்கள் எடுத்துரைப்போம்.

(xv) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், திருவபிஷேகப்படலம், ஏட்டுப்பிரதியில் 35-வது கவி :

[அச்சுப்பிரதியிலுள்ள 35-வது கவி ஏட்டுப்பிரதியிலில்லை.]

"அந்தணர்வணிகாவேளாண் மரபினராவிநாட்டுச்
சந்தணிபுயத்துவள்ளற் சடையனேயனையசான்றோர்
உய்ந்தனமடியோமென்னு மூவகையருவரிநாண
வந்தனாிராமனகோயில் மங்கலத்துரிமைமாக்கள்."

இந்தக்கவியில் ஸ்ரீராமருடைய பட்டாபிஷேகத்திருக்கோலங் காணவரும்படி நாடெங்ஙனும் பறைசாற்றியவுடனே, அந்தணரும், வணிகரும், வேளாண்மரபினரும், சந்தணிபுயத்துவள்ளற் சடையனேயனைய சானறோரும், மிகுதிரளாக அயோத்திமாநகரத்திற்கு வந்தார்களெனச் சொல்லியிருக்கின்றது. 'அந்தணர்' என்பது முதலாவது குலமாகிய பார்ப்பனக்குலத்தையும் 'வணிகர்' என்பது மூன்றாவது குலமாகிய செட்டிக்குலத்தையும் 'வேளாண்மரபினர்' என்பது நான்காவது குலமாகிய சூத்திரகுலத்தையும் 'சான்றோர்' என்பது இரண்டாவது குலமாகிய அரசர்குலமென்னப்பட்ட சத்திரிய குலத்தையும் குறிக்கும். இந்தப்பிரகாரம், கம்பநாடர் தொல்காபபியநூற்பிரகாரம் அரசர்குலத்தவர்களுக்குத் தன்காலத்தில் சான்றோர்குலத்தவர்களெனப் பெயர்வந்து வழங்கியமையால், அரசர்குலத்தைச் சான்றோர்குலமென எழுதிவைத்திரு

* சான்றோர்—சான்றோர்.

க்கிறார். மேற்படி கவியில், ராசகுலத்திற்குச் 'சான்றோர்குல மெனப்பெயர்வந்திருக்கின்றமையால் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருளில் தொகைநிலைப்பெயர்களாக வரு கின்ற 'சான்றார், சான்றவர்' என்னுமபெயர்களும் அந்த அர சர்குலத்திற்கேயுரியபெயர்களாகும. அந்தப்படிக்கு அரசர்கு லத்திற்குச் 'சான்றார்குலம்' எனவும், 'சான்றவர்குலம்' என வும் பெயர்கள்வந்து வழங்குகின்றன. இப்படியிருக்க, சான் றோர்குலத்தவர்கள் அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியகுலத் தவர்களல்லவென்று யார்சொல்லத்துணியலாம்?

(xvi) கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், அரசியற் படலம், 50-வது கவி:

"ஆன்றவர்க்குரியதாய வரசினை நிறுவியப்பால்
ஏன்றெனக்குரியதாய கருமமுழுயற்றற்கொத்த
சான்றவர்நின்னினில்லை யாகலாற்றருமந்தானே
போன்றநீயானைவேண்ட வத்தலைபோதியென்றான்."

இந்தக்கவியில் ஸ்ரீராமர் அனுமானைப்பார்த்து, 'சான்ற வர் நின்னினில்லை' என்கிறார். 'சான்றவர் நின்னினில்லை' என்பதற்கு 'அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களில் உன் னிலுமுயர்ந்த சத்திரியனில்லை' என்பது பொருளாம். மே லும், 'ஆன்றவர்க்குரியதான வரசினை நிறுவி' எனவும் வந் திருக்கிறது. அதற்குச் 'சான்றோருக்குரியதான அரசைநி றுத்தி' என்றும், 'அரசர்குலத்தவர்களுக்குரிய அரசைநிறுத்தி' என்றும் பொருளாகும்.

(xvii) மேற்படி கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட்டபட லம், 50-வது கவி:

"முல்லையுமுருந்துமுத்து முறுவலென்றுரைத்தபோது
சொல்லையுமமிர்தும்பாலுந் தேனுமென்றுரைத்தொன்றும்
அல்லதொன்றுவதில்லை யமிர்திற்குமுவமையுண்டோ
வல்லையேலறிந்துகோடி மாறிலாவாறுசான்றோய்."

இக்கவியில் ஸ்ரீராமர் வாயுபுத்திரனைப்பார்த்து, 'சான்

ரன்கிறார். 'சான்றோய்' என்பதற்குச் 'சான்றோனே' எனவும், அரசர்குலத்தவனே, சத்திரியனே' எனவும் பொருளாம்.'

மேற்படிபடலம், 65-வது கவியிலும் அனுமான் 'சான்றோன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

(xviii) இவைகளையன்றி,

அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம், 5-வது, 138-வது கவிகளையும்,
" ஆற்றுப்படலம், 14-வது கவியையும்,
" கிளைகண்டுநீங்கு படலம், 89 - வது, 126-வது, 137-வது கவிகளையும்,

ஆரணியகாண்டம், கவந்தன்படலம், 25-வது, 42-வது கவிகளையுங்காண்க.

(xix) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், பிரமாஸ்திரப்படலம், 211-வது, கவி:

" சான்றோர்மாதைத்தக்கதரக்கன் சிறைதட்ட
வான்றோர்சொல்லுநல்லற மன்னனவசமானால்
மூன்றாய்நின்றபேருலகொன்றாய் முடியாவேற்
றோன்றோவோவெனவல்வினை வீரத்தொழிலம்மா."

இங்ஙனம், சீதைக்குச் 'சான்றோர்மாது' எனப் பெயர் வந்திருக்கிறது. 'சான்றோர்மாது' என்பதற்குச் 'சான்றோர் குலப்பெண்,* அரசர்குலப்பெண், சத்திரியகுலப்பெண்' என்பது தாற்பரியமாகும்.

(xx) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், மந்திரப்படலம், 23-வது கவி:

" மற்றவனபின்னுற மகோதரப்பெயர்க்
கற்றடந்தோளினு னெரியுங்கண்ணினன்
முற்றுறநோக்கினன முடிவுமன்னதாற்
கொற்றவகேளென வினையகூறினன்."

இந்தக்கவியில், இராவணன் சபாமண்டபத்திற்கூடிய மந்

---

* " சாணார்குலப்பெண்" என்பது மருவு.

திரிகள் படைத்தலைவர்களோடு ஆலோசனைசெய்கையில் அவ னுடைய மந்திரிகளிலொருவனாகிய மகோதரன் இன்னபடி சொல்ல ஆரம்பித்தானென்று சொல்லியிருக்கிறது. இராவ ணன் மந்திரியாகிய இந்த மகோதரன் சான்றோர்குலச்சத் திரியன் என்னப்பட்டிருக்கிறான்.*

(xxi) திவாகரநூலாசிரியனான சேந்தன் சான்றோர்கு லச்சத்திரியன், அதற்கு விபரம்வருமாறு :

(a) திவாகரம், தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி.

"வடநூற்கரசன் தென்றமிழ்க்கவிஞன்
கவியரங்கேற்று முபயகவிப்புலவன்
செறிகுணத்தம்பற் கிழவோனசேந்த
னறிவுகரியாக தெரிசொற்றிவாகரத்து
முதலாவது தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி."

இதில் சேந்தனுக்கு 'அம்பற்கிழவோன' எனப் பெயர்வத் திருக்கிறது. 'அம்பற்கிழவோன' என்பதற்குக் காவிரிநதித் தீரத்திலிருந்த சிறுநாடுகளிலொன்றாகிய "அம்பன்நாட்டிற் குரியவன, அம்பன்நாட்டரசன" என்பது பொருளாம்.†

---

* திருவெண்காட்டுச்சான்றோர்மடம், தாமிரசாதனம், கா ண்க.

† "அம்பற்கிழவோன்" என்னுந்தொடரில் வந்திருக்கின்ற 'கிழவோன்' எனனும்பெயர் மருதநிலப்பூமியாண்டுவந்த அர சன்பெயராம்.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 139-வது சூத்திரம், மருதநிலத்தலைவன்பெயர்.

"ஊரன்மகிழ்நன் கிழவனென்றிவை,
சாலிமருதத் தலைவன்பெயரே."

இந்தச்சூத்திரத்தில், 'கிழவன்' எனவந்திருக்கின்றபெயர் 'கிழவோன்' என்னும்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டதாம். மேற்படி சேந்தன் 'கிழவோன்' எனப் பட்டப்பெயர் பெற்றி ருக்கின்றமையால், அவன் மருதநிலப்பூமியாண்டுவந்த அரசர் களிலொருவனாம்.

(b) திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி.

"கற்றநாவினன் கேட்டசெவியினன்
முற்றவுணர்ந்த மூதறிவாளர்
ளுகரிகநாட்டத் தாரியனருவந்தைத்
தேருங்காட்சிச் சேந்தன்றிவாகரத்
திரண்டாவது மக்கட்பெயர்த்தொகுதி."

இதில் சேந்தனுக்கு 'ஆரியன' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'ஆரியன்' என்னும்பெயர், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த் தொகுதி, 11-வது சூத்திரப்பிரகாரம், 'சானறோர்' என்னும பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பதமாம.

(c) திவாகரம், விலங்கின்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக் கவி.

"காதலீகையிற் போதிப்பெருந்தவன்
றெவ்வடுகால வைவேலெழிலி
யவ்வைபாடிய வம்பற்கிழவன்
றேனறூர்ச்சேந்தன் றெரிசொற்றிவாகரத்து
மூன்றுவது விலங்கின்பெயர்த்தொகுதி."

இங்ஙனம, சேந்தன் 'வைவேலெழிலி யவ்வைபாடிய அம் பற்கிழவன்' என்னப்பட்டிருக்கிறன். ஆனதால், அவன் அம பன்நாடாண்டவரசன்.

(d) திவாகரம, மரப்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி.

"நாடேபிறர்நாட்டிற் குவமையாறே
காலமறிந்துதவும் காவிரிதானே
யாடவர்திலக னம்பன்மன்னை
னீடிகைசுத்தலேவனருவந்தைச் சேந்த
ஞய்ந்ததிவாகரத்தரும் பொருள்விளக்கு
நான்காவது மரப்பெயர்த்தொகுதி."

இந்தக்கவியில் சேந்தனுக்கு 'அம்பன்மன்னன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'அம்பன்மன்னன்' என்பதற்கு 'அம் பன் நாட்டரசன்' என்றுபொருளாம்.

(e) திவாகரம், இடப்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி

"ஒருவற்கொருவனாகி யுதவியும்
பரிசினமாககள் பற்பலராயினுந்
தாரொருவன்னே தரணிமானவன்
செந்தமிழ்ச்சேந்தன் றெரிந்ததிவாகரத்
தைந்தாவது இடப்பெயர்த்தொகுதி."

இங்ஙனம் சேந்தனுக்குத் 'தரணிமானவன்' எனவும் 'செந்தமிழ்ச்சேந்தன' எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன.

(f) திவாகரம், பல்பொருட்பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி.

"வருநறக்கங்கை வடதிசைப்பெருமையுந்
தெனறிசைச்சிறுமையு நீக்கியகுறுமுநி
குண்டிகைப்பழம்புனற் காவிரியபெரும்பதி
யம்பற்கதிபதி சேந்தன்றிவாகரத்
தாருவது பல்பொருட்பெயர்த்தொகுதி."

இதில், சேந்தனுக்குக் 'காவிரிப்பெரும்பதி யம்பற்கதிபதி' எனப்பெயர்வந்திருக்கிறது. அப்பெயருக்குக் 'காவிரிநதிதீரத்திலிருக்கின்ற பெரும்பதியாகிய அம்பற்கு அரசன' என்பதுகருத்தாம்.

(g) திவாகரம், பண்புபற்றிய பெயர்த்தொகுதி, கடைசிக்கவி.

"மறக்குறும் போட்டியறத்தின்வழிநின்று,
கவிகைத்தண்ணளி புவிபெறவாணையி
னைம்புலனுருமம்பற்கோமான்
றிண்பெருஞ்சேந்தன்றிவாகரத்தெட்டாவது
பண்புபற்றிய பெயர்த்தொகுதி."

இந்தக்கவியில், சேர்ந்தனுக்கு 'அம்பற்கோமான்' என்று பேரிட்டிருக்கிறது. இந்தப்பேருக்கும் 'அம்பன்நாட்டிற்கரசன' எனபதுபொருள்.

(h) திவாகரம், செயல்பற்றிய பெயர்த்தொகுதி, கடை சிக்கவி.

“ அண்ணல் செம்பாதிக் காணியாட்டியைப்
பெண்ணணங்கைமூவுலகும் பெற்றவம்மையைச்
செந்தமிழ்மாலையந் தாதிபுனைந்த
நாவலனம்பற் காவலனசேந்த
னியல்வுற்றதிவாகரத் தொனபதாவது
செயல்பற்றிய பெயர்த்தொகுதி.”

இங்ஙனம், சேந்தனுக்கு ‘அம்பற்காவலன’ எனபபெயா வந்திருபபதற்கு ‘அம்பனநாடாண்ட மனனன்’ எனபது பொருளாம். அன்றியும், உமையவளாகிய காளிகாதேவியின பேரில் ‘செந்தமிழ்மாலையந்தாதி’ என்பபெயர்பெற்ற ஒரு பிரபந்தமொன்று சேந்தன செய்ததாகவுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது.

(i) திவாகரம், ஒலிபற்றியபெயர்த்தொகுதி, கடை சிககவி.

“ அரக்கரைப்பொருத முரட்போர்வில்லும்
பாரதம்பொருத பேரிசைச்சிலையுந்
தாருகற்கடிந்த வீரத்தயிலும்
பாடியபுலவன பதியம்பற்சேந்தன
பயில்வுற்றதிவாகரத்துப் பத்தாவ
தொலிபற்றிய பெயர்த்தொகுதி.”

இதில், சேந்தனுக்கு ‘அமபற்சேந்தன்’ எனப் பெயா கொடுத்திருக்கிறது. அன்றியும், இந்தச்சேந்தன ‘அரகக ரைப்பொருதமுரட்போர்வில்’ எனவும், ‘பாரதம் பொருத பேரிசைச்சிலே’ எனவும், ‘தாருகற்கடிந்த வீரத்தயில்’ என வும் பெயர்பெற்ற மூன்றுநூல்கள் செய்ததாகவுஞ் சொல்லி யிருக்கிறது.

இந்த ஒன்பதுகவிகளிலுங் கூறியிருப்பதைத் திரட்டிப பார்க்கும்போது, சேந்தனுக்கு ‘வடநூற்கரசன, தென றமிழ்க்கவிஞன், கவியரங்கேற்றமுபயகவிப்புலவன, அமபற்

கிழவோன், முற்றவுணர்ந்தமுதறிவாளன், கறறநாவினன் நாகரிகநாட்டத்தாரியன, ஈகையிற்போதிப்பெருந்தவன, ஆடவர்திலகன், அம்பனமன்னன், நீடிசைத்தலைவன், தரணிமானவன, செந்தமிழ்ச்சேந்தன, அம்பற்கதிபதி, அம்பற்கோமான், அம்பற்காவலன' எனப்பெயர்கள் வந்திருப்பதால், அந்தச சேந்தன குலத்தாலுங, குணத்தாலும், கொடையாலும், புஜ பலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், கல்வியறிவாலும் அர சாகுலமேனமையிற் சிறப்புற்றோங்கிய தமிழ்நாட்டுச்சத்தி ரியச்சான்றோர்குலத்தவன் என்பது தானுகவிளங்குகினறது

(xxii) கம்பநாடன் தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியகுலச்சான றோன என மேலே ஆருவது பிரகாணத்தில் விபரமாகக் கூறியிருப்பதால், அதை இங்ஙனம் மீண்டுங் கூறிக்காட்டாது நிறுத்துதல் செய்கின்ரும்.

ஆயினும், ஒருகவி இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுவோம். கமப ராமாயணம், தனியனகள்.

நேரிசைவெண்பா.

"தராதலத்திலுள்ள தமிழ்க்குற்றமெல்லாம்
அராவுமரமாயிற்றன்றே—இராவணனமேல்
அம்புநாட்டாழ்வா னடிபணியு மாதித்தன
கம்பநாடடாழ்வான் கவி."

இந்தக்கவியில், கம்பனுக்கு 'ஆதித்தன் கம்பநாட்டாழ் வான' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. 'ஆதித்தன்' என்பதற்குச 'சான்றோன' எனவும், 'கம்பநாட்டாள்ழ்வான்' என்பதற்குக் 'கமபநாடாள்வான, கம்பநாடான், கமபநாடன்' எனவுமபொருளாகும். சேந்தனைப்போல கம்பனும் காவிரிநதிதீரத்திலுள்ள ஒரு சிறுநாட்டிற்கு அரசனுனதிலுைம, கல்வியறிவிற் சிறந்தவனுனதினுலும், 'நாடன், சான்றோன' எனனும் அரசர்குலப்பட்டப்பெயர்கள் பெற்றவனுனதாலும், அவன தமிழ்நாட்டரசர்குலத்திலுதித்த தமிழ்ச்சத்திரியகுலச் சான்றோன எனபதற்குச் சந்தேகமில்லை.

(xxiii) தண்டியலங்காரஞ்செய்த தண்டி என்பவன சத்திரி யகுலச்சானறோனும். அவன் அம்பிகாபதியின் புத்திரன, கம்ப நாடனபேரன. இந்தத்தண்டிஎன்பவன் அனபாயசோழன் காலத்தில் உத்தேசம் 800 வருடங்களுக்கு முன்னிருந்தபுல வன.

மேற்கோள்.

தண்டியலங்காரம், சிறப்புபபாயிரம்.

"வடதிசையிருந்து தென்மலைக்கேகி
மதிதவழ்குடுமிப் பொதியமால்வரை
இருந்தவன்றன்பா லருந்தமிழுணர்ந்த
பன்னிருபுலவரின முன்னவன்பகர்ந்த
தொல்காப்பியநெறி பல்காப்பியத்தும்
அணிபெறுமிலக்கண மரிதினிற்றெரிந்து
வடநூல்வழிமுறை மரபினின்வழாஅது
ஈரிரண்டெல்லை யினிகவா மும்மைப்
பாகதவிலக்கணம் பண்புறத்தழீஇத்
திருந்தியமணிமுடிச் செம்பியனவையத்
தரும்பொருள்யாப்பின் வகுத்தனன்
ஆடகமன்றத்து நாடகநவிற்றும்
வடநூலுணர்ந்த தமிழ்நூற்புலவன்
பூவிரிதண்பொழிற் காவிரிநாட்டி
லம்பலிழ்தெரியலம்பிகாபதி
மேவருந்தவத்தினிற்பயந்த
தாவருஞ் சீர்த்தித் தண்டியென்பவனே."

இச்சிறப்புப்பாயிரத்தில், தண்டிஎன்பவன் அம்பிகாபதி யின புதல்வன் என்னப்பட்டிருக்கிறான். அம்பிகாபதி கம்ப நாடன் புத்திரன். சமஸ்கிருதத்தில் முதனூற்செய்தவனுக் குந் தண்டிஎன்றேபெயராம். அதைத் தமிழில் மொழிபெயர் த்த அம்பிகாபதியின் குமாரனுக்குந் தண்டிஎன்றேபெயர். இந்தத்தண்டி என்பவன் கம்பநாடன் பேரனானபடியால், அவ னுஞ் சத்திரியகுலச்சான்றோனும்.

(xxiv) ஸ்ரீராமருஞ் சத்திரியகுலச்சான்றோராம், கம்ப ராமாயணம், காப்புகள, 2-வது கவி :

"அஞ்சிலேயொனறுபெற்ற னஞ்சிலேயொன்றைத்தாவி
அஞ்சிலேயொன்றாக வாரியர்க்காகவேகி
அஞ்சிலேயொன்றுபெற்ற வணங்கைக்கண்டயலாரூரில்
அஞ்சிலேயொனறைவைத்தா னவனெம்மையளித்துக்காப் பான."

இந்தச்செய்யுளில், ஐம்பூதியங்களிலொன்றாகிய வாயுவுக்கு நாயகனாகிய வாயுபகவானுக்குப்பிறந்த அனுமன், ஐம்பூதியங்களிலொன்றாகிய சலம நிறைந்த கடலைத்தாண்டி, ஸ்ரீராமர் முதலான ஆரியர்* எனப்பெயர்பெற்ற சானறோர்குலத்தவர்களுக்காக ஐம்பூதங்களிலொன்றாகிய ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்று, ஐம்பூதங்களிலொனறாகிய மணணுக்கு நாயகியான பூமாதேவிபெற்ற புத்திரியான சீதாதேவியைக் கண்ணுற்று, ஐம்பூதியங்களிலொனறாகிய அக்கினியை இராவணனது இலங்காபுரியில்விட்டு அந்நகரியைச சுட்டழித்தனன் என வருகிறது. இங்ஙனம, இராமர்குலமரபோர் 'ஆரியர்' எனனப பட்டிருக்கினறனர்.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரம்.

"சானறோர்மிக்கோர் நல்லவர்மேலவ
ராய்ந்தோருயர்ந்தோ ராரியருலெகன
வாய்ந்தவானறோ ரறிவுடையோரே."

இந்தச்சூத்திரத்தில் அரசர்குலப்பட்டப்பெயராகிய 'ஆரியர்' எனபது, 'சான்றோர்' என்னும்பெயருடன் ஒருபொருள் கொண்ட பதமாகக் கூறியிருப்பதால், ஆரியர்குலத்தவர்கள் சான்றோர் ஆவர். மேலே சிதைக்கும 'சான்றோர்மாது' எனப்பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆகவே, ஆரியகுலத்தவர்களும் சான்றோர்குலத்தவர்களும் ஏககுலத்தினரென்பது பிரத்தியட்சமாகிறது.†

---

* cf. காந்தம், அண்டகோசப்படலம், 48-வது செய்யுள்.

† "Ayodia was founded by the race of Soorya by Ikshwaku Mithila was founded by Mithila the grandson of Ikshwaku." *Vide. Tod, Vol. i., Chapt.* 16.

(xxv) கம்பராமாயணம, அயோத்தியாகாண்டம், தைல மாட்டுபடலம், 46 - வது கவி :

" ஆரியனிளவலைநோக்கியய்யவிச்
சீரியவல்லன செப்பலெனறபின
பாரிடைவணங்கினன பதைகருநெஞ்சினன
தேரிடைவித்தகன் சேறல்மேயினன."

இந்தக்கவியில், 'சான்ரோன' எனப்பெயர்பெற்ற ஸ்ரீராமரா னவா தன்தமபி இலக்ஷ்மணனைநோக்கி அவ்வாறுபேசாதே எனச் சொல்லித்தடுக்க, அவன அந்தபபடிசெயதான என்று கூறுகையில் இராமருக்கு 'ஆரியன' எனப்பெயர்வந்திருககி றது. 'ஆரியன்' எனனுமபட்டப்பெயரைச்சுட்டி இந்தபபிர கரணத்தின் பிற்பாகத்தில் தாற்பரியங்கூற நினைததிருககின றமையால், இங்ஙனம் அதை நிறுத்துகிறோம். சேநதனுக்கும் 'ஆரியன்' எனப் பட்டப்பேர் வந்திருப்பதாக மேலேகூறியி ருக்கிறோம். இவர்கள் சான்ரோர்குலத்தவர்களானமையால், சானறா* குலத்தவர்களும் அவர்கள்தான், சானறவர்குலதத வாகளும் அவர்கள்தான என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

(xxvi) ஏனாதிநாததாயனாருஞ் சத்திரியகுலச்சான் ரோனும்.

பெரியபுராணம், ஏனாதிநாததாயனார் புராணம 1-வது கவி:

"புண்டரிகம்பொனவரை மேலேற்றிப் புவியளிக்கும்
தண்டரள வெண்கவிகைத்தார்வளவர்சோணாட்டில்
வண்டறைபூஞ்சோலைவயன் மருதத்தண் பணைசூழ்ந்
தெண்டிசையுமேறிய சீர்மூதூரெயினனூர்."

இங்ஙனம், சோழவளநாட்டில் எயினனூர் என்றொரு பழ யநகரமுண்டு எனச் சொல்லியிருக்கின்றது.

2-வது கவி :

"வேழக்கரும்பினொடு மென்கரும்பு தண்வயலிற்
றாழக்கதிர்ச்சாலி தானோங்குந்தன்மையதாய்
வாழக்குடிதழைத்து மன்னியவப்பொற்பதியில்
ஈழக்குலச்சான்றாரேனாதி நாதனார்."

* 'சாணார்' என்பது மரூஉ.

இந்தக்கவியில், அந்த எயினனூரில் ஈழக்குலசசான்றார் குலத்தில் ஏனாதிநாதநாயனார் எனப பெயர்கொண்ட சிவ தொண்டரொருவரிருந்தாரென உரைததிருக்கிறது.

(xxvii) இரட்டிலராசிரியர் (Rottler) எழுதியதமிழங்கி லேய அகராதியில், 'ஈழம்' என்னும் மொழிக்கு அடியில ஏனாதிநாதநாயனாரைச்சுட்டி, "ஈழக்குலச்சானறோன, one of the 63 Apostles of சிவன" எனக் கண்டிருககினறது. பெரியபுராணம் ஓலையேட்டுபபிரதிகளிலும், ஏனாதிநாதநாயனாரை 'ஈழக்குலச்சானறோன்' என வரைந்திருக்கிறது

மேலே ஏனாதிநாதநாயனாருக்குச் 'சானறோன், சான்றான்' எனப் பெயர்கள் வந்திருக்கினறன. ஏனாதிநாதர் தமிழரசாகுலத்தையொட்டியவரானதால், தொல்காப்பிய நூற்பிரகாரம், அவருககுச் 'சான்றான' எனவும், 'சான்றோன' எனவும் சத்திரியகுலபபட்டப்பேர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆகவே அவைகளையொட்டிய 'சான்றவன்' எனனும் பெயரும் அவருக்குண்டு.

(xxviii) அரக்குமாளிகைஎனப் பெயர்கொண்ட இளவரசு நாடகம, 3-வது பக்கத்தில், ராயநல்லூர் சூரியகுலத்திலகராகிய இராமச்சந்திரகவிராயர் எழுதியிருபபது :

மங்களம்.

இராகம்—அசாவேரி. தாளம்—திரிபுடை.

மங்களஞ் செயமங்களம், சுபமங்களம் மங்களம.

* * * * * *

"சிந்தித்திடுமுகையூர் தண்டைநக
ருந்தற்புத நாவலூர் வளநகர்
செப்புந்தலைமைக் கொருநதிகுல
முற்றும்புகழ் விற்பரிமளநிறை
சிரகநனமாலை புடைத்தவர்
காரணபத்திர காளிவரத்தினர்
சிங்கக்கொடியுந் தங்கமலையும்
வளங்கொண்ட
துங்கப்புகழால் தங்குநல்ல
சான்றோர்க்கும்,....................(மங்களஞ்.)

இந்தச்செய்யுளில், 'சானறோா' என்னும்பெயர் குலப்பெயர் எனவும், கங்காகுலத்தினா எனனும்பெயர் அவர்களுக்குப் பட்டப்பெயர்எனவும், சிரகமாலேயணிதல் சானறோர்குலத்தினர்க்குரியதெனவும், காளிகாதேவி வரபுத்திரர் என்னும் பெயர் அவர்களுக்குண்டு எனவும், சிங்கக்கொடிகட்டி தங்கமலேபுமுடையராய்ப் புகழ்பெற்றிருந்தனர் எனவுங் கூறியிருக்கினறது. ஆகவே, தமிழரசர்குலத்தவர்கள் 'சான்றோர்' எனப்பெயர்படைத்து வந்திருப்பது நிசம் என நன்ருயத் தெரியவருகிறது.

'சானறோர்' என்னும் அரசர்குலக்கௌரவப்பட்டப்பெயருக்குத் தாற்பரியமும மேற்கோளுங் கூறியானபடியால், இனி 'மிக்கோர்' எனனும் பெயருக்குத் தாற்பரியமும் மேற்கோளுங்கூறுவோம்.

3 மிக்கோா.

'மிக்கோர்' என்னும் பெயர், 'மிகு' என்னும் விணமுதலடியினினறு பிறந்த 'மிக்கு' என்னுந் தொழிற்பெயரினினறு வந்த பலர்பாற்பெயராம். 'மிக்கன், மிக்கான், மிக்கோன' எனபவைகள் ஒருபொருள் ஆண்பாற்பெயர்கள். 'மிக்கர், மிக்கார், மிக்கோர்' என்பன ஒருபொருட்பலர்பாற்பெயர்கள். 'மிக்கோர்' என்பதற்கு நிறைந்தோர், பெருந்தனமையுடையோர்' என்பது தாற்பரியமாம்.

மிக்கோர்=Great-men,
=Noblemen,
=மேன்மக்கள்.

இது 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பெயராம். 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுக்கு ஏற்காதிருந்தும், 'மிக்கோர்' என்னும்பெயர் அவர்களுக்கு ஏற்கும். ஆகவே, 8-வது சூத்திரத்தில் பார்ப்பனக்குலத்தவர்களுககு 'மிக்கவர்' என்னும் பெயர்வந்திருக்கின்றது. அரசர்குலத்தவர்கள் 'குலத்தானும், குணத்தானும், கொடையானும்,

புஜபலத்தாலும், பாராளுரிமையாலும், அறிவாலும்' மிக்கோர் ஆகுகின்றனர். பார்ப்பனக்குலத்தவர்களோ 'குலத்தாலும், குணத்தாலும், தபோபலத்தாலும், அறிவாலும்' மிக்கோர் ஆகின்றனர்.

(i) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், மந்திரப்படலம், 99-வது கவி.

"இசையுஞ்செய்கையு முயர்குலத்தியற்கையுமெஞ்ச
வசையுங்கீண்மையும் மீக்கொளக்கிளையொடுமடியா
தசைவில்கற்பினவ்வணங்கை விட்டருளுதியிதன்மேல்
விசையமில்லெனச் சொல்லினனறிஞரின்மிக்கோன்."

இந்தக்கவியில், விபீஷணன் இராவணனைப்பார்த்து, நம்முடைய குலத்துக்கு நாசமநேரிடாதபடிக்குச் சீதையை விட்டுவிடு என்பதாக யோசனைசொன்னதாகச் சொல்லியிருக்கின்றது. இங்ஙனம், விபீஷணனுக்கு 'அறிஞரின் மிக்கோன' எனப்பெயர்வந்திருக்கின்றது. விபீஷணன அசுரகுலச்சத்திரியனானதினாலே அவனுக்கு 'மிக்கோன்' எனவும், 'அறிவுடையோர்' எனப்பெயர்பெற்ற சத்திரியகுலத்தவருள் சிரேஷ்டனானதினாலே 'அறிஞரின் மிக்கோன்' எனவுஞ் சிறந்த பட்டபெயர் வந்திருக்கிறது.

(ii) கம்பராமாயணம், உயுத்தகாண்டம், ஒற்றுக்கேள்விப்படலம், 30-வது கவி.

"கல்விக்கண்மிக்கோனசொல்லக் கருமனநிருதக்கள்வர்
வல்விற்கைவீரமற்றிவ் வானரர்வலியைநோக்கி
வெல்விக்கையரிதென்றெண்ணி வினையத்தாலெம்மையெல்லாங்
கொல்விக்கவந்தான்மெய்ம்மை குரங்குநாங்கொள்கவெனுூர்."

இக்கவியில், அனுமனுக்கு 'கல்விக்கண்மிக்கோன' எனப்பெயாவந்திருக்கிறது. ஆஞ்சனேயன், கிஷ்கிந்தாநாட்டுச் சத்திரியனானதினாலே, 'சான்றோன்' என்னும் பெயருடன ஒருபொருளகொண்ட 'மிக்கோன்' என்னும்பெயர் அவனு

கேற்கும். அவனை கல்வியறிவிலுங் குன்றுதலில்லாத சத்திரியனென உணர்த்துதற்கு, 'கல்விக்கண்மயிக்கோன்' எனப பெயர்வந்திருக்கின்றது.

இனி அரசர்குலக்கௌரவப்பட்டப்பெயராகிய 'நல்லவர்' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியமும், மேற்கோளுங் கூறுவோம்.

4. நல்லவர்.

'நல்லவர்' என்னும்பெயர், 'நன்மை' எனனும் பண்புச் சொல்லடியிற்பிறந்த பலர்பாற்பெயர்ச்சொல்லாம. 'நல்லவன, நல்லான், நல்லோன' எனபன ஒருபொருள் ஆண்பாற் பெயாகள். 'நல்லவா, நல்லார், நல்லோர்' என்பவைகள் ஒருபொருட பலர்பாற்பெயர்கள். 'நல்லவா' எனனும் பெயருக்கு 'நனமைநிறைந்தோர், அரசர்குலச் சிறப்புகளெல்லாமொருங்கேயுடையோர்' என்பது பொருளாம்.

நல்லவர் = Excellent-men,
= Great-men,
= Noblemen,
= மேனமக்கள்.

இதுவும் 'சான்றோர்' என்னுங கௌரவப்பட்டபெயருடன ஒருபொருளகொண்டபெயராம். குலத்தாலுங், குணத்தாலுங், கொடையாலும், புஜபலத்தாலும, பாராளுரிமையாலும, அறிவாலும் நலமபெற முதிர்ந்தவர்களே நல்லவர்களாம. 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் பார்பபனக்குலத்தவர்களுக்கு ஏற்காதிருந்தாலும், 'நல்லவர்' எனனுமபெயர் அவர்களுக்கு ஏற்கும். இந்தபபெயா 'அந்தணா' எனனும் பெயருடன ஒருபொருள்கொண்ட பதமாம்.

(i) கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், கார்முகப்படலம், 32-வது கவி.

"தோகையரின்னனசொல்விடநல்லோர்
ஓகைவிளம்பிட வும்பருவப்ப
மாகமடங்கலு மால்விடையும்பொன்
நாகமுநாகமு நாணநடந்தான்."

இந்தக்கவியில், மணமங்கலவில்லை நாளேற்றுதற்கு இராமர் எழுந்து நடந்துபோகிறதைக்கண்ட சனங்களெல்லாரும் பற்பலவிதமாகப பேசிப்புகழ்ந்தனர் எனவும், அதைக்கேட்டு இராசசபையிலுள்ளவர்களெல்லாரும் மிகவுங் களிப்படைந்தனர் எனவுங கூறியிருக்கின்றது. இங்ஙனம், 'நல்லோர்' எனப் பெயர்பெற்றிருக்கிறவர்கள் இராசசபையிலிருந்த அரசாகுலப் பெரியோர்களாகிய சான்றோர்களாம்

(ii) கமபராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆற றுப்படலம, 22-வது கவி.

"நல்லவனுரைசெய நமபிகூறலும்
அல்லலிலழுங்கிய வனபின்மாநகர்
ஒல்லெனவிரைத்ததாலுயிரில் யாக்கையை
சொல்லெனுமமிர்தினுற் றுளித்ததென்னவே."

இதில், ஸ்ரீராமர் வனவாசஞ்செய்யப்போயினபின்னர், பரதன பட்டாபிஷேகத்துக்குடனபடாமல், தனதமையனையழைத்துவரச் சேனைகளோடு புறப்படப்போகிருன எனச் சொல்லியிருக்கின்றது இங்ஙனம்,பரதனுக்கு 'நல்லவன' எனட பெயர்வந்திருக்கிறது. 'நல்லவன' என்பதற்கு 'அரசர்குல மேன்மைகளாகிய நலங்களெல்லாம் ஒருங்கேயுடையவன எனபது பொருளாம். ஆனதால், 'நல்லவன' எனனும் படடபெயா 'சானறோன' என்னும்பெயருடன ஒருபொருள கொணட பதமாம.

(iii) கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், நாடவிட டபடலம, 64-வது கவி.

"பூவருமழலையனனம் புனைமடப்பிடியென்றினன
தேவருமருளத்தக்க செலவினளெனவுந்தேறேன
பாவருங்கிழமைத்தொன்மைப் பருணிதர்தொடுத்தபத்,
நாவருங்கிளவிச்செவ்வி நடைவருநடையனல்லோய்."

இந்தக்கவியில், ஸ்ரீராமர் அனுமனைப்பார்த்து, 'நல்லோ[illegible] எனகிறுர்.

நல்லோய்=நல்லோனே, விளி.

'நல்லோன' என்பதற்குச் 'சத்திரியகுலநலமெல்லாம் றைந்தவன்' என்பதுபொருளாம.

(iv) மேற்படி நாடவிட்டபடலம், 66-வது கவி.

"மங்கையரிவனையொப்பார் மற்றுளரில்லையென்னும்
சங்கையிலுள்ளந்தானே சானறெனக்கொண்டுசானறே
அங்கவணிலைமையெல்லா மளந்தறிந்தருகுசார்ந்து
திங்கள்வாண்முகத்தினுட்குச் செபபெனப பின்னுமசெ
பும்."

இதில், ஸ்ரீராமர் அநுமனைப்பார்த்துச், 'சான்றோய்' எ
கிறார்.

சான்றோய்=சான்றோனே, விளி.

அநுமனுக்கு 'நல்லோன்' எனவும, 'சான்றோன்' எனவு
பெயர்கள் வந்திருக்கின்றமையால், இரண்டுபெயர்களும் ஒ
பொருள்கொண்ட சத்திரியகுலக்கௌரவப்பட்டப்பெயர்க
என்பதற்கு எள்ளளவுஞ் சந்தேகமேயில்லை.

(v) மேற்படி கிஷ்கிந்தாகாண்டம், பிலநீங்குபடல
58-வது கவி.

"நூன்முகநுனித்தநெறி நூறுவரதொய்தாய்
மேன்முகநிமிர்த்துவெயில் காலொடுவிழுங்கா
மான்முகநலத்தவன் மயன்செய்ததவத்தால்
நான்முகனளித்துளதி மாநகரநல்லோய்."

இச்செய்யுளில், முன்போல அநுமனுக்கு 'நல்லோ
எனப்பெயர்வந்திருக்கிறது. மேற்படிபடலம், 61-வது கவி
லும், வாயுபுத்திரனுக்கு 'நல்லோய்' எனப்பேரிட்டிருக்கி
றது.

(vi) பின்னும், கம்பராமாயணம், கிஷ்கிந்தாகாண்ட
மயேந்திரப்படலம், 3-வது கவியிலும், சுந்தரகாண்டம், சூட
மணிபடலம், 42-வது கவியிலுங் காண்க. இவைகளா

நல்லோர்' என்னும்பெயர் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன ஒருபொருள்கொண்ட பூர்வ கௌரவப்பட்டப்பெயர் எனத் தெளிவாக விளங்கும்.

இனி 'மேலவர்' எனனும் பெயருக்குத்தாற்பரியமும், மேற்கோளுங் கூறுவோம்.

5. மேலவர்.

மேலவர் = மேலோர்,

= மேன்மக்கள்,

= Noblemen.

'மேலோர்' என்னும்பெயர் 'மேன்மை' என்னும் பண்புபெயர்ச்சொல்லினின்று பிறந்த பலர்பாற்பெயராம். 'மேலவன், மேலான், மேலோன்' என்பவைகள் ஆண்பால் ஒருபொருட்பெயர்களாம். 'மேல்வர், மேலார், மேலோர்' எனபன பலர்பால் ஒருபொருட்பெயர்களாகும். 'மேன்மை' எனபதற்கு (a) Greatness, (b) Grandeur, (c) Sublimity, (d) Eminence, (e) Excellence, (f) Magnanimity, (g) Dignity, 'மகத்துவம்' என்பது தாற்பரியமாம். ஆகவே, 'மேலோர்' என்பதற்கு, (a) Great-men, (b) Noblemen, (c) Kings and Princes, (d) அரசர்குலத்தார், 'மேன்மக்கள்' என்பது தாறபரியமாகும்.

அறிவொன்றுமாத்திரமுடைய எந்தக்குலத்தவர்களுக்கும் 'மேலோர், மேன்மக்கள்' என்னும்பெயர்கள் ஏற்கவேமாட்டாது. பூர்வகுலமேன்மையையுடையவர்களுக்குமாத்திரம் இப்பெயர்கள் ஏற்கும். இந்த 'மேலோர், மேன்மக்கள்' என்னும் பெயர்கள் அரசர்குலமகிமைகளோடு கல்வியறிவையுமுடையவர்களுக்குமாத்திரம் பூர்வஏற்பாட்டின்படி பொருந்தும்.

நாலடியார், 16-வது அதிகாரத்தில், 'மேன்மக்கள்' எனவந்திருக்கின்றபெயர் அரசர்குலத்தவர்களுக்கேயுரிய சிறந்த பூர்வபட்டப்பெயரென வேறு தெளிவாகக் காண்பித்திருக்கின்றோம்.

இங்ஙனம் வேறு சிலவற்றை எடுத்துரைப்போம்.

(ı) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்திர படலம், 14-வது கவி.

"வெய்யவனகுலமுதல் வேந்தர்மேலவர்
செய்கைய்ஞெருமுறை திறம்பலின்றியே
வையம்யாளுண்ட வாண்டுங்கள்மாட்சியால்
ஐயமிலறுபதினுயிரமமரோ."

இக்கவியில், 'தசரதமகாராஜன் சபாமண்டபத்திற்கூடி இராசசபையார்களைப்பார்த்து, "வெய்யவன் குலமுதல் வேந்தர் மேலவர்" என்று சொல்லுகிறான். 'வெய்யவன்குலமுதல் வேந்தர்மேலவா' என்பதற்கு 'சூரியசந்திரகுலங்களிலுதித்த அரசாகுலத்தவர்களாகிய சத்திரியர்களே, 'மேலவர்' என்னும் கௌரவப்பட்டபெயர் பெறத்தக்க பெரியோர்கள் என்பது பொருளாம். ஆனதால், வேந்தர்குலத்தவர்களே, 'மேலவா மேலோர், மேனமக்கள்' என்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் பெறத் தககவாகள் எனபது இதனுல் தெளிவாகவிளங்குகி

(ıı) மேற்படி மந்திரப்படலம், 8-வது கவி.

"காலமுமிடனுமேற்ற கருவியுந்தெரியக்கற்ற
நூலுறநோக்கித்தெய்வநுணித்தறிகுணித்தமேலோர்
சீலமும்புகழ்க்குவேண்டுஞ் செய்கையுந்தெரிந்துகொண்டு
பாலவருமுறுதியாவுந் தலைநிற்குப்பயக்குநீரார்."

இந்தக்கவியில், தசரதமகாராசனுடைய மந்திரசபாமண்டபத்திற்கூடிய அரசர்குலத்தவர்களுக்கு, 'மேலோர்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. முந்தினகவியில், 'மேலவர்' எனவந்திருக்கிறது. ஆகவே, 'மேலவர், மேலோர்,' என்னும் இரண்டு பெயர்களும் ஒருபொருள் கொள்வனவாம்.

(ııı) அரசர்குலத்தவர்களாகிய மேன்மக்களுக்கு இருக்கவேண்டிய சிறப்புக்குணங்கள் வருமாறு:—

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், மந்தரைசூழ்ச்சிப்படலம், 62-வது கவி.

"கல்வியுமிளமையுங் கணக்கிலாற்றலும்
வில்வினையுரிமையு மழகுங்வீரமும்
எல்லையில்குணங்களும் பரதற்கேயது
புல்லிடையுகுத்தமுதேயும் போலென்றான்."

இங்ஙனம், பரதனுக்கு 'கல்வியறிவும், இளமைப்பருவமும், பாராளுந்திறமும், வில்வித்தைச்சமர்த்தும், உடற்கட்டழகும், புஜபலபராக்கிரமமும், கொடைமுதலான பல சிறந்த குணங்களுமுண்டு' எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆகவே, 'மேலோர்' எனப் பெயர்பெற்ற 'மேன்மக்களுக்கு' மேற்கூறிய அரசர்குலச்சிறப்புலக்ஷணங்களெல்லாம் ஒருங்கேயிருக்கவேண்டும்.

(iv) மேற்படி மந்தரைசூழ்ச்சிப்படலம், 64-வது கவி

"வெயின்முறைக்குலக்கதிரவன் முதலியமேலோர்
உயிர்முதற்பொருடிறம்பினு முறைதிறம்பாதோர்
மயின்முறைக்குலத்துரிமையை மனுமுதல்மரபை
செயிருறப்புலச்சிந்தையா லென்சொனுய்தீயோய."

இக்கவியில், கைகேசியானவள் அந்தக் கூனியைப்பார்த்து, சூரியசந்திரகுலத்தரசர்களாகிய 'மேலோர்' எனக் கௌரவப்பட்டம் பெற்றவர்கள் உயிர்மோசம் பொருள்மோசங்கள் வந்தபோதிலும், மனத்தளர்வின்றி சத்திரியகருமமுறையில் மாறுபடார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். இங்ஙனம், சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு 'மேலோர்' என்று பெயர்வந்திருக்கிறது.

(v) பின்னும்,

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், தைலமாட்டுபடலம், 36-வது கவியிலும்,
கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சம்பாதிப்படலம், 36-வது கவியிலும்,
சுந்தரகாண்டம், சூடாமணிப்படலம், 76-வது கவியிலும் காண்க.

(vi) மூதுரை, 4-வது கவி:

"அட்டாலும்பால் சுவையிற் குன்றாதளவல்ல
நட்டாலும்நண்பல்லார் நண்பல்லர்—கெட்டாலும்
மேன்மக்கண்மேன்மக்களே சங்குசுட்டாலுந்
தானமிக்கவெண்மைதரும்."

ந்தக்கலியில், 'சங்குசுட்டாலுந் தான்மிக்கவெண்மை தரும்' எனவும், 'கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே' எனவுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்குத் தாற்பரியம் வருமாறு: "வெண்ணிறம்பொருந்திய சங்கைநீற்றினவ அதின் நிறங் குன்றாது, அதிகவெண்ணிறமாகவிளங்கும். அதுபோல, சத்திரியகுலத்தவர்களாகிய மேன்மக்கள் கைகெட்டுப்போன போதிலும், சத்திரியகுலத்திற்குரிய மேன்பாடான கருமங்களிற் குன்றார்கள்" 'கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே'='The noble will be noble still, though they be reduced to poverty.' இக்கவியில் வந்திருக்கிற 'மேன்மக்கள்' என்பது அரசர்குலத்தவர்களைக் குறித்து, 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட பதமாம்.

(vii) மூதுரை 23-வது கவி:

"கற்பிளவோ டொப்பர் கயவர் கடுஞ்சினத்துப்
பொற்பிளவோ டொப்பாரும் போல்வாரே-விற்பிடித்து
நீர்கிழிய எய்தவடுப்போல மாறுமே
சீரொழுகு சான்றோர் சினம்."

இதில், கயவரும், சான்றோரும் எதிரிடைப்பொருள்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆகையால், கயவர் கீழ்மக்களும், சான்றோர் மேன்மக்களுமாம். இதனால், 'சான்றோர், மேன்மக்கள்' என்னும் பெயர்கள் ஒருபொருளில் வந்தன.

(viii) மூதுரை, 18-வது கவி:

"சீரியர்கெட்டாலுஞ் சீரியர்சீரியரே
யல்லாதார்கெட்டக்கா லென்னாகுஞ்—சீரிய
பொன்னின்குடமுடைந்தாற் பொன்னாகுமென்னாகும்
மண்ணின்குடமுடைந்தக்கால்."

இக்கவியில், 'அல்லாதார்' எனப்பட்ட கயவரும், சீரியரும் எதிரிடையில் வைத்துக்கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆனதால், கயவர் கீழ்மக்களும், சீரியர் மேன்மக்களுமாம். 'சீரியர்' என்னும்பெயர் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன் ஒரு

பொருள்கொண்டதாம்.* 'சீரியகெட்டாலுஞ் சீரியர் சீரியரே'='மேன்மக்கள்கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே,'
='Though the noble be reduced in circumstances, the noble are noble still.'

(ix) ஆத்திசூடி, 94-வது சூத்திரம்.

"மேன்மக்கள்சொற்கேள்."

இதற்கு 'அரசர்குலத்தவர்களாகிய துரைத்தனத்தார் கட்டளைக்கு இணங்கநடந்துவா' என்பது பொருளாம். இதில், 'மேன்மக்கள்' என்பதற்கு, 'மேலோர்', அரசர்குலத்தவர்களாகிய சத்திரியர், துரைத்தனத்தார்' என்பது கருத்தாகும்.

(x) திருவள்ளுவர்குறள், 98-வது அதிகாரம், 3-வது கவி:

"மேலிருந்து மேலல்லார் மேலல்லர்
கீழிருந்துங் கீழல்லார் கீழல்லர்."

இதற்குத் தாற்பரியம்.

"அபவாரிய கீழ்மக்கள் மேன்மக்கள் தானத்துக்குவந்தபோதிலும், மேன்மக்களாகார். மேன்மக்கள் கைகெட்டுப்போய் கீழ்மக்களின் தானத்திலிருந்தபோதிலும், கீழ்மக்களாகாது, மேன்மக்களாகவே விளங்குவர்" என்பதாம். இவைகளைத் திரட்டிப்பார்க்குமிடத்தே, 'மேலோர்' எனப் பெயர்பெற்ற மேன்மக்கள் அரசகுலத்தவர்களாய்ச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் பெற்றவர்களாவர்.

இனி 'ஆய்ந்தோர்' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியங்கூறுவோம்.

6. ஆய்ந்தோர்

'ஆய்ந்தோர்' என்பது, 'ஆய' என்னும் வினைமுதலடியிற்பிறந்த 'ஆய்ந்தேன்' என்னும் இறந்தகாலவினைமுற்றினின்றுவந்த வினையாலணையும் பெயராம். ஆய்ந்தவன், ஆய்ந்தான், ஆய்ந்தவள், ஆய்ந்தாள் என்பன வினையாலணையும் ஒருபொருள் ஆண்பாற்பெண்பாலும், ஆய்ந்தவர், ஆய்ந்தார்,

* சதுரகராதி, உ-வது பொருளகராதி 'அறிவுடையோர்' காண்க.

ஆய்ந்தோர்' என்பன வினையாலணையும் ஒருபொருட்பலர்பாற பெயர்களுமாம். 'ஆய்ந்தோர்' என்பதற்குச் சத்திரியகுல மேன்மைக்குரியவற்றைத் தீர்க்கவாராய்ச்சிசெய்து, அந்தப் பிரகாரம் ஒழுகிவருபவர்கள் என்பது பொருளாகும். பார்ப் பனக்குலத்தவர்களுக்கும் இப்பெயர் ஏற்கும். 'ஆய்ந்தோர்' என்பது 'சான்றோர்' என்னும்பெயருடன் ஒருபொருள்கொ ள்வதற்கு உதாரணங்கள் வருமிடங்களிற் கண்டுகொள்க.

இனி 'உயர்ந்தோர்' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியங் கூறு வோம்.

7. உயர்ந்தோர்.

'உயர்ந்தோர்' என்பது, 'உயர்' என்னும் வினைமுதலடியி னின்று பிறந்த 'உயர்ந்தேன்' என்னும் இறந்தகால வினை முற்றினின்று வந்த வினையாலணையும் பலர்பாற்பெயராம். 'உயர்ந்தவன், உயர்ந்தான், உயர்ந்தோன்' என்பவைகள் இறந்த காலவினையாலணையும் ஒருபொருள் ஆண்பாற்பெயர்களும், 'உயர்ந்தவர், உயர்ந்தார், உயர்ந்தோர்' என்பன இறந்தகால வினையாலணையும் ஒருபொருட் பலர்பாற்பெயர்களுமாம். 'உயர்ந்தோர்' என்பதற்குச் 'சத்திரியகுலமேன்மைக்குரிய வற்றிற்சிறந்த மேன்மக்கள்' என்பது பொருளாம். பார்ப் பனக்குலத்தவர்களுக்கும் இந்தப்பேர் ஏற்கும். 'உயர்ந்தோர்' எனனும் பட்டப்பெயர் 'சான்றோர்' என்னும் பட்டப்பெயரு டன ஒருபொருள்கொள்வதற்கு பெயராம். உதாரணங்கள் வருமிடங்களிற்காண்க.

இனி 'ஆரியர்' என்னும்பெயருக்குத் தாற்பரியமும், மேற் கோளுங் கூறுவோம்.

8. ஆரியர்.

இந்த 'ஆரியர்' என்னும் பெயருக்கு உற்பத்தி மூன்றுவகை ப்படும்.

க-வது. 'ஆரியம்' என்பது ஒருநாடாம். அது இமயகிரிமுதல் விந்தியகிரிவரையிலுமுள்ளது. அதில் சமஸ்கிருதவாரியமா

யை பேசப்பட்டது. அதற்கு ஆரியநாடு* என்றுபெயர்; இந்தச்சமஸ்கிருதவாரியர் அந்தநாட்டிற்கு வருவதற்குமுன்னே, தமிழாரியப்பாஷைக்காரர் அந்தநாட்டிற்குடியிருந்தார்கள். சமஸ்கிருதவாரியர் அந்தநாட்டிற்குவந்தபிற்பாடு, அவர்கள் தமிழாரியர்களை விந்தியமலைக்குத் தெற்கிலுள்ள தக்ஷணநாட்டிற்கு ஓட்டிவிட்டார்கள். இந்தத் தென்பூமிநாட்டிற்குத் தமிழ்நாடு, அல்லது திராவிடநாடு என்றும், அந்தவடநாட்டிற்கு சமஸ்கிருதர்நாடு, அல்லது ஆரியநாடு என்றும் பெயர்களுண்டாயின. ஆகவே, சமஸ்கிருதராகிய ஆரியநாட்டாருக்கு 'ஆரியர்' என்றொரு பேருண்டு. மேலே, திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற'ஆரியர்,' இந்த சமஸ்கிருதர்களாகிய ஆரியரல்லர். ஆனதால், இந்த ஆரியர் இன்னாரென்று இதனடியில் காண்பிப்போம்.

௨-வது. 'ஆரியர்' என்பது 'ஆரி' என்னும் தமிழ்மொழியை அடியாகக்கொண்டு பிறந்துவந்திருக்கின்ற பெயராம. 'ஆரியன், ஆரியான், ஆரியோன்' என்பன ஒருபொருள் ஆண்பாற்பெயர்களும், 'ஆரியர், ஆரியார், ஆரியோர்' என்பன ஒருபொருட் பலர்பாற்பெயர்களுமாம். 'ஆரி' என்னும்பெயருக்கு (i) ஆரமாலையாகிய ஆத்திமாலைதரித்த சோழன், ஆரமாலையன் எனவும், (ii) மேன்மை எனவும், தாற்பரியமாம். ஆகவே, 'ஆரியர்' என்பதற்கு (i) தமிழ்நாட்டாசர்குலத்தவர்கள் எனவும், (ii) மேன்மையுடையோர், மேலோர், மேன்மக்கள் எனவும், பொருளமையும்.

௩-வது. 'ஆரி' என்பது உமையவளாகிய காளிக்குப்பெயராகும். 'ஆரியை' என்றும் சொல்வர். ஆனதால், 'ஆரியர்' என்பதற்கு 'காளிகாதேவிக்குரிமையுடைய தமிழரசர்குலத்தவர்கள்' என்பது பொருளாம். தமிழரசர்குலத்தவர்களுக்குச் சிவனுங்காளியுங் குலதெய்வங்களானதால், அவர்கள் காளிகாதேவி புத்திரரென்னப்பட்டார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு 'ஆரியர்' எனப் பட்டப்பெயருண்டாயிற்று.

---

* 'ஆரியநாடு' என்பதற்கு 'ஆரியவர்த்தம்' என்னும் ஒரு பெயருண்டு. ஆரியவர்த்தம்—Aryavarta.

தமிழரசர்குலத்தவர்கள் தாங்கள்போய்க் குடியேறிய நகரங்களின் வடதிசையில் சத்தியாகிய காளியையும், கீழ்திசையில் ஐயனாரையும், மேல்திசையில் திருமாலையும், தெனதிசையில் சத்தமாதர்களையும், நகரத்துமத்தியில் சிவனையும் நகரிகாவலாளராக ஸ்தாபித்து அந்தந்தத்திசையில் அவர்களுக்கு ஆலயங்கள்கட்டி அவர்களை நமஸ்கரித்து வந்தார்கள். அன்றியும், சேர சோழ பாண்டியர்கள் ஆதியில் இந்தத்தமிழ் நாட்டிற்குவந்து குடியேறியபோது, கருவூருக்குச் சமீபத்திலிருக்கின்ற 'மதுக்கரை' என்னும் ஊர் இந்த மூன்றுபேர்களுடைய நாடுகளுக்கும் நடு எல்லையிலிருந்தது. அந்த மதுக்கரையில் மூவர்களுங்கூடி தங்கள் குலநாயகியாகிய காளிகாதேவிக்கு ஒரு ஆலயங்கட்டி அவளுடையச் சிலையை ஸ்தாபித்துப் பூசித்துவந்து, அந்தக்கோவிலுக்கு, செல்லாயியம்மன் கோவிலென்று பெயரிட்டார்கள்.

'செல்லாயி' என்பது காளிகாதேவிக்கு ஒரு செல்லப்பேராம். தமிழ்நாட்டரசர்கள் காளிகாதேவி வரபுத்திரரான படியால், அவர்கள் காளியைச் செல்லத்தாய் என்றுசொல்லி யருமைபாராட்டிவந்தனர். ஆகவே, அந்த ஆதிக்கோவிலுக்குச் செல்லாயியம்மன்கோவிலென்று பெயரிட்டிருந்தனர். உமையவளாகிய காளிக்குத் தமிழரசர் குலத்தவர்களின் தாய் என்று அருத்தங்கொண்டிருக்கின்ற 'அம்மை' என்னும் பெயரிட்டு அவளை அம்மையென்றே சொல்லிவந்தனர். அவர்கள் பிற்காலத்தில் பங்குபாகங்கள் பிரிக்கிறபோது, இந்தப் பொதுக்கோவிலில் வைக்கப்பட்டிருந்த காளிகாதேவி சிலையைத் 'தலை, உடல், பாதங்கள்' என மூன்று கூறாக்கினர். பாதங்கள் இரண்டும் சோழன் பங்குக்கும், தலை பாண்டியன பங்குக்கும், உடல் சேரன் பங்குக்கும்வந்தது. சோழன் தன்பங்குக்குவந்த பாதங்களிரண்டையும் தன் நகரியாகிய உறையூருக்குக்கொண்டுபோய், அந்த ஊருக்கு வடபாரிசத்தில் காளிகாதேவிக்கு ஒரு ஆலயங்கட்டி, அந்த ஆலயத்திற்குள்ளே அந்தப் பாதங்களிரண்டையும்வைத்து அவளுக்குப் பூசைசெய்து வந்தான். நாளதுவரையும் அந்தப்பாதங்களிரண்டும் அந்த

ஆலயத்திற்குள்ளிருந்து வருகின்றன. காளிகாதேவி சிலை யொன்று பிரத்தியேகமாகச் செய்துவைத்து, ஊர்கோலம் போகும்போது, அதை விமானத்திலேற்றிக்கொண்டு போவது வழக்கம்.

இந்தக்கோவிலுக்குஞ் செல்லாயியம்மன்கோவிலென்றே பெயர். மதுக்கரை சேரன்பூமியிலிருந்ததினாலே, அவன் தன் பங்குக்குவந்த காளிகாதேவியுடலை அந்த மதுக்கரையிலிருந்த செல்லாயியம்மன்கோவிலிலேயே வைத்துப் பூசைசெய்து வந்தனன். அந்த உடலை மதுக்கரையிலிருக்கிற செல்லாயியம்மன்கோவிலிற் நாளதுங் காணலாம். பாண்டியன் தன் பங்குக்குவந்த தலையைத் தன் பூமிக்குக்கொண்டுபோய்விட்டான். இந்த மதுக்கரை மூன்றுபேருக்கும் பொதுப்பூமியாயிருந்தது. இந்த ஊருக்குக் கற்பக அமுதமாகிய 'மது' என்னும் பெயரைச்சேர்த்து, 'மதுக்கரை' எனப் பெயரிட்டனர்.

இதனால், தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களும் தங்கள் குலநாயகியாகிய காளிகாதேவியையே முக்கியமாக வணங்கி, அவளை அருமைபெருமையாகச் 'செல்லாயியம்மன்' எனச்சொல்லி மகிழ்ந்துவந்தது தெளிவாக விளங்குகின்றது. ஆகவே, அவர்களுக்குக் 'காளிபுத்திரர்' எனப்பெயருண்டாயிற்று. இந்தப் பதவுற்பத்திப்படிக்கு, 'ஆரியர்' என்பதற்குக் 'காளிகாதேவிவர்புத்திரர், காளிகாதேவிதொண்டர்' என்பதுபொருளாம்.

தமிழாரியரெல்லாரும் ஆதியில் சிவபக்தர்களாகிய காளி பூசைசெய்துவந்தனர்.

ஆரியர் = மேன்மக்கள்,
= Great-men,
= Noblemen.

இது 'சான்றோர்' என்பதோடு ஒருபொருள்கொண்டபெயராம.

(i) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம். வனம் புகுபடலம், 1-வது கவி.

"பூரியர்புணர்மாதர் பொதுமனைமென மன்னும்
ஈரமுனிவிலள் தமியருளவேனில்
ஆரியன்வரலோடு மறுகணியழிதக்
காருறுகுறிமானக் காட்டியதவணெங்கும்."

இந்தக்கவியில், இராமருக்கு 'ஆரியன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கின்றது. 'ஆரியன்' என்பதற்கு, 'மேன்மகன், சான்றோன்' என்பது பொருளாம்.

(*ii*) கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம், மாரீசன் வதைப்படலம், 229-வது கவி.

"ஆரியனையகூற வனைதுதனைநோக்கிச்
சீரியதன்றிதென்று சிந்தையிற்றெளிந்ததம்பி
காரியமெண்ணேயீண்டு கண்டதுகனகமானல்
வேரியந்தெரியல்வீர மீள்வதேமேன்மையென்றான்"

இக்கவியிலும், இராமருக்கு 'ஆரியன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. ஆகவே, 'ஆரியர், சான்றோர்' என்பன ஒரு பொருட்பதங்களாகும்.

(*iii*) இவைகளையன்றி,

கம்பராமாயணம், ஆரணியகாண்டம், சடாயுவதைப்படலம், 143-வது கவியையும்,
" கிஷ்கிந்தாகாண்டம், வாலிவதைப்படலம் 34-வது கவியையும்,
" கிஷ்கிந்தாகாண்டம், அரசியற்படலம் 52-வது கவியையும்,
" கிஷ்கிந்தாகாண்டம், கிஷ்கிந்தைப்படலம் 68-வது, 134-வது கவிகளையும்,
" கிஷ்கிந்தாகாண்டம், ஆறுசெல்படலம் 9-வது கவியையும்,
" கிஷ்கிந்தாகாண்டம், மயேந்திரப்படலம் 2-வது, 8-வது கவிகளையும்,
" சுந்தரகாண்டம், ஊர்தேடுபடலம், 96-வது கவியையும்,
" சுந்தரகாண்டம், நிந்தனைப்படலம், 40-வது கவியையும்,
" சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுபடலம், 2[illegible] வது, 95-வது கவிகளையும்,
" யுத்தகாண்டம், மந்திரப்படலம், 43-வது கவியையுங்காண்க.

இனி 'உலகு' என்னும் பெயருக்குத் தாற்பரியமும், மேற்கோளுங் கூறுவோம்.

9. உலகு.

உலகு இடவாகுபெயரானதால்,

உலகு = உலகோர்,
= உயர்ந்தோர்,
= மேன்மக்கள்,
= அரசர்குலப்பெரியோா.

திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 17-வது சூத்திரம்.

'உலகமெனபதுயர்ந்தோர்மாட்டே.'

இந்தச்சூத்திரம் அரசர்குலப்பிரிவுப்பெயர் கூறுகின்ற சூத்திரங்களிலொன்றும். 'உயர்ந்தோா' எனனும்பெயர் 'சானறோர்' எனனும் பெயருடன ஒருபொருள்கொண்ட பதங்களிலொன்றும். ஆனதால், 'உலகு' என்பதும அரசர்குலக்கௌரவபபட்டப்பெயர்களிலொனறுகும.

'உலகவழக்கு' = உயர்ந்தோர்வழக்கு,
= உலகோரும் அரசாவழககு,
= மேன்மக்கள்வழக்கு.

(i) கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகாநீங்குபடலம், 44-வது கவி.

"கொழுநனதுஞ்சுமெனவுங்கொள்ளாதுலகமெனவும்
பழிநின்றுயருமெனவும் பாவமுளதாமெனவும்
ஒழிகினறிலையன்றியுமொன்றுணர்கின்றிலையானினிமேல்
மொழிகின்றனவெனனென்னுமுனியுமுறையன்றெனபான்."

இந்தக்கவியில், வசிட்டன் கைகேசியைப்பார்த்து, நீ உன் பிடிவாதச்சிந்தையை நீக்காயேயாயின், உன் நாயகனிறந்து போவான், உலகம் உன்செய்கையை ஒப்பாது, பழிநீங்காது பெருகும், பாவம்வரும். என்னசொன்னாலும் நீ கேட்கிறாயில்லை. நான் இனி என்னசொல்லப்போகிறேன் என்றான் எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. இங்ஙனம் 'உலகங்கொள்ளாது'

எனக் கூறியிருக்கிறது. 'உலகங்கொள்ளாது' என்பதற்கு, 'உயர்ந்தோர் ஒப்பார்கள், மேன்மக்கள் ஒப்பார்கள், உலக மோம்பும், அரசர்கள் ஒப்பார்கள்' என்பதுகருத்தாம். ஆகவே, 'உலகு' என்னும்பெயர் 'சான்றோர்' என்னும் பெயருடன் ஒருபொருள்கொண்ட மொழியாம்.

(ய) மேற்படி நகர்நீங்குபடலம், 52-வது கவி.

"மாற்றான்செயலாமென்றுங் கணவன் வரமீய்ந்துள்ளம்
ஆற்றாதயர்ந்தானென்று மழிந்தாளவளுமவனைத்
தேற்றாநின்றாள்மகனைத் திரிவானென்றாளரசன்
தோற்றான்மெய்யென்றுலகஞ்சொல்லும் பழிக்குஞ்சோர்வா [ள்."

இங்ஙனம், கோசலையாகிறவள் "அரசன்தோற்றான் மெய் யென்றுலகஞ்சொல்லும் பழிக்குஞ்சோர்வாள்" எனச் சொல் லியிருக்கின்றது. அதற்கு 'அரசன் வாக்குத்தவறிப்போனு னென்று உலகம்பழிக்குமேஎன்று நினைந்து மயங்கினுள்' என் பது பொருளாம்.

"உலகம்பழிசொல்லும்"—உயர்ந்தோர் பழிசொல்லுவார் கள்,
—அரசர்கள் பழிசொல்லுவார் கள்,
—மேன்மக்கள்பழிசொல்லுவார் கள்.

(யா) மேற்படி நகர்நீங்குபடலம், 59-வது கவி.

"தன்னா நிலைசால்மெய்ம்மை தழுவாதொழுவா வழுவாநின்
றென்னா நிலைகாப்பெறுமக் கிழிவாமென்றூருரவோய்
வின்னாநிலைசேர்பால மகன்மேல்மெலிவீதுலகங்
கொள்ளாதன்றோவென்றாள் கனவுக்குறையக்குறைவாள்."

இக்கவியில், கோசலையாகிறவள் 'உலகங்கொள்ளாதன் றோ வென்றுள்' எனக்கூறுகின்றது. இதில் 'உலகங்கொள் ளாது' எனவந்திருப்பதற்கும் மேலேகூறியதேபொருளாம். அன்றியும், இக்கவியில் தசரதனுக்கு 'உரவோய்' எனப்

பெயர்வந்திருக்கிறது. 'உரவோய்' என்பதற்கு 'அறிவுடையோனே, சான்றோனே' எனபதுபொருளாம். 'அறிவுடையோன' எனபதுஞ் சத்திரியகுலப்பட்டப்பெயராக இங்ஙனம் வருவதுகாணக.

(iv) பின்னும்,

திருவள்ளுவா குறள், 47-வது அதிகாரம், 10-வது கவியையும்,
,, 67-வது அதிகாரம் 10-வது கவியையுங் காண்க.

இனி 'ஆன்றோர்' எனனும் பெயருக்குத் தாற்பரியமும் மேற்கோளுங்கூறுவோம்.

10. ஆன்றோர்.

'ஆன்றோர்' என்பது, 'ஆனு' எனனும் வினைமுதலடியினின்று பிறந்த 'ஆன்றேன' என்னும் இறந்தகாலவினைமுற்றினின்று வந்தவினையாலணையும் பலர்பாற்பெயராம்.

'ஆனு'—ஆனுகிறேன், ஆன்றேன், ஆனுவேன்.

இந்த 'ஆனு' என்னுமவினையும், 'சால்' (=சானு) எனனுமவினையும் ஒருபொருள்கொண்ட வினைகளாய், 'நிறைதல்' என்னுங்கருத்தில் வந்துவழங்குகின்றன.

ஆன்றோர்=சான்றோர்,
=நிறைந்தோர்,
=Great-men,
=Noblemen.

'ஆன்றவன், ஆனறான், ஆன்றோன்' என்பன இறந்தகாலவினையாலணையும் ஆண்பால் ஒருபொருட்பெயர்களும், 'ஆன்றவர், ஆன்றார், ஆன்றோர்' என்பனவைகள் இறந்தகாலவினையாலணையும் ஒருபொருட் பலர்பாற்பெயர்களுமாம். ஆகவே, 'ஆனறோர், சான்றோர்' என்பன ஒருபொருட்கிளவிகள்.

(i) கம்பராமாயணம், கைகேசிசூழ்வினைப்படலம்,
8-வது கவி.

"ஆன்றவனவ்வுரை கூறக்கேட்டலும்
தோன்றியபேருவகைத் துணைத்தோடல
சான்றவன்பொருளெனக் கொண்ட நீயவன்
றேன்றவாக்கினைச் செவிகொடுத்தெனனுள்.

இந்தக்கவியில், கைகேசியாகிறவள் தசரதனைப்பார்த்து, "நீர் அன்று எனக்கு வரக்களித்த இரண்டு வரமுந்தரவேண்டும் என்றாள்" என வருகின்றது. இங்ஙனம் தசரதனுக்கு 'ஆன்றவன்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது. 'ஆன்றவன்' என்பதற்குச் 'சத்திரியகுலச்சான்றோன்' என்றுபொருளாம்.

மேலேகாண்பித்திருக்கிறபிரகாரம்,

சீதைக்குச், 'சான்றோர்மாது' எனவும்,
ஸ்ரீராமருக்கு, 'ஆரியன்' எனவும்,
தசரதனுக்கு, 'ஆன்றவன்' எனவும் பெயர்கள் வந்திருக்கின்றமையால், இவர்களெல்லாருஞ் சத்திரியகுலச்சான்றோர்களேயாம். ஆனதால், 'சான்றோர், ஆரியர், ஆன்றவர்' என்னும் பெயர்கள் ஒருபொருட்குலப்பெயர்களாம்.

(ii) பின்னும்,

கம்பராமாயணம், அயோத்தியாகாண்டம், நகர்நீங்குபடலம், 138-வது கவியையும்,
,, அயோத்தியாகாண்டம், குகப்படலம், 5-வது கவியையுங் காண்க.

இந்தப்பிரகாரமாக, நாம் இங்ஙனம், திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரத்திற்கு விபரமான தாற்பரியமும் மேற்கோள்களுங்கூறி, அதின்பொருளைத் தெளிவாகக் காண்பித்தோம். இந்தப்பிரகரணத்தை முடிப்பதற்குமுன்னே, இன்னமும் ஒருவிஷயத்தைத் தெரியக்கூறுவோம். அதை வினாவிடைரூபமாக வரைகின்றோம்.

வினா.

சான்றார்குலத்தவர்கள் தென்னாட்டில் நெடுஞ்சிதூர்த்துக் குடியேறி, அரசராக அந்தவிடத்தில் அரசுசெய்துவந்தும், தமிழ்ச்சாஸ்திரப்பட்டவனை நூல்களாகிய திவாகரம், நிகண்டு, தொல்காப்பியம் முதலியவற்றில், 'சாணார்' என்னும் பெயர் வரவில்லையேன்?

விடை.

திவாகரம், நிகண்டு, தொல்காப்பியம் முதலான சாதியட்டவணை நூல்களில், 'சாணுர்' என்னுங் குலப்பெயர் வரவில்லை, அது நிசந்தான். அந்த நூல்கள் எழுதப்பட்டகாலத்தில், 'சாணூர' எனனும் மரூஉமொழிப்பெயர்வந்து வழங்காததால், அப்பெயர் அந்தநூல்களிற் வரையபபடவில்லை. திவாகரம், நிகணடு, தொல்காப்பியம், சான்றோர்புராணம் முதலான நூல்கள் எழுதப்பட்டகாலத்தில் இந்தக்குலத்தவர்கள் 'சான்றோர், சான்றார், சான்றவர்' எனப் பெயர்பெற்றிருந்தனர். ஆனதால், அந்த நூல்களில் இந்த மூன்றுபெயர்களும் வந்துவழங்கியிருப்பதைத் தெளிவுறக் காண்கிறோம். தொல்காப்பியத்தில்—'சான்றோர்' எனனும் பெயர் அரசர்குலப்பெயராக வந்திருக்கிறது. 'சானறார், சான்றவர்' என்னும்பெயர்களும் அதினோடு ஒருபொருள்கொண்ட தொகைநிலைப்பெயர்களாக வந்துவழங்கின. திவாகரநூலில்—'சான்றோ' எனனுமபெயர் அரசர்குலப்பெயராக வந்திருக்கின்றது. 'சானறார், சான்றவர்' என்னும் பெயர்கள் அதினோடு ஒருபொருள கொண்ட தொகைநிலைப்பேர்களாக வந்து வழங்கின. சூடாமணிநிகண்டில்—'சான்றவர்' என்னும் பெயர் அரசர்குலபபெயராக வந்திருக்கின்றது. 'சான்றோர், சான்றார்' என்னும் பெயர்களும் அதினோடு ஒருபொருள்கொண்ட தொகைநிலபபெயர்களாக வந்து வழங்கின. சான்றோர்புராணத்தில்—'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் மூன்றுபெயர்களும் அரசர்குலப்பெயர்களாக வந்து வழங்கியிருக்கின்றன. பெரியபுராணத்தில்—'சான்றார்' என்னும் பெயர் அரசர்குலப்பெயராக வந்திருக்கின்றது. 'சான்றோர், சான்றவர்' என்னும பெயர்களும் அதினோடு ஒருபொருள்கொண்ட தொகைநிலைப்பெயர்களாக வந்து வழங்கின. இதுபோலவே, ஆத்திசூடி, மூதுரை, வெற்றிவேற்கை, நாலடியார், குறள் முதலான நூல்களிலும் இந்த இயல்புப்பெயர்களே வந்து வழங்கியிருக்கின்றன. ஆனதால், பூர்வசாதியட்டவணை நூல்களிலும், பிறநூல்களிலும், 'சான்றோர், சான்றார், சான்றவர்' என்னும்பெயர்

கள் எந்தவிடத்தில் வருகிறதோ அதுதான இந்தக்குலத்தவர்களுடைய பெயர் நிற்கவேண்டிய விடமாம்.

ஜாதிசங்கிரகசார நூலாசிரியர் இது தெரியாதவராய், 'சான்றோர்' என்னும் பெயர்வந்திருக்கிற 11-வது சூத்திரத்தை விட்டுவிட்டு, அந்தப் பெயர்வந்திராத 50-வது சூத்திரத்தில், சங்கச்செய்யுள்களில் வராத 'சாணார்' என்னும் பெயரை முன்பின்பாராமல் அப்பிவைத்திருக்கிறார். அவர் 'சாணார்' என்னும்பெயரை 11-வது சூத்திரத்தில் ஒட்டவைக்க முயன்றிருப்பாராணல், சரியாயிருக்கும். 'சான்றோர்' என்னும் பெயருக்குச 'சாணார்' என்னும் பதம் மரூஉமொழிப்பெயா எனபாரேயாயின், நியாயஞ்சரியாயிருக்கும். 'சான்றோர்' என்னுமபெயருடன 'சான்றார், சான்றவர்' என்னும் மொழிகள தொகைநிலைப்பெயராகி, பிற்காலத்தில் 'சாணார்' என மரூஉமொழியாகி, உலகவழக்கில் வரலாயிற்றென்று விபரித்துக்கூறினல், காரியமுஞ் சரியாயிருக்கும், இலக்கணத்திற்கும் வழுவின்றாம.

ஆகவே, திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி, 11-வது சூத்திரமே, 'சாணார்' என மரூஉமொழிபபெயர்பெற்ற 'சான்றார்' குலத்தவர்களைச்சுட்டிக் கூறியிருக்கிற சூத்திரமாம். அந்தச் சூத்திரம் அரசர்குலப்பெயர்களோடு வந்திருப்பதை அறிவுடையோரெவரும் உய்த்துணரக்கடவர்.

மேற்படி சூத்திரம் வருமாறு:

"சான்றோர்க்கோர் நல்லவர்மேலவ
ராய்ந்தோருயர்ந்தோ ராரியருலகென்
வாய்ந்தவானவரே ரறிவுடையோரே."

இனிவருகின்ற பிரகரணத்தில், சான்றோர்குலப் பூர்வோத்திரத்தினும், அக்குலக்கிளைப்பிரிவுகளுக்கும் விபரங்கூறுவோம்.

௯. பிரகரணம்.

சானறோர்குலப பூர்வோத்திரம், கௌரவப்பட்டம், குலகிளைப்பிரிவுமுதலானவைகளுக்கு விபரங் கூறுகினறது

மேற்கூறிய எட்டுப்பிரகரணங்களிலுஞ் சொல்லியிருப்பவற்றைக் கூர்ந்து ஆராய்ந்துபபார்பபவர்களுக்குச் சானறோர்குலஞ் சத்திரியகுலமென விளங்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இனி இந்த ஒனபதாவது பிரகரணததில்,

முதலாவது, எக்குலத்தவருக்குந் தத்தங்குலத்துப் பூர்வோத்திரவுற்பத்திக் கிரமமாராய்தல் பிரியம் எனவும,

இரண்டாவது. தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியகுலத்தார் இன்னாரெனவும், அவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப பட்டப்பெயர் இன்னகாரணத்தாற் கொடுக்கபபட்டதெனவும,

மூன்றாவது. தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலமாகிய சானறோர குலத்துப பிரதான கிளைப்பிரிவுகள் இன்னவைகளெனவுங் காண்பிப்போம். அவற்றுள்,

முதலாவது.

எக்குலத்தவருக்குந் தத்தங்குலத்துப் பூர்வோத்திரவுற்பத்திக்கிரமங்களை யுய்த்தாராய்தல் பிரியம் எனக் காட்டுவோம.

சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூலோகத்தின்கண்ணே வாசஞ்செய்துவருகின்ற நாநாகுலத்து நாநாபாஷைக்காரர்களும், அவரவர்குலத்துப் பூர்வோத்திரவுற்பத்திக்கிரமங்களையும், அவரவர்குலத்துப் பாரம்பரைச்சரித்திரங்களையும் உய்த்தாராய்ந்தறிய மிகு நாட்டமுற்றிருக்கிறார்கள். நாநாதேசத்துப் பூர்வசரித்திரங்களடங்கிய இதிகாசங்களை வாசித்துப் பார்க்குமிடத்தில் இதன் உண்மை துலாம்பரமாக விளங்கும். பெயரொட்டுச்சார்பிற் சம்பந்தரூபமாகத்தோன்றும் அந்நியநாட்டுப் பெயர்களையும், அந்நியபாஷைச் சொற்சார்புகளையும் நுட்பமாக ஆராய்ச்சிசெய்பவர்கள் இரண்டிற்கும் ஒப்புமை சாடையாகத்தோன்றினபோதிலுந் துணிவுற்று, தங்கள் குலச்சார்புகளை எளிதில் வெளியிட்டுக்கூற ஆசைகாட்டுகிறார்கள்.

அதற்கு இரண்டொரு திருட்டாந்தம் இங்ஙனங் கூறுவோம்.

1. நம்முடையதேசத்தில் இக்காலத்திற் செங்கோற்செலுத்திவருகிற அங்கிலேயநாட்டாருடைய இதிகாசசரித்திர நூல்களால் அங்கிலேயருக்கு இவ்வகை அபேட்சையுண்டாயிருக்கிறதாகத் தெரியவருகின்றது. அவர்களுடைய நாட்டுக்குப் பூர்வபெயர் பிரிட்டன (Britain). இந்தபிரிட்டன என்னும்பெயர் உரோமரால் அங்கிலேய (England) நாட்டுக்கும் ஸ்கோத்தர் (Scotland) நாட்டுக்கும் இடப்பட்ட பொதுப்பெயர் எனபதாக கிரேக்கர் குலத்திலுதித்த அரிஸடோட்டல (Aristotle) எனபு பெயர்கொண்ட மகாவித்துவானொருவன் பூர்வத்தில் எழுதிவைத்திருக்கிறான். அங்கிலேயநாட்டு இதிகாசசாஸ்திரிகளிற் சிலர் சொல்லுகிறபடிக்கு பிரிட்டன (Britain) எனனும் பதம், பிரிட் (Brit=party-coloured) என்னும மூலபதத்தினின்று பிறந்த பகுபதப்பெயராம். பிரிட்டன் எனபதற்குப் 'பலவன்னங்கள் தீட்டிய தேகமுடையோர்' எனபது சப்தார்த்தம். நமமுடைய தேசத்திற் சிலகுலத்தவர்கள் கைகால்முதலிய உறுப்புகளிற் பச்சைகுத்திவருகிறபிரகாரம, பிரிட்டன்நாட்டு ஆதிக்குடிகளாகிய பிரிட்டன்னியரும் தேகமடஙகலும் பற்பலவன்னங்கள் குத்திவரும் வழக்கமிருந்தகாரணத்தையிட்டு, அந்தநாட்டுக்குப் பிரிட்டன் (Britain) என்கிறபெயர் வந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். வேறு சிலர் பிரிட்டன் என்னும்பதம் பூர்வகாலத்தில் ஆசியாக்கண்டத்து மேல்பாகத்திலிருந்த துரோயா (Troy) நாட்டிற் செங்கோற்செலுத்திய அஸ்கேனியஸ் எனப் பெயர்கொண்ட அரசன் புத்திரன் புருட்டஸ் (Brutus) என்பவனுடைய பெயர்ப்பதத்தினின்று சப்தத்தேசனிலைசையும் பிறந்த பதம் என்கிறார்கள். புருட்டஸ் என்பவன் ஆதிகாலத்திற் சேனைகளோடு பிரிட்டன் நாட்டிற்குப் படையெடுத்துப்போய், அதைத் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டு, அந்த நாட்டிற்குத் தன நாமகரணப்படிக்குப் பிரிட்டன்நாடு எனப் பெயரிட்டான் என்பது இதிகாசச்சாட்சி.

இதுபோலவே யூரோப்புக்கண்டத்திலிருந்து வாழ்கின்ற வெவ்வேறு குலத்தவர்கள் தத்தங்குலத்துப் பூர்வோத்திரக்

கிரமங்களைச் சுரண்டிச்சுரண்டிக் கிணற்றூற்றுக் கண்டுபிடிக்குமபிரகாரம் நுட்பவாராய்ச்சிசெய்து, குலவுற்பத்திக்கிரமங்களைத் துலக்கிவருகிறார்கள்.

2. இக்காலத்தில் அங்கிலேயர், ஜெர்மனியர் முதலான ஐரோப்பாக்கண்டத்து வடநாட்டு இதிகாசசாஸ்திரிகள், ஆதிகாலத்தில் மகாபிரளயத்திற்குத் தப்பிப்பிழைத்தவர்களுடைய வமிசத்தவர்கள் ஆசியாக்கண்டத்து மத்தியபாகத்தில், மலைத்தொடர்ச்சங்கமத்திற் சாகத்தீவு* எனப் பெயர்பெற்றிருந்த

* வைவசுவதமநுவின் பிரளயகாலத்திற்குப்பின் இதிகாச நூல்களிற் பேசப்படும் மகாமேரு (Maha Merú=*Ararat*, in Hebrew) வையுடுத்த சாகத்தீவில் ஆரியர் இருந்ததற்கு ருசு.—காந்தம், அண்டகோசப்படலம், 48-வது செய்யுள்.

“இங்கிவைசம்புத்தீவி னிடனேதண்பா
விருங்கடல்சூழ் சாகத்தினெல்லைதன்னிற்
றங்கியகோமேதாதி யற்குலமைந்தர்
சாந்தவயன்சிசிரன்கோ தயனானந்தன்
றுங்கமிகுசிவனெனுமே மகன்சிறந்த
திருவணிவர் பேராலேழ் வருடமாக்கி
யங்கவருக் கருள்புரிந்தான் கடவுள்வாயு
வாரியா விந்தகர்குரா ரான்டுவாழ்வார்.”

இந்தச்செய்யுளில் சாகத்தீவில் ஆரியர் என்போர் ஆண்டுவந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆரியக்கிளைகளில் இரண்டு பிரிந்து ஒன்று மேல்பக்கமாகச்சென்று ஐரோப்பாவிற் பலவிடங்களில் பரவுகையில், பின்னொரு கிளைப்பிரிவு தென்கீழ்த்திசையிற்சென்று இரண்டாகி ஒன்று தமிழாரியராய்ப் பரதகண்டமாகிய இந்துதேசத்திலும், பினனொன்று இப்போது பாரசிகதேசமெனறு சொல்லப்படும் ஐராணிலும குடியேறிற்று. ஐராணியவாரியர் இரண்டுபிரிவாய் ஒன்று சமஸ்கிருதவாரியராய்க் கீழ்த்திசையிற்சென்று இந்துதேயத்தில் நுழைந்து தமிழாரியராகிய பூர்வ ஆரியரைத் தக்கணபாகத்திற்கு வெருவரச்செய்து துரத்திவிட்டுத் தாங்கள் உத்தரவாரியராய் வடநாட்டில் ஸ்தாபகமாயினர்.

Cf. “The *Saka-Dwipa*, or country north-west of Himalaya, we believe to have been the earliest cradle of the human race, in its renovations after the flood.”—*Taylor's Oriental Mss, Vol. II, Appendix A, p. 9.*

“Mr. Gover's theory is simply this.—Tamil is an Aryan language, and came as an early off-shoot (i. e. Pre-Aryan) from the father land of the Sanskrit which is the mistress of all the Aryan tongues.” *Daily News, 6th January* 1872.

சித்தியா (Scythia) நாட்டினின்று புறப்பட்டு, கீழ்திசை மேல்
திசைகளைநோக்கி இரண்டு பெருங்கிளைப்பிரிவுகளாகப் பிரி
ந்துபோய், பெர்ஷியா, ஆப்கானிஸ்தான, இந்துஸ்தான் முத
லான கீழ்தேசங்களிலும், ஐரோப்பாக்கண்டத்து வடநாடுகளி
லும் குடியேறினார்கள் என்றும், இவ்விருகிளைப்பிரிவார்களு
டைய பாஷைகளையும் ஒழுக்கவழக்கங்களையும் ஒப்பிட்டுச்
சமரசப்படுத்தி, இவர்களுக்குக் குலமொன்று கிளையிரண்டெ
ன்று நிச்சயித்து, ஒருகிளைப்பிரிவார் கீழ்திசைஆரியர்எனவும்,
மற்றொருகிளைப்பிரிவார் மேல்திசைஆரியர்எனவும் பெயர்
பெற்றிருந்தார்கள் என்றும் பூர்வோத்திர உற்பத்திக்கிரமங்
கூறிவருகிறார்கள்.

இதுகாரணத்தையிட்டு அங்கிலேயர்கள் இந்துதேசத்துச்
சமஸ்கிருதர்களாகிய ஆரியகுலத்தவர்களை ஆரியகுலத்துச்
சொக்காரர் (Aryan Cousins) எனச்சொல்லி இனமுறைபா
ராட்டிவருகிறார்கள். இவ்வாறு பூர்வகுலந் தலங்குறித்து என்
னென்ன பாடுகளெல்லாம் படுகிறார்கள். இதன் உண்மைக்
குச் சாட்சியாக இந்து இதிகாச அகராதியொன்றிற் கூறியிருப்
பதை இங்ஙனம் மேற்கோளாகப் பேர்த்தெழுதுகிறோம்;—

"The name of Aryan is now generally used to designate that ethnological division of mankind otherwise called Indo-European or Indo-Germanic. No one now doubts that the Brahmans of India belong to the same family, the Aryan or Indo-European family, which civilized the whole of Europe. The Aryan race consists of two branches, an eastern and a western. The western branch comprehends the inhabitants of Europe, with the exception of the Turks, Magyars, and Finns: the eastern comprehends the inhabitants of Armenia, of Persia, of Afghanistan and Hindustan. The evidence on which a family relation has been established among these nations is that of language."*

இந்த மேற்கோளில், "No one now doubts that the Brah-

* Vide Garrett's Classical Dictionary of India, art. *Aryan Race.*

mans of India belong to the same family, the Aryan or Indo-European family." எனச் சொல்லியிருக்கின்றது. இதற்கு "இந்துதேசத்துப் பிராமணரும், ஐரோப்பாக்கண்டத்து வடநாட்டார்களும் ஏககுலத்தினர் எனபதற்குச் சந்தேகமில்லை" என்பது தாற்பரியமாம்.

வேறொருநூலிற் சொல்லியிருக்கிறதாவது:—"But if abstract justice requires us to clear out, on the very same principle our Aryan cousins must pack up."* இதில் யூரோப்பியரும், பிராமணரும் ஆரியகுலச்சொந்தக்காரர் (Aryan cousins) என்னப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இதனால், தகுந்தபிரகாரம் ஆராய்ச்சிசெய்து வருபவர்கள் குலப்பூர்வோத்திரங்களை இவ்வாறு சமுசயமறத் துலக்கிவிடலாம் எனத் துலாம்பரமாக விளங்குகின்றது. இதுபோலவே, சான்றோர் குலத்தவர்களும், பூர்வ தமிழ்நாட்டரசர் குலத்தவர்களும், ஏககுலத்தினர் என்பதும் ஆராய்ச்சிசெய்யச்செய்யத் துலக்கமாக விளங்குமெனபதற்குச் சந்தேகமில்லை.

3. இக்காலத்தில் அங்கிலேய குலத்தவர்களுக்குள்ளிருக்கின்ற சில வித்துவான்கள் ஆசியாக்கண்டத்து மேல்பாகத்திலிருக்கிற 'திருநாடு' எனப் பெயர்பெற்ற பலஸ்தீனநாட்டு வாசிகளான யூதகுலத்தவர்களாகிய இசரவேலருடைய ஒழுக்கவழக்கமுதலியவற்றோடு தங்கள்நாட்டு ஒழுக்கவழக்கங்களையொப்பிட்டுத் தங்கள்குலம் யூதகுலத்துக்கு இனமானகுலமென்று திருட்டாந்தப்படுத்தி நூலெழுதிப் பிரசுரஞ்செய்து வருகிறார்கள். இந்தக்காலந் தெய்வச்செயலாற் பூர்வோத்திர வுற்பத்திக்கிரமங்களைக் கண்டுபிடித் துலக்கிவிடுகிறகாலமென்று விளங்குகின்றது.

இதுபோலொத்த திருட்டாந்தங்கள் அநேகமுண்டு. ஆயினும் மேற்கூறியனபோலவும் குலப்பூர்வோத்திரத்திற்குரிய உண்மைகள் தோன்றுதற்குப் பூர்வநூலாராய்ச்சியே முக்கிய காரணம். இக்காலத்தில், அங்கிலேய துரைத்தனத்தார் தென்

* Vide Dr. J. Murdoch's letter on Government and University Education in India, p. 88.

இக்காலத்தில், கல்விச்சாலைகளிற் பிறகுலத்து வாலிபர்களுக்கொப்பத்தாய் கல்விகற்றுவருகின்ற சானறோர்குலத்து வாலிபர்கள் பற்பலநூலாராய்ச்சி செய்யுந் திறமையுடையவர்களாகி, அங்கிலேயபாஷையிலுந் தமிழ்ப்பாஷையிலும் இருக்கின்ற இலக்கண இலக்கியநூல்களை விஸ்தாரமாக ஆராய்ந்து வாசித்துணர்ந்துவருகையில், அவர்கள் தங்கள் குலத்தின் பூர்வோத்திர உண்மையைத் தீர்க்கமுறக்கண்டு தெளிந்துகொள்ளுதற்கேதுவாயிற்று.

சானறோர்குலஞ் சத்திரியகுலம் என்பதற்குத் தொல்காப்பியநூல் சாட்சிபகருகின்றது.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், 20-வது, 21-வது, சூத்திரங்களும், மேற்படி அதிகாரம், கற்பியல், 5-வது சூத்திரமுமாம்.

20-வது சூத்திரம், முதலுறுப்பு.

"அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்,
ஐவகைமரபின் அரசர்பக்கமும்,
இருமூன்றுமரபின் ஏனோர்பக்கமும், &c."

இதில், பார்ப்பனகுலமும், அரசர்குலமும், ஏனையோர்குலமுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இங்ஙனம், பிராமணகுலத்துக்குப் 'பார்ப்பனக்குலம்' எனவும், சத்திரியகுலத்துக்கு 'அரசகுலம்' எனவும் பெயர்கள் வந்திருப்பது கண்டுகொள்க.

21-வது சூத்திரம் அரசகுலத்தைச்சுட்டிப் பேசுகின்றது.

அதின் நடுவுறுப்பு.

"இல்லாரிடையிற் புல்லியபாங்கினும்
பகட்டினுமானினும்
துகட்டபுசிறப்பிற் சான்றோர்பக்கமும், &c."

இதில் மேற்படி அரசகுலத்துக்குச் 'சான்றோர் குலம்' எனப் பெயர்வந்திருக்கிறது.

கற்பியல், 5-வது சூத்திரம், நடுவுறுப்பு.

"அந்தணர்திறத்துஞ் சான்றோர்தேஎத்தும்
அந்தமில்சிறப்பிற் பிறர்பிறர்திறத்தினும், &c."

இந்தச்சூத்திரத்தில், பார்ப்பனக்குலத்திற்கு 'அந்தணர்குலம்' எனவும், அரசகுலத்திற்குச் 'சானரோர்குலம்' எனவும பெயர்கள் வந்திருக்கின்றன. ஆகவே, அரசகுலமும், சானரோர்குலமும் ஒருகுலமெனத் தெளிவுறவிளங்குகின்றது. 'அர், ஆர், ஓர்' என்னும ஒருபொருட்பலர்பாலவிகுதிகளேற்ற, மேற்படிபெயர் 'சான்றவர், சானரூர், சானரோர்' என மூனறுபேதரூபமடைபெற்று ஒருபொருளில்வந்திருக்கினறமையால், நாளது 'சானரூா' எனப் பெயர்பெற்றிருக்கின்ற குலத்தவர்களே மேற்படி சான்றோர்குலத்தவர்களாம். ஆனதால், சானரூர்குலத்தவர்களே அரசகுலத்தவர்களுமாம்.

சானரோர்புராணம், ஓலையேட்டுபபிரதியில் கடைசியேட்டில், "நாஞ்சிநாடு மலையாளததில், அகத்தீசுரபுரத்துக்கு வடக்கில் அழகியபாண்டியபுரத்தில் சுப்பிரமணியமுதலியாரிடமாய் அவர்கள் வமிசபரம்பரையாய் கிரந்தவடமொழியால் சானரோா பூர்வஉற்பத்திப்புராணமிருக்கின்றது" எனக்கணடிருக்கிறது. இதில் 'சானரோர் பூர்வஉற்பத்திப்புராணம' எனப பெயாவந்திருக்கிறது.

மேற்படி தொல்காப்பியச்சூத்திரப்பிரகாரம், இதிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற "சான்ரோா' குலத்தவர்கள் அரசகுலத்தவர்களாகிய சத்திரியகுலத்தவர்களேயாம். மேற்படி சானரோர்புராணம் எழுதப்பட்டகாலத்தில் மேற்படி குலத்தவாகளுககுச் 'சான்ரோர்' எனப் பெயர் வழங்கிவந்திருப்பது இதினறுந் தெரியவருகின்றது.

வெற்றிவேற்கை, 60-வது சூத்திரம்.

"சான்றோரில்லாத் தொல்பதியிருத்தலின்
தேன்றோர்குறவர் தேயநன்றே."

இச்சூத்திரத்தில், 'சான்றோர்' என்னும்பெயர் அரசரைச்சுட்டி நிற்கின்றது. இவைகளையும், மேலே இரண்டாவது எட்டாவது பிரகரணங்களில் விபரப்படக் கூறியிருக்கிற வேறு அநேக மேற்கோள்களேயுஞ்சேர்த்துப் பார்வையிடும்போது, சான்றோர்குலமே தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலம் என்பது தாமுக விளங்கிநிற்கின்றது.

குப்பைமேட்டில் நெடுநாளாக மறைந்துகிடந்த மாணிக்கத்தைக் கண்டெடுத்தவன் அதைப் பிரகாசம்பெறத்துலக்கிக் காட்டமாட்டானோ? நெடுநாளாகத் தூர்ந்துகிடந்த கிணற்றைக் கண்டுபிடித்தவன் தூர்எடுத்து அதின் நீரை உண்ணமாட்டானோ? இவ்வாறு செய்வது இயற்கையல்லவா? இப்படிக்குக் குலத்துக்குரிய பூர்வோத்திர ஆராய்ச்சி செய்துவருகிறவிஷயத்தில் சிலர் இதை மதவிஷயத்துடன் சம்பந்தப்படுத்தி, சகலகுலமும் மனிதகுலமானதால், குலம் ஒன்றென்றுபேசுதல் மதத்தைநோக்கிக் குற்றமின்றாம். தேசவழக்கை நோக்கிக் குலப்பேச்சுப்பேசுவது இயற்கையாம். குலம் ஒன்றென்று இடிமுழங்குகிறதுபோல முழங்கிப்பேசினாலும், குலம் ஒன்றென்று நீக்கமற வுணர்ந்து நடப்பவர்கள் அரிதாம். நடந்துகாட்டிக் குலம் ஒன்றென முழங்கிப் பேசித்திரிபவனே புத்திமானும் பத்திமானுமாம். சொல்லுகிறதொன்று செய்கிறதொன்றேயாயின், குலம் ஒன்றென்று என்னமுழக்கமிட்ட போதிலும், அவர்கள் பேச்சு பயன்படாது.

அந்நிய நாட்டவர்கள் நம்முடைய நாட்டிற்குப் படையெடுத்து வருகிறதற்குமுன்னதாக, நம்முடைய நாட்டவர்களில் மார்க்க அறிவில் தேறி, கடவுளொன்று மனிதகுலமுமொன்றென்று பேசிய ஞானவான்கள் சாதிபேதம் பாராட்டாது நடந்துவந்திருக்கிறார்களே. அவர்கள் பைபிலை (Bible) யும் அறியார்கள். சுயமனதால் வேண்டுமென்றே சாதிபேதத்தை அகற்றிவிட்டு, மரண்பரியந்தம் வைராக்கியத்தோடு அந்நிலையில்நின்று சாதித்துவந்திருக்கிறார்களே. தேச ஆசாரத்திற்குக் குலம்பிரியவேண்டும்; மதாசாரத்திற்குத் தெரிந்தகுலத்தைப் பாராட்டாதிருக்கவேண்டும்.

பார்ப்பார், செட்டிகளை, சூத்திரர்முதலான குலத்தவர்கள் தங்கள் குலவுண்மையறிந்து அதைப் பாராட்டிவருகிறகாலத்தில், திவ்விய ஞானத்தில் முதிர்ந்து கடவுள் சித்தையுடையவர்களாய், பூலோகவாழ்வை வெறுத்து, பரலோகவாழ்வில் மனம் பூண்டு, திவ்வியவேதநெறிப்படி நடக்க முயலுகிறகாலத்தில், தங்கள் உள்ளம் நிரம்பபூ பெருகியிருக்கிற மெய்ப்பத்தியில் மிதந்து, குலபேதம் பாராட்டாது, நாற்குலத்தவர்

களை ஒருகுலத்தினரென மதித்து நடப்பது அவர்களுடைய சுயபிரியமாகும். அது அலங்காரம், அது மகிமை. அப்படிப் பட்டவர்கள் அகத்தும் புறத்தும் ஒன்றுபோல நடப்பார்கள். பலோத்காரத்தாற் குலபேதத்தை அழிக்கப்பார்ப்பது அபத்தம். குலபேதம் ஆகாதென்று உணர்ந்த உத்தம பத்திமான்கள் அகத்தும் புறத்தும் ஒன்றுபோல நடந்துகாட்டி உபதேசஞ் செய்யவேண்டும். குலபேதமாகாதென்று உணர்ந்த உத்தம பத்திமான்கள் அகத்தும் புறத்தும் ஒன்றுபோல குலபேதம் பாராட்டாது நடந்துவரவும்வேண்டும். குலபேதம் மனிதனால் அழிபட்டுத்தீராது. அது சுப்பிரமணியர் வெட்ட வெட்ட முளைத்த சூரபதுமனுடைய சிரசுபோலிருக்கிறதல்லவா? கடைசியில், அந்த அசுரன் மேற்படி சுப்பிரமணியரால் இருதுண்டமாக வெட்டுண்டு மடிந்துபோனானல்லவா? அதுபோல, குலபேதமும் வெட்டவெட்டத் துளிர்விடுகின்றது. ஆயினும் காலம்வரும், அப்போது அது துண்டுதுண்டாக வெட்டுண்டு மாண்டுபோகும்.*

* Cf. "On the very important question of caste, Mr Collins holds opinions that are diametrically opposite to those which have been expressed for many years past by the Nestors of Missionary Societies Starting on the assumption that caste in India is but an exaggerated form of what is found in all countries where one race has brought another into subjection, he shows that the peculiar characteristic of class distinction in India is that it involves the idea of moral defilement Class distinctions will remain "as long as the Sun and Moon endureth" in India as they will in other parts of the world, and nothing but evil can result from the frantic endeavours of European Missionaries to compel their converts to do violence to their own, and the world's innate convictions of the imperative necessity for such a distinction, as social differences, in an essentially aristocratic country like India, cannot be ignored without incurring great danger and responsibility, and it is preposterous that European clergymen who in their native land recognize the impropriety of thrusting a lot of Street Arabs into Eton or Westminster should deliberately attempt in India to force low caste boys into high caste schools. Human nature being what it is, and the laws that bind Society together what they are, the energy that is directed to persuading converts to break caste is a most mischievous one that should be countenanced no longer by the inhabitants of a land whose chief boast it is that it is the home *par excellence* of freedom. The intelligent Missionary, who has advanced with the times, in which he lives, will follow Mr. Collins's

சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய பூர்வ எதார்த்தகுலம் விளங்குவதிலும், அதையெடுத்துப்பேசுவதிலுங் குற்றமின்றாம். பார்ப்பனக்குலத்தவன் தனகுலம் இன்னதெனத் தெரிந்தவனாய் முதிர்ந்தபத்தியால் மனதாரக் குலபேதம்பாராட்டாது நடக்கவேண்டியபிரகாரம், சான்றோர்குலத்தவனுந் தனகுலம இன்னதெனத் தெரிந்தவனாய் மனதார முதிர்ந்தபத்தியால் குலபேதம பாராட்டாது நடந்துவரவேண்டும். குலத்தையெடுத்துப பேசாததினால் குலமழியவுமாட்டாது, குலத்தை எடுத்துப் பேசுவதினால் குலம நிற்கவுமாட்டாது. குலபேதமானது விசுவரூபங்கொண்டு பருவதம்போல நிற்கின்றது. அது இந்த இந்துதேசத்தவர்களையாளும்பிரகாரம், ஒருவாறு பிறதேசத்தவர்களையும ஆளுகின்றது. ஐரோப்பியருக்கும் யூரேசியருக்குமிருக்கின்ற குலபேதத்தாக்கங்களையும், விரோதங்களையும, உய்த்துணர்ந்து பார்ப்போருக்கும் இது தெரியவரும.

பூனைக்குந் தன்குட்டி பொன்குட்டி. எவனுக்குந் தனகுலம் பொனகுலமாம. அயலார்குலத்தை இழிவுபடப்பேசுவது எவருக்கும எளிது. நிசநிலை தோன்றப்பேசுவதே உரவோர் நெறியாகும். சூத்திரகுலத்தவர்கள சத்திரியகுலமேன்மை பெற விருப்புளோராவாராயின், அவர்களகுலத்தின் நிசநிலை விளங்கும்போது உண்மைவெளியாகும.

உலகமெல்லாங் குலத்திலேகிடந்து மாயுது. சிலகுலத்தவர்களுக்கு உண்பனதின்பனவற்றிற் பேதமில்லாதிருந்தபோதினும், இன்னமும் அனந்தவிஷயங்களிற் பேதமுண்டு. தெய்வபத்தனானவன் அதைப் பாராட்டாததுபோல இதையும்

advice, by directing his efforts solely against the religious elements of caste, the idea of moral defilement. Socialism, such as is fostered by the well-meaning fanatics who require converts break caste as "an outward and visible sign of inward and spiritual grace," would be as dangerous in the East as it threatens to be in the West; but that great curse of India, the idea of moral pollution in connection with caste, may in the long run be undermined by Christianity, and the country be thereby emancipated from the most terrible form of slavery that the world has ever produced. * * * There is a prospect of Christianity and education eventually undermining the moral feature of caste, and dissipating the notion that social distinctions involve moral pollution."—*Madras Mail, 9th July* 1873.

பாராட்டாறும். தெய்வபத்தனுக்கு முன்பாகத் தோட்டி யுஞ்சரி, தொண்டமானுஞ்சரி. ஆனதால், தெய்வபத்தனை வனை தோட்டியுஞ்சரி தொண்டமானுஞ்சரிஎன மதித்து நடந்துவருவான். குலபேதகங்களெல்லாம அடியோடே ஒழிந்து போகுங்காலம் வருகுது. அப்போது குலபேதகங்கள் இருந்த விடந் தடந்தெரியாமற்போய்விடும. அதுபரியந்தம் உததம தெய்வபகதர்கள் சித்தலேச்சாத்தனுரைபபோல முட்டி மோதிக்கொணடு திரிவார்கள். அது தீர ஒழிந்துபோகுங்காலம வருமபரியந்தம, குலபேதத்தர்சகங்கள் நடந்துகொண்டிருககும. கடவுள் சிந்தைபெற்ற பததிமான்கள் பத்தியில் முதிர முதிரத் தங்களமட்டில் மனதாரக் குலபேதமபாராட்டாதிருக்க முயல்வதுமனறி, சித்தலேசசாத்தனுரைபபோல மனதது யரமுற்று அழுதுகொண்டு திரிவார்கள். இது திவ்வியவேதாந்தபபோதனையாகும. இந்தத் திவ்வியவேதாந்தபபோதனையானது குலப்பூர்வோத்திர உண்மைகளை யாராய்ந்து பார்ப்பதற்குத் தடையன்றும.

இதுவரையினும், எந்தக்குலத்தவருக்குந் தத்தங்குலத்துபபூர்வோத்திர உற்பததிககிரமங்களை ஆராய்ந்துபார்பபது பிரியம எனக காண்பிததோம.

இரண்டாவது.

தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தார் இன்னாரெனவும், அவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் இன்ன காரணத்தாற் கொடுக்கப்பட்டதெனவுங் காண்பிபபோம்.

I. தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியகுலத்தவர்கள் இன்னாரென்று நாம் மேலே விபரமாகக் காண்பித்திருந்தபோதிலும, அதை இங்ஙனம் மீண்டும் சுருங்கக்கூறுவது தெளிவுக்கேதுவாம். ஆதிமுதல் நம்முடைய தேசத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற குலப பிரிவுகளை உய்த்தாராய்ந்து பார்க்குமிடத்தில், ஒரு காரியத்தை மனதில் தீர்க்கமுற நிறுத்திவைத்துக்கொண்டு நிதானித்துப் பார்க்கவேண்டியது. பழயகணக்குப்பிரகாரம் நம்முடையதேசததிற் பாஷைகள் பதினெட்டு. ஒவ்வொருபாஷை பேசுபவர்கள் இயல்பாக ஒவ்வொருகூட்டமாகப் பிரிந்திருக்கிறார்

கள். ஒவ்வொருபாஷைபேசுங் குழுவினரும் நந்நான்கு குல மாகப் பிரிந்திருக்கின்றார்கள். இந்த நான்குகுலங்களுக்குங் கீழானவர்கள் பஞ்சமர் எனப் பெயர்பெற்றிருக்கின்றனர். ஆனதால், ஒவ்வொரு பாஷைக்காரருக்குள்ளும் ஐந்து குலங்களுண்டு. திருஷ்டாந்தமாக,

1. தமிழ்ப்பாஷைக்காரர்களையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டிப்பார்க்கும்போது, (i) தமிழ்ப் பார்ப்பனக்குலத்தார் எனவும், (ii) தமிழரசகுலத்தார், அல்லது தமிழ்ச்சத்திரியகுலத்தார், அல்லது சான்றோர்குலத்தார் எனவும், (iii) தமிழ் வணிகர்குலத்தார், அல்லது தமிழ்ச்செட்டிகுலத்தார் எனவும், (iv) தமிழ்ச் சூத்திரகுலத்தார் எனவும், (v) தமிழ்ப் பஞ்சம குலத்தார் எனவும், ஐந்து பெருந்தமிழ்க்குலங்களாகப் பிரிந்து நிற்கின்றார்கள்.

2. தெலுங்கு, அல்லது வடுகப்பாஷைக்காரர்களையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டிப்பார்க்கும்போது, (i) தெலுங்குப் பார்ப்பனகுலத்தார் எனவும், (ii) தெலுங்கரசகுலத்தார், அல்லது வடுக அரசகுலத்தார், அல்லது வடுகச் சத்திரியகுலத்தார் எனவும், (iii) தெலுங்கு வணிகர்குலத்தார், அல்லது வடுகச் செட்டிகுலத்தார் எனவும், (iv) தெலுங்குச் சூத்திரகுலத்தார், அல்லது வடுகச் சூத்திரகுலத்தார் எனவும், (v) தெலுங்குப் பஞ்சமகுலத்தார், அல்லது வடுகப்பஞ்சமகுலத்தார் எனவும், ஐந்து பெருந் தெலுங்குக்குலங்களாகப் பிரிந்துநிற்கின்றார்கள்.

3. கன்னடப்பாஷைக்காரர்களையெல்லாம் ஒருங்கேதிரட்டிப்பார்வையிடும்போது, (i) கன்னடப் பார்ப்பனக்குலத்தார் எனவும், (ii) கன்னட அரசகுலத்தார், அல்லது கன்னடச் சத்திரியகுலத்தார் எனவும், (iii) கன்னட வணிகர்குலத்தார், அல்லது கன்னடச்செட்டிகுலத்தார் எனவும், (iv) கன்னடச் சூத்திரகுலத்தார் எனவும், (v) கன்னடப் பஞ்சமகுலத்தார் எனவும், ஐந்து பெருங்கன்னடக்குலங்களாகப் பிரிந்து நிற்கின்றார்கள்.

4. மராட்டிய பாஷைக்காரர்களையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டிப்பார்வையிடும்போது, (i) மராட்டியப் பார்ப்பனக்குலத்

தார் எனவும், (ii) மராட்டிய அரசகுலத்தார், அல்லது மராட்டியச் சத்திரியகுலத்தார் எனவும, (iii) மராட்டிய வணிகர்குலத்தார், அல்லது மராட்டியச் செட்டிகுலத்தார் எனவும், (iv) மராட்டியச் சூத்திரகுலத்தார் எனவும், (v) மராட்டியப் பஞ்சமகுலத்தார் எனவும, ஐந்து பெரிய மராட்டியக்குலங்களாகப் பிரிந்துநிற்கிறார்கள்.

5. மலையாளபாஷைக்காரர்களையெல்லாம் ஒருங்கேதிரட்டிப்பார்வையிடும்போது, (i) மலையாளப் பார்ப்பனக்குலத்தார் எனவும, (ii) மலையாள அரசகுலத்தார், அல்லது மலையாளச் சத்திரியகுலத்தார் எனவும், (iii) மலையாளவணிகர் குலத்தார், அல்லது மலையாளச் செட்டிகுலத்தார் எனவும, (iv) மலையாளச் சூத்திரகுலத்தார் எனவும, (v) மலையாளப் பஞ்சமகுலத்தார் எனவும, ஐந்து பெரும மலையாளக்குலங்களாகப் பிரிந்துநிற்கிறார்கள்.

இக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டை நாலட்டமும் நோக்கிப்பார்ப்பவர்கள் பலபாஷைக்காரர்கள் அந்த நாட்டில் வாசமபண்ணிவருகிறதாகக் காண்பார்கள், தமிழர், தெலுங்கராகிய வடுகர், மலையாளர், கன்னடியர், மராட்டியர், மகமதியர், ஐரோப்பியர்களாகிய பலபாஷைக்காரர்கள் காலாகாலங்களில தமிழ் நாட்டிற்குப் படையெடுத்துவந்து வெற்றிபெற்ற காரணத்தையிட்டு, அவர்களுடைய சந்ததியார்கள் நாளதுவரையினும் இந்தத் தமிழ்நாட்டிற் பற்பலவிடங்களிற் காணிபூமிகளுக்குரிமைபெற்றுக குடியிருந்துவருகிறார்கள். ஆனதால் தமிழ் நாட்டிற் குலப்பிரிவுகள் பிரிதது பார்க்கும்போது, அந்நாட்டிற் குடியிருந்துவருகிற தெலுங்கராகிய வடுகர், மலையாளர், துலுக்கர், கன்னடியர், மராட்டியர், ஐரோப்பியர்களையெல்லாம ஒருங்கேதிரட்டி அப்பால் நீக்கிவைத்துவிட்டு, தமிழ்ப்பாஷைக் குலப்பாஷையாக வுடையவர்களைமாத்திரம ஒருஙகே சேர்த்துத் தமிழ்க்குலப்பிரிவுகள் பார்க்கவேண்டும.

தமிழ்நாட்டிலிருக்கிற பார்ப்பனக்குலத்தவர்கள் தமிழ்ப் பார்ப்பனக்குலத்தவர்கள் எனவும், சமஸ்கிருதப் பார்ப்பனக் குலத்தவர்கள் எனவும், இரண்டுபிரிவாகப் பிரிந்துநிற்கிறார்

கள். ஆனதால், தமிழ்நாட்டு முதற்குலத்தவர்களைப் பார்க்கும்போது, சமஸ்கிருதபாஷைப்பார்களை நீக்கிவிட்டுத் தமிழ்ப் பாஷையைக் குலப்பாஷையாகவுடைய பார்ப்பார்களைமாத்திரம் பார்க்கவேண்டியது.

இந்தப்பிரகாரம், பாஷைபாஷையாகக் குலம் பிரித்துப் பார்த்தால்மாத்திரம் மனதுக்குத் தெளிவுண்டாயிருக்கும். சென்னபட்டணங் குடிமதிப்புக் கம்மிட்டியார் (Madras Census Committee) அப்படிச்செய்யாமல், தமிழ்நாட்டில் வசிக்கின்ற பல பாஷைக்காரர்களையும் மொத்தமாகத்திரட்டிக் குலப்பிரிவுகள் செய்ததினால் மனதுக்குத் தெளிவுண்டாகாமல் மயங்குவதற்கிடமுண்டாயிற்று.

இந்தநூலில் நாஞ்சான்றோர்குலம் இனனதென நிச்சயித்தறிவதற்குக் குலப்பிரிவுகள் செய்யும்போது, தமிழ்ப்பாஷையைக் குலப்பாஷையாகவுடைய குலத்தவர்களைமாத்திரம் பார்வையிட்டுக் குலப்பிரிவுகள் செய்திருக்கிறோம். அந்தப்படிக்கு,

1. இந்தத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப்பாஷையைக் குலப்பாஷையாகவுடைய பார்ப்பார்களே தமிழ்ப்பார்ப்பார்களாம்.

மற்றப்பார்ப்பார்கள் தெலுங்குமுதலிய பிறபாஷைகட்குரியவர்களாம். இவர்களைத் தமிழ்ப்பார்ப்பாரோடு சேர்க்கவேகூடாது. இவர்களுக்கு சமஸ்கிருதத்தில் 'பிராமணர்' அல்லது 'வடமொழிப்பார்ப்பார்' எனவும், தமிழ்ப்பிராமணர்க்குப் 'பார்ப்பார்' அல்லது 'தென்மொழிப்பார்ப்பார்' எனவும் பெயராம். சமஸ்கிருதப்பிராமணர் தமிழ்ப்பார்ப்பாரல்ல. இந்தச் சமஸ்கிருதப்பிராமணர் வடுகர்களாகிய 'தெலுங்கர்களைச்சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்குச் சமஸ்கிருதமே முக்கியபாஷை. தமிழ்ப்பார்ப்பாரும், தமிழ்ச்சத்திரியரும் நூலாராய்ச்சியினிமித்தம் சமஸ்கிருதம் நன்குணர்ந்துவந்தனர். ஆனதால், சேந்தன் 'வடநூற்கரசன், தென்றமிழ்க்கவிஞன், கவியரங்கேற்றும் உபயகவிப்புலவன்' எனப்பட்டிருக்கிறான். கம்பநாடன்பேரன் தண்டி என்பவன் 'வடநூலுணர்ந்த தமிழ்நூற்புலவன்' எனப்பட்டிருக்கிறான்.

வடமொழியாருக்குந், தெனமொழியாருக்கும் நெடுங்கிலும் பாஷையைவிட்டு, எதிரிததனமுண்டாயிருந்தகாரணத்தினு லே, தமிழரசர்கள வடமொழியிற்சமைந்த இலககண இலக் கியநூல்களை தமிழிற் மொழிபெயாக்கச்செயதும், வடமொ ழியாகிய சமஸ்கிருதபாஷையின கொடுந்தொனிகளை இகழ்ந்து தள்ளிவிட்டு, அவ்வகைக் கொடுந்தொனிகளையுடைய சமஸ்கிருதமொழிகளைத் தமிழ்மொழிகளாக்குதற்கு விதி ஏற் படுத்தி, அந்த விதிப்பிரகாரம் வடமொழிகளைத் தெனமொ ழிகளாக்கித தமிழில் உபயோகபபடுத்திக்கொண்டனர். திரு டடாந்தமாக:—

வருஷம் எனனும்மொழியை வருடம் எனவும்,
பக்ஷம ,, பட்சம், பக்கம எனவும்,
ரிஷபம் ,, இடபம் எனவும,
மஹாராஜன் ,, மகாராசன் எனவும்,
ராக்ஷதன ,, இராட்சதன் எனவும்,

தாங்கள் விதித்த விதிப்பிரகாரம் வடமொழியடசரங்களைத் தெனமொழி யட்சரங்களாக மாற்றி ஏழுதிவந்தனர். அதுபோ லவே,

'பிராமணகுலம்' எனபதற்குப் 'பார்ப்பனக்குலம்' எனவும்,
'சத்திரியகுலம' எனபதற்கு 'அரசகுலம்' எனவும்,
'வைசியகுலம்' எனபதற்குச் 'செட்டிகுலம்' எனவும,

மொழிபெயர்த்து, வடமொழிப்பெயரைத் தெனமொழிப்பெ யராககிக்கொண்டனர். நான்காவது குலம வடமொழியிலுந் தென்மொழியிலும ஒன்றுபோல 'சூத்திரகுலம்' எனப் பெ யர்பெற்றது. தமிழ்நூல்களிலெல்லாம் பெரும்பாலும் இந்த நான்கு வருணத்தவாகளும் 'பார்ப்பார், அரசர், செட்டிகள், சூத்திரர்' எனப் பெயர்பெற்றுவந்திருக்கிறார்கள. 'சத்திரி யன்' என்னும்பெயர் 'சேத்திரம்' (=க்ஷேத்திரம்) என்னுஞ் சமஸ்கிருத மூலபதத்தினின்று பிறந்தபெயராம. 'சேத்தி ரம' என்பதற்குக் 'காணிபூமி' என்பது தாற்பரியமாகும். ஆனதால், 'சதத்திரியன்' என்பதற்குக் 'காணிபூமியுடையவன், காணியாட்சிக்காரன, நிலமைக்காரன், நாடாளவான் என்று

பொருளாம். 'அரசன்' என்பதற்கும் 'காணிபூமியுடையவன் காணியாட்சிக்காரன், நிலமைக்காரன், நாட்டாள்வான்' என்பது தாற்பரியமாம். ஆனபடியினாலே, சத்திரியகுலம் அரசகுலமாம். மேலே நாம் ருசுப்படுத்தியிருக்கிறபிரகாரம், சான்றோர்குலமும் அரசகுலமாம். ஆகையால், சான்றோர் குலம் சத்திரியகுலமாகும்.

இந்த இந்துதேசத்து நாலாபாஷைக்காரர்களுக்குள்ளும் இந்த நாலுகுலமுமிருந்துவருகின்றன. இத்தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்ப்பாஷைக்காரர்களுக்குள்ளே இந்த நாலுகுலமும் இருக்கிறதா என்று விசாரிக்குமிடத்தில்,

தமிழ்ப்பார்ப்பாரும்,
தமிழ்ச்செட்டிகளும்,
தமிழ்ச்சூத்திரரும், இருக்கிறார்கள்.

தமிழ்ச்சத்திரியராகிய அரசகுலத்தவர்கள் தமிழ்நாடெங்கணும் இல்லவே இல்லை என்றும், ஆனதால் தமிழ்ச்சத்திரியகுலம் முற்றிலும் அருகிப்போய்விட்டது என்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். தமிழ்நாட்டுக் குலவிபரங்களை ஆராய்ந்து நூல்களை எழுதிவருகிற அந்நியநாட்டார்கள் இக்காலத்தில் தமிழ்ச்சத்திரியகுலந் தமிழ்நாட்டில் இல்லை என்பதாக எழுதியிருக்கிறார்கள். திருட்டாந்தமாக:—

In Wilks' History of Mysore, Vol. i., p. 231, we read thus "These ceremonies are reserved for the three higher castes only; and of these, the second is entirely extinct." Again, in p. 179, "The second pure caste (Kshattrya caste) has become extinct."

இவ்வாறு தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தவர்கள் முற்றிலும் அற்றுப்போய்விட்டார்கள் என்று சொல்லுகின்ற சித்தாந்தம் நிசமல்லவேயாயின், தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்க்குலத்தவர்களுக்குள்ளே சத்திரியகுலத்தவர்கள் இன்னாரென்பதைத் தெளிவுறக்காட்டவேண்டியதாயிருக்கின்றது.

இக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டுக்குத் தமிழர்களோடு கலந்து குடியிருந்துவருகிற தெலுங்குப்பாஷைக்காரர்களிலும் வ

கர்கள் ரெட்டிகள் முதலானவர்களையும், மராட்டியர் கன்னடியர் மலையாளர்களையும், குலவரம்பற்றவர்களாகிய நாலுக்கர்களையும், மற்றும் அந்நிய மொழிக்காரர்களையும், களைந்து பிரத்தியேகப்படுத்திவைத்துவிட்டு, சுத்தத் தமிழ்க்குலத்தவர்களையெல்லாம் ஒன்றுபடத் திரட்டி, அவர்களுக்குள்ளே நாற்பாற்குலவரம்புப்படிக்கு, அந்த நாலுகுலங்களில் ஒவ்வொரு குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இன்னார் இன்னாரென்றும், தமிழ்ப்பஞ்சமகுலத்தைச்சேர்ந்தவர்கள் இன்னாரென்றும் நிச்சயிக்க வேண்டும். அவ்வாறு வகுத்துப் பார்க்கும்போது, தமிழ்ப்பாஷையையே குலப்பாஷையாகப் பேசிவருகிற பார்ப்பார் முதற்குலமாம். தமிழ்ப்பாஷையையே குலப்பாஷையாகப் பேசிவருகிற செட்டிகள் மூன்றாவது குலமாம். தமிழ்ப்பாஷையையே குலப்பாஷையாகப் பேசிவருகிற சூத்திரர்கள் நான்காவது குலமாம். தமிழ்ப்பாஷையையே குலப்பாஷையாகப் பேசிவருகிற பஞ்சமர்கள் கீழ்க்குலத்தவர்களாம்.

தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்ப்பாஷைக்காரருக்குள்ளிருந்து வருகிற பார்ப்பார்களையுஞ் செட்டிகளையும் பஞ்சமர்களையும் எளிதிற் பிரித்துவிடலாம். அந்த மூவகைக் குலத்தவர்களையுஞ்சுட்டிக் குலமயக்கமில்லை. சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குள்ளே பல்பிரிவுகளுண்டு. அந்தப்பிரிவுகளைச் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆறுதொழில்களால் நிச்சயித்தறிய வேண்டும். அந்த ஆறுதொழில்களையும் இவ்வண்ணம் மீண்டும் பேர்த்தெழுதுகிறோம்.

திவாகரம், 12-வது தொகுதி, 81-வது சூத்திரம்.
வேளாளராறுதொழி லுழவுபசுக்காவ
லேறுள்ளினவாணிபங் குயிலுவங்காருகவினை
யொள்ளியவிருபிறப்பாளர்க்கேவல்செயல்."

(i) உழவு, (iv) குயிலுவம்,
(ii) பசுக்காவல், (v) காருகவினை,
(iii) வாணிபம், (vi) முதல் மூவர்க்கேவல்செய்தல்.

இந்த ஆறுதொழில்களில்,

(i) முதற்றொழில் உழவு. இந்த உழவுத்தொழிலையே பூர்வ முதல் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து செய்துவரு கிறவர்களே வேளாண்மாந்தா எனப்பட்டுவருகிறார்கள்.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல்,

81-வது சூத்திரம்.

“ வேளாண்மாந்தர்க் குழுதூணல்ல
தில்லெனமொழிப பிறவகைநிகழ்ச்சி.”

இதனால் ஆதிகாலமுதல் குலத்தொழிலாக உழவுத்தொழில் செய்துவருகிற சூத்திரகுலத்தவர்களே வேளாண்மாந்தர்க ளாம். இவர்கள் விவாகக்கொள்வினை கொடுப்பினை பிற சூத்திரகுலத்தவர்களோடு கலவார்கள், இவர்களுக்குத்தான் பிள்ளைபட்டமுண்டு. இக்காலத்திற் பிள்ளைப்பட்டம் பா ராட்டிவருகிற வேறொரு பெருங்கூட்டத்தாராகிய சூத்திரக கிளைப்பிரிவாருண்டு. அவர்கள் இன்னாரென்று இங்ஙனம இனந்துலக்கிககாட்டுவோம். இதை யாவருங்கூர்ந்து கவ னிக்கவேண்டியது.

இந்தத்தமிழ்நாட்டில் ஆயிரத்தெட்டுச் (1,008) சிவாலயங்க ளும், நூற்றெட்டு (108) விஷ்ணுவாலயங்களுமுண்டு. இவை களையன்றி, இவைகளைப்போலொத்த வேறு அநேக ஆலயங் களுமுண்டு. இந்த ஆலயங்களிலொன்றாவது தாசிகளில் லாத ஆலயங்களில்லை. இந்தத்தாசிகள் தமிழ்நாட்டில் ஆல யங்கள் ஏற்பட்டகாலமுதலிருந்துவருகிறார்கள். நாலாகுலத் தவர்களும அவர்களோடு கூடுகிறதினாலே ஆண்களும் பெண் களுமாகிய குழந்தைகள் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பிறந்து விருத்தியடைந்துவருகிறார்கள். பெண்குழந்தைகள் பக்குவ காலங்களில் நாடறிய ஊரறியக் கோயில்தாலிகட்டிக்கொ ண்டு தாய்க்குரிய குலத்தொழிற்செய்துவருகின்றனர். ஆண் பிள்ளைகள் சைவவேடம்பூண்டு, பிள்ளைப்பட்டம் பாராட்டிக் கொண்டு, சூத்திரரோடு சூத்திரராயிருந்துவருகிறார்கள். இ வர்கள்தொகை பெருந்தொகையாகும். இவர்களெல்லாருஞ் சூத்திரகுலமாகிய பெருங்கடலிற் கலந்துபோகிறார்கள். இவ்

வாறு பிள்ளைப்பட்டம் பாராட்டிவருகிற சங்கரகுலத்தவர்க ளைக் களைந்து நீக்கிவிட்டால், அப்பட்டமான வேளாண்மாந் தர்கள் தொகை சிறுத்துப்போகும்.

(*ii*) பசுக்காவல்செய்துவருகிற சூத்திரகுலத்தவர்களும் வேளாளர்களாம்.

(*iii*) வாணிபஞ்செய்துவருகிற சூத்திரகுலத்தவர்களும் வேளாளர்களாம். பூர்வமமுதல் இருந்துவருகிற அவர்களுக்கு வேளாண்செட்டிகள் என்றுபெயர்.

(*iv*) குயிலுவத்தொழிற்செய்துவருகிற சூத்திரகுலத்தவர் களும் வேளாளர்களாம். அவர்கள் மேளதாளவாத்தியங்களை சேவிக்கிறவர்களாவர்.

திவாகரம், 12-வது தொகுதி, 82-வது சூத்திரம்.

"குயிலுவமவாத்தியங் கொட்டுதலாகும்."

(*v*) காருகவினை செய்துவருகிற சூத்திரகுலத்தவர்களும் வேளாளர்களாம். அவர்கள் நெசவுத்தொழிற் செய்துவருகி றவர்கள்.

திவாகரம், 12-வது தொகுதி, 83-வது சூத்திரம்.

"பருத்திநூல்பட்டுநூல் மைத்தாடையாக்கலுஞ்
சுமத்தலும்பிறவுங் காருகவினைத்தொழில்."

(*vi*) முதல மூன்றுகுலத்தவர்களாகிய பார்ப்பனக்குலத்த வர்களுக்கும், அரசகுலத்தவர்களுக்கும், செட்டிகுலத்தவர்க ளுக்கும் ஏவற்றொழிற்செய்துவருகிற சூத்திரர்களும் வேளா ளர்களாம்.

தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்ப்பாஷைக்காரர்களுக்குள்ளிருக்கிற பா ர்ப்பனக்குலத்தவர்களையுஞ், செட்டிகுலத்தவர்களையுஞ், சூத் திரகுலத்தவர்களையும், பஞ்சமகுலத்தவர்களையும் நீக்கியபின், மிஞ்சியிருக்கிற குலத்தவர்களிற் பூர்வத்தில் தமிழ்நாடு ஆண் டுவந்த அரசகுலத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட குலத்தவர்கள் யா ரோ அவர்களே தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியர்களாயிருக்கவேண் டும். பூர்வகாலத்தில் தாயாதிகளோடு சச்சரவுபட்டுக்கொண்டு உத்தர இந்தியாவினின்று புறப்பட்டு, விந்தியபருவதத்திற்குத்

ெதறகிலிருக்கிற தக்ஷண இந்தியாவுககுவந்து குடியேறிய குருகனமகாராசன புத்திரர்களாகிய கலிங்கன, கேரளன, சோழன, பாணடியன் எனனும நாலுபேரும மேலுமமே லுந் தெனனுடுநோக்கிச்சென்று, நாலு இராச்சியஙகள் ஏற் படுத்தினார்கள். அவர்களிற் கலிங்கன கலிஙகநாட்டிலும், கேரளன எனப் பெயர்கொண்ட சேரன சேரநாட்டிலும், சோழன் சோழநாட்டிலும, பாண்டியன பாண்டிநாட்டிலுஞ செங்கோற்செலுத்திவந்தார்கள. இவர்களும் இவர்கள குலத் தாருநதான் தமிழ்நாட்டுப பூர்வ அரசகுலத்தவர்களாம. இவர் களே பூர்வ தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியர்களாவர். இந்தத தமி ழரசகுலததவர்களுககுப பிற்காலததிற் 'சானறோர' என்னுங் கௌரவப்பட்டப்பெயருண்டானதினாலே, தமிழரசகுலமான து சானறோர்குலம எனனும்பெயருக்குள் அடங்கிப்போக, அவர்கள சான்றோர்குலத்தாரெனப பெயர்பெற்றிருந்தார்கள. இதற்கிசைய தொல்காப்பியர் அரசகுலத்தைச சானறோர்கு லம எனக் கூறியிருக்கிறார்.*

நாலடியார், 10-வது அதிகாரம், ஈகை, 10-வது கவி.

"கடிப்பிடுகண்முரசங் காதத்தோர்கேட்ப
ரிடித்துமுழங்கியதோர் யோசனையோர்கேட்ப
ரடுக்கியமூவுலகுங் கேட்குமேசானறோர்
கொடுத்தாரெனப்படுஞ்சொல்."

இதற்குத்தாற்பரியம.

"(தமிழ்நாடு ஆளுகின்ற பாண்டியா,) உன் நாட்டில் கடிப் பாகிய குறுந்தடியினால் அடிக்கப்படுகின்ற பேரிகைச்சத்தம காதவழி தூரத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கேட்கும், இடித்து முழங் குகின்ற மேககர்ச்சிதம் ஒருயோசனை தூரத்திலுள்ளவர்களுக குக் கேட்கும. சான்றோர் குலத்தவர்களாகிய உன்குலத்தரசர் கள் கொடுக்குங்கொடையோ சுவர்க்கமத்தியபாதலமென்னும் மூனறுலோகத்திலுள்ளவர்களுக்குங் கேட்கும்" என்பதாம்.

அரசர்களுக்குரிய ஆறுதொழில்களில் மேம்பாடானதொ ழில் ஈகை. ஆனதால், 'சான்றோர் கொடுத்தார்' என்பது அரசர்களுக்குரிய ஈகைததொழிலைக்குறிக்கின்றது. கொடை

கொடுப்பதற்குரியவர்கள் அரசர்கள் முரசசசந்தமும், இடி முழக்கமும் பிறகுலத்தவர்கள் கொடுக்கும் கொடைக்குச் சமரசமாகும் மூவுலகும் அறிந்துபுகழத்தக்க பெருங்கொடையோ அரசர்கள் கொடுக்குங்கொடையாம். 'அரசர்கள்' தொல்காப்பிய திவாகரநூற்பிரகாரம், இங்ஙனம் 'சான்றோர்' எனப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், சான்றோர்குலத்தவர்களே அரசகுலத்தவர்களாம்.

நெடுங்காலமாகத் தமிழ்நாடு ஆண்டுவந்த அரசகுலத்தவர்கள் முற்றிலும் அருகி ஒழிந்துபோய்விட்டார்கள் என்பதாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிற பேச்சு நம்பப்படத்தக்கதல்ல; என்னத்தினாலென்றால்,

1 கிறிஸ்துவுக்கு உத்தேசம் 1,600 வருடங்களுக்குமுன்னதாக, அல்லது தசரதராமனுக்கு உத்தேசம் 600 வருடங்களுக்கு முன்னதாக, தக்ஷண இந்தியாவுக்குவந்து குடியேறி நாலு பெரிய இராசியங்களை உண்டுபண்ணிய குருசுனமகாராசன் புத்திரர்கள் நாலுபேர்களில் மூவர்களாகிய சேரசோழ பாண்டியர்குலத்தவர்கள், கிறிஸ்துவுக்குப்பின் உத்தேசம் 1,600 வருடக்காலமவரையினும் இடையறாது தமிழ்நாடு ஆண்டுவந்திருப்பதினாலே, உத்தேசம் 3,200 வருடக்காலங்களாகத் தழைத்துப் பெருகிய தமிழரசகுலத்தவர்கள் கட்டோடே ஒழிந்துபோய்விட்டார்களென்று சொல்லுவது எளிதில் நம்பப்படத்தக்கதல்ல.

2. வடமேற்குத்திசையிலிருந்து இந்தியாவுக்குக் காலாகாலங்களிற் படையெடுத்துவந்த அசீரியா, பெர்ஷியர், கிரேக்கர், சீதியர்முதலான அந்நியநாட்டார்கள் இந்தியாவின் வடதிசையினின்று தென்திசைநோக்கி புஜபலபராக்கிரமத்தால் நாடுகளைக்கட்டி ஆண்டுவந்தகாலங்களில், தக்ஷண இந்தியாவின் தென்கடைக்கோடியிலிருந்த தமிழ்நாடுகளிற்புகுந்து, அதின் பூர்வ நிலைகுலைய, அரசகுலங்கள் நாசப்படச்செய்ததாகச் சரித்திரமில்லை. மகமதியர்கள் தமிழ்நாடுகளிற் புகுந்தபோதிலும், அதின் தென்பாகத்தில் கீழ்கடலையடுத்த நாடுகளிற் பெருந்தீமைகள்செய்து, மேற்படி குலநாசஞ்செய்ததாக

வுந் தோன்றுகிறதில்லை." ஆகையினாலே, எதிரிகள்கைக்கு எட்டாத்தூலையிலிருந்த தமிழ்நாட்டு அரசகுலத்தவர்கள் சருவ சங்காரமாகி ஒழிந்துபோய்விட்டார்கள் என்று சொல்வது எளிதில நம்பபபடத்தக்கதல்ல.

தமிழ்நாடுகளைக் கட்டிக்கொண்டு தமிழரசகுலவமிசத்த வர்களை அழித்தவர்கள் வடுகர்கள். அபபடிச்செய்புதற்கு அவர்களை மூட்டிவிட்டவர்கள் அவர்களுடன நெருங்கிச் சமபந்தப்பட்ட சூத்திரகுலததவாகளும, வடமொழிப்பார்பபார்களுமாம். இவர்கள் தஙகள சுயமேனமையையுஞ் சுயபிரயோசனத்தையுமநாடி இபபடிச்செய்ததாகத் தோனறுகின்றது. தமிழரசர் வமிசங்கள் அழிநதுபோனபோதிலும, அரசகுலத்தவர்களெல்லாருங் கட்டோடே ஒழிந்துபோய்விட்டார்களென்று சொல்லுதற்கு ஏதுவில்லை

3. தாம்பிரவன்னிநதி முகத்துவாரத்திலிருந்த கொற்கைநகரிககு வடக்குந்தெற்குமாக கீழ்க்கடற்கரையையடுதத பூமிகளிற் காடுவெட்டி நெரிஞ்சிதூர்த்துக்குடியேறிய நாடாள்வார் வமிசத்தவர்கள் நாளதுவரையினும் இடையறாது வாசஞ்செய்து, மேறபடி திசையிலிருக்கினற பூஸ்திதிகளை அனுபோகஞ்செயதுகொணடு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களே மேற்படி கொற்கைநகரியிற செங்கோற்செலுத்திய பாண்டிய வமிசத்தவர்கள். கொற்கை நகரிக்கு மேற்கில், தாம்பிரவன்னிநதியின் தென்கரையிலிருக்கிற ஆள்வார் திருநகரி* நாடாள்வாாகுலத்துச் சிற்றரசர்களிருந்து அரசுபுரிந்த நகரங்களிலொன்றும். 'ஆள்வார்' என்பதற்கு 'அரசா' எனபதுபொருளாம். இந்தத்திசையிற் குடியிருந்துவருகிற காணியாட்சிககாரர்களாகிய நாடாள்வார்களுக்கு அவாகளுடைய அனுபோகத்திலிருந்துவருகிற காணிபூமிப் பாத்தியவுரிமைக்கு, நிலத்தோடுநிலமாயத் தொன்றுதொட்டுக் குடியிருந்து அனுபோகஞ்செய்துவந்திருக்கிற அனுபோகவுரிமையேயல்லாது சாதனப்

* ஆள்வார்=Alvar
=Ruler

Vide W. Taylor's Oriental Historical Manuscripts, vol. ii, p 168

பத்திரங்களில்லவே இல்லை. ஆனதால், பூர்வத்திற் கொற்கை நகரியிலிருந்து அரசுபுரிந்த பாண்டியகுலத்தவர்கள் இவர்கள் தான் என்று விளங்குகின்றது.

4 மேலே நாம் இரண்டாவது எட்டாவது பிரகரணங்களில் விபரப்படக் காண்பித்திருக்கிறபிரகாரம், தொல்காப்பியம், திவாகரம் முதலான பூர்வநூல்களிற் கூறியிருக்கிறபடிக்கு, சான்றோர்குலத்தவர்கள் பூர்வந் தமிழ்நாடாண்டுவந்த அரசகுலத்தவர்களானதினாலே, தமிழ்நாடெங்ஙனும் வாசஞ்செய்துவருகிற சான்றோர்குலக கிளைப்பிரிவார்களெவர்களோ அவர்களே தமிழ்நாடடுச் சத்திரியர்களாம. இது தெளிவாக விளங்கும்பொருட்டு தமிழ்ப்பாஷைக்காரருக்குள் அரசகுலத்தவர்கள் இன்னுமொன்று இனனமும் வேறொருவகையாய்ப் பார்ப்போம். தமிழ்நாட்டுப் பூமிமுழுமையும் தமிழ் நூல்வல்லோர்களால் ஐந்துவகை நிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளுக்கு இலக்கண நூல்களில் 'ஐந்திணைப்பூமிகள்' என்றுபேர். இந்தத் திணைப்பிரிவுகளை 'உலகம்' என்று தொல்காப்பியமகாரிஷி சொல்லியிருக்கிறார்.

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல்,
5-வது சூத்திரம்.

"மாயோனமேய காடுறையுலகமும,
சேயோன்மேய மைவரையுலகமும்,
வேந்தனமேய தீமபுன லுலகமும்,
முல்லைகுறிஞ்சி மருதநெய்தலெனச்
சொல்லியமுறையாற் சொல்லவுமபடுமே."

இந்தச்சூத்திரத்தில், 'உலகம' என வந்திருக்குமபெயருக்கு நாடு, தேசம்' என்பது பொருளாம் தமிழ்நூல்களில, 'உலகம், நாடு, தேசம்' என்னும்பெயர்கள் ஒருபொருட்பெயர்களாகும்.

சில அரசர்களுக்குத் 'திரிலோகவேந்தர்' எனப பெயர்வந்திருக்கிறது. 'திரிலோகவேந்தர்' என்பதற்கு இமயகிரிமுதல் கன்னியாகுமரிவரையிலுமிருக்கிற தெனபரதகண்டம முழு

மையையும் ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டவர்கள் என்பது பொருளாம். தென்பரதகண்டம் முழுமையும் பூர்வத்தில் மூன்று பெரும்பிரிவுகளாகப்பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த மூன்றுபிரிவுகளுக்கும் 'இமயமலைநாடு, சமபூமிநாடு, மலையிடைப்பூமிநாடு' எனப்பெயராம். இவற்றுள், இமயமலைநாட்டிற்குச் 'சுரர்நாடு, தேவநாடு' எனவும், சமபூமிநாட்டிற்கு 'நரர்நாடு' எனவும், மலையிடைப்பூமிநாட்டிற்கு 'நாகநாடு' எனவும் பெயராம்.

மேலும், சுரர்நாட்டிற்கு 'தேவலோகம், சுவர்க்கலோகம்' எனவும், நரர்நாட்டிற்குப் 'பூலோகம், மத்தியலோகம்' எனவும், நாகர்நாட்டிற்குப் 'பாதலலோகம்' எனவும் பெயராம்.

"சுவர்க்கமத்திய பாதலலோகங்களாகிய திரிலோகங்களையும் ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டவேந்த சக்கரவர்த்தி" என்பதற்கு 'சுரர்நாடு, நரர்நாடு, நாகர்நாடு எனப் பாகிக்கப்பட்டுநின்ற தென்பரதகண்டம் முழுமையையும் ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டவேந்த ஏகாதிபதி' என்பது பொருளாகும். ஆனதால், 'திரிலோகவேந்தர்' என்பதற்கு மூன்றுபெரியநாடுகளாகப் பிரிந்துநின்ற 'இந்துதேசம்முழுமையையும் ஒருகுடைக்குள் அடக்கியாண்டவேந்த அரசர்' என்பதுகருத்தாம்.

இந்தத் தாற்பரியவுரைப்படிக்கு, மேற்படி 5-வது சூத்திரத்தில் 'உலகம்' என வந்திருக்கிற பெயருக்கு 'நாடு' என்பது பொருளாம். மேற்கூறிய ஐந்தாவது சூத்திரத்தில்,

1. காடுறையுலகம் என்பதற்கு 'பாலை முல்லை நிலங்களாகிய வனநாடு' (Desert, arid and sylvan tracts) எனவும்,

2. மைவரையுலகம் என்பதற்குக் 'குறிஞ்சிநிலமாகிய மலைநாடு' (Hilly tracts) எனவும்,

3. தீம்புனலுலகம் என்பதற்கு 'மருதநிலநாடு' (Agricultural tracts) எனவும்,

4. பெருமணலுலகம் என்பதற்கு 'நெய்தல் நிலமாகிய மணற்கொண்ட கடற்கரைநாடு' (Maritime tracts) எனவும், தாற்பரியமாம்.

பூர்வகாலத்தில தமிழ்நாடு மேற்படி பிரிவுப்படிக்கு, பாலைநிலநாடு, முல்லைநிலநாடு, குறிஞ்சிநிலநாடு, மருதநிலநாடு, நெய்தல்நிலநாடு என ஐந்து பெரியநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆதிகாலத்தில் இந்த ஐந்துநாடுகளிலும ஐந்து அரசர்களிருந்து அரசுபுரிந்துவந்தனர். திவாகர நூலாசிரியர் காலத்தில்,

1. பாலைநிலநாடு ஆணடுவந்த அரசன 'பாலைக்கிறைவன்" எனவும்,
2. முல்லைநிலநாடு ஆண்டுவந்த அரசன் 'முல்லைநிலத தலைமகன, குறும்பொறைநாடன், கானகநாடன' எனவும்,
3 குறிஞ்சிநிலநாடு ஆண்டுவந்த அரசன 'குறிஞ்சிக்கிறைவன், கானகநாடன, மலையரசன, மலைநாடன' எனவும,
4 மருதநிலநாடு ஆணடுவந்த அரசன 'மருதநிலததலைவன, மருதநிலநாடாளவோன, தமிழ்நாடன, புனனூடன், குடநாடன்' எனவு ம,
5 நெய்தல்நிலநாடு ஆண்டுவந்த அரசன் 'நெய்தற்றலைமகன' எனவும், பெயர்பெற்றிருந்தார்கள்.

பிற்காலத்தில், மருதநிலநாட்டிற்குரிமையுடையவர்களான சேரசோழபாண்டிய வமிசத்து நாடாள்வார்கள் மற்ற நாலுவகைநாடுகளையுந் தங்கள் அரசுக்குட்படுத்தி, ஐந்திணை நாடுகளையும் ஒருகுடைக்குள அடக்கியாணடுவந்தார்கள். அப்போது, 'பாலைநிலநாடு, முல்லைநிலநாடு, குறிஞ்சிநிலநாடு, நெய்தல்நிலநாடு' ஆண்டுவந்த தலைவர்கள் மருதநிலநாட்டு வேந்தருக்கு அடங்கி நடந்துவர, மருதநிலநாட்டு வேந்தர்களே தமிழ்நாட்டுமூவேந்தர்களாய் விளங்கிச் செங்கோற்செலுத்திவந்தமையால், இந்த மருதநிலநாட்டுவேந்தர்களும் அவர்கள்குலத்தவர்களுமே தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியர்களாயினர். இந்தத் தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியர்கள்தான் 'சானறோ' எனக் கௌரவப்பட்டபெயர்பெற்றிருந்தவர்கள். இந்தச் சான்றோர் எனனும்பெயர் பிற்காலத்தில் 'சாணார்' என மருவ

மொழிப்பெயராகி, உலகவழக்கில் வந்து வழங்கியிருக்கின்றது. ஆனதால், இக்காலத்தில் 'சாணர்' என மரூஉமொழிப்பெயர்பெற்றிருக்கிற குலத்தவர்களே, பூர்வத்தில் 'சான்றோர்' எனப் பெயர்பெற்றிருந்தவர்களாம். சான்றோர்குலத்தவர்களோ தமிழ்நாட்டுச் சத்திரியகுலத்தவர்களாகிய அரசகுலத்தவர்களானமையால், 'சாணர்' என மரூஉமொழிப்பெயர் தரித்தவர்களே பூர்வதமிழ்நாட்டுச் சத்திரியராகிய அரசகுலத்தவர்களாம்.

II. இனித் தமிழ்நாட்டரசகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் சூட்டப்பட்ட காரணத்திற்கு விபரங்கூறுவோம்.

'சான்றோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயர் இக்குலத்தவர்களுக்கு இடப்பட்டதற்கு இதிகாசச்சாட்சியுண்டு. இதற்கு விபரஞ் சான்றோர்புராணம், பொன்னியணைப்படலத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது. அந்தப்படலத்திலடங்கிய விஷயங்களை இங்ஙனஞ் சுருக்கிக்கூறுவோம்.

ஆதிகாலத்தில், பாண்டியர்களுக்குப் பொருநைநதிச்சங்கமத்தில், அலைவாய்க்கரையில் கொற்கைப்பதி இராசநகரமாயிருந்துவந்தபிரகாரம், சோழராசர்களுக்குக் காவிரிநதிச்சங்கமத்தில், அலைவாய்க்கரையில், 'புகார்' எனப்பெயர்கொண்ட காவிரிப்பூம்பட்டணம் இராசநகரமாயிருந்துவந்தது. அப்படியிருந்துவருகிறநாளையிலே, அந்தக் காவிரிப்பூம்பட்டணத்தில் சூரியகுல* பரம்பரையிலுதித்த கரிகாலசோழன் (கரிகாலசோழன்) இருந்து செங்கோற்செலுத்தி மனுநீதிதவறாது குடிகளிடத்தில் ஆறிலொரு கடமைவாங்கி, அசையாமணிகட்டி நாடாண்டுவந்தான். இவ்வாறு நாடாண்டுவருகிறகாலத்திற் கொள்ளைமழைபெய்து, காவேரிநதியிற் கங்குகரையின்றி வெள்ளம்பெருகி, இருகரையும் புரண்டோடி, நாடெங்கும் பாழுண்டாக்கிற்று. அப்போது, கரிகாலசோழன் நாடெங்கும்

* சந்திரகுலத்திலுதித்த சோழன் சௌராட்டிரநாட்டுச் சூரியவம்சத்தோடு பிற்காலத்திற் கலந்ததால் 'சூரியகுலம்' எனப்பட்டது; 'சோழன்' என்னும் பதத்திற்கும் 'சூரியன்' என்றேபொருளாம்.

மறைசாத்தி, குறுநிலமன்னராகிய சிற்றரசர்கள் தங்கள்தங்கள் குடிசனங்களோடுஞ் சேனைதளங்களோடும்வந்து காவேரிநதிக்கு இருகரையிலும் அணைகட்டிச் சலத்தைத்தடுக்கும்படி கற்பித்தான. அதுகேட்டு, மேற்படி சிற்றரசர்களெல்லோரும அவரவர் குடிசனங்களோடுஞ் சேனைதளங்களோடும் ஒருமுகமாகத்திரண்டு அணைகட்டுதற்குக் கூடிவந்தார்கள். அப்படிக் கூடிவந்தகாலத்தில, காந்தமாரிஷி எனவும், வித்தியாதாரிஷி எனவும், பெயர்பெற்ற சுராபாண்டியமகாராசன் புத்திரர்வொ நவனை சினமபலபாண்டியன மரபினர் ஒன்றுகூடி தஙகள குடிசனங்களோடும் சேனைதளங்களோடும் அணைகட்டுதற்கு வந்தார்கள். இதைச்சுட்டிச் சானரேர்புராணம, பொன்னியணைப்படலம, 21-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது :—

கங்கைகுமரியினிடைக்கண்டதேசத்திற் கலந்தமன்னா
தங்களசேனுமுகங் குடிமைதருகின்றசனமுமெங்குமாய்ப
பொங்குகடல்காவிரிக் கரைபுகுவதெனவந்து புகுதமுத்திச்
செங்கைவித்தியாதரன புதலவருமபடையாய்த் திரண்டுவந்
தார ''

இதில் வித்தியாதரன எனபது சுராபாண்டியராசனுன காந்தமாரிஷியாம்.

இவவாறு அரசர்களுங், குடிசனங்களாதியோரும ஆற்றுககு அணைகட்டுதற்குத் திரண்டுவந்துநிற்கையில், கரிகாலசோழனும்வந்து, அவரவருக்குத் தகுந்தபிரகாரம வேலைசெய்யுதற்கு எல்லைமால குறித்துக்கொடுத்தான இதைசசுட்டி மேற்படி பொன்னியணைபபடலம், 22-வது கவியிற் சொல்லியிருபது :—

கரிகாற்பெருங்குரிசிலுந்தனது சேனைகருங்கடலுடன
விரிகாவிரிக்கரையடைந்தனன் முடங்குதிரைவெள்ளம்வடிய
திருக்காதவணைகட்ட முனைப்பிடித்தழியாதசேசநின்று
வருவார்தலைக்கொண்டு மண்சுமைத்தோளிடை வருத்து

அணைக்கட்டுவேலை சாக்கிரதையாய் நடந்துவந்தது. அப்படி நடந்துவருகிறபோது, மேல்வரநதுவெள்ளம பெருந்து

வந்து, கட்டிய அணைகளை அறுத்துப் பிடுங்கிக்கொண்டோ டிற்று, இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 25-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது :—

"பாதுசென்றளவிற் பெரும்புனல்சுழித்துமண் பாய்கின்றதிற்
கோதின்மலையிடினுஞ் சுழித்திழுக்குங்கெடிக குழிநிரமப
மேதினிபிடுங்கிமண கொட்டவுமலைக்குவடு வெட்டியிடவுந்
தாது சொரிதருவைத் தறித்திடவுநிலையாத தாழ்வுகண்டார்."

இதுகண்டு மந்திரிகள் அரசனுககுசசொல்ல, அரசனும் வந்துபார்த்து, மனம பதைபதைத்து, மண்சுமககாமல் சுமமா வேலை ஏவிககொணடுநினற சிற்றரசர்களுந் தலைவர்களுந கூடையெடுத்து மண், கல் முதலியவற்றை அள்ளிக் கொட்டுமபடி சட்டளைசெய்தான. அரசனகட்டளைபபிரகாரஞ் சிற்றரசர்களும மற்றுந்தலைவர்களுங் கூடையெடுத்து மண்ணள்

படலம், 26-வது கவியில் வருவது :—

" இடுதோறுமுழைப்பு மலைமாறும்பிடுங்கி மண்ணேழும வெட்டிக்
கொடுகட்டினுங்கரைக குஞ்செய்கைமனனெனுடு கூறவவனுங்
கடுகிச்சுமக்கின்ற தொழிலோர்கண் முதனின்ற கனமன்னருந்
தொடுகூடைகொண்டுமண்சுமையெடுமினெனனச் சுமந்துசென்றார்."

அப்போது, சினம்பலபாண்டியன் மரபினர் கூடைதொட்டு மண்சுமக்காமல் சும்மாநின்றுவிட்டார்கள். அதைக்கண்டவர்களில், மகான்முதலான சிலபேர்கள் போய்க் கரிகாலசோழனுக்கு அதைத் தெரிவித்தார்கள். அதுகேட்டு, சோழன் சொல்லுகிறான் : " சினம்பலபாண்டியன் வமிசத்தவர்கள் படைத்தொழிலாகிய பதினெண்ணாயுத வித்தைகளில் மிகு வல்லவர்கள், மகாபுஜபலபராக்கிரமர்களாகிய சுத்தவீரர்கள், தம்முடையநாட்டில் முன அரசுபுரிந்த செங்கோல் மன்னர்களிடத்

ல நாடுகள்பெற்று ஆளுகிறவர்கள். ஆனபடியினலே அவர் ளிருககடடும்" எனருன. இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னி ணைபபடலம, 28-வது கவியிற் சொல்லியிருககிறதாவது :—

சேவகத்தொழினமுதன்மை பெற்றுளோர்முனனுட்
 செகமபுரநத
காவலாகொடுபப வரசுடையார்களென்று கரிகாலமன்னன்
ஆவலொடுபுகலவும் மொழிமகரனென்பா னழித்துரைப்
 பான
மூவரிற்பெரியார்களெவாமண்சுமந்தனன் முக்கணனும்."

இங்ஙனம சினமபலபாண்டியனகுலத்தவர்கள் அரசுரி மபெற்றவர்களென்று சொல்லியிருககின்றமையால், அவ ர்கள் அரசகுலததவாகளென்பது இயலபாக விளங்குகின்றது.

இவ்வாறு கரிகாலசோழன சொல்ல, அதுகேட்டு மகரன சால்லுவான : "திரிமூர்த்திகளில் முதல்வனுகிய சிவனும் டைதொட்டு மண்சுமந்திருக்கிருன, ஆதிசேடனும இனன ம பூமியைச் சுமந்துநிற்கிருன, இபபோது அரசகுலத்தவா ரில் வெகு ஆயிரமபேர்கள அரசனகட்டளையைச் சிரமேற காண்டு, இதோ கூடையெடுத்து மண்ணள்ளிக் கிரீடஙகள ரியுஞ் சிரமீதுவைத்துச் சுமக்கிருர்களே, தேவேந்திரன்முத ான அட்டதிககுப்பாலகாகள் எடடுத்திக்கிலுமநின்று பூமிப் ரஞ் சுமக்கிருர்களே. இப்படியிருக்க, இவர்கள் சுமக்கிற ற்கெனன? அரசன ஆக்கினைக்கு அடங்காதவர்களாய் நிற் ருர்களே" என்ருன்.

இந்த வசனங்கேட்டு, கரிகாலசோழனென்பவன் மேற்படி னம்பலபாண்டியன்குலத்தவர்களையிட்டுத் தன் மனதிலுண ியிருந்த சிறந்த எண்ணங்களை யகற்றிவிட்டு, அவர்கள்மீது ிஙகோபமாகி, அவர்களைத் தன்சமுகத்தில் வருவித்து நிறு தி, அவர்களைப்பார்த்து, "கூடையெடுத்து மண்சுமக்கத் னவேண்டும். அப்படிச்செய்யுங்கள்" என்ருன். இதைச் ட்டி மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 31-வது கவியிற் சால்லியிருப்பது :—

"நெஞ்சந்திருமபினு னேரியர்கோனெஞ்சகதது
வஞ்சம்பயிலாதயர் தமமைவரவழைத்தான
கஞ்சமலாமுகத்தீர் காவேரிகட்டுதற்கு
எஞ்சாதுமண்சுமக்க வேண்டுமெனவுரைத்தான."

அந்தவசனங்கேட்டு, சினமபலபாண்டியன் மரபினர் கரி காலசோழனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள் "முன்னுளி லே செயதுங்கமகாராசன எங்களுக்குப பொன்முடிபுனைந்து, பூவேந்துசோழர் எனப பட்டமுங்கட்டி நாடாளவைததிருக் கிறார். எங்கள் குலத்துக்குரிய இந்தப் பூர்வமகிமையை நீர் அழிபபது நியாயமல்ல. அரசர்களுக்குச் செவியே கண்ணு னதினுலே, தங்கள காதில்விழுஞ்செய்திகளைச சீதூக்கி நிதா னித்து உண்மைதெரிந்து, செங்கோற்கோணுது அரசுபுரிய வேண்டும். உலகம் இகழத்தக்க செய்கைகளை அரசாகள் புரியலாகாது" எனறார்கள். இதைச்சுட்டி மேற்படி பொனனி யணைபபடலம், 32-வது, 33-வது கவிகளிற் சொல்லியிருப பது.—

32-வது கவி.

"முன்னுடசெயதுங்க முனனோனெமக்குமிகும்
பொனனுர்முடிபுனைந்து பூவேந்துசோழனென
அனனுளரசுரிமை யாக்கினுனனைதனை
இன்னுளழிப்பதியல்புல்ல வெனறுரைத்தான"

இந்தச்செய்யுளில், சினம்புலபாண்டியன் குலத்தவாகளை இராசப்பட்டம்பெற்று நாடாண்டுவந்தசங்கதி சொல்லியிருக் கினறது. ஆனதால், சானறோர்குலம அரசகுலமெனபது இத னுலுந் தெரியவருகின்றது.

33-வது கவி.

"கண்ணேசெவியாய்க கருதும்வயவேந்தர்
நண்ணுருவாக்கு நடுவினமொழிகேட்டு
மண்ணேரிகழ வருங்காரியநினைவி
னெண்ணுதுசெயவ தியல்புனறிழுக்குண்டாம்."

இவ்வசனங்கேட்டமாத்திரத்தில், கரிகாலசோழனுகிறவன் மனம்வெகுண்டு, பக்கத்தில் நின்றவர்களைப்பார்த்து, "புத்தி

வழிசெல்லாத இப்புன்மைதினையோர்களைக் கூடையெடுத்து மண்சுமக்க மூட்டுங்கள்" என்றான். அதுகேட்டு காளிகாதேவி புத்திரர்கள் அரசனைப்பார்த்து, "கொத்துமுடியறினுங் கூடைதொடோம்" என்றார்கள். இதைச்சுட்டிய மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 34-வது கவி வருமாறு:—

"இத்தகையசொற்கேட் டெரியின்வெகுண்டனனூற்
புத்திவழிசெல்லாத புன்மைதினையோரை
மொய்த்தநதிமண்சுமக்க மூட்டுகென்றானனவர்கள்
கொத்துமுடியறினுங்கூடைதொடோமெனறுரைத்தார்"

இக்கவியில், 'கொத்துமுடி' எனவும், 'கூடைதொடோம' எனவுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிலம்பலபாண்டியன குலத்தவர்களுக்கு வளர்ந்த தலைரோமமிருந்ததினாலும், கூடை தொடுவது* மானவீனமானதினாலும, உயிரினும் மானமே பெரிதென்றெண்ணி நடந்துவந்ததினாலும், அவர்கள் க்ஷத்திரியகுலவுரிமையுடையவர்கள் என்பது தெரியவருகின்றது. இதுதான பூர்வக்ஷத்திரியகுலவைராக்கியம். கூடை தொடாததையிட்டுத் தலையிழக்கக்கொடுத்த இந்தப் பூர்வ கதை நாளதுஞ் சானரோர்குலத்தவர்களுக்குள் வீட்டுக்கதை

* தமிழ்நாட்டுப பூர்வ ஏற்பாட்டில் கூடைதொட்டெடுத்துச் சுமைசுமக்குதல் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்ததால், க்ஷத்திரியகுலத்தவர்கள் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கொப்பத் தங் கூடையெடுத்துச் சுமைசுமக்குதலை மானவீனமாக எண்ணி, அதைச்சுமப்பதிலும் எதையும் படநினறனர். கூடைதொட்டுப் புழங்குதலோ சூத்திரகுலச்சிறப்பாம. இதற்கு மேற்கோள் வருமாறு:—

கம்பர்வேளாளர் மேற்பாடிய ஏரெழுபது, 24-வது கவி.

ஏருக்கூடைச்சிறப்பு.

"அடுத்திறக்கிப் பெருங்கூடையளவுபட வேயெருவை
"எடுத்திறக்கித் தலைமேலே கொண்டவர்தாமிடையிடையே
"கொடுத்திறக்கி நிலமகளைக் கும்பிட்டுவணங்காரேற்,
"படுத்திறக்கித்திரிவார்தம் பழிமறுக்கமாட்டாரே."

இந்தக்கவியில், கம்பநாட்டான் கூடைகளில் எருமுதலானவைகளையள்ளித் தலைமேல்வைத்துச் சுமந்துகொண்டு நனைசெய் புன்செய்களுக்குக் கொண்டுபோய்ப்போடுவது சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குச் சிறப்பென்று கூறியிருக்கிறார்.

யாகப் பரம்பரையாய்ச் சொல்லப்பட்டுவருகிறது. இதிஞல் இந்தக்கதையின் பூர்வ உண்மை துலங்குகின்றது. அன்றியும், நாளதுஞ் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குள் மகாதுஷ்டனை 'கரிகாலப்பயல்' என்று சொல்லிவருவதும் வழக்கமாம். இதனுல் சான்றோர்குலத்து முன்னவர்களுக்கு இந்தக் கொடுமைசெய்தவன் கரிகாலசோழன் என்பதுந் துலங்குகின்றது.

இந்தப்பிரகாரம் 'கொத்துமுடியறினுங் கூடைதொடோம்' என்று அவர்கள் சொல்லிய வசனங்கேட்டு, கரிகாலசோழனென்கிறவன் மிகவுஞ் சினந்து, அவர்களில் முன்நின்றவனைப் பிடித்து, மழுவாயுதங்கொண்டு சிரசு துணிபட, கழுத்தற இருதுண்டமாக வீசிவிடக் கட்டளையிட்டான். அரசன் கட்டளைப்படி தலையாரியானவன் அவனைப்பிடித்துக் காவேரிநதிக்கரையில் நிறுத்தினுன். அப்போது, அரசர்கள் முதலான மேன்மக்களுங், குடிசனங்களும் ஏகோபித்து, நாலட்டமும

63-வது கவி

கூடைச்சிறப்பு.

" ஆடையாபரணங்க ளணிந்துமுடிசுமந்திடலும்
ஓடையானைமிசையொருத்த முயாந்துலகந்தாங்குதலும்
பேடையோடனநீங்காப் பெருங்கழனிப்பெருக்காளர்
கூடையானதுகையிற் கொண்டுகளம்புகுந்திடனே."

இக்கவியில், கம்பநாடான் கூடையுங்கையுமாயக் களத்திற்குப்போகுதல் சூத்திரகுலத்தவர்களுக்குச் சிறப்பு என்கிறார். ஆனதால், அது சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கு இகழ்ச்சியாயிற்று.

64-வது கவி, பொலிதூற்றுங் கூடைச்சிறப்புக்கூறுகின்றது; அதுகாண்க.

மேற்படி செய்யுட்களால், கூடைதொட்டுப் புழங்கும் வழக்கஞ் சூத்திரகுலமகிமையென்று சொல்லியிருக்கிறது. சத்திரியகுலத்தவர்களுக்கோ, கூடைதொட்டுப் புழங்குவது அந்தப் பூர்வகாலத்தில் மகாக்கொடிய நிந்தையாயிற்று. முன்னோர் மரபினராகிய 'சான்றோர்' குலத்தவர்கள் அந்தப் பூர்வகாலத்தில் மேற்படி பூர்வவழக்கத்தைப் பாராட்டி, தேசமறிய உயிர்கொடுத்து, மேற்படி நிந்தையை நீக்கி, தங்கள் குலமகிமையை பூலோகத்தில் நிலைநிறுத்தியிருப்பதால், அவர்கள் தமிழரசகுலச் சத்திரியரென்பது நன்குதுலங்குகின்றது.

புடைசூழ்ந்து நின்று பார்த்தார்கள். அப்படிப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கையில், தலையாரியானவன் கூர்மையான மழுவாயுதம் ஒன்றைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு, அவனருகில் நின்று, அந்த மழுவாயுதத்தால் ஓரேவீச்சில் தலையறத்துணித்துவிட்டான். துணிபட்ட தலையானது 'கூடைதொடேன், கூடைதொடேன்' என்று நாவில்தொனிபிறக்க உருண்டோடிற்று. இவனதலைபுருண்டதுகண்டு, கரிகாலசோழனானவன் அதுபார்த்து நின்ற மற்றப்பாண்டியர்களாகிய காளிபுத்திரர்களைப்பார்த்து, 'உங்கள் அபிப்பிராயமென்ன? கூடைதொட்டு மண்சுமப்பீர்களா, சுமக்கமாட்டீர்களா? என்று வினவினான். இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 35-வது கவியிற்கூறியிருப்பது:—

"என்றுரைத்தோன்றனை யிருதுணியாய்வீசுகெனத்
தான்றுகழற்காலோன சொன்னமொழிகேட்டு,
வென்றிமழுக்கொண்டு வீசவிழுந்தாநொருவன
நின்றோரைப்பார்த்து நினைவேதெனக்கேட்டான."

மடிந்தவன்போக நீக்கிநின்ற மற்றப்பாண்டியர்களைப்பார்த்து, கரிகாலசோழன் உங்கள் அபிப்பிராயமென்னவென்று வினவ, அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்: "அரசனே, சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த இந்தப்பூலோகத்திலே மானமிழப்பதைவிட மடிவதுவே உத்தமமென்று மேலோர்களுடைய வாக்கு இருப்பதால், எங்களுக்கும் அதுவேகருத்து. ஒருபோதுங் கூடைதொடோம். என்றைக்கிருந்தாலும், இறப்பது நிசம். பந்துகள்போன்ற எங்கள் சிரசுகள் வெட்டுண்டு பூமிமீது உருண்டோடினபோதிலும், வாசமலர்மாலைகள் சூடியமண்ணவா, நாங்கள் ஒருபோதுங் கூடைதொடோம்" என்றார்கள். இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 36-வது, 37-வது கவிகளிற் சொல்லியிருக்கிறதாவது:—

36-வது கவி.

"மண்மேனிலையுலகின் மானமிழப்பதினி
லெண்மையாவதிறப்பதியல்பென்று,
பண்டைமேலோர்சொன்னதால் மானமழிந்தேத்தமுத்தின
மண்மேலுற்று மேதினியுளமென்றார்"

37-வது கவி.

" முந்துற்றசாவு முளரிப்பிரமனூர்
தந்துற்றதன்றெய்து மெமகருத்தக்கதால்
பந்திற்றலையுருண்டு பாரமீதிலோடுகினும
கொந்துற்றதாரோய்நாங் கூடைதொடோமெனறனரால்."

அவ்வசனங்கேட்டு கரிகாலசோழன மண்டைமுட்டக கோபமாகி, கண்களிரண்டும் கொவ்வைபழம்போற்சிவக்க, மந்திரிகளைப்பார்த்துசசொல்லுகிறான்: " ஓப மந்திரிமாரகளே, இவர்களில் இதோ இங்கே முன்னுக்குநின்று துணிவுகொணடுபேசுகிற இவனைப்பிடித்து, ஆற்றின அணைக்கட்டிற்கொண்டுபோய் நிறுத்தி, இவன மாரளவுசகு மண்கொட்டி, கார்முகில்நிறத்து மதயானையை இங்ஙனங்கொண்டுவந்து, அதின காலால் இவனுடைய கருந்தலை பூமியிலுருளுமபடியாக எத்திவிடுங்கள்" என்றான. இதைச்சுட்டிய மேற்படி பொனனியணைபடலம், 38-வது கவிவருமாறு:—

"மண்கட்டுகூலத்து மார்முழுகமண்சுமந்து
விண்கிட்டவோங்குமத வேழததினபாவடியாற்
கணகிட்டிநின்று கருந்தலைபோயுருள
எண்கெட்டவன்றலையை யெத்திடுகவென்றுரைத்தான."

அந்தப்பிரகாரந் தக்ஷணமே அவனைப்பிடித்து காவேரிநதிக கரையில் அணைக்கட்டில் நிறுத்தி, மார்மட்டும மண்கொட்டி, மதயானைகொண்டு அவனுடைய சிரசை இடறிவிட்டார்கள். இடறுண்ட சிரசானது, 'சீரொழுக்கமில்லாச் சிறுகுடியானெமக்குப் பார்முழுதுங்காணப் பழியாம' எனச்சொல்லிப் புவிமீது உருண்டோடிற்று.* இதைச்சுட்டி மேற்படி பொனனியணைப்படலம், 39-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது.—

" நீரொழுகுபொன்னி செழுங்கரைக்கண்சேணிறுவித்
தார்கெழுமுதோளார் செருவன்றலையிடறச்
சீரொழுக்கமில்லாச் சிறுகுடியானெமக்குப்
பார்முழுதுங்காணப் பழியாமெனவோடியதால்."

* மற்றொருசுவடிப்படிக்கு "அந்தலைக்கித்தலை பொய்த்தலையோ, கூடைதொடேன், கூடைதொடேன்" எனச் சொல்லியோடிற்று.

இதுகண்டு, கரிகாலசோழனை இந்தப் பாண்டியர்களுடைய மனத்திண்மையும், சுத்தவீரத்தனத்தையுங்கண்டு அதிசயித்து, மற்ற பாண்டியர்களுக்கும் தகுந்த மரியாதைகள்செய்து, அவர்களுடைய பட்டணத்திற்கு அவர்களை யனுப்பிவிட்டான். காவேரியணையுங் கட்டப்பட்டுத் தீர்ந்தது தேசமெல்லாஞ் செழித்தது, குடிசனங்கள் வாழ்வடைந்தனர்.

சினமயலபாண்டியன் மரபினோர் தங்கள் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து, தங்களுக்கு அரசனுல்நேரிட்ட கொடியநிந்தையை நினைத்துப பிரலாபித்து, தங்கள் குலதெய்வத்தைநோக்கித் தங்கள் மனக்குறைகளைச்சொல்லி அமைந்திருந்தார்கள். அப படியிருந்துவருகிறநாளையிலே சோழநாடெங்கும் மழையில்லாமற்போய், வாவிகள், குளங்கள், குட்டங்கள், ஏரிகள், ஓடைகள், நதிகள் சலமற்று வறண்டுபோயின. ஆகாயமெங்கும் வெண்மேகங்களேயல்லாது கருமேகங்கள் காணப்பட்டதில்லை. இதைச்சுட்டிய மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 42-வது கவி வருமாறு.—

“அன்றுமுதற்கொண்ட வகனறகுடக்கெநடுங்
குன்றுகுளிரகுளிர துளிதுவ்வாமையினை
மன்றுபறித்தோன் மனைபோல்வளநாட்டை
கொன்றுகுறைக்கக் கொண்டலகன்றோடியதால்.”

இந்தப்பிரகாரம் ஆறுபருவகாலம்* மழையில்லாமற்போய் விட்டதினாலே, சோழநாடெங்கனுங் கொடிய பஞ்சமுண்டாகி, குடிசனங்களெல்லாரும் மிகு கஷ்டத்திற்குள்ளானார்கள். மிருகாதிபிராணிகளும் பட்சிசாலங்களும் இரையின்றி, சலமின்றிப் பட்டதுன்பங்கள் மிகுதி. தனது கொடுங்கோன்மை இந்தப் பஞ்சத்துக்குக் காரணமோ என்பதாக அரசன் எண்ணமிட்டு, மிகவும் மனநொந்து பிரலாபித்துத் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி, ஒருகாலத்திலுஞ் சலமில்லாது போகாத காவிரிநதியானது வற்றிவறண்டுபோன காரணம்யாதென மனதில் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்து, அந்தணர்களுக்குத் தச

* ஆறுபருவகாலம்—ஆறுவருடம்.

ஆலயங்கள் கொடுத்து, சிவாலயங்களுக்குச் சிவபூசைகளை குறைவற நடக்கச்செய்தான். ஆயினும், ஆகாயமெங்ஙனும் பஞ்சமுகில்கள் வந்தடைந்ததல்லாது, மழைமுகில்களில்லாதுபோயின. அப்பொழுது, கரிகாலசோழராசன் தன் நாடெங்கும் வசிக்கின்ற அந்தணர்கள், சோதிடர்கள் முதலான சாஸ்திரிகளையும், மந்திரிகள் பிரதானிகள் முதலான மேன்மக்களையும், தன் அரசுக்குட்பட்ட குறுநிலமன்னர்களையும், அவர்களுக்குட்பட்ட பெரியோர்களையும் வருந்திக், காவிரிபூம்பட்டணத்தில் இராஜ சபாமண்டபத்தில், மகாசபையாகக் கூடியிருந்துகொண்டு, இந்தப் பஞ்சத்துக்குக் காரணம் யாதெனவும், தன் அரசாட்சிக்குட்பட்ட நாடுகளிற் செங்கோல்முறை பிறழ்ந்து நடக்கிறதுண்டோ எனவும் வினவ, அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் "மனுநீதி முறைதவறாது குடிகளிடத்தில் தீர்வைகள் வாங்கிவருகிறோம். தேவாலயங்களில் தேவர்பூசைகள் முடக்கமின்றி நடந்துவருகின்றன. ஸ்திரீகளுடைய கற்புநிலைக்கு மானபங்கங்கள் நேரிடாது அரசுபுரிந்துவருகிறோம். குடிசனங்களுக்கு மிருக சில்லறைகளில் 'லாதபடிக்குத் திட்டகாலங்களில் வனவேட்டைகளாடி வனமிருகசங்காரஞ் செய்துவருகிறோம். சிஷ்டபரிபாலனந் துஷ்டநிக்கிரகங்களை வெகுசாக்கிரதையுடன் செய்துவருகிறோம். பொன்பொன்னாய்ச் சொரிந்தாலும், பொய்யென்பது புகலோம். 'நீதிகோணாது குடிவழக்குகள் கேட்டுத் தீர்த்துவருகிறோம். திசைகாவல்காத்து, எதிரிகளையடக்கி, குடிசனங்கள் சுகத்துடன் வாழ்ந்திருக்கும்படி செய்துவருகிறோம். எங்களுக்குத் தெரியாதகுறைகள் வேறே ஏதாகிலுமுண்டோ நாங்கள் அறியோம்" என்றார்கள்.

அதுகேட்டு, கரிகாலசோழன் இந்தப் பஞ்சம் வருவதற்கேதுவான காரணத்தைக் கண்டுபிடியாது மயங்கிக்கொண்டிருக்கையில், இதனையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மகரன் என்பவன், தான் முன் சிலம்பபாண்டியன் புத்திரர்கள்மீது கோட்சொல்லி, அவர்களில் இரண்டுபேர்கள் தலைவெட்டுண்டிறக்கச்செய்த வல்லகொலைவினைத்து. அந்தக்

கொலைதான் இந்தப்பஞ்சத்திற்கு நிசக்காரணம் எனபதாக தன் உளளத்தின்கண் எணணமிடடு, எழுந்துநின்று, அரசனை யும் மகா சபையார்களேயும்பார்த்துக் கும்பிட்டுச் சொல்லுகி முன: "மகாராஜனே, முன காவேரி உடைப்பெடுத்தகால ததில் சினம்பலபாண்டியன் புத்திரர்களில் இரண்டுபேர்களை வனகொலைப்படுத்திய பழியொன்றிருக்கிறதே, அந்தப்பழி நிமித்தந்தான இந்த மகாகொடியபஞ்சம வந்திருக்கிறது" எனறான். இவ்வசனங்கேட்டமாத்திரத்தில் சபாமண்டபத் திற கூடியிருந்த அரசர்களும், மேனமக்களும் அது உள்ளது தானெனறு தலையசைத்தார்கள். கரிகாலசோழனும் முன நடந்தவற்றை நினைத்து, அது உளளதுதானெனறான். இபப டிப் பேசிககொண்டிருக்கையில், அந்தரத்தில் அசரீரிவாக கொனறு பிறந்து, "ஓம், இது உள்ளதுதான" என்றது.

இந்த அசரீரிவாக்கைக்கேட்டு, அரசனானவன் மனங்கலங் கி, மகா சபையார்களைபபார்த்து, "மகரன்சொற்படி வந்த பழி சும்மாபோகாது. அதற்கு மதியென்ன? இனி அதைச சாந்திசெய்யுதற்குச் செய்யவேண்டுவதைச் சொல்லுங்கள்" என்றான். இதைச்சுட்டி மேறபடி பொனனியணைப்படலம், 55-வது, 56-வது கவிகளிற் சொல்லியிருப்பது:—

55-வது கவி:

"ஆமென்றகில வரசர்முடிதுளக்கத்
தாமம்புனைவளவன் றானுமஃதுண்டென்றான்,
ஓமெனறசொல்லொன் றுதித்ததுவால்வானிடையில்,
வாமனவளவன் மனமெலிவுகொண்டுரைப்பான."

56-வது கவி:

"எம்மால்வரும்பழியென் றெனனினைவுபேதித்த
பொய்மான்சிறுகுடிமை பூண்டமகரனெனபான்
மொய்மலர்த்தாரான் மொழிப்படியேவந்தபழி
சும்மாகழிவதன்றாற் சொன்மின்மதியென்றான."

அவ்வசனங்கேட்டு, அவர்கள் அரசனைப்பார்த்து, "காவிரி புத்திரர்கள்மீது கொலைசெய்த மகரனையும அவனைச்சேர்ந்த வர்களையும் பழிக்குப்பழிகொலைசெய்தால் மழைபெய்யும்" என் றார்கள்,

காளிபுத்திரராகளாகிய சினம்பலபாண்டியன குமாரராகள் காவேரிநதித்தீரத்தில் தங்களுடன்பிறந்தவர்களில் இரண்டு பேர்கள் வஞ்சொலையாய் மடிந்துபோனதாளமுதல், அவர்களும் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்களுஞ சோழராசன சமூகத்திற்கு வராமல் தங்கள் நகரத்திலதானே இருந்துவிடடார்கள். ஆனதால, சோழராசன தக்ஷணமே தூதர்களையனுபபிக காளிகுலமைந்தர்களை வரவழைத்தான. அவர்களுமவந்து, அரசன சமூகத்தில் நினறாா்கள். இதைசசுட்டிய மேற்படி பொன்னியணைப்படலம, 58-வது கவிவருவது :—

"வேணடியதனைகுலத்தோர் வெட்டுண்டநாணமுதலாய்ப
பூணடசிறையிற் பொலிவழிநதநேசியனே
காண்டலிலராற் காளிகுலமைந்தர்தமை
கூட்டிநெடுந்தூதர் கடிதிற்கொணர்ந்தனரால்."

அவ்வாறு வந்துநினறவர்களுடைய முகமபார்த்து, கரிகால சோழன சொல்லுகிறான் "நீஙகள் உங்கள உடற்பிறபபாளரில் இரண்டுபேர்கள வஞ்சொலையாய் மடிந்துபோனதை நினைத்து மனஞ்சலிக்கவேண்டாம, துககததை விடடுவிடுங்கள். உங்கள்மேற் கோடசொனன மகரனிடததிலும, அவன வகையராபபேர்களிடத்திலும பழிககுபபழி வாங்கிககொள்ளுமபடியாக உஙகள்கையில அவர்களை ஒபபித்துவிடுகிறேன. உங்கள் மனமபோல செய்துகொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லவும, உடனே காந்தமாரிஷியின புதல்வனான சினமபலபாண்டியன புத்திரர்கள் அவர்கள் தலைமுடியைப பிடித்திழுத்து, அவர்களைக காவேரிநதிக்கரையில் வெட்டிபபோடுதற்குக் கொண்டுபோனாாகள். இதைச்சுட்டி மேற்படி பொனனியணைப் படலம், 59-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது :—

"வந்தோரைப்பார்த்து வளவர்பிரான்வன்கொலையின
சிந்தைமயக்கம்விடுமின் சிறுகுடியினை
முந்துபழியுமக்குத் தந்தேனெனமொழிய
விந்தைமுனிமைந்தர் விரைவிற்பிடித்தனரால்."

இந்தக்கவியிற் "விந்தைமுனி" என வந்திருப்பது, காந்தமாரிஷி எனவும், வித்தியாதரமுனி எனவும், பெயர்கொண்ட சுராபுரன்மூப்பராகளு.

அவ்வாறு மகரனையும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களையுஞ் சினம்பலபாண்டியன் புத்திரர்கள்* பிடித்திழுத்துக்கொண்டு போகையில், அவர்களிலொருவனாகிய சந்திரபாலபாண்டியன் சோழனைப்பார்த்து, "இவர்களை இப்போது வெட்டிப்போடுவதிற் காரியமில்லை. இன்றுமுதல் இவர்களையும், இவர்கள் வமிசத்தாரையும், எங்கள் பண்ணைவேலைக்கு அடிமைகளாகத் தந்துவிடவேண்டும்" என்றுசொல்ல, சோழனும் அதற்கிணங்கி, அப்படியே அவர்களைக் காளிகுலத்தவர்களுக்குக் கையளித்துவிட்டான். இதைச்சுட்டிய மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 60-வது கவி வருமாறு:—

"சென்னிதிருமுன்னர் சென்னிபிடித்திழுத்துப்
பொன்னியினில்வெட்டக் கொடுபோம்பொழுதனிற்
பன்னுசான்றோன்சந்திர பாலகனுங்கையமைத்தே
இன்னவனைக்கொல்வ தியல்பல்லவென்றுரைத்தான்."

இச்செய்யுளில், சந்திரபாலபாண்டியன் 'சான்றோன்' என்னப்பட்டிருக்கிறான்.

அந்தப்படிக்குச் சினம்பலபாண்டியன் புத்திரர்கள் மகரனையும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களையும் அன்றுமுதல் அடிமைகளாக வைத்து ஆண்டுவந்தார்கள். அவர்களைத் தலைமுடிபிடித்திழுத்தகாரணத்தையிட்டு அவர்களுக்கு 'ஈழவர்' என்றொருபெயருண்டாயிற்று. 'ஈழவர்' என்பதற்கு 'இழுபட்டவர்கள்' என்பது தாற்பரியமாம். இதைச்சுட்டிய மேற்படி பொன்னியணைப்படலம், 61-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது:—

"பாரேழுங்காணப் பழிவிலையாய்க்கைக்கொண்டான்
ஆராயுங்கூந்தற் பிடித்திழுத்தவப்பொழுதே
பேராகவீழவ னென்றுமொருபேர்புனைந்து
சீராகக்கொண்டு சிறைபோலவாண்டனரால்."

இவ்வாறு மகரனும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களுந் தலைமுடி தொட்டிழுபட்டபடியால், அவர்களையும் அவர்கள் வமிசத்த

*புத்திரர் என்பது சிற்சிலவிடங்களில் வங்கிசத்தாரைக் குறிக்கும்; அவைகளை யறிந்துணர்க.

வர்களையும் மயிர்வினைஞர்களாகிய நாவிதர்களும், ஏகாலியா களாகிய வண்ணார்களுமாக்கிவைத்தனர்.* இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியனைப்படலம், 62-வது கவிகூறுவது :—

" காவானநீசன் கனமுடியைத்தான்விளக்கும்
பூவார்கருவிப புதியமயிர்வினைஞ
ரேவரதொலிக்கு முயர்வண்ணாறனுரிமைத்
தாவேதுமில்லார் தலைமையவர்களுக்கற்பித்தான்."

அதுவுமல்லாமல், சினம்பலபாண்டியன புத்திராகள் நற்குணநற்செயகைகளிலும், புஜபலபராக்கிரமங்களிலும், கல்வியறிவுகளிலுஞ் சிறந்த சால்புற்ற சான்றாண்மையுடையவர்களாக விளங்கியபடியால்,† அன்றைத்தினத்திற் கரிகாலசோழன அங்ஙனங்கூடிய மகாசபையாரறிய அவர்களுக்

* சோழராசன 'ஈழவன, நாவிதன, ஏகாலி' ஆகிய மூவரைக்கொடுத்துப பழித்ததாகக கூறுவது சிலநூல்களது சித்தாந்தம். சான்றோர்குலத்து வண்ணாகளுககு நாளதும் 'ஏகாலிகள்' எனறும, 'பாண்டிவண்ணாகள்' எனறும பெயராம். 'ஈழன்' என்று சிலவிடங்களில் இடைக்குறையாய் வந்து ஈழவனைக்குறிக்கும்.

† சினம்பலபாண்டியன் வமிசத்தவாகள் கல்வியறிவுகளிலும மிகு தேற்சிபெற்றிருந்தனர் எனபதற்கு ஒரு திருட்டாந்தம இங்ஙனங்கூறுவோம்.

மதுரைக்கடைச் சங்கத்தைச்சேர்ந்த நாற்பத்தொன்பது புலவர்களில் ஒருவரான "முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார" எனப பெயர்பெற்றிருந்த புலவர் சினம்பலபாண்டியன் வமிசத்தவர். இதற்குவிபரஞ் சான்றோர்புராணம், அபிமானபுங்கவனபடலம, 111-வது கவிமுதல் 122-வது கவிவரையிலுங் காண்க., இந்தச்சிறுகருந்தும்பியார் சிறிதுகாலம் முகவைமாநகா எனப பெயர்பெற்ற முகையலூரில் வாசஞ்செயதபடியால், அவருக்கு 'முகையலூாச் சிறுகருந்தும்பியார்' எனப் பெயராயிற்று. இவரைச்சுட்டி மேற்படி அபிமானபுங்கவன் படலம, 118-வது, 119-வது கவிகளிற் சொல்லியிருப்பது:

118-வது கவி.

" இரண்டசெம்பொருளனைத்துநாற்சேனைகள்சிறப்ப
இரண்டுமக்களை முகவைப்பதியினிலிருத்தி
இருண்டபாவங்களனைத்துமாய்த்திருவசதியென்னும்
முரண்டருந்திருப்பெருஞ்சூழ்ந்தனைமாருதனார்."

கும, அவர்கள் குலத்தவர்களுக்குஞ் 'சானறோர்' எனனுங் கௌரவபபட்டப்பெயருண்டாகுபடி, அவர்களை அரசகுலத்தவர்களுக்குள்ளே மேன்மைப்படுத்திவைததான. அந்தக்காலம்மு

119-வது கவி:

"சோந்துவைகினன செழியர்கோனிடத்தினின் முனபோற்
சாந்தபுத்திரரிருவரி லொருவன முததமிழிற்
றேர்ந்தகல்வியான சிறுகருந்துமபிநாமததன
ஆர்ந்தகூடலிற் புலவர்சங்கத்தினிலமர்ந்தான."

இந்த இரண்டுகவிகளில், அதிகுரபாண்டியனுகிறவன் குலசேகரபாண்டியன சிறுகருந்தும்பிபபாண்டியன எனப் பெயர் கொண்ட தன இரண்டுபுததிரா்களோடும மனைவியோடுங காசியாததிரைசெய்து திருமபிவருகிறபோது, முகைய ஹூருக குவந்து, தன் குமாரர் இரணடுபேருககும விவாகஞ்செயவித்து, மேற்படி முகைய ஹூரில் அவர்களை குடியிருக்குமபடி செயததாகவும, அந்த இரணடுபேரில சிறுகருந்தும்பியார் இயலிசைநாடகமென்னும முத்தமிழில் வல்லபராய் மதுரைச்சஙகப்பலகையில நாற்பத்தொனபது புலவர்களிலொருவராக வீற்றிருந்ததாகவும சொல்லியிருக்கிறது. திருவள்ளுவர் தமது மகாசிறந்தநூலை மேற்படி கல்விச்சஙகத்தில் அரங்கேற்றுகிறகாலததில், இந்தச சிறுகருந்தும்பியாருங் கூடவே இருந்தார். அபபோது இவரும மற்ற நாற்பத்தெட்டுப் புலவருககொபபந்தம, மேற்படி திருக்குறளைப்புகழ்ந்து ஒரு கவி பாடியிருககிறார், அந்தக்கவி வருமாறு:—

முகைய ஹூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார் வாக்கு.

நேரிசைவெண்பா.

"உள்ளுதலுள்ளி யுரைத்தலுரைத்ததனைத்
தெளளுதலன்றே செயற்பால—வள்ளுவனார்
முப்பாலின் மிக்க மொழியுண்டெனபபகர்வா
ரெப்பாவலரினுமில்."

இதன்தாறபரியம.

"திருவள்ளுவர்செய்த திருக்குறளுக்கு மேற்பட்டநூல் ஒன்றுண்டென்று சொல்லத்துணிபவர்கள் எவ்வகைப்பட்ட புலவருள்ளுமில்லை, ஆனதால், இந்தநூற்பொருளைச் சிந்திததலும், அவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டவற்றை, பிறருக்குச் சொல்லுதலும், அவ்வாறு சொல்லியதைத் தெளிதலுமே இந்த நூலைக்குறித்து நாஞ்செய்யவேண்டியவைகள்" என்பதாம்.

இவர் சான்றோர்குலத்தவர். பூர்வத்தில், சான்றோர்குலத்தவர்கள் இவ்வாறு கல்வியறிவுகளில் மிகு வல்லவர்களாயிருந்திருந்தது இதிலுலே தெரியவருகின்றது.

தற்கொண்டு அவர்கள் குலத்தவர்களுக்குச் "சான்றோர், சான்றார், சான்றவர்" எனனுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர் அரச குலப்பெயராகத் தமிழ்நாடெங்கணும் வந்து வழங்கலாயிற்று. இதைச்சுட்டி மேற்படி பொன்னியிணைப்படலம், 63-வது, 64-வது கவிகளிற் கூறியிருப்பது :—

63-வது கவி :

"மீன்ற மூலவின மக்ர னுமபேர் வேண்டுமென்றன
தோன்றுது செய்தபிழை பொறுமென்றே தொழுதான
வான்றோய்ப்புகழான் வளவனுடு சால்புற்ற
சான்றாண்மையெனனு மபேர் தானுங்கொடுத்தனனல்."

64-வது கவி :

"அன்று முதற்சான்றோ ரெனனும்பேரறைந்தன ராவ்
துன்றுகரிகாற் சோழனபழிநீங்கி
ஒன்றுமன மகிழ வோங்கிவளமபெருக
மன்றுநிலங்களியப மாரிவழங்கியதே."

இந்தக்கவிகளில், சிவம்பலபாண்டியன குலத்தவர்கள் 'வான்றோய்புகழால் வளவனுடுசால்புற்ற சானறாண்மை' யுடையவர்களாய் விளங்கியமையால், அவர்களும, அவர்கள் குலத்தவர்களும் 'சான்றோர்' எனனுங் கௌரவப்பட்டப்பெயர்பெற்று தமிழ்நாடுகளில் வாழ்ந்துவந்தனரெனச் சொல்லியிருக்கிறது. 64-வது கவியில், 'அன்று முதற் சான்றோரெனனுமபேரறைந்தனா' எனக் கூறியிருப்பதால், கரிகாலசோழன் காலத்திற்குப்பிறகுதான் 'சான்றோர்' எனனும்பெயர் வந்து பிரபலமாய் வழங்கலாயிற்றென்று மிகவும் வெளிவரக் தோன்றுகின்றது.

இப்பிரகாரஞ் சிவம்பலபாண்டியன குலத்தவர்களுக்குச் சிறந்த கௌரவப்பட்டப்பெயரளித்து, அவர்களுக்கு மிகு மரியாதைகளைச் செய்து, அவர்கள் மனக்குறைகளைத் தீர்த்தபிறகு, கரிகாலசோழன பழிநீங்கித், திருமழைபெய்தது; குடிகள் வாழ்வடைந்தார்கள், சோழனுமன மகிழ்ந்தான்: மிகு மழை பெய்த நாடுசெழித்தவுடனே, சோழராசன் காளிக்கிரா

னாகிய சான்றோர்களுக்கு மிகுந்த மரியாதைகளைச்செய்து, அநேகவிருதுகளுக்குச் சிறப்புகளுமளித்து அவர்களைக் கண்ணியப்படுத்திவந்தான்.*

* இந்தச் சரித்திர நூல்களிற் கூறப்பட்டபடி முன்னறி நாள்துவரையிலும் பாரம்பரையாய்ச் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குள்ளே சொல்லப்பட்டுவருகின்ற நாடோடிய கதையாம். சான்றோர்குலத்தவர்கள் நாளதுவரையிலும் குறவர்கள் முதலானவர்கள் பின்னிவிற்கிற கூடைகளைவாங்கித் தங்கள் வீடுகளிற் புழங்குகிறதுமில்லை, அவைகளிற் சாமான்கள் வாங்கிவைத்துச் சுமக்கிறதுமில்லை. காட்டுவேலைகள் செய்துவருகிற சூத்திரகுலத்தவர்கள் இந்தக்கூடைகளைச் சாதாரணமாகத் தங்கள் வீடுகளிற் புழங்குவதுமன்றி, அணைக்கட்டுமுதலான வேலைகளுக்கும் மண்ணைவைத்துச்சுமத்தல் முதலியவைகளுக்கும் உபயோகப்படுத்திக்கொண்டுவருகிறார்கள். ஆனதால் கம்பநாடார் 'ஏரெழுபதில்' மேற்படி கூடைகள் வேளாண்மாந்தருக்குச் சிறப்பென்று எழுதிவைத்திருக்கிறார்.

சான்றவர்குலத்தவர்களோ கற்பகவிருக்ஷமாகிய தாலமரத்தின் நாரினாலும் ஓலையினாலும் செய்துவருகிற பலவகைப் பெட்டிகளை வீட்டுவேலைக்குங் காட்டுவேலைக்கும் உபயோகப்படுத்திவருகிறார்கள். இந்தப்பெட்டிகளுக்குக் கூடை என்னும் பெயர் ஏற்காது. அவைகளுக்கு 'நார்ப்பெட்டி, குருத்தோலைப்பெட்டி, சாரோலைப்பெட்டி, தட்டுப்பெட்டி, கடகப்பெட்டி, அஞ்சறைப்பெட்டி, கிண்ணிப்பெட்டி, திருநீற்றுப்பெட்டி, பேழைப்பெட்டி, கட்டுப்பெட்டி, வட்டப்பெட்டி, வெற்றிலைபாக்குப்பெட்டி, புகையிலைப்பெட்டி' எனப் பெயர்கள் வந்துவழங்குகின்றன. சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குள்ளே நாளதும் ஒருவனும் கூடைச்சுமை சுமக்கமாட்டான். கலியாண சோபனகாலங்களில், மெல்லிய வெண்மையான புத்தம்புது நாரினாலும், தூயவெண்ணிற இளங்குருத்தோலையினாலும், மிகு அலங்கிருதமாகச் செய்யப்பட்ட பெட்டியில் திருமங்கிலியமாகிய சங்குதாலிகளைவைத்து உபயோகப்படுத்திவருகிறார்கள். அதற்கு நாளதும் 'பேழைப்பெட்டி' என்றுபேர்.

அங்கிலேய குலத்தரசியாகிய 'விக்டோரியாள்' எனப் பெயர்கொண்ட மகா-இராணியவர்களுக்குச் சிரேஷ்டபுத்திரரான பிரின்சவ் வேல்ஸ் (Prince of Wales) எனப் பெயர்கொண்ட பட்டத்துக்குமாரர் பிறந்தபோது, ஞானஸ்நானத்துக்கு யோர்தான் நதிச்சலமும், ஞானஸ்நான விருந்துமண்டபத்திற்குக் கற்பகவிருக்ஷமாகிய பனைமரத்துத் துய்யவெண்ணிற நாரினாற் பின்னப்பட்ட அலங்கிருதமான நார்ப்பாயும் உபயோகிக்கப்பட்டன. ஆனதால், அது மங்கலகாரியங்களுக்கு இன்றியமையாத அருமைப்பண்டமாம்.

இவ்வாறு 'சானறோர்' என்னும் கௌரவப்பட்டப்பெயா பெற்றபின்பு, சினமபலபாண்டியன் குலததவாகள தஙகள குலசசிலைபபிரிவார்களோடு விவாகசமபந்தங்கலந்து, தமிழ் நாடெங்஑ணும் மிகவுமபெருகி வாழநதுவந்தாாகள இந்த சானறோாகுலத்தவாகள் பிற்காலத்தில் 'சாணாாகுலத்தவா கள' என மறுஉமொழி பெயர்பெற்றிருக்கின்றனா. இச சானறோாகுலததவாகள தமிழ்நாட்டுக் குலபபிரிவுகளில் எந

மேலும, 'திருமுகம' எனப பெயாபெற்ற கலியாண ஓலைக ளுங கறபகவிருக்ஷததுக் குருத்தோலைகளில எழுதிச் செந்தி ருககததிலடைதது, பொனனிறமிலங்க மஞசளதடவி இனசு னததாருககு அனுபபுவது சானறோர்குலமேனமக்களுககுள வழககமாம. பூாவ தமிழரசாகளும இவவாறு செயதுவநததாக நூலகள் கூறுகினறன.

அனறியும், அங்கிலேயகுலதது மகாராணியவாகளின இர ண்டாவது புததிரா 'டியூக கவ் எடினபரோ பிரபு' (Duke of Edinburgh) எனப பட்டபபெயாபெற்ற இராசகுமாரா கிறிஸ தாபதம 1870 ௵ சென்னபட்டணததிறகு வநதிருந்தபோ து, அநத இராசபுததிராருககு மகிமையாகச சமைககபபட்ட அலஙகாரபபநதல்களின முகபபுச சிஙகாரபபநதலில கற்பக விருக்ஷங்களாகிய பனை, தெஙகு, ஈந்து, கமுகு என்னும் விரு க்ஷஙகள கனிக்குலைகளோடும, புஷபககொததுகளோடும, ஓ லைகளோடும முழுவிருக்ஷஙகளாக வேரோடு தூரோடு பிடுஙகி நாட்டப்பட்டன. இநதவிருக்ஷஙகள சுபசோபனமங்கலகாரி யஙகளுக்கு ஆதிமுதல் இனறியமையாத விருக்ஷஙகளாக மதிக கப்பட்டும, உபயோகிக்கப்பட்டும வந்திருககின்றன

இநதக்களுக்குள்ளே பெரியோாகளுடைய கலியாணப்பந் தல்களில இவ்வகை விருக்ஷஙகள உபயோகிககபபடுவது நித தககாட்சியாம்.

சானறோர்குலத்து மேன்மக்களுடைய கலியாணப்பந்தல்க ளெல்லாம கற்பகவிருக்ஷமயமாகவே நாளதுவரை சிஙகாரிககப் படடுவருகினறன. பூர்வ அரசகுலததவர்கள இநதக கற்பக விருக்ஷப பரிபாலனததைத் தங்கள குலபபிரிவாருககுளளே அமைத்துககொண்டதற்கு இதுவே முகாந்திரமாம. ஆனதால, விருக்ஷககுலங்களுககுள இராசவிருக்ஷமாக விளஙகிய கற்பக விருக்ஷங்கள், ஆதிகாலத்தில் மனிதகுலத்தாருககுள் இராச குலத்தாரானவர்கள எவர்களோ அவாகளால் பரிபாலனஞ்செ யயபபட்டுவந்தது வியப்பனறும.

தமிழ்நாட்டரசர்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷங்களே சுபசோப னததுககுரிய விருக்ஷங்களாக இருந்துவநதன. அவர்களுடைய

தாகுலத்தைச்சேர்ந்தவர்களென வினவுமிடத்து, இதற்குத் தகுந்த விடைகூறத் தெரிந்தவர்கள் யாருமில்லை. இதைக் குறித்து இரண்டொரு விஷயங்களை இங்ஙனங் கூறுவோம்.

1 தமிழ் நூல்களில், சாதியட்டவணை கூறுகின்றபாகங்களில், 'சாணார்' என்னும் மரூஉமொழி வரவே இல்லை. ஆகையால், இந்தப்பெயருடையவர்கள் இன்னகுலத்தவர்கள் என நேர்நேராகத் தோன்றாதிருந்தபோதிலும்,

கலியாணப்பந்தல்களுக்குக் கற்பகவிருக்ஷங்கள் இன்றியமையாத விருக்ஷங்களாயின. அதற்கு இங்ஙனம் ஒரு திருட்டாந்தங்கூறுவோம். ஔவையார் உக்கிரப்பெருவழுதி என்னும் பாண்டியன்காலத்தில் ஏழுநாட்டிற்குப் போயிருந்தாள். அக்காலத்தில் அந்தநாடு ஆண்டுவந்த ஏழுநாடனுக்கு இரண்டு பெண்களிருந்தார்கள். அந்த இரண்டுபெண்களும் ஔவையாருக்கு மிகு மரியாதைகள் செய்தபடியால், அவள் தொண்டைமண்டலத்திற்குத் திரும்பிவந்தபின்பு, அந்த இரண்டுபெண்களேயுந் திருக்கோவலூர் தெய்வீகராசனுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுக்கப்பேசினாள். தெய்வீகராசனோ, சேரசோழபாண்டியர்கள் சம்மதமின்றி அந்தப்பெண்களை விவாகஞ்செய்துகொள்ளமாட்டேனென்றுசொல்ல, ஔவையார் உடனே கலியாண ஓலையெழுதிச் சேரசோழபாண்டியர்களுக்கு அனுப்ப, மூவருமவந்து சேர்ந்தார்கள். அந்த அரசர்கள் கலியாணப்பந்தலிற் கூடியிருக்கும்போது, பந்தலில் நாட்டியிருந்த பனைமரத்துண்டைக்காட்டி ஔவையாரைப்பார்த்து, "இந்தப்பனந்துண்டு பனையாகி எங்களுக்கு ஆளுக்கொருபழந்தரும்படி செய்தால், அதன்பிறகு கலியாணம் முடிக்கிறோம்" என்றார்கள் அதுகேட்டு, ஔவையார்பாடிய கட்டளைக்கலித்துறையாவது.—

"திங்கட்குடையுடை சேரனுஞ்சோழனும் பாண்டியனும்
மங்கைக்கறுகிட வந்துநின்றார் மணப்பந்தலிலே
சங்கொக்கவெண்குருத் தீன்றுபச்சோலை சலசலத்து
நுங்குக்கண்முற்றி யடிக்கண்கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்குமூன்று பழந்தரவேணும் பனந்துண்டமே"

என்று பாடினாள். பாடியவுடனே அந்தப் பனந்துண்டம் வளர்ந்து, குருத்துவிட்டுக்காய்த்தது என்றும், இதைக்கண்டவுடனே கலியாணம் முடிந்தது என்றுங் கதை சொல்லுகின்றது

இதனால் கற்பகவிருக்ஷங்கள் தமிழரசர்களுக்கு மிகு பிரியமான விருக்ஷங்களாயிருந்ததும், அவற்றின் அமுதமுங் கனியும் அவர்களுக்கு மிகு அருமைப்பண்டங்களாயிருந்துவந்ததும் விளங்குகின்றது.

2 தொல்காப்பியம், திவாகரம், வெற்றிவேற்கை முத லான நூல்களில், அரசகுலத்திற்குச் 'சான்றோர் குலம்' எனப் பெயர் வந்திருக்கின்றது. ஆனதால் 'சான்றோர்குலம்' அரச குலமாம். 'சான்றவர், சான்றார், சான்றோர்' என்னும் பெ யர்களுக்கு மரூஉமொழிப்பெயர் 'சாணார்' என்பதாம் ஆன படியினாலே, 'சாணார்' குலத்தவர்களே 'சான்றோர்' குலத் தவர் ஆவர்.

3 'சாணார்' என்று மரூஉமொழிப்பெயர் தரித்தவர்கள் பஞ் சமர்குலத்தவர்களுமல்ல, சூத்திரகுலத்தவர்களுமல்ல, செட்டி குலத்தவர்களுமல்ல, பார்ப்பனகுலத்தவர்களுமல்லவேயா யின், அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் இல்லையென்று சொல்லு கிற அரசகுலமாய்த்தானிருக்கவேண்டுமென்பது அருத்தாபத் திப் பிரமாணருசுவாம். நூற்சாட்சியும் இதற்கிசைந்திருப்ப தால், 'சாணார்' என மரூஉமொழிப்பெயர் பெற்றிருக்கிறவர் களே தமிழ்நாட்டுச்சத்திரியகுலத்தவர்களாவர்.

இனிச் சான்றோர்குலக்கிளைப்பிரிவுகளுக்கு விபரங் கூறு வோம்.

மூன்றாவது

மேலே சான்றோர்குலப்பூர்வோத்திரம் இன்னதென்வும், அரசகுலத்தவர்களுக்குச் 'சான்றோர்' என்னுங் கௌரவப் பட்டப்பெயர் வந்தகாரணம் இன்னதெனவுங் கூறியானமை யால், இனிச் சான்றோர்குலக்கிளைப்பிரிவுகளைச் சொல்லு வோம்.

தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களில் மூத்தவன் சேரன், அவனு க்கு இளையவன் சோழன், சோழனுக்கு இளையவன் பாண்டி யன், சேரன் கொங்குகுடகநாடுகளடங்கிய மலைநாடு ஆண்டு வந்தவன். சோழன் காவிரிநதிப்பாய்ச்சற்பூமியாகிய சோ ழநாடு ஆண்டுவந்தவன். பாண்டியன் வையைநதிப்பாய்ச்சற் பூமியாகிய வடபாண்டிநாடு, பொருநைநதிப்பாய்ச்சற்பூமி யாகிய தென்பாண்டிநாடுகள் ஆண்டுவந்தவன்.

இவர்களேயன்றி, இவர்களுக்கு இளையார்கள் கலிங்கனும் ஈழனுமாம். கலிங்கன் பூர்வத்தில் கலிங்கநாடு ஆண்டுவந்தவன், ஈழன் ஈழநாடு ஆண்டுவந்தவன். மேற்படி பிரிவுப்படிக்கு,

1 பூர்வசேரநாட்டரசகுலத்தவர்கள் சேரகுலச்சான்றோர், கொங்குச்சான்றோரெனவும்,

2 சோழநாட்டரசகுலத்தவர்கள் சோழியகுலச்சான்றோரெனவும்,

3 பாண்டிநாட்டரசகுலத்தவர்கள் பாண்டிகுலச்சான்றோரெனவும்,

4 ஈழநாட்டரசகுலத்தவர்கள் ஈழக்குலச்சான்றோர் எனவும் பெயர்பெற்றிருந்தனர்.

மேற்கூறிய பெரும்பிரிவுகளேயன்றி, உட்பிரிவுப்பெயர்களுமுண்டு. அவைகளில் முக்கியமானவைகள்,

கருக்குப்பட்டயச்சான்றோர்,
நட்டாத்திச்சான்றோர்,
மகாநாட்டுச்சான்றோர், அல்லது மாநாட்டுச்சான்றோர்,
மேனாட்டுச்சான்றோர்,
தொண்டைமண்டலச்சான்றோர், முதலான பிரிவுகளாம்.

கொங்குநாட்டில் தலையநல்லூர் என்ப பெயர்கொண்ட ஒரு பூர்வ நகரமிருக்கின்றது. அதில் வீரமாகாளிகோவிலொன்றுண்டு அந்தக்காளிகோவில் சோழனுக்குஞ் சேரனுக்கு முரித்தானது, மேற்படி தலையநல்லூரில் சோழனுக்குஞ் சேரனுக்கும் நேரிட்டயுத்தத்தில், சோழனமடிந்துபோனான் அது முதல் மேற்படி வீரமாகாளிகோவிலில் சோழனுக்கு முன்பூசையும், காளிக்குப் பின்பூசையும் நடந்துவருகின்றது. இதனுலும் காளிகாதேவி அரசர்குலத்தவர்களுக்குக் குலதெய்வமாகவிருந்துவந்தது தெரியவருகிறது.

இனிவரும் பிரகரணத்தில் சான்றோர்குலத்துத் தாமிரசாசனங்களுக்கும், சான்றோர்குலப்பட்டப்பெயர்களுக்கும் விபரங் கூறுவோம்.

ம. பிரகரணம்.

சானறோர்குலத்துத் தாமிரசாதனப் பட்டயங்க ளுக்கும், பட்டப்பெயர்களுக்கும் விபரங்கூறுகின்றது.

மேற்கூறிய பிரகரணங்களில், தொல்காப்பியம், திவாகரம், வெற்றிவேற்கை, நாலடியார், கம்பராமாயணம், சானறோர் புராணம் முதலான நூல்களைக்கொண்டு, சானறோர்குலத்த வர்கள் என்ப் பெயர்பெற்றிருக்கிற கோத்திரத்தார் 'அரசகு லத்தவர்கள்' என்று மிகு துலாம்பரமாக ருசுப்படுத்தியிருக் கிறோம் இன்னமும் அதன் உண்மையைச் சானறோர்குல த்துத் தாமிரசாசனங்களும், அக்குலத்தவர்கள் பெற்றிருக்கிற பட்டப்பெயர்களும் துலக்கிக்காட்டுகின்றமையால், அவற்றை இந்தப் பிரகரணத்தில் உயத்தாராயக்கடவோம்

மகா பிரளயகாலத்திற்குப்பிற்பாடு, இமயகிரியுடன்சேர்ந்து கீழ்மேலாகப் பற்பல கிளைகளாய்ச்சென்று ஆசியாக்கண்டத் து மத்தியபாகத்திற் கூடுகின்ற மலைத்தொடர்ச்சங்கமத்திலி ருக்கின்ற நாட்டிற் குடியேறிய சத்தியவரதன (Noah) என்ப் பெயர்கொண்ட வைவசுவதமனுவின்குலத்தவர்கள் பெருகி விருத்தியடைந்து வருகிறகாலத்தில், அவர்களிற் பறபல கிளை பபிரிவார்கள் அந்த மத்திய மலைத்தொடர்ச்சங்கம நடுநாட் டிற்குக் கீழ்திசை மேல்திசைகள், வடதிசை தெனதிசைகள் நோக்கிப் புறப்பட்டுப்போனகாலத்தில், கிழதிசைநோக்கிப் போன பூர்வ தமிழாரியப்பாஷைக்காரர்கள் காபுலநாட்டின மார்க்கமாய்ச் சிந்துநதியெனப் பெயர்பெற்ற இந்துநதியைத் தாணடி, கிழ்திசைநோக்கிச்சென்று, மூநதி இமயகிரிமலைமே லும், அம்மலைச்சாரலிலும், பிறகு தனறரைப்பூமியாகிய பஞ் சநதிநாடு, யமுனைநதிநாடு, கங்காநதிநாடுகளிலும் குடியிருந் து பெருகிவந்தார்கள். அத்திசையில அவர்களுடைய தொ கை விருத்திபெற்றுவருகையில், அவர்களில் ஒரு கிளைப்பிரி வினர் கிறிஸ்துபிறப்புக்கு உத்தேசம் ஆயிரத்தறுநூறு (1,600) வருடங்களுக்குமுனனே,* விந்தியபருவதச்சாரலில

* பூர்வசோதிட கணிதப்படிக்கு இது கிரேதையகமாகும்.—
Vide Bentley's Hindú Astronomy, p 62

உற்பத்தியாகி மேல்திசைநோக்கிச்சென்று மேல்கடலிற்பா யகின்ற நருமதைநதிச்சார்பில் அதின் வடபாரிசத்திலிருந்த சௌராஷ்டிரநாட்டில் முந்திக்குடியேறி, அதற்குப்பின்பு மேற்படி நருமதை நதியைத்தாண்டி தக்ஷிண இந்தியாவிற்புகுந்து, நாளடைவிலே கன்னியாகுமரிமட்டுஞ்சென்று, கலிங்க மண்டலம், தொண்டைமண்டலம், சோழமண்டலம், *பாண்டி மண்டலம், சேரமண்டலம், ஈழமண்டலம் என ஆறு இராச்சியங்களை உண்டுபண்ணி அவைகளை ஆண்டுகொண்டு பெருகிவந்தார்கள். அவர்களுடைய தமிழாரியபாஷைக்கிசைய அந்த மண்டலங்கள் தமிழ்நாடுகள் எனவும், திராவிடநாடுகள் எனவும் பெயர்பெற்றன

இவ்வாறு தமிழாரிய இராசகுலத்தவர்கள் சம்புத்தீவு என்ப பெயர்பெற்ற இந்துதேசமடங்கலும் ஆண்டுவருகிறநாளையிலே, சிந்துநதிக்கு நேர்மேற்கிலிருந்த சமஸ்கிருதவாரியபாஷைக்காரர்கள் படையெடுத்து, மேற்படி சிந்துநதியைத்தாண்டி, இந்தியாவின் வடநாட்டிற்புகுந்து, அத்திசையிலிருந்த தமிழாரியவரசர்களோடு போர்புரிந்து, அவர்களைச்செயித்து, வட இந்தியாவைத் தங்கள் கைவசப்படுத்திக்கொண்டார்கள் அந்த வடஇந்தியாவின் தமிழ்ப்பாஷைக்காரர்களில், அழிபட்டவர்கள்போக மற்றவர்கள் நாலாதிசைகளிலுஞ் சிதறிப்போயவிட்டார்கள். பெருங்கூட்டமானபேர் விந்தியபருவதங்கட

* தமிழ்நாட்டு மன்னர்குலத்தவர்கள் தமிழ்நாடுகளை மண்டலங்களாகப் பிரித்து அரசுபுரிந்துவந்ததற்கு மேற்கோள்

கம்பநாடன், ஏரெழுபது, 4 - வது கவி.

"ஈழமண்டலமுதலெனவுலகத்தெண்ணு
மண்டலத்தெறிபடைவேந்தர்
தாழுமண்டலஞ்செம்பியன்மரபினோர்
தாமெலாம்பிறந்தினியபவ்வளத்தின
வாழுமண்டலங் கனகமுமணிகளும்
வரம்பிலகாவிரிகுரம்பினிற்கொழிக்குஞ்
சோழமண்டல மிதற்கிணையாமெனச்
சொல்லுமண்டலஞ்சொல்வதற்கில்லையே"

இந்தக்கவியில், தமிழ்நாடு பற்பல மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு அரசுபுரியப்பட்டதற்கு விபரங்கூறியிருக்கின்றது.

ந்து, தக்ஷண இந்தியாவுக்குவந்து அங்குள்ள நாடுகளிலிருந்த தங்கள் குலத்தவர்களாகிய தமிழர்களுடன் கூடிக்கொண்டனர்

மேற்படி சமஸ்கிருதபபாஷைக்காரர் மேற்கே ஆரியநாட்டினின்று வந்தபடியால், இமயமலைக்கும விந்தியமலைக்கும இடையிலிருக்கின்ற உத்தரஇந்தியாவுக்கும் 'ஆரியநாடு' எனப பெயராயிற்று. இந்தப்பிரகாரஞ் சம்புத்தீவிலுள்ள பரதகணடமாகிய இந்துதேசம உததரஇந்தியா, தக்ஷணஇநதியா என இரணடு பெருமபிரிவாயின. இவற்றுள், உத்தர இந்தியாவுக்கு 'சமஸ்கிருதநாடு, ஆரியநாடு' எனவும், தக்ஷணஇந்தியாவுக்குத் 'தமிழ்நாடு, திராவிடநாடு' எனவும பெயாகளுண்டாயின. இபபடியிருந்துவருகிறகாலத்தில், பூர்வ ஆரிய சமபந்தரான கன்னடியாகளும, வடுகா ரெட்டிகள முதலான தெலுங்காகளும, மலையாளபாஷைககாரர்களும ஒருவர்பினனொருவராய்க கோத்திரங்கோததிரமாய்த் திராவிடநாட்டிறபுகுந்து, விந்தியமலைக்குத் தெனபாரிசத்திலிருந்த வடதிராவிடநாடடைத தங்கள் கைவசபபடுத்திக்கொணடு, அததிசையிலிருந்த தமிழ்பபாஷைக்காராகளை நாளடைவிலே திருவேங்கடமமுதல் கனனியாகுமரி பரியந்தமிருக்கினற தெனதிராவிடநாட்டிறகு ஓட்டிவிட்டாாகள். பிற்காலததில கனனடியாரும வடுகரும தெனதிராவிடநாடாகிய தமிழ்நாடுகளுக்கும அடிக்கடி படையெடுததுத் தமிழரசர்களுடன போாபுரிந்துவந்தனர் ஏறறுங் கடைசியில், தமிழ்நாடுமுழுமையும வடுகாகளா கைவசமாகிப போய்விட்டது. மலையாளப்பாஷைககாரா சேரநாட்டிறபுகுந்து அதன பெரும்பாகத்தைத் தங்கள கைக்குள்ளாக்கிக்கொண்டனர்

இவ்வாறு தமிழ்நாடுகளில் அரசாட்சி மாறுதல்கள் உண்டாகிக்கொண்டிருந்தமையால், எளிதிலழியாத சிலாசாதனங் களுந் தாமிரசாதனங்களும உண்டுபண்ணப்படவேண்டிய அவசியம் நேரிட்டது. தமிழ்க்குலத்தவர்களுககுள சிரேஷ்டகுலமானவர்களுக்கெல்லாம இவ்வகைச்சாதனஙகள உண்டாயிருபபதுபோல, சானறோர்குலத்தவர்களுக்கும பூா்வ தாமிர

சாதனங்கள உண்டாயிருக்கின்றன. ஆனபடியினலே, நாம் இநதபபிரகரணததில் சானரேூராகுலததுச் செபபுச்சாசனங்களுக்கும அக்குலத்துககுரிய படடபபெயர்களுககும விபரங்கூறுவோம. அவைகள நமககுத் தீர்க்கமுறப் புலபபடுவதற்கு,

முதலாவது, திருவெணகாட்டுச சானரேூராகுலததுத தாமிரசாதனததின படடபடடயததுபபடங்கள விபரமும, அபபடங்களுககுப பொருள விபரமும இன்னதெனவும,

இரணடாவது, திருவெணகாடடுச் சானரேூராகுலததுத தாமிரசாதன எழுததுபபடடயததின பொருளடக்கம இன்னதெனவும்,

மூனருவது, சிதமபரததுச் சானரேூர்குலததுத தாமிரசாதனப படடபபட்டயததுககும எழுத்துபபட்டயததுககும் விபரம இன்னதெனவும,

நானகாவது, சானரேூர்குலத்துக்குரிய முககியமான படடபபெயாகள இன்னவைகளெனவும இஙஙனம எடுத்துரையபபோம. இவற்றுள்,

முதலாவது.

திருவெண்காடடுச சானரேூராகுலத்துத் தாமிரசாசனததின படடபபடடயத்துபபடஙகள விபரமும அபபடஙகளுககுப பொருள விபரமும வருமாறு.

சானரேூராகுலததது அதிபூர்வத்தாமிரசாதனங் காஞ்சிபுரததிலிருககிறதாகச சொலலுகிருாகள மேலும வேறு சில இடஙகளிலும சானரேூராகுலததுத் தாமிரசாதனங்கள இருககிறதாகச சொலலபபடுகிறது. *அவைகளை நிசசயிததறிவதற்கேதுவுணடு.

இப்போது எமதுவசத்திலிருககிற சான்ரேூராகுலத்துப பூாவ தாமிரசாதனஙகள் இரணடு. ஒனறு திருவெணகாடடுச சானரேூராகுலததுத் தாமிரசாதனம, ஒனறு புலியூரெனப பெயர்கொணட சிதமபரத்துச சானரேூர்குலத்துத தாமிரசாதனம. இவவிரணடு சாதனங்களில, ஒவ்வொரு சாதனததிற்கும இரணடிரணடு பக்கஙகளுணடு. வலதுபககபபடடயம

பட்டயம், இடதுபக்கப்பட்டயம் எழுதப்பட்டயம் நாம் இந்த முதலாவது பிரிவில் திருவெண்காட்டுச் சாஸனரோகுந்த தாமிரசாஸனப் பட்டயத்துக்கும் அதிலடங்கிய பட்டங்களின் பொருளுக்கும் விபரங்கூறுவோம்.

திருவெண்காடானது காவேரிநதிசங்கமத்தில் கீழ்கடலருகில் சோழர்களுக்குப் பூர்வநகரமாயிருந்த காவிரிப்பூம் பட்டணத்திற்குச் சமீபத்திலிருக்கிற ஓர் பழையநகரம் அருநாங்கூர் எனப் பெயர்பெற்ற நாங்கைநகரையடுத்திருக்கின்றது

திருவெண்காட்டுபுராணம், சுவேதவனச்சருக்கம்,
64-வது கவி, கடையடி -

"சிறந்ததிருச்சாயக்காடு தலைசெங்காடு
திருநாங்கைநகர்புடைசூழ் திருவெண்காடு."

இந்தத் திருவெண்காடு சிதம்பரத்திற்கு முன்னுண்டான சிவஸ்தலமானதால், அதற்கு 'ஆதிச்சிதம்பரம்'* எனப் பெயருண்டாயிற்று சிதம்பரம் எனப் பெயர்கொண்ட ஸ்தலங்கள் மூன்றுண்டு -

(1) ஆதிச்சிதம்பரம் இது திருவெண்காடாம்

(2) தில்லைச்சிதம்பரம். இதற்குப் புலியூர் என்றும் பெயர் இதில் பூர்வத்தில் தில்லைவிருக்ஷவனம் இருந்தபடியால் சிதம்பரத்திற்குத் 'தில்லை' எனவும் ஒரு பெயருண்டு

(3) மேலைச்சிதம்பரம். இது கோயம்புத்தூருக்கு மேல திசையில் மூன்றுகல்தூரத்திலிருக்கின்றது

திருவெண்காடு ஆதியிலே பெருங்காடுகொண்ட வெண்மணற்பூமியாயிருந்ததினாலே, அதற்கு "வெண்காடு, திருவெண்காடு, வெள்ளைவனம், சுவேதவனம், திருச்செங்காடு, திருச்சாய்க்காடு, திருவாலங்காடு" எனப் பெயர்களுண்டாயின. இத திருவெண்காட்டில் ஆதிபூர்வமடம் காந்தமாரிஷி மடமாம்

* திருவெண்காட்டுபுராணம், திருநகரச்சருக்கம், 61-வது கவி, காண்க.

காந்தமாரிஷிகளுக்கு ‘ சுராபாண்டியராசன, காந்தருவரிஷி, வித்தியாதரமுனி, விந்தைமுனி, விஞ்சைமுனி’ எனவும பெயாகள் வரும. இந்தமடஞ் சபாநாயகர் சந்நிதிக்கு எதிராகக் கட்டப பட்டிருககினறது அது நிற்கினறஸதலத்தைச் சானறோர்குலத்து மூதாககள ஐமபததேழரை ($57\frac{1}{2}$) வராகனுக்குச் சுத்தகிரயததிற்கு வாங்கி, அதில் தங்கள்குலததுககு மூலபுருஷஞகிய காந்தமாரிஷிககு மடஙகட்டி, அந்தமடத்தை ‘ஆதிசைவா’ எனவும, ‘வீரசைவர்’ எனவும, ‘ஆதிபூாவ சிவபக்தா’ எனவும பெயாபெற்ற பூாவ தமிழ்நாட்டுப புரோகிதாகளாகிய குருககள வமிசததிலுதித்த பசுபதிபுனுகுசட்டநாதகுருககளவசம ஒபபிததது அதில பூசைமுதலானது நடந்துவருமபடி திட்டஞ்செயதிருந்தாாகள அந்தப பசுபதிபுனுகுசட்டநாத குருககள் பரமபரையிலுதித்த பசுபதி குருககள தற்காலததில அந்தமடத்தைக கணபாாததுவருகிறா. அவாவசததில் மேற்படி தாமிரசாதனபபட்டயமிருககினறது

வடுகராசாகாலததில, விசயராகவேலுநாயக்கர்நாளையில், மேற்படி விசயராகவேலுநாயககா காவேரிநதிச்சஙகமத்திற் சமுத்திரதீர்த்தமாடபபோனபோது, வடுகவரசாகளுககுக் குருககளாகிய சமஸகிருதபபாாபபாா ஒருபுறமாகவும, மேற்படி வீரசைவககுருககள மற்றொருபுறமாகவுந் திரணடு, இரணடுகூட்டமாகச சமஸகிருத வேதசுலோகங்கள ஓதிககொண்டு, மேறபடி விசயராகவேலுநாயககரைக காணுமபடி எதிாகொண்டுபோனாாகள அபபோது மேற்படி விசயராகவேலு நாயககா முநதிச சமஸ்கிருதபபாாபபாருககு எதிாகொணடுபோய அவாகளுககு நமஸகாரஞ்செயது அவாகளுடைய ஆசீாவாதம பெறறுககொணடாா பின்பு தமிழரசாகாலததுக குருக்களாகிய வீரசைவககுருககளுககு எதிாகொண்டுபோய, முன பாாபபாருக்குச்செயதபிரகாரம அவாகளுககும் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தையும பெற்றுககொணடாா. அவர் சமுத்திரஸநானஞ்செய்து, திருமபிவந்தபின, மேற்படி சமஸ்கிருதப்பாாபபாரும, மேற்படி அரசனுடைய மந்திரிகள் பிரதானிகளும் அரசனிடத்தில் தனிததுபபோய் இந்த வீரசைவர்களாகிய தமிழ்நாட்டுக குரு

ர்களுக்கு இவ்வாறு நமஸ்காரஞ்செய்வது சரியல்லவென்று சொல்லி, அவர்கள் மீது பகைமூட்டினார்கள். அப்போது விசயராகவேலு நாயக்கர் அவர்கள் பேச்சுகளுக்கிசைந்து, மேற்படி வீரசைவகுருக்கண்மாருடைய பூணூலையும் அறுத்து தமது சமூகத்தைவிட்டகற்றிவிட்டார். வெகுகாலமாகப் பூணூலற்றவர்களாயிருந்துவந்த அவர்கள் இப்போது பழயபடிக்குப் பூணூல் தரித்துக்கொண்டுவருகிறார்கள் *

* பூர்வ தமிழரசர்களும், அவர்கள் குலத்தவர்களும், அவர்கள் குலப்புரோகிதர்களாகிய வீரசைவர்களும் பூர்வத்தில் பூணூல் தரித்திருந்தது பிரத்தியட்சருசுவாம். சான்றோர்குலத்து முன்னவர்கள் பூணூல் தரித்திருந்ததற்கு நூல் ருசு மேலே காட்டியிருக்கிறோம். பிற்காலத்தில் மேற்படி குலத்தவர்கள் பூணூல் தரியாது அவ்வழக்கத்தைத் தள்ளிவிட்டதற்கு, அவர்கள் அரசுரிமையை யிழந்துவிட்டதும், எதிரிகளால் வெகுவெகு இம்சைகள் அடைந்துவந்ததுமே காரணமாம். இதற்கு ஒரு மேற்கோள் இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதிக்காட்டுவோம்

T H Nelson's Madura District Manual, Part II, p 86 —
"It is customary with the Kavareis as with other Nayakans to wear the sacred thread but I am informed that the descendants of the Nayakan kings who are now living at Vellei-Kurichi do not conform to this usage on the ground that they are at present in a state of impurity and degradation, and consequently ought not to wear the sacred emblem"

மேற்படி மேற்கோளுக்குத் தாற்பரியவுரை

"வடுகர்குலத்தவர்களுக்கொப்பந்தம் கவறைகளும் நாளதும் பூணூல் தரித்துவருகிறார்கள் இப்போது வெள்ளிக்குறிச்சியிற் குடியிருக்கிற வடுகர்குலத்தரசர் வமிசத்தவர்கள், தங்கள் அரசாட்சியை இழந்துவிட்டகாரணத்தால், இராசகுல மகிமையற்றோராய் ஈனப்பட்டுப்போனதினிமித்தம் இக்காலத்தில் பூணூல்தரியாதிருந்துவருகிறார்கள் என்று அறிந்து கொள்ளலானேன்' என்று மேற்படி நூலாசிரியர் எழுதி வைத்திருக்கிறார். வடுகர்குலத்தைச்சேர்ந்த சமவகிருத்ய பார்ப்பார்களும் வடுகர்குலச்செட்டிகளும் பூணூல் தரித்து வருகையில், வடுக அரசர்குலத்தவர்களோ மானஹீனநேரிட்டகாரணத்தால் பூணூல் தரியாதிருந்துவருகிறார்கள் இதைக் கூர்ந்து பார்ப்போருக்குச் சான்றோர்குலத்தவர்களும் அரசிழந்து உரிமைகுலைந்துபோய்விட்டதினாலேயே பூணூல்தரிக்கும் வழக்கத்தை நிறுத்துதல்செய்துவிட்டார்கள் என்று துலாம்பரமாக விளங்குகின்றதல்லவா? வடுகர்குலத்தரசர்கள் தமிழரசர் குருக்கண்மாருடைய பூணூல் அறுத்தவர்கள் அப்படியாபட்டவர்கள் தமிழரசர்குலத்தவர்களை இதையிட்டுத் துன்பப்படுத்தாது சும்மாவிடுவார்களா? விடமாட்டார்களல்லவா? அரசுரிமையிழந்த வடுகரும் பூணூல்தரியாதுபோயினர்.

மேலும், மைசூர்நாடாண்டுவந்த ஐதாலி காலத்தில், சோழ நாடு கொள்ளையாகிறபோது, அவனுடைய குதிரைபபடை கள் திருவெணகாட்டிற்குட்புகுந்து அதையுங் கொள்ளைசெய் தார்கள். அதின குடிகள நாலாதிசைக்குஞ் சிதறி ஓடிவிட் டார்கள். அந்தமுனனுக்கு இந்த வீரசைவக்குருக்கண்மாரும் ஓடிவிட்டார்கள் அவ்வாறு அவாகள் ஓடிப்போகிறபோது, மேற்படி தாமிரசாதனபபட்டயம வைத்திருந்த குருக்கள் அந்தபபட்டயம் ஓடிப்போகுமிடங்களிற் சோர்ந்துபோகுமெ ன அச்சங்கொண்டவராய்த் தமமுடைய வீட்டுச்சுவரைக் கில்லி இடமுண்டுபணணி, அதறகுள் மேற்படி தாமிரசா தனப்பட்டயததைவைததுச் சுவரோடேசுவராய் மண்பூசி அடககிவைத்துவிட்டு ஓடிபபோய்விட்டார் அவ்வாறு அடக்கி வைத்துவிட்டு ஓடிப்போயவிட்ட குருககள், போனவிடத்தில் இறந்துபோய்விடடார். மற்றவர்கள் ஊருககுத் திரும்பிவந்த பினபு, அந்தப்பட்டயமிருந்த விடநதெரியாமையினுலே, அது கைசோர்நதுபோயவிட்டதெனபதாக எண்ணிககொண்டிருந் துவிட்டாாகள் உததேசம் ஐம்பதுவருடத்திற்குப்பிறகு, அந் தத தாமிரசாதனம அடககிவைக்கப்பட்டிருந்தவீடு சீரணமா யபபோயவிட்டதினுலே, அந்த வீட்டுக்குடையவன், அதைப் புதுபபித்துககட்டுதற்கு வீட்டுச்சுவரை மணவெட்டிகொண்டு வெட்டித தகாத்துககொண்டுவருகிறபோது, அந்தத் தாமிரசா சனம வைக்கபபட்டிருந்தவிடத்திலுந் தற்செயலாய் ஓங்கி யொருவெட்டுப்போட்டான. வெட்டிய வெட்டானது அந்தத் தாமிரசாதனபபட்டயததுக் கடைகோடியிற்பட்டு அதை வடுப் படுத்திற்று. வடுபட்டு விழுந்த அந்தப்பட்டயத்தை எடுத்து வைதது நாளதுவரையினும் மிகு பததிரத்துடன பாதுகாதது வந்திருக்கிறுர்கள். அந்தத் தாமிரசாதனத்து விளிம்பிற்பட் டிருககின்ற வடுவை நாளதும் பார்ககலாம. இந்தப்பட்டயம எககுலத்தவர்களுக்குரியதோ அக்குலத்தவர்களுககு நாங்கள் தீட்சைகளகொடுத்துவந்த பூர்வகுருக்கள் என்பதாக அவர்கள் சொல்லிவருகிறுர்கள்.

அன்றியும், 'நவசோழசரித்திரம' என்றொரு நூலிருக்கின்

றது. அது ஒன்பது சோழர்களுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறது.* அந்த ஒன்பதுசோழர்களுக்கும்,

1. கரிகாலசோழன், அல்லது கரிக்காலசோழன்.	5. வரதருமசோழன.
2. விக்கிரமசோழன்.	6. சதஇயேந்திரசோழன.
3. உதங்கசோழன்.	7. மனுசேந்திரசோழன்.
4. அதிவாரசோழன்.	8. வீரசோழன்.
	9. உத்தமசோழன் என்றுபேராம்.

மேற்படி கரிகாலசோழனநாளையில் வீரசைவர்களாகிய சங்கமகுருக்கள்மார் தமிழரசர்களுக்குப புரோகிதர்களாயிருந்துவந்ததும், சமஸ்கிருதடபார்பபாருக்கு முந்தி அந்த வீரசைவக்குருக்கள்மார் திருவெண்காட்டில் வாசஞ்செயதுவந்ததும், அங்குளள சிவாலயத்தில் சிவபூசைகள்செய்துகொண்டு வந்ததும், சோழராசாக்களுககுக் குருக்களாயிருந்தவர்களே சான்றோர்குலததவர்களுக்குங் குருக்களாயிருந்துவந்ததும இதனுல் தீர்ககமுறத்தெரியவருகினறது.†

மேற்படி திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாசனபபட்டயச் சரிததிரக்குறிபபுகளைக் காண்பித்தானபடியால், இனி மேறபடி சாசனத்தின் படபபட்டயததை இருபிரிவாக்கி இங்ஙனம் விபரங்கூறுவோம :

I. திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாதனபபடப்பட்டயத்துப படங்களுக்கு விபரம.

II. அந்தப்படங்களுக்குப் பொருளுரை.

அவற்றுள்,

---

* W. Taylor's Oriental Manuscripts, Vol. ii, Appendix, p 37, No. 8.—Nava-Chola Charitra.

"An account of nine distinguished Chola princes, who patronised the Vira-Saiva, or Jangama. These nine kings are named—

1. Kerikala.	4. Athivaram.	7 Manujendra.
2. Vikrama.	5. Varadherma,	8. Vira.
3. Uttunga.	6. Satyendra.	9. Uttama

† பூர்வம் ராசவமிசத்தவரே புரோகிதவேலையையும் பார்த்துவந்தனர். Vide. சான்றோர்மரபு, p. 3.

I. திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாதனப்படப்பட்டயத்துப் படங்களுக்கு விபரம் வருமாறு :-

திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாதனப் பட்டயத்து நீளம் 14 அங்குலம், அகலம் 10 அங்குலம். திடத்தகனங்கொண்டது, இந்தத் தாமிரசாதனத்துப் படப்பட்டயத்திற்கு ஐந்து பத்திக ளுண்டு.

முதற்பத்தியிற் படங்கள் ஐந்து *

1. விநாயகர்படம்.
2. அகோரமூர்த்திபடம். [மருத்துவாசுரனைமிதித்து நசுக்குகிறபாவனை.]
3. சபாநாயகராகிய சிவனபடம். [முயலகனாகிய பிணியைமிதித்து நசுக்குகிறபாவனை.]
4. சிவகாமியம்மனாகிய பார்வதியம்மைபடம்.
5. விஷ்ணுபடம்.

இரண்டாவது பத்தியிற் படங்கள் எட்டு.

1. காந்தமாரிஷிபடம். [சந்தனவிருக்ஷத்தினகீழ்த்தபஞ்செய்கிறபாவனை.]
2. காளியம்மைபடம்.
3. ஏனாதிநாயனார்படம்.
4. யாககுண்டபபடம்.
5. (a.) பசுபதி புனுகு சட்டநாதகுருக்கள்படம்.
   (b) பூசை மணிபபடம்.
6. கனகரேதனிபடம்.
7 கனகரேதபுரிபடம்.
8. கமலலோசனிபடம்.

மூனறாவது பத்தியிற் படங்கள் பதது.

1. மதனசவுந்தரிபடம்.
2. நாரிகிருபாகரிபடம்.
3 நாரிகுஞ்சரிபடம்.

* படஙகள் இடபபக்கமுதல் எண்ணபபட்டிருக்கினறன.

4. ஏனாதிநாயகிபடம்
5. காந்தனபடம்.
6. சுந்தரனபடம.
7. கந்தனபடம [தலைவெட்டுணடபாவனை.]
8. கௌசலைனபடம. [தலையிடறுண்டபாவனை]
9. சாந்தன்படம்.
10. விக்கிரீமன்படம்.

நாலாவதுபத்தியிற் படங்கள் ஏழு

1. தமிழ்ப்புண்டரீகன்படம்.
2. (a) சிங்கமுகத்தண்டிகைப்படம்.
   (b) பஞ்சவர்ணப்பாவாடைப்படம்.
3. (a) இரட்டைவெள்ளையானைப்படம்.
   (b) ஆராய்ச்சிமணிப்படம்.
4. மூக்குளத்திலொருகுளத்துப்படம்,
5. இரட்டைச்சங்குப்படம்.
6. இரட்டைவெண்குடைப்படம்.
7. இரட்டைச்சுருட்டிப்படம்.

ஐந்தாவதுபத்தியிற் படங்கள் பதினாறு.

1. (a) இரட்டை வெண்சாமரப்படம்.
   (b) மூக்குளத்தில் மற்றொருகுளத்துப்படம்.
2. (a) இரட்டைப் பனைவிருக்ஷப்படம.
   (b) நூலேணிப்படம்.
   (c) மூக்குளத்தில் மூன்றாவதுகுளத்துப்படம்.
5. சிவலிங்கப்படம். [வட ஆலமரத்தின்கீழிருக்கிறபாவனை.]
6. இரட்டைவாழைமரப்படம்.
7. இரட்டை ஈச்சமரப்படம்.
8. அமுதவுற்பத்திக்குவேண்டிய ஆயுதப்பெட்டிப்படம
9. சந்திராயுதப்படம.
10. இடுக்கிப்படம்.

11 (*a*) வண்டுகுத்திப்படம.
(*b*) பாளைத்தடிப்படம.
12. திட்டாமபலகைப்படம.
13 இரட்டைச்சிலம்புப்படம.
14. நீற்றுப்பட்டைப்படம்.
15. அமிர்தக்கமண்டலப்படம்.
16. சானரோர்காசுப்படம்.

இந்தப்பிரகாரம், மேற்படி தாமிரசாசனத்துப் பட்டப்பட்டயத்தில் 46 படங்களிருக்கின்றன.

II. திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாதனத்துப்பட்டப்பட்டயத்திலடங்கிய 46 படங்களையும் வகுத்துப் பொருளுரை கூறுவோம.

மேற்கூறிய நாற்பத்தாறு (46) படங்களும் பொருளுக்கேற்க் ஐந்துபாகமாகும்.

1. சானரோர்குல தெய்வங்களின்படங்கள் ஏழு.
2. சிவதொண்டாகள், ரிஷிகள், மூக்குளங்களின் படங்கள் ஐந்து.
3 (*a*) சத்தகன்னிகள் படங்கள் ஏழு.
(*b*) சினமபலபாண்டியன புதல்வர்கள் படங்கள் ஏழு.
4. சான்ரோர்குல விருதுகளின்படங்கள், சான்ரோர் காசுப்படம், ஆகப்படங்கள் எட்டு.
5. கற்பகவிருக்ஷப்படங்கள், அமுதவுற்பத்தியாயுதப்படங்கள் பன்னிரண்டு.

ஆகப்படங்கள் நாற்பத்தாறு. இப்படங்களுள்,

1. சானரோர்குல தெய்வங்களின படங்கள் ஏழுக்கும் பொருள் விபரம்வருமாறு :

(*i*) விநாயகர்படம். 'விநாயகர்' எனப் பெயர்பெற்ற பிள்ளையார் பரமசிவனுக்கு இமயமலையரசன் புத்திரி பார்வதியம்மையிடத்திற் பிறந்த தலைச்சனபுத்திரன். சிவபிரானுக்கு

இரண்டுதாரம். முதற்றாரமான தக்கனமகள் உமையமமை க்குக் குழந்தைகளில்லை. தன் பிதாவாகிய தக்கன் தன பிராணநாயகனாகிய சிவனை யழிப்பதற்குப் புரிந்த யாககார ணத்தையிட்டு ஆறாத மனத்துயரத்துள் அழுந்தி யாககுண்டத் திற்பாய்ந்து, இறந்துபோய்விடவே சிவபிரான் இமயமலையர சன் புத்திரி பார்வதியம்மையை மணம்புரிந்தார். பார்வதியிட த்திற்பிறந்த முதற்புத்திரனுககு விநாயகா என்றும் இரண்டா வது புத்திரனுக்குச் சுப்பிரமணியர் என்றும் பேர். பருவத ராசன்புத்திரியானதையிட்டு 'பார்ப்பதி, பார்வதி' என்று சொ ல்லப்படுவதுண்டு. உமையமமை இமயமலையரசனுக்குப புத் திரியாகப்போய்ப் பிறந்ததாகக்கூறுவது புராணசித்தாந்தம்.

விநாயகர் இந்துக்களுககுச் சுபசோபன கலியாணங்களுக் குங் கல்விக்கும் முதற்கும்பிடுபொருளாம். சானறோர்குலத் தவர்களுஞ் சுபசோபன கலியாணகாரியங்களுக்குங் கல்விக் கும் முதல்வைத்துக் கும்பிட்டுவருகிறதெய்வம விநாயகராம். விநாயகருக்குக் கணபதி என்றும் ஒருபேருண்டு. சானறோர் குலத்து ஆடவருக்கு விநாயகருக்குரிய ' கணபதி, பிள்ளையார்' எனனுமபேர்கள் சாதாரணமாக இடப்பட்டுவருகினறன. வி நாயகர் தலையிழந்து மடிந்துபோனபின மீண்டும உயிர்கொ டுத்தபோது, யானைத்தலை கிடைத்ததெனபது புராணசித்தா ந்தம்.

(ii) அகோரமூர்த்திபடம். ஒருகாலத்தில் ' சலந்தரன்' எனப பெயர்கொண்ட அசுரனொருவன தபோபலத்தால் பற் பலவரங்கள்பெற்று சுரர்நாட்டைக் கட்டிக்கொண்டு, அந்நாட் டிற்கு அரசனாகிய தேவேந்திரனையும் அவனுடைய குடிகளா கிய சுரர்குலத்தவர்களையும் மிகவும் உபத்திரவப்படுத்திவந் தான். பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலானவர்கள் விண் ணப்பஞ் செய்துகொண்டதின்பேரில், சபாநாயகராகிய பரம சிவன் சலந்தரன்முன்தோன்றி, ஒருசக்கரத்தால் அவனை மா ய்த்துப்போட்டார். இது புராணசித்தாந்தம். இதைசசுட்டி, திருவெண்காட்டுப்புராணம, மருத்துவச்சருககம, 8-வது கவி கூறுவது ·

"கா னுனிவிரலாலீசன கணத்திலேசமைத்தவாழி
யானதையெடுத்தானவெற்பையரககனன்றெடுத்தாற்போலப
பூநிறைகளத்தினமீதே யணைந்திடுமபொழுதிற்றீயோ
னூனுறவறுத்துத்தள்ளி யிரவிபோலுதித்ததாழி."

இந்தப்பிரகாரம், சலந்தராசுரனனவன் மேற்படி ஆழியா கிய சக்கரத்தாலறுபட்டு மடிந்துபோனுன். அவனுடைய ரா க்ஷதப்படைகளும் அழிந்துபோயின. இவ்வாறு அசுரர்கள் சங்காரமானதை, அசுரகுலகுருவாகிய சுக்கிராசாரி கண்டு, ஆறுத்துயருற்றவனுய், மடிந்துபோன அசுரர்களை மீண்டும எழுப்புதற்கு ஒரு உபாயம்நினைத்து, மடிந்துபோன சலந்தர னுடைய எலுமபுகளை ஏகமாகத்திரட்டி, அவைகளை ஒருகுத் திரத்திலிட்டுக் கடையுமபடிசெய்தான். அந்த எலுமபுகளைக் கடையவே, அதினின்று மருத்துவன எனெருரு அசுரனும், ராக்ஷதர்களுந் தோனறினுர்சள். இதைச்சுட்டிய மேற்படி புராணம, மருததுவச்சருக்கம, 17-வது கவி வருமாறு :

" கறஙகெனச்சுற்றிய களேபரத்திலே
மறங்கெழுமருத்துவன வந்துதோனறினு
னிறந்திடுமவுணரு மெணமடங்கதாய்ப்
பிறந்தனரமரரைப் பிடித்தபாவமே."

இந்தப்படி சலந்தரனுடைய களேபரமாகிய எலும்புகளி னின்றுதித்த மருத்துவாசுரனும், அசுரப்படைகளும எழுமபி, சுரர்நாட்டைச் செயித்து, இந்திரனையும் அவனுடைய குடிக ளாகிய சுரர்குலத்தவர்களையுங் கொடியதுன்பத்திற்குளளாக்கி வருகையில், சிவபிரான சுரர்களை இரட்சிக்கநாடி, மேறபடி மருத்துவாசுரனுக்குமுன்பு 'அகோரமூர்த்தி'வடிவாய்த் தோன றி, அந்த மருத்துவனையும், அவனுடைய அசுரப்படைகளையும் மாய்த்துவிட்டனர். இதைச்சுட்டி, மேற்படி புராணம், மருத்துவ ச்சருககம்,96-வது, 97-வது,98-வது கவிகளிற் கூறியிருபபது :

96-வது கவி :

" கோலவெரிகுஞ்சியொட கோரவடிவாகிப்
பாலவிழிசெங்கனல் பரப்பமழைமேகம
போலவொளிகாலநிறை பூணுடனுலண்டா
மாலையுடைசூழ்வலை வாளெயிறிலங்க."

இதில் பரமசிவனுனவர் அகோரவடிவெடுத்ததாகக் கூறியி ருக்கின்றது. 'அகோரவடிவானுர்' என்பதற்கு 'மகா உக்கிர கோபசொரூபியானுர்' என்பது பொருளாம். இவ்வாறு சிவ பிரான் எடுத்தவடிவுக்கு 'அகோரமூர்த்தி' என்று பெயராத லால், சிவபெருமானே அகோரமூர்த்தியாம்.

97-வது கவி :

" துடிமணிபலகைவாள் சூலம்வெண்டலை
கடியிருதானகெனுங் காத்திற்பற்றியே
யிடரலேகடப்பதிப் படியென்பாரென
வடியிணைநடந்த சீராகத்தோன்றவே."

இங்ஙனம் அவ்வாறு அகோரமூர்த்திவடிவெடுத்த பரமசிவ னுனவர் ஆயுததாரியாகத் தோன்றினுர் எனச் சொல்லியிருக் கின்றது.

98-வது கவி :

" கிளரொருமூர்த்தியா யவனைக்கிட்டிஞ
ரளவறுபயமபிடித் தவுணனமாண்டுபோ
யொளியுருவாயவ ருருவிலொன்றினுன்,
வளைதருதானையுங் கூடமாய்ந்தவே."

இதில் அவ்வாறு அகோரமூர்த்தியென ஆயுததாரியாகத்தோ னறிய பரமசிவனுனவா மருத்துவாசுரனையும், அவனுடைய ராக்ஷதப்படைகளேயும அழித்துப்போட்டாரெனவருகினறது. ஆனதால், மேற்படி அகோரமூர்த்திப்படத்தில், இவ்வாறு சங்காரமான மருத்துவாசுரன் அகோரமூர்த்தியின் இருபாதங் களால் நசுக்குண்டு மடிந்துபோனகுறிப்புக் காட்டப்பட்டிருக க்கினறது.

(ii) சபாதாயகராகிய சிவபிரான் படம்.

முனனம் ஒருகாலத்தில் மத்தியந்தனனெனப் பெயர்கொ ண்ட ஒரு முனிவரிருந்தார். அவருக்குப் புலிக்கால்களேயு டைய ஒரு புத்திரனுண்டு. அந்தப் புத்திரனுக்குப் 'புலிக் காலன' எனவும், 'வியாக்கிரபாதன்' எனவும பெயர்களுண் டாயின. 'வியாக்கிரம்' என்பதற்குப் புலி எனறருத்தமான

மையால், 'புலிக்காலன, வியாக்கிரபாதன' எனனும பெயா கள் ஒரு பொருட்பதங்களாம். இந்த வியாக்கிரபாதமுனிவர் கல்விசாஸதிரங்களில் மகா விற்பன்னராகி, நன்னெறியில் ஒழு கிவருகையில், அவரை 'முயலகன்' எனப்பட்ட ஒரு மகா கொடியபிணி பிடித்து அந்தநோயில் மிகவும் அழுந்தினர். தந்தையானவர் கொடாதமருந்தெல்லாங் கொடுத்துப்பார்த் தும், பிணி தீராததால் அவர் வியாக்கிரபாதரைப்பார்த்து, "நீ திருவெண்காட்டிற்குப்போய்ச் சிவனைநோக்கித் தவஞ் செய்தால், இந்த முயலகபிணி தீரும்" என்றார். இதைச்சுட் டிய மேற்படிபுராணம், வியாக்கிரபாதச்சருக்கம், 4-வது கவி வருமாறு:

"எந்தநல்வினைபுரியவுந் தீர்கிலாதிருக்க
மைந்தனெனுந்துளம் வருந்தினன வருந்தியமகனைத்
தந்தைகூறுவான வருந்தலே வருந்தலேதனயா
சிந்தையானமகிழ்ந் திறைவன்வெண்காட்டினிற் செல்வாய்."

தந்தைசொல்லியபிரகாரம், வியாக்கிரபாதரானவர் திரு வெண்காட்டிற்குப்போய்ச் சபாநாயகரைநோக்கித் தபத்திலி ருந்தார்; அவ்வாறு தபத்திலிருந்த வியாக்கிரபாதருககு முன பாகச் சிவன ரிஷபாரூடராய்க் காட்சியாகி, மேற்படி முய லகப்பிணியைத் தமமுடைய பாதங்களால் மிதித்து நசுககிப போட்டார். இதைச்சுட்டி மேற்படிபுராணம, தாண்டவசச ருக்கம், 6-வது கவியிற் கூறியிருப்பது:

"என்றிவைபுகலுவா னெதிரிற்றோற்றமாய
நின றவனமுயலகப பிணியைநீககியே
வென றிகொள்பதத்தினை மிதித்தகோரனர்
பொனறருங்கரத்தினிற் கொடுத்துப்போயினா."

ஆனதால், மேற்படி சபாநாயகர்படத்தில் மேற்படி முயல கப்பிணியானது தாண்டவமூர்த்தியாகிய பரமசிவனுடைய பாதங்களால் மிதியுண்டழிந்துபோன குறிபபுக் காட்டப்பட்டி ருக்கினறது.

சானறோர்குலத்தவர்களுக்கு ஆதிகாலத்தில் 'சிவபிரானே' இனறியமையாத குலதெய்வமாதலால், சான்றோர்குலத்தவர்

கள பூர்வமுதல் இடையறுது சிவபகதர்களாக இருந்துவந்திருக்கிருர்கள். சான்ரோர்குலத்து ஆடவருக்குச் சிவனுக்குரிய பற்பலபேர்கள் நெடுங்கிலுஞ் சாதாரணமாக இடப்பட்டுவருவது வழக்கம்.

(iv) சிவகாமியம்மன எனப் பெயர்பெற்ற உமையம்மை படம்.

சிவகாமியமமனுக்கு 'உமையமமை, பாாவதியமமை, காளியம்மை, பகவதியம்மை' எனவும பெயர்கள் வரும். "அம்மன, அமமை" எனனும் பதஙகள் ஒரு பொருடபதஙகளாய், 'தாய்' எனப பொருள்கொண்டு நிற்கினறன. ஆனதால்,

சிவகாமியமமைக்கு, சிவகாமியமமன எனவும்,
உமையமமைக்கு, உமையம்மன் எனவும்,
காளியமமைககு, காளியமமன எனவும,
பகவதியம்மைககு, பகவதியம்மன எனவும்

பெயர்கள் வந்து வழங்குகினறன.

சானறோர்குலபபெண்களுக்கு உமையமமைக்குரிய பற்பல பெயர்கள் தொனறுதொட்டு இடபபட்டுவந்திருக்கின்றன. பூாவ தமிழரசர்களும, அவர்கள்குலத்திலுதித்த சான்ரோர்குலத்தவர்களும் மேற்படி சிவகாமியமமையாகிய காளியமமையைத் 'தாய்' எனமதித்து அமமனுக்கு முன்பூசை செய்துவந்திருக்கிருர்கள். 'திருவாலங்காடு' எனப் பெயர்கொண்ட திருவெண்காட்டில் சிவன் காளியம்மையோடு 'சண்ட தாண்டவம' எனப பெயர்கொண்ட ஊர்த்ததாண்டவமாடி முடிந்தபோது, சிவன் காளியம்மைப்பார்த்து, "நாமல்லாமல் இந்த நடனத் தொழிலில் உனக்குச் சமதையானவர்கள் ஒருவருமில்லையானதால், நமது இடதுபாகத்தில் உனக்கு ஆலயமும், பூசையுந் தந்தருளினோம. இந்த ஆலவனத்திற்றனே எப்போதும் வசிக்கக்கடவாய். இங்குவருகினற அடியவர் யாவரும் உனக்கு முனபூசைசெய்து, நமக்குப பினபூசைசெய்தால் பயனபெறுவார்கள், இல்லாவிடிற் பயனபெறுர்கள்"* என்ருர்.

---

* திருவாலங்காடடுப் புராணசரித்திரம், 17-வது, 18-வது, பக்கங்கள் காண்க.

"காளிக்கு முனபூசை, சிவனுககுப்பினபூசை" எனவும,
"அமமனுக்கு முனகும்பிடு, சுவாமிக்குப பினகும்பிடு"
எனவும,

சிவபகதாகள் எணணிப பூசித்துவருகிறார்கள். இதுபோல
வே, சிவபக்தர்களாகிய சானறோர்குலததவாகளும் காளியம்
மையைத் தங்கள குலமாதாவாகப பாவித்து, அநத அமமை
க்கு முதற்பூசை செயதுவருகிறாகள். இபபோதும சானறோா
குலத்தவர்கள் வசிக்கின்ற நாடுநகரங்கள், ஊர்கள், கிராமஙக
ளெங்கும் காளியமமனுக்கு ஏராளமாகக் கோவிலகள கட்டிப
பூசைகள் செய்துவருவதைக்காணலாம. சிறப்புவகையால்,
'காளியம்மன' கோவில்களெல்லாம் 'அமமன்கோவில்கள்'
எனப பெயாபெற்றிருககின்றன. 'அம்மனகோவில்' எனபதற்
குத் 'தாய்கோவில்' என்று அருத்தமாம. சானறோர்குலதத
வாகள் தாயமாரை 'அம்மை' எனறே பூர்வமுதல் நாளதுவ
ரையும சொல்லிக கூபபிட்டுவருகிறார்கள்.

பூாவதமிழாசர்கள தஙகள் நகரங்களுக்குள்ளே கட்டிய
சிவாலயங்களுடன காளியமமையாகிய உமையவளுக்கு ஆல
யங்கள்கட்டிப பூசைசெயது வந்ததுமல்லாமல், நகரத்து வட
க்குவாசல்களில் காளியமமைககுப பிரத்தியேகமாகக் கோ
வில்களகட்டி, அமமனை முககியப்படுத்தி, உற்சவங்கள் கொ
ண்டாடி அமமனுககுப் பூசைசெய்து வந்திருக்கிறார்கள மதுக
கரைமுதலான விடங்களில் தமிழ்நாட்டரசாகள மூவருமபூர்வத்தில் ஒன்றுகூடி காளியமமைக்கு ஆலயஙகள்கட்டி, வரு
ஷந்தோறும் கொடைகொடுத்து வெகுமுழககததுடன உறச
வங்கள கொண்டாடிவந்தனர். இவ்வகைபபட்ட காளியமமன
கோவில்கள் தமிழ்வேந்தர் மூவர்க்கும் பொதுககோவிலக
ளாக எண்ணபபட்டு வந்தன.

(ச) விஷ்ணுபடம்.

சிவன, பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன முதலான சுரர்குலத்
தவர்கள் ஏககுலத்தினராய் பூர்வ தமிழ்ச்சத்திரியகுலத்தவர்
களுக்குக் குலதெய்வங்களாயிருந்து வந்திருககிறார்கள். பூர்வ

தமிழ்சசத்திரியா இவாகளில், மூத்தவரான சிவபிரான ஒரு வரையே ஆதிகாலத்திற் குலதெய்வமாகவைத்துப் பூசை செயது வணங்கிவந்தனர். பிரமா, விஷ்ணுவும், இந்திரன முதலான அட்டதிக்குப்பாலகர்களுஞ் சிவனுக்குப் பூசைகள் செய்து அவரை வணங்கிவந்திருக்கிறார்கள். ஆதிபூர்வத்தில் தமிழ் நாடுகளிற் சிவாலயங்களேயல்லாது விஷ்ணுவாலயங்க ளிருக்கவில்லை. சிவசாபத்தால் பிரமாவுககு ஆலயங்களில் லாமற்போயின. விஷ்ணு சிவனமனதுக்கு இணங்கநடந்து கொண்டுவந்ததால், சிவபக்தர்கள் விஷ்ணுவுக்கும பூசைசெய்துவர இடம்பெற்றனர். ஆதிபூாவசிவாலயங்கடோறும் அந்தச்சிவாலயஙகளுக்குள்ளே விஷ்ணுவுக்கும ஒரு சிறுகோவில்கட்டி அதில் விஷ்ணுவுக்கும் பூசைசெய்து வந்தார்கள். சிதமபரத்துச் சிவன் கோவிலுக்குள்ளே ஒரு சிறு விஷ்ணு கோவிலுமிருக்கின்றது. இவ்வாறு செய்துவந்தும அந்த ஆதி காலத்திலே 'சிவபக்தர்கள்' எனும் பெயரேயல்லாது 'விஷ்ணுபக்தர்கள்' என்கிற பெயரில்லை.

சமஸ்கிருதவாரியப் பிராமணர்கள் படையெடுத்துத் தென் பரதகண்டமாகிய இந்த இந்துதேசத்திற்கு வந்தபிறகு, அவர்கள் இருகட்சியாகி ஒருகட்சிக்காரா சிவபக்தரை விட்டுப் பிரிந்து, நூதனமாக விஷ்ணுவை மேலான தெய்வமெனக் கூறி, சிவனுக்குரிய மேன்மையெல்லாம் விஷ்ணுவுக்குமுண் டெனச்சொல்லி, தங்களுக்கு விஷ்ணுபக்தர் என நூதனப பெயரிட்டுக்கொண்டு, சிவபக்தரை விஷ்ணுபக்தராக்குதற்கு மிகவும் பிரயாசப்பட்டு வந்தனர். ஆயினுஞ் சிவமதத்தை அழிக்க அவர்களாற் கூடாதுபோயிற்று. சிவபக்தருடைய தொகையே பெருத்திருந்தது. இவ்விருவகை மதஸ்தருங் கொடியதர்க்கவாதங்கள் செய்துகொண்டு எதிரித்தனம்பாராட்டி வருகையில், இருவகை மதங்களும் குன்றுதலடையத்தொடங்கின. அப்படியிருந்துவருகிறநாளையிலே, ஆதிச்சங்கராசாரியர் எழும்பி நூதனவகையாய் வேதவியாக்கியானஞ்செயது, சிவபக்தருடைய உள்ளங்களில் சிவபக்தியை மூட்டி, விஷ்ணுபத்தியை யழித்துவந்தார். பிறகு விஷ்ணுசமயாசாரியரிலொருவராகிய இராமானுசாசாரியார் எழும்பி விஷ்ணு

பக்தருக்குள் வைராக்கியத்தை மூட்டி உபதேசஞ்செய்து சிறுத்துபோகிறதற் கேதுவாயிருந்த விஷ்ணுபக்தருடைய தொகை குறைவுபடாதிருப்பதற்கு மிகு முயற்சிசெய்துவந்தார். இக்காலத்தில் சிவபக்தர்கள் ஆதிச்சங்கராசாரியாரை சிவபக்திக்குத் தலைமைக்குருவாகவும, விஷ்ணுபக்தர்கள் இராமானுசாசாரியாரை விஷ்ணுபக்திக்குத் தலைமைக்குருவாகவும் எண்ணிவருகிறார்கள்.

தமிழ்நாடுகளில் நாளதும் சிவாலயங்கள் ஆயிரத்தெட்டு (1,008) எனறும், விஷ்ணுவாலயங்கள் நூற்றெட்டு (108) எனறுங் கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றன. இதனாலும் சிவபக்தர்களுடைய தொகை விஷ்ணுபக்தர்களுடைய தொகைக்கு உத்தேசம் பத்துமடங்கு அதிகமென்று தோன்றுகின்றது. ஆயினுந் தொகையிட்டுப்பார்த்தால், விஷ்ணுபக்தர்களுடைய தொகை அதிலும் அதிகக்குறைவாயிருக்கலாம்.

சானறோர்குலத்தவர்கள் பூர்வமுதல் சிவபக்தர்களாகவே இருந்துவந்திருக்கிறாகள். இக்காலத்தில் அவர்களுக்குள்ளே விஷ்ணுபக்தர்கள தொகை மகா சொற்பத்தொகையாம். ஆனதால், சானறோர்குலத்தவர்கள் நெடுங்கிலும் விஷ்ணுமதத்தை வெறுத்துவந்திருபபது இதனால் தெரியவருகின்றது. அவர்கள் விஷ்ணுபத்தியை வெறுத்தபோதிலும், விஷ்ணுவை வெறுக்காமல், உமையம்மையோடுகூடப் பிறந்தவரானதினாலே, அவரையுங் கனம்பண்ணிவருகிறார்கள்.

பூர்வ தமிழ்நாட்டரசர்கள் சிவபக்தர்களாயிருந்துவருகையில், விஷ்ணுவைத் தங்கள் நகரங்களின் மேலைவாசலுக்குக் காவலர்கவைத்து வணங்கிவந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, விஷ்ணுவினுடைய படம் சான்றோர்குலதெய்வங்களுடைய படங்களுடன சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

(vi) காளியம்மன்படம்.

இந்தப்படந் திரண்டுவமாடும் பாவனையாக இருக்கிறது. இந்தக்காளியம்மன்படத்தை உமையம்மன படத்துடன ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால், இரண்டிடமும் நிறத்திலும், வடிவத்திலும்

உ ா பாவனையிலும ஒன்றுபோலிருக்கின்றன. ஆயினும், காளியம்மன படம நிருத்தஞ்செய்யும் பாவனையாகவும, உமையம்மைபடம் நிற்கும்பாவனையாகவும விளங்குகின்றன.

தாண்டவமாகிய நாட்டியவகைகளில் முக்கியநாட்டியம் இருவகையாம். அவைகளிலொன்றிற்கு 'ஆனந்தத்தாண்டவம்' எனவும், ஒன்றிற்குச் 'சண்டதாண்டவம், ஊர்த்ததாண்டவம்' எனவும்பேராம். இவற்றுள், ஆனந்தத்தாண்டவமானது கூடியசபையார்கள் மகிழ்ந்து ஆனந்தபரவசமாகும்படி ஆடுகின்ற நிருத்தமாம். சண்டதாண்டவம், அல்லது ஊர்த்த தாண்டவமென்பது முகம் அந்தரத்தை நோக்குற்றிருக்க, நிமிர்ந்துநின்று அதியுக்கிரவேகத்துடன் ஆடுகின்ற நிருத்தமாம. திருவாலங்காட்டில் சிவன் காளியுடன் மூர்த்திச் சமநிலையாக ஆனந்தத்தாண்டவமாடினார். அதுகண்டு காளியம்மன் கருவங்கொள்ளவே. சிவபெருமான் அம்மனை ஆட்டத்தில் வெல்லநினைத்து ஒருபாதத்தைப் பூமியிலூன்றி, ஒருபாதத்தை ஆகாயத்தில்தூக்கி நின்றுகொண்டு மகா உக்கிரவேகத்துடன் ஊர்த்ததாண்டவம் பண்ணினார். காளியமமன அவ்வாறு நிருத்தஞ்செய்ய நாணிநின்றுவிடவே, சிவன உபாயத்தாற் காளியை இந்த நிருத்தயுத்தத்தில் வென்றபோதிலும், அம்மனைபபுகழ்ந்துகொண்டார். இதற்கு விபரந் திருவாலங்காட்டுப புராணசரித்திரங்காண்க

இவ்வகை நிருத்தஞ்செய்குறிப்பை மேற்படி காளியம்மனடடங் காட்டுகின்றது. ஆகவே, சிவபிரானும், சிவகாமியமமனாகிய காளியம்மையுஞ் சான்றோர்குலத்தவர்களுக்கு ஆதிமுதல் குலதெய்வங்களாக இருந்துவந்திருக்கிறார்களென்பது பிரத்தியட்சமாகிறது.

(vii) சிவலிங்கப்படம்.

சிவலிங்கபூசை, சிவபக்தருள் சிவதீட்சை பெற்றிருப்பவர்களுக்கு இன்றியமையாத பூசையாம. சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குள்ளும சிவதீட்சை பெற்றிருப்பவர்களெல்லாரும் இந்தச் சிவலிங்கபூசை நாளதும் அனுட்டித்து வருகிறார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம், சான்றோர் குலதெய்வப்பட்டங்களுக்குப் பொருளுரை கூறியானமையால், இனிச் சிவதொண்டர்பட்டம் முதலான ஐந்துபட்டங்களுக்கு விபரங்கூறுவோம்.

(2) சிவதொண்டர்கள், ரிஷிகள், முக்குளங்களின் பட்டங்கள் ஐந்துக்கும் பொருளுரை:

(க) காந்தமாரிஷிப்பட்டம்.

ஆதிப்பாண்டியனுக்குச் 'சுராபாண்டியன்' என்றுபேர். அவன் காசுமீரதேசத்து விமலேசுவரராசன் புத்திரி பதுமாக்ஷியை மணம்புரிந்தபின் அவள் அவனுக்கு ஒருபுத்திரனைப்பெற்றாள். அவனுக்கு விக்கிரமபாண்டியன் என்றுபேர். பதுமாக்ஷிக்கு இந்த ஒருபுத்திரனையன்றி வேறு புத்திரராவது புத்திரிகளாவது இல்லை. ஆனதால், சுராபாண்டியராசன் கங்காநதிதீரத்தில் ஏலாசினித் தீர்த்தத்தை*யடுத்த தபோவனத்தில் சத்திரிய ரிஷியாய்த் தபஞ்செய்யப்போய் அவ்விடத்தில் ஒரு சந்தன விருக்ஷத்தினடியிலிருந்து தபாக்கினிவளர்த்து அதன் நடுவிலிருந்து தவம்புரிந்தபடியால் 'காந்தமாரிஷி' எனவும், கல்வி சாஸ்திரங்களில் மிக்க அறிவடைந்திருந்ததினாலே 'வித்தியாதரமுனி, விந்தைமுனி, விஞ்சைமுனி' எனவும், தேவர்கூட்டத்தைச்சேர்ந்த காந்தருவரைப்போல்† அமிர்தபானங்கறந்து காத்துவந்தகாரணத்தையிட்டுக் 'காந்தருவரிஷி' எனவும், பெயர்களுண்டாயின. ஆனதால், சுராபாண்டியராசனுக்கு,

காந்தமாரிஷி,
வித்தியாதரமுனி,
விந்தைமுனி,
விஞ்சைமுனி,
காந்தருவரிஷி,

எனப் பெயர்கள் நூல்களில் வழங்கலாயின.

---

* சுராபாண்டிய புராணத்தில் 'டம்பரசந்நதி' என்று வருகிறது.

† Cf Rig-veda, ix-113, 3; 4; 83, 85, 12

(ii) ஏனாதிநாயனார்படம்.

ஏனாதிநாயனார் சோழவளநாட்டில், பூர்வநகரமாகிய எயி னூரிற் சான்றோர்குலத்திற் பிறந்து, தன்குலத்துக்குரிய போ ர்தொழில் வித்தைகளில் வல்லவராகி, பதினெண்வகை யா தவித்தைகளை, சிலம்பவித்தைகள் நன்குணர்ந்து, அரசகுலத் வர்களுக்குப் பற்பல போராயுதவித்தைகள் படிப்பிக்கும் ஆ ரியரானார். அவர் மகா வைராக்கியராயச சிவபக்தியில் முதிர் ந்து, அறுபத்துமூன்று நாயனமார்களாகிய திருத்தொண்டர் ளில் ஒருவராய், சிவனடியார்களுக்குப் பயபக்தியுடன் தொ ண்டுசெய்துவந்தவர். அந்த ஊரிலே அதிசூரனெனப் பெயர் காண்டு ஏனாதிநாயனாருக்குத் தாயாதியான சிலம்பவித்தைக் காரனொருவனிருந்தான். அவனும் அந்தவூரிலே கெட்டிக்கா ன் எனப் பெயர்வாங்கினவன். அவன் சிவனடியானல்லன். ந்த அதிசூரன ஏனாதிநாயனாரோடு போராயுதவித்தைத்தி ம்பாராட்டி, அவரைப் போருக்கழைத்தான். அவருஞ் சம்ம தார் குறித்தநாளில், குறிக்கப்பட்டவிடத்தில், இருவருங் கலந்து சண்டைசெய்தார்கள். இதைச்சுட்டி, பெரியபுரா த்தில், ஏனாதிநாயனார் புராணம், 15-வது கவியில்வருவது;

மேகவொழுங்குகண்முன்கொடு மின்னிரைதம்மிடையே
கொடு
மாமருங்கினுமன்னினும் வல்லுருமேறெதிர்செல்வன
வாகநெடும்பலகைக்குல மாள்வினைவாளுடையாடவர்
காகமிடைந்தகளத்திரு கைகளின்வந்துகலந்தனர்."

இவ்வாறு இருவரும் ஆயுதவித்தைகள், சிலம்பவித்தைகளா வருகையில், அதிசூரன் தோற்றுப்போனான், ஏனாதிநாய னார் வெற்றியடைந்தார். அதுகண்டு, அதிசூரனானவன் வஞ் கத்தால் அவரை வெல்லக்கருதி, அவரைப்பார்த்து, 'நாம் ருவரும் நாளையுதினம், தனித்தவிடத்தில், தனிப்போர்செய் வாம' என்றுசொல்ல, ஏனாதிநாயனாரும் அதற்கு உடன்பட் ார். மறுநாள் அதிசூரனானவன் நெற்றிநிறைய விபூதி சிகொண்டு புறப்பட்டான். ஏனாதிநாயனாரும் அதிகாலை ற் புறப்பட்டு, குறிக்கப்பட்ட விடத்திற்கு முந்திப்போய்,

அவன வருகைக்கு எதிர்பார்த்து நின்ருர். அந்த வஞ்சகன் நெற்றியில் தரித்திருந்த விபூதியைத் தன்கைப்பலகையால் மறைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சமீபித்து, நாயனுர் தன்னை வெட்டவரும்போது, பலகையை அப்பால் வாங்கிவிட்டான். நாயனுர் அவன் நெற்றியில் திருநீற்றைக் கண்டவுடனே, அவர் தமக்குள்ளே, "இவன சிவபக்தனுகிவிட்டான், இனியிவனை வெட்டலாகாது". என நினைத்துச் சும்மா நின்றுவிட்டார். வஞ்சகனே அவரைத் தன் கட்கத்திற்கிரையாக்கினன்.

இதனுல், ஏனுதிநாயனுர் சிவபக்தரென்பதும், சத்திரியகுலச்சானருரென்பதும் விளங்குகிறது. ஏனுதிநாயனுர் எவ்வாறு சிவபக்தியில் வைராக்கியமுடையவராயிருந்தாரோ, அவ்வாறே சானருர்குலத்தவர்களும் பூர்வமுதல் சிவபக்தியில் வைராக்கியமுள்ளவர்களாயிருந்துவந்திருக்கிருர்கள்.

(*iii*) யாகருண்டப்படம்.

பூர்வகாலத்தில் பலிகளாகிய யாகங்கள் வளர்த்து, அவிபாகம் அனுபவிப்பது வழக்கம். 'அவி' என்பது தேவர்களுக்குப் படைத்த படையபாம். அவ்வாறு ஓமாக்கினியில் நெய்யுடன்வெந்த உணவுப்பதார்த்தங்களை அந்த யாகத்திற்கு உடந்தைப்பட்ட உற்ருர் உறவினர்களுக்குப் பங்கிட்டனுபவிபபது வழக்கு. இனத்தார்களுக்குத் தெய்வத்திற்குப் படைக்கப்பட்ட படைப்பாகிய அவிப்பாகங் கொடாதுபோயின், அது பெருங்குறைவாக எண்ணப்பட்டது.

மருகனுனசிவன் தன்னைச் சட்டைபண்ணுததினிமித்தம் விசனங்கொண்ட தக்கனென்போன் சிவனையழிப்பதற்கு வேள்வி வளர்த்தபோது, அந்த வேள்விக்குப் பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான தேவர்களையழைத்தான். தக்கன்மகள் உமையம்மை தன் நாயகனுகிய சிவனிடத்தில் மேற்படி வேள்வியைப்போய்ப்பார்க்க விடைகேட்கச் சிவபிரான "நீபோனுல், அவன் உனக்கு அருமைபாராட்டான, நீ அவமானப்படுவாய், போகாதே" என்ருர். இதைச்சுட்டி, திருநெல்வேலிபுராணம், தக்கன் வேள்விச்சருக்கம், 14-வது கவியில் வருவது:

" அந்தவேள்வியிற் போவதெனவனுனதருமை
சிந்தியானுனேவாவெனச செப்பவுஞ்செய்யான்
தந்தையென்று நீயனபுறுதயவினுலுரைத்தாய்
நிந்தைசொல்லுவான மனக்குறைவெய்துவை நீயே."

சிவன் இவ்வாறுசொல்லியும், தனநாயகன் சொற்கேளாது யாகத்திற்குப்போனபோது தக்கன் அம்மனுக்கு மரியாதை செயயுவுமில்லை, சிவனுக்கென்று அவிபபாகங்கொடுக்கவுமில்லை அதுகண்டு, உமையவள் மிகுகோபமடைந்தனள். அதைச் சுட்ட, மேற்படி தக்கனவேள்விச்சருக்கம, 21-வது கவியிற் கூறியிருபபது:

" இருந்தகாலையிற் றக்கனுமினிதவிபபாக
மருந்தமுனசிவனுக்கருளுவ திலேயெனறே
குருந்திலேறிஞேனயனமுதற் றேவர்க்குக்கொடுத்தான்
கருந்தடங்கணுளங்கது கண்டனளகனனருள்."

நாளதுஞ் சானருேர்குலத்தவர்கள் பூர்வவழக்கப்பிரகாரம், தஙகள்குலதெய்வங்களுக்கு ஆடுகள கோழிகள் வெட்டி, உதிரஞ்சிந்திப், பொஙகலிட்டு வேள்விசெய்து எடுக்குமபடைய பாகிய அவியைப் பாகஞ்செய்து, இனசனங்களுக்கு அவிப பாகங்கொடுத்துவருவது வழக்கம. சுற்றத்தாரில் யாருக்காவது அவிப்பாகங்கொடாதுபோயின், அதுபெரியகுறைவாக மதிக்கப்பட்டுவருகின்றது.

இக்காலத்தில் சிவபக்தருள் ஒருபிரிவார் மதுமாமிசம் அருந்ாது, மரக்கறிகள் புசிக்கும் வழக்கத்தை அனுசரித்துச் சைவர்' எனப் பெயர்படைத்துக்கொள்ள ஆசையுற்றிருப்பதால், யாகங்கள் செய்யும்போது சுற்பகமது அருந்துவதையும், ஓமாக்கினியில் வெந்த மாமிசமாகிய அவிப்பாகம் புசிப்பதையும் நிறுத்தல்செய்யும்பொருட்டு, ஓமகுண்டங்களை மூடிவிட்டு யாகங்களையும் நிறுத்திவிட்டதாக தெரியவருகின்றது. இந்தபபடி பூர்வத்தில் மிகு சிறபபாகவும், பெருமையாகவுங் கொண்டாடபபட்டுவந்த யாகங்கள் இக்காலத்தில் சிவாலயங்களில் நிறுத்துதல்செய்யபபட்டிருபபது சிவமதத்துக்குண்டா

யிருக்கின்ற பெரியகுறைவைக் காட்டுகிறது. ஆனதால், பூர்வ காலங்களில் யாகஞ்செய்கிறவேளைகளில் கற்பகவமுதம் உண்பதும், வேள்வியில் வெந்தமாமிசம் புசிப்பதும் சாதாரண வழக்கமாயிருந்ததால், இககாலத்து நூதன சைவர்கள் அவற்றை அருந்தும வழக்கத்தை அனுசரியாதிருக்கின்ற காரணமே, சிவாலயங்களில் யாககுண்டங்கள அடைபட்டுப்போனதற்கு ஏதுவெனத் தோன்றுகிறது.

ஆயினும், இக்காலத்தில் பார்பபாாகள் சிவாலயங்களில் நெடுநாளாக மூடப்பட்டுக்கிடந்த ஓமகுண்டங்களைத திறந்து அவைகளில் மிருகயாகங்கள்செய்து, அமுதபானமும் மாமிச போசனமும் அருந்திவர ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் சோழநாட்டில், திருவையாற்றிலும் அதைச்சூழ்ந்த சிலவிடங்களிலுமிருக்கினற பார்ப்பார் அங்குள்ள சிவாலயங்களில் மூடபபட்டுக்கிடந்த யாககுண்டங்களை இப்போது திறந்து, மாதத்திற்கு இரண்டுவிசை ஆட்டுயாகஞ்செய்துவருகிறார்கள். ஒவ்வொரு யாகத்திற்குப் பதது ஆடுகள்வரையிலும கொண்டுவந்து பகுவஞ்செய்து யாககுண்டத்தில் யாகத்துக்குரிய விறகுகள் அடுக்கி, ஒழுக ஒழுக நெய்வார்த்து இறைச்சியைப்போட்டுப் பாகஞ்செபது சாக்கனரகலந்து, இறைச்சியை உருட்டி உணடைகளாக்கி, அந்த உண்டைகளைப் பாகஞ்செய்து, மேற்படி யாகத்திற்கு உடந்தைக்காரர்கட்கு அவிப்பாகம் பங்கிட்டுப புசித்து மதுவும் அருந்திவருகிறார்கள். யாககுண்டங்களில் வெந்த மேற்படி மாமிச அவிபபாகம்பெற்றுத் தின்று ருசிபார்த்த நம்முடைய இஷ்டர்களில் ஒருவர் மேற்படி இறைச்சி வெகு ருசியாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார். முதலில் மாதத்திற்கு ஒருதரம் ஆட்டுயாகஞ் செய்துவந்தவாகள், இறைச்சியின் ருசிகண்டுகொண்டு, இப்போது மாதத்துக்கு இரண்டுவிசை ஆட்டுமேதயாகஞ் செய்துவருகிறார்கள். இதைபபார்ததது அநேக களுக்கங்களிலுள்ள பார்பபார்களும யாகஙகள்செய்ய ஆரம்பித்துவருகிறார்கள் என அறிந்துகொள்ளலாமே.

இந்தப் பட்டயத்தில் யாககுண்டபபடம் போட்டிருப்பதால், பூர்வ சானரோர்குலத்தவர்கள் தங்கள் குலகுருக்களோம்

கொண்டு சிவாலயங்களிலும் யாகங்கள் செய்துவந்த வழக்கந் தெரியவருகின்றது.

(iv) பசுபதிபுனுகுசட்டநாதக் குருக்கள்படம், பூசைமணிப்படம்.

திருவெண்காட்டில் சானரோர்குலமேன்மக்கள் எழுநூறுபேர் கிறிஸ்தாப்தம் 1,333 க்குசசரியான சாலிவாகன சகாப்தம 1,255ல் ஆதிச்சிவஸ்தலமாகிய மேற்படி திருவெண்காட்டிற் சபைகூடி, காந்தமாரிஷிமடங் கட்டுகிறதற்கு ஒழுங்குசெயதபோது, அவ்விடத்திலிருந்த வீரசைவாகளுக்குத் தலைமைக் குருவாயிருந்தவர் இந்தப் பசுபதிபுனுகுசட்டநாத குருககளாம அவரையும அவருடைய வமிசததாரையும மேற்படி சானரோாகுலத்தவர்கள் மேற்படி காந்தமாரிஷிமடத்துவிசாரணைக்கு ஏற்படுத்திவைத்தார்கள் இப்போது மேற்படி மடத்துவிசாரணை பார்த்துவருகிறவர், மேற்படி பசுபதி புனுகுசட்டநாத குருக்கள் பரமபரையிலுதித்திருக்கிற பசுபதி குருக்கள். இந்தப் பசுபதிகுருக்கள்வசத்தில் திருவெண்காட்டுச் சான்ரோாகுலத்துத் தாமிரசாதனப்பட்டயமிருக்கிறது.

சிவபூசைக்குப் பூசைமணி வேண்டியதால், அதைப் பூசைமணிப்படங் காட்டுகின்றது.

(v) மூக்குளத்துப்படங்கள்.

புராணக்கதை,

திருவெண்காட்டில் பரமசிவன் காளியுடன் ஆனந்தத்தாண்டவம பண்ணினபோது, அவருடைய திரிநேத்திரங்களிலுமிருந்து ஆனந்தமகிழ்ச்சியில் மூன்றுதுளி கண்ணீர்விழ, விழுந்தவிடங்களில் மூன்றுகுளங்களுண்டாயினவாம். சிவபிரானது மூன்றுகண்களில் வலதுகண்ணுக்குச் 'சூரியன்' எனவும், இடதுகண்ணுக்குச் 'சந்திரன்' எனவும், நெற்றிக்கண்ணுக்கு 'அகக்னி' எனவும் பெயருண்டானமையால், அந்த மூனறு குளங்களும் "ஆதித்ததீர்த்தம், சந்திரதீர்த்தம், அக்கினித்தீர்த்தம்" எனப் பெயர்பெற்றன. இப்போதும் அந்த மூன்று குளங்களையுஞ் சயாதாயகீ ஆலயத்தைச்சூழக் காணலாம்

இப்படிச் சிவதொண்டர்படம்முதலான ஐந்துபடங்களுக்கும் விபரஞ் சொல்லியானபடியால், இனி மூன்ருவது வகுப்புப்படங்களுக்குப் பொருளுரை கூறுவோம்.

3. சத்தகனனிகள் படங்கள் ஏழு, சினமபலபாண்டியன புதல்வாகள் படங்கள் ஏழு, ஆகப்படங்கள பதினுலு.

(க.) சமஸ்கிருத பிராமணர் இந்துதேசத்துக்கு வருகிறதற்கு வெகுகாலத்திற்கு முனனுதாக, மத்திய ஆசியாநாட்டினின்று புறப்பட்டுச் சிந்துநதியைத்தாண்டி, பரதகண்டத்துக்குவந்து, இமயமலைநாடுகளும் சிந்துயமுனைகங்காநதிநாடுகளுமடங்கிய உத்தர பரதகண்டம், விந்தியபருவதமுதல் கன்னியாகுமரிபரியந்தமிருக்கின்ற தக்ஷணபரதகண்டமெங்கும நாளடவிலே பரவிக் குடியேறிப் பெருகிவந்த தமிழ்சசதத்திரியகுலத்தவர்கள்வமிசத்தில் உத்தேசம் கி. மு. 1600இல் உதித்த சூராபாண்டியராசன சௌராஷ்டிர நாட்டிற்குத்தெற்கிலிருந்த சக்கரபுரிக்குஅரசனுய் நாடாண்டுவருகையில், காசுமீரதேசத்துக் கயிடமாநகரத்திற் செங்கோற்செலுத்திய விமலேசராசன் மகள் பதுமாக்ஷியை மணமபுரிந்தான. அவள் அவனுக்கு, விக்காதிபாண்டியனைபபெற்ருள், இந்த விக்காதிபாண்டியன வங்கிசத்தார் பிற்காலத்தில் பரசுராமக்ஷேத்திரமாகிய மலையமாநாட்டிற்கு அரசராயினர்.

(உ.) அதற்குப்பிறகு சூராபாண்டியராசன் முகவாசைகொண்டு, பதுமாக்ஷிசம்மதிபெற்று, கங்காநதியருகிலிருக்கின்ற ஏலாசினித்தீர்த்தக்கரையிலுள்ள காளி*கோவிலையடுத்துச சுற்றி அக்கினிவளர்த்துத் தவஞ்செய்துகொணடிருந்தகாரணத்தால் அந்தராசனுக்குக் 'காந்தமாரிஷி' எனப் பெயருணடாயிற்று.

(ங.) இவ்வாறு சூராபாண்டியராசன் காந்தமாரிஷியெனப் பெயர்பெற்று அங்ஙனந் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறகாலத்தில், நாகர்நாட்டில், விமலைநகரத்தில், 'சக்கருடன்' எனப் பெயர்கொண்ட இராசன் நாடாண்டுவந்தான. சக்கருடவர

* 'ஆதிசத்தி' என்பது காளியம்மைககுரிய பூர்வபெயர்.

சனை மனைவிக்கு மஞ்சனிதேவி என்றுபேர். இந்த மஞ்சனி தேவியிடத்தில் மேற்படி சங்கருடவரசனுக்கு ஏழுபுத்திரிகள் பிறந்தார்கள். இதைக்கூட்டி, சானறோர்புராணம், உற்பத்திப் படலம், 14-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது:

"கருங்காற்கழற்சங்கருடனென்பானை
கனகவரியாசனமீது
நெருங்குமரசர்வணங்கவரா
சிருக்குநாளினிறைகுணநதுச்
சுருங்குமருங்குற்கருங்கண்பூவைத்
தோகைச்சாயறறூயமுல்லை
யரும்புநகைமஞ்சனிவயிற்றி
லெழுவாமடவாரவதரித்தார்."

(௪.) இவ்வாறுபிறந்த புத்திரிகள் ஏழுபேரும் பக்குவப் பிராயமானபின், ஒருநாள் அவர்கள் தங்கள் பிதாவின சமூகத்திற்போய்ச் சொல்லுகிறார்கள்: "பிதாவே, இமயகிரிக்குத தென்பாரிசத்தில் கங்கை என்றொரு நதியிருக்கின்றது. அந்த நதிக்கரையில், ஏலாசினியென்றொரு பெயர்பெற்ற தீர்தமுண்டு. அந்தத் தீர்த்தத்தினருகிலிருக்கிற தபோவனத்தில் ஏலத்தருக்கள்* அடர்ந்திருக்கின்றன. ஏழு பலா மரங்களும் நிற்கின்றன. இந்த விருக்ஷங்களின் கனிகள் அவ்வனத்தில் தபஞ்செய்யும் முனீசுரர்களுக்குப புசிப்புக்கு உதவுகின்றன. அவ்விடத்தில் அநேக ரிஷிகள் சோலைதோறும் பரமசிவனைநோக்கி அரியதவங்கள் வேள்விகள்செய்து வரம் பெற்று, முத்தியடைந்து வருகிறார்கள். இந்தக் கங்காநதியின் டனித்தையும், அந்நதிதீர்த்தில் தபஞ்செய்து வருகிற ரிஷிகள் பெறுகின்ற பேறுகளையும், அந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்கிறவர்கள் அடைகின்ற புண்ணியங்களையும் நாரதமுனிவர் எங்களுக்குச்சொல்ல அறிந்துகொண்டோம். நம்முடைய தேகம் நீர்க்குமிழிக்குச் சமானமென்று பெரியோர்கள் சொல்லக்

* 'ஏலி' என்று மதுவுக்குப்பேர்; ஆகவே, ஏலவிருக்ஷங்களை 'தாலவிருக்ஷங்கள்' எனப்பெயருளபடும்.

சேட்டிருக்கிறோம். ஆனதால், எங்கள்பிதாவே, நாங்கள் ஒரு முறைபோய், கங்காநதித்தீர்த்தமாடிவருகிறோம். எங்களுக்கு விடைதரவேண்டும்" என்றார்கள் இதைச்சுட்டிய, மேற்படி புராணம், உற்பத்திப்படலம், 15-வது, 16-வது, 17-வது, 18-வது கவிகள் வருமாறு:

15-வது கவி:

"நீலங்கொண்டவிளமின்போ
னிறையும் பசும்பொற்கொடிபோல,
கோலக்கனிவாயச்சிறுகிள்ளைக்
குலம்போற்கூவாச்சிறுகுயில்போல,
வாலப்பருவத்திராறு
வயதமுதிரவளர்நாளி
லேலக்குழலார்தாதைபொற்று
ளிறைஞ்சியொருவாய்மொழிபுகல்வார்."

16-வது கவி:

"வங்கந்தவழுந்திரைத்தரைமே
லிமயகிரியின்வரைத்தென்பா
லங்கொண்பதினாயிரமான
வளவையுடையோசனைகடந்தாற்
கங்கையெனனும்புனிதநதிக்
கரையில்வடபாலுள்ளதலக
மெங்கும்புரிந்தபவந்தீர்க்கு
மேலாசினியென்றொருதீர்த்தம்."

17-வது கவி:

"ஏலத்தருக்களிடைக்கடுக்க வேழுபலவுண்டதன்கனிகள்
காலத்தளவையபிமுனிவ ரருந்தவளர்ந்தகாட்சித்தாஞ்
சூலப்படையானருவிரும்பி சொனமாமுனிவர்பலவேள்வி
மூலப்பொருதும்பரிதொறும்வளர்த்து முத்தராகிச்செல்குவ
ரால்."

18-வது கவி:

"என்றுநதியின்புனிதமுமங்
கிருப்போர்செயலுமெண்ணிறந்தோர்
சென்றுதோய்ந்துபெறும்பேறுந்
திருதாரதனுரைமக்குரைத்தார்
பொன்றுமுடலநீர்க்குமிழி
போலுமென்பதலகியல்பா
றுன்றுவுய்த்தோயொருமுறைபோய்த்
தோய்ந்துவருதுமெனவுரைத்தார்."

இந்த ஏழுகன்னிகைகளுஞ் சானரோர்குலத்துப் பூர்வதாய் மார்களாடம்.* அவர்கள் இளம்பிராயத்தில் கடவுள்சிந்தை யுடையவர்களாயிருந்தார்களெனபது இதனால் துலங்குகிறது.

சங்கருடமகாராசன தன்புத்திரிகள் சொல்லிய வசனங் கேட்டு, விஷமும் மருந்தும் அருந்தியவன்போல மனஞ் சோர்ந்தும், மனந்தேறினவனும், தனபுத்திரிகள்முகநோக் கிசசொல்லுகிறன்: "இனபமொழிபேசுகினற என்னரு மைபபுத்திரிகளே, உங்களை நான் ஒருமாதங் காணுதிருப்பே னேயாயின், உயிர்பிழையேன். நீஙகள்போய்க் கங்காதீர்த்த மாடி விரைவில்வந்து சேருங்கள" எனச்சொலலி அவர்களு க்கு விடையளித்தான். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உற்பத்திய படலம், 19-வது கவியிற் கூறியிருப்பது:

"என்றுமனவில்லவ்விடமு மருந்துமருந்தியிருந்தவன்போன்
மன்னன்மிகவுமனம்வருந்தி மடவார்தங்கண்முகநோக்கிக்
கன்னன்மொழியீரொருதிங்கட் காணுதிருக்கிலுயிர்வாழேன்
மின்னுளும்புனிதபபுனலாடி விரையவருகவெனவிடுத்தான்."

அந்த ஏழுகன்னிகைகளும் பிதாவினிடத்தில் விடைபெற்ற பின்னர், மாதாவாகிய மஞ்சனியிடத்திலும் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டுப்போய், வழிமார்க்கத்தில் தடாகங்க டோறும் நீராடிக்கொண்டு நடந்து கங்கையடைந்து இருகரையுஞ்

* இக்கன்னிகைகள் 'ஆதிசேடன் புத்திரிகள்' என்பது பிரா மிய புராணவழக்கு.

சோலைகள்சூழ்ந்த கங்காநதிதீரத்தில் வந்துசேர்ந்தார்கள் இதைச்சுட்டிய மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 20-வது கவி வருமாறு :

"அனிச்சமலர்மெல்லடித்துவாவா
யனையுமிரங்கிவிடைகொடுப்பத
தனித்தங்கெழுவாதுவழியாய்ச
சார்ந்ததடங்கடொறுமிருந்து,
பனிக்கணபடைபோயததங்கிநெடும
பாரிற்றூரநெறிகடந்து,
கனிததண்டலைகள்பலசூழ்ந்த
கங்காநதியினகரையடைந்தார்."

அவ்வாறு அந்த ஏழுகன்னியர்களும் வந்துசேர்ந்தபின்னா அந்த கங்காநதியில் தீர்த்தமாடிக் கரையேறிக் கூந்தலாற றித் தூத்தி முடிந்துகொண்டு, ஆடையாபரணங்களணிந்து கொண்டு, பூஞ்சோலைகள் பூங்காவனங்களிற்புகுந்து புஷ் பங்களை கொய்துகொண்டு, விளையாடுதற்கேற்ற நல்லசோலை களை எங்கேயிருக்கிறதென்று தேடிப்பார்த்துக்கொண்டு போ கையில், வித்தியாதரமுனிவர்என்ப பெயர்கொண்ட காந் தமாரிஷியானவா தபஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஏலாசினித் தீர்த்ததைதயடுத்த தபோவனத்துச் சோலைகளுக்குள வந்து புகுந்தார்கள். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உற்பத்திப்படலம் 21-வது கவி வருமாறு :

"அடைந்தபுனிதநதியாடி
யடுக்குந்தூய்நீர்த்துறையகன்று,
குடைந்துபுலர்ந்தகுழனமுடித்துக
கொழும்பொற்பணிகள்புனைந்துமலர்
மடந்தையனையார்பூக்கொய்து
வண்டலிழைக்குமிடந்தேடி,
யிடங்கொள்வித்தியாதரமுனிவ
னிருக்குஞ்சோலையருகணைந்தார்."

அந்த ஏழுகன்னிகைகளும் அந்தச்சோலைகளுக்குள்ளே புகு ந்து விளையாடிக்கொண்டு, ஒருவரோடொருவர் கலந்துபேசிக

கொள்ளுகிற இனிய மழலைமொழிகளும், இருபாதங்களிலும் பூணடிருந்த பொற்றண்டையாகிய சிலமபுகளின ஓசையும, காந்தமாரிஷியின் காதில்விழ, அவர்கள் தேகத்திற்பூசிய சந் தனகுழமபு வாசங் கமகமவென நாசியிலேற, இந்தவனத் தில் யாரோ பெண்கள் வந்திருக்கிறார்களென்பதாக முனி வர் எண்ணங்கொண்டு, தன்னிருகண்களையுந் திறந்து, அந்த ஏழு கனனியர்களையும்நோக்கிப் பார்த்தார். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 22-வது கவியிற் கூறியிருப்பது:

"பாகுநிகாகுஞ்செழுங்கனிவாய்
  பகருமழலைமொழியும்விட
நாகவரிபபொற்சிலமபலம்ப
  நடக்குந்தொனியுஞ்செவிபபுகுத
வாகமணியுஞ்சாந்தவிரை
  நாசியிடைசசென றடங்குதலான
மோகமடவார்வரவெனன
  முனியுமவிழித்துநோககினனால்."

இந்த ஏழுபெணகளையுங காந்தமாரிஷி கண்ணுற்றவள வில, அவர் தனமனதில், "இந்தப பூலோகததினகண்ணே அழுகிற்சிறந்தவர்கள், வாசனைகமழுந் தாமரைமலராசனத் தில் வீற்றிருக்குஞ சரசுவதியும, இந்திரமகாராசனதேவி அயி ராணியும, மனமதனதேவி இரதியும எனபார்கள். இபபோது இந்தவனத்தில் தனித்துவருகின்ற இந்தப்பெண்கள் ஏழு பேருமயார் என்பதாக எண்ணமிட்டார். இதைச்சுட்டி, மேற் படி உற்பத்திப்படலம், 23-வது கவி வருமாறு:

"கந்தமலராசனத்திருக்குங் கன்னியவளுமொருத்திமணிச்
சந்தப்புயத்திந்திரனமார்பந் தழுவுமயிராணியுமொருததி,
சிந்தையிடத்திற்பிறந்தமதன் றேவியவளுமொருத்தியிபபோ
திந்தவனத்திற்றனிவருவா ரெழுவரிவராரெனவுயிர்த்தான."

பினனுங் காந்தமாரிஷி அந்த ஏழுபெண்களையும் உய்த்து ணாந்துபாாத்துத் தன மனதினுள்ளே "இளம்பிறைச் சந்தி ரனையொதத இவர்களுடைய சிறுநெற்றிகளிற் பிரகாசமபொ

ருந்திய இரத்தினமொன்று இலங்குகின்றது. இவர்களுடைய கமுகையொத்த அழகுபொருந்திய கழுத்துகளினுள்ளே ஒளி பொருந்திய செந்நிறமணிகளடங்கியிருக்கின்றன ஆனதால் இந்தப்பெண்கள் நரர்நாட்டாரலலர், பன்னகநாடாகிய நாகர் நாட்டு நாகர்குலப்பெண்களாயிருக்கவேண்டும்" என்பதாக நினைத்தார். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 24-வது கவியிற் கூறியிருப்பது:

"கீற்றுமதிபோற்சிறுநுதலிற்
 கிரணமணியொன் றிலங்குதலாற்
றேற்றுங்கமுகமணிக்கழுத்திற்
 சுடர்ச்செம்மணியுள்ளடங்குதலா
லேற்றவிளமையாரகளிந்த
 வெழினமாநிலத்தாரனறுருவிற்
சாற்றுமிவர்பன்னகநாடடுத்
 தையலாரெனறினிதுணாந்தான்."

மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 25-வது கவிமுதல் 35-வது கவி வரையினும் மேற்படி பெண்களுடைய உடலழகு கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றுள், 32-வது கவியை இங்ஙனம் பேர்த்தெழுதுகிறோம்:

"வாங்கருமுயிரு மனங்களுந்தொடர
 வளைந்தபொன்னூசலி னசைந்து
பூங்கொடிவள்ளை யெனப்புடைதாழ்ந்து
 பொற்பணியணி குழையினரை
யோங்குகானகத்தி லெள்ளிளம்பூவு
 முயர்ந்தசெண்பக மெனவமைந்து
கோங்குநாண்மலர்க்கு மொருமுறைமணக்கிற்
 குளிர் மணங் கொடுக்குமூக்கினரை."

இக்கவியில், மேற்படி நாகர்குலப்பெண்கள் ஏழுபேரும் பொன்னூஞ்சலையொத்து வளர்ந்தகாதுகளில் பொன்னாபரணங்கள் தரித்திருந்தார்கள் எனச் சொல்லியிருக்கிறது.

சான்றோர்குலத்துப்பெண்கள், தங்கள் பூர்வதாய்மார்களைப்

போலவே, நாளதும் பொன்னூசல்போல வளர்ந்த காதுக ளையுடைததாயிருக்கிறார்கள்.

இந்தபபெண்களைக்கண்ட காந்தமாரிஷி அவர்களைக் காந் தருவமணத்திற்கூட நாட்டமுற்று ரிஷிவேஷவடிவொழித் துப பழயபடிக்கு இராசபுத்திரவடிவுகொண்டு, அவர்களுக் கெதிரேபோய் நின்றார். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உற்பத்திப் படலம், 39-வது கவியிற் கூறியிருபபது

"கணையிறுலெலனை வெனறவககாமனையாறு
மிணையிலபொற்பினல் வெல்வலெனநெடுத்ததுபுரைய
வணையுஞ்செவ்வியோ டரசிளவகுமாரனுயுருககொண
டிணையுமாசைசநோய் கொளவவர்விழிக்கெதிருநறறான"

இவ்வாறு காந்தமாரிஷியாகிய சுராபாண்டியராசன அந்த ஏழு கனனியர்களுக்கும முன்பாகத தன் பழயசொரூபங்காட்டி நினறுகொண்டு, அவர்களைபபார்த்து, "கனனியாகளே, அரிய தவமபுரிந்து உஙகளைப்பெற்றெடுதத தாயதந்தையர்கள் யார? உங்களை யலஙகாரமகிமையெனபபெற்றிருககினற நாடுநக ரங்களெவை? நீஙகள இத்தலமநோக்கிவந்த காரணமயாது?" என விணவலுற்றார். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உற்பத்தியபட லம், 40-வது கவி வருமாறு :

"உற்றுமங்கையீ ரருந்தவத்துமைப்பயந்தவர்யார்,
முற்றுநீயிர்வாழ் வுறுதலானமுழுமணிபதிக்கப்
பெற்றநல்லணியெனத்திகழ்பெருநதலமயாது,
நற்றிறத்தினிங் கெய்துமாறெனவெனன நவில்வார்."

இவ்வாறு சுராபாண்டியராசன விணவ, அந்தக்கனனிகள் ஏழுபேருஞ் சொல்லுகிறார்கள் : "ஓ இராசகுமாரா, எங்கள் ஏழுபேருக்கும், 'குஞ்சரி, விந்தை, கமலை, சுந்தரி, கனகை, திலகை, தாதகை' என்றுபேர். எங்களைபபெற்ற பிதா சங்க குடமகாராசன. நாங்கள் வாழும்நாடு நாகர்நாடு.* எங்கள்

* விந்தியமலைக்குத் தென்பாரிசத்திலிருக்கிற "நாகபூர் நாடு," நாகர்குலத்தவர்கள் தலைமைபெற்றிருந்தகாலத்தில் அவர்களுக்குத் தலைமைநாடாகி, 'நாகர்நாடு' எனப் பூர்வத் திற பெயர்பெற்றிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது.

பிதாவிருந்து அரசுபுரிகின்ற இடம் விமலைநகரம். அந்த விமலைமாநகரத்திலிருந்து கங்காஸ்நானஞ்செய்யநாடி, நாங்கள் இங்ஙனம் வந்தோம்" என்றார்கள். இதைசசுட்டி, மேற்படி உற்பத்திப்படலம், 41-வது, 42-வது கவிகளிற் கூறியிருப்பது:

41-வது கவி.

" சொற்றவெம்பெயா குஞ்சரிவிந்தைசொற்கமலை
யுற்றசுந்தரி கனகைநலலொணணலைகத்திலகை
கற்றதாதகை யெனைமபெற்றதாதைசஙகருடன்
நற்றவபபதி நாகலோகஞ்செறிவிமலை "

இச்செய்யுளில்வரும குஞ்சரி, விந்தை, கமலை, சுந்தரி, கனகை, திலகை, தாதகை என்னும் பெண்களுக்குத தாமிரசாதனத்தில் நாரிகுஞ்சரி, கனகரேதபுரி, கமலலோசனி, மதனசவுந்தரி, கனகரேதனி, நாரிகிருபாகரி, ஏறுதிநாயகி எனப பெயர்களவந்து வழஙகலாயின.*

இந்த ஏழு கன்னியர்களுஞ சானறோர்குலக்கிளைப்பிரிவினருக்குப பூர்வதாய்மார்களாயும, காநதமாரிஷியாகிய சுராபாண்டியராசன அக்குலத்தவர்களுககுப பூர்வதந்தையாயுமிருபபதால், உற்பததியைப பார்க்குமிடத்து, தாய்வழியாலுந் தநதைவழியாலுஞ் சானறோர்குலத்தவாகள் சத்திரியராம.

சான்றோர்குலத்தவர்களுடைய உற்பத்தி இபபடியிருக்க, ஜாதிசங்கிரகசாரநூலாசிரியர் இதுதெரியாதவராயத தமதுநூலில் மனோசலனத்தால் மனோராச்சியம்பண்ணியிருக்கிறார் எனத் தெரியவருகினறது.

42-வது கவி:

" விமலைமாநகரிருந்து வான்கங்கையைவிரும்பி
யமலமாயுறை பூம்புனலாடவந்தனைந்தேம
கமலைவாழ்திரு மாநகர்ரயெனக்கழற
நிமலனன்னவர்க் கிம்மொழிபகர்ந்தனனினைவால்."

* மேற்படி நாககன்னிகைகள ஏழுவருககும, 'ரூபசவுந்தரி, சவுகந்தி, கந்தி, கமலாயி, ஏலவலலி, பிறைமதி, சுசில்லாள்' எனப பேர்கள் சுராபாண்டியபுராணத்தில் வருகினறன.

காந்தமாரிஷியாகிய சூராபாண்டியராசன தான் வினவிய வினாக்களுக்கு, மேற்படி கன்னியர்கள் கூறிய விடையைச் செவியுற்றபின்னர், அவர்களைப்பார்த்து: "கன்னியர்களே, இராசபுத்திரரானவர்கள் தங்கள் மனதிற்கொள்ளும எண்ணத்தை முடிக்கத்தக்கவல்லவர்கள். ஆகையால, அழகிய சிறுநெற்றிகளையுடைய மங்கையர்களே, நீஙகள் என மனக் கருத்திற்கிசைந்து, என்புயஞ்சேருஙகள" எனறார். இதைச் சுட்டிய, மேற்படி உற்பத்திபபடலம, 43-வது கவி வருமாறு:

"உனனியினனநே ரத்தினிலுதித்தவான் சிறுவர்
மனனுதமமன மதித்ததெல்லா மவாமுடிபபர்
சினனவாணுதன மங்கையீரெனபுயஞ்சேர்மி
னெனனலோமெங கவர்மறுத்திடமொழிமிசைப்பார்."

இவ்வசனங்கேட்டு, அந்தககனனியர்கள் மேற்படி சூராபாண்டியமகாராசனைபபார்த்து, "எஙகள் தந்தையாகிய அரசன் எஙகளை உமக்கு மணமுடித்துததருவாரேயாயின், உம்முடன கூடுவோம" எனறாகள. அதுகேடடு, இராஜரிஷியானவர் அந் தபபெணகளைநோக்கி, "சமுத்திரஞ்சூழ்ந்திருககபபடாநினற இந்தப பூலோகத்தில் எட்டுவகை மணங்*களிற் 'காநதருவ மணம' எனறொருவகை விவாகமுறையுண்டு. அந்த விவாக முறை நமக்கு அடுக்கும" எனசசொல்லி, காந்தருவமணம இனனதென அவாகளுக்கு விதந்துகூறவே, அவர்கள அதற்கு

---

* மணம எட்டுவகை. அவை அஷ்டமணம் எனனப்படும். அவைகட்குப் பெயர்விபரம:

(1) பிரமவிவாகம்.
(2.) பிரசாபத்தியவிவாகம்.
(3.) ஆரிடவிவாகம்.
(4.) தெய்வவிவாகம்.
(5.) காந்தருவவிவாகம்.
(6) ஆசுரவிவாகம.
(7) இராக்கதவிவாகம்.
(8.) பைசாசவிவாகம். இவற்றுள்,

காந்தருவவிவாகமானது, உற்றார்பெற்றார் சம்மதிகேளாது, மணச்சடங்குகளினறி, தலைவனும் தலைவியும் மனமபொருந்தி இருவருந் தனிப்படச்செய்துகொள்ளும விவாகமாம.

"காந்தருவம், Marriage by the mutual consent of the individuals themselves; without consulting friends, or having a marriage ceremony" *Dr. Winslow's Tamil and English Dictionary, p. 840.*

இணங்கி மனம்பொருந்திக்கொண்டார்கள். இதைச்சுட்டி, மேற்படி உறபத்திப்படலம, 44-வது கவியிற் சொல்லியிருப பது :

“ எடுக்குமபல்புக ழெந்தையாா மணவினைமுடித்துக்
கொடுக்கிற்கூடுது மென்றனாமுனிவனுமருணைகொண்
டுடுக்குநீருலகததினிற்காந்தாவமணமுண்
டடுக்குமென்றன னவவுரைககவரகமிலையந்தாா.”

(ரு) மேலே சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம அந்த ஏழுபெண் களுங் காந்தருவமணமுறை வழுவாது மனமபொருந்தி இராச ரிஷியாகிய சுராபாணடியராசனேடு கூடவே, கருபபந்தரிதது ஏழுபுததிராகளைப பெற்றாகள். அந்த ஏழுவழுதிகளுககும, (1) காந்தவீரன, (2) குலசேகரன, (3) கூடபாணடியன, (4) மாதிருட்டி, (5) பரஞ்சோதி, (6) சினமபலன, (7) கவு ணடலீயன, எனறுபேராம. இதைச்சுடடி, சானறோாகுமமி, 72-வது, 74-வது கவிகளிற் கூறியிருப்பது :

72-வது கவி·

“ ஆயபொழுதர வப்பெண்ணெழுவரை
யாசையிற்காந்தருவ மணஞ்செய்
தேயவறிவுடை புத்திரரெழுவரை
யெய்தியவர்களை யின்னரசே.”

இந்தக்கவியில், ‘அரவபபெண்ணெழுவர்’ எனபதற்குப ‘பன னகநாட்டுப்பெண்கள எழுவர், நாகர்குலககன்னியாகள எழு வர்’ என்பது தாற்பரியமாம். இங்ஙனம, நாகாகுலபபெணகள் ஏழுபெயர் காந்தருவமணமபுரிநது ஏழுபுததிரர்களைப பெற்றார்கள் எனறு சொல்லியிருககிறது.

74-வது கவி :

“ காந்தவீரன் குலசேகரன்கூட்பாண்டி
காமருசககர மாதிருட்டி
ஆய்ந்தபரஞ்சோதி யோடுசினம்பல
ஞய்கவுண்டலீயன் மின்னரசே.”

‘மேலே கூறியிருக்கிறபடிக்கு அந்த ஏழுகன்னியர்களிடந்

திற் பிறந்த புத்திரர்கள் ஏழுபேருக்கும், காந்தவீரன், குலசே கரன், கூட்பாண்டி, மாதிருட்டி, பரஞ்சோதி, சினம்பலன், கவுணடலீயன் என்றுபேராம்.' சானரோர்மரபு, அநுபந்தம், சுராபாண்டியன் சரித்திரம், 70-வது பக்கத்தில், 'இந்த ஏழு புத்திரருக்கும் காந்தவீரபாண்டியன், குலசேகரபாண்டியன், கூட்பாண்டியன், உக்கிரதிஷடிப்பாண்டியன் (மாதிருட்டிப்பாண்டியன்), பரஞ்சோதிப்பாண்டியன், சினம்பலபாண்டியன், கவுண்டலீயபாண்டியன்' என்று பெயரிட்டனர் என வரைந்திருக்கிறது.

(௬) அந்தப்பெண்கள் ஏழுபேரும் தாங்கள் பெற்ற புத்திரர்கள் எழுவரையுந் தந்தையாகிய காந்தமாரிஷியிடத்தில் ஒப்பித்துவிட்டு, தங்கள் சொன்ன நாடாகிய நாகர்நாடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். தந்தையானவர் ஏழுவழுதிகளையும் அங்ஙனங் கங்கா நதித்தீரத்திலிருந்த காளிகாதேவி கோயிலுக்குள் வைத்து, முனிவர்களுக்குப் பாலமுதளித்துவந்த மலைப் பசுவாகிய காமதேனு*வின் பால்கொடுத்து வளர்த்துவந்

* காமதேனு என்பது இமயமலையிலுள்ள பெரிய பசுவுக்குப் பெயராம். இமயமலையிலிருந்த சுராநாடு ஆண்டுவந்த இந்திரமகாராசன் பூர்வத்தில் வைத்திருந்த பசுமாட்டிற்குக் 'காமதேனு' என்று பெயர். சுராநாட்டிற் கற்பகவிருக்ஷமானது விரும்பியதெல்லாமளிக்கும் விருக்ஷம் என மதிக்கப்பட்டதுபோல, அந்தநாட்டு மலைப்பசுவாகிய காமதேனு எனப் பெயர்கொண்ட பசுவும் விரும்பியதெல்லாமளிக்கும் பசு என மதிக்கப்பட்டது. பூர்வத்தில் விருக்ஷசாதிகளுக்குள்ளே கற்பகவிருக்ஷமானது இனிய அமுதம், சர்க்கரைமுதலான உணவுப்பண்டங்களளித்து மானிடகுலத்தவர்களுக் குதவியதுபோல, மிருகசாதிகளுள்ளே பசுவானது பாலமுதம், தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் முதலான இனிய உணவுப்பண்டங்களளித்து மானிடகுலத்தவர்களுக்கு உதவிற்று. ஆனதால், மானிடகுலத்தவர்கள் அதற்குக் கற்பகம் எனப் பெயரிட்டு வியப்புற்று மகிழ்ந்தபிரகாரம், இதற்குக் காமதேனு எனப் பேரிட்டு வியப்புற்று மகிழ்ந்துவந்தனர். விசேஷமாய், மலைகள் வனங்களில் தபஞ்செய்துவந்த ரிஷிகளுக்கும் இந்த கற்பகவிருக்ஷமுங் காமதேனுவும் பூர்வத்தில் உணவளித்தன. See the cut h "The Hindoo Camadenoo" on page 658, Vol. iii., 'Jenks' Comprehensive Commentary of the Holy Bible.

தார். அவர்கள் காளிகாதேவியின் ஆலயத்திற்குள் வைத்து வளர்க்கப்பட்டபடியால் அவர்களுக்குக் காளிபுத்திரர் எனப் பெயராயிற்று. இதைச்சுட்டி, சான்றோர்கும்மி, 73-வது கவியிற் கூறியிருப்பது:

"பகவதியாகிய மாகாளிகோயிற்
பசும்பாற்கொடுத்து வளர்த்ததினால்
புகலருமற்றிவ கெழுவருமாகாளி
புத்திரராயினர் மின்னரசே."

(எ) இவ்வாறு அவர்களை வளர்த்துவருகையில், பிதாவாகிய காந்தரிஷி அவர்களுக்கு நாலாவிதைகளுஞ் சொல்லிக் கொடுத்து, நாலாவித கலைவிசாஸ்திரங்களும் போதித்துவந்தார். பதினெண்ணுபுதவித்தைகளில் மிகு வல்லபாகளானார்கள். சத்திரியகுலத்துக்குரிய யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், தேரேற்றம் முதலான வாகனசாரிவித்தைகளும் படிப்பித்தார். வயது பதினாறுகிறபோது அவர்களுக்கு முடிதரிப்பித்து, விந்தியபருவதத்திற்குத் தெறகிலிருக்கின்ற கலிங்கதேசத்திலுள்ள காந்தவிஞ்சையநகரத்திற குடியிருத்தி, அதற்குச் சமீபத்திலுள்ள பிட்டாபுரத்திற் காளிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு அந்தநாடு ஆண்டுவருமபடியாக அவர்களில் மூத்தவனாகிய காந்தவீரபாண்டியனுக்கு நாடாள்வார்பபட்டங்கட்டி, அவர்களைக் காளிகாதேவி அடைக்கலத்தில வைத்தார். இதைச்சுட்டி, மேற்படி சான்றோர்கும்மி, 75-வது, 76-வது கவிகளில் வருவது:

75-வது கவி.

"நாமந்தரித்தவர் தங்களைவிஞ்சை
நகரத்திருத்தி மகேசுரனைக்
காமருமாலிங்க ரூபமாய்ப்பூசிக்கக்
கட்டளையிட்டனன் மின்னரசே."

இதில் 'விஞ்சைநகரம்' எனக் கண்டிருப்பது கலிங்கதேசத்துக் காந்தவிஞ்சைய நகரமாம்.

76-வது கவி:

" காசினிக்கோர்முடி யாகும்பிட்டாபுரக்
காளிதரிசனஞ் செய்துகொண்டு
மாசறுசீர்க்காந்த வீரபாண்டிக்கவர்
வையகமீந்தா ரின்னரசே."

இதிற்சொல்லப்பட்டிருக்கிற மூத்தகுமாரனாகிய காந்தவீர பாண்டியனுக்கு நாடாள்வார்ப்பட்டங்கட்டி, அந்த நாடாளும்படி செய்தார்.

(அ) மேற்படி ஏழுபுதல்வர்களும் கங்காநதித்தீரத்திற் பிறந்து, அங்ஙனம வளர்க்கப்பட்டபடியால, அவர்களுக்கும அவாகளகுலத்தவர்களுக்கும் 'சானவேயர்,' 'கங்காகுலத்தார' எனய படடப்பெயர்களுண்டாயின. இந்தபபட்டபபேர்களுக்கு விபரம் இப்பிரகாணத்து நானகாவது பிரிவிற்காண்க.

(க) இபபடியிருந்துவருகிறநாளையிலே, விதர்ப்பதேசத்தில், தாரிசாபுரிநகரத்தில், விசயபானு எனப பெயாகொண்ட ஒாரசன செங்கோறசெலுத்திவந்தான. அவன்தேவிக்கு 'மாணிக்கமாதேவி' எனறுபேர் அந்த விசயபானுமகாராசனுக்கு அவள்வயிற்றில ஏழுபுத்திரிகளபிறந்தார்கள. அவாகளுககு, (1) சூரியகனனிகை. (2) சந்திரகனனிகை. (3) நாககனனிகை. (4) அமரகன்னிகை. (5) சுரகனனிகை. (6) சுந்தரகனனிகை. (7) பாலகனனிகை எனப்பெயராம். இந்த ஏழுபுத்திரிகளும பிறந்து வளர்ந்துவருகையில், அவர்கள் மாதாவாகிய மாணிக்கமாதேவி தேகவியோகமாயினள். அதனபினனர், மேற்படி விசயபானுமகாராசன் கேரளதேசத்துக் காடவராசன்புத்திரி வன்னமாதேவியை விவாகஞ்செய்துகொண்டனன. இவள்சொல்லிய துர்யோசனைக்கிசைந்து, மேற்படி விசயபானுராசனனவன் தன்புத்திரிகள் ஏழுபேரையும் வனத்திறகொண்டுபோய் விட்டுவிடத் தன் மந்திரிகளுக்குக கற்பித்தான. அந்தக் கற்பனைப்பிரகாரம, அந்த ஏழுபுத்திரிகளையும் வனத்திற்கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டார்கள். அவ்வாறு விட்டுவிடப்பட்ட அந்த ஏழுபெண்களையும், அந்த வனத்தில் தபஞ்செய்துகொண்டிருந்த தந்திமாரிஷியானவர் கண்டு,

அவர்களைத் தமது ஆச்சிரமத்திற் சேர்த்துவைத்துப புத்திரி கள்போல வளர்த்துவந்தார். சத்திரிய ரிஷியாகிய சுராபாண் டியராசன் நாரதமுனியை அழைத்து மேற்படி தந்திமாரிஷியி னிடத்திற்குத் தூதனுப்பிப் பெண்பேசி, அந்த ஏழுபெண்க ளையும் தன்புத்திரர் ஏழுபேருக்கும் பாணிகிரகணஞ் செய் யக்கருதி,

(1) காந்தவீரபாண்டியனுக்குச் சூரியகனனிகையும்,
(2) குலசேகரபாண்டியனுக்குச் சந்திரகனனிகையும்,
(3) கூட்பாண்டியனுககு நாககனனிகையும்,
(4) உக்கிரதிருஷடிப்பாணடியனுக்கு அமரகனனிகையும்,
(5) பரஞ்சோதிபபாண்டியனுககுச சுரகனனிகையுமு,
(6) சினம்பலபாண்டியனுககுச் சுந்தரகனனிகையும்,
(7) கவுண்டலீயபாண்டியனுககுப் பாலகனனிகையுமு,

மணமுடிக்கப்பட்டனர்.

இதைசசுட்டி, சானறோர்கும்மி, 86-வது கவிமுதல் 90-வது கவிவரையினும் வருமாறு:

86-வது கவி:

"பின்னரிவ்வேழு பெயருமவிதர்ப்பப்
பெருமபுவித் தாரிசாமாநகர
மன்னனவிசயமா பானுவினறேவிமா
ணிககமாதேவிக்கு மின்னரசே."

87-வது கவி:

"தோன்றியவள்செத்த பினனர்மற்கேரளத்
தொல்புவிக்காடவ ராசன்மகள்
ஆனறபெயர்வனன மாதேவியெனனு
மணங்கரவிந்தமார் மினனரசே."

88-வது கவி:

"மாவிசயபானு மன்னனுக்காருயிர்
மாதாகியபினனர் மாவனத்தில்
தேவருஙகண்டு வருந்தக்கொடுபோய்ச்
செலுத்தினதால்மறை மினனரசே."

89-வது கவி:

" தந்திமகாமுனி கண்டெடுத்தாங்கு
வளர்த்தசுரகன்னி சந்திரகன்னி
முந்தியசூரிய கனனிசுந்தரகனனி
முக்கியமாகிய மின்னரசே."

90-வது கவி:

" ஆடாவக்கனனி மாபாலகனனி
அமராகளகனனிகை யாகிவளர்
நீடியபெண்க ளெழுவரைவேட்டனர்
நீாநிலம்போற்றிய மின்னரசே."

(௧௦) இந்தபபிரகாரம் மேற்படி ஏழுபுத்திரர்களுக்கும் விவாகம நிறைவேறிச் சிறிதுகாலஞ்சென்றபின, சுராபாண டியராசாவாகிய காந்தமாரிஷியானவர் தன புததிராகளுக்கும் தன சுறறததாாகளுக்கும இனி நடந்துகொளளவேண்டிய கா ரியஙகளை எடுததுக்கூறி, சகல திட்டங்களுஞ் செயதபிறகு 'தக்ஷண கயிலாசம' எனப பெயர்பெற்ற பொதிகைமாமலைக குபபோய அவவிடத்தில் தவநிலையில் வீற்றிருந்தார்.

இதைச்சுட்ட, சானறோர்குமமி, 94-வது கவி கூறுவது.

" பினனரமிர்த மெனும்பெயர்பாண்டிப்
பெரியவன றென்மலையைச்சார்ந்து
மன னுமகத்திய மாமுனியைக்கண்டு
மற்றவ்விடததினில் மினனரசே."

" சித்தனுக விருந்தனன."

(௧௧) தங்கள் பிதாவாகிய சுராபாண்டியராசன் சந்தனுச லம எனப பெயர்கொண்ட பொதியமாமலைக்குத் தவஞ்செய் யப்போயவிட்டபிறகு, காந்தவீரபாண்டியன் முதலான ஏழு பாணடியர்களும் ஒருநாள் வனவேட்டையாடுதற்குப் போயிரு ந்தகாலத்தில், வேட்டைகளாடிப் பசிதாகத்தால் தவித்து விடா யத்துபபோயினர். அப்போது மூத்தவனுகிய காந்தவீரபாண் டியன தன்தம்பி குலசேகரபாண்டியனைக் கூபபிட்டு, " அதி

கத்தாகயிருக்கிறது, நீபோய் இந்தவனத்திலிருக்கின்ற கற்பகங்களில் அமுதம் இறக்கிக்கொண்டுவா" என்றான். இதைச் சுட்டிய சான்றோர்குயிழி, 95-வது, 96-வது, 97-வது கவிகள் :

95-வது கவி :

சித்தறுகவிருந்தபிணிபோது
செப்பியபாண்டி யெழுவர்களும்
அத்திரசத்திரத் தோடொருநாள்வனத்
தாடகத்தாமரை யின்னரசே."

96-வது கவி :

" வேட்டைகளாடும்படி போயிருக்கையில்
வேயிருதாயுமுண்டாயினதால்,
நாட்டங்களிப்புற வேகாந்தவீரிய
நாட்டுமாகம யின்னரசே."

97-வது கவி :

இத்துறுதற்குலசேகரனைப்பார்த்துச்
சென்றுவனத்திற்பனையமிர்தந்
கோதறநீயிறக்கிக்கொடுவாவென்று
கூறியனுப்பினன் யின்னரசே."

அந்தப்படிக் குலசேகரபாண்டியன்போய், அமுதவித்தை முறைப்பிரகாரம் கற்பகத்தில் அமுதமிறக்கி முதல்தானுண்டுகொண்டு, மீந்ததைத் தமையனிடத்திற்குக் கொண்டுவந்தான். அவன் முந்தி யமுதம் உண்டது தெரிந்துகொண்டு, அவன்மீது மிகுகோபங்கொண்டு, அவனைச்சபித்து, 'நீ யருமைத்தொழிலாகிய இந்த அமுதவுற்பத்திசெய்யுதற்கு அயோகியனாய்ப்போனபடியால், நீ தென்தேசத்திற்குப்போய் மீன்பிடித்துச் சீவனம்பண்ணக்கடவாய் எனச்சொல்லி யனுப்பிவிட்டான். அந்தப்பிரகாரம், குலசேகரபாண்டியன் தென்பூமிநோக்கிப்போய் மணவூரிற்சேர்ந்து தமையன்வாக்குப்படி மீன்பிடித்துச் சீவனம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், மணவூரிலிருந்து நாடாளவந்த சமனாரசன், குலசேகரபாண்டியனை ஒருவரைக்கண்டு இவன்றடைய பூர்வோத்திரத்தை

ாரிததறிந்துகொண்டு, தன் புத்திரி சுலோசையம்மாளே அவனுக்கு மணமுடித்துக்கொடுத்துத் தன் பட்டத்துக்குப புத திரானில்லாததால், மேற்படி குலசேகரபாண்டியனுக்குப பட டங்கட்டி அந்த நாடாளவைத்தான். குலசேகரன் முனனே மீனபிடிக்குந்தொழிற் செயதுவந்தமையால்; கொடியில் மீன வடிவமைத்து மீனக்கொடிகட்டி சந்திரகுலத்துக்கு அரசனு கித் தன வமிசத்துக்குரிய பாண்டியன என்னும பெயர்பெற்று விளஙகலாயினன். இவனுடைய வமிசத்திலுதித்த பாண்டி யாகள் நெடுங்காலம் யாண்டிநாடாண்டுவந்தனர்.

இதைச்சுடடி, சானரோர்கும்மியில்வரும் செயயுட்கள்

98-வது கவி :

" அப்படியேயவன் போகிறுமதனி
லருந்திமிஞ்சினதை யண்ணனிடஞ்
சொற்படிதபபிக் கொடுவந்ததாற்குல
சேகரன்றேமறு மினனரசே,"

99-வது கவி :

" பாண்டியனுவளையும விட்டுநீங்கிப்
பரிந்துதென் பூமிக்குப் பாத்தியமாய்ப்
பூண்டவளமன னுமொரு[illegible]ம்பூமி
புரக்குஞ்சமணனே மின்னரசே."

100-வது கவி

அடுத்துமீனபிடிக்குந்தொழிலெப்போவு
மாற்றி[illegible]ருதான்
எடுக்கு[illegible]க்கவே
டெவி[illegible] மின்னரசே."

101-வது கவி

துயனிசாரனே செய்துதன்புத்திரி
சுலோசனையை [illegible]
[illegible]
[illegible] மின்னரசே.

102-வது கவி :

" அரசவனுக்குக் கொடுத்தனனமா நிலம்
யாவையுமக்குல சேகரனர்
வருபுனலோடிய மீனபிடிக்குந்தொழில்
மாருதுசெய்தலான மின்னரசே."

103-வது கவி :

" மச்சக்கொடிகட்டிச் சந்திரகுலத்துக்கு
மன்னவனுகிப் பலவுயிர்க்கோ
ரச்சமில்லாம லரசாண்டிருந்தன
னமமணலூரினின மினனரசே."

(கஉ) காந்தவீரபாணடியனுனவன தன தமபிமா ளுன ஒருவனுகிய சிலிம்பலபாண்டியன் கற்பகவிருக்ஷங்களாகிய பனை, தெங்கு, ஈந்து என்னும் மூவகை விருக்ஷங்களில் வரு சை மந்திரமுறைப்படிக்கு அமுதமிறக்கி, சகலரும அமுத பானஞ்செய்யும்படி சத்திரத்தில்வைதது தருமமநடததிவ ரக் கட்டளைசெய்தான்.

இதைச்சுட்டி, சான்ரேர்கும்மி, 124-வது, 125-வது கவிகள் வருமாறு :

124-வது கவி :

" நற்காந்தவீரிய நாட்டினைமபய
நாடனைப்பார்த்து நமதுகுல
விற்பத்தியாம்பனை யீந்துதென்மூனறு
விருட்சத்திருக்கெனிர் மின்னரசே."

125-வது கவி

" அமிர்தபான மிறக்கிச்சகலர்
களுமருந்தும்படி சத்திரத்தில்
கமழவைத்தறஞ் செய்யெனபபற்பல
கட்டளையிட்டனன் மின்னரசே."

மனுகுலன் தமையன் காந்தவீரபாண்டியன் கட்டளைப்பிரகாரம, பாண்டிம்புல்பாண்டியன் கற்பகத்தனில் விருசைமந்திர முறைப

படிக்கு* அமுதமிறக்கித் தருமம்நடத்திவருகிறநாளையிலே ஆதிச் சங்கராசாரியார் தமது சிஷர்களோடு வடதேசத்திற்கு யாத்திரைபோகையில், சினம்பலபாண்டியன் வானவமுதமாகிய கற்பகவமுதமிறக்கிவைத்து தருமம் நடத்திவந்த விடத்திற்குவந்து, சினம்பலபாண்டியனை விஞ்சைமந்திரப் பிரயோகததால் அந்தரத்தில் உற்பத்தியாகின்ற மதுரம்பொருந்திய அமுதமிறக்குஞ் சித்திரத்தை மிகுந்த பிரமிப்புடன்பார்த்து மேற்படி சினம்பலபாண்டியனை வணங்கி, அவனை யிணகிகித் தனக்குக் குருவாகவைத்து மேற்படி விஞ்சைமந்திர வுபதேசம்பெற்றுக்கொண்டனர். அதுமுதல் சினமபலபாண்டியனுக்கு விஞ்சைமந்திரம் பலிக்காதுபோனதால், தனக்கு நேரிட்ட விபத்தை நினைத்து மிகு துயரமுற்றேனாயினன். இதைச் சுட்டி, சான்றோர்கும்மி, 128-வது கவிமுதல் 131-வது கவி வரையினும் வருமாறு:

128-வதுகவி

"வந்தஞானமபிகை மைந்தனுஞ் சங்கர
மாமுனிமாருக்கா தங்களுடன
அந்தமிகும்வட தேசத்துக்கியாத்திரை
யாகசெலும்போது மின்னரசே."

129-வது கவி:

"எங்கும்புகழுஞ் சினம்பலன் விச்சையா
லின்னமுதிறக்கும் வகைநோக்கி
"அங்கவன்பாலி லடைந்துபணிவொடும்
அம்மந்திரத்தினை மின்னரசே."

இதில், 'விச்சையால்' என்பதற்கு "விஞ்சை மந்திரப்பிரயோகத்தால்" என்பது பொருளாம்.

130-வது கவி:

"தனக்குபதேசிக்கச் சொல்லச்சினம்பலன்
தான்விதிதனையே மிகமறந்து
கனக்குருதானுக்குச் சங்கரமாமுனி
காதினிலோதினன் மின்னரசே."

* விஞ்சை மந்திரப்பிரயோகத்தாலமுதிறக்கியது புராண சித்தாந்தம்.

131-வது கவி:

"இதைக்குற்றத்துக் குள்ளாகிவிச்சை
யெய்யிந்தஞ்செவ் வழக்கப்படிக்குக்
கேட்டுஞ்சீர் அமிர்தமிறக்கவராமல்
குலைந்துவேந்தாமெனவிர் மினரைசே."

இந்தப்பிரகாரம், சிவம்பலபாண்டியனுக்கு விஞ்சை மந்திரப்பிரயோகம் பலிக்காதுபோனபின்பு, காளிகாதேவியின் அனுக்கிரகத்தால், கற்பகத்தில் தாவி அமுதமிறக்கும் முறை பயின்று, அமுதவுற்பத்தி செய்துவந்தனன். காந்தவீரபாண்டியன இதையறிந்து, சிவம்பலபாண்டியனை அழைத்து, நடந்தகாரியங்களை விசாரித்து, அவன விதிமறந்து செய்தகுற்றத்திறகுச் சாபம்விதித்தான். உடனே சிவம்பலபாண்டியன் தன குடும்பசகிதமாய் வட திராவிடநாடுவிட்டு நீங்கி, சோழமண்டலத்திலுள்ள ஏனநாவலூருக்குவந்து அங்ஙனமவாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தான்.

இதைக்குறித்த சான்றோர்கும்மி, 138-வது, 139-வது கவிகள் வருமாறு:

138-வது கவி:

"ஆகியபின்னர்ச் சிவம்பலபாண்டியன்
ஆகமமாரண நாற்கலைகள்
சேகறவாராய்ந் திருக்குங்காந்தவீர
தென்னவன்சாபத்தான் மின்னரசே."

இந்தக்கவியில், "ஆகமமாரண நாற்கலைகள் சேகறவாராய்ந்திருக்குங் காந்தவீரதென்னவன்" என வந்திருப்பதற்கு ஆகமங்கள், வேதங்கள், நாற்கலைகள் குற்றமறக் கற்றறிந்த காந்தவீரபாண்டியன்" என்பது தாற்பரியமாம்.

139-வது கவி:

"எப்பொழுதுந்தன்னை விட்டுநீங்காத
வுறவினரோடிந் திடத்தைவிட்டுப்
பபயசோழ மண்டலத்திலுவலூர்ப்
பார்வந்துசேர்ந்தனன் மினரைசே."

அவ்வாறு சினம்பலபாண்டியன் அந்த ஏனாதாவதுாரில தன ஏழுபுத்திரரோடு வாசஞ்செய்தான். அந்தப புத்திரருககு,

ஏனாதிபாண்டியன்,
செயதுங்கபாண்டியன,
அளகேசபாண்டியன்,
விக்கிரமபாண்டியன,
மதுலபாண்டியன்,
கமலபாண்டியன்,
இரணசூரபாண்டியன,

என்றுபெயராம.

இதைச்சான்றோர்குலமகிமை, 140-வது கவியிற் கூறியிருப்பது

"சினம்பலனுக்கேனாதியபத்தனுஞ்செய
துஙகனளகேசன விக்கிரமன,
இனமதுலனறிங் கமலன்மாரண
சூரனெழுவாகள மைந்தரே"
"மைந்தர்பிறந்தனர்."

இப்படி ஏனாதி, செயதுஙகன, அளகேசன, விக்கிரமன, மதுலன, இரணசூரன என்றுவரும் பாண்டியருக்குத் தாமிர சாதனத்தில் குஞ்சரன, விந்தை, சுந்தரன், கனகன, திலகன், சுந்தரவாகு எனப பெயாகள்வந்து வழங்குகின்றன.* இவை மலனை மரபினில் இரண்டுபேர் காவேரியுடைய அணைக்கட்டிற, கூடைதொடாததுரோணத்தால் வைகொலையாய் மடிந்து போயவிட்டனா.

இங்ஙனைங் கூறியிருக்கிற சான்றோர்குலப் பூர்வ உற்பத்தியால, சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குத் தந்தைவழி சூராபாண்டிய மகாராசன் வமிசமும், இருசாரார் தாய்வழி சங்கருடமகாராசன வமிசமுமானதால், இருவழியானும் சான்றோர்குலத்தவா பூர்வ சத்திரியகுலத்திலுதித்தவர்கள் எனபது ருசுவாகின்றது இதற்குப்பிற்பாடு சினம்பலபாண்டியன புத்திரர்கள்,

* தாமிரசாதனப்பேர்களும் பெரும்பாலும் சத்தகனணிகளின பெயாகள் ஓட்டியவைகளாயிருக்கின்றன.

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து, தொண்டைவளநாடாண்டு, தொண்டைமண்டலச் சான்றோர் எனப் பெயர்பெற்றிருந்தனர்.

இனி நாங்காவதுப்பிரிவுப் படங்களுக்குப் பொருளுரை கூறுவோம்.

(4) சான்றோர்குலத்து விருதுகளின படங்களும், சான்றோர்கட்படமும்.

சான்றோர்குலத்துக்குரிய இராச சின்னங்களுக்கு விபரம் வருமாறு:

(i) a. சிங்கமுகத்தண்டிகைப்படம்.

சிங்கவடிவம் இராச சின்னங்களிலொன்றானமையால், சிங்கமுகத்தண்டிகை பூர்வத்தில் அரசகுலத்தவர்கள் ஏறுஞ் சிவிகையாம். சான்றோர்குல மேன்மக்கள் நாளதுமட்டும் இவ்வகைத் தண்டிகைவைத்து வழங்கிவருகிறார்கள்.

b. பஞ்சவர்ணப்பாவாடைப் படம்

இதுவும் இராசசின்னங்களில் ஒன்றாகும்.

(ii) இரட்டைவெள்ளையானைப்படம்

இதுவும் இராசசின்னங்களிலொன்றாம்.

(iii) ஆராய்ச்சிமணிப்படம்.

ஆராய்ச்சிமணிக்கு 'அசையாமணி' என்றும்பேர். பூர்வகாலத்தில் குடிசனங்களில் துன்பத்துக்குள்ளானவர்கள் அநியாயம் அநுபவிக்கும்வேளைகளில், அவ்வாறு அநியாயம் அநுபவிப்பவன்போய், அரண்மனைவாசலிற் கட்டியிருக்கும் அந்த அசையாமணியை அசைக்கவே, அரசன் தக்ஷணமே அவனைத் தன் சமுகத்திற்கு வருவித்து, அவன் வழக்கைத் தீரவிசாரித்து நியாயஞ்செய்வது பூர்வ தமிழரசர் வழக்கம். இதற்கென்று அரண்மனைவாசலில் தூக்கிவைத்திருக்கும் பெரியமணிக்கு 'ஆராய்ச்சிமணி, அசையாமணி' என்ப் பெயரிருந்தது "ஆராய்ச்சிமணி,* A bell attached to a royal palace, rung by those who seek for justice from the king." "அசையாமணி," A bell seldom rung; attached to the royal palace

* Vide, Dr. Winslow's Tamil and English Dictionary, p. 9, 71

to inform the sovereign of any calamity or other extraordinary event, "ஆராயச்சிமணி."

(*iv*) இரட்டைச்சங்குப்படம்.

இதுவும் இராசசின்னங்களிலொன்றும்.*

(*v*) இரட்டை வெண்குடைப் படம்.

இதுவும் இராசசின்னங்களிலொன்றும.

(*vi*) இரட்டைச்சுருட்டிப படம்.

சுருட்டிக்கு ஆலவட்டம் என்றும் பெயர். இதுவும் இராச சின்னங்களி லொன்றும்.

(*vii*) இரட்டை வெண்சாமரப்படம்.

சாமரத்துக்குச் 'சாமரை' என்றும பெயர்வழங்கும அது கவரிமானின தூய்ய வெண்ணிறம்பொருந்திய வாலினல் உண்டுபண்ணபபடுகிறபடியால், அதற்குக் 'கவரி' எனவும பெயா வரும. இதுவும் இராசசின்னங்களிலொன்றாகும்.

(*viii*) சிதம்பரச்சாதனக்கொடிப்படம் இரண்டு. அவைகளில ஒன்று சிங்கக்கொடிப்படம்; ஒன்று ரிஷபக்கொடிப்படம். ஒன்றிற் சிங்கரூபம் அமைத்திருப்பதால், சிங்கக்கொடியென்றும, ஒன்றில் காளைரூபம் அமைத்திருப்பதால், ரிஷபக்கொடியென்றும் பெயாகளுண்டாயின. சிங்கமும், ரிஷபமும் இராசசின்னங்களாகும. சானரோர்குலத்தவர்கள் தங்கள்குல நாயகியாகிய பத்திரகாளியம்மையினது வாகனஞ் சிங்கமும், தங்கள் குலநாயகராகிய சிவபிரானது வாகனம் ரிஷபமுமானதால், அவ்விருசின்னங்களையுந் தங்கள் துவசங்களிலமைத்துக்கொண்டனர்.

இந்தப்படிக்குச் சான்றோர்குலத்தவாகளை பூர்வமுதல் இராசசின்னங்களை பெற்றுவந்திருக்கின்றமையால், அவர்கள் அரசகுலத்தவாகள் என்பது தெளிவாகிறது

---

* சானரோர் வங்கிசத்தில் முதன்முதல் விக்கிரமபாண்டியன ரெட்டைச்சங்கை விருதாக விளங்கித்துக் திருமங்கிலியத்திற்கு இருபுறத்திலும கட்டிமுடி, அரசுபாடுசெய்ததாகச் சுராபாண்டியபுராணம கூறுகிறது; cf. சான்றோர்குமமி, 52-வது, 53-வது செய்யுட்கள.

இந்தப்பிரகாரம், சான்றோர்குலத்தவர்கள் பூர்வத்தில் இராசவிருதுகள் பெற்றிருந்ததற்கு நூற்சாட்சி இரண்டு இங்ஙனங் கூறுவோம்.

A. சான்றோர்கும்மி, 219-வது, 220-வது, 257-வது, 258-வது, 259-வது கவிகள் வருமாறு

219-வது கவி :

" செய்துபிரவஞ்சன கபடங்கட்டும்படிச்
செய்தனன்சோழனை மகிழ்ந்துவலங்
கைமமனனராகிய சான்றோர்க்குத்தண்டிகை
காகளம்வெண்குடை மின்னரசே "

220-வது கவி :

" சிங்கக்கொடிமேளதாளங்கள்சாமரை
தெய்வவிருது களும்முடியுந்
தங்கச்சரப்பளி மோகனமாலைகள்
தான்கொடுத்தானெளிர் மின்னரசே."

இந்த இரண்டுகவிகளுக்குஞ் சார்புரை.

பிரவஞ்சன எனப் பெயர்கொண்ட ஓரரசன் சோழராசனைச்செயித்து அவனைத் தனக்குட்படுத்தும்படிக்குச் சேனைகளோடு புறப்பட்டுச் சண்டைக்குவந்தான். அதுகண்டு சோழராசன் காளிபுத்திரர்களாகிய சான்றோர்குலத்தவர்களைத் துணையாகக்கொண்டு மேற்படி பிரவஞ்சராசனைச் செயித்துத் துரத்திவிட்டான். அப்போது சோழன் சந்தோஷப்பட்டு, மேற்படி கவிகளிற் கூறியிருக்கிறபிரகாரம் அவர்களுக்குத் தண்டிகை, கருங்கொம்பு, வெண்குடை, சிங்கக்கொடி, மேளதாளங்கள், வெண்சாமரை, மகுடம், தங்கச்சரப்பணி, மோகனமாலைகள் முதலான இராசவிருதுகள் அளித்தனன.

257-வது கவி :

" பொன்னுபரண மணிந்துபீதாம்பரம்
போர்த்திவல்ம்புரி யாம்பணியும்
பன்னருமாவிரு தாக்கொடுத்தப்
பராசக்தியாகிய மின்னரசே."

258-வது கவி:

"காளிவரப்புத்திரர் நால்வரையுங்கூடக்
காமருவெள்ளானை மேலேற்றி
மேனமொழிதானம் வாச்சியமப்பர்ப்பல
வேண்டுவிருதுகள் மின்னரசே."

259-வது கவி:

"ஓடுநகரம்வலஞ்செய் வித்தேயவர்
ஊர்க்குவிடுத்தனை மற்றவர்போய்
நாடருங்காளிகா தேவிதிருவடி
நாடிப்பணிந்தனர் மின்னரசே."

இந்த மூன்றுகவிகளுக்குஞ் சார்புரை.

மகாமுனியொருவன் சோழனிடத்திற்குவந்து, 'கடலுக்குள்ளிருக்கின்ற தீவு ஒன்றில் செவ்வந்திப்புஷ்ப விருக்ஷமிருக்கிறது. அதின் புஷ்பங்கள் சிவபூசைக்கு ஏற்ற புஷ்பங்கள்' என்றான். அந்தத்தீவுக்குப்போய் அவ்விருக்ஷத்தைக் கொண்டுவர ஒருவருந் துணிவுகொள்ளமாட்டாதிருக்கையில், சினமபலபாண்டியன மரபிலுதித்த செயதுங்கபாண்டியன் நான்போய்க் கொண்டுவருகிறேனெனச் சொல்லி, அரசனிடத்தில் விடைபெற்று, சதுரங்கசேனைகளோடு புறப்பட்டுக் கப்பலேறிப்போய், அத்தீவிற்புகுந்து, அந்நாட்டாரோடு போராபுரிந்து செயம்பெற்று, அந்தச்செவ்வந்திப்புஷ்ப விருக்ஷங்களிலொன்றை வேரோடு பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து, சோழனமுன்வைத்தான். அதுகண்டு, சோழராசன ஆனந்த பரவசமடைந்து, அந்தச்செவ்வந்திப்புஷ்ப விருக்ஷத்தைத் தனனுடைய நந்தனவனத்தில்வைத்துப பத்திரமாக வளர்த துவரக் கற்பித்ததுமன்றி, செயதுங்கபாண்டியனுக்கும் அவன்குலத்தவர்களுக்கும் விலைபெற்ற ஆடையாபரணங்கள், பீதாமபரம், வலம்புரிச்சங்கு, வெள்ளையானை முதலான விருதுகளளித்து, மேற்படி செயதுங்கபாண்டியனை மேற்படி வெள்ளையானையின்மேலேற்றி, மேளதான வாச்சியங்களோ

டும், பற்பல இராசவிருதுகளோடும் நகரத்தை வலஞ்சுற்றி வரச்செய்து, மிகவும் மேன்மைப்படுத்திவைத்தான்.

B. அயோத்திமாநகராண்ட தசரதமகாராசன் சான்றோர் குலத்தவர்களுக்கு அளித்த இராசவிருதுகள்.

இதற்கு விபரம் சானறோர்புராணம், சம்பரனவதைப்படலத்திற் கூறியிருக்கின்றது.

சம்பரன என்ப பெயர்கொண்ட ஒரு அசுரராசன் சுரர்நாட்டைக் கட்டிக்கொண்டு, இந்திரனையும், அவனுடைய குடிகளாகிய தேவர்களையும் மிகவும் இடைஞ்சற்படுத்திவந்தான அந்தத்துன்பம பொறுக்கமாட்டாமல், இந்திரனுந் தேவர்களும அயோத்திமாநகருக்குவந்து, தசரதமகாராசனுக்குத தெரிவித்து, தங்களுக்கு நேரிட்டிருக்கிற துனபததை நீக்கி இரட்சிக்கவேண்டுமென்று விண்ணபபஞ் செய்தார்கள். அது கேட்டு, தசரதமகாராசன் தன் செங்கோலுக்குட்பட்ட அரசாகளெல்லோரும் போர்க்கோலமாகி, சம்பராசுரனோடு யுத்தஞ் செய்ய வரும்பொருட்டாக தனனரசுக்குட்பட்ட சகல தேசங்களிலும் பறைசாற்றினான.

இதைச்சுட்டி, சானறோர்புராணம், சம்பரன்வதைப்படலம, ௭-வது கவியிற் சொல்லியிருப்பது:

"முழங்கினபேரிகை சக்கடமுருடுபணைதிமில்பம்பை
முழுங்கின்வெண்சங்கம வளைமுந்நீர் முழுமடங்கு
தழங்கின காற்தழுனடுவிற் றழங்கினவாய்ப்படுதமரந்
தழங்கின முழ்மையாளை தழங்கினவாம்பரிதிரைகள."

தசரதமகாராசன பறைசாற்றுவித்தது கேட்டு, மற்ற அரசர்களோடு சான்றோர்குலதிலகனான மதனபாண்டியனும்* தன சேனைகளோடு புறப்பட்டு, தசரதமகாராசனிருந்த அயோத்திமாநகரத்திற்குவந்து, யுத்தத்துக்குக்கூடப் புறப்பட்டான.

---

* சானறோர்கும்மி, 81—83, 91—93, செய்யுட்கள்

† இதைச் சூரியபாண்டியபுராணத்தில்வரும் பெயரோடு சமரசப்படுத்திக; சான்றோர்கும்மி, 81—83, செய்யுடகளை காண்க

இதைக்குறித்து, மேற்படி சம்பரன்வதைபபடலம், 9-வது கவியிற் கூறியிருப்பது :

"வார்முரசெொலிகேட்ட சான்றார்வெண்மதனனெனபான
றாடபுனையுந்தடந்தோளான றசரதனபால்வந்தனனு
னீரகூருந்திலவேந்த னீயெம்மோடினிதிருகக
வோபெறுயிவ்வுலகேழுமெதிர்கினுமெனசெயுமெனறான."

மதனபாண்டியன் கூறிய இவ்வசனங்கேட்டு, தசரதமகாரா சன மதனபாண்டியனைச் சேனைகளோடு புறபபட்டுச சமபரனோடு போாசெய்யத் தன்னோடுகூட்ப பயணபபடுத்தினன. இவர்கள் புரப்பட்டுபபோகிறபோது, தூதுவர்கள சென்று சமபராசுரனுக்கு தசரதமகாராசன வரவு கூறினா கள. அதுகேட்டு, சம்பராசுரனவன தன் சேனைகளோடு புறபபட்டு அவாகளுக்கு எதிர்கொணடுபோய், முனனணியில் வநத மதனபாண்டியனோடு போர்புரிந்து, அவனை மயங்க வைத்தான. அதுகண்டு, அவன்தம்பி சுந்தரபாண்டியனுன வன் மதனபாண்டியனுக்குத் துணையாகத் தனசேனைகளோடு போயச் சம்பராசுரனோடு எதிர்ந்தான. அதுகண்டு சம்பரா சுரன் மகன பூகம்பனெனகிறவன் தன் பிதாவுக்குத் துணையாகத் தன சேனைகளோடுபோய யுத்தஞ்செய்தான். அந்த யுததத்தில் பூகம்பன மடிந்துபோனன். தன் புத்திரன மடிந்ததுகண்டு, சம்பராசுரன அதிகோபங்கொண்டு, 'எங்கடாகாளி மைந்தன' எனக் கூவிகொண்டு, மதனபாண்டியனமேல் மிகுமூாககத்தோடு சாட, இருவருமெ எதிர்த்துப போர்செய்தார்கள்.

இதைவிளக்கும் மேற்படி சம்பரனவதைப்படலம், 21-வது கவி வருமாறு :

"வெங்கொலையாற்றன் மைந்தனை
விளிந்ததைமைகண்டிறைவெகுண்டு,
சங்குமுழங்கியசேனைச சக்ரநிரைகூடவந்தா
னெஙகடாகாளிமைந்த னென்றடாடியுறுநிருதனமுனம,
பொங்குவளைவாளிபோன் மதனனுமபோாக
கனைத்தெதிர்த்தான்,"

இவ்வாறு கடும்போர்செய்துவருகையில், சம்பராசுரன் மிகு பராக்கிரமத்தோடு யுத்தஞ்செய்கிறதைத் தசரதமகாராசனகண்டு, தனனோடிருந்த சகலசேனைகளையும ஒருமுகமாகத்திரட்டி, அசுரப்படைகளோடு மிகு பராக்கிரமததுட ர போாபுரியவே, சமப்ராசுரன அவர்களுக்கு ஆற்றமாட்டாமல தோற்றோடிப்போய்விட்டான். அதுகண்டு, தசரதமகாராசன இந்திரனுக்கு அவன இழந்துவிட்டநாட்டை மீண்டுமளித்து, அவனை யவன பதியிற் குடியிருத்திவைததுவிட்டு, பினபு மதனபாண்டியனோடு புறப்பட்டு, சதுரங்கசேனைகளசூழ அயோத்திநகா் வந்து சேர்ந்தான.

அதைச்சுட்டிய மேற்படி சமபரனவதைபபடலம், 32-வது கவி -

"விண்ணுலகத்தவராதி விளம்பினுா் விரிசடைமுக்
கண்ணுதலுமனமகிழ்ந்தான கடல்ஞாலந்தொழுதனவா
லண்ணலுமவந்தயோத்தி நகரடைந்தான பிட்டாபுரத்தி
புண்ணியினைவால்வளர்ந்த மைந்தரயோத்தியர்கோனுட
னடைந்தார்."

அவ்வாறு அயோத்திமாநகரம்வந்து சேர்ந்தபின, மதன பாண்டியனும அவனைச்சேர்ந்த சானறோர்குலத்தவர்களும மேற்படி யுத்தத்திற்காட்டிய புஜபராக்கிரமங்களையும, அவர்களுடைய யுததிபுத்திகளையுந், தசரதமகாராசனகண்டு வியப்புற்றோனாய், மேற்படிபாண்டியனுக்கும ,அவனகுலத்தவர்களுக்கும் மிகுமரியாதைகள்செய்து, அவர்களைப்பாாதது, "நீங்கள சம்பராசுரனிடத்திற் பறித்துக்கொண்ட இரண்டு சஙகுகளையும் உங்களுக்கே தந்துவிடுகிறேன" எனச்சொல்லி, சமபரனிடத்தில்பறித்த இரட்டைச்சங்கு, மகாசிங்காரம்பொருந்திய பொற்றண்டிகை, முத்துக்குடை, வெணசாமரையாகிய கவரி, பகல்தீவட்டி, பஞ்சவர்ணப்பாவாடை முதலான விருதுகளுமளித்து, அவர்களுடைய நகரத்திற்கு அனுப்பி விட்டான.

இதைச்சுட்டி, மேற்படி சம்பரனவதைப்படலம், 33-வது கவி வருமாறு

"வந்தவாச்சுசசமபரனகை வளோரண்டுமக்கெனரு
னந்தமுளளபொற்சிவிகை யணிமுததசகுடைகவரி
முந்துநெடும்பகற்றீபம பாவாடைமுதற்பலவு
மிந்தவளமனைத்துமபெற றிணையிலவாரேகலுற்றார்."

மேற்கூறிய சரிததிரத்தைப் பாக்கும்போது, தசரதமகாராசனகாலத்தில், சுராபாண்டியன வமிசததவாகளாகிய சானரோாகுலததவாகள திராவிடநாடடில் வாசஞசெயது, புஜபலபராககிரமாகளாய், தசரதமகாராசன முகததிற்கும எலுமிச்சம்பழமென விளஙகியிருநதனரெனறும, தசரதமகாராசன மேற்படியாாகளுககு அளித்த இராசவிருதுகள சான்றோர் குலத்துதத தாமிரசாதனததிறகண்டிருககிற இராசவிருதுகளுககு ஒததிருககினறனவெனறும, ஆகவே, சானரோாகுலமூதாககள பூாவததிற சிறநத இராசவிருதுகள் பெற்றிருந்தது நிசம எனறும தெரியவருகின்றது.

சமபராசுரனுககுந தசரதமகாராசனுக்கும் நேரிட்டயுததங கமபராமாயணததிலும வரையபபட்டிருபபதால், மேறகூறிய சரிததிரததின உண்மை துலஙகுகினறது.

கமபராமாயணம, உயுததகாணடம, விடைகொடுததபடலம, 17 - வது கவி

"சமபரனறனனைவெனறு தயரதனிருந்தகாலத்
தும்பாகள்பெருமானீய்ந்த வொளிமணிககடகத்தோடுங
கொமபுடைமலையுநதேருங குரகதக்குழுவுந்துசு
மமபரத்தனந்தா்நீத்தா வலரிகாதலனுக்கீய்ந்தான"

இங்ஙனம, "சமபரன்றனனைவெனறு தயரதனிருந்தகாலம" எனபதற்கு, 'தசரதமகாராசன் சமபராசுரனைச் செயிதிருந்தகாலம்' எனபது பொருளாம்.

இதனல், சமபராசுரனுககுந் தசரதமகாராசனுக்கும யுத்தம் நேரிட்டது நிசம என விளங்குகினறமையால, மேற்படி தசரதனுககுத் துணையாகச் சானரோாகுலதிலகனுகிய மதன

பாணடியனுமசுந்தரபாண்டியனும் போனறும் ருசுவாகினறது தசரதமகாராசனகாலததிற் சானறோர்குலததவாகள மகுடாதிபதிகளாய திராவிடநாட்டில் நாடாண்டிருந்ததும இதனுல் தெரியவருகினறது.

இங்ஙனஞ் சானறோர்குலத்தவர்களுக்குரிய இராசவிருதுகளுககு விபரங்கூறியானபடியால, இனித தஙககாசுபபடததுககு விபரஞசொல்லுவோம்.

(ix) சானறோர் தங்கக்காசுப்படம.

காசுகளபோட்டு நாட்டில வழங்கிவரசசெயவது மகுடாதிபதிகளாகிய அரசருககேயுரியது. ஒருகாசு உணடாயிருநதால, அந்தக காசுபோட்டவாகள அரசர்கள எனபது தானுக விளங்குகினறது. தமிழ்நாடுகளிற் பூர்வமுதல் உயர்தரமாறறுத தங்ககதகாசுகள உண்டுபண்ணப்பட்டு, நாட்டில் வழங்கிவந்திருக்கின்றன. அந்தக் காசுகளிலெல்லாம் உயர்ந்தமாற்றுக் காசு சானறோகாசாம். தொல்காப்பியத்தில் தமிழரசாகளுக்குச 'சானறோர்' எனப் பெயர்வந்திருபபதால், 'சானறோர் காசு' எனபதற்குத் 'தமிழ்நாட்டரசர் போட்டகாசு' என்பது பொருளாகும்.

'சானறோர்' எனனும்பெயர் பிற்காலத்தில் 'சாணுர்' என மருஉவாயதால், சானறோர்காசுக்குச் 'சாணுர்காசு, சாணுரககாசு' எனப் பெயராயிற்று. 'சான்றோகாசு, சாணுரககாசு' எனனுமபெயர்கள தொனறுதொட்டுத தமிழ்நாட்டுக்குலததவர்கள சகலர்வாயிலும் யாதொரு விகற்பமுமின்றிப பிறநது இயல்பாகச் சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கினறன. எகுலத்தவரை வினவினுஞ் சாணுரக்காசு உணடென்றும, அதிலும் உயர்ந்தமாற்றுததஙகம் இல்லையெனறுஞ் சொல்லுவாாகள் முககியமாகக காசுககடைச் செட்டிகளெலலாருமஒனறுபோல் சாக்ஷிபகருகினறனர் இந்த விஷயததிற் பாாப்பார், செட்டிகள், சூததிரா, பஞ்சமர்களெல்லாரும் ஒன்றுபோல சானறோகாசு உண்டெனறும, அதில்பனைவிருக்ஷமுதலிய முத்திரை அடையாளஙகள் உண்டென்றுஞ் சொல்லுகிறர்கள். நாடு

லுள்ளவர்களெல்லாரும் உண்டென்று சாட்சிபகருகிற காசு முன தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவர இல்லையென்று யார்சொல்லத் துணிவான? மேற்படிகாசு உண்டெனபதற்கு இது உலகவழக் குசசாட்சியாம. அந்தக் காசை ஒருவன கண்ணினுற்காணு திருந்தபோதிலும, மேற்படி காசு உண்டெனபதற்கு உறவரும பகைவருமாகிய தமிழ்நாட்டவரெலலோருஞ் சொல்லி வருகிற சாடசிபோதுமானதாம. நாடெல்லாஞ் சொல்லுஞ்சாட்சி ஒருகாரியம உணடென்று நமபுதற்குப போதாதா? மேற்படிகாசு உயாந்தமாறறுத தங்கமானதால், ஆபரணங்கள சமைபபதற்கு அழிபடடுப்போனமையால், சானரோகாசுகள இககாலததில் அருகிபபோய்விட்டதாகத் தோனறுகினறது. ஆயினும அந்தக்காசு புதையல்களிலாவது, பூாவ நகைகளிலாவது, சோந்திருக்குமெனறு நமபுதற்கேதுவிருப்பதால, சானரோர்குலப் பூர்வோத்திரந் துலங்குமபடி செய்திருக்கிற கட்வுள் ஏற்றகாலத்தில் அந்தக்காசு வெளியாகவுங் கிருபைபுரிவாரெனறும நம்பலாம. உத்தேசம் இருபது வருடஙகளுககுமுன, விருதுபட்டிக்குச் சமீபமான ஓரிடத்தில மழைததணணீரானது அறுததுப பிடுங்கிககொண்டுபோன ஓரிடத்தில, மாடுமேய்ககிற பிள்ளைகள் கண்டெடுத்த புதையலொனறில் சானரோகாசுகளிருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்

காசுகளெல்லாம் அழிந்துபோனபோதிலும, அந்தக்காசு உணடாயிருந்ததென்பதற்குத் தமிழ் நாட்டாரெல்லாரும் ஒன்றுபோல சொல்லிவருகிற சாடசி போதுமான சாட்சியாகும. இந்தக்காசுக்கிருக்கிறதுபோலொத்த சாட்சிகள் பூர்வ பரமபரைக்கதைகளிலெதற்கும இல்லையெனத் துணிவுகொணடுரைககலாம். இது உலகவழக்காகிய சாட்சி.

சானரோர்காசு பூாவத்திலுண்டாயிருந்ததற்கு நூற்சாட்சிகளுமுணடு. அவை வருமாறு:

(1.) அங்கிலேய ஆசிரியராகிய உவின்சிலோ (Dr. Winslow) பணடிதா எழுதிய அகராதியில், 'காசு' எனனும பெயருககடியில் "சான்ரோனகாசு—சாணாரக்காசு, S. A name of the

பொற்காசு, said to have been invented by one of the சான ரு Caste." என்கிருர். இதில, 'சானரோர்காசு' உணடென்று தெளிவாய்ச்சொலலியிருக்கிறது. இந்தபபடி 'சானரோகாசு' உண்டாயிருக்க, சான்ரோர்குலத்தவாகள் பூர்வத்தில் நாடாள வில்லே யென்று யார்சொல்லத்துணியலாம்? அவாகள் போ ட்டகாசு பொனனிலெல்லாம உயர்மாற்றுப பொனனுகிய உயர்ந்த தஙகத்தில் உண்டுபண்ணபபட்டிருபபதால், அவன குலமும குலஙகளிலெல்லாம உயர்குலமென்று அந்தக்காசு தானே பறைசாத்திவருவதுபோலிருககினறது. அநதககாசு தமிழரசு ஒழிந்துபோகிறகாலம்வரையினும மாறிமாறிட போடபபட்டுவநததாகத் தோன்றுகினறது. அந்தககாசுகள குறைவுபடாது நெடுங்காலம் வழங்கிவந்திருபபதிஞலேதா னே, நாடெல்லாம் நெடுங்காலம் அந்தக்காசுகள் காலுக்குள ளுங கைக்குள்ளுங் கிடந்து புழங்கியவைபோலாயின.

(2.) அங்கிலேய ஆசிரியராகிய இரட்டிலர் என்பவர் (Dr Rottler) எழுதிய அகராதியில், 'காசு' எனனுமபெயருக்கு அடியில் "சாணுரக்காசு; a gold coin having the impression of a toddy man." என்று எழுதுகிருர். இதில், சானருேரக சில் தாலவிருக்ஷமுதலிய தமிழரசகுலக் குறியடையாளஙகள பதிந்திருந்ததெனச் சொல்லியிருப்பதால், மேற்படி இரடடிச ராசிரியர் மேற்படி அகராதி எழுதுகிறகாலததில இந்த அ... குலக் குறி அடையாளங்களேயுடைய காசுகள நாட்டில் வழங கிய பழக்கமுண்டாயிருந்தது நிசுமெனத் தெரியவருகினறது

இந்தக்காசு போடடுவருகிறகாலத்தில், இந்தத் தமிழரசகு லக் குறியடையாளங்கள், அரசகுலமகிமையென நாட்டில ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு நன்குமதிக்கபபட்டு வந்திருப்பது விள ஙகுகினறது. குலத்துக்கு ஈனமான குறியடையாளங்களே அ சாகள் ஒருபோதுங் காசுகளிற் பதிககமாட்டார்களே! அனறி யும இந்த அமுதவுற்பத்திக் குறியடையாளங்கள் ஒருகுலதத ககுரிய பூாவ மகிமைககேற்ற குறிப்புகளாயிராதிருககுமே யாயின், தழுமிரசாதனத்தில் அபபடங்களேச் சித்திரிததுக் க டட ஒருபோதுந் துணியார்களே.

இந்தப்படி சானறோர்குலக் குறியடையாளங்களோடு போ படட காசு உண்டாயிருகக,சான்றோர்குலத்தவாகள் பூாவத் ப் நாடாளவில்லையென்று யாாசொல்லத்துணியலாம?

(3.) சாலிவாகன சகாப்தம 1255-ல் உற்பத்தியான திரு பன்காடடுச் சானறோர்குலத்துத் தாமிரசாதனத்தில், சான ராகாசுபபடமும், தாலவிருக்ஷபபடங்களும அமைநதிருக ஈறன நாளது சகாபதம் 1796 ஆனமையால, மேறபடி தனம இதற்கு 541 வருடங்களுககு முனனுளளதாகும் னதால், 541 வருடங்களுககுமுனனே மேற்படி காசு இரு நதாக ஒப்புகககொளளபபடடிருக்கிறது* சானறோர்குலப ரவீகமகிமைகளைக்காடடும் படங்களோடு, காசுபபடமும லவிருக்ஷபபடங்களுஞ் சாசனத்தில் அமைந்திருபபதிஞல், வைகள் மேற்படிகுலப் பூர்வமகிமைகளைககாடடும படஙக ாம். மேற்படி காசுகள உண்டுபண்ணபபடுகிறகாலத்தில், ளவிருக்ஷங்கள் எவவாறு சானறோர்மகிமைக் குறியடையா ஙகளாக இருந்தனவோ, அவ்வாறே, மேற்படி தாமிரசாத ம் உணடுபணணபபடுகிறகாலத்திலும மேற்படி கற்பக ருக்ஷஙகள சானறோாகுலமகிமைக் குறியடையாளங்களாக ருந்துவந்ததுந் தெரியவருகிறது. பினனுண்டான தாமிர ரதனததில் கற்பகவிருக்ஷக்குறியடையாளப் படங்களிருபப ால், முனனுணடான காசிலும் மேற்படி கற்பவிருக்ஷப டம முததிரிககப்பட்டிருந்தது உணமையாகும.

(4.) தக்ஷிண இந்தியாவிலுள்ள சக்கரபுரிபபட்டணத்திற் ாவம செஙகோலோச்சிய சுராபாண்டிய மகாராசனகாலத ல ஒருபககந் தாலவிருக்ஷ உருவும, ஒருபக்கஞ் சிங்க உரு ம, முத்திரிககப்பட்டு, அறுபத்தாறு பாண்டியா பெயருக

---

* வேனிஸவாததகரது காசைத் தபபிதமாய்ச 'சானறா ாசு' எனறு சொல்வதாக ஐரோபபியர் சிலா கூறுவது பிசகு. டி வர்த்தகரது காசுகள் 16-ம நூற்றாண்டுககும 18-ம நூற ாணடுககும் இடையிலுள்ளவைகள ; தாமிரசாதனமோ 13-ம் ற்றாணடில் உறபததியானது.—C f. 'Venetian Ducats', Madras Mail, 4th July 1873.

கும், அறுபத்தாறுவகைத் தங்கக்காசுகள்* உண்டுபண்ணப் பட்டன. இந்தக்காசுகளைச்சுட்டி, சானரோகுமமி, 53-வது, 54-வது கவிகளிற் கூறியிருப்பது:

53-வது கவி.

"திருமங்கிலியத்தொடு சோதத்துக்கட்டிடச்
செய்தன னுத்தரவனறிபின்ன
மொருபுறந்தால மொருபுறஞ்சிஙக
முறுபொற்காசொளிர மின்னரசே."

54-வது கவி

"அறுபத்தாறு வகையமைத்தாரல்லா
லாடனமிகுபூத நாதனையுந்
தறைககணுனில்வெற்றி கொண்டுமருமலாத்
தாமரைவாழ்தரு மின்னரசே."

இந்தப்பிரகாரம் சுராபாண்டியபுராணச்சாட்சியால் சான்ரோர்காசு பூர்வத்திற்போடப்பட்டது ருசுவாகின்றது.

(5) சிஙகமுகவளவன் இலஙகைக்குமன்னனுகவும, விக்கிரமபாண்டியன அவனுக்குள இளவரசாகவுமிருநதுவருகிற நாளையிலே, சிஙகவளவனபெயர் அகத்தும, விக்கிரமபாணடியன்பெயர் புறத்துமாகச் சித்திரித்துத் தஙகககாசு போடப்பட்டது. இதற்குஞ் சானரோர்காசு என்றுபேர்.

இதைசசுட்டிய சானரோகுமமி, 214-வது, 215-வது கவிகள வருமாறு:

214-வது கவி.

"அப்போதுவிக்கிரமன் மாமுனிசொற்படி
யாக்கியபொற்றிரளத்தனையும்
இப்புவிதன்னிற் காசாககித்தன் னுமத்தை
யினபந்தருங்கடன் மினனரசே."

215-வது கவி:

"புறத்துஞ்சிங்கமுக னுமத்தையுள்ளினு
மாகப்பொறித்துப் புணையிலஙகைத்

---

* சானரோர்மரபு, 69-வது, 70-வது பக்கம் காண்க.

தறைக்குள்வழங்கும் படிக்கருள்செய்தனன்
றுனென்று, கும்மியடியுங்கடி."

சானறோர்புராணம், சிங்கவளவனபடலம, 43-வது, 44-வது கவிகளிற் கூறியிருபபது :

43-வது கவி :

" எங்கிருந்துமவ்வானரு ளேயெனவெண்ணி
சிங்கவாகுவுககுரைததனன மருநதினிற்சகத்திற
றங்கமாசகியமாடையைத் தனபெயர்புறததும
வஙகநீளகடனமனனன பெயரகத்துமாய்வரைந்து."

44-வது கவி :

" மனனுசிங்களநாட்டிடை வழங்குவித்தியநற்
பினனாமேம்படு வகையனெனறொருபெயர்பெற்று,
தன்னிலெண்ணரிதாகிய தனகிளேதழைபப
சொன்னதேசத்தைச் சிங்கனறன்சொற்படிகாத்தான்."

இங்ஙனம் சிங்கவளவனும் விக்கிரமபாண்டியனும் இலங்கையில்போட்ட சானறோர்காசுக்கு விபரஙகூறியிருக்கின்றது. மேறகூறியவைகளினல் தமிழ்நாட்டிலுள்ள நாலா மண்டலங்களாகிய சோழமணடலம, தொண்டைமண்டலம், பாண்டிமண்டலம், சேரமண்டலம, ஈழமண்டலங்களில் மேற்படிகாசுகள் மிகுவிஸதாரமாக வழங்கிவந்ததாகத் தெரியவருகிறது. புராணகாவியக்கதைகளுக்கொப்பந்தம், பொன் உற்பத்தியைச்சுட்டிக் கூறியிருககிற கதை புராணசித்தாந்தமெனமனதில்வைத்து உள்ளுறையான சத்தியத்தைக் கொள்ளவேண்டியது.

மேற்கூறிய காசுகள் சான்றோர்குலப் பூர்வகாசுகளாம். இவைகளுக்குப பிற்காலத்திலுஞ் சானறோர் காசுகள உண்டுபண்ணப்பட்டு வந்திருககுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லே. ஆனதால், தமிழரசொழிந்து வெகுகாலமாகியும, மேற்படி காசுகள் நெடுகிலுமிருந்துவந்ததுமனறி, மிகு கீர்த்திபபிரதாபத்துடன அதனபெயர் நாளதுவரையினும் தமிழ்நாடெங்கனுமு மிகு முழக்கமபெற்றுநிற்கினறதே. இந்தக்

காசு அற்பசொற்பமாக அதிபூர்வகாலத்தில் மூலைமுடக்குகளிற் சந்துபொந்துகளில் செய்யப்பட்டதாயின், பூலோகத்திற்றோன்றிய வெகுவெகு காசுகள் பெயருந் தலையுந் தெரியாது மங்கிப்போய்விட்டதுபோல, இதுவும் பெயர்நாமமுமில்லாது அழிந்துபோய்விடுமல்லவா? ஒரு ஏழைமரமேறிச் சான்றான் எப்போதோ ஒருகாலத்தில் எந்த மூலையிலோ போட்டகாசு தமிழரசொழிந்து சுமார் 450 வருஷங்களாகியும், பதினெட்டுவாத்தியமும் இன்னிசையுடன் முழங்கி இன்பந்தரும்பிரகாரம், தமிழ்நாடெங்கும் எவர்வாயிலும் இன்பமுறச் “சாணாரக்காசு, சாணாரக்காசு”* எனத் தொனித்து, “அப்பா செட்டி சாணாரக்காசு, இருக்குதா” என்று வாயூற விளவிவரச்செய்யத்தக்க மகிமையுடைத்தானதாய் என்றும் வாசங்கமழுகின்ற வாடாமல்லிகைபோல் இலங்கி கமகமவென மணம்வீசி நிற்கின்றதே, இதன்காரணமென்ன? ‘ஏழைமரமேறிச் சான்றானொருவன்’ போட்ட காசானதினாலேயல்ல, தமிழ்நாடுகளனைத்தையும் ஏககுலத்தினராய் அரசாண்டு, மானிடகுலத்திற்கு இன்றியமையாத அமுதவுற்பத்தி கண்டறிந்து, அந்த அமுதவின்பமை எவரும் அருந்தி இன்பங்கொள்ளும்படிசெய்த பூர்வதமிழரசர்களாகிய சான்றோர்கள் தமிழ்ச்சத்திரியகுலமகிமையாக இராசவிருக்ஷமாகிய கற்பகவிருக்ஷத்தின் வடிவையும், இராசமிருகமாகிய சிங்கத்தின் வடிவையும் அமைத்து உண்டுபண்ணிய காசானதினாலே அந்தக்காசின்பெயர் நாளதுவரையினும் தமிழ்நாட்டுக் குலத்தவர்களுக்கெல்லாம், உயர்தரத்தங்கமானதினால் இன்பமும், உயர்தர ஆபரணங்களானதினால் மகிமையுந்தந்து நிற்கின்றது. இப்பெயர்பெற்ற காசு போட்டவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாயிருந்திருக்கவேண்டும். புத்திமான்கள் சொல்லக்கடவர்கள்.

“அரசு ஒழிந்தும், காசு ஒழியவில்லை;
அரசின் மகிமை யொழிந்தது,
காசின் மகிமை விளங்கி நிற்கின்றது”

* ‘சான்றோர்காசு’ என்பதன் மரூஉ.

தமிழ்நாடிருக்குமபரியந்தம, சானரோர்காசு மகிமையும நிற்கும எனவும, தமிழ்பபாஷையிருக்கும பரியநதம 'சான ரோர்காசு, சானரூர்காசு' எனகிறபெயரும நிற்கும எனவும நமபுதறகிடமுண்டு.

இவ்வாறு சானரோர்குலவிருதுபபடங்களுக்கும் தங்கக்கா சுபபடத்துக்கும் விபரம கூறியானமையால், இனிக கற்பக விருக்ஷப்படங்கள, அமுதவுற்பததியாயுதபபடஙகள ஆகிய 12 படங்களுக்குப பொருளுரையெடுததுரைபபோம.

(v) கறபகவிருக்ஷபபடங்களும, அமுதவுற்பததியாயுதப படஙகளும.

விருக்ஷசாதிகளில் ஐந்துவிருக்ஷங்கள் மேனகுலவிருக்ஷங் களஎன நூல்கள பேசுகின்றன. அவைகளுக்குப 'பஞ்சதருக கள, ஐந்தருக்கள' என்று பெயராம. அவை முறையே கற்ப கம, அரிச்சந்தனம, சந்தானம, பாரிசாதம, மந்தாரம எனப னவாம். இந்த ஐநதுவகை விருக்ஷங்களிற் கற்பகவிருக்ஷங் கள மிகவும அருமை பெருமையாக எணணபபடடுவநதன. மிருகசாதிகளுக்குள் சிஙகமானது இராசமிருகமாயிருபபது போல, விருக்ஷசாதிகளுக்குள கற்பகவிருக்ஷம் இராசதரு வாம. கற்பகாலம எனபது இந்துககணிதநூல்களில் நெடுந் தொகைகொண்ட ஓர காலவளவாகும. கற்பகவிருக்ஷங்கள நெடுங்காலம சுமார ஆயிரமவருடங்களுககு இருககததக்க விருக்ஷஙகளானதால், அவைகளுககுக 'கல்பவிருக்ஷங்கள, கற்பவிருக்ஷஙகள், கற்பகவிருக்ஷஙகள' எனப் பெயராயின.

விருக்ஷசாதிகளுக்குள் அமுதவுற்பத்திக்கேற்ற விருக்ஷங்கள் எவைகளோ அவைகளே கற்பக விருக்ஷங்கள என்னப்படுகின றன. கற்பகவிருக்ஷங்களுக்குள் முககியமானவை பனை, தெ ஙகு, ஈந்து என்னும மூனறுசாதி விருக்ஷங்களுமாம. கமுக மரமானது சாயலிற் கற்பகவிருக்ஷத்திற்கு ஒத்திருபபதினா லும், அவ்விருவகைவிருக்ஷத்துக் கனிக்குலைகள் ஒன்றோடொ னறு உருவத்தில் ஒற்றுமைபற்றியிருபபதினாலும, அதில் விளைகினற பாககுகளும பாக்குக்குலைகளும் மங்கலசோபனதி

னவகளுக்கு இன்றியமையாது வேணடியிருப்பதாலும, அது வும கற்பகவிருக்ஷமென மதிக்கபபடுகினறது. கருமபானது சொற்ப ஆயுளுடைத்தானதாயிருநதபோதிலும், அதில் உற்ப ததியாகினற அமுதம மற்றக் கற்பகவிருக்ஷங்களின அமுதத் திற்கு ஒத்த மதுரமுடையதாயிருபபதால், அதுவுங் கறபகம எனபபடுகினறது இவற்றுள, பனை, தெங்கு, ஈந்து மூன்று மே சாதியான கற்பகவிருக்ஷஙகளாம இவைகளில் முதற றரமான அமுதஞ்சுரபபதால், இவைகள் பூர்வததில மானிட குலத்தவர்களுககு மகா அருமையானதருககளாயின. பூலோ கததில் மததிய ஆசிரியாககணடத்திறகு மேற்கிலுள்ள நாட் டாரகளுககு 'கற்பகவலலி, சோமவலலி' எனப பெயரகொ ணட திராட்சககனிமது அருமையாயிருந்துவந்தபிரகாரம, கிழதிசைநாட்டார்களுககு மேற்படி மூனறுவகைவிருக்ஷங்க ளில ஊறி வடியும் மது அருமையாயிருந்துவந்தது. திராட்சக் கனிகளுககுங் கனிகருலேகளுககும, மேற்படி பனை தெங்கு ஈந்துவிருக்ஷக்கனிகளுங் கனிகருலேகளுஞ் சாயலில் ஒததிருக கினறமையால், அவைகள் ஒருகுலத் தாபரஙகளாக மதிககப படுகினறன

மேற்படி கற்பகவிருக்ஷங்களால் மானிடகுலத்தவர்களுககு விளேகினற பிரயோசனங்கள் மிகுதியாயிருபபதால், அத்தருக கள நினைததெல்லாம் அளிககும விருக்ஷஙகளெனப பூர்வத தார மதிததுவந்தனர சுராகளாகிய இமயமலேநாட்டாருக்கு இந்தககற்பகவிருக்ஷ அமுதமே முக்கியமான உணவுபபொரு ளாயிற்று. கற்பகவிருக்ஷச்சோலேகள நடுவில் வசிபபவாக ளுககு வேண்டிய அருமைபபண்டங்களெல்லாம அம்மரங்கள உதவின. தபோவனங்களிலெல்லாம பூர்வத்திற கறபகச் சோலேகள் மிகுந்திருந்தமையால், அவ்விருக்ஷங்களின் அமு தம் ரிஷிகளுககு உணவுபபொருளாயிற்று. ரிஷிகளுககுக் கற் பகப்பாலும, காமதேனுவாகிய மலம பசுப்பாலும, சாகமூல பலாதிகளும் முககிய புசிப்புப்பண்டங்களாயின. ஆனதால், ரிஷிகள் கற்பகவிருக்ஷங்களினகீழிருந்து தபஞ்செய்துவந்த தாக நூல்கள் பேசுகினறன.

கயிலாசகிரியைக்குறித்து எழுதப்பட்டிருக்கிற ஒருநூலிற் கூறியிருக்கிறதாவது *

"கயிலாசகிரிக்கு வலதுபுறத்தில் மூன்றுகற்பகவிருக்ஷங்களுக்கு நடுவிலே ஆதிசேடன தவஞ்செய்கிறான். அதற்குக் கீழ்புறம் யமதருமராசன் ஒரு அக்கினிகுண்டத்தினது கரையில் ஒரு கற்பகவிருக்ஷத்தினகீழ்த தவசுபண்ணுகிறான். அதற்குக்கீழ்புறம் மூனறு ரிஷிகள் இரண்டு கற்பகவிருக்ஷங்களின்கீழிருந்து தபஞ்செய்கிறார்கள். கயிலாசபருவததததடிக்கு சமீபத்தில் ஒருவன் கற்பகவிருக்ஷசொரூபமாய்ச சுவாமியைத் தரிசனைபண்ணுகிறான. அதற்குத்தெனபுறம, நாலு கற்பகவிருக்ஷத்திற்கு அபபுறம பதுமபாதரிஷியும அவருடைய மூன்றுசிஷர்களுந் தபஞசெய்கிறார்கள். அதற்குத்தென்புறம் இரண்டுகற்பகவிருக்ஷமிருக்கிறது. அதற்குமேல்புறம் இரண்டு கற்பகவிருக்ஷத்தினகீழே கிரிஷ்ணவர்மா எனகிற பிராமணன தபசுசெயதுகொண்டிருக்கிறான. அதற்குமேல்புறம ஒரு கற்பகவிருக்ஷத்தினகீழாக ஓமகுண்டத்தடியில் சயஞெத்தனபாதா தபசுபண்ணுகிறார் அதற்குமேறகே ஒரு கறபகவிருக்ஷத்தின்மேல் சுவேதபாங்கரிஷி தபசுபண்ணுகிறார். அதற்கு வடககே புஷ்கரணிநதிக்கரையில், இரண்டு கற்பகவிருக்ஷத்தினநடுவில் கிரிஷணவாமரிஷியுங் கனகரூபிரிஷியுந் தவஞ்செயகிறார்கள்" எனபதாம.

இதனால் கற்பகவிருக்ஷங்கள் அமுதத்தினிமித்தமும், கனியினிமித்தமும் ரிஷிகளுக்கு மிகவும் அருமையானதருக்களாயிருந்துவந்தது தெரியவருகினறது. இவ்வாறு ரிஷிகளுக்கு அருமையாயிருந்துவந்தவிருக்ஷம் அரசர்களுக்கும் அருமையாயிருந்துவந்தன. இவ்வாறு இவ்விருக்ஷங்கள் ரிஷிகளுக்கும் அரசாகளுக்கும் அருமையாயிருந்துவந்தமையால், இவைகளைப பரிபாலனஞ்செயயுந்தொழிலைப் பூர்வத்தில் அரசர்கள் மகிமையான தொழிலெனமதித்துத் தங்களகுலத்துக்குள் வைத்துக்கொண்டாாகள்.

---

* Vide Taylor's Oriental MSS, Appendix B, p 17.

சூத்திரகுலத்தவர்களுக்கு உழவுத்தொழிலும், வைசியகுல ஹவாகளுக்குச் செட்டுத்தொழிலும, பார்ப்பணக்குலத்தவா களுககு ஏறறுண்ணுந்தொழிலும, அநுபோகத்திற்கு வேண் டிய பூர்வ சிறந்ததொழில்களாக மதிககபபட்டுவந்தபிரகாரம அரசகுலத்தவர்களுக்கு 'விசயம' எனப பெயர்பெற்ற பண்ட முற்பத்தியாகும கற்பகவமுத ஈகையாகிய தொழில் பூர்வத் தில் அரிய சிறந்த கருமமாக மதிககபபட்டது. 'உழவுததொ ழில், செட்டுததொழில், ஏறறற்ஞுழில், கற்பகவமுதவுற்பத தித்தொழில' இந்த நாலு தொழிலகளில் அரியதொழிலெது ? உழவுததொழில எவரும எளிதிற் செய்யலாம, செட்டுததொ ழில எவருமெளிதிற் செய்யலாம், ஏற்றற்ஞுழில எவரும் எளிதிற் செய்யலாம், கற்பகவமுதவுற்பத்திததொழிலோ எவ ருமஎளிதிற்செய்யத்தக்க தொழிலல்ல. எவராலுமஎளிதில் முடியத்தசக தொழில் செய்பவனல்ல. எவராலும் எளிதில முடியமாட்டாத தொழில் செய்பவனே பெரியவன. ஆன தால் புராதன அரசகுலததவர்கள் இந்த நாலு தொழில்க ளில் அரிய கருமமாக மதிககப்பட்ட தொழிலைப் பூர்வததில் தங்கள்குலத்துக்குள் அமைத்துககொணடனா.* பூர்வ தமிழா சர்கள் அரசருககுரிய ஆறு தொழிலகளையும் மகிமையுடன நடப்பித்துவருகிறகாலத்தில், தங்கள்குலத்தவர்களைக்கொண் டு கற்பகவிருக்ஷ வமுதவுற்பததித்தொழில் நடபபிததுவந் தும் மகிமையான கருமமாக எணணபபட்டது. அரசருககு ரிய ஆறு தொழில்களையும இழந்தவர்களாய்பபோன காலத் தில், கற்பகவமுதவுற்பத்தித்தொழில் தனிநிலையில் அருமை பெருமையிற் குனறிப்போய்விட்டது.

அமுதவுற்பத்திசெய்தல் பூர்வத்தில் மகிமையான தொழி லாக மதிக்கப்பட்டுவந்ததினுலே, இந்தத் தாமிரசாதனத்தில இராசவிருதுப்படங்களுக்குப பின்னுக, கற்பகவிருக்ஷப்படங்க

* வேந்தனுகியதலைவன தலைவியைவிருமபிச்செல்கையில், மடன்மா' என்று சொல்லப்பட்டுப் பனமடல்களாலாகிய நதிரையிலேறிச்சென்று தன்னவாவின மிகுதியைக் காட்டு பது பூர்வவழக்கு.—cf. குறள், BK. iii, chap. 114, 1.

ளும, அமுதவுற்பத்தியாயுதப்படங்களும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப்படங்களுக்கு விபரம்வருமாறு:

(i.) இரட்டைப்பனைவிருக்ஷப்படம்.*—இந்தவிருக்ஷத்திற்கு தாலவிருக்ஷம் எனவும பெயாவரும். கற்பகவிருக்ஷங்களுள, தாலவிருக்ஷமானது முதற்றாவிருக்ஷமாம. இதன அமுதமும, கனியும, விசயமும் உணவுப்பண்டங்களாகும். இது மங்கலவிருக்ஷமாகும்.

(ii) இரட்டைத்தெங்குவிருக்ஷப்படம்.—இந்தத்தருவுக்குத 'தெனனமரம' எனறுமபேராம. இதன அமுதமும, கனியும், விசயமும் உணவுப்பணடங்களாகும. இதவும் மஙகலவிருக்ஷமாகும்.

(iii) இரட்டையீந்துவிருக்ஷப்படம் —இதற்கு 'ஈச்சமரம' எனறுமபெயர். இதன அமுதமும், கனியும, விசயமும உணவுபபண்டங்களாகும. இதுவும மங்கலவிருக்ஷமென்று சொலலபபடும.

இந்த மூனறுவகைகவிருக்ஷங்களும சாயலிலும இவறறின ஓலை கனிகளின் வடிவததிலும இசைந்திருககினறன.

(iv) அமுதவுறபததிககுவேண்டிய ஆயுதங்களின்படங்கள

(a) சந்திராயுதபபடம.—இநத அரிவாளானது 'இளமபிறை' வடிவுபோனறிருபபதால, அதற்குச் சந்திராயுதம எனப பெயராயிற்று. இது பாளைமுதலானது சீவுகிற கருவி.

(b) இடுககிப்படம.—இது அமுதம ஊறி வடியும் பாளைகளை உருவிப பகுவப்படுததததகக ஆயுதம்.

(c) வண்டுக்குத்திப்படம்.—இவ்வாயுதம கற்பகவிருக்ஷத்து இளமபாளைகள், இளங்குருத்துகளில்வந்து விழுகினற வண்டுகளைக் குத்திக் கொல்லுதற்கேற்ற கருவியாம.

(d.) பாளைத்தடிப்படம். இந்த ஆயுதம அமுதம ஊறி வடியும் பாளைகளைத் தட்டிப பகுவப்படுத்தும் கருவியாகும்.

---

* காஞ்சீபுரம காமாட்சியம்மன சன்னிதியில் உற்பத்தியான சான்றோர பூர்வ தாமிரசாதனத்தில் முதல் ஆதித்த நாடாள்வாளுகிய சுராபாணடியராசன் பனைவளைத்து அமிர்த நிர்மிதஞ்செய்தபாவனை வார்ப்பிலமைந்திருக்கிறது.

(e.) தீட்டாம்பலகைபபடம.—இது சந்திராயுதமமுதலான கத்திகளைத் தீட்டிக் கூர்மைசெய்துகொள்ளுங் கருவியாம.

(f) இரட்டைச்சிலமபுபபடம.—இது கறபகவமுதவுறபத் தி செய்கிறவர்கள் இருபாதங்களிலுமபூட்டிககொள்ளுந் தளை யாம.

(g.) நீற்றுப்பட்டைப்படம்.—இந்த ஏனம கற்பகவமுத நஞ்சுமுறிககுஞ் சுண்ணப்பஸபம் வைத்திருக்குமசுண்ணப பொடிசசெபபாம.

(h.) அமிர்தககமண்டலப்படம்.—இந்த ஏனம் கற்பகவ மிர்தமிறககிவைககுங் குமபமாம.

இந்தபபிரகாரம, திருவெண்காடடுத் தாமிரசாதனபபடங்க ளுககுப பொருளுரை கூறியானபடியால், இனி மேற்படித தா மிரசாதனத்து எழுததுபபட்டயத்துககு விபரஞ் சொலலு வாம

இரண்டாவது.

திருவெண்காட்டுச் சானரோர்குலத்துத் தாமிரசாதன எழுததுப்பட்டயததின பொருளடககம.

1. திருவெண்காடு தஞ்சைநகரஞ்ஜில்லா, சீர்காழிததாலூ காவில், காவிரிநதிச்சஙகமததில், காவிரிப்பூமபட்டணததிற குச் சமீபத்திலிருக்கின்றது.

2. இந்தத் தாமிரசாதனப்பட்டயம் இப்போது பசுபதி புனுகுசட்டநாதகுருக்கள் பரமபரையிலுதித்த பசுபதிகுருக கள்வசத்திலிருக்கிறது.

3. இந்தப்பட்டயம வீரசிங்கதேவ* மகாராயர் காலத்தில், சாலிவாகனசகாப்தம் 1255 ல் உற்பத்தியாயிற்று. இது கிறி ஸ்தாபதம் 1332 க்குச்சரி.

4 'இலங்காபுரித்தலைவர்' எனவும், 'இலஙகைமனனர'

* 'தேவன' எனபது பூர்வத்தில் 'அரசன' என்னுஞ் சத்தி ரியகுலப பட்டபபெயருடன் ஒருபொருள்கொண்டபெயராக வழங்கபபட்டது. காளிதாசன, ஸ்ரீ ஹர்சமகாராசன முதலா னவர்கள் செய்திருக்கிற வடமொழிநாடகங்களிலெல்லாம யாதொரு விகற்பமுமின்றி அரசனுக்கு 'தேவன' எனவும், அரசிக்கு 'தேவி' எனவும் கூறப்பட்டிருககிறது.

எனவும் பட்டப்பெயர்பெற்றிருந்த சான்றோர்குலமேனமக்கள் எழுநூறுபெயா திருவெண்காட்டிற் சபைகூடி, காந்தமாரிஷி பரமபரையில் வீரசைவர் மரபிலுதித்த பசுபதி புனுகு சட்டநாத குருககளுக்கு எழுதிககொடுத்த தாமிரசாதனபபட்டயம.

5. இந்தத் தாமிரசாதனம் காந்தமாரிஷிமடத்துச் சிலாசாதனபபடிக்கு எழுதப்பட்டது.

6. சான்றோாகுலத்தவாகள், சூராபாண்டியமகாராசன சத்திரியரிஷியாயக் காந்தமாரிஷி எனப் பெயாகொண்டு கஙகாநதிதீரத்தில் தபஞ்செய்கையில், நாகாகுலச் சத்திரியக கனனியர்கள் எழுவரைக காந்தருவமணஞ்செய்து பெற்ற ஏழு புத்திரர்களுடைய வமிசத்தவாகள.

7. மேற்படி சத்தவழுதிகள் வங்கிசத்தார் அண்ட.ரெண்டவனததிலிருநத தாருகன், அமந்திகன முதலான அசுராகளைச சஙகாரஞ்செயது வெற்றிகொண்டவர்கள்.

8. காந்தமாரிஷி என்ப பெயர்கொண்ட சூராபாண்டியராசனும, அவன வமிசததவர்களும பூர்வததில சூராபானமாகிய அமுதவுறபததிமுறை கண்டறிந்தவர்கள்.

9. அமுதவுற்பத்திக்கு வேணடிய ஆயுதங்களுக்கு விபரம்.

10. மேறபடி சூராபாண்டியராசன் வமிசத்தவர்களாகிய சானறோர்கள் பூர்வத்தில் தொணடைமணடலம ஆண்டவர்கள்.

11. இராவணன்மந்திரி மகோதரன சானறோர்குலத்தவன்.

12. தமிழ்நாடுகளில் நாலாதிசைகளிலும் வசிககினற சானறோர்குலக் கிளைபரிவார்களுககு ' நாடான, நாயகன, கவுண்டன், கிராமணி' முதலான தமிழ்ச்சத்திரியகுலப் பட்டப பெயர்களுண்டு. [வடநாட்டுச சத்திரியகுலப பட்டப்பெயர்களோ 'இராசா, சிங்கு, இராயர்' முதலியனவாம்.] தமிழ்நாட்டுச் சததிரியர்கள் இன்னாரென்று அறியவேண்டுமேயாகில், தமிழ் நாட்டுச் சத்திரியகுலப் பட்டப்பெயர்கள் பெற்றுவந்திருக்கிற குலத்தவர்கள் யாரெனறு தெளியவேண்டும்.

மேற்படி பட்டப்பெயர்களுக்குப் பொருள்விபரம் வருமாறு:

(a.) தமிழ்நாடு ஆணடுவந்த சத்திரியகுலத்தவர்கள் நாடாண்டுவந்தகாரணததால, 'நாடான' எனனும பட்டப்பெயர் பெற்றிருக்கின்றனர். இது வடநாட்டுச் சததிரியகுலப் பட்டப பெயராகிய 'இராசா' எனனுமமொழிககுச் சரியொத்தபேராம. தெனபாண்டி வடபாண்டிநாட்டுச சானரேூர்குலத்தவாகள் நாளதும் 'நாடான' எனனும பட்டபபெயர் பெற்றுவருகின்றனர்.

(b) தமிழ்நாடுகள் ஆண்டுவந்த சததிரியகுலத்தவர்களாகிய சேரசோழபாண்டியர்களுக்கு 'நாயகன' எனனும பட்டபபெயருணடாயிருந்த காரணத்தால், அவர்களில் ஒருகிளைப பிரிவார்கள் நாளதும் 'நாயகன்' எனச் சொல்லப்பட்டுவருகினறனா. 'சேரநாயகன, சோழநாயகன, பாண்டிநாயகன' எனப பூாவத்தில் தமிழரசர்கள பெயாபெற்றிருந்ததுபோலவே, இககாலத்திலும் காவிரிபபூம்பட்டணத்திற்கடுதத திருவெண்காட்டுத்திசையிலிருக்கிற சானரோர்குலக்கிளைபபிரிவாாகள் 'நாயகன' என்னுந் தமிழ்ச் சத்திரியகுலப் பட்டப்பெயா பெற்றிருககினறனர். 'நாயகன்' எனனும பட்டப்பெயர், 'இராசா' எனகிற வடநாட்டுச் சத்திரியகுலப பட்டப்பெயருக்குச் சரியொத்ததாம.

(c.) சான்றோர்குலத்தவர்கள் பூர்வ கவுண்டலீயகோத்திரத்தை யொட்டியவர்களானதால், அவர்களில் ஒருகிளைபபிரிவாா 'கவுண்டன்' எனனும பட்டப்பெயர் பெற்றிருககின்றனர். திரிசிரபுரம், கும்பகோணந்திசைகளிலிருக்கிற சானரோர்குலக்கிளைப்பிரிவார்கள் இக்காலத்திலுங் 'கவுணடன' எனகிற தமிழ்ச் சத்திரியகுலப பட்டபபெயர் பெற்றுவருகின்றனர்.

(d.) சான்றோர்குலத்தவர்கள் பூர்வசத்திரியர்களாகிய சுரார் குலத்தவர்களை யொட்டிவந்திருகிறகாரணத்தால், இக்காலத்திலும் அவர்களில் ஒருகிளைப்பிரிவார்களாகிய தொண்டைமண்டலச் சான்றோர்கள் சுரார்குலத்தரசனுகிய இந்திரமகாராசனு

கருரிய 'கிராமணி' எனனும் பட்டப்பெயர் பெற்றுவருகின்றனா. இவாகள் பூர்வ சுரர்குலச்சதகிரியப் பட்டபபெயராகிய "கிராமணி" எனனும பட்டபபெயா ஆதிமுதல் நாளதுவரையினும் இடையருது பெற்றுவநதிருக்கிறபடியால், அவர்கள் 'பணடைச்சானருோ' என று சொல்லபபட்டிருககினறனா. 'கிராமணி' எனனும பட்டபபெயா வடநாட்டுச சத்திரியகுலப பட்டபபெயராகிய 'இராசா' எனனுமமொழிககுச சமரசமானதாம. ஆகவே தமிழ்நாடுகளில் மேற்கூறிய பட்டபபெயாகள் பெற்றுவந்திருககிற குலத்தவர்களெவாகளோ அவாகளே தமிழ்நாட்டுச் சததிரியகுலததவர்கள் எனத தீாக்கமுற விளஙகுகினறது

(13) சானருேர்குலத்தவர்கள் பூர்வத்திற்பெற்றிருந்த பட்டபபெயர்கள வருமாறு :

(i) இலங்காபுரிச சிங்கக்கொடித்தலைவா,
(ii.) வைபபிலறு தலைமடியவைததோா,
(iii) வாடாதமாலை வணிகேசாநாடான,
(iv) அஞசுதுணி மன்னன,
(v) பஞசவர்ணப் பிரகாசன,
(vi.) இந்திரஞாலவித்தைகற்ற பெரியோன்,
(vii) தேசதேசத்தில மணமகிழும ராசசமபனனன்,
(viii) தேசதேசத்திற் செஙகோற்செலுததி ஆடைமாடை* வழுங்கிவந்தோர்,
(ix) கூடைதொடோம் எனறினருேர்.
(x) வேடரை வெனருேர்,
(xi) பஞசவர்ணப்பாவாடை பெற்ருேர்,
(xii) துளுவம, வஙகாளம, மகரம, சிங்களம், கலிங்கதேசஙகளில் எவரும் மணமகிழும ராசசமபனனன.

இதற்குச் சார்புரை.

துளுவநாட்டில், மேல்கடலோரததில், சுராபாண்டியனிருந்தரசுபுரிந்த 'சக்கரபுரிப்பட்டணம' இருந்தது. அந்தச சக்கர

* மாடை—பொன்.

புரிககு இக்காலத்தில் ' வட்டக்கலலா, வட்டக்கோட்டை, வட டுககோட்டை, வட்டுநகர்' எனப பெயராம. அங்கிலேய நூல் களில அதற்கு Eatuculla (வட்டுககல்லா, வட்டக்கல்,) எனப் பெயர் கூறப்பட்டிருககின்றது Batuculla* எனபதற்கு Round-Town (சககரபுரி) என்று தாறபரியமாகும்

(*xiii*) இராசவிருக்ஷங்களாகிய கறபகத்தருக்களில் அமு தவுற்பத்தி கண்டுபிடித்து, அமுதமிறககிச சுரர்குலச்சத்திரியர் களாகிய தேவர்கள் களிககவைததோா. 'தேவா' எனனுஞ சத் திரியகுலப பட்டப்பெயா பூர்வத்தில் பெற்றிருந்தவர்கள் சுரா குலததவர்களாம். 'தேவா' எனபதற்கு 'அரசா' என றுபொ ருளாம 'தேவர்கள்' எனப பட்டபபெயா பெற்றிருந்த சுரா கள் சுவாமிகள் (Gods) அல்ல; இமயமலேநாட்டிற் குடியிரு ந்த மாணிடகுலததவாகளாம. நராகுலததவாகள் சுராகுலக கிளேயபிரிவார்களானமையால் பூர்வ தமிழ்நாட்டரசர்கள 'அர சா' என்னுங்கருததில் 'தேவா' என்னும பட்டப்பெயர் பெற் றிருந்ததுபோலவும், இக்காலததில் 'மறவர்குலத்தவர்களும, கள்ளர்குலத்தவர்களும' 'தேவா' என்னும பட்டபபெயர் பெற்றிருபபதுபோலவும, பூர்வகாலத்தில சுரர்குலத்துச சத திரியர்களெல்லாரும 'தேவா' எனகிற பட்டபபெயர் பெற்றி ருந்தனர். 'நாடான' என்னும் அரசகுலப பட்டபபெயா, 'தே வன' என்னும அரசகுலப பட்டபபெயரிலும அதிகச் சிறபபு டையதாதலால், மருதநிலப்பூமியாண்ட தமிழரசாகள 'தே வன்' என்னும் பெயரிலும, 'நாடான' என்னும பெயரையே வழங்கிவந்தனர்.

(*xiv*) இலங்கைமனனா, இலங்காபுரித்தலைவா மனனம

---

* "I went four cosses to *Batuculla*, which means the *Round Town*. Batuculla stands on the north bank of a small river, the Sancadaholay. *Vide Wilks' History of Mysore, Vol.* ii, *p* 292.

Batuculla, அல்லது வட்டநகர் எனப் பெயர்கொணட சக கரபுரிப்பட்டணததிலிருந்து சுராபாண்டியமகாராசன பூர்வத் தில் அரசுபுரிந்ததாக உத்தேசிக்கலாம். மைசூர்நாட்டிலுள்ள விசயநகரத்திற்குத தெனமேற்கிலும 'சக்கரப்பட்டணம' என னும நகரமொன்று இருககிறது.

ஒருகாலத்தில் சான்றோர்குலத்தவர்கள் இலங்கையையும் கட்டியாண்டுவந்ததால், அவர்களுக்கு 'இலங்கைமன்னர்' எனகிற பட்டப்பெயருண்டாயிற்று. சானறோர்குலத்தவர்கள் இலங்கையாண்டுவருகிறகாலத்தில் பாண்டிநாட்டிற்கும் இலங்கைக்கும் போக்குவரத்திருந்தமையால், சிலர் இது காரணந் தெரியாதவர்களாய், சானறோர்குலத்தவர்களுககு உற்பத்திஸ்தானம் இலங்கை எனபதுபோலவும, அவர்கள் அததிசையினின்று இந்தத் தமிழ்நாட்டிற்குவந்து குடியேறியதுபோலவும் எழுதியிருககிறாாகள. இதிகாசச் சாட்சிகளெல்லாம் இது தபபு எனவும, நகைபபுக்கேதுவான கதை எனவும் ருசுக கூறுகினறன.

(vv) சோலைவேளாளர்.

பூர்வத்தில் தமிழ்நாடெங்ஙனும் சானறோர்குலத்தவர்கள கற்பகவிருக்ஷச்சோலைகள் பரிபாலித்து அமுதத்தருமஞ் செய்துவந்த காரணததையிட்டு, அககுலககிளைபபிரிவார் 'சோலைவேளாளர்'* எனறொரு பட்டப்பெயரும் பெற்றிருந்தனா.

14. பசுபதிபுணுகுசட்டநாதகுருக்களும, அவருடைய வமிசத்தவர்களும, பூாவதமிழராசாகுலத்தவர்களுககுப புரோகிதர்களாகிய குருககளாயிருந்துவந்தபிரகாரம, நாளதும் அவர்கள் சானறோாகுலக் குருககளாம். சானறோர்குலத்துத் தாமிரசாதனப்பட்டயம் இந்த வீரசைவர்கள் வசத்திலிருந்து வருவதே அதற்குச் சாட்சியாகும். ஆரியப்பார்பபாருககும், மேற்படி பூர்வ தமிழராசாகுலப புரோகிதர்களாகிய வீரசைவக் குருக்கண்மாருககும் நாளதுவரையினும் கொடியபகையும் விரோதமுமிருந்து வருகின்றன. பூாவத்தில் இந்த வீரசைவக்குருக்கள் தரித்திருந்த பூணூல் ஒழிதற்குக் காரணர் இந்த ஆரிய பிராமணர்களாம்.

15. திருவெண்காட்டில் சுவேதாரணியர் எனப் பெயர்கொண்ட சிவபிரான் கோவிலுக்கெதிரே மேற்படி சான்றோர்

* வேளாண்மை—ஈகை; சத்திரியா அறுதொழிலிலொன்று.

குலப் பெரியோர்கள் ஐம்பத்தேழரை ($57\frac{1}{2}$) வராகனுக்கு சுதந்தக்கிரயத்திற்கு நிலமவாங்கி, தங்களகுலத்துக்கு மூல புருஷனுகிய சுராபாணடியராசன என்ப பெயர்கொணட காந் தமாரிஷிககு மடங்கட்டி, அந்த மடத்தைத் தங்கள்குலகுருவா கிய 'பசுபதிபுனுகுசட்டநாதகுருககள்' விசாரணையில் வைத தார்கள். அந்தக் காந்தமாரிஷிமடம நாளதுவரையிலும மேறபடி புனுகுசட்டநாதகுருககள் மரபிலுதித்த வீரசைவக் குருககள விசாரணையிலிருந்து வருகின்றது. இப்போது மேற் படி மடத்துக்குத் தலைமையான குருக்களுககுப் 'பசுபதிகுருக கள்' என்றுபேர். அவர்வசத்தில் மேற்படி சானறோர்குலத தாமிரசாதனபபட்டயம இருக்கின்றது.

16. அவ்வாறு திருவெண்காட்டில் கூடிவந்த சான்றோர்குல மேன்மக்கள் எழுநூறுபேரும், தஞ்சைநகரம, சீர்காழி, திரு வெணகாடு, பிறையாறு, குரநாடு, திருநெல்வேலி, சிவகாசி, விருதுபட்டி, திரிசிரபுரம, கருவூர், குழித்தலை, திருச்செங் கோடு, சேலம, இடபபாடி, காஞ்சிபுரம், சென்னபட்டணம, மதுரை, முதலான பட்டணங்களிலிருந்து வந்து கூடினூர்கள்

17. காளிபூசை, சிவபூசைமுதலான பூசைவகைகளுககும, உறசவங்களுககும கொடுத்துவரவேண்டிய படித்தரககட்ட ளைகளுக்கு விபரம.

18. சானறோர்குலத்தவாகள மேற்படி பசுபதிபுனுகுசட்ட நாதகுருக்களிடத்திலும, அவருடைய வமிசததவாகளாகிய 'ஆதிசைவா' எனப பெயர்பெற்ற வீரசைவர்களிடத்திலும, தீட்சைபெற்று வரவேண்டும.

19. சேரமண்டலும், சோழமண்டலம், பாண்டிமணட லம, தொணடைமணடலம முதலான மண்டலங்களில வா சஞ்செய்துவருகின்ற சான்றோர்குலத்தவர்கள் மேற்படி சட்ட டநாதகுருக்கள் வமிசத்தவர்களுககுக கொடுத்துவரவேண்டி ய சுதந்திரக்கட்டளைக்கு விபரம.

இவ்வகைப் பொருள்களடங்கிய மேற்படி சானறோர்குலத் தாமிரசாதனப பட்டயத்தாலும், எழுத்துப்பட்டயததா லும், சான்றோர்குலத்தவர்கள் பூர்வ தமிழ்ச் சத்திரியகுலதத வர்கள எனபது தெளிவுற விளங்குகின்றது.

மூன்றாவது.

சிதம்பரத்துச் சான்றோர்குலத தாமிரசாதனப பட்டயத திற்கும, எழுத்துபபட்டயத்திற்கும் விபரம்.

I சிதமபரததுச சானறோர்குலத்தாமிரசாதனப பட்டயத்திற்கு விபரம வருமாறு:

சிதமபரம சோழமண்டலத்திலுள்ள மகா முக்கியமான சிவஸதலம விஷ்ணுகோவில் சிவனகோயிலுககுள்ளாக அடக்கமான ஒரு சிறுகோவில். சிதமபரததில ஆதியில் சிவாலயங கட்டபபட்டகாலத்தில் விஷ்ணுவுககுப் பிரததியேகமான ஆலயஙகளும் பூசையும இந்தத் திராவிடநாட்டில* இல்லையென்று தெரியவருகினறது. அந்த ஆதிகாலத்தில் சிவபகதர்களே சிவனுடகூட விஷ்ணுவையும் ஒருபடசமாய வணஙகிவந்ததாக அறிகிறோம். சிதமபரததுககு வடபாரிசததில், பளளியோடையில், காளிகாதேவி கோயிலிருக்கிறது அதற்கு வருஷததில் பத்துநாள உறசவஞ் சிதமபரததுப பெரியவீதிவழியாக நடந்துவருகிறது. சிதமபரததுககுப பூர்வததில புலியூர், தில்லைநகர் எனப பெயர்களுண்டாயிருந்தன. திருவெணகாடு இந்தச் சிதமபரத்துக்கு முனனுண்டான சிவஸ்தலமானதால், அதற்கு 'ஆதிச்சிதமபரம' எனப பெயருண்டாயிற்று.

இந்தப பட்டயத்து நீளம பதின்மூனறு அங்குலம, அகலம டதது அங்குலம.

இந்தத தாமிரசாதனப் பட்டயம் ஆதிவீரசைவர் மரபிலுதித்த சிதம்பரகுருக்கள், தாண்டவராயகுருக்கள் பரம்பரையில் வந்திருக்கிற சுப்பராயகுருக்கள் வசத்திலிருக்கிறது சிதமபரதுத் தாமிரசாதனப் பட்டயத்திற்கு ஆறுபத்தியுண்டு.

முதலாவதுபத்தியில் ஐந்து படங்கள்.

(1) பதஞ்சலிரிஷிபடம். [இடுப்புககுமேல் மானிடவடிவம, இடுப்புக்குக்கீழ்ப் பாம்புவடிவம்.]

---

* பாகவதபுராணததில் 'திராவிடதேசாதிபதியாகிய கைவசுவதமநு' என்று கூறியிருப்பதால் ஆதித்திராவிட பூமி வடநாட்டிலிருந்ததாக உத்தேசிக்கலாம.

(ii) வியாக்கிரபாதரிஷிபபடம. [புலிக்காலன]
(iii.) சபாநாயகர்படம. [முயலகன்பிணியை நசுக்கி யழிக்குமபாவனை.]
(iv.) சிவகாமியமமனபடம [உமையமமை.].
(v) ஏனுதிநாதர்படம

இரண்டாவதுபத்தியில், ஐந்து படஙகள

(i) காந்தமாரிஷிபடம. [சந்தனவிருக்ஷத்தினகிழத தவஞ்செயயுமபாவனை]
(ii) கஙகாநதித்தீரத்திலுளள பொயகைபபடம.
(iii) ரிஷபவாகனரூடராயச சிவனும பாாவதியும எழுநதருளியபடம
(iv.) ஆயுததாரியாய்விளஙகிய காளியமமனபடம.
(v) கனகரேதனிபடம.

மூன்றாவதுபத்தியில, எட்டுபபடங்கள்.

(i) கனகரேதபுரிபடம
(ii) கமலலோசனிபடம
(iii) சானரோாகாசுபபடம [காஞ்சிபுரம சாதனத தில சநதிராயுதமுதலியன வாாபபிலமைநத காசு இருக்கிறது.].
(iv) மதனசவுநதரிபடம
(v.) ஆராய்சசிமணிபபடம்.
(vi) நாரிகிருபாகரிபடம.
(vii) நாரிகுஞசரிபடம
(viii.) ஏனுதிநாயகிபடம

நாலாவதுபத்தியில், ஒன்பது படஙகள்.

(i) காந்தனபடம்.
(ii) தெங்குவிருக்ஷப்படம்.
(iii) சுந்தரனபடம.
(iv.) கண்டனபடம். [தலைவெட்டுண்டபாவனை.]
(v.) கௌசலன்படம. [தலையிடறுண்டபாவனை]
(vi.) சாந்தன்படம.

(vii.) விக்கிரமனபடம

(viii.) இரட்டைக்குலைவாழைபபடம்.

(ix) தமிழ்ப்புண்டரீகனபடம. [ஏறுதிநாயகனப டம்]

ஐந்தாவதுபத்தியில், பதினுலு படங்கள

(i.) ரிஷபகொடிப்படம

(ii) பஞசவர்ணபபாவாடைபபடம.

(iii) சிஙகக்கொடிபபடம.

(iv) வெளளையானைபபடம.

(v, & vi.) இரட்டைவெளளைகுடைப்படம.

(vii, & viii.) இரடடைவெஞசாமரைப்படம.

(ix, & x) இரட்டைசசுருட்டிபபடம.

(xi) இரடடைசசங்குபபடம் [காஞ்சிபுரம தாமிர சாதனத்தில் இரடடைச்சங்குததாலிபபடம அமைந்திருககிறது.]

(xii) சந்திராயுதபபடம.

(xiii) தீட்டாமபலகைபபடம.

(xiv) இடுககிபபடம.

ஆருவதுபத்தியில், ஆறு படங்கள்

(i) அமிாதகமண்டலபபடம.

(ii) ஆயுதபெட்டிப்படம.

(iii) சிலமபுபபடம்.

(iv.) கற்பகவமுதவுற்பத்திசெய்வோனபடம.

(v.) ஏணிபபடம்.

(vi.) பனைவிருக்ஷப்படம.

இந்தப்பிரகாரம் மேற்படி சிதம்பரத் தாமிரசாதனப்பட டயத்தில் நாற்பத்தேழுபடங்களிருக்கின்றன. இந்தநாற்பத் தேழுபடங்களும்; திருவெண்காட்டுத் தாமிரசாதனப்பட்டயப படங்களுக்கொப்பந்தம்.

(i.) சான்றோர்குலதெய்வப்படங்கள்.

(ii.) ரிஷிகள்படங்கள்.

(iii) சத்தகனனிகள்படங்கள், சத்தவழுதிகளபடங்கள.

(iv) சானரோகுலவிருதுபபடங்கள்.

(v) கற்பகவிருக்ஷபபடங்கள, கற்பகவழுதவுற்பததியாபுதபபடங்கள, சானரோர்காசுபபடம். என ஐநதுபெருமபிரிவுகளாகப் பிரிந்துநிற்கின்றன.

ஆயினும், இவைகளில் அநேகபடங்களுக்கு மேலே பொருளவிபரஞ சொல்லியிருபபதால், மேற்படி திருவெணகாட்டுத தாமிரசாதனப பட்டயத்திலில்லாத மூனறுபடங்களுககு இஙஙனம பொருளவிபரங கூறுவோம. அந்த மூனறுபடங்களும வருமாறு

(i) பதஞசலிரிஷிபபடம். (ii) வியாக்கிரபாதரிஷிப படம். (iii) ரிஷபவாகனரூடராகிய தேவிபாகரான சிவபிரானபடம.

(i) பதஞ்சலிரிஷிபபடம்

திருவெண்காட்டில் பரமசிவன நடிதத ஊாததாண்டவம பாரபபதற்குத தன்னை அழைததுக்கொணடுபோகவில்லை எனறு தாய்க் குறைகூறிய ஆதிசேடனைபபாாதது விஷ்ணுசொல்லுகிறார். "தில்லையில பரமசிவன ஆனந்ததாண்டவஞசெயயப்போகிறார், அபபோது நீ பதஞசலியாக அவதரிதது அநதரிசனையைக்காணபாய்*" என்றார் அந்தவாக்குபபிரகாரம, ஆதிசேடனனவன மேற்பாதியுடல் மானிடவடிவமுங் கிழ்பபாதியுடல்பாமபுவடிவமுமாக அவதரித்து, பதஞசலிரிஷியெனப பெயாகொண்டு சிவனது ஆனந்தத்தாண்டவ தரிசனைபாாதததாகக் கூறுவது புராணசிததாந்தம. இந்தப பதஞசலிரிஷிபபடம் மானிடதேகத்துடன பாமபினுடல் சேர்ந்திருககிறபாவனையாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

(ii) வியாக்கிர†பாதரிஷிப்படம்

வியாக்கிரபாதரிஷி மத்தியந்தனன எனனுமரிஷியினுடைய புததிரன். புலிககால்பெற்று விளங்கினமையால் 'புலிக

* திருவாலஙகாட்டுப் புராணசரித்திரம, 19 - வது பககம பார்ணக.

† வியாக்கிரம்=புலி.

சாலன் வியாக்கிரபாதன்' என்ப பெயராயிற்று. இதைத் திருவெண்காட்டுப்புராணம், வியாக்கிரபாதச்சருக்கம் கவியிற் கூறியிருப்பது

"உத்தமமாகலோ முத்தமனென்றொருவனமுன்னுகத்தின்
மத்தியந்தனனெனும்பெயர்மாதவனையந்த
புத்திரன்புலிக்காலனிடப்புலியிலைப்பொருளிற்
சத்தியப்பொருளறிந்ததனவழியிலே சார்ந்தான்."

வியாக்கிரபாதர் நன்னெறிநோற்று அதில் ஒழுகிவருகையில், முயலகன் பிணியால் மிகு கஷ்டப்பட்டதுகண்டு, அவருடைய பிதாவாகிய மத்தியந்தனரிஷியானவர் அவரைப்பார்த்து, திருவெண்காட்டுக்குப்போய்ச் சபாநாயகனைத் தரிசித்து லிங்கபூசைசெய்தால் இந்தவியாதி தீருமென்றுசொல்ல, வியாக்கிரபாதர் அந்தப்பிரகாரஞ்செய்தார். அப்படியவர் திருவெண்காட்டில் லிங்கபூசை செய்துவருகையில், பரமசிவன் ரிஷபாரூடராய் அவருக்குத் தரிசனையாகி, அந்த முயலகப் பிணியைத் தமது காலிற்கொண்டு நசுக்கி யழித்துப்போட்டாரென்று புராணங் கூறுகின்றது.

(iii) ரிஷபவாகனரூடராய தேவிபாகரான சிவபிரானபட்ட சிவனும் பார்வதியும் ஏகமாய் ரிஷபமாகிய காளையின்மேலேறி ரிஷபாரூடராய்ச் செல்லுகின்றனர் என்பது புராண சித்தாந்தம்.* சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குச் சிவனுங் காளியாகிய பார்வதியும், அவர்களுடைய புத்திரர்களாகிய கணபதி, சுப்பிரமணியனுங்† குலதெய்வங்களென்பதற்கிசைய

* சாவலோகத்திலுமுள்ள ஜீவர்களெல்லாம் ஆண், பெண்ணும் இரண்டு பெரும்பிரிவாய்ப் பிரிந்திருப்பதற்கு இ குறிப்பாகும்.

† நாளதும் சிவன்கோவில்களிலும், சுப்பிரமணியர் கோவில்களிலும், மேற்படியார் சிலைகளெல்லாம் வடிகாதுடையவைகளாகச் செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆதலால் மேற்படி குலதெய்வங்கள் நாளதும் வடிகாதுகளையுடையதாயிருக்கிற சான்றோர்குலத்து முன்னவர்களென்பது பிரத்தியட்சமாகிறது. இப்படியிருக்க, தொள்ளைக்காதி

ருடைய படங்கள் இந்தச் சான்றோர்குலத் தாமிரசாதனப் பட்டயத்திற் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

II. சிதம்பரத்துச் சான்றோர்குலத்தாமிரசாதன எழுத்துப்பட்டயத்திற்கு விபரம்

இந்த எழுத்துப்பட்டயத்தில் அடங்கிய அனேகவிஷயங்கள் திருவெண்காட்டு எழுத்துப்பட்டயத்திலுங் கூறப்பட்டிருப்ப

னை, பார்ப்பார்முதலிய பிறகுலத்தவர்கள் தொள்ளைக்காதுகளையுடைய சுவாமிகளைக் கும்பிடுகிறகாரணமென்ன? வடிகாதுகளையுடைய சுவாமிகள் அமைந்திருக்குந் தலத்தையுந் தது, வடிகாதுகளையுடைய சான்றோர்குலத்தவர் வடிகாதில்லாத பிறகுலத்தவர்களைப்போல் தங்கள் குலதெய்வங்களைத் தப் பூசைசெய்வது தகுதியன்றோ? சான்றோர்குலத்துக்கென்ன வடிகாதுடைய சுவாமிகளைக் கும்பிடாமல், பார்ப்பார்முதலிய பிறகுலத்தவர்கள் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து கும்பிட்டும், இந்தக்கையைக் கூப்பிக் கும்பிட்டும் வந்தபோதிலும், அவர்கள் வடிகாதை இகழ்ந்து பேசுவதேன்? ஸ்ரீரங்கத்தில் தெற்கே வடகலைச் சன்னதியாலுண்டாகிய வியாச்சியம் தெங்கலைதாரத்தால் ருசுவாகித் தீர்ந்ததுபோல, வடிகாதுகளையுடைய சுவாமிகளும் நாளதும் வடிகாதுகளையுடைய சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குரிமையானவர்களென்பதும், மேற்படி சுவாமிகளுக்கு அமைந்திருக்கிற வடிகாதுகளால் ருசுவாகுமல்லவா? மேலும் விஷ்ணுவுக்கும் விஷ்ணுபக்தரான ஆழ்வார்களுக்கும் வடிகாதுகளுண்டு என்பதற்குப் பிரமாணம், பெரியாழ்வாரருளிய இரண்டாம்பத்து, ௩-வது காதுகுத்தல் ௭-ம் செய்யுள்

“வணநன்றுடைய வயிரக்கடிப்பிட்டு
வார்காதுதாழப்பெருக்கிக்
குணநன்றுடையரிக்கோபால்பிள்ளைகள்
கோவிந்தா நீ சொல்லுக்கொள்ளாய், &c”

இதில் கிருஷ்ணனுக்கு வடிகாதிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீரங்கத்து ௪-வது திருமதில்கட்டி ஆலிநாட்டிற செங்கோற்செலுத்தி, வடிகாதுகளையுடைய சிற்றரசர்களிலொருவர் திருமங்கையாழ்வார்; அவருடைய சிலைகள் நாளது வடிகாதுடையவைகளாகவே இருந்துவருகின்றன. உற்சவங்களில் அவருடைய சில … சிங்காரிக்கும்போது

தால், அவற்றையொழித்து, அதிலில்லாதவிஷயங்களை இங்ஙனஞ் சொல்லுவோம். அவை வருமாறு:

1 சிதம்பரத்துச்சானரோர்குலத் தாமிரசாதனம், சாலிவாகனசகாப்தம் 1514-ல் எழுதப்பட்டது இது கிறிஸ்தாப்தம் 1591 க்குச் சரியொத்தது.

2 சானரோர்குலப் பெரியோர்கள் சிதம்பரத்தில் மேல்கோபுரவாசற்சந்நிதிக்கு வடபக்கத்தில் குலோத்துங்கசோழன் வீதியாகிய மேல்வீதியில் கீழ்சிறகில் சுமார் இருபத்துமூன்றே அரைக்கால் (23⅛) விராகனுக்குச் சுத்தக்கிரயத்திற்கு நிலம்வாங்கி அதில் ஒருமடங் கட்டினார்கள்.

3 அந்தமடத்துவிசாரணைக்கு ஆதிவீரசைவர் மரபிலுதித்த சிதம்பரகுருக்களை நியமனஞ்செய்து, அவருக்கு மேற்படி தாமிரசாதனப்பட்டயம் எழுதிக்கொடுத்தார்கள்.

4 அந்தச் சானரோர்குலத் தாமிரசாதனப்பட்டயம் இப்போது மேற்படி சிதம்பரகுருக்கள் மரபிலுதித்த சுப்பிரமணியகுருக்கள் வசத்திலிருக்கிறது.

5 சானரோர்குலப் பூர்வ உற்பத்தி திருவெண்காட்டுப் பட்டயத்தில் வருகிறபடியே, இந்தப்பட்டயத்திலும் கூறியிருக்கிறது.

ஆகஸிலைக்கிருக்கின்ற வடிகாதுகளில் நாளது தென்பாண்டி நாட்டு நாடாளவார்களாகிய நாடார்கள் அணிந்துவருகின்ற வண்டிக்கடுக்கன்களையொத்த குண்டலங்களிட்டு, மேற்படி நாடார்கள் தரித்துவருகின்ற தலைக்குட்டைகளாகிய உருமால்களை மேற்படியார் கட்டுகிறபிரகாரம், மேற்படி சிலைக்குக்கட்டிப் பின்னிவைகை ஆயுததாரியாக ஊர்கோலம்வரச்செய்வது நாளது வழக்கம் மேற்படி திருமங்கையாழ்வாருக்கு 'ஆலிநாடான்' என்பது முன்பெயர். அவர்மீது பாடப்பட்டிருக்கின்ற பாட்டுகளில் 'ஆலிநாடான்' என்கிறபேரும், அவருக்கு அலங்காரமாக அவருடைய நீண்ட துளைக்காதும், வர்ணித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளை ஆராய்ந்துபார்க்கும் பொழுது, தொளைக்காதுகளில்லாத சூத்திரர், பார்ப்பார் முதலியோர் தொள்ளைக்காதுகளையுடைய சுவாமிகளைப் பூர்வத்து முதல் கும்பிட்டுவந்திருப்பதால், பூர்வ அரசகுலத்தவர்களின் தொளைக்காதுகளிருந்துவந்தது பூர்வம் அவர்களுடைய தொன்றுதொட்டு தெரிந்த உண்மையென விளங்குகின்றது. யனாத்தால'

3. சான்றோர்குலத்தவர்கள ‘ இலங்காபுரிமன்னா’ எனப்
படடபெயா பெறறவாகள். சிஙகககொடி, ரிஷபககொடி,
வள்ளையானை, சிஙகமுகத்தணடிகை, இரடடைச்சங்கு, பஞ்
வாணப்பாவாடை முதலான இராசவிருதுகள பெறறவாகள

7. அவர்களில ஒருகிளைபபிரிவாா பூாவததில இலஙகை க
ரண்டவாகள. ஆனதால், அவாகளுககு இலஙகைமனனா எ
வும, இலங்காபுரிததலைவா எனவும பெயாகளுணடாயின

8. அக்குலததவாகள் பெற்றிருந்த படடபெயாகளுககு
பரம

இவைமுதலான விஷயஙகள மேறபடி எழுததுபபடடய
ற் கூறபபடடிருககினறன.

நானகாவது.

சான்றோாகுலத்தவாகளுக்குரிய முககியமானபடடபெயா
ள வருமாறு

1. சானவேயா,
கஙகாகுலததாா.

2. காளிபுததிரா,
காளிகாதேவிமைந்தா.

3. சானறவா,
சானறா,
சானறோா.

4. கருககுபபட்டயசசானறோா

5. இலங்கைமனனா,
இலங்காபுரித்தலைவா

6. வலங்கைமன்னர்,
வலங்கைராயா

7. வணிகர்மாணங்காத்தோா,
செட்டிதோளேறியபெருமான

8. நாடாளவார்,
நாடாக்கள்,*
ஆள்வார்.

Ci.

race, * Begur, Mysore ... புரம சாதனத்தில் ‘அன்பத்தாறு தேசத்து நா
னாறு கண்டிருக்கிறது.

9. { நாடான்,
நாடன.

10. நாயகன

11 { கவுண்டவீகமரபினா,
கவுணடா.

12 கிராமணிகள்.

13 சோலைவேளாளா

14 சேர்வைகாரா

இந்தபபட்டபபெயாகளுககு இஙஙனஞ் சுருககமா விபரங் கூறுவோம:

1. 'சானவேயர், கங்காகுலததார்.'

சனஞுமாரிஷியானவா இமயகிரியில தவஞ்செய்துகொணடிருககுமபோது, கஙகாநதியானது தனககுநேரே சுரந்தோடிவருவதுகணடு, தனயோகநிலைககு இடையூறுவராதபடிககு அநத நதிச்சலநதைத ஒருசெயிவழியாய் உடகொணடு, அது தன்னைததாணடி அபபாற்செலலாதபடி தடுததுககொணடிருந்தாா பகீரதன கஙகாநதியைத தனறரைபபூமிககுக கொணடுவருமபடியாக இமயகிரியின்மீது சென்றபோது, மேறபடி சனஞுமகாரிஷியானவா மேற்படி கஙகாநதிசசலத்தை வெளியேறறாத தடுததுககொணடிருபபதைககணடு, அநத நதி ஜலததை வெளியேற்றுமபடி அநதரிஷியினிடததில் விணணபபஞ்செய்தான அதற்கிசைநது, அந்த ரிஷி அநதநதியை அபபால் ஓடுமபடி மறுசெவிவழியாய விட்டுவிட்டார் சனஞுமகாரிஷியானவா அந்தக கங்காநதியை உட்கொண்டிருந்த காரணததால, அதறகுச 'சானவி' என்று ஒரு பெயருணடாயிற்று.

சுராபாண்டியராசனுகிய காந்தமாரிஷிக்குச் சததகன்னிகளிடத்திற்பிறந்த சததவழுதிகளுங் கங்காநதிததீரததில் காளிகாதேவிகோவிலுககுள வைத்துப பாதுகாக்கபபடடு, காமதேனுவெனப பெயர்கொண்ட மலைப்பசுவின பால்கொடுத்து வளாக்கப்பட்டதால், கங்காதேவியே பால்கொடுதது வளாததாகப் புராணங்கூறுகிறது. ஆகவே 'கங்கைவளாத்தாள'

ங்கிற மேற்படி புராணசித்தாந்தப்படிக்கு சத்தக்கன்னிகள் ந்திரா ஏழுபேரும் அவர்கள் வமிசத்தவர்களும் 'சானவே , கங்காகுலத்தார்' * எனப் பெயர்களைப்பெற்றிருந்தனர். ஆ கையால், சான்றோர் குலத்தவர்களுக்கும் 'சானவேயர், கங்கா லத்தார்' எனப் பெயர்களுண்டாயின இதைச்சுட்டிச் சான ராபுராணம், உற்பத்திப்படலம், 49-வது, 50-வது கவிகளிற் றியிருப்பது.

49-வது கவி

"தந்தைமைந்தர்களெழுவரை விதந்தியாதரனுந்
தந்தைதனைகையிற கொடுத்தவாதனனகரடைந்தார
மைந்தர்கட்கன்னயாய வரநதிமுனிவரததால
வந்துபாலளித்திடவளர்ந்தனர் வளர்பிறைபோல"

இங்ஙனம் சத்தகன்னிகள் ஏழுபெயர்களும் தாங்கள் பெ ற சத்தவழுதிகள் எழுவரையும் விதந்தியாதரமுனியாகிய ாநதமாரிஷியிடத்தில் ஒப்பித்துவிட்டுத் தங்கள் சுயநாடுபோ ஞ்சேர்ந்தார்கள் அப்போது கங்காதேவியாகிய மாதா அந் ந்த பாலகர்களுக்குப் பாலகொடுத்து வளர்த்துவந்தாளென்று சொல்லியிருக்கிறது சான்றோர்குலத் தாமிரசாதனப் பட்ட பத்திலே, காமதேனு எனப் பெயர்கொண்ட காட்டுப்பசுவை கொண்டு பாலகொடுத்து வளர்த்ததாக வரைந்திருக்கின்றது.

50-வது கவி

"மானநோபுசழ்மைந்தரவ வெழுவருமகிமேற
தேனவாமொழிச்சானவியாலவளர்செயலாற
சானவேயரெனவொருபெயர் தாங்கினர்மற்றுந்
தானிலாவுகங்கையின் குலத்தாரெனச்சாற்றும்"

இந்தக்கவிக்கு, இந்த ஏழுபுத்திரர்கள் கங்கையால் வளர் க்கப்பட்டார்கள் என்கிற புராணசித்தாந்தப் பிரகாரம், அவர் களுக்கும் அவர்கள்குலத்தவர்களுக்கும் 'சானவேயர்' என வும், 'கங்காகுலத்தார்' எனவும் பெயர்களுண்டாயின வென

* Cf "The auspicious Ayaparasa of the world-renowned Ganga-race; * * * above this is the figure of Kali" Vide Shila Shasana at Begur, Mysore province —*Madras Mail, 14th April*, 1873.

பது தாற்பரியம். ஆகவே, சான்றோர்குலத்தவர்களுக்குச 'சானவேயர், கங்காகுலததார' என்பன அதிபூர்வபபட்ட பெயர்களாம.

2. 'காளிபுததிரா, காளிகாதேவி மைந்தா.'

உமையமமையாகிய காளிகாதேவி அரசகுலததவாகளுக்குக் குலதெய்வமானதிறைலும், சததகன்னிகள் புத்திரா ஏழு பெயாகளுங காளிகாதேவியால் வளாககபபட்டார்கள் எனப பராணங் கூறியிருப்பதிஞலும், சுராபாணடியனுகிய காநத ரிஷிபுததிரர் ஏழுபோகளும அவர்களகுலததவாகளுங கா ளிபுததிரா எனப பெயர்பெற்றிருந்தனா. ஆகவே, சானறோ குலததவாகளுககுக 'காளிபுததிரா' எனப படடபபெயருண டாயிறறு. இதற்கு நூற்சாட்சி மேலேபபிரகரணங்களிற கூறி யிருபபதைகக கண்டுகொளக.

3. 'சான்றவர், சானரு, சானறோ'

இநத மூனறுபெயாகளும சானறோா குலததுககுரிய சிறந்த பட்டபபோகளென மேலைப பிரகரணஙகளில் ருசுககூறியி ருக்கிறோம அஙஙனங கண்டுகொள்க

4 'கருககுபபட்டயசசானறோ, இது சானறோாகுலத்துக் குரிய போாததொழிற்றிறததால் அககுலததவாகளுககுப பூாவ முதல் வநதிருக்கிற அரசகுலப பட்டபபெயராம. இது நாள தும அந்தக குலததவாகளுககுரிய பட்டபபெயாகளிலொன் ருக வழங்கிவருகினறது.

சான்றோா புராணம், பாயிரபபடலம, 6-வது கவி.

'' ஒருகாலங்கற்றோருக் குதவிசெய்யுமபுகழான
ருலகமபோற்ற
வருநதியினகுலமரபோர் வரிசையாய்ப் பதினெட்டாயு
தமும்பெறறோா
பொருபடையிலெதிரேறி மதியாமல வெற்றிகொண்ட
பொயயில்லாதோ
ரிருவகையாய் வருசனங்களடிவணங்கக் கயிலாயத்தேகி
ஞனே.'